KISACIK ÖYKÜME, UPUZUN ACILAR YAZDIN.

KALPSİZ

MÜJDE AKLANOĞLU

**"ÖYLE BÜYÜMÜŞ Kİ İÇİMDEKİ YALNIZLIK,
SEVİLMEYİ BEKLERKEN BEKLEMEYİ SEVMİŞİM."**

Bir insanın elinden özgürlüğünü alabilirsiniz, inancını alabilirsiniz, iradesini alabilirsiniz ancak nefes aldığı sürece umudunu alamazsınız.

Konteynırlan tıka basa kadınlarla dolu olan meçhul bir gemi... İçinde, özgürlüğü ellerinden zorla alınmış çaresiz haykırışlar, bilinmeyen bir rota ve onlara göz yuman siyasetin karanlık yüzü...
Zamanla gözünü para hırsı bürümüş insanlığın elinde oyuncak olan kadınlar, alınıp satılan, içi boşaltılan ya da içi doldurularak bir şeyler taşınması için kullanılan nesneler haline getirilmişti. Onların eline düşen kişiler ne seçilmiş ne de belirlenmişti. Kültürlü, zengin ve cesurdu.
"Bana bir şey olmaz," diyerek çıktığı Fas tatilinde arkasında iz bırakılmadan kaçırılan Pelin Karalı, işkencelerin en acısını çektiği gemi yolculuğunda, Aslan Terbiyecisi namlı prense üçüncü eş olarak satıldı.

*

BAZILARI KEFENİNİ SIRTINDA TAŞIR!

Kalbini kılıcının kara taşına gömmüş vahşi bir adam, ömrünü özgürlüğünün içine sığdırmış iradeli bir kadın, onları birbirine sımsıkı bağlayan zoraki evlilik, zehrini akıtmak için zaman kollayan cahillik, asla tükenmeyen katı bir inada tutunmuş gelenekler...
Dilleri, eğitimleri, yetişme tarzları, kültürleri ve düşünceleri farklı iki insanın mahkûm edildiği kültürel farklılık birlikte olmalarına engel olacak mı?
Onun için aşk bir ihanet, vuslat darağacına asılmış gururun taburesine atılan en büyük tekmeydi. Peki Pelin Karalı, kara gözlü ölüme gülümserken gururundan mı yoksa hayallerinden mi vazgeçecekti?

*

İnsanoğlu özlü sözlerden bir harita çiziyor içine, yar ettiği de yara ettiği de o sözlerle değer kazanıyor. Oysa kimseye gereğinden fazla anlam yüklememek gerekiyor şu hayatta, yar ettiğimiz değerimizi, yara ettiğimiz ciğerimizi parçalayıp gidiyor.

ISBN 978-605-00345-9-6
9 786058 034594
Kapak Tasarımı Türkiye'nin
THQ 0260778 TEP 0260778 TEP
HASREM
www.hasremyayinlari.com
HasremYayinlari
HasremYayinlari

Kafa tutardım ona, tüm silahlarımla
canını yakmak için zaman kollardım. Mantığımla
kalbim savaştıkça onu suçlar, tüm olanların
vebalini üstüne yıkardım. O boyun büktükçe
böbürlenirdi kibrim, ona diz çöktürmekten haz
alırdım. İçimdeki kadın cesurdu, kalbim böyle
parçalanmış değildi. Dünya bu kadar soğuk
değildi anne, kollarından koptuğum andan
sonra bir daha bedenime
güneş doğmadı.

GİRİŞ

"İnsanlar olarak normalleri zorlaştırdık, zorları kolaylaştırdık. Oysa evlenmek nasıl normalse boşanmakta normaldi, gülmek nasıl normalse ağlamakta normaldi, kavuşmak nasıl normalse ayrılmak da normaldi, evet demek nasıl normalse hayır demekte normaldi, evli olmak nasıl normalse yalnız yaşamakta normaldi. Hata yapmak normaldi. Asıl normal olmayan şey, sevilmediğin, değer görmediğin, mutlu olmadığın yerde kalmaya kendini ikna etmekti. İşte bu normal değildi!"

Mavi ummanın bağrından dökülen mürekkep damlaları hırsla savrulurken toprağın kuraklığına, karanlık gök öfkesini belirtmek istercesine varlığını kuşanıyordu. Eğilip büküldükçe ıslak dallar, yapraklar feryadını duyurmaya çalışıyordu rüzgâra.

Bir annenin bağrında kaynıyordu geleceğin *sus* sesi. Gözlerinin gerisinden coşup gelen bu uyarıları belki yağmur kamufle ediyordu ama iç sesine kulak vermeyen dirayetini, ileride çok zaman suçlayacağını bilmiyordu. Esme Karalı, her zaman hissiyatına kulak veren ön sezisi yüksek bir kadın olmuştu. İlk defa sessiz kalmak için zorlamıştı kendini ama bir yere kadar durdurabilmişti sessiz çığlıklarını. Sussaydı, içinde patlayan huzursuzluk, o gece kâbusu olacaktı.

"Gitme kızım," demişti kısık bir feryatla evden çıkarken, "içimde kötü bir his var, başka zaman gidersin."

"Gitmeliyim anne, bu benim işim. Konuşmuştuk bunları."

"O zaman kardeşlerinden biri seninle gelsin, içimde kötü bir his var."

Pelin bu kaprislere çok sinirlendi. Kaşlarını çattı. "Çocuk muyum ben, kimsenin korumalığına ihtiyacım yok. Ayrıca kendimi koruyabilirim." Annesinin ifadesi kırgın bir tülle gölgelendi. Böyle ayrılmak istemiyordu, gülümseyerek gönlünü almaya çalıştı. "Korkma, sık sık ararım. İlk defa iş için yurt dışına çıkmıyorum ki, abartma." Ailesine söylediği ilk yalanı değildi ama ilk defa bir erkek için onları kandırıyor, iş bahanesiyle kanatları arasından sıyrılıyordu. Aslında itiraf edemese bile tıpkı annesi gibi huzursuzdu. İçinde bir kaygı vardı ancak kalbinde kavak yelleri esiyordu. Biliyordu, izin

istese babası uygun görmez, annesi katiyetle izin vermez, erkek kardeşleri bir koruma gibi peşine takılırdı ve tüm gezisini burnundan getirdi. Ama o da yirmilerine yeni girmiş yeni yetme bir kız değildi, yirmi beş yaşında, işini eline almış, özgür olmanın hayalini kuran genç bir kadındı. Her ne kadar ailesi onun büyüdüğünü kabul etmese bile, Pelin artık kendi kanatlarıyla havalanmanın hayalini kurarken, gözlerini uçsuz bucaksız özgürlüğüne dikmişti.

Özgürlük bu değildi, hâlâ ailesi ile yaşadığına inanamıyordu. Tüm arkadaşları ayrı eve çıkmış, rüştünü ilan etmişti. Pelin ise bırak yurt dışını, şehir dışına çıkarken bile ailesinden izin alıyor, uçağa binerken, inerken mesaj yazmaya kendini zorunlu hissediyor, gittiği yerleri, gezdiği mekânları sohbet havasında rapor ediyordu.

Her Türk kızı gibi!

Oysa biraz empati yapsa bu yaptıklarının zorunluluk değil çivisi çıkmış dünyada sıhhatle yaşamak için bir gereksinim olduğunu fark ederdi. Bu dünyada kadınlar geç saatlerde sahilde tek başına dolaşamıyor, çocuklar geç vakitlerde komşularının evine güvenle giremiyor, hayvanlar dahi tenha yerlerde oyun oynayamıyordu. Dünya dedikleri geçici mekân, zihinlerindeki özgürlük sloganının gölgesindeki çirkinliğe köle olmuştu.

O yüzden koruyuculuğunu abartan ailelere yalan söyleyerek istedikleri kısıtlı özgürlüğü paylarına almaya çalışan gençlik gerçeklerin karanlık perdesinin abartı olduğunu sanıyordu. Keşke sosyal medya da duyduklarını ya da haberlerde okuduklarını farklı gözle irdeleselerdi. Otobüse tek bindiği için alınan canlar, sırf ilk tecrübesini merak ettiği için altında bezi olan çocuklara uçkur diken kanı bozuklarla doluydu.

"Bu dünyada bir insanın en büyük yükü vicdanı," demişti bir keresinde babası, şimdi neden vicdan azabı çekiyordu ki kararı! Hayır artık çocuk değildi, dilediği yere gider dilediği kişiyle rahatça vakit geçirebilirdi. Dilerse istediğini yapmakta serbestti. Peki neden onlara, iş için seyahate çıktığı yalanını söylediğinden beri huzursuz hissediyordu.

Annesinin ahını mı almıştı yalan söyleyerek, Allah onu böyle mi cezalandırıyordu? Pelin bakışlarını yarılmışçasına üzerine boşalan göğe kaldırdı. Annesinin hissiyatı kuvvetliydi. Bu tür hurafelere inanmazdı ama konu annesi ve hissettikleri olduğunda, nedense inanmadıklarını sorgular hale gelirdi.

Yola çıkarken huzursuzluğu arttı. "Aman, anne yüreği işte," demişti arkadaşı İzel. "Bilirsin, senin annen biraz farklı, üstelik bizimkiler gibi rahat bir aile yapısına sahip değilsin. Annen pimpirikli, baban takıntılı, kardeşlerin son derece korumacı... Siz tutkun bir ailesiniz, bu tavırlarına biz bile

alıştık takma artık. Geçer."

Her zaman olduğu gibi annesine uçaktan indiğini ve otele gitmek için taksiye bindiğini mesaj atmış, babası bu seyahati kurcalamasın diye de aklını karıştırmıştı. Uçaktan ineli hayli zaman olunca ve beklediği kişi gelmeyince, endişelenmeye başladı. Telefonu, kaçıncı kez olduğunu unuttuğu şekilde kulağına götürdü, çalıyor ama karşı taraf bir türlü açmıyordu. Önce etrafı ışıtan o beyaz ışık, arkasından tiz bir çığlığı andıran şimşek sesiyle irkildi. Bu kadar güzel başlayan bir günün sonu, nasıl olurdu da bu kadar hırçın bir yağmura teslim olurdu. Biraz daha bu yağmurun altında beklerse, hasta olacaktı. Ya içeri girmeliydi ya da bir taksiye atlayıp ilk gördüğü otele yerleşip, onu pişmanlıktan yalvartana kadar telefonlarını açmamalıydı.

Bin bir zahmetle düzleştirmeye çalıştığı kıvırcık saçları artık eski karmaşasına kavuşmuş, üzerindeki elbise ikinci bir eldiven gibi tenine yapışmıştı. Elindeki çantayı kafasına tutarak sağanak yağmurdan korunmaya çalışırken, meraklı bakışlarını havaalanının önündeki yolda dolaştırıyordu. Islak kirpiklerinden kurtulan damlalar yüzünden önünü göremiyordu. Tüm yolcular yağmurdan kaçışarak istikametlerini bulurken, Pelin olduğu yerde inatla dikilerek ıslanmaktan ileriye gidemiyordu.

Tam pes edip taksi çevireceği vakit, önünde ani bir firenle duran siyah lüks bir arabayla, küfrederek geriye doğru sıçradı. Hırsla dişlerini sıkarak, karşısına baktığında, araçtan çıkan genç adam özürler yağdırarak, aceleyle yanına yaklaştı ve konuşmasına fırsat vermeden dudaklarına ufak bir buse bıraktı.

"Özür dilerim sevgilim, çok geç kaldım değil mi? Affet,"

"Şaşırdık mı?" diyen Pelin dişlerini gıcırdatarak başını sallarken, pişman halde valizine uzanan genç adam bagaja koşturdu. Kız araca geçerken, o yağmurun altında valizleri yerleştirmekle savaşıyordu.

"Üç tane valiz mi? Hepsi bu kadarcık mı?"

Amir şikâyet ederek şoför koltuğuna otururken, genç kızı keçeye dönen saçlarının suyunu kurulamaya çalışırken buldu ve gördüğü manzara ile kaşlarını çattı. "Hey, o benim gömleğim mi?" Kızın eline uzandı ama artık çok geçti. Gömlek havlu görevini çoktan yerine getirmişti. Pelin kuş yuvasına dönen saçlarını geriye atarak emniyet kemerini takarken, "Akşamdan kalmaydın, değil mi?" diye homurdandı.

"Valla saati kurmuştum."

"Sonra da her çalışında kapamıştın!"

Amir tatlı bir sırıtışla aracı çalıştırırken, "Hâlâ inanamıyorum buraya geldiğine," diye söylendi. Heyecanlı olduğu her halinden belliydi.

"Ben de inanamıyorum senin gibi birine uyduğuma," dedi kız bakışlarını

dışarıya çevirerek, "dakika bir gol bir, umursamaz." sesinde kasvet vardı. Sırılsıklam olan kıyafeti üzerine yapışmış, oturduğu deri koltuk rahatsız ediyordu. Amir kucağında duran eline uzanıp dudaklarına götürürken, başını çeviren kızla gözleri kesişti. Pelin kırgın bir tavırla elini çekmek isteyince izin vermedi.

"Çok özledim seni."

"Nasıl da tescilliyorsun geç kalışınla bu sözlerini."

"Yalan söylemiyorum. Özledim."

"Belli. Bu yüzden sabaha kadar uyuyamayıp geç kaldın..."

"Kısa zamanımızı laf sokarak mı heba edeceksin?"

Pelin başını sallayarak iç geçirdi ve elini parmakları arasından kurtararak önüne döndü.

"Saçların organik haliyle güzel."

"Doğal hali denir." Kız gülümseyince adam da sırıttı. Pelin klasik güzellerden çok uzaktı. Lekesiz beyaz teninde gonca güller açtıran kırmızı dudaklarıyla vahşi bir güzelliğe sahipti. Kendine has kıvırcık saçları siyahın en parlak halindeydi. Yüzünde iki elmas parçası gibi parlayan kömür karası gözleri ise babasının en büyük mirasıydı. Eski resimlerden görüldüğü kadarıyla da adını aldığı halasının minik bir kopyasıydı.

Amir daha ilk gördüğü an vurulmuştu ona. Sadece yüzüne değil, kalbinin farkındalığına da âşık olmuştu. Ne yaptı ettiyse ikna etmek mümkün olmamış, haftalarca peşinden koşmuş, kalbini ve güvenini kazanmak için çevirmediği dolap kalmamıştı ve sonunda ısrarlı tutumuna dayanamayan kız onun duygularına yenilmişti.

Yakışıklı genç adamın sürmeli görünüm veren sık kirpikli yeşil gözleri kısıldı. Esmer teninde güneş gibi doğan tebessüm yüzüne yayılırken, "Asla pişman olmayacaksın, sana hayatının en güzel haftasını geçirteceğim. Söz!" diye vaat etti.

Ona inanmayan kız gözlerini devirince, adam keyifle göz kırptı. "Geç kaldın."

"Unutmayacak, unutturmayacaksın; değil mi?"

"Hayır," dedi dürüstçe.

Amir 26 yaşında bir Arap genciydi. Babasının işi için, lisedeyken Türkiye'ye gelmişlerdi. Babası Arap kökenli dış ticaret yapan bir şirketin CEO'suydu bu yüzden Türkiye de yaşamaya mecbur olmuştu. Hayatında ilk defa aylarca peşinden koştuğu tek kadındı Pelin, bir seneyi aşkın da sağlıklı bir ilişki içerisindeydiler. Amir Türk adetlerine ve kadın erkek eşitliğine ne kadar ters yetiştirilmiş olsa da Türkiye'deki kadınların tek eşli ve özgür

olma çabasını gördükten sonra, bunun bir gelenek değil, onur çabası olduğunu fark etmişti. Kendi kültürlerinde birden fazla eş sahibi olmak doğaldı, hatta babasının üç eşi vardı ancak Pelin ile gelecek kurmaya karar verdiği gün tek eşli olmayı kabul etmişti. Gerçi Pelin onu henüz ailesine açıklayamamıştı ya da hâlâ güvenini tam anlamıyla kazanmamıştı ya da babasının tepkisinden çekinmekteydi. Babası itici bir tipti. Açık söylemek gerekirse, Amir Rüzgâr Karalı ve tayfasından çekinmekteydi. Rüzgâr Karalı tarafından çoktan mercek altına alındığına ise neredeyse emindi. Karalı ailesi ile alakalı çok fazla dedikodu ve ürkütücü söylem vardı. Bu da Amir'in bazen gerilmesini sağlamaktaydı. Fakat bu tatilden sonra gelecek kararı alacaklardı ve sonunda aileler taşınacaklardı. Tatil dönüşleri sıradan olmasa bile tüm ailenin Amir'den haberdar olacağına dair içinde tatlı bir his vardı. Belki de buradayken ona evlenme teklif ederdi. Zaten son zamanlarda ailesi bu meseleyi uzatmaması gerektiği konusunda üzerinde sürekli baskı kuruyordu. Babasının söylemine göre, Rüzgâr Karalı bu tatili öğrenmeden nihayete kavuşursa şansının olacağından emindi. Artık bu ilişkiyi ciddiyete götürmeleri gerektiğinden bahsedip duruyordu.

Lüks araç Fas'ın büyük şehri Kazablanka'nın görkemli yollarında ilerlerken, Pelin ilk defa geldiği ülkeyi hayranlık ve büyük bir merakla izliyordu. Defalarca yurt dışına çıkmıştı, ailesiyle sayısız tatil geçirmişti ancak nedense Arap yarımadasına gelmek bir türlü nasip olmamıştı. Babasının daha evvel iş için Arap Emirliklerine gittiğini duymuştu ve ondan hayatları konusunda bilgi almaya çekindiği için de soramamıştı.

"Dolu dolu planım vardı. Yağmur yağmasaydı seni bugün gezdirecektim," Yine kelimeleri düzgün kuramayan Amir kırık Türkçesiyle derdini anlatmaya çalışıyordu.

"Ben buraya yağmurun pek yağmadığını duymuştum." dedi kız merakla akıp giden yola bakarken.

"Doğru, normalde yağmur duasına çıkarlar ama bugün sen geldin, buranın havasının değişmesi normal değil mi? Bereket Tanrıçası!"

Pelin mahcup ifadeyle gözlerini devirdi. Türkçeyi pek iyi yönlendiremese de iş iltifatlara gelince ağzı nasıl da iyi laf yapıyordu. Adam eline uzanıp dudaklarına götürdü. Ona sataştı, komik sözleriyle damarına bastı. Saatler sonra ilk tebessümünü ona bahşeden Pelin, bakışlarını genç adama çevirdi. Bu adam bir şekilde onu güldürmeyi ve yumuşatmayı nasıl başarmaktaydı, kimse bilmemekteydi.

Amir tatil planlarından bahsederken, Pelin için ayırttığı otele geçmişlerdi. Onları kapıda karşılayan vale saygıyla eğilerek valizleri teslim aldı. Yöresel kıyafetli otel çalışanları yabancılık hissini kuvvetlendirmişti. Evet

burası çok merak ettiği şehirlerden biriydi fakat içindeki huzursuzluk bu merakı gölgelemekteydi. Aslında merak ettiği Amir'in hayatı ve kültürüydü. İleri de uyum sağlayıp sağlamayacaklarını, ailelerinin birbiri ile anlaşıp anlaşamayacaklarını gözlemlemek istiyordu. Sonuçta onunla bir hayat kurma düşüncesine sahipti, iki farklı dünyaya sahip olan kültürleri birbirine denk olabilecek miydi? Sürekli "Sizden farklıyız. Yemek yeme şeklimiz, yaşam stilimiz, hayata bakış açımız bile değişik." diyen adamın nasıl bir yaşamı olduğunu merak etmemek elde değildi. Evet, düşündüğü gibi gösterişi seviyorlardı. Hayalinin bile ötesinde bir şatafata sahip olan otelin sınırlarına girdiği andan itibaren, heyecandan midesine kramplar girmişti. Fas'ın en görkemli otellerinden biri olan Grand Ahisa gösteriş ve şıklıkta saraylarla yarışır cinstendi. Amir hâlâ kendi işine sahip olmadığı için, geliri babası tarafından finans edilmekteydi. Bu yüzdendi sebebini bilmediği bir huzursuzlukla sevgilisinin yanında dikilmesi.

"Çok pahalı bir yer olmalı,"

"Sen benim misafirimsin Pelin, lütfen," diye azarladı genç adam işlemleri yaparken.

"Babanın bundan hoşlanacağını sanmıyorum. Üstelik biraz emrivaki olacak gelişim."

"Ben artık ondan harçlık alan öğrenci değil bir çalışanım. Bu konuları bırak ben düşüneyim."

Morali bozulan Amir lobideki adamdan hırsını alırcasına sert bir Arapça ile konuştu. Dilini tutamadığı için mahcup olan Pelin sıkıntıyla etrafına bakındı. Gördükleri karşısında kalbi heyecandan, beyniyse meraktan hızlı çalışırken, tek yaptığı anlamadığı lisanı dikkatle dinlemek oldu.

Resepsiyoncu Amir'e bir kart verdi ve kaşlarını çatan genç adam dalgınca karta baktı. Sonra huzursuz bir ifadeyle kartı cebine koyarken, biraz gerginleşti. Konuşması bittiğinde zoraki bir tebessümle sevgilisinin eline uzandı, sadece bu onu rahatlatacakmış hissiyle parmaklarının boğumuna öpücük bıraktı.

"Bugünkü planımız hakkında hâlâ bir şey söylemedin," diye sordu Pelin.

"Kesinlikle ağzımdan laf alamazsın." dedi Amir bıyık altından pis pis sırıtarak. Gözlerinin içinde şeytani planlar yanıp sönüyordu. Anahtar kartını alarak, kızı da peşinden sürükledi. Gözleri dalgın olabilirdi ama yüzünde hâlâ o meşum ifade vardı.

"Arkadaşların olacak mı bu tatilde?" diye sordu Pelin.

"Ne yazık ki tanıştıracağıma söz verdim," dedi Amir isteksiz bir halde.

"Ne yazık ki?"

Kızın imayla kalkan kaşlarına gülümsedi. "Aslına bakarsan, bana kalsa tüm geziyi manzaraya hâkim bir odada geçirir, yataktan yemek dışında çıkmazdım demek."

Normal ilişkiler için adamın düşündükleri sıradandı ama tek başına bilmediği bir ülkede ailesinin rızası dışında gelen kız için biraz ürkütücüydü. Tamamen onun insafına kaldığını düşünmek, tedbirli olmasını gerektiriyordu fakat fikrin cazibesi de içini ürpertmişti. Ne düşündüğünü anlayan Amir kulakları ağzında gülümserken, genç kızın zihnine akan sahneler yüzünü kızarttı. Seksi ve günahkâr sahneler, tenini yaktı. Hayır, bu konuları şu anda düşünmeyecekti. Şu anda tek düşüncesi tatilleri ve birlikte geçirdikleri muhteşem anlar olmalıydı keza o anı düşündüğü zaman yoldan çıkacaktı.

Aklına gelen edepsiz düşüncelerden kurtulmaya çalışırken, asansöre yönlendirildi. Amir sıradan bir şekilde elini sahiplenici bir halde beline koymuştu ancak bu sıradanlığı bozan, adamın yaramaz parmaklarının minik okşamalarla onu baştan çıkarmaya çalışıyor olmasıydı. Tenine değen parmakların hissettirdiği şehvet, soluğunu kesti. Tuhaf değil miydi, seks konusunu düşünmek bile karnının karıncalanmasına, kanının hızlanmasına sebepti. Öylesine bir tutku, şiddeti artan deprem misali içini titretmişti. Burada onunla tek başına kalma düşüncesi, kendini çıplak ve savunmasız hissetmesini sağlamıştı.

"Çok fazla sabrımın kaldığını düşünme, olur mu?"

"Gözlerin ikaz ediyor zaten," dedi kız kaçamak bir bakışla. Kısa bir an tutkulu gözler karşılaştı ve sonra ikisi de tebessüm ederek önlerine döndü.

Kapı kapandığı an, arkalarında duran apoletli [1]vatmana rağmen, kızı kollarına alarak dudaklarını dudaklarına yaklaştırdı. Bir yabancının gözleminde gerçekleşen samimiyetten hoşlanmayan kızın o an aklı karıştı. Nefesini tenine verirken adam, "Beni bağlayabilirsin," dedi soluk soluğa. Görevli anlayamasın diye Türkçe konuşuyordu fakat onların birden fazla dil bildiğini sadece Amir bilmiyordu! "Sana istesem de dokunamam, dilediğin gibi oynayabilirsin. Bugünkü intikamını da alırsın, ben cezama razıyım." Kız dişlerini göstererek sırıttı. "Pelin, çok özledim seni."

"Bir kere başladığımız zaman durabileceğine inanıyor musun cidden?" Sorusuna yanıt veren gözlerine bakarken tüm bedenini heyecanlı bir ürperti sarmıştı. Onun kalın kollarının arasında sıkışmak, hep hoşuna gitmişti. "Ben en azından tüm zamanı eğlenceli bir tutumda geçirmek istiyorum, yatakta değil."

"Bağla beni, istemediğin hiçbir şey yapamayayım." diye fısıldadı baygın bakışlarıyla Amir.

1 Asansör Görevlisi

"Uf," dedi kız utanarak. "Ben seni tanımak istiyorum, tutkunu zaten tanıyorum. Bırak birbirimizi daha iyi tanıyalım, duygularımızı, düşüncelerimizi çözelim ve öyle karar verelim."

"Buna yataktan başlamanın neresi yanlış?"

"Şurası yanlış, o zaman sen hep o sınırda kalmak isteyeceksin ve ben ne şehri ne de seni tanıma fırsatı yakalayamayacağım."

"Başka oyunlar bulurum, söz."

"Amir! Oyun falan yok."

Kıza hükmetme şansı verdiği halde adam, onun tek yaptığı yutkunmak oldu. O an öyle bir bakıyordu ki sevdiği adama, sanki bir cesetle öpüşebilirsin demiş gibi şok bir tepki veriyordu.

"Adımı ezberlemelisin, zorla ya da güzellikle."

"Amir," diye çıkıştı yeniden kollarından kurtulmak için, ufak bir direnç gösterdi. "Bu da neyin nesi şimdi? Seks oyuncağın değilim senin."

Yine reddedilmişti, kızın sert bir ifadeyle kurduğu kalın duvarına toslamıştı.

Pelin bakışlarını başka yöne çevirdi. Hâlâ kollarındaydı ve tuhaf olan ise, söylediği saf arzulu istekleri, kaburgalarının arasındaki o karıncalanma hissinin sabun köpüğü gibi hızla yok olmasına neden olmuştu. Bazen onun fantezi anlayışından çekiniyordu. Ne bekliyordu? Bağlanarak oyunlarına katılmasını ve poposuna şaplak yiyen esir kız arkadaş modeline sahip olmasının hoşuna gideceğini mi?

Pelin, içinin soğuduğunu hissetti. Bu tür aşağılayıcı oyunları hem ilkel hem de itici bulduğunu ona daha evvel defalarca belirtmişti. Fantezi adı altında yapılan can acıtıcı, aşağılayıcı eylemlerden hoşlanmıyordu. Adamın kolları gevşedi. Bakışlarındaki hayal kırıklığı ve hüzün, kendinden nefret etmesine sebep oldu. Her seferinde suçluluk hissetmesini sağlıyordu ve duygusal tacizlerini bilinçsiz yaptığına neredeyse inanmıyordu. Ama bu tür isteklere uygun biri olduğunu da sanmıyordu. Şiddet içeren fantezilerden hoşlanmıyordu. Buna bir son vermek zorundaydı. Geçen sefer deneme cüreti gösterdiğinde ondan uzaklaşmış, günlerce öpücüklerine bile karşılık verememişti. Ondan soğumak istemiyordu.

"Bu disiplinsiz düşüncelerin bazen beni ürkütüyor. Geçmişte nasıl bir hayatın vardı bilmiyorum ama ben köle sahip ilişkilerini itici buluyor, şiddet içeren fantezileri onaylamıyorum. İlişkiler samimiyet, şefkat ve huzur içinde olmalıdır."

"Ben sadece ortamı ısıtmak istemiştim."

"Bu tutumun ve sözlerin beni ürkütmekten ileri gitmiyor."

"Affedersin. Biliyorsun çok uzun süre oldu. En son ne zaman sevişti̇ği̇mi̇zi bile unuttum."

Sıradan, sanki bir görevmiş gibi yapılan son kaçamağın tarihini mi tutuyordu aklında? Ne iğrenç! Pelin bir an donup kaldı. Ulu orta bu kadar cesur konuşması onu utandırmıştı. O anda yanlarındaki adamın varlığını hissetti. Acaba duydu mu diye görevliye kaçamak bir bakış attı. Neyse ki anlamadığı halinden belliydi, üstelik mahremiyet gösterip gözlerini duvara sabitlemişti.

Adama, "Bu konuyu açmak için ne kadar doğru bir zaman seçtin!" diye çıkıştı Pelin. Çok yakınlarında duran adama dik dik bakarak kollarından geriye çekildi. Başını eğip usulca yanağından öpen adam, "Seni seviyorum tatlım. Affedersin, daha gelir gelmez... Lütfen kusuruma bakma, heyecanlandım." diye homurdandı.

Asansörün kapısı açıldı, Pelin önden Amir geriden çıkarken, "Bugün affetmem için ne yapacağına bağlı," diye şirinlik etti.

Adamın gözleri sevinçle parladı. Kızı belinden sıkıca sararak, "Havalara uçacaksın ve bu günleri asla unutmayacaksın, bekle ve gör," dedi.

Gülümsedi genç kız. Beklenti içine girmek her kadın gibi onu da mutlu etmiş, sıkıntılarını dağıtmıştı. Yatak odası söz konusu olunca Amir ve Pelin'in beklentileri çok farklıydı. Biri ateşin kendisiydi, diğeri bu konuda buzun yavaş yavaş eriyen haliydi. Amir fantezi sevdiğini çekinmeden dile vuracak kadar cüretkârdı, Pelin ise onun tehlikeli oyunlarından ürkecek kadar toydu. Ancak ilişkilerinin bu farklılıkları yüzünden bozulmasını istemeyen Pelin elinden gelenin fazlasını yapmaya kendine söz vermişti. Amir'in kanını kaynatan fanteziler kesinlikle masum, sevimli, hoş şeyler olmasa bile sınırını koruduğu sürece izin verebilecek hale gelene kadar, ondan uzak duracaktı. Hatta bazen istekleri öyle şeyler oluyordu ki, bırak denemeyi, dile getirme cesaretini dahi kendinde bulamıyordu.

Neyse ki Amir yorgun olduğunu gördüğü için o gün bu konuda fazla ısrar etmedi. Genç kızın hazırlanmasına müsaade etti, sabırla lobide bekledi. Ona söz verdiği gibi, iki gün boyunca Fas'ı sıkılmadan gezdirdi. Kazablanka'nın kordonunda, Atlas okyanusunun kenarında fazlaca zaman geçirmişlerdi. Ona ailesinden, arkadaş çevresinden, adetlerinden ve ara ara hayalinden bahsetti. Onu tanımak güzeldi, bazen çocuklar kadar savunmasız bazen gözü dönmüş sırtlanlar kadar dolu dizgin oluyordu. Hırslıydı, birinin emri altında kalmayı istemiyor, babasının üstünde kurduğu hükme isyan ediyordu. Bazen aşırı hırsı ve büyüme tutkusu kızı ürkütse bile, ardından yaptığı çocukluk tüm korkularını bertaraf ediyordu. Pelin çok zorlanmamıştı bu şehirde çünkü ana dili her ne kadar Arapça olsa bile, bir Fransız

sömürgesi geçiren Fas'ta, herkes ana dili gibi Fransızca bilmekteydi. Pelin ise Fransızca, Almanca ve İngilizceyi akıcı bildiği için sohbetlerde hiç zorlanmamıştı.

Tüm dünyanın hayranlıkla ziyaret ettiği II. Hasan Camisini -yani Yüzen Cami'yi- bile ziyaret etmişlerdi. Görkemli mimariye sahip cami cidden okyanusun üzerinde yüzüyor gibiydi. Marakeş'te yer alan Cemaül Fena -yani 19. yüzyılda idamların gerçekleştirildiği Fenalar Meydanı'nda- el ele dolaşmışlardı. Her köşe başından yükselen farklı kültürlere ait ezgiler, insanın kulağını tırmalıyor ama aynı zamanda heyecanlı bir yolcuğun adresi oluyordu. Kuzey Afrika'nın mistik havasını yaşatan sıra dışı bir kültürel miras, her adımda karşısına çıkıyordu. Her köşe başında yılan oynatıcısı vardı ya da önüne aniden bir kına ya da dövme sanatçısı çıkabilmekteydi. Pelin de eline kınadan çiçek şekli çizdirmişti, üstelik kınanın antik kokusu hoşuna gitmişti.

Marakeş'te keşfedilmesi gereken zengin bir tarih vardı ancak gündüzleri ne kadar tarihe doyarsalar doysunlar, geceleri Amir'i zapt etmek mümkün değildi. Gündüzleri ona gezi rehberliği yapan şen şakrak adam, geceleri eğlence mekanlarında istediği gibi yoldan çıkmanın keyfini sürmekteydi. Fas'a geldiği üçüncü gün ani bir kararla Amir'in ailesini de ziyaret etmişler, onlarla da tanışmışlardı. Pelin bu görevi gerçekleştirirken sandığından çok daha gergindi. İlk defa onun ailesinin farklı olduğunu kendisi gözlemlediğinde ise ne kadar haklı bir korku yaşadığını görmüştü. Babası üç eşliydi ve eşlerinin hepsi de onu sevgiyle karşılaşmıştı. Aynı çatı altında yaşayan üç kadın ve paylaşmak durumunda oldukları tek bir erkek, bunun düşüncesi ne kadar ürkütesi ise gerçekliği o kadar iğrenç gelmişti.

Pelin şaşkındı, üçü de aynı evde kardeş kadar samimi bir ortamdaydı ve görüldüğü kadarıyla huzurlu bir şekilde yaşıyorlardı. Bu akıl alacak ve kabul edilecek şey değildi onun için fakat onlar için olağan ve sıradan olduğu belliydi. Kafası karışan ve ilişkileri konusunda korkular baş gösteren Pelin, bu kaygılarını kendine saklayamamış, tek eşli olmak istemesinin kaderi değil seçimi olduğunu anlayacağı şekilde netçe vurgulamıştı. Amir ise sadece gülümsemişti. En son arkadaşları ile de tanıştırıp ilişkileri hakkında ne kadar ciddi olduğunu göstermişti.

Fas'taki dördüncü gün ailesi tekrar onları yemeğe çağırdı. Bu sefer planlı gerçekleşen bu misafirliğe heyecanla değil tedirginlik içerisinde gitmişti çünkü ne ile karşılaşacağını biliyordu. Fakat bu sefer Amir'in üvey anneleri ortamda görünmemişti. Amir bu konudaki hassasiyetini ve korkularını görmezden gelmemişti. Pelin'in bu rahatsızlığı kadınların tutumundan değildi, kendi düşüncesinin net sınırları olmasındandı. Annesi

yabancı dil bilmeyen Arap bir kadındı, babası ise sohbet ehli saygılıyı bir adamdı. İlk başlarda annesi onu alıcı gözle süzerken hoşlanmamış gibiydi ama Amir sohbetlerine çevirmenlik yaptığında, ön yargılarının az da olsa yıkıldığına şahitlik etmişti. Tabiî bazı zamanlar Amir istediği gibi çevirmediyse sohbeti! Çünkü Pelin onu avucunun içi kadar iyi tanır hale gelmişti. Yalan söylediğinde ya da bir şeyler çevirdiğinde, kulakları kızarır, durduk yere gülmeye başlardı. Ziyaret bittiğinde annesinin evlenmeleri için ailesi ile görüşmek istediğini belirtmişti Amir, tatil sonrasında kız isteme merasimi için bir gün ayarlamaları gerektiğini alelade bir sohbetmiş gibi hızla söyleyip geçiştirmişti.

"Yani evlenme teklifi olmadan mı geleceksiniz?"

"Buna gerek olmayacak kadar ileri gitmedik mi Pelin?"

Kız sustu, adam sırıttı. Yine yorucu bir turun ardından otele geçen Pelin, akşamki parti için hazırlanırken, aynanın karşısında durmuş dalgın dalgın kendini izliyordu. Her ne kadar eğlenirse eğlensin ailesine söylediği yalan, her gece boynuna yağlı bir urgan gibi dolanmaktaydı. Tatilin bitmesine son iki günleri kalmıştı ama vicdan azabı hâlâ azalmamıştı. Onlar Pelin'i Amerika'ya bir iş görüşmesine gittiğini sanırken, genç kız sevgilisiyle felekten bir hafta çalmıştı. Kapı tıklayınca dikkatini toparlayıp kendine son kez çeki düzen verdi. Uzun siyah ip askılı, hafif sırt dekoltesi olan uzun bir elbise, ayağında ince bantlı çivi topuklu bir ayakkabı vardı. Üzerine uzun bir pelerin alarak, yatağının üzerinde duran çantasına uzandı, kapıyı açtı.

Amir ayakucundan saç diplerine kadar tutkulu bir bakışla süzdükten sonra, etkilendiğini belirten bir ıslıkla bunu kutladı. "Bu kadar sade bir elbise ile bu kadar gösterişli bir zarafet nasıl olabilir?" Genç kız gülümseyerek ona verdiği etkiden memnun olurken, bir anda kıza uzanan adam omuzlarından tuttuğu gibi nazikçe içeri itti. "Bence biraz geç kalabiliriz,"

"Bence hemen çıkmalıyız," diye itiraz etti olduğu yerde sabit kalmaya çalışırken Pelin.

"Söz veriyorum, ileri gitmeyeceğim. Oyun da yok, sadece biraz..... Makyajını bozmak yok," derken iyice dibine yaklaştı ve saçlarını koklayarak dudaklarına fısıldadı. "Biraz seveceğim,"

"Ben birazla yetinecek bir kadın değilim," diyen Pelin onu göğsünden ittirerek yolunu açtı ve omzunun üzerinden şuh bir bakış atarak, "gelmiyor musun?" diye sordu tatlı bir tonda.

Adam başını sallayarak iç geçirdi, gülümseyerek peşine düştü. Otelden çıktıklarında telefonunu son defa kontrol eden Pelin, "Partinin yapılacağı yer uzak mı?" diye sordu.

"Şehrin diğer yakasında."

"Peki tanıdık birilerini görebilecek miyim?"

"Birkaç kişiyle tanıştırmak istiyorum seni, yakın arkadaşlarım."

"Çok fazla arkadaşın var, hiç bahsetmemiştin."

Adam omzunu sarstı. "Tanışacağın arkadaşlarım çocukluktan, zamanında yediğimiz içtiğimiz ayrı gitmezdi." dedi.

"Ya..." dedi kız, normal arkadaşları ile tanışmıştı hatta iş arkadaşları ile ama... "Senin için önemliler mi?"

"Severim onları, sen de seveceksin."

Bariz bir merak vardı içinde, daha önce Amir onu kendi yakın arkadaşlarından biriyle elbette tanıştırmıştı ama bu kadar vurguyla anlattığı birileriyle hiç tanıştırmamıştı. Pelin partinin olduğu mekâna geldiklerinde şaşırdı. Türkiye'deki barlardan hiçbir farkı yoktu. Üstelik burası bir eğlence merkezi değildi, bir evdi. Şaşırmıştı, bir sürü gencin özgürce eğlendiği bir ev partisiydi. Bu şehirde böyle bir eğlenceye rastlayacağını hiç düşünmemişti. Arkadaşlarıyla tek tek tanıştı. Onların da ailesi gibi geleneklerine bağlı, biraz tutucu bir kesim olduğunu sanmıştı ama içeri girdiği an kendi yaşam tarzından farkı olmadığını görüp rahatladı. Kızlar özgür, erkekler saygılıydı. Arkadaşlarıyla tek tek tanıştı, bu ortamda olmanın en güzel yanı da tüm arkadaşlarının akıcı bir şekilde İngilizce konuşuyor olmasıydı. Sohbetlerde hiç zorlanmamıştı. Kızların sevgilileri değil eşleri olduğunu öğrendiğinde ise şaşırmıştı çünkü birinin iki tane eşi vardı ve ikisi de yanındaydı. Kuma mantığına oldum olası hep karşı çıkmış hem de hoş bakmamaktaydı ve ikidir bununla yüzleşmekteydi. İki kızın hem kuma hem de kuzen olduklarını duyduğunda ise şaşkınlığı iki katına çıktı, o dakikadan sonra partiden zevk almamaya başladı. Kızlar, iki iyi arkadaş gibiydiler, sohbet ediyorlar, dans ediyorlar ve kocalarının koluna girip aynı adamı paylaşmaktan gocunmadıklarını göze sokuyorlardı. Bu durum hiç hoşuna gitmediği gibi, saygı da duyamıyor, kızların huzurlu hallerini gördükçe midesine kramplar giriyordu. Bu barbarlığı nasıl kabul edebilirdi, kültürlerinin ayrımını ilk kez o an daha net ayırt edebildi. Aklına Amir'in ailesi geldiği an teni buz kesti. Babasının karşısına çıktıklarında alacakları tepki, ailesinin düşüncesi zihninde belirdiği an huzursuzlandı. Daha fazla bu gerçekle yüz yüze kalamayacağını fark etti. Amir'e sıkıldığını ve gitmek istediğini, dilerse sahilde bir kafede oturabileceklerini söylemesine rağmen, Amir bu ortamdan ayrılmak istemiyor gibiydi. Huzurluydu. Kıza aşırı gelen her şey onun için doğaldı. Gitmek istediğini söylemesine rağmen onu geçiştirmekteydi. Neyse ki yarım saat sonra bir telefon gelmişti de eğlenceden ayrılmak zorunda kalmışlardı. Araca geçtiklerinde Amir hem sessiz hem de huzursuz duruyordu. Bir anda düşen yüzü ve dalan gözleri içine şüphe düşürdü. Onu bu kadar huysuz

yapanın ne olabileceğini merak etti.

"Görende baban tüm kredi kartlarını kesti sanır. Karadeniz de gemilerin mi battı?"

"Hı!" dedi dalgın adam.

"Kaçan keçilerin diyorum, kaç tane?" Zoraki bir gülüşle ifadesindeki huzursuzluğu bertaraf etti. "İyi misin sen?"

"İyiyim," dedi adam dizinde duran elini yumruk yaparken, yüzünü cama doğru çevirerek ifadesini ondan saklamıştı.

"Pek, iyi durmuyorsun?"

Ona aldırmadı, sessizliğine devam etti. Sonra, "Otele geçmeden evvel bir yere uğrasak senin için sorun olur mu?" diye sordu, cevap beklerken de telefonuna hızla mesaj yazdı.

"Bir sorun mu var?"

"Yok... Yok, sadece şeyhlerimizden biri acil beni görmek istiyor,"

"Şeyh?" dedi merakla. Padişah ya da Kral gibi bir şey miydi bu Şeyh?

"Prenslerimizden biri,"

"Bildiğimiz prens mi?" diye sordu şaşkınca. Hikâyelerden ve filmlerden gördüğü kadarıyla Kral'ın soyundan gelene prens deniyordu ama burada her şey değişebiliyordu, didiklemedi. Adam başını salladı.

Daha evvel hiç prens görmemişti, prens denildiğinde aklına gelen İngiliz Kraliyet ailesi oluyordu. Arap prensleri hakkında da elbette çok şey duymuştu ama yakından hiç görmemişti.

"Bu prenslerle her zaman görüşmek normal mi?"

"Prensler senin sandığın gibi mütevazı insanlar olamıyor ne yazık ki, üzerlerine yüklenen sorumluluktan dolayı ve rejimin keskin kılıcı başlarında döndüğünden dolayı katılardır. Üstelik bir krallıkta yüzlerce hatta binlerce prens olabiliyor."

"Yüzlerce mi?" Adam başını salladı. Sonra aklına çok eşlilik geldi ve içini çekerek arkasına yaslandı. Öğrenmesi gereken çok fazla şey olduğu açıktı ama önceliği onların adetlerini ve geleneklerini araştırmak olacaktı!

Şoför aracı ışıl ışıl caddelerden su gibi akıtıp ilerletti.

Devasa kapılardan geçen lüks araçları, saray tarzı bir yapının önünde durduğunda, şaşkınlıktan nutku tutulacaktı. Şoförün açtığı araçtan inerken görkemli yapıya bakıp, "Daha evvel bu kadar sükseli bir yapı görmemiştim," diye itiraf etti.

Amir kızın pelerinini omuzlarına örterken, bakışlarını etrafta dolaştırdı. Dekoltesini de iyice kapadı. Pelin şaşırdı, bugün de arkadaşlarından kıskanmıştı onu. Bu tutucu halleriyle yeni yeni tanışmaktaydı. Normalde

ona sıkıcı gelebilirdi ama babası ve kardeşlerinden alışkın olduğundan bu duruma şimdilik sessiz kaldı.

"Burası Prens El Cafer'in şahsi evidir, partisine herkes davet edilmez, kafasına esen de mülküne giremez." dedi mesafeli bir ifadeyle. Tadı kaçmış gibiydi. Sanki buraya gelmek istemiyor da mecbur kalmış gibiydi.

"Davetli miyiz?"

"Partiden çağırttığına göre," Kibarca kolunu genç kadına uzattı. "Çok kalmayacağız, görüşüp hemen çıkarız,"

"Ne görüşmesi?"

"Kısa bir iş," dedi Amir daha fazla soru sormasına engel olarak. "Kısa sürecektir."

"Seni huzursuz eden ne?" diye sordu Pelin dikkatle yanında yürürken.

"Bürokrasiden nefret ediyorum, şimdi içerisi prens kaynıyordur. Hepsine saygı gösterip onaylamadığın şeyleri bile kabul ediyormuş gibi yapmaktan hoşlanmıyorum. Üstelik kibir ve bencillikleri midemi bulandırıyor. Onlarla sohbet etmeyi sevmiyorum."

"Yapma o zaman,"

Gülümsedi küçümser bir kibirle. "Burası Türkiye değil, burada şeriat kanunları ve Prenslerin emirleri geçerlidir. Adalet sizin sisteminizdeki gibi mahkemelerde değil onların iki dudağının arasında işliyor. Hangi dinden, dilden, ülkeden, kültürden olduğun önemli değil, burada onlar ne derse o olur." diye söylenirken, son anda aklına kızın içini rahatlatmak gelmiş olacak ki yüzüne bakıp gülümsedi. "Bir sürü de Prenses görebilirsin ama yine de dünyanın gördüğü en güzel kadın sen olacaksın. Bu da can sıkıcı çünkü sana kimsenin benim gibi bakmasına katlanamam."

Lüks araçların anında girişten çekildiği ve içeri şatafatlı kadınların girdiği yapıt hem ürkütücü hem de cezbediciydi. "Sen kıskanç mısın?"

"Aşığım... Çok aşık"

"Nedense çok zaman bunu bana unutturtuyorsun."

"Daha sık tekrarlarım,"

"Neyi?" dedi kız gülümseyerek.

"Çok sevildiğini,"

Pelin etrafına bakınarak içeri adımını atarken, Arapların bir kez daha gösterişe ve altına ne kadar düşkün olduklarına şahit olmaya başlamıştı. Kapıda onları karşılayan kızlar ellerindeki pahalı tütsülerle gülümsüyor, üzerine gül yaprakları saçıyor, partinin olacağı salona yönlendirmek için yol tarifi veriyordu. Haklıydı, ev sahibi kapıya birkaç görevli koymakta çünkü bu eve giren, bir daha yolunu bulamayabilirdi. Ne kadar genişti.

"En azından bu kızlar Havai adalarındaki gibi bikinili değiller, üstelik adamları mıncıklayarak boyunlarına çelenk takmıyorlar," diye sataştı Amir'e, bu sefer ikisi de gülümsedi.

Pelin kalabalık alana adım attığı an, beyazın zarafetini, altının gösterişini, granitin parlaklığının şovunu izledi. Her yerde koşturan onlarca çalışan vardı. Hepsi de erkekti ve entari giymişlerdi. Başlarında da eşarp tarzı bir örtü vardı, onları da halatvari bir şeyle sıkıca tepelerine tutturmuşlardı. Kaç gündür maruz kaldığı bu tür giyim tarzına alışamamıştı Pelin ama bu sefer şaşırmamıştı da çünkü içeride birbirinden güzel kadının elbise giyen adamlarla sohbet ettiğini görünce, tuhaf bir şekilde onları incelediğini idrak edip, derhal bakışlarını yeniden evin görkemine yoğunlaştırdı.

"Kandura Arap ülkelerinde giyilen bir erkek giysisidir. Altına izaar veya vuzar adı verilen tipik bir iç giysisi giyilir."

"Kaba tabirle don yani," diye alay etti Pelin. "Sen de giyiyor musun?"

Amir ona muzip bir bakış attı, "Burada değil ama Suudi Arabistan'a gittiğim zaman giyiyorum, bu bizim geleneksel kıyafetimizdir. Unutturma, sana soyunurken göstereyim,"

"Benim yanımda giyme olur mu?" dedi Pelin dudağını dişleyerek.

"Sevmedin mi?"

"Hayır ama seni bunların için de hayal etmek bile itici geldi, tabiî bu benim şahsi fikrim. Belki de alışık olmadığımdan kaynaklanıyordur. Üstelik seni hep spor ya da takım elbiseler içinde gördüm, böyle kalmanı yeğlerim. Elbise giymen komik gelebilir ve o zaman çekiciliğini kaybedebilirsin gözümde..."

"O zaman yanında giymem ama ülkemde giymek isterim. Bu tarzı seviyorum, benim kültürüm."

"Özür dilerim, sana baskı kurmak değildi amacım."

"Alışacağız, ikimiz de birbirimizin düşünce yapısını benimseyeceğiz. Bunun için uzun zamanlarımız olacak."

"Çarşaf giymemi istemeyeceksin değil mi?"

"Giysen fena olmaz," dediğinde kız dirseğini böğrüne geçirdi, neyse ki adam şakalaşmaktaydı da kızgınlığı uzun sürmedi.

Pelin mutlulukla güldü, sonra birden gülüşü yüzünde soldu. Onun yüzünden kültürüne aykırı kalmasının üzeceğini fark etti. Bir hizmetli yanlarına geldiğinde, Pelin üzerindeki pelerini ona teslim etti. Amir vestiyere onu uzağa koymamasını çünkü çok kalmayacaklarını tembih etti. Evin bir alanında disko toplarının ve lazer efektlerinin altında eğlenen gençler, diğer tarafında sohbet eden ve samimi bir ilişkiye hazırlanan çiftler vardı. Her

yanda beyaz kıyafetli, entarili adamlar ve gösterişli dekoltelere sahip uzun bacaklı kadınlar mevcuttu. Arap kadınlarının bu kadar cesur giyebildiklerini bilmiyordu. Abartılı makyajları, sürmeli gözleri, parıltılı gece kıyafetleri vardı.

Pelin etrafını izlerken, arkasından sokulan bir adam İngilizce olarak, "Işığınız gözlerimi alıyor," diye söylendi.

Pelin hızla arkasını dönerek karşısındaki adama baktı. İlk tepkisi adamın onu birine benzettiğiydi ama adam inatla gözlerine bakarak, klişe iltifatlarını ezbere döktüğü şekilde icra etmeye devam etmekteydi.

"Güneşi olmayan kalbime gökkuşağı açtırdı gelişiniz."

"Pardon birine benzettiniz sanırım,"

"Seni birinin taklit etmesi imkânsız, bu güzellik eşsiz ve biricik olmalı."

Pelin ne diyeceğini şaşırırken, adam altın dişlerini göstererek sırıttı. O ana kadar yanlarına gelen Amir abartılı bir resmiyetle eğildi. Saygıyla gülümseyerek, "Prensim," dedi.

Prens dediğinde aklına gelen, uzun, yakışıklı ve sempatik biriydi ancak şu anda hayali bir hayaldi. Bu iri göbekli adam zihnindeki prens anlayışının dibine dinamit ekmişti.

"Bu güzel sana mı ait, Amir? Söylendiği kadar varmış."

Amir bir an ne diyeceğini bilemezmiş halde bocaladı. Şaşkınlığı geçince elini sahiplenici bir şekilde genç kızın beline koyarak, "Pelin Karalı," dedi resmi bir halde. "Türkiye'den bir arkadaşım,"

"Karalı," dedi adam gözlerini kısarak, sanki onun soyadını bilirmiş gibi baktı.

Amir hemen açıklama yaparak, "Karalı... Ünlü iş adamı Rüzgâr Karalı'nın Prensesi." diye belirtti.

İş adamının üzerindeki vurguyu, genç kız bile fark etti.

Adam kaşlarını kaldırarak baktı bu sefer kıza, ölçüp biçerek, dikkatle süzdü. "Türkleri severim," Purosundan iri bir nefes alırken, gözlerini genç kızdan çevirmeden üfledi. Pelin adamın sığ bakışlarından rahatsız olunca huzursuzluğunu belirtti. "Arkadaşların gelmemiş mi henüz?" diyerek sordu Amir'e.

"Gelmişler," dedi genç adam tadı kaçmış halde.

"Sen onlara katılmayacak mısın Amir?" diye sordu Prens dediği adam sırıtarak, yine purosunu tüttürürken dumanı bir solukla içine çekmişti.

"Bugün arkadaşıma eşlik edeceğim Prensim, buraya da Şeyh Said için geldim," dedi gergin bir tonda. O da en az Pelin kadar rahatsız olmuş gibiydi adamın bakışlarından. Adam bakışlarını Amir'in arkasına çevirdi ve tek

bir el işaretiyle bir adamı yanına gelip, el pençe divan durdu. Kulağına bir şeyler fısıldadı koruması olduğu belli olan adamın ve yanlarından ayrılması için de eliyle sineksavar gibi işarette bulundu. Amir Prensle isteksizce sohbet ederken, iki genç bayan yanlarına geldi. Pelin gösterişli kadınlara bakarken merakla, Prens, "Arkadaşın emin ellerde Amir, kızlar onunla ilgilenir. Said gelene kadar sen de arkadaşlarına bir merhaba de istersen," diyerek elini omzuna koydu, genç adamla birlikte uzaklaşmaya kalkınca, Pelin huzursuzlandı.

"Nereye?"

Amir gergin bir gülüşle, "Birazdan gelirim, çıkarız," dedi ama Pelin onun da gözlerinde aynı huzursuzluğu görmüştü.

Kızlar ne İngilizce biliyordu ne de Fransızca, sadece Arapça konuşuyorlardı aralarında. Pelin onların sürekli kendine bakıp gülüşmelerinden ve fısıldaşmalarından, bir süre sonra sıkıldı. Kızların yanından ayrılarak içeride dolaşmaya başladı. Yabancı bir mekânda kimseyi tanımadan avare olmak hoş değildi, dolaşmaktan da sıkılarak, Amir'i aramak için az önce gözden kaybolduğu üst kata çıkan merdivenleri tırmanmaya başladı. Merdivenin ortasında iki tane koruma duruyordu. Pelin'i görünce, elini kaldırıp aralarına mesafe açan bir taktikle koydu, Arapça olarak durmasını söyledi. Neyse ki kız bu sefer lisanını bilmese bile, hareketlerinden ne dediklerini idrak etmişti. Yukarı çıkmanın yasak olduğunu belirtiyorlardı. Pelin merakla yukarı bakarken, adam kulağındaki telsize dokundu ve kızı arkasında bırakarak koşar adım merdivenleri çıkarak gözden kayboldu. Pelin bir yukarıya, bir de aşağıdaki kalabalığa baktı. Etnik müzikleri severdi ama alışık olmadığı dans müziği, bir süre sonra baş ağrısı yapmaya başlamıştı. Yukarı çıkıp Amir'i bulacak ve derhal bu sıkıcı yerden gidecekti. İçinden bir ses, arkasına bakmadan koşmasını belirtirken o inadına merdivenleri çıkmaya devam etmekteydi.

Bir sürü kapının olduğu kat sessiz duruyordu. Birkaç kapıyı açıp bakmak istedi ama odaların kapıları kilitliydi, ancak içeriden sesler gelmekteydi. Birileri eğleniyor olmalıydı. İlerideki odadan kadın çığlığı gelince, korkuyla sıçradı. Bir huzursuzluk dalgası tüm bedenini yaladı. İçinde korku çanları çalarken, ne yapacağını bilemedi. Bazı zamanlarda iç sesinin çığlıkları insanın nabzını zorlardı, kötü bir şey olacağı hissi ensesini yoklardı, bu hissin sadece kaygıdan olduğunu varsaydı. Biraz daha ileri gidince, "Amir," diye seslenme ihtiyacı hissetti. Garip olan ise insanlarla dolu bir yerde tek başına ve savunmasız olma hissiyle savaşmasıydı. Bazen bir şeyi derinden hissedip de anlatamamak diye bir dert vardı.

"Amir!"

"Sevgilini mi arıyorsun?"

O ses!

Hızla arkasını döndü. İki kişi dikkatle bakıyordu ve içlerinden biri dikkat çekiyordu. Aşağıda gördüğü adam büyük bir lakaytlık ile ona pis pis bakarak sırıtıyordu. Bir anlık berzahından derhal toparlanarak, "Yukarı çıktığını gördüm fakat burada çok kapı var, nereye gittiğini anlayamadım." diye açıkladı. Amacı yardım ummaktı. Çekingen tutumu, ürkek duruşunu saklayamıyordu. Bir şey onu tedirgin ediyordu, adını koyamadığı bir şey!

Adam kısacık bir an kaşlarını kaldırarak bir karar arifesindeymiş gibi onu süzdü ve ardından çok bekletmedi. "Önden buyurun." Eliyle son kapıyı gösterirken, hedef gösterdiği bu yer asansörün kapısıydı. Önünde tuttuğu çantasına sımsıkı tırnaklarını geçiren kızın gözleri asansörün kapısıyla merdiven arasında gitti geldi. Korkuyla etrafa baktı, Prens tereddüt ettiğini görünce, "Korkmayın lütfen, sizi ona götüreyim," diyerek güvence sağladı.

Prens, hemen dibinde bekleyen korumasına başıyla sessiz bir emir verdi. Asansörün düğmesine basan korumasını sabırla bekledi ve açılan kapıdan kızı beklemeden içeri girdi. Başını geriye atan meydan okuyucu bir ifadeyle, kızın da içeri girmesine zaman verdi. Pelin, çıkış yolu ararcasına etrafına bakındı. Dikkatli gözlerini üzerinde dolaştırırken Prens, Pelin içindeki ikaz eden sese kulak vermeyerek asansöre geçti. Asansörde sadece dört numara vardı, koruma son katın tuşuna bastı ve asansör hareket etti.

Bir şey sanki kollarını beline sarmış, bedenini ortadan ikiye ayıracakmış gibi sıkıyordu. Hızlı ve sığ nefesler alıyor, bedeni serin serin ürperirken terliyordu. Gözlerini hiç kırpmadan asansörün duvarına bakarken, adamın ona alıcı bir gözle baktığını, iğrenç düşüncelerinin zihninde şekillendiğini hissedebiliyordu. Neyse ki asansör kapısı çok geçmeden açıldı. Duman ve içki kokusu yüzüne savruldu. Pelin şaşkın halde etrafına bakınırken, dudakları aralandı ve pis havayı içine soludu. Ses kalabalığına hafif bir müzik karışmıştı. Ortamın kasveti ruhunu yordu. Burası bir kumarhaneydi. Bu lüks evin kendine ait özel bir kumarhanesi vardı, hem de tüm oyun makinaları mevcuttu.

Bakışları hızla etrafı kolaçan ederken, buradaki adamların hepsinin Arap olduğunu, hatta etraflarında şık giyimli kadınların yabancı dilde konuşarak şuh kahkahalarla dolaştığını gördü. Kıbrıs'ta birkaç defa kumarhaneye gitmişti, bu görüntülere aşinaydı ama yine de burası onu tedirgin etmişti. Adamlar uzun entari şeklindeki savb kıyafetleri ve başlarındaki kefiyeleriyle birbirlerine çok benzemekteydiler. Konuşurken ve şakalaşırken el kol hareketleri ile kendilerini ifade ediyorlardı. Neredeyse hepsi de puro içiyordu.

Amir aralarında yok gibiydi.

"Buradan?" dedi arkasından sinsice yaklaşarak, genç kızı tedirgin eden Prens. "Amir burada,"

Bakışlarını onun baktığı tarafa çevirdiğinde, Amir'i bir grup adamla sıkıntılı bir şekilde sohbet ederken gördü. İşte o zamana kadar batırmakta olduğu tırnaklarını çantasının derisinden çekti, tutmuş olduğu nefesini sesli ce dışarı saldı. Yine de onu görmek kızın içini rahatlatmıştı ancak Amir hayli gergin duruyor, elini kolunu sallayarak bir şeyler anlatmaya çalışıyordu. Hızlı adımlarla onlara yaklaşırken, yanından geçtiği adamlar genç kızı iğrenç bir edayla süzüyor, sanki köle pazarına çıkarılmış esirmişçesine alıcı bakışlar atıyordu. Utancından yüzü kızaran ve bedeni kasılan kız kendini köle pazarında açık arttırmaya çıkarılmış gibi savunmasız hissediyordu. Buradan hiç hoşlanmamıştı. Amir onu görünce ani bir şok yaşadı ağzındaki lafları dondu kaldı. Kaşlarını çatarak sözlerini yarıda kesti ve müthiş bir şaşkınlıkla, "Burada ne işin var?" diye azarladı.

Genç kız ilk defa karşılaştığı bu çıkışla ne diyeceğini bilemedi. Yüzü asıldı. "Gitmek istiyorum," dedi sadece. Kaygısını ve korkusunu dillendiremedi.

"Daha erken, hem parti yeni başlıyor," dedi arkasındaki arsız Prens. "Amir, Hanımefendi bana şans getirecek gibi, onun şansını istiyorum."

"Götürsem daha iyi Prensim," dedi Amir huysuz bir davranışla.

"Kalmalısınız," dedi adam buz gibi bir ısrarla.

"Geç oldu, biz gidelim." dedi Pelin huysuz bir muameleyle.

"Bir el sadece," dedi adam inatçı bir yaklaşımla. Elini Amir'in omzuna koyarak, kulağına eğildi. Her ne dediyse Amir'in rengi teninden çekildi. Bakışlarını sevgilisine çevirerek, dişlerini sıktı çünkü çene kasları kasılarak titremişti. Bir anda Prense bakarak, "Efendim," dedikten sonra kıza dönerek, "Sen burada kal, geliyorum." diye neredeyse hırladı. Omzunu sarsan Prens'in ve korumasının peşinden, "Bekle, bir yere kıpırdama," diyerek ona hükmeden bir emirle ilerledi. Bir şey konuşmadan duvar dibindeki kapıdan içeri girdiler ve onu arkalarında bıraktılar.

Pelin olduğu yerde sap gibi kalmıştı. Bu da neydi şimdi? Onu nasıl olur da böylesi ürkütesi bir yerde tek bırakma cesareti gösterirdi.

Gideli dakikalar olmasına rağmen gelmemiş, genç kızı tedirgin bir hale sokmuştu. Etrafındaki kadınlar ve adamlar onun varlığından bir haber gibiydi ama burada böyle dikilmek, huzursuz olmasına yetmişti. Ani bir kararla kapıya yaklaştı. Ya Amir onunla gelecekti ya da onu arkasında bırakarak bu ülkeyi terk edecekti.

Kapı açıldığı an beklemediği bir ambiyansla karşılaştı. Tedirgin halde dar ve loş olan girişe yöneldi. O kadar kasvetliydi ki, malikâneden çok yeraltı mağarasına benzemekteydi. Duvarları mağara duvarı gibi taş şablonlarla kaplanmıştı, bazı yerler de izler ve delikler vardı. Kaşlarını çattı. Tıpkı şey gibi görünüyorlardı! Lanet olsun, onlar kurşun delikleri olamazdı, değil mi? Tüm bu izlerin mimarinin bir parçası olmasını isterdi ama değildi, hissetmişti.

Bir an kanı dondu. Korkuyla soluğunu tutup, kendini dehşete düşürmemesi gerektiğini defalarca olduğu gibi yine öğütledi. Annesinden aldığı iyi yönlerinden biri de içgüdüleriydi. Oldu olası hislerine güvenirdi, hatta birçok kez onlar sayesinde tehlikeli durumlardan kurtulmuştu. Şimdi o sese kulak vermediği için kendine sövmekteydi. Karşı girişten bir ayak sesi duyuldu. Ardından beyaz dişlerini gösteren gülen bir kadın göründü ve onu ortada öylece dikilirken görünce yüzü sertleşti. "Hey sen... sen... yeni gelen. Burada boş boş dolaşacağına git Prens Said ile ilgilen." Aksanlı sesi Pelin'in içini gıcıkladı ama ne dediğini anlayamadı.

"Ben Amir'e bakmıştım, nerede olduğunu biliyor musunuz?"

"Hepiniz şımarıksınız,"

"Anlamadım,"

Kalbi deli gibi atıyordu. Bir şeyler söylemek, hatta hemen gitmek istiyordu. Ancak bir şey diyemeden kolundan tutan kadın, "Bir de sizinle uğraşıyorum. Buradan," diye çekiştirerek peşinden sürüklemeye başladı. Arapça bilmiyordu Pelin, kadının ne dediğini de anlamıyordu ama ona kızdığı ifadesinden açıktı. İzinsiz girdiği için mi öfkelenmişti! Onu dışarı çıkaracağını sanarak sevinen Pelin, itaat etti ama kadın yüzüne bakarak söylenirken odalardan birine açılan kapının koluna uzandı. Bakışı zifiri karanlık bir geceydi.

"Gir," diye bağırdı.

Pelin yine anlayamadı. Kaskatı kesilmişti. Ona böyle aşağılayıcı davrandığı için de sinirliydi, her an sesini yükseltebilirdi ama onun tek yapmak istediği ondan kaçarak uzaklaşmaktı. Bu tavırlara, bu yaklaşımlara alışık değildi. Onu içeri iten kadın yüzünü ekşiterek, uzaklaştı ve kapıyı hızla çekerek odadan çıktı. Arkasından kapanan kapıyla olduğu yerde korkuyla sıçradı, şaşkınlık içinde titrerken korkuyla etrafına bakındı. Amir burada mıydı? Kadın onu anlamış mıydı?

Ortam hayli loştu, sanki gözlerini kısması içeriyi daha iyi görecekmiş hissi veriyordu. Tüllerle süslü odanın gerisinden sesler gelmekteydi. Biraz

rahatladı, bu sesler erkeklere aitti demek ki Amir buradaydı. Sonra bir gürlemeyi andıran o ses duyuldu.

"كفى"[2]

Titreyerek arkasını döndü. Korku filminde gibiydi. Kalın perdelerle kaplı odanın girişi karanlıktı ama tüllerin arkasından sızan loş bir ışık kendini göstermekteydi. Said demişti kadın. Amir de o isimde birisinden bahsetmişti, o zaman o da burada olmalıydı. Bacakları titriyor, içinden dua ediyordu. Minik adımlarla tüllere ilerledi. Renkli tüllerin içeriye seyir sunduğu saydamlığından bakarken, birkaç erkeğin duvar dibinde dikildiğini gördü ve bir erkeğin gür sesini tekrar işitti.

"Said!"

Ve kızın bakışı hissiyle bütünleşerek sanki tanıyormuş gibi o kişiye kaydı. Said denen adamın elindeki kılıca diz çökmüş bir adam acılar ve korkular içinde yalvarmaktaydı. Korkan adamın söylediklerinden sadece tek bir kelime anladı. Bir isim. "Said!"

Said denen adam konuşmadı. Elinde tuttuğu kılıcı adamın boynuna dayamıştı. Karanlığın içinde pırıl pırıl parlayan gümüşi metalin keskinliği aşikardı. İri ve güçlü eli siyah zümrütlerle işlenmiş değerli kabzasını sımsıkı kavramıştı. Yoksa bahsedilen Prens Said o muydu? İki korumanın önünde diz çöken adamın dizlerinin üzerinde duran elleri korkudan titremekteydi. Yüzü gözyaşları ile ıslanmıştı. Hıçkırıklarla kesilen cümleleri yüzünden ağzından balonlar çıkmakta, gözyaşları salyasına karışmaktaydı. Yalvarıyordu. Elinde kılıcı olan Prens ise ona tepeden bakıyordu. Her şey bir film sahnesi gibiydi. Pelin işte o zaman merhamet dilendiği kişinin yüzüne baktı ve soluğu kesildi. Bir yanı gölgeler arasında kalan adamın yüzünde zerrece merhamet yoktu üstelik kaşından aşağı derin bir yara iniyordu. Bir adım geriye giden kızın korkusu arasında kılıç kuşanan tek bir soru sordu ve dizleri üzerinde duran adam ağlayarak yalvardı. Ayaklarını öpmeye çalıştığı zaman korumalar omuzlarından tutarak eski formuna getirdi. Kılıç kalktı, ağzını bile açamayan kız dondu. İri el rüzgârı kesen o tiz sesiyle hareketlendi. Genç kızın şok ifadesi altında aşağı indi. Metalin eti kesen sesiyle damarlarından püskürmek için zaman kollayan kanın sesi birbirine karıştı. Adamın ifadesi dondu, başı gövdesinden koptu, boynundan fışkıran kan her yana saçıldı. Bedeni korumaların ayakları altına devrilirken, kızın soluğu kesildi. Korkuyla attığı çığlık odada yankılanırken tüm başlar ona çevrildi. Çantası ayaklarının dibine düşerken, elini ağzına kapamak için çok geç kalmıştı.

2 Yeter

Korkudan titrerken ayaklarının birbirine dolanması ile panikledi, tam arkasını dönüp kapıya atılmak istediği anda, kafasına aldığı darbeyle önce beyninden aşağı bir şeyler akmaya başladı, sonra karanlık bir kundak gibi onu sarmalarken, son gördüğü elbiseli adamların beyaz entarisinin kumaşı oldu.

1. BÖLÜM

"Bir şey düşündüğün zaman acele etme, acele insana hata yaptırır. Hata yaptığın zaman kendini suçlama, büyümek, olgunlaşmak, anlamak, başarmak, tecrübe kazanmak, fark etmek, değişmek, gelişmek, iyileşmek zaman alır. İsyan etme, hatanı sev, geçmişi bağışla, yola devam et, umut etmekten vazgeçme çünkü yaşı 80 olan değil umudu tükenenler yaşlıdır."

Derin bir nefesle kendine geldiği an, yüzüne yapışan nemli şeyle irkildi. Ciğerlerinde donan kaygıyla soluksuz kaldı. İnsan korktuğu zaman tüm kemikleri aynı anda kırılmış kadar katılırdı. Gözlerini açamıyor yahut da kör olmuş hissiyatıyla savaşıyordu. Her yer karanlıktı. Biliyordu, kirpiklerini kırpıştırdığına göre bu an gerçekti. Zihni yeniden saat gibi çalışmaya başlarken, aklına gelen son görüntüler ve ensesinde gerçekleşen ağrıyla gerçekler sırtından aşağı bir pençe gibi aktı.

Çaresizliğin tokadı ağırdı, yerle bir ediyordu tüm umutları.

Bir cinayete tanık olmuştu. Öldürülen kişinin şu ünlü prenslerden biri olduğu gibi ürkütücü bir his de -algısı tıkır tıkır çalışan- mantığı tarafından destekleniyordu. Adamın kafasının kopmasına tanık olmuştu. Kıpırdanmaya çalıştı. Korku bir buz gibi sardı tenini. Elleri arkasından bağlanmıştı, ağzı ve gözleri bağlı olmasına rağmen, yüzüne bir şey sarılmıştı. Ağzı kurumuştu, kaç saat ya da kaç gündür bu durumdaydı?

Şimdi ne olacaktı? Ona ne yapacaklardı? Amir neredeydi? Onun peşinden geldiğini düşünür müydü? Onu arayacak ve bulacaktı! Ya bulamazsa? Ya ona gittiğini söylerlerse? Ya ona da bir şey yaparlarsa? Yok yok, bir şey olmayacaktı. Sonuçta buraya geldiğini...

Lanet olsun! Bu ülkede olduğunu, hatta bu eğlence gecesinde olduğunu, Amir dışında hiç kimse bilmiyordu ve nerede, ne haldeydi; akıbeti belli değildi! Ya onun da durumu böyle ise? Hatta... Hatta daha kötüsü, onun canına bir zarar verdiyseler? Hayır, bu düşünceleri derhal zihninden silkelemeliydi. Kötü düşünmeyecek, kötü olan hiçbir şeyi çağırmayacaktı.

Hayatta ise neden onu aramamış, bulmamış, kurtarmamıştı? İçinden bir ses... Öldü diyordu!

Hayır, kötü bir şey olmayacaktı.

Böyle bir şeyi idrak etmek, ayağında prangalarla suya atılmış hissi veriyordu. Nefesi örtünün altında buhar oluşturuyor, terledikçe yüzüne yapışıyor, korku kulaklarını uğuldatıyordu. Kötü bir şey olacağına dair hissi, yine doğru çıkmıştı. Başındaki örtü çevresindeki şeyleri görmesini engelleyen perde gibiyken, etrafına sarılan ipler tabut misali onu hareketsiz kılıyordu.

Kıpırdanmak istedi. Bir sandalyeye bağlanmış olmalıydı. Sonra birden panik oldu, ses yapmamalıydı. Kısa bir an kıpırtısız kaldı. Etrafında ya kimse yoktu ya da sessiz bir şekilde onu izliyorlardı. Ama kendi nefes alışverişinden başka bir ses duymuyordu. Hatta birinin onu izlediğini sunan o ürkütesi his de yoktu. Yardım için bağırmak istedi. Sesi homurtudan öteye gitmedi. Ellerini açmak için zorladıkça, bileklerini kesen ipler yüzünden canı yandı ve ılık bir şeyler avucunun içine akmaya başladı. Ellerini öyle sıkmıştı ki, tırnakları etine geçip hilal izler bırakırken, avucu kızıla boyanmıştı. Sonra bir kapının açılıp kapanma sesini duydu. Birkaç kişinin ayak sesini daha duydu ve konuşmalarını işitti. Kalın ve gür erkek sesleri Arapça konuşuyorlardı. Anlamıyordu, ancak biraz kızgın bir tonda konuştukları kelime baskısından belirgindi. Yaklaştıklarını hissettiği an, titremeye ve ağlamaya başladı. Bunun kurtulmasına bir faydasının olacağını sanmıyordu. Çaresizlik şu anda bağlı olan ellerinden ve gözlerinden daha çok ürkütüyordu fakat elinden başka bir şey gelmiyordu. Biri ellerindeki ipleri çekiştirince, acıya tahammül etti. Gerçeği anlayıp çözeceğini sanmıştı ama yanıldı. İpler oynayınca karnındaki bağ gevşedi sonra bacaklarına dolanan ipler yavaşça bileklerine salındı ama ne ayakları ne de elleri çözülmemişti. Sadece bağlandığı yerden özgür kalmıştı.

Daha sonra kaba bir el beline dokundu ve iri ellerin sahibi, onu hiç ağırlığı olmayan bir oyuncak gibi havalandırıp tek hamlede omzuna aldı. Çırpınmak istedi başaramadı. Başı sırtından aşağı düşecek şekilde tutulduğundan beyni akıyor gibiydi. O yürümeye başladığında, diğer adamlar kendi aralarında konuşmaya devam ettiler ve sesleri gittikçe geride kaldı. Sanki merdiven iniyordu! Koşar adım yürüdükçe, karnı adamın omzu yüzünden acıyor, korkudan soluksuz kalan ciğerleri patlayacak gibi şişiyordu.

Bir ara yüzüne serinlik vurdu. Ateş böceklerinin sesini işitti, dışarı çıkmışlardı. Uzaktan araba kornalarının sesini duyabiliyordu. Nereye götürüyorlardı onu? Ne yapacaklardı? Sonra adam kıpırdandı ve birilerine emir verircesine bağırdı, boş bir çuval gibi yere fırlattı. Bu hissi tanıyordu. Şimdi oturduğu yer bir arabanın arka koltuğuydu. Hislerinde yanılmadı. Yanında sarsılma olunca, aracın kapanan kapılarının sesi yüreğinin sesini bastırdı. Yanındaki kaba adamın sesiyle, araba hareket etti. Ne kadar gitti araç

bilmiyordu. Korkunca yollar daha çok uzuyor, zaman geçmek bilmiyordu. Kıvrandı, homurdandı ama kimse onu takmadı. Yaklaşık on beş dakika sonra tiz bir fren sesi duyuldu, araç durdu. Kapılar büyük bir gürültüyle açılırken, kalp atışlarının sesi kulaklarında yankılandı. Biri ellerinden tuttu, sürüklemek istedi, izin vermedi. Sonra yine bir ceset gibi kaldırdı. Pelin artık ağlayacak gücü bile kendinde bulamıyordu. Canı öyle acıyor, korkusu öyle büyüyordu ki nefes alamıyordu. Midesi buruldu. Bu adam ter kokuyordu ve kokusu genç kızın istifrasına sebep olacaktı. Ağzı bağlıydı, kendi kusmuğunda ölecekti. Sakinleşmeye çabaladı. Adam bir süre yürüdü. Birilerine bağırdı, birileri de ona bağırdı ve sonra genç kız sert bir yere kabaca atıldı. Yan düştüğü için metalimsi yere, sert zemin nefesini kesmişti.

Kulaklarını sağır edercesine bir şeyin pervanesi çalıştı. Gemi olabilir miydi? Ya da bot. Bu his! Allah'ım, bir uçağın içindeydi. Bir uçaktaydı ve nereye, ne için götürüleceğini bilmiyordu. Kaçırılıyordu! Ya da rehin alınmıştı, daha vahimini düşünmeye korkuyordu. Uçak hareket edince, hızlı hızlı solumaya başladı. Biri onu bağlarından tutup kaldırarak, koltuk benzeri bir yere fırlattı. Beline kemer olduğunu tahmin ettiği şeyi taktı. Çok geçmeden uçak havalandı. Yüzündeki örtü bunalmasını sağlarken, ağzının ve gözlerinin kapalı olması ve -sürekli debelenip korkudan hızlı soluk alması- onu yoruyordu. Ne büyük çaresizlikti bağıramamak, kıpırdanamamak. Ne oldu, nasıl oldu bilmiyordu, başı yana düşmüş halde sızıvermişti, ter içinde kendine gelmesi, yine bir adamın onu omuzlamasıyla gerçeklemişti.

Uçaktan çıktıklarında araç sesleri geldi kulağına, kapılarının açıldığını belirten sesler, anlamıştı. Anlamıştı ki bu özel bir uçaktı. Nereye götürüyorlardı? Daha doğrusu kime götürüyorlardı? Adamlar telaşla konuşuyorlardı. Sözlerinden sadece polis kelimesini seçebilmişti, yakalanmaktan korktukları için mi yolculuğu yarıda kesmişlerdi, yoksa bu kaçışlara göz yuman bir polis mi vardı? Arabanın istikameti belliydi ama bu süre daha uzun sürdü. Sıcaktan nefes alamıyordu. Yüzündeki bez iyice yapışmıştı tenine. Ağzına bağladıkları şey ise çenesini kıracak kadar gergindi. Arabadan, elinden çekiştirilerek çıkarıldı. Yine torba gibi omuzlanıp sessiz bir yere fırlatıldı. Sırtı yumuşak bir yere değdiği an, bedeni birkaç defa yaylı yerde sıçrayıp duruldu. Yatağa benziyordu. Allah'ım bir yatağın aklına gelecek en büyük kâbus olabileceğini hiç düşünmemişti. Onu bir odaya getirmişlerdi! Ya da ona benzer bir tecrit de!

Peki ne için buradaydı?

Kıpırdamadan, zorla nefes alarak ve sessizce ağlayarak bekledi. Korkunun adı değişmişti artık. O yatağın üzerine atıldıktan saatler sonra, odanın kapısı yeniden açıldı. Birileri içeri girince, geriye doğru çekilip duvar

benzeri yere sindi. Sessiz kişi uzandı. Ayaklarındaki ip çözüldü, bileklerindeki acı hafiflemeden daha kolundan kabaca tutularak kaldırıldı. Ayakta duramayınca yüzüstü yere kapaklandı. Kolundan çekiştiren adam onu sürüklercesine ilerletti. Kapıyı açtığını belirten sesten sonra, dışarı çıkardı. Elinden çektikçe bileklerindeki acı soluğunu zorladı. Yüzüne vuran sıcaklığın ve karmaşık seslerin arasında, bir yere girdi. Burası daha havasız ve bunaltıcı bir yere benziyordu. Nefes alışverişleri iyice zorlanmaya başlamıştı, öksürüyordu. Tam o anda, onu taşıyan adam bedenini bir yere itti. Kıpırdayacak gücü bulamadan, oturttuğu yere sıkıca bağladı. Ayaklarını da bağlayınca, vakit kaybetmeden başındaki çuvalı çekip aldı. Genç kızın yüzüne saatler sonra ilk defa serin hava çarpmıştı. Derin bir soluk alan Pelin, sanki etrafı görebilecekmiş gibi başını oynattı. Kahretsin, sadece ağzı değil gözü de bağlıydı. Keşke ağzındaki ve gözündeki bağcıkları da sökülseydi. Terlemiş yüzünü görmediği halde sağa sola çevirmeye devam etti. Titriyordu. Mesanesini zorlayan sıvıyı her an dışarı bırakabilirdi. Sonra biri başını sabitledi ve gözlerindeki kumaş bandı çekiştirdi. İki saniye sonra bant gözlerinin etrafından kayarak düştü. O kadar zaman gözleri karanlıkta kalınca, ışığa bakamadı. Hemen açamadı kamaşan gözlerini, loş ışık iğne gibi batıyordu, canını yakıyordu. Sonunda gözlerini tamamen araladı. Hızlı hızlı solurken, etrafına şaşkınca bakmaya başladı.

Gözlerine ışık tutulan tavşan gibi şaşkındı. Kahretsin sahnedeydi. Onu gören erkekler heyecanlandı. Etrafındaki ses kalabalığı daha da arttı. Sanki bir tiyatro oynuyordu. Hilal şeklinde bir sahnenin ortasında durmaktaydı ve ışıklarla hedeflenen alanda birazdan perdeler kapanacak, uyanacaktı!

Duman altı bir mekânda, etrafını çevreleyen ve ne dediğini anlayamadığı akbaba kılıklı aç bakışların karşısındaydı. Bir sürü kandura giyen erkek, ellerinde puroları ya da içki bardaklarıyla, ona aç gözlerle bakıyor, tartıyor, paha biçiyordu. Hepsinin yanında el pençe divan duran adamları mevcuttu. Bu şehrin ileri gelenlerinden oldukları belliydi. Buraya ne amaç için geldiklerini tahmin etmek de zor değildi. Islak gözlü Pelin korkunun en sıkı ilmeğini kursağına geçirirken, dudaklarını soğutan nefesini salamıyordu. Burası bir köle pazarıydı ve o da esir düştüğü yerde satışa çıkarılmıştı. Birden sesler yükseldi, hepsi bir ağızdan bağırarak ellerini kaldırıp numaralar gösterdi Beş! Sekiz! On! Yerinden kalkmak istediğinde arkasındaki koruma tek bir hamleyle onu olduğu yere çiviledi. Bu hareket alıcıları kızıştırdı. Biri diğerinden eksik fiyat verdiği zaman, diğeri hemen tahtasındaki rakamı siliyor daha yüksek bir rakam yazıyordu.

Dillerini bilmiyor olabilirdi ama salak değildi. Pelin şu anda açık arttırmayla satışa çıkarılmış, bu aç kurtlara sunularak en çok parayı veren kişiye

peşkeş çekiliyordu! İplerinden kurtulmak için kıvranmaya, ağzındaki bağcığa rağmen ağlayarak konuşmak için kıvranmaya başladı ancak ne kurtulabildi ne de kimse onun gözyaşlarını umursadı. İri yarı adamlardan biri kalktı. Pelin korkuyla ona bakarken, o şehvetle kızı süzdü, sonra parmaklarının arasına parlak bir şey sıkıştırdı. Bu altın mıydı? Altını Peline attı. Metal yuvarlanarak ayaklarının dibine geldi, döne döne durdu. Üzerinde elli yazıyordu. Herkes itiraz eden bir taktikle ellerindeki levhaları indirdi. Huysuz sesler birbirine girmiş, kızgın homurtularına gülüşme sesleri karışmıştı.

Bu ne demekti?

Satılmıştı!

Onu ayaklandıran adam arkasında bağlanan ellerini iplerinden yakaladı, kız bileklerini kesen ipler yüzünden acı içinde inlerken, yanaklarına taze gözyaşlarını akıttı. İri ve göbekli adam mutlulukla gülümseyerek onu izledi. Bu adam oydu, o geceki Prens! Pis bakışlı, onu üst kata çıkaran! Şok ve panik içinde kalp atışları hızlandı; etrafına dalga dalga yayılan tehlikeyi hissetti. Bu adam ona zarar verecekti. Aldığı mala paha biçerken, mutlulukla dans etti. Herkes adamı tebrik edip mutluluğuna eşlik ederken, bir anda sessizlik oldu. Pelin korkuyla titrerken, kapının girişinde bir hareketlilik oldu. Nefesinin seslerini bile duyacak hale geldi. Islak gözlerini herkesin gergin bir vaziyetle baktığı kapıya çevirdiğinde, bir kalabalığın salona girdiğini gördü. Önce birkaç uzun boylu iri adam o tuhaf yöresel kıyafetleriyle belirdi. Ortalarında ise iri yapılı bir adam, beyaz elbisesinin üzerine siyah pardösü mü sabahlık mı belli olmayan o garip ceketlerden giymiş, başına hepsinin aksine siyah bir eşarp takmıştı ve siyah halat tarzı bir şeyi başının çeperine düşmesin diye sabitlemişti. Salonda bulunan herkes mütemadiyen büyük bir saygıyla eğilip ona yer açarken, adam ona eşlik eden kurmaylarıyla birlikte, bir Kral asaletinde yürümeye devam etti.

Pelin tam önünden geçen adamın büyük bir kişi olduğunu idrak etti. Herkes ona hem saygı duyuyor hem de korkuyla bakıyordu. Kalabalıktan yüzünü görmemişti ama içinden bir ses, hiç yapmaması gereken bir şeyi yapmasını ona emretmişti. Arkasındaki adamın sadece bir anlık dikkatsizliğinden yararlanarak, bir saniye dahi düşünmedi. Tek bir zıplayışla kendini adamın önüne attı. Ayaklarının dibine düşmeyi amaçladı ancak adamın refleksleri o kadar kuvvetliydi ki, daha üzerine düşmeye başladığı an onu havada yakalayarak, hızla göğsüne çekti. Herkesin şaşkın bakışları altında bu iri yapılı adamın kollarına çekilirken, gözyaşlarından ıslanan yüzü omzuna düşmüştü.

Soluk alamıyordu, ağlayamıyordu, yalvaramıyordu. Sadece titriyordu. Derin derin solurken tanıdık gelen o kokuyla kasıldı. Bu kokuyu tanıyordu.

Bu koku ona o geceyi hatırlatıyordu. Hayatını karartan odayı, parlayan kılıcı, kopan başı ve ölümün soğuk yüzünü. Şimdi gerçek onu kalpten götürebilirdi.

Korkudan titreyen ve kaygıdan efendilerinin yüzüne bakamayan korumalar hareketlendi ancak adam onları tek bir bakışıyla durdurdu. Ondan kurtulmaya çalışan Pelin adamın kısılan karanlık gözleri altında titremeye ve çaresizce hıçkırmaya başladı. Arkasındaki koruma derhal hareketlendi, kızı Şeyh'in elinden almak için öne atıldı. Özür diler bir davranışla ona kabaca uzandı fakat kollarında hapsolduğu adam, onu bırakmadı. Bırakmak yerine tek eliyle kızı tutarken, diğer eliyle parmaklarını saçlarına doladı. Başını sert bir tutuşla geriye düşene kadar çekti. Kız canı yanınca gözlerini sımsıkı kapadı. Cesaret toplayacağı bir süre içinde teninde sıcak nefesini hissetti. Adam makyajı akmış yüzüne dikkatle bakarken, kısa bir an donup kaldı. Sanki zaman kifayetini kaybetmişti. Kaşları sertçe çatıldığında, boğazını temizleyerek ona yaklaşan korumayı uyardı.

Canı yanan kız kalbinin atışını kulaklarında duyumsuyordu. Adam iri yarı, güçlü ve kabaydı fakat kimseye direnmeden teslim olamazdı. Gözlerini açtı, başı geriye düştüğü için gözlerini acıtan ışıktan sebep adamın yüzünü görmedi. Elinden kurtulmaya çalışırken, ağzındaki bezin izin verdiği ölçüde homurdanmaya çalıştı. Ağzına tıkanan bez yüzünden sadece boğuk bir ses çıkarabildi.

Bir koruma korkuyla öne çıkıp, ellerini önünde bağlayarak endişeyle bir şeyler söylemeye başladığında, onu kollarında tutan adam ona tek bir kelime söyledi.

"Yaqtae!"[3]

"Efendim biz sa..."

Kara gözlü Şeyh başını kaldırdı, onu satan korumanın sesi bıçakla kesilmiş gibi sustu. Pelin bu kelimenin anlamını bilmiyordu ancak bir uyarı olduğunu, tüyleri diken diken olurken hissetmişti. Adamın sözleri dehşet hissini delip geçince, yanlış adamın eline düştüğünü anladı ancak geç olmuştu. Kaderine lanet etti. Adam saçlarındaki elini gevşettiği an, acıyan boynu düzeldi. Başı düzleşince, ona tepeden bakan adamın yüzüne bakmak için başını geriye yıkarak gözlerini kıstı. Bedeni, ince bir kumaşın altındaki çelik gibi kuvvetli kol tarafından sıkı sıkı tutulurken, kalbi gümbür gümbür attı. Bu adam onu biraz daha sıkarsa, ikiye ayırabilirdi. Şu lanet ışık gözlerini acıtmasaydı yüzünü görecek, hakkında ne düşündüğünü anlayacaktı. Belki de yardım dilenecek ya da ondan kaçacaktı.

Çaresiz halde bir dakika kadar hiç kımıldamadan öylece kaldı. Adam

3 Kes

sakinleşmesini bekledi, geriye o zaman çekildi. Biri adamın kulağına eğilerek bir şeyler söyledi, tek tepkisi dolgun alt dudağının kıyısının sinsi bir vaziyette yana kayıp kızın korkularını tetiklemesiydi.

Yanındaki adama tek bir kelime söyledi ve adam başını eğip, bu emre boyun eğdi. Onu kollarında tutan bu adamın boğuk sesi kıza hiç güven vermedi. Kıpırdanmak için kendini sarstı. Bir bez ağzını sıkı sıkı kapatmışken, ayakları ve elleri arkasında bağlıyken, nefes bile alamıyorken, mücadele etmek hayli komikti. Hem adam ona bir şey yapacak olsa, bunu çoktan yapardı.

Bu düşünce onu biraz rahatlatınca, adam bunu anlamış olacak ki ağır ağır onu bıraktı.

Ciğerlerine tekrar hava dolan Pelin öfkeyle ve gururla başını dikleştirdi. Ayakları üzerinde düşmeden durmaya çalıştı. Adamın yüzünü daha net görünce, nutku tutuldu. Loş salonun tepesinden üzerinde keskin bir ışık sızıyordu. Başındaki eşarbın gölgelediği kusursuz yüzüne karanlık vuruyor, ondan korkmakta haklı olduğunu göze sokuyordu. Karşısındaki adam, hiçbir kadının karanlıkta ya da aydınlıkta yalnız kalmak isteyeceği biri değildi. Sert yüzü, zindan bakışları ve zalim duruşu soluk kesiyordu. Kalbi yine gümbür gümbür atmaya başladı.

Kaşının yanından yanağına kadar derin bir yara izi inmekteydi ve bunun bir kılıç darbesi olduğunu içinden bir ses bağırmaktaydı. Sağlam, güçlü ve ölümcüldü. Bu yara yüzüne daha vahşi bir hava vermişti. Bu adam onu kurtaracak beyaz atlı şövalye değildi. Bu adam savaşmak için dünyaya gelmiş zalim gladyatörlerdendi ve bu savaş ne yazık ki onun lehine değil, aleyhine gerçekleşecekti.

Ama Pelin'i asıl korkutan şey bu düşünce değildi, gözleriydi. Ürkütesi gözleri doğaüstü bir canlılığa sahipti; karanlıkta öylesine delip geçen bir tılsımı vardı ki adeta bir kılıç gibi dokunduğu yeri kesmekteydi. Hayatında hiç böyle gözler görmemişti. Sırtından buz gibi terlerin boşaldığını hissetti. Siyah yakut! Gözleri bir taşı bile kesecek keskinliğe sahip ve nadir bulunan siyah yakutlar gibi hem parlak hem de karanlıktı. Tüyler ürperten ve kesinlikle avcı bir hayvana ait duruşuna dehşet katan bir ifade vermekteydi.

İçinden bir ses her şeyin yarım kalacağını söylüyordu. Umudun, sevincin, mutluluğun, özgürlüğün. Hayal kurmak, körler ülkesinde ayna satmaya benziyordu. Sanki kıyamet birazdan kopacak dünya yerle bir olacaktı. Adam kıza bir kez daha bakmadan, onu arkasındaki korumanın ellerine savurdu. Erkânıyla birlikte önünden geçip gitti. Pelin'in güç bacaklarından çekilirken, bedeni onu buraya zorla getiren adamın ellerine düşmüştü. Koruma bağladığı ipleri ayaklarından çözerek kolundan tuttu, çekiştirdi. Pelin

gitmemek için direnince, sürüklercesine kendine çekti, tek hamlede omzuna atarak hareketlendi.

Onu satın aldığı anlaşılan diğer görgüsüz adam övgüleri alırken, sesler uzaklaştı, uzaklaştı. Şimdi satılmış mıydı? Hem de bir köle olarak, ne olacağını bilemediği bir geleceğe heba edilmişti. Tecavüze mi uğrayacaktı, yoksa tüm uzuvları tek tek keyif için kesilecek, organları mı satılacaktı? Hiçbir şey bilmiyordu, tek bildiği, az evvel açık arttırmaya çıkarılmıştı ve o iğrenç adamlardan birine mal gibi satılmıştı.

Satışı gerçekleştikten iki saat sonra sürüklenerek bir yere getirilmişti, üstelik yine gözleri bağlıydı ve hiçbir şey göremiyordu. Ondan ne istediklerini yahut da ne için ona bu kadar işkence ettiklerini bilmiyordu. Bu sefer eskisi gibi yatağı olan bir oda yerine, sert bir zemine fırlatılmıştı. Tek olduğunu sanmıştı ama yanıldı. Etrafında birileri vardı. Korkuyla alınan solukları ve acıyla inleyen nefesleri algıladı. Tek başına değildi, hayır etrafında birileri vardı ama hiç ses çıkarmıyorlardı. Korkudan mı sessiz kalıyorlardı? Onlar da kendisi gibi bağlanmış, hırpalanmış, yorgun mu düşmüşlerdi? Düştüğü sert zeminde nefes almaya zorlanırken, pis bir koku duyumsadı. Midesi ters dönmek için taklalar attı. Bu koku, izbe bir yerdeki tuvalet kokusunu andırıyordu, üstelik tahammül edilemeyecek kadar ekşi ve keskindi.

Adam ona mı yoksa başka birine mi bağırdı bilmiyordu, birden emirler vermeye başlayınca cenin pozisyonunda büzülerek, kendini korumaya çalıştı. Başındaki çuval çıkmalı, ağzındaki bez alınmalıydı. Artık dayanamıyordu. İnsan korkuya düşünce ve çaresiz olunca, deve kuşu misali kafasını kuma gömüyordu, böyle yapınca kendini koruyacağını ya da saklayacağını mı düşünüyordu.? Gözleri bağlandığı için mantığı kararıyordu, etrafını göremediği için garip düşünüyordu.

Sonra adam yürüdü, ayak seslerini dinlerken titremeye başladı. Dokunmasın istedi ama o dokunmak yerine yanından geçip giderken, bir kadının acı çığlığı odayı inletti. Bilmediği bir dilde bağırıyordu. Pelin, korkunun sese vuran tınısını artık bildiği için, onun gözyaşları içinde özgürlüğü için yalvardığını hissediyordu. O kadın bağırıp ağlamaya başlayınca, içeride karmaşık kadın sesi yığını gerçekleşti. Birileri kısık sesle yalvarmaya hatta bazıları dua eder gibi mırıldanmaya başladı.

Birden fazla kadın vardı!

Çocuk ya da ergen belki de yaşlı. Kim bilir belki de kan grubuna göre ayrılmıştı. Birkaçının Japonca, birkaçının ise Fransızca konuştuğunu

duyumsadı. Başka milletlerden kadınlardı, belki şişman belki zayıf, açık ten koyu ten, büyük meme küçük meme, uzun bacak kısa bacak ayırmadan, tüm kadınları kaçırıp kendi çıkarları için bir mal gibi kullanıyorlardı. Belki de özellikle seçtiklerini alıkoyuyorlardı. Zenginleri ya da fakirleri seçiyorlardı. Organ mafyası mıydı? Kadın tüccarı mıydı? Amaçları neydi? Bunca çaba güç için miydi? Hangisi daha kötüydü? Para için kaçırılmak mı, para karşılığında satılmak mı?

Burada kaç kurban vardı? Nasıl seçilip, kim bilir hangi durumlarda ortadan kaldırılmışlardı. Hepsi de onun gibi kaçırılmış mıydı? Yoksa daha kötüsü olanlar da mı vardı? Ölmek istemiyordu. Daha önce defalarca turistlerin Suudi Arabistan ya da Fas'ta kaçırıldığını işitmişti, hatta Amir hayatına girdikten sonra kültürünü araştırırken, çok daha kötü haberlere bile denk gelmişti ama sanki bunlar uzak bir ihtimaldi ve ona asla bir şey olmazdı. Kendini efsunluymuşçasına yok saymıştı. Nasıl bu kadar cesur olabilmiş, nasıl bu kadar sağır olabilmişti söylentilere?

Adamın bağrışları ve emirleri yoğunlaştıkça, daha çok ağlama sesi duyuldu. O sırada içeri bir adam daha girmiş olmalıydı, otoriter bir tonda sert emirler vermişti. Kadınlar birden sustu. Ya da korktu bilmiyordu. Kaç kadın vardı? Korktukları belliydi, onu tanıyor gibiydiler. Uzun zamandır mı buradaydılar, yoksa onlar da yeni mi kaçırılmıştı? Başka insanların da hayatları çalınmıştı. Bu düşünce içini rahatlatacağına daha fazla dehşete düşürüyordu çünkü bu adamların profesyonel olduğunu göstermekteydi.

Soluğunu tuttu. Normalde yalnız olmadığını bilmek teselli olmalıydı ama şimdi başkalarının da bu vahim acıyı çektiklerini düşünmek canını daha fazla sıkmıştı. Onunla aynı kaderi paylaşıyorlardı. Bu adamların işleri insan ticareti yapmaktı. Daha önce kurtuluş şansı varsa bile, artık olduğunu sanmıyordu çünkü bu insanların empati hatta vicdan sahibi olmadıkları aşikardı.

Ağzı kuruyunca yutkundu. Midesi ağzına gelince yaşadığı dehşetin ve en son içtiği içeceğin tadını ağzında hissetti. Susamıştı, acıkmıştı, tuvalete gitmesi lazımdı. En son ne zaman yemek yemişti? Ya da ne zaman tuvalete gitmişti? Gecenin ne kadar güzel ve özgür başladığını hatırlayınca karnı titredi. Amir'in ne durumda olduğunu bilmeyince, kalbine derin bir keder çöktü. Kim bilir ne haldeydi. Bir şekilde kaçmayı başarsa bile, onu nasıl bulacaktı? Belki de çoktan bir şeyler yapmışlardı. O zaman onun burada olduğunu kim, nereden anlayacaktı? Ailesi yokluğunu fark edene kadar, günler geçecekti. Bu sürede ona olacaklar için ve her şey için geç kalınmış olacaktı. Otel geldi aklına, acaba otel yetkilileri merak edip arar mıydı? Sonuçta eşyaları hâlâ oradaydı ve kaldığı her gün için ücret ödemesi gerekmekteydi.

Ama otel odası Amir adına kayıtlıydı ve paranın şirket tarafından otomatik ödendiğini bildirmişti. Kalmasa bile odanın ücreti ödenmekteydi.

Boğazı düğüm düğüm oldu. Kaçırılmıştı. Ve sonu belli değildi. Ne kadar zaman öyle hareketsiz ve çaresiz yattığını bilmiyordu. Kendine geldiğinde idrar kesesinin kasıklarını zorladığını fark etti. Neden diğer kadınlar hâlâ ona yardım etmemişti? Ellerini çözseler ya da yüzündeki bez çuvalı çekseler bu bile yeterdi. Ama onlar da yaklaşmaya çekinmiş gibiydi ya da onların da elleri kolları bağlıydı. Kadınların derin derin soluması ve kısık sesle yalvarması fazlalaştı. Biri mi geliyordu? Etrafını görse ne olduğunu anlayacaktı. Ayak sesleri bu sefer birden fazlaydı. Kadınlar susmuştu, derin derin soluyordu. Bu sefer içlerinden hangisine yöneleceklerini bekliyor gibiydiler ve o anda koca bir el, göğüslerini sıkınca korkuyla sıçradı. Elleri ve ayakları bağlı olmasına rağmen yılan gibi kıvranarak kaçmaya çalıştı ama bileklerine bağlanan ipler onu engelledi. Adam çırpınmasına keyiflendi, itici bir kahkaha attı. Bir şeyler söyledi birilerine, sonradan anladı ki yanındaki adamlarla alayla konuşuyordu ve şimdi hep bir ağızdan gülüyorlardı.

Konuştukları dilden hiçbir şey anlamıyordu. Kalbi deli gibi çarpıyor, ne yöne yüzünü çevirmesi gerektiğini bilmiyordu. Adam mıncıklamaya devam etti. Çaresizlikle, başını vura vura ağlamaya başladı. Keşke bayılmış olsaydı ve bunların hepsi kötü bir rüya olsaydı. Pelin çaresizlik içinde kıvranmaya devam ederken, o el bir kez daha kalçasını sıktı, sonra bacaklarını okşayarak ayak bileklerine kadar ilerledi. Bileklerindeki ipleri çözeceğini sanmıştı, ancak adam onu okşuyordu, hoyratça ve zevk alarak. Elini sımsıkı kapadığı bacaklarının arasına sokmaya çalıştı. Adam zorladıkça ayak bileklerindeki iplerin gıcırtısına acının soluk sesleri karıştı ama müsaade etmemek için savaştı.

Çaresizlik ne kötüydü, ağlamaya ve ağzındaki bez izin verdiğince yalvarmaya çalıştı. Öfkeden kuduruyor, dokundukları an hırsından deliriyordu. Bütün gücüyle iki ayağını karnına doğru çekip, tahmini bir şekilde ileriye doğru tekme attı. Ayakları sert bir yere isabet ettiğinde, bunun dönüşünün sert olacağını tahmin edememişti. Karnına tekme yiyen adam bileklerinden tutarak, sanki bağlı ayakları bu açılışa izin verebilecekmiş gibi, dizlerini sertçe aralamaya çalıştı. Hakaret ederek parmaklarını bacaklarının arasına yerleştirdi, şehvetle mahremiyetine dokundu. Ağzı bağlı olmasaydı, çığlık atardı. Midesinden yükselen safrayı yutarken ağladı. Sadece ağladı. Kıvranarak karşı koymaya çalışırken, ayak bileklerindeki acı o kadar dayanılmaz bir hale geldi ki, sonunda pes etti. Adam bacaklarının arasını kabaca okşamaya devam ederken uzun zamandır tuttuğunu saldı. Adam birden ellerini çekti. Küfretti. Vücuduna değen el uzaklaşınca, anlık bir rahatlama

yaşadı. Kasılan karnı, acıyan ayak bilekleri ya da kurtulmak için zorladığı el bileklerinin acısını o anda hissetti. Karnına aldığı tekmeyle soluğu kesildi. Adam az evvelki tekmenin ve çişin intikamını almıştı. Neşterle biri etlerine kesik atıyor gibiydi. İçindeki bütün duyguları dışarı atmak istercesine, defalarca öksürmek istedi, ancak ağzındaki bağcık buna bile izin vermedi. Yaşamak için soluk almaya kendini şartlandırmaktan öteye gidemedi.

Kendi idrarından ıslanan bacaklarını karnına çekerek acının geçmesini denedi.

Demir bir kapı büyük bir gürültüyle açılırken, içeri giren gür erkek sesi kızgın bir durumla emirler yağdırdı. Kalp atışları davul sesi gibi kulaklarında yankılanırken, acıdan iki büklüm olan bedeni tekrar cenin pozisyonundaydı. Biri ayaklarından tuttu. Sert zeminde sürüklemeye başladı. Başı yerde sürüklenirken, omuzları ve sırtı acıyla tanıştı. Sıfır kollu elbisesi yüzünden omuzları yüzülüyordu. Diğer adam bu işkenceyi onaylamaz şekilde bağırınca, onu sürükleyen koruma durdu. Pelin bırakacağını sanırken, omuzlarına uzanan el bir ceset gibi kaldırıp tek hamlede omzuna attı.

Terden ve gözyaşından yapışan pis örtü yüzünde şekil alırken, yanağı adamın sıcak ve terden ıslanmış geniş sırtına yaslandı. Baş aşağı sarkıyordu. Ayakları havada asılı kalırken, adam bacaklarından kalın koluyla sarmıştı. Pis bir koku geliyordu. Bu kokunun kaynağı onlar mıydı kendi miydi bilmiyordu?

Dehşetin bilinmezliği mantığını sağır etti. Umudunu korkunun hüküm sürdüğü derin bir kuyuya çekti tüm düşüncelerini ürküttü. Tecavüzcüler, katiller ve çeşit çeşit sapıklarla dolu bir yerde ne gibi bir işkenceye maruz kalacağını bilmeden, hayatta kalma savaşı gülünç bir hale gelecekti. Ne için mücadele edeceğini bilmeden çabalamak, acıma etkisine dönüşmüştü. Artık güçlü değildi, ince bir cam kadar zayıf, zavallı ve çaresiz hissediyordu. Kıpırdanmaya çalışınca, poposuna sert bir şaplak yedi. Öyle ki bu tokadın sesi beyninde uğuldadı.

Ona bir şeyler anlatıyordu adam, Pelin söylediği hiçbir şeyi anlamıyordu. Adamın son sözlerine kadar anlayamamıştı; "Rüzgâr Karalı!"

Babası... ilk aşkının adı...

Bu isim tüm hücrelerine kadar onu güçle sıvadı. Kimin kızı olduğunu biliyorlardı. Onun asla peşini bırakmayacağını, kılına zarar gelse dünyayı yakacağını biliyorlardı. Bilmiyorlarsa bile, yakında öğreneceklerdi.

Hayır!

Bunalıma girip vazgeçmek yoktu. O, Rüzgâr Karalı'nın kızıydı. Babasının korkusuzluğunu, annesinin inadını almıştı. Çaresizlik bitecek, esaretinden kaçacaktı. Asla vazgeçmeyecekti. Ölene dek mücadele etmeye devam

edecekti. Her ne düşünüyorlarsa, istediklerinin hiçbirini gönül rızası ile yapmayacaktı. Uysal ve yumuşak başlı olmasını bekleyen insan kaçakçılarına, yanlış kıza bulaştığını gösterecekti. Elleri ve ağzı açıldığı an onlara dünyanın kaç bucak olduğunu öğretecekti. Üstelik babası, ne olursa olsun onu bulacaktı. Amcası ve babası onu buralarda, bu hallerde asla bırakmazdı. Ya ölüsünü ya da dirisini...

Onu seven, merak eden bir ailesi, onun merak ettiği bir adam vardı. Ona hâlâ bir şey yapmamışlardı, tecavüz etmemişlerdi ya da bedenine bir zarar vermemişlerdi. O zaman bu muamele onun bedenine değer verdiklerini göstermekteydi. Her ne düşünüyorlarsa -ya kadın tüccarı ya da insan kaçakçısı- hangisi olursa olsun, bedenini ya da bedelini istedikleri belliydi.

Onlar uysal olduğuna karar verene kadar mantıklı olmalı, korkularını manipüle etmeliydi. Bu yüzden güçlü olmalı ve hayatta kalmalıydı. Adam kendi kendine konuşarak kalçalarını okşamaya başladı. Pis bir zevk aldığı sesinin her zerresinden belliydi ama biri ona bağırınca elini kalçasından çekti. Kötü niyetli bir adamın omzunda asılı bir vaziyette, yüzü örtülü ve ağzı gözü bağlı nereye götürüldüğünü bilmeden dururken düşünmeye çalıştı, iğrenç ellerinin bacak arasında gezmesine izin vermeyecekti.

Hiçbir zaman kendine güvenmeyen, hassas, şımarık ve düşüncesiz bir kız olmamıştı. Bir kez büyük bir yalan söylemişti ve şu anda hatasının bedelini ödemekteydi fakat bu köşesine sinmesini sağlamayacaktı. Onu ailesi kendine özgüveni zirve yapacak şekilde büyütmüştü.

Fakat artık bunların önemi olmayacaktı. İnsan savunmasız kalınca, acizleşiyordu. Öfkelenince vahşi, kızınca gözü karaydı fakat burada bir işe yaramıyordu. İçinde beslenen kızın kırgınlıkları ya da naifliği zerrece umurlarında olmayacaktı, bir savaşçı misali tüm bu vahşilerle sonuna kadar savaşmazsa kaybeden sadece kendisi de olmayacaktı. Bir şekilde genlerinde var olan o cesur parça içinde yaşadığı güçsüzlüğü sarıp sarmalamış, iradesini korumayı başarmıştı. Bütün korkularını defetmek, olasılıkları hiçe saymak, bütün tehlikeli düşüncelerden zihnini arındırmak için, hâkimiyeti ele aldı.

Omzundan sert bir iniş yapacağını ve canının yanacağını bu kez bildiğinden, hazırlıklıydı. Ancak acının bedenine çizdiği yola iradesiz bir şekilde boyun eğmişti, bir süre sancının dinmesini bekledi. Kalçası kırılmış olabilirdi, canı yanıyordu.

Omzuna dokunan el, başındaki örtüyü saçlarının bir kısmını da yolarak çıkardı. Terden ıslanan saçları elektriklenmişti. Adam bu sefer gözlerindeki bağlara uzandı ve onu da kaba bir edayla çekiştirerek, yüzünden aşağı düşürdü. Kafasına bir şey geçirilmişken gözleri neden bağlanırdı ki,

anlamıyordu! Uzun süren karanlık sonrası ışığa tekrar alışması zor oldu. Hızla solurken, korkuyla etrafına bakınmaya başladı.

Bir odadaydı.

Mağarayı andırıyordu, loş, pis ve kasvetliydi ama bu mağaranın duvarları metaldendi. Bir gemi güvertesinde kalıyor gibiydi. Yük gemisi ya da ona benzer bir şeyin üzerinde gidiyormuş hissi midesini kıvrandırıyordu. Hatta bir konteynır bile olabilirdi! Karanlık ve iğrenç bir yerdi.

Uzun siyah sakalı olan bir adam, bir anda yakınında belirdi. Bu adamın üzerinde Arap kültürüne ait bir kıyafet yoktu. Daha çok batılı bir giyim tarzı vardı. Altında siyah dar kotu, üzerinde siyah tişörtü vardı. O anda fark etti ki, odada tek değillerdi. Ondan hariç üç adam daha vardı. Ancak önündeki pis bakışlı adam, arkasından çıkardığı bıçağı gösterdiğinde, zihnindeki adam sayısı bire düştü. Beyaz dişlerini sergilerken, bıçağı diliyle yaladı. Islak dilinin metalin üzerinde bıraktığı iğrenç salyası, kızın midesini burdu. Ona istediği gözdağını vermişti, ürkerek geriye doğru süründü. Bir tarafı bedenine zarar veremeyeceğini çünkü değerli olduğunu -en azından onu satın alan adam için değerli olduğunu- incitmeyeceğini haykırırken- diğer yanı sırf zevk için onu inciteceğini söylüyordu. Bu pisliklerin neler yapabileceğinin garantisinin olmadığını korkularına fısıldıyordu.

Adam homurdanarak eğildi. Bıçağı bacaklarına sürterek iplerine yaklaştırdı. Onunla oynuyordu. Korkusundan beslenerek, tek hamlede ipleri kesti. Şimdi kasılan ayaklarının bileklerindeki ipler yere yığılırken, canının acısı bile uyuşmuş, artık bacakları kullanamayacağı halde hissizleşmişti. Olduğu yerden doğrulmak isteyince, omzundan geriye sertçe itildi. Karnının üstüne düşünce, acıyla inledi. Adam poposuna sert bir şaplak attı. Şaplağın sesi olduğu yerde yankılandı. Dişlerini sıkarak, rahatlayan bacaklarını gerdi ve adamı hiç beklemediği şekilde ödüllendirdi. Karnına sert bir tekme savurarak, dönüp ayağa kalkmaya çalıştı. Ancak adam bu hamlesini yapamadan, saçlarına asılarak onu olduğu sert zemine mıhlamıştı. Çoktan kaybettiği bir savaş için ısrarla dövüşmeyi sürdüren gladyatörler gibi, ölmeden durmama arzusu tüm benliğini esir almıştı.

Adam iri elini sırtına bastırarak yüzünü yere mıhlarken, yanağı soğuk zeminde şekil aldı. Hızlı soluduğu için pis yerin tortuları soluklarıyla birlikte içine doluyordu. Bileklerine bağladıkları şeyi kesmeye çalışırken, yaralı teni daha çok acıdı. Artık açık yaraya dönüşen bileklerinden kan sızmaya başladı. Ağzı hâlâ bağlı olduğu için hırlamaktan ileri gidemiyordu. Adam sonunda kızı iplerinden arındırdı. Karnına savurduğu tekme canını acıtmış olmalıydı ki, hırsla bağırarak ayaklandı. Geldiği yöne doğru yürümeye başladı. Diğer adamlar da onu takip etmeye kalkınca, titreyen bacaklarını

esneten Pelin, son bir güçle ayağa kalktı. Acıdan ve kandan kıpkırmızı olan bileklerine gözyaşlarıyla bakacak zaman değildi. Canını yakan hiçbir azasını umursamayacak, hayatta kalmaya odaklanacaktı.

Bir adam geriye dönüp bağırdı ama onun ne dediğini anlayamadı, sonra bir diğeri aksanlı İngilizcesiyle, "Kıpırdarsan bacaklarını keserim," diye tehdit etti, işaret parmağıyla ikaz ederek sözlerini tasdikledi. Demek ki aralarında yabancı dili olanlar da vardı. Kıpırdamak isteyince, tek kaşını kaldırdı adam, bir adım gerileyen kızla arkasını döndü. Adamlar gözden kaybolduktan sonra, ağır demir kapı kapandı. Kilit sesini duyması uzun sürmedi.

Adam gidince ağzındaki iğrenç bez bağı indiren kız, olduğu yere bakınmaya çalıştı. Yerde ince şiltelerden pis yataklar mevcuttu. Burada birileri zorla kalmak durumunda kalmıştı. Kim bilir kaç yaşam, kaç umut bu zalimlerin ellerinde son bulmuştu. Bazı yataklarda kan vardı, bazıları ise kirden ve idrardan görünmez hale gelmişti. Burası uzun zamandır temizlenmemiş duruyordu, insan dışkıları duvarların diplerinde kurumuş, boşalmış yemek kapları etrafa saçılmıştı.

Bağırsa tepkilerini bilmiyordu, yalvarsa çare olmayacaktı çünkü onlarda vicdan yoktu. Duvarın dibine sindi, korkuyla etrafına bakınırken saatler geçti. İnsan kapana kısıldığı zaman ne düşüneceğini bilmiyordu, korkusundan bile korkuyordu. Üzerindeki gece elbisesi kirden görünmüyordu, her yanı yırtılmış yer yer teni görünüyordu. Buranın pis kokusu kendi ter ve idrar kokusunu dahi bastıramıyordu. Loş bir ışığın altında, florasının tiz sesi eşliğinde, olduğu yerde put gibi durdu. Zaman anlamını yitirdiği anda, kapı açıldı. Beyaz dişli, yüzü sakalla kaplı, kolu boydan boya yanık olan siyah tişörtlü başka bir adam geldi. Tepsiyle getirdiği yemeği önüne bıraktı. Ona alıcı bir bakış atarak pis pis sırıttı. Tecridinin boğucu ve iğrenç kokusu yemek kokusuyla taçlandı, kapıyı açınca içeri dalan serin havayla şımardı. Sebze yemeğine benziyordu ama daha çok pişmekten lapaya dönmüş bir karışımdı. Bu pis kokuya rağmen insan mekanizması hâlâ savaşmaya devam etmekteydi. Acıkıyor, susuyor, uyuyordu. Hayır, bu yemeği kabul edemezdi. Düşüncelerine isyan edercesine karnı guruldadı. En son Amir ile akşam yemeği yemişti. Onun üzerinden kaç gün ya da saat geçtiğini bilmiyordu. Zaman mefhumunu kaybetmişti. İçi sızlayınca, onu düşünmemek için kendini zorladı. Yanağına yuvarlanan yaşı koluyla sildi. Belki de o bir daha asla yemek yiyemeyecekti! Belki de yediği son yemek bu olacaktı.

Bu düşünce can yakıcıydı.

Bir süre yemeğe bakarak bekledi, fakat hayatta kalmak için mücadele etmesi gerekmekteydi. Yemeğinin kokusu baskın çıktı. Öylece otururak

bekleyemezdi. Uzandı. Hareket edince vücudundaki her kemik ağrıdı. Hiçbir eksiği olmayan, her istediğine sahip olan, çok sevilen ve şımartılan aydınlık dünyası, bir anda kararmış, cehennemin ortasında kalakalmıştı.

Artık özgür iradesi olan hür bir kadın değildi. Bir köle, belki de seks kölesiydi, belki daha kötü amaçlar için saklanan bir oyuncaktı. Benliği ve iradesi karanlık bir geleceğin kuklasıydı. Zorla da olsa yutkunmaya çalıştı. Hâlâ gözyaşlarına mâni olmaya uğraşıyordu ama gözleri onu tınlamıyordu.

Ağzını yemekle doldurup, hıçkırıklarını bastırdı. Güçlü ve dirayetli olmaya çalıştı. Ağlaya ağlaya ilk kaşığı yuttu. Midesi kusmak için bir savaş başlatırken, iradesi onu devirmek için tüm mantığını üzerine püskürttü. Hayatta kalmak için güç toplamalıydı.

Hayatı boyunca uyumlu, yumuşak başlı ve uysal olmuştu. Şimdi anlıyordu savaş zamanı kadınlar da beliren o mukaddes gücü. Kaçırılan insanların başına ne gelirse gelsin, neden ölmediğini ancak yaşayan bilirdi. Can çok tatlıydı. Kurtulduğunda belki yargılanacak hatta kızılacak, hata ettiğini, başına gelenleri hak ettiğini bile düşüneceklerdi. Kınanma, yadırganma konularındaki korkularını bir kenara attı. Bu onun suçu değildi. Bu hiçbir kadının ya da insanın suçu değildi. Ne kadınlar zorlandıkları beden işçiliğini gönüllü yapıyor ne hayvanlar tecavüzlere rıza gösteriyor ne de çocuklar sapıklarını seçiyordu. Sürüklendikleri uçurumdan, yönlendirildikleri meslekten, yaptıkları suçlardan mesul değillerdi. Şimdi hiç olmadığı kadar sakin ve soğukkanlı olacaktı.

İnsan olduğunu unutmayacaktı!

Güneş ne zaman doğmuş, gün ne zaman batmış bilmiyordu çünkü olduğu alanda ne zamanı tanımlayacak bir envanter ne de günü vurgulayacak bir cam yoktu. Ertesi gün ya da daha sonraki gün mü çözemiyordu, sakallı adam etrafı kolaçan eder gibi tecridine girince, aç midesi karnında takla attı. Susuz kaldığı için dudakları kurumuş, teni yılan gibi pul pul olmuştu. Ondan tek istediği yemek ya da suydu ama ikisi de elinde yoktu. Yırtıcı hayvanı andıran bakışları yüzünü bulunca, tek kaşını kaldırdı. Avına odaklanan avcıydı, leş yiyen bir sırtlan kadar da aç durmaktaydı. Ne istediğini belirten duruşu bedenini üşüttü. Yine kanı donmuştu, ağrıyan bedeni korkudan titriyordu. Bu adamın elinin boş gelmesi, yaklaşan bir tehlikenin habercisiydi.

"İşedin mi?" diye güldü.

Kız anlamadı, "Ne oldu?" diye sordu sanki dilini anlayacakmış gibi. "Bırakacak mısınız beni?"

Adam ağzını açıp tek kelime etmedi. Eğildi, yaralı bileklerini tuttuğu gibi zorla ayağa kaldırdı. Bacakları yeni doğmuş bir tay gibi güçsüzdü,

titriyordu. Çatlak dudakları kanayarak yalvarırken, onu anlamayan ya da dinlemeyen adam tarafından kapıya doğru sürüklendi. Buradan kaçmayı planlarken şimdi gitmemek için direnmek istiyordu. İnsanoğlunun duyguları ne değişken bir geçişe sahipti. Bacaklarından gücü çekilerek dizlerinin üstüne çöktü. Gitmek istemiyordu, nasıl bir son olduğunu bilmediği felaketini adımlamak istemiyordu. Ağlayarak çıplak ayaklarıyla destek alabileceği bir şey aradı, ancak yer soğuk bir metaldi ve adamın çekiş gücüne direnemiyordu. Yapılı vücuduyla eğildi, kolundan tutup ayaklandırarak peşinden sürükledi. Karşı koymaya, bileklerini adamın pençesinden kurtarmaya çalıştı ama bunun faydası olmadı. Adamın elini ısırmaya kalkınca, arkasını dönen adam elinin tersiyle tokadı bastı. Beyni sarsıldı, yanağının acısından gözlerini yumdu. Hıçkırarak ağlarken, "Canımı sıkma, satıldın demem öldürürüm seni," diye yarım yamalak İngilizcesiyle tısladı.

Öfkeli yüzüne bakmak isterken, bileğini tekrar kavrayarak, dışarı sürükledi. Korku, çok sinsi bir uyuşturucuydu, dikkat dağıtıcıydı. Hemen aklından olumsuzlukları salıp dehşeti bertaraf ederek gücünü toparladı. Kendini salmadan kurtulmaya odaklanmalıydı. Dar bir koridordan geçerken, koyu tenli, siyah saçlı, nemrut suratlı adamlar tartışarak hızla yanlarından geçti ve normal bir yolda yürürcesine, dikkatleri dağılmadan sohbetlerine devam etti.

Bu ruhsuz adamın peşinden sürüklediği her adımda, nabzı daha da hızlı atıyor, korku pençesini derin bir yarayla cesaretine geçiriyordu. Neden o kadınlardan ayrı bir tecritte tutuluyordu? Onların akıbeti ne olacaktı? Demirden bir kapının önüne geldiler.

Bileğindeki yaralar ve kolundaki tutuş canını aynı derecede yakıyordu. Üstelik kaç gündür kasılmakta olan bedeni, çok ağrıyordu. Dövmüyorlar, tenine kalıcı zararlar vermiyorlardı ama psikolojik işkenceleri hâlâ devam ediyordu. Adamla birlikte koridor boyunca yürüdükten sonra, sıraya girmiş kızların yanına gittiler. Uzun zaman sonra ilk defa onlardan birini canlı görüyordu. İlk defa ondan başka birinin varlığı somutlaşıyordu. Şükürler olsun yaşıyorlardı. Hepsi de onun gibi güçsüz düşmüş, kaderine boyun eğiyordu. Sessizlerdi. İkisiyle göz göze geldi, aynı keder ıslak gözlerine yansımıştı. Onları da aynı sertlikle tutan korumalar hemen yanlarındaydı.

Siyah takımlı bir adam koridorun önünde göründü. Suratsız ifadesiyle kızların önünden geçerek, koridorun sonundaki kapıdan girip yok oldu. Korumalar bu adama saygıyla selam vermişti. Yanındaki adam çekiştirerek kızı, bir odanın kapısını açtı. Sert bir ifadeyle içeri soktu. İleriye sendeleyen Pelin, düşmemek için kendini toparlamaya çalıştı. Daha önce onu koydukları hücre gibi burası da penceresiz bir tecridi andırıyordu.

Kapı sesli bir şekilde kilitlenirken çıkan ses tüm tüylerini diken diken etti. Pelin endişeyle soluyarak etrafında dönmeye ve odayı incelemeye başladı. Odanın ortasında bir sedye vardı ve üzerinde kan lekeleri mevcuttu. Etrafta tarif etmesi zor birçok nesne vardı. Yan tarafında tekerlekli bir sehpa vardı. Paslanmaz çelikten olan bu sehpanın üstüne ameliyat malzemeleri dizilmişti. Sedyenin hemen yanında ayaklı bir lamba vardı. Korku filmi sahnesinin içinde gibi hissetti. Burada ne yapacaklardı ona? İçine uyuşturucu mu dolduracaklardı, yoksa organlarını mı çalacaklardı? Korkudan küçük dilini yutmuştu. Titreyen bacakları, buz kesen ayakları ile soğuk zemine daha sıkı basmaya çalışıyordu.

Kapı açıldı. Odanın atmosferi kızı öyle güçsüz bırakmıştı ki kapana kısılmış fare gibi kaçacak delik aramakta bile çaresiz kalmıştı. İğneler, neşterler, trajik sonunun habercisiydi. Birazdan ne olacaksa, bu odadan çıktığı vakit artık hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktı. Onu buraya getiren uzun boylu, sakallı adam, iki uzun adımda yanına yaklaşıp koluna uzandı. Pelin korkuyla çığlık atıp direndi, geriye sıçrayınca, saçlarına asıldı. Tekmeler savurup kurtulmaya çalışırken, onu kollarının arasına hapsederek ayaklarını yerden kesti. Kendi dilinde küfür tarzı bir şeyler söylendi. Debelenmek çare olmamıştı ama can tatlıydı. Ayak diremeye çalışması doğaldı. Adam kızı tutarken, koridordan saygılar eşliğinde geçen adam üzerinde beyaz bir önlükle odaya girdi.

"Hayır," diye bağırdı Pelin, "Ne olur... Hayır,"

İnsan bazen fikir yürütmek istemiyordu. Olacakları hesaplamak istemiyordu. Bir el ağzına kapanarak onu sustururken, adamın elini ısırmak için debelendi fakat başarılı olamadı. Kasap mı doktor mu olduğu belli olmayan adam sedyeyi ikiye ayırdı. Köşedeki dolaptan bir şeyler çıkardı ve ayakucuna taktı. Az evvel sedye olan yer, şimdi bir jinekolog masasına dönmüştü. Korku soğuk damlalarını sırtından aşağı akıttı. Tüm tüyleri diken diken oldu. Var gücüyle çırpınmaya ve bağırmaya başladı. O sandalyeye oturamazdı, yapamazdı.

Onun direnmesinden sıkılan adamlardan biri kızı sedyeye fırlattı ve parmaklarını boynuna sardı. "Hayır," diye bağıran kızın gırtlağından boğuk bir hıçkırık sesi geldi. Soluğu kesildi, boğazından kemik sesleri gelmeye başladı. Oksijensiz kalan beyni acırken gözleri iri iri açıldı. Boğazını o kadar sıktı ki adam, kırık tırnaklarını etine geçirse bile gevşetmeyi başaramadı.

"Hayır! Lütfen."

İçeri biri daha girdi. Onu sımsıkı tutan adamı azarlayarak nefes almasını sağlarken, yanına gelip ellerini vücuduna doladı. Altında gıcırtılar çıkaran kan lekeli sandalyeye zorla yatırdılar. Sakallı adam arkasına geçerek

ayağa kalkmasına mâni olurken, kollarını sedyeye, kalın deri kayışlarla sabitledi, diğeri öne geçerek tepinen ayaklarını yakaladı, cırt cırtlı kayışlarla bacak koyma direklerine bileklerini bağladı.

Artık kıpırdayamıyordu. Önünde biri belirince yutkundu. Kim olduğunu görünce öfkeden kalbi sıkıştı. Orta yaşlarda, yapılı, teni esmer ve suratsız doktorun koyu gözleri boştu, hissiz ve ruhsuzdu. Elindeki cerrahi maskeyi yüzüne taktı, steril olmayan ellerine lastik eldivenler geçirdi. Çaresizlik insanı hırslandırıyor, hırs ise insanı savunmasız bırakıyordu.

"Uslu durursan canını yakmam," dedi kırık Türkçesiyle.

Türk olduğunu biliyordu. Onun dilini biliyordu. Pelin ağlayarak yalvarmaya başladı. Arkasındaki sakallı adam başına uzandı ve geriye yaslayarak ikaz amacıyla saçlarına baskı uyguladı.

"Yalvarırım yapmayın," dedi kız korkuyla boğuklaşan sesiyle. "Bırakın,"

"Çocuk doğurdun mu hiç?"

Pelin titreyen bir sesle, "Hayır!" diye bağırdı.

"Bu hayır cevaptır umarım!"

"Lütfen durun!"

"İlk ilişkin ne zaman oldu?"

"Bırakın,"

Adam hiç ses çıkarmadı. Hemen önüne oturdu, külotunu keserek çıkardı. Mahremiyeti şimdi açık bir şekilde adamın karşısındaydı. Pelin gözlerini sımsıkı kapadı. Nedeni, mahcup olması ya da duyduğu utanç değildi, bu sahneyi görmek ve zihnine kazımak istemiyordu. Daha evvel de kadın doğuma gitmiş, kontrol olmuştu ancak bu utanç verici sahneyi ne midesi ne de psikolojisinin kaldırması mümkün değildi. Ayak bileklerini o kadar sıkmıştı ki deri kayış, eski yaralarındaki kabukların kalktığını ve gerilen derinin kanadığını hissediyordu. Böyle bir aşağılanmaya maruz kaldığı ve bu kadar savunmasız olduğu için duyduğu utançtan kaçmak için, dudaklarını ısırıyor, sessizce ağlıyordu. Bacaklarının arasında oturan adam yanındaki ayaklı lambayı yaklaştırıp ayarladı. Masanın üzerinde duran steril bir paketi yırtarak açtı.

Plastik paketin içinde ne olduğunu görmemek için gözlerini yummak istiyor ama aynı zamanda canını yakacağından korktuğundan bakmadan duramıyordu. Plastik bir makasa benziyordu ama bu makasın ucu çok tuhaftı. Kargaburnu gibiydi. Doktor başını bacaklarının arasına soktu, elindeki aleti kupkuru olan vajinasına yerleştirmeye çalışırken durdu. Çırpınan Pelin öyle bir acıyla sarsıldı ki attığı çığlık duvarlara çarparak onu sağır edebilirdi. Kıpırdanmak istedi fakat başarılı olamadı. Kasıklarında hissettiği

plastik aleti ileri itmesinden, evirip çevirmesinden korktu. Fakat adam garip sesler eşliğinde parmaklarıyla yoklamaya başladı. Vajinasındaki gerginliği hisseden kız bacaklarını kapamak istedi. Neyse ki doktor ileri gitmedi. İşini bitirmiş olacak ki elindeki aleti yanındaki çöp kutusuna attı.

"Bakire olduğunu neden söylemedin? Zarar verebilirdim," diye bağırdı yanındaki adama akıcı İngilizcesiyle.

Başında bekleyen sakallı, "Bilmiyorduk, bize sadece dokunulmaması tembihlendi." dedi pis pis sırıtarak, iki koruma birbirlerine iğrenç bir imayla baktı. Hıçkırarak ağlarken, bacaklarını kapamak dürtüsüyle savaşan Pelin gözlerini kapadı. Doktor bacak arasından hemen kalkmadı. Masadan bir şey daha aldı. Bu sefer aldığı şey plastik bir silaha benziyordu, oyuncak bir silaha! Ucunda garip bir iğnesi vardı. Ürkerek iğneye baktı. Doktor bir parça pamukla ayak bileğini dezenfekte ettikten sonra, "Hayır," diye bağırmasına aldırmadan, iğneyi bileğine batırdı. Bu acı az evvelki acıdan daha derindi. Bir şeyin etini yırtarak, kaslarını yararak ilerlediğini hissediyordu.

O silahın içinde bir şey vardı, canını fena halde yakmıştı. Bileğinde bir kızarıklık ve çok hafif bir şişlik gelişti. Doktor orayı gazlı bezle sardı. İşi bitince başını kaldırdı. Kırık Türkçesiyle, "Artık kaçamaz, kurtulamazsın, sen hür bir kadın değilsin. Bunu kabullenirsen yaşarsın, uslu durursan ödüllendirilirsin." diyerek ayaklandı. Yanındaki adama anladığı dilde bir şeyler söyleyip odadan ayrıldı. Ona itiraz eden adamlar konuşarak arkasından çıktı ancak doktorun onları dinlediği yoktu.

Bir süre o masada, sessizliğin ve hiçliğin içinde kaldı. Tekrar odaya giren adamlar onu çözdü. Yürüyecek mecali kalmamıştı ama onları kızdırmaya niyeti de yoktu. Yürüdü, belirsizliğe, ölüm ya da köleliğe yürüdü. Koridora geçti. Eski tecridine götürüleceğini sanırken başka bir koridora yönlendirildi. Uzun bir alanda ilerletip sonundaki demir kapıyı açtı. Onu kadınların sesiyle dolu kalabalık bir odanın kapısına getirdi.

Pelin şaşkın halde etrafına baktı. Hepsinin hali perişan duruyordu. Hepsi farklı ırklardan, farklı milletlerden bir sürü kadın ona umutla bakmaktaydı. Bazıları bir araya gelip birbirine sokulduğuna göre uzun zamandır burada oldukları hallerinden belliydi. Bazıları daha çocuktu, korku gözlerine nakış gibi işlenmişti. Burada kaç kurban vardı? Kaç kişi ailesinden, hayatından zorla alıkoyulmuştu? Ölmek istemiyordu. Daha önce birçok kez haberlerde turistlerin kaybolduğunu duymuştu, belki de kaçırılan kadınlar şu anda bu gemideydi. Her zaman özgüveni tavan yapan insanlar, "Bize bir şey olmaz" düşüncesiyle seyahat ettiği birçok ülkede hayatının ellerinden kaymasına seyirci kalmıştı. Bu ülkeye böyle elini kolunu sallayarak gelip ailesini haberdar etmediği için, kesinlikle aptaldı.

Kadınların anlamadığı dildeki konuşmalarına isyan eden gürültüleri yoğunlaştıkça, daha çok ağlama sesi duyuldu. Buna isyan eden birinin içeri dalıp sert bir tonda emir vermesi herkesi bir anda susturdu.

Yalnız değildi, bunu unutmamalıydı. Onun çektiklerinin daha beterini çeken vardı. En azından birlik olabilirlerdi, bu içini rahatlatmak yerine daha çok ürkütüyordu. Çünkü bu kişilerin insan ticareti yaptığı tezini onaylıyordu. Akıllı birkaç çözüm düşününce, biraz da olsa rahatlamıştı. Tek başına çaresizdi ama onların desteğini alırsa bu çaresizlik değişebilirdi. Evet evet bunu başarmalıydılar.

Artık zihni berraklaşıp duyuları toparlanınca, koku alma duyusu da geri gelmişti. O an burnuna gelen kötü kokuların kaynağının kadınlar olduğunu fark etti. Yüzlerinin ifadesi bile kirden gözükmüyordu, kalbine derin bir keder çöktü. Yolları ne kadar sürecek, yolun sonunda nasıl bir tehlikeyle karşı karşıya geleceklerdi? Bir şekilde kaçmayı başarsa bile Amir'i nasıl bulacaktı? O geceki evin nerede olduğu ya da oraya nasıl gittiği konusunda hiçbir fikri yoktu.

Birkaç kadın ona bakarak fısıldaştı. Onların yüzüne saf saf baktı çünkü dillerini anlamıyordu. Boğazı düğüm düğümdü. Ondan medet umuyorlardı. Oysa en az onlar kadar çaresizdi. Böyle bir şeyi idrak etmek on tonluk bir tırın çarpmasına eş değerdi. Hepsi, çok çaresizdi. Kızları azarlayan adam hepsine baktı. Beş tane kız, hepsi de ürkmüş ve daha evvel cezalandırılmıştı, itaatkârlardı. Belki de bu gemide onlardan yüzlerce vardı, belki de daha fazlası. Adam kızları azarlayıp sindirdikten sonra gözlerini Peline dikti. Bakışlarındaki bir şey kızı ürküttü. Korku kulaklarını ve kirpiklerini eritiyordu. Kötü bir şey olacağına dair öngörüsü yine devredeydi. İçindeki kaygı çevresindeki gerçekleri görmesini engelleyen kara bir perde gibiydi.

Adam ona doğru yürümeye başlayınca, yutkunan kız geriye yürüdü. Adam üzerine eğildi, Pelin şaşkınca bakarken göğsüne uzandı. İzin vermemek için çırpınmaya ve onu itmeye çalışınca yere kapaklandı. Toparlanamadan adamın gövdesi üzerine devrildi, hareketsiz bıraktı. Ellerini bileğinden yakalayıp altına hapsetti. Açtı, yorgundu ve güçsüzdü. Koca bir el kalçasını sıkınca, korkuyla sıçradı. Adamın kolunu ısırarak bir anlık zaafından yararlanıp emekleyerek kaçmaya çalıştı ama bileklerine sarılan parmaklar onu engelledi. Kalbi deli gibi çarpıyordu. Hiçbiri ona yardım etmek için bir hamlede bulunmadı. Hıçkırarak ağlamaya ve yalvararak bağırmaya başladı. "Biri yardım etsin ne olur,"

Keşke uyansaydı ve bunların hepsi kötü bir rüya olsaydı. Yüzüne nefesi vuran adam altına hapsederken bacaklarını, onu ittirmek ve tekmelemek istedi ancak başaramadı. Kaba el kalçasını tekrar sıktı, sonra sert bir şekilde

bacaklarını ayırdı. Artık solukları kesik kesik tırmanıyordu gırtlağına.

"Hayır!" diye bağırdığı an, kadınlar bir araya toparlanıp birbirine sokularak bu eylemi çaresizlik içinde izlemeye başladı. Gözünün önüne kırmızı bir perde indi. Öfkeden kudurmuştu, bütün gücüyle adamın bacaklarının arasına sert bir tekme savurdu. Adam acıyla inledi, sonra hırslandı. Kabalaşan eli bacaklarının arasına dokundu. Acıyla ve dehşetle çığlık attı. Karşı koymaya çalışırken, ağız dolusu bağırdı. Kafasının yanına sert bir darbe indiren adam onu sersemletti. Başının içindeki bir şeyler dışarı akıyormuş gibi oldu. Her şey kısa bir an durdu, sesler gidip gelmeye başladı. Solukların ve kulağında atan kalp atışlarının sesi bile yavaşladı.

Vücuduna değen el uzaklaşınca, anlık bir rahatlama yaşadı. Bedeni elektrik çapmış gibi hissizleşiyor ve karıncalanıyordu. İçindeki bütün duyguları dışarı atmak istercesine başına yükseliyordu, çıkacak bir yol ararcasına öksürük olarak dudaklarını tırmalıyordu. Adam gövdesini üzerine devirince, defalarca hıçkırdı. Bu anlar gerçek olamazdı.

"Ne yapıyorsun?" diye gürledi diğer adam.

"Defol," dedi üzerindeki adam elleriyle bacak arasına dokunup kendine yer açarken.

"Ona dokunamazsın," dedi üzerindeki adamı geriye çekmek isteyen koruma öfkeyle. "Canına mı susadın?"

"Korkma, bekâretine zarar vermem," dedi üzerindeki adam. Kızı sert bir şekilde ellerinin arasında çevirerek yüzüstü yere yasladı. Göğüsleri sert zeminde dümdüz olurken Pelin'in, başına elini bastırdı. Soluk almakta zorlanıyordu. Elbisesini sıvadı. Kalçaları adamın çıplak kasıklarına yaslandığı an, çığlık atarak başını kaldırdı. Kurtulmak için çabalayınca adam başını sertçe yere çaktı. Pelin tekrar kaldırınca bir daha aynı şeyi yaptı ve adamın sert uzantısı kalçalarının arasına yaslanırken, kızın gözlerinden akan yaşa şakağından akan kan karıştı. Soluğu kesilirken başına aldığı son darbe ile her yer kardı. İyi ki de kararmıştı, bu iğrençliğe şahit olduğu her saniye ömrüne unutulmayacak karanlık bir acı yazılacaktı.

Ne kadar baygın kaldı bilmiyordu, kendine geldiğinde yüzüstü halde hâlâ sert ve soğuk zeminde yatıyordu. Kulağında bir kadının çığlık sesleri uğulduyordu. Kalp atışları davul sesi gibi kulaklarında yankılanıyordu. Zorda olsa başını kaldırdı, sesin geldiği tarafa döndü. Bir adamın zayıf, ufak tefek bir kadının üzerinde gidip geldiğini görünce, midesine hücum eden safrayı durduramadı. Kesik kesik soluk alırken, o kızın yaşadığı gerçekle kendine gelmeye başladı. O anda kapı büyük bir gürültüyle açılarak içeri biri girdi. Daha kendine tam gelememişti. Ayaklarından tuttu, sert zeminde yatan yüzükoyun bedenini sürüklerken kadına tecavüz eden adama bir

şeyler söyledi. Pelin gitmemek için yerleri tırmalarken, zemine geçen tırnakları kırılıp kanamaya başladı ama tutunamadı. Adam sıkılmış bir yaklaşımla eğildi, küfrederek bir ceset gibi kaldırıp omzuna attı. O anda başı sırtına çarpan Pelin, kıza tecavüz eden adamı gördü. Pis bir öfke ile ona bakıyordu, kalbi duracak gibi oldu. Yoksa!

Aman Allah'ım! Hayır!

Adam pis pis sırttı ve ona karşı gelen kadının üzerinde rahatlarken, Pelin adamın omuzunda dışarı çıkarıldı. Ağlasa ne çıkardı, olan olmuştu! Onu uzun koridordan götürürken yanından geçtiği adamlar korumaya bir şeyler söylüyordu. Az evvel bir kadın tecavüze uğramış bir diğeri ölüme mi, işkenceye mi gidiyordu belli değildi ve burada her şey olağan işleyişine devam ediyordu. Dehşetin ve bilinmezliğin gücü kızı derinlere, karanlık bir ürpertiye çekti. Tecavüzcüler, katiller ve çeşit çeşit canavarlarla dolu bir yerde, belki de başına gelebilecek en kötü şeymiş gibi duran tecavüzün ardından bir keşmekeşe sürükleniyordu. Hayatta kalmak için mücadele etme inancı bir anda kendine acımaya dönüştü. Artık umudu tamamen kaybolmuştu. Zavallı ve çaresiz hissederken tek yaptığı baş aşağı asıldığı omuzda hıçkırmaktı.

Hayır!

Asla! Hâlâ bu can tenindeydi! O Rüzgâr Karalı'nın kızıydı. O Esme karalı gibi inatçı ve dirençliydi. İnsandı. Evlattı. Ablaydı. Değerliydi. Bu yüzden güçlü olmalı ve hayatta kalmalıydı. Az evvelki sahnenin buhranından kurtulan zihni daha farklı gerçeklere odaklandı. Adamın birinin omzunda asılı bir vaziyette nereye götürüldüğünü bilmediği sırada sürekli çalışan beyni çatlayıp zihni ikiye bölündü, umut veren bir fikir zihninde belirdi. Savaşı bitmeyecekti, pes edip yenilmeyecek, onların gönüllü kölesi olmayacaktı. O ana dek belirgin olan pasif kız her şeyiyle karşına dikildi ve Pelin onu sarsarak kendine getirdi. Umutlarını, hayallerini, ailesini ve Amir için yaşaması gerektiğini haykırdı. Yaşıyorsa eğer kurtarması gereken bir adam vardı. Kendi güvensizlikleri ve umut ihtiyacı yüzünden üzülen, bu yüzden hassas ve kırılgan olan o kızı kendine getirip eski güçlü Pelin'i ayaklandırdı.

Başına ne geldiğinin artık bir önemi yoktu. Pembe bulutlarından düşürülmüş, kanın, acının, vahşetin içine dolan bir kaosun ortasında kalmıştı. Bu yeni kızın kırgınlıklara ya da naifliğe ihtiyacı yoktu. O Athena gibi bir savaşçı olmalıydı. Bundan böyle bir şeylerin değiştiğinin farkındaydı. Bütün korkuları yok etmek, olası bütün tehlikelerden kendini korumak için güçlü yanı hâkimiyetini ele almıştı.

Olması gereken buydu!

Ve gerçekleşmesini ümit ediyordu.

Adamı sonunda uzun koridoru aştı ve demir bir kapının girişine geldi.

Saatler -hatta günler- sonra ilk defa gün yüzüne dokunup güneş tenini ısıttı. Her ne kadar bir omuzda baş aşağı olsa bile güneş ışığının keskin aydınlığı soluğunu kesmişti. Gözlerini açmakta ilk zorlansa bile çabuk toparladı. Kulağına kuş sesleri ulaşırken, temiz hava yüzünü yaladı. Bu izbe yerin bir gemi olduğu işte o anda kesinleşti. Kuş sesleri? Demek ki kara uzak değildi! Uçsuz bucaksız bir okyanusun ortasında, bir gemideydiler, istikametleri neresiydi belli değildi. Rüzgâr saçlarını dağıtıyor, kuşlar başında hareler çiziyordu, alabildiğine mavi olan sonsuzluk onu ölüme çekiyordu. Kara yakın olmalıydı. O sırada bir ses duyuldu.

"Kızı götür, alacaklar," diye bağırdı biri, onu görememişti ama sesini duymuştu.

Bir helikopter sesi yaklaştı. Onu mu alacaklardı? Ses yanındaki adamın da dikkatini çektiği an, onu ayakları üzerine indirdi. Kıza uzanmak için elini kaldırdı. Ani bir kararla Pelin dirsek attığı adamın elinden kurtuldu. Tüm gücüyle, yön seçimi yapmadan geminin pruvasına doğru koşmaya başladı. Ölecekti ama asla köleleri olmayacaktı. Bilinmezliğin içinde kaybolmayacaktı. Hâlâ kendine saygısı varken son gördüğü huzur olacaktı. Belki geminin pervanesine denk gelir de acısız bir ölümle taçlanırdı. Son bir adımla sıçradı, saçları havada dalgalanıyor, helikopterin sesi dalgaların sesine karışıyor, tenini yalayan rüzgâr ona huzuru sunuyordu. Gözlerini kapadı. Sonsuz maviliğin onu şefkatli kollarına almasını beklerken, saçına dolanan parmaklarla geriye doğru savrulup, kıç üstü yere sertçe yuvarlandı.

Saçlarının bir kısmı, onu zapt eden adamın parmakları arasında kalmıştı. Daha soluğunu bile toparlayamamıştı. Adam düştüğü yerden onu kabaca kaldırıp, söylene söylene helikopterin yanına götürürken, Pelin asi maviliğe son defa baktı. Ölüme baktı. Ölümün, özgür kollarına sığınamamıştı. Ve bedenini kolları arasına sıkıştıran koruma, onu tek hamlede helikopterin koltuğuna fırlatıp, ellerini kelepçeledi. Gözlerini bağladı. Ayaklarını kelepçeledi ve kemeri takarak pilotun hareket etmesi için emir verdi. Pervaneler çalıştı. Genç kız gözyaşları içinde kalırken, giderek uzaklaşan yük gemisi içindeki çaresiz kadınlarla bilinmeyene yol almaya devam etti.

Uçuşları çok uzun sürmedi. Yarım saat sonra helikopter büyük bir bahçenin ortasında yer alan iniş alanına kondu. Pelin kalbinin sesini kulağında duyarken, kapının açıldığını ve serin havanın nemli yüzüne çarptığını hissetti. Başını sağa sola çevirdi sanki olduğu yeri görecekmiş gibi ancak

karanlıktan başka bir şey göremedi. Biri bedenine dokunarak kemerlerini çözdü. Ayağında kelepçe olduğunu için onu kucağına alıp, omzuna atarak yürümeye başladı. Eğer ağzı bağlı olmasaydı haykırır, nereye götürdüklerini sorardı. Kelepçeli ellerini yumruk yaparak onu taşıyan adamın sırtına darbelerini indirdi. Adamın canı yanmadığı gibi durmaya da niyeti yoktu. Uyarıcı bir sertlikle poposuna şaplak atarak, onu durdurup yoluna devam etti. Rüzgâr kesildi. Artık serin hava tenini yalamıyordu. Adam onu sert bir şekilde yere indirince, bileklerinden kelepçeli olduğundan ayakta durmakta zorluk çekti. Üstelik yer çok soğuktu, zemin mermer kadar kaygan, aynı zamanda buz kadar serindi.

O anda kızgın bir kadının sesi duyuldu. Anlamadığı şekilde adama bağırıyordu. Sesinin inişlerinden ve kalkışlarından onu azarladığı belliydi. Adam da ona bağırdı, emirler verdi. Bir elin ayaklarına uzandığını hissetti. Bileğindeki kelepçeler açıldı. Yaralarına sürten ve canını yakan metal parça yere düştü. Ayakları rahatlarken, o el şimdi kollarına uzanmıştı. Ama bileklerini açmak yerine çekiştirerek bedenini kendine yaklaştırdı, gözlerini açtı. Pelin ışığa karşı duyarlı olan gözlerini kısarak, beyaz ışığın geçmesini ve görüşünün netleşmesini sağladı.

İki tane uzun elbise giymiş, başı kapalı, ifadesi katı, orta yaşlı, hafif topluca kadının ona merakla bakmakta olduğunu gördü. Garip bir heyecana düştü. Etrafına baktığında, buranın hamam büyüklüğünde bir banyo olduğunu fark etti. Lüks bir banyoydu. Üzerinden buram buram leş kokusu yükseliyor olmalıydı ki kadınlar yüzüne bakıp göz deviriyordu. Temiz, düzenli ve gösterişli yer onun pis kokusuyla dolmuştu. Beyazın ağırlıklı olduğu mermer döşemesi, koyu kahve maun ağaçtan banyo dolabı ve kaliteli granitten lavabosu mevcuttu.

"Bunun için miydi bunca yaygara?" dedi toplu kadın yanındaki kadına. "Çok çirkinmiş, bu mu verecek bize prensi?"

Diğer kadın kızı beğenmemiş ifadesiyle burnunu kıvırdı. "Pek de çelimsizmiş. Doğuramaz bu!" Beğenisiz tutumuyla başını salladı. Pelin onları anlamayarak şaşkınca bekledi. Üzerindeki siyah uzun gece elbisesi yırtılmış, yıpranmış ve kir içindeydi. Üstelik ayakları buz gibi taşa basınca karnı ağrımaya başlamıştı. Kirden kararan ayak parmaklarını birbirine kenetleyerek ısıtmaya çalıştı.

"Kaima..." diye başladı adam konuşmasına. Pelin anlamıştı ki bu kadının adı Kaima'ydı.

Yanındaki adama dönen Kaima, işaret parmağıyla kızın bileklerindeki kelepçeyi işaret ederek, "Çöz şunları da vakit kaybetmeyelim," diye söylendi.

Adam kıza güvenmeyerek baktı, sonra kadınlara bakarak omuzlarını silkip kızın bileğindeki kelepçeleri çözdü. Adam bir adım uzaklaşmıştı ki, Pelin bu anı fırsat bulup kapıya doğru atıldı. Saçlarına sarılan parmaklar onu geriye doğru acımasızca çekerken, çığlıkları eşliğinde boğazına beklenen elle olduğu yerde soluksuz kaldı. Onu buraya getiren sakalsız, iri yarı, koyu yeşil gözlü adam, dişlerini sıkarak yüzünü yüzüne kaldırıp, ayaklarını yerden keserken boynunun kırılacağını sanan kız sadece yüzüne baktı.

"Uslu duracaksın," diye uyardı. "Buraya kadar canımızı sıkman için korumadık seni, orada işkenceden uzak tutulup kıçından becerilmediysen, bunun tek sebebi Şeyhin sıfır mal sevmesidir. Yine de onun seni istemesine güvenip taşkınlık yapma, canını almak zor değil."

Karnı kasılan kız adamın sözlerinden cımbızladığı gerçekle bir an soluksuz kaldı.

Allah'ım!

Adam bir kez aksamadan akıcı İngilizcesiyle tek tek sıralamıştı bu sözleri. Pelin'in soluksuz kalmaktan beyni tükenmişti. Ayaklarını sarstı, son nefesini verdiği anda, adam onu kadınların kollarına atarak, emirler yağdırdı. Tekrar kıza döndü. "Kaçamazsın, etrafta yüzlerce koruma var. Ölemezsin, yaşaman için sebepler var. Uslu dur, kaderine boyun eğ, canın yanmasın."

Ve adam banyodan çıktığı an, ona uzanan kadın bileğinden yakaladığı gibi onu çekiştirerek iteledi. Pelin ağlayarak yalvarmak için döndüğünde, kadınların dilini bilmediğini ve yüzüne saf saf bakıp öfkelendiğini gördü. Saçlarından yakalayıp itip kakarak duşun altına sokulurken, yüzüne bakması için omuzundan sertçe bastırıldı.

"Soyun," diye bağırdı.

Pelin anlamadı ne dediğini. Sanki dilini anlamamak onun suçuymuş gibi kabalaştılar. Ellerini göğsüne bağlayan Pelin, içinden gelen isyan dalgasıyla kadının yüzüne tükürdü. Hırsla soluyordu. Kadın yanındaki kadına şikâyet ederek saçlarına asıldığında, Pelin can acısıyla saçlarını kurtarmaya çalıştı, başaramadı. Kadın onu hırpalarken diğer kadın da sıkı sıkı tuttu. Güçsüzdü, yorgundu, açtı, korkuyordu. Ağlayarak ellerinden kurtulmak için çırpındı fakat tükenen gücü onu yarı yolda bıraktı.

"Waqiha!"[4]

Bu ses kulağında çınlarken, kadın konuşmasına aynı hızla devam etti.

"Şeyhin fahişesi olman neyi değiştirir?"

Pelin onu anlamıyordu. Neden bu kadar sinirli olduğuna da anlam veremiyordu. Kadın saçlarını bıraktığında, yüzüne sert bir yumruk attı. Kızın

4 Sürtük!

kafası fayans duvara çarptı, artık beyni uğulduyor, hiçbir şey göremiyordu. Yanağındaki acıyı kemiğinin içinde hissediyordu. Yüzünü tutarak inlemeye başladı. Daha önce hiç kimseden fiske yememişti ama son bir haftada yediği darbenin haddi hesabı yoktu.

Kadın yıpranmış gece elbisesinin yakasından tutup çekti. Tiz bir yırtılma sesiyle birlikte, temiz havayı teninde hissetti. Başındaki zonklama hafifledi. Yanağında hissettiği acı yavaş yavaş azaldı. Ayaklarını yere daha kuvvetli basarak dinlenmek için omuzlarını kaldırdı. Ne olursa olsun, onlara böyle kolay teslim olmayacaktı. Kaçmaya çalışmak için kadının başörtüsüne uzanıp çenesine sert bir yumruk attı. Ancak ilk yumrukla afallayan kadın, acı çekmeden önce kızı tekrar yakaladı. Söylene söylene diğer kadınları çağırdı ve o anda elleri arasına sıkışan kıza arkadaşıyla bir olup defalarca vurdu. Yumrukların ardı arkası kesilmedi.

"Şeyhin aklını başından alabilirsin ama bizim aklımız hâlâ yerinde. Seni burada yaşatmayacağız." Kızın saçlarını tutam tutam yoldular. Şu dünyada en büyük eziyet hemcinslerimizden gelmekteydi ve kadının en büyük düşmanı yine kadındı, bu muamele bunu bir kez daha kanıtlamıştı.

"Çirkin yüzüne bir darbe daha yemek istemiyorsan, laf dinle." diye bağırdı kadın.

Pelin asileşip boyun eğmedikçe, kadınlar öfkelendi. Dakikalarca hırpalandı. Tırnakları tenini yaralarken, saçları yolunup yüzüne defalarca tokat atıldı. Neden ona bu kadar kızgın olduklarını bilmiyordu. Onunla bir dertleri olduğu her hallerinden belli oluyordu. Ruhen savaşmak istese de yoruldu. Kalben olmasa da bedenen itaat etmek zorunda kaldı. Ellerini indirdi, diledikleri gibi vurmalarına izin verip karşı koymayınca, onlar da yorulmuş halde nefes nefese durdu.

"واقعة (Waqiha!)" diye bağırdılar yeniden, bir hamlede üzerindeki elbiseyi aşağı indirirken, arada vurmaya devam ettiler. Zaten daha önceki jinekolojik muayenesinde külotu da kesilmişti. Onların karşısında çırılçıplak kalırken, kollarını göğsüne sararak saklanmak istedi. Daha önce hiç olmadığı kadar savunmasız hissediyordu. Titriyordu. Söylenen kadın onu çevirerek incelerken, homurdandı. Bedeninin tüm girintilerini, çıkıntılarını incelediler. Pelin beyaz tenli bir kadındı. O yüzden bedenindeki çürükler, yaralar net bir şekilde görülmekteydi. Az evvelki arbededen sonra da yüzünde, boynunda, hatta kollarında ve kaburgalarının etrafında, büyük kızarıklıklar oluşmaya başlamıştı. Tenine tırnak izleri çizilmişti.

Kısa boylu kadın çıkardığı kıyafeti yerden toplayıp, söylenerek gözden kayboldu. Kendi hayatına ait son şey de ellerinden alınmıştı. Sanki bu bez parçasıyla geçmişine dair tüm anıları da yok olmuştu. Bu bir mesajdı; hayatı

elinden alınmıştı. İçinden bir ses bundan sonra keyfine göre giyinme, istediği yere gitme hakkının olmayacağını haykırıyordu.

Kadınlar paha biçer bir yaklaşımla sohbet ettiler. Pelin kollarını göğüslerine sararak duvara sindi. Küçük düşürülmesi değil, geleceğin bilinmezliği titretiyordu. Karşılaştığı acı gerçek ve kötü muamele daha, yaşayacaklarının başlangıcıydı. Gözyaşları içinde dururken, kadın suyu açtı. Suyun sıcaklığına ya da soğukluğuna bakmadan, asi bir hayvanı ehlileştirmek ister gibi üzerine tuttu. Saçına döktüğü şampuanı köpürtmeye çalışırken, kız hıçkırıklarını yutmaya çalıştı. Dudaklarını dişledi, acizliğini göstermemek için savaştı.

Ateş gibi sıcak olan su bedeninden aktı, yanıyordu ama içinin yangını dışındakinden daha fazlaydı, hissetmiyordu. Sessizce ağlarken, suyun altında olmak bile onu mutlu ediyordu. Bedenindeki pisliği, ruhundaki acıyı, zihnindeki anıları temizlemek için ona ihtiyaç duyuyordu. Şu anda en çok ihtiyacı olan şeyin su olacağını biri söylese, hayatta inanmazdı. Ona uzanan kirli ellerden, maruz kaldığı emellerden, kaldığı ürkütücü tutumdan geriye kalan tüm o izler, teninden akıp gidiyordu.

Kadınlar aralarında konuşurken, "Şeyh!" sözlerini duyumsamıştı. Bu Şeyh dedikleri adam onu satın alan adam olmalıydı. Niçin yıkanmak zorunda olduğunu düşünmemeye çalıştı. Eğer düşünürse, yaşamak için hiçbir sebebi kalmazdı. Odaklanması gereken tek şey, şimdiki zamandı. Korkuyla beslenen hayal gücünün mantığını ele geçirmesine izin vermeyecekti. Aklını başına alıp mantıklı davranmalıydı. Kurtulmak için her şansı kollamalı, bir çıkar yol aramalıydı.

Kadının acımadan çamaşır gibi bedenini yıkaması ve derisini yüzecek şekilde liflenmesinin ardından, bedenindeki güç de akmaya başladı. Olan biten her şey suyla birlikte aksın gitsin istiyordu. Su mutsuzluğunu, çaresizliğini, pisliğini ve benliğini alıp götürsün istiyordu. Uyusun ve uyandığında, her şey eskisi gibi olsun istiyordu.

İçeri iki kadın daha girdi. Üzerlerinde uzun ipek elbiseler, tüllü yelekler, altından takılar vardı. Saçları açıktı, üstelik tepelerine kuş yuvası gibi topuz yapılmış, gözleri siyah sürmelerle süslenmişti. Bu kadınlar banyoya girdiği an, onu yıkayan iki kadın da çekinikçe durdu. Saygıyla onlara baktı. Bu zarif ve güzel kadınlar, hanımları falan olmalıydı? Yardım isteyebilirdi? Belki merhamete gelirlerdi. Pelin ağzını açacakken, onu yıkayan kadın etini çimdirerek susmasını öğütledi. Uzun boylu zayıf ama güzel olan esmer kadın, "Berzah Hanım kızı görmek istiyor," diye söylendi. Onu yıkayan kadınlar itiraz edecek gibi olunca, laf kalabalığıyla bağırmaya devam etti.

Öne atıldı Pelin, korkuyla, "Yardım edin," diye bağırdı. Onu bileğinden

yakalayıp yarasını acıtarak olduğu yere sabitleyen ve acıdan uyuşmasını sağlayan kısa boylu toplu kadın, kendi dilinde azarlamaya devam etti.

İki kadın kapının önünde sessizce dikildi. Pelin onlardan utandı çünkü bedenine öyle bir bakışları vardı ki, her bir kıvrımını hafızalarına yazıyorlardı, utandırıyorlardı. Kapanmak, saklanmak istedi. İnsani bir duyguydu mahremiyet ve bu kadınlar onun hem insanlığına hem de kadınlığına hiç saygı göstermemekteydi.

İki kadın da birden söylenerek kızla uğraşlarına son verdi. Islanan diğer kadın dolaptan bir havlu çıkarıp bedenine sarması için uzattı. "Berzah Hanım'a saygılı davran," diye emretti kendi dilinde fakat Pelin yine anlamamıştı. Ne kadar kötü ne kadar huysuzlardı. Bedenindeki yaralara, yüzündeki morluklara, güçsüzlüğüne ve çaresizliğine kimse acımamıştı. Kızın bileklerine dolaptan aldığı kelepçeleri geçirdi. Çekiştirerek, "Yürü," dedi.

Pelin anlamayıp durunca, ona sert bir bakış attı.

"Yürü dedim sana, sağır mısın?"

Pelin onu yine anlamadı ama ifadesinden ve hareketlerinden yapmaya çalıştığını çözdü. Kızdırmamak için onlara uyum sağladı. Boynuna yular takılmış hayvan gibi hissediyordu. İki güzel kadını takip ediyor gibi görünüyorlardı. Kadınlar kendi aralarında fısıldaşarak yürüyorlardı. Biraz geride kalınca, kısa boylu kadın kelepçeyi çekti. Ona yetişmesi için o kadar sert davranıyordu ki, üzerindeki havlunun düşmesinden korkuyordu. Lanet kadınlar onu hangi cehenneme götürüyordu? Gözlerini kısa bir an yumdu, bilmek istemiyordu. Hayır, daha ne kadar acı çekeceğini düşünmek istemiyordu. Her anı, şu an gibi yaşamak istemiyordu. Nefes aldığı için şükretmek ve yaşadığına sevinmek, tecavüze uğramadığına mutlu olmak istiyordu. Buradan kurtulmanın bir yolunu bulmak, bir çare aramak istiyordu. Ailesine ulaşmalıydı. Babasına bir telefon kadar uzaktı. Üzerinde havluyla, her yanı altın kaplama, mobilyalar işlemelerle kaplı, beyaz duvarlı, devasa sütunlu bir girişten sürüklediler.

Peki ya şimdi, ne olacaktı? Temizlendiğine göre ona şimdi mi tecavüz edeceklerdi? Bir kişiye mi satılmıştı, yoksa birden fazla kişiye mi itaat etmesi beklenecekti. Ya da bir geneleve koyup, zorla çalıştıracaklar mıydı? Burası fuhuş çetesinin evi miydi? Ama kadınlar hem kapalı hem de geleneklerine bağlı gibi duruyorlardı. Bu bir yanıltma olabilir miydi? Bir daha asla eskiden olduğu kişi olamayacaktı. Bir daha özgür olamayacaktı. Bir daha eski masumiyetini ve hayallerini yerine koyamayacaktı. Gördükleri, tanık olduğu, vahşet, dehşet ve korku, onun hayata dair inandığı saflığı öldürmüştü.

Birden durdu. Nemli gözleriyle yaralı ayaklarına bakarken, önündeki kadın bileğini hızla çekince hem bileği acıdı hem de sert zemine sürtünen

ayağının üzeri yüzülünce sendeledi.

"Yürü!" diye bağırdılar. Pelin anlamadı ama hissetti bu sefer ne dediğini fakat aldırmadı. Ona sert sert bakıp, kendi kendine isyan etti. Bu davranışları kızı daha da körüklüyordu. Dişlerini sıktı ve tek bir adım dahi atmadı. Üzerinde bir havlu parçasıyla, saray benzeri bir malikânenin holünde öylece dolaştırılacağını sanıyorlarsa yanılıyorlardı, bir heykel gibi duruyordu. Saçlarından sular damlıyor, ayakları buz kesen zeminde üşüyordu.

"Ne bekliyorsun?"

"Bırakın beni. Ne ülkem ne de babam bu yaptıklarınızı asla yanınıza bırakmaz. Bakın hâlâ geç değil, bırakın gideyim." diye haykırdı.

Önden giden iki kadın da durdu, geriye dönüp baktılar, ardından da birbirlerine bakıp gülüştüler. Ellerini havaya kaldırıp bir şeyler söylediler. Pelin hiçbir şey anlayamadan ısrarla orada dikildi, gözlerine dik dik baktı.

Sonra esmer, güzelce olan kadın yanına geldi. Ona kibirle bakarken kolunu kaldırdı.

Bunu beklemiyordu. Yanağına yediği tokatla yüzü yana savrulurken, susmadı. "Bırakın," diye bağırmaya devam etti. "Buradan kurtulunca, bunun hesabını vereceksiniz." Sesi korkudan titriyordu. İtaatsizlik ettiği için canından olabilirdi, fakat sonuna kadar savaşmadan yenilmeyecekti. Bu kadar kolay vazgeçmeye niyeti yoktu. Diğer kadın da arkadaşının yanına geldi, onu yıkayan kadınlardan biri bağırdı.

"Yapma Amina, Said duyarsa mahveder bizi." Hanımına yalvardı ama kadınlar onu duymadı. İlk darbenin sesi kulakları gibi boş koridorda da yankılandı. Kadınlar ellerini kaldırınca, boynun eğmeyerek yüzünü saklamaya başladı ama susmadı.

"Alya," diyordu yanındaki kadın her fiskede. Pelin'i kurtarmak için öne atılıyordu. Az evvel işkence edenler şimdi genç kızı, bu iki gözü dönmüş güzelin elinden kurtarmaya çalışıyordu.

"Amina dur!"

"Alya dur!"

Durmadılar, kızın saçını başını yolarak hırslarını dindirmeye çalıştılar. Her darbede kollarındaki bileziklerin sesi kulağında çınlıyor, ellerindeki yüzüklerin taşları tenine bir işkence aleti gibi batıyordu. Başını eğdi, korunmak için kollarını başının üstüne kapattı ancak bir faydası olmadı. Üzerindeki havlu ayaklarının dibine düştü, çırılçıplak kalmıştı. Uzun olan kadın saçlarından tutup kızı yere fırlattı. Zalimce tekmelemeye başladı. Ayağındaki sert topuklu terliğiyle, kaburgalarına vurmaya devam etti. Bir top gibi ufalıp cenin pozisyonu alırken eski yaralarına yenileri eklenmekteydi.

Tekmelenirken soluk almak için savaşıyordu. Öyle dayanılmaz bir acıydı ki, hareket edemedi. Hatta ağlayamadı bile. Kadınlar, tekme üstüne tekme atıyorlardı. Kaima ve yanındaki kadın, onu iki çılgın kadının elinden almak için savaş veriyordu ve güçleri yetmiyordu. Amina ve Alya denen kadın ona acımıyor, en çok canı yanacak yerlere vurmaya devam ediyorlardı. Sonra biri eğildi, bacaklarını tuttu. Zorla bacaklarını ayırmaya çalıştı. Ne yapmaya çalıştığını algılamak için insan olmaması lazımdı. Kadın bacaklarını çekiştirip apış arasına uzanmaya çalışıyordu. Pelin onunla savaşırken, parmağını inatla bacaklarının arasına sokmayı denedi. Kaima denen kadın dehşete kapıldı. Bir anda gür bir feryat ile Amina denen kadını omuzlarından ittirerek uzaklaştırdı.

"Said kullanılmış mal istemez, öldürür bizi. Bu günahtır, ahtır, iftiradır, yapma!"

Amina denen kadının gözü dönmüştü bir kere, mantığı yoktu. "Bırak Kaima şunun işini bitireyim. Bir kere yapsam yeter."

"Buraya gelirken temiz olduğu belirlendi, burada başına bir hal gelirse sorumlusu ben olurum. Yapamam. Berzah Hanım bu yaptığını bir duyarsa, iki cihanda da peşini bırakmaz, geri çekil." diye gürledi Kaima. Korkusu ahlakından ve vicdanından daha büyük olmalıydı ki tehditler savurmaktaydı. Yerde acı çeken kıza yapılacak en acı cezaya izin vermedi. Pelin'i kolundan tutup geriye doğru çekmeye çalışırken, Alya üzerine atladı. Pelin daha ne olduğunu anlayamadan kadın elini bacak arasına sokmuş, diğer kadın gibi parmağıyla rahmine giden girişi açmak için güç kullanıyordu. Pelin bacaklarını birbirine yapıştıracak gücü bile zor buluyordu. Hıçkırarak ağlarken isyanla bağırıyor, yardım çığlıkları girişi inletiyordu. Ona parmaklarıyla kötülük etmek istiyorlardı. Artık ne gücü ne de dirayeti kalmıştı. Bacakları usul usul genişlemeye başladı. Kadının eli kasıklarını yokladı. O anda ileriden bir kadının gürleyen sesi duyuldu ve son çığlığıyla birlikte herkes durdu.

"Vallahi sizi Saide söylerim. Yemin olsun size bu yaptığınızı ödetirim." Yaşlı kadının kin dolu yüzü, öfkeden kararmış gözleri bacaklarının arasına sokuşturulan ele kaymış, hırsından kuduruyordu. "Sana bu dünyada cehennemi yaşatırım Amina, şart olsun kıza zarar verdiysen seni aslanlara parçalatırım."

O kadının gür sesiyle iki kadını da durdu. Ellerini bacak arasından çekmişlerdi ama rahat bırakmamışlardı. Kasıklarında şiddetli bir ağrı ile kıvranan Pelin elini bacak arasına koyarak kıvrıldı ve hıçkırarak ağlamaya başladı. Onun acılı canhıraş hali yaşlı kadını ürküttü.

"Bozdun mu?" diye sordu.

Amina korkuyla gözlerini açtı, önce başını hayır dercesine salladı ancak sonra, "Zaten çürük, kandırmışlar sizi. Kan bile gelmedi bak," diyerek elini yukarı kaldırıp yaşlı kadına gösterdi. "Sana demiştim, bu kadın bozuk, kandırıldınız."

Yaşlı kadın dudaklarını büzerek derin derin düşünmeye ve yerde acılar içinde kıvranan kıza bakmaya başladı. Amina saçlarına asıldığı genç kızın kulağına, "Seni beğenmeyecek, yüzüne bakmayacak." diye bağırdı.

Alya hırsla araya girdi. "Senden iğrenecek," Acıdan soluk alamayan kızın yüzüne yumruğunu savurdu. Göğüslerine, karnına, bacaklarına, en çok da yüzüne, her yerine vururken Alya, kimse bir şey demedi. Yaşlı kadın hâlâ derin düşüncelerinin içindeydi. Alya denen kadın her tekmesini bir öncekine göre daha büyük bir hiddetle atıyor, acı her defasında şiddetini daha çok arttırıyordu. Karın boşluğuna bir tekme daha yedikten sonra, soluğu kesildi. Ağzından ve burnundan kan boşalırken, kendi kanıyla boğulmamak için öksürük mücadelesi verdi. Can çekişiyor gibiydi, tek bir nefesle soluğu kesildi. Fakat bu hali bile umursanmadı. Amina öne atıldı. Kendi dilinde bir şeyler söyledikten sonra, saçından tuttuğu gibi ayağa dikti. Gözlerinin hizasına gelerek, "O benim, yalnız benim." diye bağırdığında, yanındaki kadın kaşlarını çatarak bu fikre karşı çıktı. "Amina ne diyorsun,"

"Erkek evladının annesi ben olacağım." dedi Amina hırsla. "Hayatımı mahvetmenize izin vermeyeceğim."

Bu sözleri hazmedemeyen ve anlaşmalarının böyle olmadığını savunan Alya şimdi de onun saçına asılmış had bildirme telaşına yenilmişti. "Anlaştığımızı sanıyordum, bizimdi. İkimizindi."

"Bu kadının doğurmasına izin vermeyeceğim." dedi Amina inatla, saçlarını Alya'nın elinden almaya çalışıyordu.

"İkimizde deneyecektik, ilk hamile kalan hanım olacaktı."

İki kadın kendi aralarında tartışıp kavga ederken, Kaima Pelin'i ateş hattından az da olsa uzağa çekmişti.

"Kızı öldürmeden götür buradan Kaima. Berzah Hanım bekliyor, kızdırmayın daha fazla." diye uyardı az evvel herkesi tehditleriyle susturan sert bakışlı kadın. O anda saçına yapışan Alya, tek bir hamle ile Pelin'in kafasını duvara vurdu. Ve sonrası yoktu, biraz sislendi etraf ve kararmaya başladı. Ne yaparsa yapsın hiçbir hâkimiyet onu bu cehennemden kurtaramayacaktı!

Dakikalar eskidikçe, mücadeleci tarafı kaybolmuş, mutsuzluk yükünün altında kalmıştı. Hırpalanmış, işkence görmüş, her pisliğe tanık olmuştu. Gözlerinin önünde tecavüze uğrayan kızlara, vahşice işkence çekenlere

karşı sessiz tanıklık edilmişti. Artık varlığının ve mantığının her parçası ayrı acıyordu. Kalbi, bedeni ve ruhu ölüyordu. Bir bataklığın içine çekilmiş, çırpındıkça derine batıyordu. Kendine acımaktan bile yorulmuştu.

Bacaklarında bir dokunuş hissedince, sıçrayarak ağrıyan başını kıpırdattı. Bir yataktaydı. Yumuşak, büyük bir yatakta ve çıplaktı! Başını kaldırdığında, bacaklarının arasına gelecek şekilde bir kadının oturduğunu gördü. Başörtülü bir kadındı. Bu kadarı gerçekten çok fazlaydı. Kalkmak istediğinde, el bileklerinden yatağa bağlandığını fark etti. Aynı şekilde bacakları da bağlanmıştı. O anda, kapının girişinde onu döven kadınları gördü. Adlarının Amina ve Alya olduğunu artık biliyordu. Sessizce onu izliyorlardı.

Bacaklarının arasında duran kadın tenine dokundu. Onun nereye dokunmak istediği aşikardı. Hıçkırmamak için dudaklarını ısırdı. Kafasını yana çevirip gözlerini sıkıca kapattı. Daha ne kadar aşağılanacağını düşünmemeye çalışırken, kadının parmakları bacak arasında gezindi. Canını yakmadı, ancak dokunuşlarıyla kalbini, onurunu, ruhunu acıttı. Birkaç saniye süren ama kıza sonsuz gibi gelen süre, bacaklarının arasını inceledikten sonra kadın gülümseyerek başını kaldırdı.

"Kız sağlam, üstelik Amina zarar verememiş." Kendi dilinde keyifli bir şeyler daha söyledi. Başındaki Kaima ve diğer kadın, ellerini ağzına kapatarak zılgıt şeklinde mutluluk sesleri çıkardı. Amina ve Alya gözlerini kısarak yumruklarını sıkmış, öfkeyle beddualar etmişti.

"Doğurgan!" diyordu kadın mutlulukla. "Bakire ve doğurgan!"

Pelin kadının ne dediğini bilmese bile, bu kadınların bakire olduğuna sevindiğini, bunu ilan edip gerçekliği tasdiklediğini anlayacak kadar, içgüdüleri sağlamdı. Onlara göre satın aldıkların malın özrünün olmadığını bilmek, onları mutlu etmişti. Bu zihniyet için hayat bu kadardı. Kadınlar değersiz bir kuluçka makinasıydı! Cahil kültürlerde bekâret denen o ince zara ne kadar çok anlam yükleniyordu! Oysa bir kadın rızası dışında cinselliğe zorlandığında bu tecavüzdü, gönüllü birlikteliği ise cinsellikti. Zorlanan kadınlar masum değil miydi? Kendi tercihini yaşayan kadınlar masum değil miydi? Şimdi onlar bu mutluluk gösterisini ona, bir adamın tecavüz etmesi için mi gerçekleştirmekteydi. Ne yazıktı aklı kıt vicdanlarına. Bir kadının bir kadına bunu yapması ne acı bir gerçekti.

Zılgıt sesleri odayı inletince kapı açıldı. İçeri birden fazla kadın girdi. Pelin onlarca kadının içinde çıplak ve çaresiz halde kalınca, gözlerini sımsıkı kapadı. Bacaklarının arasındaki kadın bileklerindeki ipi çözünce, utanç içinde dizlerini birbirine sıkıca kapadı.

Bacağının arasına giren kadın, dizlerine sevgi benzeri bir yaklaşımla vurdu. "Yakın zamanda güçlü bir erkek doğuracaksın, maşallah."

Kadınların mutluluk içinde dans etmesini sağladı. Kendi aralarında eğlenerek sevinirken, Pelin bir kazana konmuş ve etrafında dönerek dans eden yamyamlara benzetmişti onları. Hiçbiri anne olmamış mıydı? Vicdan, ahlak, şeref nedir görmemiş miydi? Burada yatan kendi evlatları da olabilirdi, hiç mi düşünmemişlerdi?

Bu kadınların içinden sadece ikisi ona nefretle bakıyordu. Gerisi mutluluktan sarhoş olmuş, kendi dillerinde kafa ağrıtan bir hızda konuşuyorlardı. Sonra başındaki otoriter ve sözü dinlenen kadın, tüm kadınların çıkması için el işareti yaptı. Altmışlı yaşlarda, uzun elbiseli, biraz kilolu, başörtüsü tuhaf şekilde yapılmış ve her yanında altınlar takılıydı. Yüzü olduğundan daha çökmüş, duruşu ise zamanla sertleşmişti. Bu kadına odadakiler ve hizmetliler saygıyla bakmaktaydı. Alya ve Amina denen kadını azarlayıp kovduktan sonra, yardımcılara emirler verdi. El bileklerindeki ipleri çözmek için yanına gelen kadınlar sessizleşti, kadın kendi dilinde bir şeyler söylemekteydi. Keşke saf saf yüzüne bakmaktan ileri gidebilseydi.

"Lütfen yardım edin," dese, ne değişecekti? Kadınlar onu ne duyuyor ne de görüyordu.

Berzah denen yaşlı kadın telefonunu istedi ve görüştüğü kişiye mutlulukla bir şeyler anlattı. Oysa anlasaydı ne dediğini Pelin, o anda ölmek için ilk çareye sarılır, kendi canına kıyardı. Bileklerindeki ipler çözülünce, derhal yatağın üzerine savrulan havluyu alıp, bedenine sardı. Emekleyerek geriye doğru gidip, sırtını yatağın başlığına dayadı. Kapana kısılmış kedi gibiydi, huysuz ve ürkek, pençelerinin can yakmayacağını bile bile kendini korumaya almıştı. Ağlarken, başında sürekli konuşan yaşlı kadının yüzüne baktı. "Lütfen bırakın gideyim, lütfen,"

Kadın ellerini yukarı kaldırıp dua benzeri bir şeyler mırıldanmaya başladı. "Anlamıyorum sizi, ne olur bırakın." dedi Pelin tekrar ama sesi hıçkırıklarından kesilmekteydi. Berzah denen kadın yardımcısına emirler verdi. Dolaba gitti, askıya asılmış kıyafetlerden birini çıkardı. Uzun keten bir elbiseydi. Üzerinde ise ona uyacak uzun keten bir şal vardı. İç çamaşırı olarak, sadece bir atlet bir de uzun bir pijama hazırlanmıştı. Pelin kadının elindeki kıyafete bakarken, giyinmekten başka bir şey düşünemiyordu. Dizleri üzerine kalkıp, kıyafetlere atıldı. Kadınlar bu acelesine güldüler. Utanç duygusunun olmasından mutlu gibiydiler. Onaylayan bir karşılayışla bakıştılar ama odadan çıkmadılar.

"Çıkın," diye bağırdı Pelin. "Çıkın."

Kadınlar yüzüne tuhaf tuhaf baktı ancak tek kelime etmedi, sonra yaşlı kadın kendince konuşmaya devam etti. Ne kadar çok konuşuyordu bu kadın böyle. Onların çıkmayacağını anlayınca, yataktan indi. Göğsüne

bastırdığı kıyafetleri alarak odaya bakındı. Saklanıp giyinecek hiçbir yeri yoktu. Açıkçası zaten göreceklerini görmüşlerdi ama mahremiyet duygusu içini acıtıyordu. Camın kenarındaki fonlar dikkatini çekti, hızla oraya koştu. Kadınların şaşkın bakışı altında perdenin arkasına geçip üzerini giyinirken, duvarın ve perdenin bentlerine saklandı. Perdenin arkasından çıktığında, ona bilmiş bir ifadeyle baktı kadın ve yanındaki ebe mi, jinekolog mu olduğu belli olmayan kadına, söylediklerini onaylattı. Yaşlı kadın yanına gelip elindeki şalı aldı. Başına dolayarak ona öğüt vermeye başladı. Saçlarını şalın içine koydu. Pelin kaşlarını çattı. Başındaki şalı kendinden uzaklaştırdı. Kadın bu sefer öfkeyle elini kaldırarak bir şeyler demeye başladı. Korktu ondan, geri geri giderek uzaklaştı.

O anda kapı açıldı, elinde bir tepsiyle yemek getiren kadın ortada duran yer sofrasına tepsiyi yerleştirdi. Pelin hasretle yemeklere bakarken, karnı guruldadı ama gururu olduğu yerden kıpırdamasına izin vermedi. Kadınlar ona söylene söylene odadan ayrıldı. Artık odada yalnızdı. Etrafa bakınıp kaçar yol aradı. Ne kendine zarar verecek ne de odadan kaçacak bir çıkar yol bulamadı. Sadece dolabın aynası vardı. Kırsa, kesse bileklerini, ölür müydü? Hayır, canına kıyamayacaktı. Henüz yapmayacaktı, daha şansı vardı. Aynadaki aksine baktı. Yüzü birkaç gün de çökmüş, ağlamaktan gözbebekleri kızarmış, ovalamaktan gözkapakları hassaslaşmıştı. Yanağında iri bir morluk, şakağında derin bir yara, dudağının kıyısında kocaman bir uçuk vardı. Elleri, kolları, her yanı morarmıştı. Bir süre enkazını izleyip ağladı. Yatağa yanaşıp dalgın dalgın düşündü. Yemek kokuları davetkâr bir şekilde yanına çağırınca guruldayan karnı ile kendine geldi. Pilav ve et yemeği vardı. Yanında yoğurt vardı ama tepside ne kaşık ne de çatal bulunmamaktaydı. Yufka tarzı pişmiş ekmeklerden Fas'ta da görmüştü. Aklına Fas gelince, Amir'i düşündü, ailesini düşündü.

Açlıktan ağzı kurumuş olabilirdi ama gözleri hâlâ ıslaktı. Tüm bu acıları görmezden gelse yüreği umut etmekten selamı keser miydi? Ağlayarak tepsinin yanına gidip diz çöktü. Çölde kumları vaha sanan serap gibiydi. Suya uzandı, aç olduğundan mıdır yaşadıklarını hazmedemediklerinden midir bilinmez, midesi bulandı. Ürkek ürkek kapıya baktı. Ekmekten bir parça koparıp pilavı yemek için uzandı. Daha evvel hiç elle yememişti. İlk denemesi başarısız oldu. Yanağına süzülen yaş ekmeği ıslattı. Lokmasını et yemeğine batırıp ağzına attı. Tuhaf derecede baharatlı olan yemekle lokması ağzında büyüdü ama son yediği lapadan sonra bu yemek ziyafet olmuştu. Her lokmasına bir hıçkırık eklendi. On beş dakika sürmüştü tepsideki yemeklerin tükenmesi. Ekmeğiyle yemeği sıyırırken, karnının gerildiğini hissetti. Belki bu son yemeğiydi, belki de bundan sonra yemek bile yiyemeyecek hallere

düşecekti. Burada ne için tutuluyordu? Ne istiyorlardı ondan.? Kadınlar ona alıcı gözle bakmışlardı. Vücudunun güzel olmasından hoşlanmışlar, bacaklarının arasındaki yerin sağlam olmasından mutlu olmuşlardı.

Onlar için saklamamıştı kendini, sadece ilk deneyimi için doğru anı beklemişti. Hazır değildi. Her kadın gibi hazır olduğu kişiyi de kendi seçmek istemişti. O gün odaya kimse gelmedi. Pelin de odadan çıkamadı. Camları demirli odada, kapısı kilitli şekilde bekledi. Odanın içinde döndü durdu. Camdan dışarı baktığında, iki korumanın pencere önünde nöbet tuttuğuna şahit oldu. Arada kapının önünden sesler geliyordu. Bu demek oluyordu ki, korumalar sadece cam önünde nöbet tutmuyor, aynı zamanda kapısının önünde de duruyordu.

O gece huzursuzluk içinde dahi olsa temiz bir yatakta uyumuştu. Ertesi gün dışarıdan sesler gelmeye başladı. Evin dışına gelip giden helikopterlerin, sayısını unuttu. Burada bir eğlence ya da bir parti planlanıyor olmalıydı. Başı kapalı, uzun elbiseli bir kadın ona kahvaltı getirdi. Pelin itiraz etmeden yiyince, gülerek odadan ayrıldı. Buradan kaçacaksa güçlü olması lazımdı. Verdikleri her yiyeceği itiraz etmeden tüketti. Öğleye doğru odaya iki kadın gülerek geldi. Arkalarından otoriter yaşlı kadın da odaya geldi.

"Berzah," demişlerdi ona, içinden bir ses adını hakkıyla taşıdığını belirtmekteydi. Ellerinde beyaz satenden ipek bir elbise, üzerinde ise işlemeli kaftan tarzı bir ceket vardı. Yatağın üzerine bıraktılar. İç çamaşırı olarak, ipek bir pijama ve atlet mevcuttu. Pelin bunları giymeyeceğini belirterek, geri geri yürümeye başlayınca, yaşlı kadının gülen yüzü soldu, kaşları çatılarak şirret bir şekil aldı. Kızı kolundan yakalayarak kıyafetlerini çekiştirdi. Pelin direndi, kadın asileşti. Tokatlayarak kendine çekti, çenesini sıkıca tutup yüzünün hizasına ifadesini getirdi. Pelin, kadının gözlerindeki saf kötülüğü, işte o an gördü.

Ona bilmediği lehçesiyle bağırdı. Elini havaya kaldırarak büyüklendi ve emirler verip geriye doğru itti. Pelin ısrarla giymeyeceğini belirtince, kadın yanındaki kadınlara onu tutması için başıyla işaret verdi. Kendi elleriyle dövercesine giydirdi kıyafetlerini, saçlarını yola yola söylendi. İşi bitince, kadınlara birini getirmesini söyledi.

İçeri iki kadın geldi. Ellerinde süslü bir sandık vardı. Yatağın üzerine sandıkları bırakan kadınlar, Peline uzanmak isteyince genç kız itiraz etti. Yaşlı kadın daha fazla dayanamayarak isyan etti ve yardımcısına cebinden çıkardığı ufak bir şişeyi verdi. Kadın şişeyi suya boşalttı. İçeri giren süslü kıyafetli kadınlar, üzerine atıldığında, niyetinin ne olduğunu anladı. Kızı zorla yatağa devirip, üzerine çıktılar. Ağzını açmaya çalışarak çenesini sıktılar. Başını sağa sola çevirerek kurtulmaya çalıştı ancak başarılı olamadı.

Gücü birden fazla kişiyle başa çıkamadı. Yaşlı kadın suyu ağzına boşaltmaya başladı. Pelin yutmamak için direnince, burnunu sıktılar. Soluksuz kalan kız boğazını sıkmaktan vazgeçip, nefes almak istedi. Sular genzinden aşağı yakarak inmeye başladı. Gözyaşları eşliğinde eziyetlerine çaresiz kalırken, üzerinde baskı uygulayan bedenler geriye çekildi. Derhal yatağın yanına saklanır şekilde oturdu, bacaklarını kendine çekerek toparlandı. Sallanarak ağlamaya başladı. Yaşamak ne kadar çekilmez olsa da tene, tükenmeyen umut can vermiyordu. Beş dakika sonra bedeni elektrik çarpması gibi hissizleşti, güçsüzleşti ve bir pelteye döndü. Kolunu kaldıracak gücü kendinde bulamadı. Bulutlar yeşile, korkular pembeye, hayaller gerçeğe döndü.

Etrafında birileri dolanıyor, birileri bedenine şekil veriyordu. Kilden şekillenen heykel gibiydi, neresine dokunursalar orası şekillenmişti.

Kadınların onu yatağa yatırdı, üzerine eğilip makyajını tamamladı. Bir film sahnesi gibi izledi her hareketlerini, sessiz kaldı, zaten gücü de kalmamıştı. Saçlarını şekillendirdiler, başına pırlantalardan bir taç taktılar, boynuna kalın zincirlerle süslenmiş geniş bir gerdanlık taktılar, koluna farklı modellerde bilezikler geçirdiler. Her elinin üç parmağı yüzükle donatıldı. Bir gelin gibi hazırlandı. Onu odada yalnız bırakan kadınlar çıktığında, zor dahi olsa ayaklandı. Dolabın kapağındaki aynadan aksine baktı. Bu kadın kendisi değildi. Yüzündeki morluklar ustaca kapatılmış, cildi porselen bir bibloya dönmüştü. Gözleri kalın siyah sürmeyle kaplanmış, farklı bir yaratığa dönüşmüştü. Yabancıya bakar gibiydi. Dudakları kırmızı rujla dolgunlaştırılmıştı. Üzerindeki elbise masal diyarından fırlamış hissi sunuyordu.

Saatin kaç olduğunu bilmiyordu, hava karardığı vakit birileri yanına geldi. Halsizdi, hissizdi, bir kukla kadar itaatkardı. Koluna girdiler, sürüklercesine yürütmeye başladılar. Tuhaftı, itiraz etmiyor, diretmiyor, uyum sağlıyordu. Bedenin iradesini de kaybetmişti. Ona içirdikleri ilaç nasıl bir şeyse, bir an evvel etkisinin azalması için dua ediyordu yoksa sonunun kötü olacağı gibi bir his, kemiklerine kadar işliyordu.

2. BÖLÜM

"İnsanoğlu özlü sözlerden bir harita çiziyor içine, yar ettiği de yara ettiği o sözlerle değer kazanıyor. Oysa kimseye gereğinden fazla anlam yüklememek gerekiyor şu hayatta, yar ettiğimiz değerimizi, yara ettiğimiz ciğerimizi parçalayıp gidiyor. Ahir zamanın varlığını hatırlamak gerek. Unutulmayacak anı, silinmeyecek senaryo, gözden çıkarılmayacak insan yok. Kişi kendine verdiği değer kadar sağlam kalıyor."

Arabanın kapıları bir anda açılınca, gök gürültüsü gibi bir ses etrafta yankılandı. Siyah giyimli adamların hepsi aynı adımla hareketlendi. Kapının önünde duran adamların hepsi tetikte ama aynı zamanda ürkerek put kadar hareketsiz kaldı.

Tüm bu korumaların rotasında Arapçanın ilk harfi; "Elif" gibi dik duran adam vardı. Bu adam gözlerini devirerek başını kaldırdı. Tüm korumalar Hazar Denizi gibi ortadan ikiye yarılarak, ona yol verdi. Adım sesleri senkronize bir melodiydi. Birkaçı hızla kapıya koşarken, korumaların başı Aıman, başıyla oldukları yerde kalmaları için emir verdi. Hırlayan tok gergin sesliyle, "Şeyhim, silahsız girmek mantıklı mı?" diye sordu.

Karanlık gözlü Şeyh, soğuk bir bakışla önünde el pençe divan duran adamlara baktı. Aıman "Biliyorsunuz; Türklerin dediği gibi, sü uyur düşman uyamaz," diye belirtti. Şeyh bu sözü çok sever ve hayal felsefesi haline getirirdi.

Karanlık gözler, onunla aynı boyda olan adamın koyu yeşil gözlerine döndü. "Uyumuyorlar... Çünkü hepsi öldü."

Aıman sadece aynı kararlılıkla başını salladı. Evet, tüm düşmanları ölüydü! Ona kafa tutan, istediği doğrultuda yürümeyen, asi olan, karşı gelen, karşısında duran, herkes ölüyordu. Kapılar açıldı. Pislikte gezenlerin paçasına leş bulaşırdı ve nerede olursa olsunlar, kötülük kokularından tanınırdı. Onları görenler sohbetlerini yarıda kesti. Sessizliğin fısıltısı insanın tüylerini ürpertiyor, karanlığın gerçekliği sonsuz bir korkuya sirayet ettiriyordu. İçi karanlık olanların düşünceleri görünmez, gözleri perdeli gezenlerin duyguları okunmazdı. Bu mekândaki insanların kalleşliği, pisliği,

şerefsiz ve onursuz hallerini, bir maske gibi saklayan gelenekleri nedense din kisvesi altında işlemekteydi. Dışarıda iyi bir iş adamı, örnek bir aile babası ve herkes tarafından iyilikleri konuşulurken, burada olan kötülüklerini dile almaya insanların ne vicdanları ne de akılları yetmemekteydi. Aslında bu olgu sadece bu ülkeye hâsıl değildi, dünyanın en gelişmiş ülkelerinden, en geri de kalmış çağlarına kadar her yerde din kisvesi altında insan duygularını sömürmek zamanla adalet anlayışı haline gelmişti. Yanlışın adaleti benimsetilmişti.

Üzerinde suriyah[5] olan yüzlerce iş adamı aynı mekânda, birbirinin ne iş yaptığını bilmenin iç rahatlığı ve mutluluğuyla, sohbetlerini ya içki ya da kumar eşliğinde yapmaktaydı. Burası yeraltı dünyasının gizli örgütlerinin gönül rahatlığıyla toplanabildiği tek yerdi. Polisin bile yanına yaklaşamadığı, herkesin bilmezden, devletin görmezden geldiği bir mekândı.

Herkes kendinden geçmiş halde sorunlarına ya da işlerine odaklanıp sohbetin koyuluğuna dalarken, o gözlemliyordu.

Üzerinde siyah takımı, içine giydiği siyah gömleğiyle benliğindeki karanlığın tutkusunu dışa vuruyordu, başındaki siyah kefiyesine gri bir agel yerleştirmişti. Tıpkı siyahın içindeki detay gibiydi.

Yuvarlak bir masanın etrafına dizilen adamlardan biri, "Daha yedi yaşında, tay gibi maşallah," diyerek ağzının sularını akıta akıta konuşuyordu.

Bir diğeri, "Mallar bu sefer temiz oldu. Alıcısı da çok. Ortadoğu'da girmedik ev kalmayacak." diye övündü.

"Onun infazını ben vereceğim," diyordu dolandırıcıdan biri öfkeyle, "Ölüme bile kaçsan bulurum."

Kendinden emin uzun adımları hedeflediği kapıdan içeriye yöneldiği an, otoritesinin rüzgârı tüm benlikleri titretmiş, içerideki uğuldama bıçak gibi kesilmişti. Herkes oturuşunu korku karışımı özentiyle düzeltip, onun masalarının önünden salınmasını sabırla bekledi. Onu izleyenler, büyük bir dikkat içerisindeydi.

Said el Fahd, dünyaca ünlü Petrol Kral'ının varisi, zalimliğiyle ün salmış aşiret reisi. Sözünün üstüne söz söylenilirken bile kırk kez düşünülen, gittiği yolda önüne çıkmaya cesaret edilemeyen kişi. Onu bekleyenleri gördüğü an, çenesini dikleştirip masaya doğru yöneldi. Ülkenin ileri gelen tüm adamları saygıyla ayaklandı, selam vermek için bir yarışa girercesine ellerini uzatmaya başladı.

Onların bu hamlelerini görmezden gelen Şeyh Fahd sessizlik içinde yerine oturdu. Hemen yanında biten garsonun elleri önünde pençe olmuş,

5 Suriyah adları verilen ayak bileğine kadar inen, çoğunlukla uzun kollu, tunik yapıda geleneksel bir giysisidir.

beli hafiften bükülmüştü. Yüzüne bakmıyordu, çekinik bir yaklaşımla isteğini sordu. Elini yukarı kaldırarak iki parmağını dalgalandırdı. Orta parmağı ve işaret parmağının eklem yerinde iki küçük dövme vardı. Garson kıpırdanan parmaklarını nefessiz izledi. İşaret parmağında Vav harfi bulunurken, orta parmağındaki dövme yazısını henüz okuyan olmamıştı. Dışarıdan nakış gibi duran Arapça bir yazıydı. Garson mesajı aldı, derhal yanından uzaklaştı.

Fahd bakışlarını karşısına çevirdi, gözlerini devirdi. Tok bir gök gürültüsüne benzeyen kalın sesi, gergin olduğu zamanlar insanı iliklerine kadar titretirdi. "Kim gönderdi sizi buraya?"

"Şeyhim... Biz kendimiz geldik, söz konusu kazandıklarımızsa, kârımızı masaya bırakır gideriz..."

Dişlerini sıktığı yanak kaslarının dalgalanmasından anlaşıldı. Adamlar nefesini tutarken, "Bu mekânın sahibi benim, kendi malımla bana bağış mı yapıyorsun?" diye sordu.

Yüzlerinden renk çekildiği an panikle atıldılar. "Estağfurullah Şeyh'im, biz sadece..."

Başını kaldırdı, herkes sustu. "Beni neden buraya çağırdınız? Sadede gel." Masanın etrafını kuşatan adamlara baktı. "Küçük sorunlarınız için, büyük bir gün,"

Herkes önce suspus kesildi, sonra içlerinden biri cesaret bularak boğazını temizledi. "Efendim," çekingen bir tavırla masaya doğru eğildi. "Mallarımıza el koymuş adamlarınız, size karşı bir kusur mu işledik?"

Şeyh Said el Fahd, tek kaşını kaldırınca adam yutkunarak bakışlarını yanındaki arkadaşlarına kaçırdı.

"Mallarınız bozuktu, iadeye çıktı."

Adam dişlerini sıkarak kaşlarını çattı. "Mallarım tazeydi, müşterilerinden ödemeleri alınmıştı." Sesi titriyor, alnı terliyor ama söyleyeceklerinden geri durmuyordu.

Fahd başını kaldırdı. "Bana yalancı mı diyorsun?"

Korkuyla, "Estağfurullah efendim," diye kekeledi. Rengi atmıştı.

Fahd, "O zaman ödemelerini iade et," diye emrederken, burnunun kenarındaki damar seğirdi.

"Şeyh Mizar fetvasını verdi, müşterilerimiz bunu biliyor."

Adamın bu ani çıkışıyla Fahd ayaklandı. O ayaklanınca, öfkesinden kuduran adam da yerinden kalktı. Tüm hayatı bu işe bağlıydı ve bu kibirli prens onun hayatını tek sözüyle mahvedemezdi. "Said Fahd Ehadyan! Arkanı yasladığın yerde sıkıştırırlar seni, kapana sıkılırsın."

Bu tehditti küçümsemeyle gözlerini devirdi. "Sırtını bir yere yaslayan mı, arkasını görmeyen mi kapana kısılmıştır Cabbar?" Aıman'la kısa bir an gözleri kesişti. Arkasını dönerek kapıya doğru yürümeye başladı. Sanki o anda zaman kısa bir anlığına yavaşladı. Arkasından bir el silah sesi duyuldu. Kurşunun tiz sesi ve ete saplanan tınısı, tavana çarpıp etrafa saçıldı. Aıman, namlusundan henüz duman çıkan silahı kemerine taktı. Arkasında bıraktığı iri yarı göbekli adam herkesin şaşkın bakışları altında sarsıldı. Korku dolu bir solumayla yere kapaklandı.

Ve bu konu da böylece kapandı!

Akrep yelkovanın peşine düştü, zaman kovalandıkça soluklar azaldı. Güneş geceyle kavga edip dağların arkasına saklandığı vakit, karanlık siyah pelerini kuşanıp broş gibi parlayan Ay'ı göğsüne astı. İşte o vakitlerde iri yapılı, geniş omuzlu, izaar adı verilen tipik bir iç giysisinin içinde eski mısır Tanrılarına benzeyen adam ayna karşısına geçti. Sırt kasları gergindi. Iki küreğinin arasında duran iri dövme sırlı bir kapının kilit mekanizması gibiydi. Arapça bir yazı nakış gibi işlenmişti.

Elinde tuttuğu kıyafet askısından kandurasını çıkarıp patronuna uzatan Aıman, bir adım gerileyerek giyinmesini seyretti. Gözleri dikkatle efendisini izliyor, kulağı vereceği ufacık emir için açılmış zaman kolluyordu. Uzun ve ince parmakları olan Said el Fahd üzerine geçirdiği savb ile aynanın önünde dururken, beyaz keten kumaş üzerinden bir nehir gibi aktı. Kol düğmeleri için manşetlerini çekiştirdi. Masanın üzerinde duran altın işlemeli, üzerinde minik pırlantaları olan kol düğmelerine uzanırken, hemen yanında duran yardımcısı altın saatini kutusundan çıkardı. Özel tasarım Patek Philippe[6] saatin çeperi mistik işlemelerle tasarlanmıştı. Oradaki yazıda parmağını gezdirdi. Bu saat babasından kalmıştı, aslında babasının ona aldığı tek ve ilk şey bu saatti. Ona ne için savaşması gerektiğini, gücün kimin elinde olduğunu unutturmuyordu!

En zorlu görevlerinde, en olanaksız kararlarda hep bu saati takardı. Ona baktıkça zihni temizlenir amacını unutmazdı.

Yardımcısı beyaz kefiyesini başına yerleştirip, siyah ageli tepesine doladı. Aynanın karşısında duran Said el Fahd kendisine alıcı gözle bakarken, siyah ince ketenden üretilen el dokuması kaftan omuzlarına nazikçe yerleştirildi. Kol ve yaka işlemeleri altın ipliklerle süslenen kaftan, omuzlarına oturtuldu. Bir kolunu ön yasından çıkardı, diğerini adetten olduğu gibi kolundan geçirdi. İşte damat şimdi hazırdı.

Dışarıda sükseli bir hazırlık vardı. Kısa zamanda bu kadar çabuk bir

6 Patek Philippe'nin karmaşık mekanik özelliklerle ve geleneksel tasarım tarzlarıyla üretmiş olduğu saat modelleri, tarih boyunca asil, varlıklı bireyler tarafından kullanıldı.

organizasyonu ancak onun adamları ayarlayabilir, davetlileri bu kadar kısa zamanda bir tek o çağırabilirdi. Düğünler, partiler, doğumlar ve ölümler hep kalabalık olarak gerçekleştirilirdi. Erkekler uzun zamandır birbirini görmenin mutluluğuyla yaklaşır, samimi olanlar burunlarını birbirine sürterek bu yarımadanın geleneksel selamını veriyordu. Sadece tanıdık olanlar ise sağ yanağına yanaklarını iki kere tokuşturarak aynı yanağa, sevgilerini dile getiriyorlardı.

Sahneye kurulmuş taht vari bir koltuğun etrafına yerleştirilen görkemli el oyması sandalyeler, oraya oturacak erkânın yüksek rütbeden olduğunu gösteriyordu. Diğer davetliler yuvarlak şekilde tasarlanmış düğün masalarına geçeceklerdi. Her masada büyük bir tepsi safranlı iç pilavı ve üzerine kızarmış deve eti servis edilmişti. Dışarıda sıralanan lüks araçlarından çıkanlar pahalı tütsülerle karşılanıp nazardan arındırılırken, üzerine gül yaprağı saçılan içerideki kalabalık ise uğultulu bir sohbetin içine çekilmişti. Her misafir kendi yerine geçti. Sıcak ikram edilen etli pilavı yemek için savbının kollarını sıvamaya başladı. Onlar yemek için hazırlanırken yanlarına gelen garsonlar ellerini yıkamaları için altın kaplama testiyle su servisi yaptı.

Arap kültüründe kaşık çatal pek kullanılmazdı. İnsanlar düğün yemeklerini elleriyle yerdi. Arap erkekleri gösterişi sever, altına farklı bir değer verirdi. Bazıları bu konuyu öyle abartırdılar ki, bazılarının görgüsüzlükleri dünyaca ünlü dergilere manşet olurdu. Altını ve değerli taşları her alanda kullanmayı zenginliklerinin göstergesi haline getirirlerdi.

Beklenen an geldi. Said el Fahd düğünün olacağı salona girdiğinde, onu gören misafirler saygıyla ayaklandı. Elini saygıyla göğsüne koyan Şeyh Fahd, hepsine baş selamı verdi. Duruşu ulaşılmaz, ifadesi yine sertti ancak gözleri bu sefer buz kadar soğuk değildi. Onu tanıyan herkes bilirdi ki, geleneksel burun tokalaşmasından ya da yanağa değen iki tıklamalı selamdan hoşlanmazdı. Herkes başıyla selam vererek yanından geçen adamın arkasından yeniden yerine oturup, yemeğine kaldığı yerden devam etti.

Aıman Fahd'ın divanının yanında yerini almış, ayakta duracak şekilde gelenleri gözlemliyordu. Fahd silahsız olabilirdi ama o her ihtimale karşın efendisini kolluyordu.

Fahd yanına gelen ve sohbet etmeye çalışan birkaç büyük iş adamıyla saygılı bir halde konuşurken, bu geceki uzak, zalim, ketum adamdan daha farklı duruyordu. Sakindi. İki ayrı dünyanın efendisi, her kimliğini ayrı benimsemişti.

"Sonunda varis gelecek, şükür inadını kırana!" demişti yaşlı bir adam, yanındaki misafirlerde buna gülümseyerek eşlik etmişti. Düğün tüm ihtişamıyla devam ederken, Fahd tarafından hediye edilen altın işlemeli tesbihler,

boşalan yemek tepsilerinin yerini aldı. Kendinden geçen ve müziğin ritmine ruhunu bırakan adamlar, bir bir ortaya dökülmeye başladı. Ünlüsü, prensi, iş adamı işçisi, herkes piste çıktı. Kılıç dansı, tesbih dansı yapmaya başladıklarında, Fahd bir ruh gibi onları seyretti.

Erkekler kendi eğlencesini yakalarken, kadınların bölümünde de durum çok farklı değildi. Pelin omuzlarda taşınan bir tahtla kadınların eğlendiği bölüme getirilmiş, altın rengi tahtın önünde indirilip kolundan tutan iki yardımcı sayesinde, Kraliçelere layık gelin koltuğuna oturtulmuştu. Burası saray görünümlü evin salonlarından biri olmalıydı. Cumbalı çatısı, işlemeli tavanı, vitraylı camları, her köşesine asılmış tütsü şamdanlarıyla, aşırı dikkat çekiciydi. Mistik bir havası vardı, sanki eski zaman film sahnelerinden birisine tesadüf etmişti. Etrafın süsü fazlaca göz yoruyordu. Kalın sütunlarla tüllerle ve çiçeklerle süslenmiş, ağır havası bozulmadan ışıklarla renklendirilmişti. O kadar çok ses vardı ki, beyninin içinde uğuldayan bir kara deliğe benziyordu. Pelin kafasını yukarıda tutabilse, etrafa dikkatle bakabilirdi ama başına tonlarca gülle bağlanmış gibi aşağı çekilmekteydi.

Etrafı şıkır şıkır giyinmiş ve yüzlerinde abartılı makyajları olan -altın yüklü- kadınlarla çevrildi. Sesleri, bir gelip bir giden girdap gibiydi, üstelik dillerini bilse bile bu karmaşada ne dediklerini anlaması mümkün değildi.

İçeride müzik sesi yoktu henüz, zaten uyuşmuş benliği, mecalsiz olan bedeniyle olduğu yerde uyanık kâbus görüyordu. Herkes geldikten sonra, tütsülü kadınlar dört bir yanında dolaştı. Uzun ve açık renk giyimli bir kadın içeri girdi, herkes ona saygıyla selam verirken, mertebesi daha yüksek zenginler onunla konuşmak için sıraya girdi. Kadın misafirleriyle ilgilenirken, salonun bir ucundan diğer ucuna kadar kalın bir tül çekildi. Herkes başını ve peçesini kapayıp, sessiz kaldı. Bu sessizliği bir kadının ciddi sesi yardı.

"Erkekler perdenin öteki tarafında, sessiz olun. Said el Fahd Ehadyan geliyor!"

Pelin sesin geldiği yöne bakmaya çalıştı. O iki zalim kadın buradaydı ve ona düşmanca bakmaktaydı. Onu neden dövdüğünü bilmediği iki kadın, yüksek sesle ağlamaya başlayınca uzaklaştırıldı. Birileri Pelin'in koluna girip onu perdenin yanına götürmek için sürüklemeye başladı. Orada, yerdeki işlemeli mindere tüm bedeni yıkılmadan evvel tuttular. Tülün akasından, bir sürü erkeğin sesi geliyordu. Bir şey için tatlı bir tartışma içerisindeydiler. Sonra herkes gibi onlar da sustu. Tülle sınır çizildiği alanın hemen yanına bir adam oturdu. Genzine yayılan kokusuyla, ciğerleri tuhaf bir hırsa katıldı. Bu koku onu ürkütüyordu. Başını kaldırıp baygın gözleriyle yana baktı ama onu göremedi. Aralarına gerilen tül, ikisini ayırmaktaydı. Garip bir şekilde

elini kaldırdı, tülün arkasındaki adamın omzuna dokundu. Parmaklarının altında onun sıcak, kalın ve sert yapılı tenini hissettiğinde, biri kızarak eline vurdu ve kızın temasını kesti. Pelin eline baktı. Parmakları karıncalanıyor, teni o sıcaklığın isteğiyle kıvranıyordu.

Baygın gözlü bir zavallıya döndü. Bir kadın, ikaz ederek elini dizlerinin üzerine koyarak sessiz ve sabit kalması için azarladı. Kıpırdanamıyordu ki zaten gücü elinden alınmış gibiydi. Olanları hayal meyal hatırlıyordu. Bir adam dua okumuştu, herkes adamı pür dikkat dinlemişti. Yanındaki kadın üç kere yüksek sesle bir şey söyleyerek onu ürkütmüştü, sonra önce erkeklerin sevinç nidaları, sonra kadınların zılgıtları duyulmuştu. Biri kadınları uyararak susturdu, erkekler ise mutluluklarını yaygaraya sığdırdı.

Biri Pelin'i kolundan tutup kaldırdı. Yanaklarından öptü. Herkes dua etti, kadın şükretti. Onun Kaima denen kadın olduğunu gördü. Onu neden öpüyordu? Erkeklerin sesi azaldı. Ortadaki tül tamamen kaldırıldı. Müzik yeniden başladı. Kadınlar bunu fırsat bildi, hepsi ortalığa dökülüp dans etmeye başladı. Üzerinden feracesini çıkaran kadının görünüşü akla zarardı. Çarşaflar gitmiş yerini dekolte elbiseler, abartılı topuzlar ve aşırı makyajlı yüzler almıştı. Pelerinli bir kadın ortaya çıktı. Heyecanlı ritmin zengin melodisiyle pelerinini açtı. Kırmızı dansöz kıyafeti seyre girdi, esmer bir kadındı. Kıvrak figürleriyle ortalığı alevlendirdi. Tüm bu sahneleri Pelin uyuşuk bir halde izledi. Hiç bitmeyecek gibi geldi bu işkence, kadınların sesleri beyninde dolaşıyor, yoruyordu.

Bu kalabalığa rağmen bir ara sızmış olmalı ki, biri koluna dokunup onu kaldırdı. Dikkatle yürütmeye başladı. Ancak yürümesi de konuşması kadar imkânsızdı. Neredeyse kollarından tutulup sürüklenircesine bir yerlere götürdüler. Büyük salondan çıktıklarında, o yaşlı kadını girişte gördü. Başını yukarıda tutabilse, soracaktı kimdi, kimin nesiydi? Gerçi sorsa ne onlar Pelin'i anlayacak ne de Pelin onların dediklerini çözebilecekti. Kadın ellerini havaya kaldırmış dua ediyor, aynı zamanda sesli şekilde mutluluğunu haykırıyordu.

Yardımcılara başıyla emretti, yanına getirilen kızın beline altın bir kemer taktı. Bu hediye her ne içinse, beklentisini sıraladı. Kaima'ya kızı odasına götürmesini emretti. Odaya girdiğinde, ayakta kalacak hali kalmayan Pelin, düşmeden evvel yatağa başını koyduğunu zar zor hatırlıyordu.

Sonrası yoktu.

Ne kadar uydu, saatler mi yoksa saniyeler mi geçti bilmiyordu. Büyük bir ürperti ve korkuyla başını yastıktan kaldırdı. Oda karanlıktı, üzerinden tır geçmiş kadar yorgundu. Başını tartamıyor, ağrıdan çatlayacak gibi duran beyni ona eziyet ediyordu. Yastıktan başını kaldırarak, doğruldu.

Komodinin üzerinde gördüğü suya uzandı. Elleri titriyordu, üstelik güçsüzdü. Suyu içerken hissettiği şeyle, ensesinde bir deprem oldu. Bardak elinden düşerken, dehşetle yerinden fırladı, sırtı duvara dönük şekilde karanlığa baktı. Gölgelerin arasında oturan iri siluet, usulca ayaklandı. Uyanmasını sabırla bekleyen adam, dimdik karşısında belirdi. Nefesini tutan Pelin çaresizce çıkar yol aradı, geriye doğru korkak bir adım attı.

Bu adam, gölgelere bile kafa tutacak karanlık bir canavar olmalıydı. Hâlâ kâbus mu görmekteydi? Gözlerini kısarak kendine çimdik attı. Canı acımıştı, işte her şey gerçekti.

"Kim var orada?"

Titrek sesine deli gibi güldü. Kimse onu anlamayacak, dilini bilemeyecekti, bu beyhude bir çabaydı. Lanet yerde, dilini bilen hiç kimse yoktu! Düşündüğü gibi adamdan cevap gelmedi. Pelin komodindeki abajura atıldı ve yaktı. Gözleri kamaşırken, iri bir adımla abajurdan sızan ışığa yaklaştı. Korkuyla yere baktı, kırılan bardağı alıp bir silah gibi önüne siper etti. Ona tek ve uzun bir adımla yaklaşmaya çalışan adamın göğsüne mermi gibi çarpan bardak yere düştü. "Kim... Kimsin dedim sana..."

Ses gelmedi. Yanağındaki yaşı koluna silen kız, "Kimsin?" diye bağırdı.

"Ben senin sahibinim," dedi adam tek seferde.

Dudakları aralanmış, solukları soğuk bir buhara dönüşmüştü. Bu gece, ikinci kez ne diyeceğini bilmiyordu. Sadece bir şeyi algılıyordu! Bu adam onun dilini biliyordu, onunla konuşuyordu! Korkuyla sevinç kardeş miydi? Allah'ım hayal görmüyordu değil mi? Sonunda, onu anlayan biri gelmişti. Heyecanlandı.

"Sen...?"

"Şeyh Said el Fahd Ehadyan."

İsmini öyle gururla, öyle bir çalımla söylemişti ki, sesindeki vurgu buraların Kral'ı olduğunu ve ona biat etmesi gereken kölenin de Pelin olduğunu vurguluyordu. Üstelik katı duruşu da bacaklarının bağını kesmişti. İnsan korkunca mantıksızlaşıyordu. Çaresiz olunca güçsüzleşiyordu.

"Ben... Ben kimsenin malı değilim." dedi kız öfkeyle. "Ben hür bir kadınım."

"Sen benim malımsın," dedi adam aynı acımasızlıkla.

Pelin'in gözleri fal taşı gibi açıldı. Bir kapana kısılmış ceylan gibi etrafına bakındı, avcısından kaçabileceği bir yer arandı. Bir hata olmalıydı. Onu satın alan adamı görmüştü, sesi benzemiyordu, üstelik o daha geniş gövdeli ve kısaydı. Bu adamın söyledikleri onun kara mizahından biri olmalıydı. Yüzünü bir görebilseydi, şaka mı yapıyor yoksa korkutmak için mi

çabalıyor öğrenirdi.

Oysa Said el Fahd Ehadyan doğru söylemekteydi. Onun efendisi artık kendisiydi ve Pelin zalimliğinin seviyesini bilmiyordu ama o, annesini bile gözünü kırpmadan doğrayacak kadar kalpsiz biriydi. Tabiî, annesi olduğunu kabul edecek bir kadın varsa. Çünkü söylenenlere göre o bir piçti ama bu krallığın kanıtlanmış en büyük mirasçılarından biriydi. Yeni Kral ülkenin başına gelmesine rağmen, sözü geçen gayri meşru prenslerin başında hâlâ önderlik unvanını elinde tutuyordu. Ama gözleri öyle kara, vicdanı öyle kör, tutumu öyle kalleşti ki, görevlerini ve sorumluluklarını görmezden gelip, halkını yüzüstü bırakmış ve kendi çıkarlarına odaklanmıştı. Öyle saf bir kötülüğe sahipti ki, kendi karısını öldürdüğü iddia edilen bir caniydi. Ona dedikleri gibi, adını sonuna kadar hak etmekteydi. O Kalpsiz bir zebaniydi. Kara kalbinde ne sevgiye ne de merhamete yer yoktu.

Bu adamın resmi özelliklerini bilse Pelin, az evvel ona attığı bardakla ya onun ya da kendinin bileklerini keserdi.

Pelin, "Ben senin malın değilim," diye bağırdı. Hayretler içindeydi. Riske attığı onca şeyin arasında, bir de bu adamın duygusuzluğu ve zorbalığı ile mi sınanacaktı. Fahd bir adım daha öne çıkınca, bedeni ışığın altında belirdi. Üzerindeki altın işlemeli kaftanı parladı.

"Sen?" dedi kız, hayır bu kadarı imkansızdı. Bu... Bu o zalimdi? Kalbi teklemeye, hızla solumaya başladı. Bu adam bir kişinin acımasızca canını almış, açık arttırmada satılırken onu kurtarmak için kılını bile kıpırdatmamıştı ve şimdi görüyordu ki asıl satıldığı kişi olmuştu. Bu nasıl bir kaderdi?

Bu adam, prens kaftanı giymiş şarlatandan başka bir şey değildi! Hangi insan, bir başkasına malı olduğunu iddia ederdi. Görünüşü de bir hayduttan farksızdı. Sinekkaydı tıraş olabilirdi ama bu pürüzsüzlük onun kusurunu daha çok öne çıkarmıştı. Kaşından yanağının altına kadar uzanan ince yara izi ona korsan havası vermişti. Ürkütesi ifadesi bu kadarıyla yetinememiş gibi, keskin gözleri de bir kayayı delip geçecek kadar keskindi. Kendine has duruşu, akla yırtıcı bir hayvanı getiriyordu. Şahin! Bir şahin gibi duruyordu. Eşarbının altında kalan koyu renk saçları gürdü ve dağınık dalgalar halinde ensesine değiyordu.

Görebildiği kadarıyla, sert ve soğuk granitten yontulmuş gibi hissizdi. Pelin şaşkınlıkla o karanlık bakışların, kare biçimli çenenin, çıkık elmacık kemiklerinin ve dolgun dudakların, başka zaman yakışıklı olabileceğini, hatta son derecede çekici olabileceğini düşündü ama adamın suratında pis bir ifade vardı ve bu ifade ne kadar yakışıklı olursa olsun, kimsenin kendine dönmesini istemeyeceği bir surete sahipti. Kapkara bir kalbin, bu güzel suratı mahvetmiş olması çok yazıktı.

Algılarını kısa bir an toparladığında gerçekle yüzleşti. Bir katildi, bir zalimdi ve şimdi karşısındaydı. Korkuyla göz göze geldiklerinde, donup kaldı çünkü karşısındaki kişiyi inceleyen tek kişinin kendisi olmadığını fark etti. Kara Prens de onu aynı dikkatle inceliyordu. Hiç çekinmeden onu tepeden tırnağa süzerken, paha biçtiğini saklamıyordu. Üzerindeki altın sırmalı elbisesini, başındaki tacıyla kusursuz bir ülkeden buraya düşen huriye benzeyen kızın, zarafetini, naifliğini aklına yazıyordu.

Karanlık gözlerinde yanıp sönen o şimşek dehşete düşen bedenini titretti. Bu ani kıvılcım onu rahatsız etti ama nedenini anlayamadı! Korkudan mıydı yoksa kurtulma heyecanından mıydı soluklarının hızlanma seyri, bilemedi. Benliği bu bakışların manasını çözmekteydi de umudu gerçeklere izin vermemekteydi.

"Dilimi biliyorsun?"

Adam konuşmadı, izlemeye devam etti. Erkeklerin gözlerindeki o kıvılcımı görmeye alışıktı ve bunu görmezden gelmeyi on beş yaşında öğrenmişti. Ama bu adamla her şey farklıydı. Yanında durduğu her saniye daha önceden hiç hissetmediği kadar tehdit altında hissediyordu. Kaçırılmış, işkence görmüş, buraya geldikten sonra aşağılanmanın dibine vurmuştu ama şu andaki gibi karmaşık hissetmemişti. O böyle derin baktığında, nabzı hızlı atıyor, suratına tuhaf bir kızıllık yayılıyordu. Soluğunu kesiyordu bu dik tutumu.

Verdikleri ilaçtan mıydı aklını toparlayamaması, yoksa umut insanı sarhoş mu ediyordu?

Ne yaptığını düşünmeden, geriye doğru bir adım attı. Fahd kızın ürkek tepkisini fark ettiğinde, bakışları daha da sertleşti. Arayı açan adımını tek hamleyle kapayarak, onu bileğinden yakaladı, hırsla kendine çekti. Bedenleri sert bir çarpışmayla birleşirken, odayı beyaz bir şimşeğin ışığı aydınlattı. Gözleri birleştiği an gökyüzünden ürküten ses yayıldı. Pelin gök gürültüsünden korkarak titrerken, asıl korkması gereken şeyin bu adam olduğunu gözlerine baktığı her an anlayacaktı. Karanlık gözlerinde beliren şimşeğin beyaz ışığında, kendi yüzünü görmek onu hem korkutacak hem de acıtacaktı.

Zaman durduğu an kapı tıkladı ve adamın gür sesi odayı dolaşırken, Pelin yutkunarak başını kaldırdı.

"Gir,"

Kapı açıldı, içeri orta boylu bir kadın girdi. Elindeki beyaz bohça tarzı bir şeyi hızla koltuğun önündeki sehpaya bıraktı. Saygıdan ve utançtan ayakuçlarına bakmaktaydı.

"Berzah Hanım kapının önünde durmamızı belirtti, bir isteği..."

"Beklemeyin,"

"Bekleyecekler," dedi kapının önünde beliren o yaşlı kadın. Destursuzca içeri girmişti. En az onu kaçıran adamların ifadeleri gibi soğuktu yüzü, kalbinin karalığı gözlerinin önüne çektiği sürme kadar gerçekti. Korkuyla ayakta zor duran kız, ifadelerine düşecek merhamet ve şefkat görme umuduyla dua etti. Ancak şaşırmamak elinde değildi, çünkü bu kadının gözleri insanca, şefkatle hatta mantıkla bakmayacak kadar boştu. Tıpkı karşısındaki adamın gözleri gibi. Bu insanların içindeki umudu kim ya da ne çalıyordu?

Said el Fahd hiç ses çıkarmayınca, yaşlı kadın, "Nişanını amcanla birlikte kapıda bekliyoruz," diye belirtti.

Başını geriye diken adam, "İki karım var," dedi gürledi.

"İki karında bizim ailemize layık olduklarını kanıtladılar. Şereflendirdiler."

"İlk kontrole izin verdim, gerek yok."

"Bu kontrol onun için değil, varislerin için." dedi kadın aşağılayan bir tavırla. "Bizim son şansımızsın. Madem bu kızı kendine kadın etmek için sözümüzü çiğnedin, o zaman kanıtını da göstermelisin. Varis için nişan isteriz." Adamın sessizliğinden beslendi. "Senin bizi kandırmayacağını nereden bileceğim! Bunca zaman oyaladın bizi... Ben torun istiyorum."

"Anne," diye arkasını döndü bir aslan gibi kükreyen Fahd, yaşlı kadın başını dikleştirerek ona hükmeden iradeyle meydan okudu. "Ailemizin şerefini herkese kanıtla, başımızı yerden kaldır."

Onların sözlerinden tek kelime anlamayan Peline, gözlerini devirerek baktı. Arkasını dönerken kapının girişindeki kalabalığa hükmetti. Kızın arkasından atılmasına fırsat vermeden, kapıdan çıkıp gitti. Pelin arkasından koşmak isteyince, az evvel odaya giren yardımcı kadın – Kaima- onu kolundan tutup durdurdu. Başını eğip önüne bakarak dışarı çıkmasına engel oldu.

Onların bu tavrı kızı şaşırtmıştı. Ortada patronunun yüzüne bile bakmaya çekinen bir çalışan varsa, vicdanı eksik bir efendi beden bulurdu. Kolunu hırsla kadının tutuşundan kurtardı. Yoksa geleceği bu muydu? Zorbalıkla, alıkoyulma, eziyet!

Pelin yeniden kapıya atıldığı an, kapının önündeki kalabalığı gördü. Yaşlı bir adam üzerindeki beyaz savbla ona dik dik bakmaktaydı. On kadın daha vardı. Yaşlı adam azarlayan bir halde homurdandı, gözlerini yüzünden kaçırırken, "Estağfurullah," diye çekti. Yanındakilere öfkeyle söylendi. Kadınlar hemen savunmaya geçti, o da bağırmaya ve bir şeyler emretmeye başladı. Berzah denen kadın ellerini kaldırarak, kocasını uyardı.

Kaima'ya bakarak bağırdı. Herkes birbirine bağırarak konuşuyordu bu yerde, anlaşma şekillerinde bile şiddet vardı. Kaima derhal önüne dönerek kızın bileğine asıldı, onu odaya çekti. Şaşkın bakışları altında kapıyı da arkasından çekerek odadan çıktı. Pelin kapıya atıldı, yumruklarıyla kapıya vurarak yalvarmaya başladı.

"Açın kapıyı lütfen, bir yanlış yapıyorsunuz. Ben buraya ait değilim."

Defalarca kapıya vurmasına ve yalvarmasına rağmen kimse kapıyı açmadı. Kapının önünden gitmediklerini de seslerinin yükselmelerinden anladı. Yalvarmaktan, acımaktan yorulan Pelin boynunu bükerek arkasını döndü. Kaşlarının altından ona bakmakta olan adamı görünce, dişlerini sıktı. Onun dilini bilen tek kişi oydu.

"Beni serbest bırakmalarını söyle onlara,"

Adam sessizliğini korudu. Duymuyor gibiydi. Bütün vücudunu hırsın galip olduğu bir ateş sardı. Karanlık bakışları tepeden tırnağa süzerken bedenini, kendini değersiz hissettirip dehşete düşürüyordu. Duruşu, bakışı ve ifadesi, adeta gaddarlığını, merhametsizliğini ve gücünü haykırıyordu. Buranın sahibi oydu, bura onun kalesiydi, burada onun emirleri kanundu. İstemediği bu dünyanın Kral'ı olarak tutsak ettiği köleye umursamaz bakıyordu.

"Onlara kapıyı açmalarını ve bir yanlışlık yaptığını söyle. Lütfen. Ben kimsenin karısı değilim, kölesi değilim, kuklası olmayacağım."

Kızın dik duruşu, dik konuşması hoşuna gitmiyordu. Gözleri öyle karanlık, duruşu öyle merhametsizdi ki, derdini anlatamadığını düşünen Pelin'in bütün bedeni ürperdi. Korku? Utanç? Hangi duygunun daha baskın olduğundan emin değildi. İçinde, derinlerde bir yerde adamın çok tehlikeli olduğunu biliyordu ama yine de ona diklenmekten geri durmuyordu.

Soluğunu tutmuş bakarken, dudaklarının aralandığını fark etti. Sonunda dedi, onu azat edecek. Adam arkasında bağladığı ellerini saldı. Kızın içi umut doldu. Kapıyı açacaktı. Fakat o başını sitemle sallayarak camın önündeki koltuğa oturdu. Hiçbir şey olmamış gibi sakindi. Kollarını koltuğun kolçağına yasladı. Uzun ve güçlü parmakları loş odanın içinde rahatça görülüyordu. Orada dikilip dururken, ona dik dik bakması artık fazla gelmeye başladı. Öne doğru hızlı birkaç adım attı. Hiçbir şey bundan daha kötü olamazdı. Bir kadına yapılacak her kötülüğe şahit olmuştu, bazıları ile yüz yüze gelmiş bazılarına ise maruz kalmıştı. İşkence görürken onları izlemiş, işkence gibi saatlerin içinden geçmişti. Bazı zamanlar acının ve çaresizliğin seslerini duymamak için kulaklarını elleriyle kapamıştı. Destek beklediği hemcinsi tarafından aşağılanmış, horlanmış, hakarete uğramıştı. Esir

düştüğü andan beri, acıyla arkadaş olmuştu.

"Ne olur... Sana yalvarıyorum bıraksınlar beni. İstemiyorum anlamıyor musunuz? Ben zorla getirildim buraya biliyorsun. Lütfen..."

"Ben senin kocanım," dedi rahat bir karşılayışla.

Merhametten yoksun kalbini tırnakları ile göğsünden çıkarıp yüzüne fırlatmak istedi. "Ben senin satın aldığın bir mal değilim, bu adaletsizliğe zorlanmış hür bir insanım. İplerini çekeceğin zaman hareket ettirdiğin aptal bir kukla olmayacağım. Özgürüm. Türküm ben. Babam Türkiye..."

"Baban Rüzgâr Karalı, eski bir mafya babası."

Duyduğu şeyle yutkundu! Bu gerçeği daha evvel bu kadar cesurca yüzüne vuran hiç olmamıştı. Üstelik bu gerçeği bilip diklenmesi de korkularını körüklemişti. Gardı düştü.

"Babamı tanıyor musun?"

Adam sessiz kaldı. Komodinden vuran ışığın altında teni aydınlanırken, dişlerini sıkar gibi görünmesine neden olacak kadar sert bir çeneyle ona baktı. Duruşu kadar çirkin birisi de değildi, hatta yüzündeki yarayı saymazsa çekici bir adam denilebilirdi. Düzgün bir fiziğe sahipti, istediği kadını dilediği zaman kendine âşık edebilirdi. Tabiî nezaketten yoksun bir vahşi ise bu asla gerçekleşmezdi. Neden onu isteyen bir kadını değil de inatla onu istemekteydi? Amacı neydi?

"Babamı tanıyorsan, bunu yanına koymayacağını da biliyorsun. Bir gün, beş gün, bir sene ya da yıllar sonra olsa bile beni bulur, bulduğu zaman da size bunu ödetir."

"Baban buraya geldiğinde, seni almaya kalktığında sağ çıkabilir mi?"

Kızın karnına görünmez kılıçlar saplandı. Onunla oynuyordu. Hayır bu mümkün değildi babası her bakımdan güçlüydü. Kimsenin ulaşamadığı liderlere, kimsenin yaklaşamadığı mafyalara nazını geçirmekteydi. Gücünü kötülük dışında kullanmasa bile babası kötülerin içindeydi.

"Ülkem ayağa kalkacak, hiçbir Türk kendi kanından olanın başka yerde zorla kalmasını istemez. Bu meseleye bürokrasi karışırsa savaş bile çıkar. Aklınızı başınıza alın."

"Kendini ne kadar önemsiyorsun."

"Türk halkını önemsiyorum, şimdi beni derhal gönderin. Babam be..."

Adam yanındaki sehpaya uzanarak çekmeceyi açtı. Kız ondan cevap beklerken duvardaki televizyon açıldı, kameralar etrafı göstermekteydi. Ve etrafta bir kuşun dahi uçması imkansızdı çünkü surlarla çevrilmiş gibi kalın duvarları olan sarayda her yerde korumalar vardı. Kız soluksuz halde bakışlarını televizyonu kapayan adama çevirdi. Bu onu korkutacak mıydı? Asla.

"Amir'e ne yaptınız?"

Onu son gördüğü an aklına gelince, burnunun direği sızladı. Neşeyle parlayan gözleri, tutkuyla genişleyen gülüşleriyle aklında kalmıştı.

"Unut onu," dedi donuk gözleriyle bakan adam.

Unutmak mı?

"Asla," diye fısıldadı. "Asla, anladın mı? Başına ne geldiğini ailesi öğrenmeyecek mi sandınız?"

Adam yine sustu. Kız Amir'i öyle tutkuyla savunuyordu ki, ne dediğini kulakları duymuyordu. Eğer fark etseydi adamın burnunun kenarında seğiren kası ya da parmaklarındaki kasılmayı, bu kadar ileri gitmeye korkardı. "Amir beni arayacak, hatta aileme kaçırıldığımı bildirecek."

"Bildiremeyecek," dedi adam kendinden emin şekilde. Bu tavrı kızın aklına çok farklı senaryolar getirdi. Bu ihtimali düşünmek istemiyordu. Yoksa gerçekten mi, ölmüştü?

"Katil," diye bağırdı ellerini yanında yumruk yaparak. "Öldürdünüz mü onu?"

Hiçbir şey demedi, öldü ya da yaşıyor, yaralı ya da koma da... Sabırla kızın sakinleşmesini beklerken, bir nevi dışarıdakilere de keyifli bir malzeme çıkarıyordu. Kız adamın duruşundaki asabiyetten çekinse bile, karşısında durmaktan gocunmuyordu. Sahip olduğu güç öylesine belliydi ki bu adamın, havaya ağır bir toz gibi çöküyor, görülebilir dalgalar halinde bulunduğu ortama yayılıyordu. Kızı en çok rahatsız eden de buydu. Sabrı ve ağırlığı.

Adam ayağa kalktı. Kız korkuyla bir adım geriledi. Adam bir doksan ya da daha uzun olmalıydı çünkü bir yetmiş beş boyundaki Pelin bile, yanında ufacık kalıyordu. Üzerindeki siyah kandurasını çıkarıp, gelişi güzel yatağın üzerine attı. Kız adamın beyaz savb içindeki keskin hatlarına baktı. Seks kölesi ya da kumalarının üstüne yeni bir kadını parayla satın almak için servetinden faydalanacak kadar şişman, çirkin ya da eksik biri değildi. Görünürde fizyolojik bir çirkinliği ya da biyolojik bir eksikliği yoktu, anormal isteklere sahip bir duruşu ya da keskin gözlerinden anladığına göre, zekâsında da bir sorun yoktu. Yüzündeki derin çizikten başka kusuru olmayan bu ürkütesi adam, kimdi ve ondan ne istiyordu? Elini sallasa istediğini kendine çekebilir hatta parası ve duruşuyla istekle köle edebilirdi? O zaman niyeti neydi?

"Kimsin sen?"

"Az evvel söylemiştim. Kocanım."

Kocası değildi! Hayır! Gece olan düğün aklına geldi. Gönül rızasıyla

evlenmemişti. Dinen bile evlense, gönül rızası çok önemliydi yoksa nikâh gerçekleşmemiş sayılırdı fakat o bir köleydi! Dinen ya da resmen bazı ülkelerde kölelerin söz söylemeye hakkı yoktu.

Fahd onun düşüncesini okumuştu. "Köleler ancak resmi olarak evlendiklerinde belirli haklara sahip olurlar."

"Ben kölen değilim."

"Sen bir köleydin, satın aldım, karım yaparak özgür bıraktım."

"Özgür mü?"

"Hürsün!"

"Hür müyüm?" dedi Pelin heyecanlanarak. Bunu beklemiyordu. Yani bu bir oyun muydu? Onu azat etmek için mi evlenmişti. Az evvelki karamsarlık birden neşe ve mutluluğa dönüştü. Ne bildi güleceğini ne bildi ağlayacağını. Titriyordu. İnanamıyordu.

"Şimdi cidden hür müyüm?"

"Benim karılarım bu sarayda hürdür,"

Hâlâ karım diyordu! Bu sarayda diyordu. Lanet adam onunla akıl oyunu oynuyordu. "Bu sarayda derken"

"Bu ülkede evli kadınlar dilediklerini yapabilirler," dedi adam kısık bir sesle. "Kocaları izin verdiği kadar."

Kız şimdi gerçekleri anlamıştı, bana itaat ettiğin sürece bu sarayda hürsün demeye getirmişti. Bu nasıl bir bencillikti, bir insan başka bir insanın nasıl tutsağı olurdu. Ona kendi yaşamanı dayatamaz, istemediği hayata zorunlu kılamazdı. "Sen beni satın alarak bir ateşten diğerine attın, bunu büyük bir başarı gibi anlatamazsın."

"Eğer seni kabul etmeseydim, seks kölesi olacaktın,"

Kabul etmek mi? Şimdi çıldıracaktı. Bir de istemediği halde mecbura kalmıştı öyle mi? Bu kimin umurundaydı ki? Burada farklı olacağını gösteren neydi? Kimin Kral'ı ya da kimin efendisi olduğu umurunda değildi. Pelin Karalı, özgür bir kadındı. Hayatı sadece ona aitti! Ortada resmi hiçbir şey evrak yoktu, olmayacaktı da! Verilen sözler ona ait değildi. Kırık tırnakları etine batacak şekilde yumruk oldu. Ters ters bakarken dişlerini sıktı. Kapıda bekleyen insanları, emrinde çalışan köleleri, korumaları ya da prestiji, hatta serveti ile gözünü korkutup onu sindirmek istiyorsa, bundan daha kötü yollar denemeliydi. Elini salladığı an birilerinin onun için canını vereceği kadar kudretli olması ya da dünyadaki herkese ayakkabılarını yalatacağı kadar güçlü olduğunu bilmenin de hiçbir önemi yoktu. Ona asla hükmedemeyecek, asla boyun eğdiremeyecekti.

"Bırak beni gideyim, şimdi konuşmayacağım bundan seneler sonra da

konuştuğumu duymayacaksınız. Hiçbir zaman karşınıza geçip intikam almayacağım, canınız yandığında da iyi olmuş demeyeceğim. İzin verirsen benim kelimelerim sesimden cayıp kimsenin cümlesine çarpmayacak."

"Susacağım diyorsun yani,"

"Yapılan haksızlığa susmayacağım, kendi adaletini kendi yöneten insanları bir süre daha görmezden geleceğim. Keşke bunu anlayabilecek kadar insan olsaydınız. Çaresiz değilim, siz benim çarelerimi elimden alansınız."

Adamla göz temasını bir an olsun kesmedi. Meydan okuyan bakışlarıyla, kapana kısılmış halini belli etmedi. Kara elmasa benzeyen gözleri bir madene benziyordu, karanlık ve ürkütücüydü. Emreden sesi ise durgun bir su gibiydi ve durgun sular tehlikeliydi çünkü tam teslimiyet isterdi. Eğer yüzmeyi bilmiyorsa biri, dibe çekilmek içten değildi. Bu adam karanlık bir suya benzeyen ruhuyla, binlerce düşünceye mezar olmuş gibiydi. Tehlikeliydi. Sesindeki durgun yüzeyinin aksine, derinlerinde güçlü akıntıları olan, ölümcül girdapları bulunan karadelikti.

"İnsan olmakla kukla olmak arasında fark nedir biliyor musun? Senin baktığına herkes bakar ama senin gördüğünü herkes göremez. Herkes insan kıyafetini giyebilir ama kuklalar insan olamaz. İnsanı özel kılan merhameti, şefkati, nezaketidir yoksa cansız bir tahtadan yontulmuş kukladan ne farkımız kalır. Lütfen ömrüm boyunca özgürlüğüm için savaşacağım, bu ömrü ne bana ne kendine zehretme."

"Her zehrin panzehri içindedir."

Anlamamak için inat mı ediyordu yoksa anlamayacak kadar vicdan yoksu muydu? Prensti. Belki de Kral'dı ama insandı. Keşke bunu hatırlasaydı. "Tüm dünyayı susturdum sen konuş diye, ne kadar sağırsın kendine. Duysana özünü, kimse günahkâr doğmadı bu dünyaya."

"Kadınlar günahkârlar," dedi adam aynı aymazlıkla, "İpini sıkı tutmazsan kendini insan sanır."

Bu nasıl bir düşünceydi, onu doğuranın bir kadın olduğunu, onun da karıları olduğunu nasıl yok sayardı. Önce Berzah denen kadın sonra da onu dün buraya geldiğinde döven iki kadın geldi aklına. Saf kötülük düşüncelerini devralmıştı. O ikisinin karısı olduğunu anlamak için üstün zekâya sahip olmaya gerek yoktu. Hem kurumları hem insanlara olan küstah yaklaşımları ve herkese tepeden bakan halleriyle ya kardeşleri ya da kuzenlerdi. Ondan hoşlanan normal kadınların, onunla olmak istememesine neden olacak kadar hastalıklı ne tür zevkleri olabilirdi ki? Üçüncü eşe ihtiyaç duymuştu?

"İki tane karın varmış zaten, bırak gideyim. İki, sayı olarak güzel değil mi?"

"Dört."

Kız yutkundu. "Dö...Dört mü?" dedi yutkunarak.

"Sen şu anda üçüncü karımsın çünkü üçüncü eşim geçen yıllarda öldü."

Öldü diyordu soğukkanlılıkla. Dört diyordu, sayı olarak bile onu dehşete düşürürken kabullenmesini bekliyordu. Aklını kaybetmeden evvel kalbine gelen soru diline düştü. "Üçüncü karını sen mi öldürdün?"

"Sana istediğimi yapabilirim, bundan beni ne alıkoyabilir?"

Lafı değiştirmişti. Yoksa düşündüğü şey miydi? Ona yaklaşmak üzere her adım atışında, kalbi daha da hızlı atıyordu kızın. Geriye doğru gitmemek için kendini zor tutuyordu. Yumruk yaptığı ellerini öyle sıkıyordu ki, titriyordu ve kasıldığı için tüm bedeni yanıyordu. Yaraları hâlâ tazeydi, kaburgalarının etrafındaki morluklar çürüyerek canını yakıyordu. İçindeki tüm isyanıyla hükmederek kelimelere, "Gitmeme izin ver." diye emretti.

Said el Fahd tam adım atacakken durdu ve ateş saçan bir ejderha gibi öfkeyle başını yukarı kaldırdı. Onun için girdiği onca riskten sonra, buna asla müsaade etmeyecekti. Kız titredi, adam bakışlarıyla bütün düşüncelerini emiyordu. O ana kadar yüzünden hiçbir şey okuyamamıştı ancak bakışmaları sürdükçe, içinde farklı duygular uyandı. Onun gözlerinde gördüğü o yıldırıma benzeyen parıltıyla, emir almaya alışık olmadığını anladı. Belki de bu inadı, adama emir veren tek insan kendisinin olduğunu hissetmesinden kaynaklanıyordu. İşte bu ürküttü. Öfke, ilgi, rahatsızlık ve son olarak da şehvete benzeyen bir ifade geçişti yüzünden... Ya da bunu görmeyi üstün hayal gücüyle başarmıştı.

Satıldığı adamın ona iştahla bakıp, salyasını akıtarak istek duymasını istemiyordu. Ancak satın alınma amacı da ne yazık ki buydu! İnsan çaresiz kalınca sadece yalnız olmak isterdi, kendini yalanlarla avutmak. Bazen de engelleri aşıp istediğini yapabilmek için güçlü insanların yaptığı gibi dua ederdi. Bazen sadece ağlamayı umardı, ağlayınca az da olsa rahatlayacağını bilirdi. Çok zaman da küçük bir işaret beklerdi, beklediği zamanın geldiğine inanmak için umut ederdi. Ama bu adam ona o umudu vermeyecekti. Korkularını açığa vurmak istemiyordu, bu sırtındaki yükü daha da arttıracaktı. Özgürlük diye haykırmak istemiyordu, biliyordu bu sağıra şarkı söylemeye benziyordu.

"Körler ülkesinde ayna satıyorum," dedi pes ederek.

"Sağırlar ülkesinde şarkı söylenmeyeceğini çabuk öğrendin."

Adam iyice yaklaştı. Nefes alışverişi hızlandı, geriye doğru bir adım atmaya çalıştı. Çelişkili düşünceleri yüzünden kafası karmakarışıktı. Hızla cama koşup kafa atmak ve kırılan ilk parçayla adamın gırtlağını mı yoksa kendi bileğini mi daha hızlı kesebilirdi, onu analiz etti. Peki, sonra nasıl

kurtulacaktı? Ya ölmezse, onu buradan sağ çıkarırlar mıydı? Burası bir kale kadar korunaklı ve fethedilmeyecek kadar güçlü inşa edilmişti, bunu gözünü korkutmak için özellikle göstermişti. Güvendikleri bu gerçekten dolayı kıza hükmetmekten mutlu oluyorlardı.

"Bana itaat edeceksin Türk Kızı

"Gırtlağımı keserim daha iyi, insanlık ayıbı!"

"Belki sana bırakmam," Adamın erkeksi ses tonu keskin bir kılıcı anımsattı. Bu karanlığın sesiydi. Konuşmasındaki kesinlik itaati kaçınılmaz kılıyordu. "Çok oyalandım seninle, söyleneni yapacak mısın?"

"İstemiyorum," diyerek tersledi.

"Sana ne istediğini sormuyorum!"

Bakışlarında, onu kaçıran adamların gözlerindekine benzer bir düşmanlık aradı ama hiçbir şey göremedi. Kendini çok iyi saklıyordu ya da içi öyle karanlıktı ki, kendi bile artık düşüncelerini bulamıyordu. Adam, kolunu uzatsa dokunabileceği kadar yakın mesafedeydi. Boğazı düğümlendi, gözleri yaşardı. Çaresizlik ne kadar kötümser bir belaydı.

Gözlerini kaçırıp yere baktı. Adamın gözlerine daha fazla bakacak gücü de konuşacak direnci de kalmamıştı. Yorgunluk -ya da ona verdikleri ilacın gücü- öylesine bastırmıştı ki bedenine, o an tek istediği uyumaktı. Bu kâbustan kurtulmanın tek yolu da buydu zaten. Verdikleri şey her ne ise, hâlâ bedeninde hüküm sürmekteydi. Yorgunluk hissinden ve uyuşan benliğinden belliydi.

"Benden kaçamazsın," dedi adam.

"Biliyorum," dedi huzursuzca. Denese bile yapamayacağını hissediyordu.

Fahd bunu itaat olarak algıladı. Dimdik duruyordu, sımsıkı dudakları aniden aralandı. "Buradan değil sadece, benim iznim olmadan, evden bilede çıkamazsın. Bu ülkede kadınların, kocasının izni olmadan sokağa çıkması yasak!"

Yalan söylüyordu gözünü korkutmak için ya da cidden böyle bir kanun tasarısı vardı. Gerçi söz arasında bunu bir kere Amir'den duymuştu. Eğer kadın kocasının rızası olmadan dışarı çıkıyorsa, devlet tarafından görevlendirilen bekçiler onları cezalandırıyordu.

"Buradan çıkacağım," dedi kız başını kaldırıp çenesini dikerek. Adam öne doğru eğilince, pahalı esansının kokusu genzine yayıldı. Bu koku ona hep kopuk baş, fışkıran kan, tecavüz edilen kadınlar ve kaç gününü geçirdiğini bilmediği o gemiyi hatırlatacaktı.

"Ya ölüm ya da dirim ama bu evden, bu ülkeden, senden çok uzaklara gideceğim. Bir daha asla yolumuzun kesişmeyeceği o yere... Ama şimdi ama sonra, hiç beklemediğin anda kaybedeceksin!"

Adam kaşlarını çatarak, "Ölümünle aileni mi üzeceksin? Yazık değil mi onlara?" dedi buz gibi kınayışla. Hiç düşünmemişti o ana kadar ailesini. Kalbi sıkıştı.

"Hayal kırıklıkları olup ömür boyu ağlatacağıma, gururları olup bir gün ağlatırım." Cesurca üzerine gitti. "Ne istiyorsun?"

"Akıllı olduğunu kanıtladın, kapıdakilerinin ne beklediğini biliyor olmalısın."

Bilmiyordu ama tahmin etmesi zor değildi! Onca bekâret kontrolünden sonra, istedikleri iğrençliğe izin vereceğini nasıl düşünebilirlerdi.

"Sana kadın olmayacağım,"

"Olana kadar bekleyeceklerini biliyorsun ve bunun zamanı var. Sandığın gibi uzun sürmeyecek."

"O zaman cesedimi verirsin," Adam kaşlarını kaldırdı. "Ne bekliyorsun? Kaçırılarak buraya getirildim. Satıldım. Dövüldüm. Fakat aklımı yitirmedim. Hâlâ özgür iradeye ve düşünceye sahibim. Tecavüz mü edeceksin?"

"Buna gerek olacağını sanmıyorum."

"Rızasız olan her eylem tecavüzdür, izinsiz olan her eylem tacizdir. Bana dokunduğun an hem kendimi hem de seni öldürürüm."

Bu tehditler onu eğlendirmişti ama kız ciddiydi. Bir adım geri çekilerek dudaklarını büzdü. "Bana pahalıya patladın. Üstelik!" derken bakışlarını bedeninde gezdirdi. "Sana dokunmamaları için ekstra bir servet ödedim."

Demek bu yüzden dokunmamışlardı. Demek önceden planlamıştı satın almayı, onca işkenceyi çekerken kızlar, onu koruyan kalkan bu adamın servetinin ve gücünün enkazıydı. Öylesine yakınına gelmişti ki, vücut sıcaklığını bile hissedebiliyordu. "Teşekkür mü bekliyorsun?"

"Söyledikleri gibi... Çok asisin. Asiler sevilmez."

"Sevilmek isteyen kim,"

"Öğrenmen ve anlaman gereken bazı gerçekler var."

"Kalmayacağım,"

"Kültürümüz sizinkine benzemiyor, itaat esastır."

"Gideceğim,"

"Burası sizin topraklarınıza benzemiyor,"

"Gideceğim,"

"Buranın kurallarını öğreneceksin."

"Bir daha bu toprakların adını bile anmayacağım. Öyle bir gideceğim ki adınızı duyduğum her an arkamı döneceğim."

Onu dinlemiyordu. Fahd kızın yüzüne dokunmak için parmaklarının tersini yaklaştırdı. Pelin, aralarındaki mesafeyi korumak için geriye doğru bir adım atmak istedi fakat zayıflık olarak görüleceği için vazgeçti. Parmakları tenine değdiği an, dişlerini sıkarak yüzünü sarstı, adamın temasını bedeninden çekti. Normalde bu temastan sonra geriye gitmesi gerekiyordu fakat onun yerine cesur bir adım attı. Aradaki mesafeyi kapatarak göğsünü onunkine yaslayacak şekilde durdu.

"Bedenimi satın alabilirsin, hayatımı çalmaya kalkabilirsin, sevdiklerimi elimden almak için uğraşabilirsin, her şeyimi alabilirsin ama sevgimi, hayallerimi ve umudumu asla alamayacaksın. Düşüncelerimi hiçbir zaman bilemeyeceksin. Planlarımdan haberin olmayacak. Başına nelerin geleceğini bilemeyeceksin. Düşmanı uzakta arama, gözlerine bakacak. Bedeli ne olursa olsun, buradan gideceğim. Senin anlaman gereken tek gerçek bu. bugün ya da yarın, belki de seneler sonra, ilk fırsatta senden kurtulacağım."

Ikisinin gözleri de meydan okuduğu zaman elini kaldırdı, parmağını adamın göğsüne koydu, güçlü atan kalbinin üzerinde gezinirken parmakları nefesi kesilse bile belli etmedi. Bu dokunuş adamı şaşırttı. Gözleri parladı. Dudaklarını kuruladı. "Kalp akılla aynı işlemez, bana dokunursan seni öyle acıtırım ki, buran attığı sürece zalimliğini hatırlarsın."

"Kalp ancak hissedebiliyorsan gerçektir. Peki ya atan sadece bir organsa..."

"Kalpsiz," dedi kız dişlerini sıkarak.

"Aptal olmaktan daha kullanışlı!" diyen Fahd, bir anda uzun parmaklarıyla dirseğini tuttu. Emrederek onu sürüklemeye başladı. "Benimle gel."

Pelin kolunu büküp ondan kurtulmaya çalışırken, ayakları birbirine dolaştı. Tuttuğu yerler acıyordu. "Bırak beni. Bırak lanet olsun, bırak gideyim." Bağırmanın ya da yalvarmanın bir faydası olmadı. Ateş saçan gözleriyle adamın yüzüne baktı. "Sana bırak dedim."

"Emir verecek durumda değilsin."

"Korkun seni mahkûm eder, umudun ise özgür bırakır. Bırak ne olur umutlarım yaşasın."

Üzerindeki elbiseler zaten yürümesine izin vermezken, bir de ilacın etkisi sersemletmişti. Günlerdir savaşmaktan güçsüz düşmüştü. Ona gücünün yetmesi de mümkün değildi. Öfkeden sinir uçları dahi alev alırken, nasıl aklıselim düşünebilirdi. Adamın kolunu ısırmaya çalışınca, adam irkildi. Pelin dişlerini iyice geçirdiğinde, ağzına baharatlı tenin yanı sıra kan tadı geldi. Canı yanan adam kabaca yatağa fırlattı. Ağzında hâlâ kanın tadı olan

kız, dudaklarını ısırdı. Ürkmüştü, dili tutulmuştu. Düştüğü yerde doğrulurken, kaburgalarındaki keskin acıyla bir an gözlerini kapadı.

"Eğer itaat etmezsen, bugün yediğin dayaktan daha çok yiyeceksin."

Hain adam, biliyordu, bugün o kadınların saldırdığını ve dövdüğünü biliyordu. Aralarındaki mesafeyi kapatacak kadar yakınına geldi. Gözleri sırlarını öğrenmeye çalışarak yüzünde gezindi. Ezik ya da güçsüz biri hiç olmamıştı ama şu anda çaresizlik pes etmesi için ona baskı yapıyordu. Bakışlarının baskısından rahatsız hissettiği için kıpırdanıp duruyordu. Sonunda onunla göz göze olmayı reddedip, başını yana çevirdi. Annesini özlemişti, babasını istiyordu hatta o baş belası erkek kardeşleri burnunda tütüyordu. Yanağına sıralanan yaşı kabaca silerken, zihni iyice uyuşmaya başladı. Derin bir nefes alıp, "Bırak gideyim," diye yalvardı.

"Sen benimsin," dedi Fahd, "Karımsın! Bu saatten sonra bizi ancak ölüm ayırır."

"O zaman ölürüm," dedi Pelin.

Adam onu duymuyor duymuyordu. "İnternet, telefon, araba ya da herhangi teknolojik alet kullanmana izin yok. Çalışanlardan yardım isteme, başlarını yakarsın. Evin dışına çıkamazsın, dışarıdan kimse ile görüşemezsin..." Kız ağzı açık onu dinledi. "Eğer karım olduğunu unutmazsan, iyi anlaşırız. Sen beni memnun ettiğin sürece cömertlik görürsün." Tekrar öne eğilip yüzüne yaklaşarak gözlerinin içine baktı. "Anladın mı?"

"Sen kocam değilsin, dokunursan seni gebertirim. Amir nerede? Ona ne yaptınız?"

Adam kısa bir an durdu, ona tepeden hükmeden bir bakış attı. "Bu saatten sonra sen kimsenin değilsin, sadece benimsin. Anlıyor musun? Bunu unutma."

"Bu ülkenin geleneklerini ve dayatmalarını kabul etmiyorum."

"İki yüzlü olma. Türkiye'de bugün 'kumalık' yasak olmasına rağmen, bu gelenek Anadolu'nun birçok yöresinde kumalık halen aktif şekilde sürdürülüyor. Bazı erkekler iki bazıları ise üç ve daha fazla kadınla evli. Sen başka bir evrendenmişsin gibi davranma, sizin bizden farkınız ne? Özellikle kadınların okutulmadığı yörelerde kumalığa sıklıkla rastlanıyor."

"Sen de diyorsun okutulmamış kadınlar, tamamen çaresiz bırakılmak için zorbalığa mahkûm edilmişler. Bu kadınların suçu değil, onları bir mal gibi gören erkek egomanyasının suçu. Kumalık sisteminin Medeni Kanun'daki karşılığı ve hukuksal nitelendirmesi, mutlak boşanma nedeni sayılırken, Türk Medeni Kanunu 161 kapsamında ise 'zina' olarak belirtilir. Kumalık bir cehennemdir, bu cehenneme bile isteyen giren kadının ya aklı eksiktir ya da ahlakı. Evlenmek erkeklerin bedensel ihtiyacını doyurmak

için araç olmamalı, evlenmek resmi bir evrakla kadının ve erkeğin haklarını koruması için icra edilen kutsal bir kurumdur. Sizin gibi midesiz ve cahil insanlar dini kendine kılıf ederek evliliği çıkarlarıyla süsledi ve kadını kendine hak görerek alıp satılacak mal gibi çocukların zihnine kazıyarak geleneklerine işledi. Toplumsal açıdan ve İslam Hukuku açısından dini nikah yapıldığı takdirde, resmi nikahlı eş haricinde başka bir kadınla yaşanan cinsel ilişki 4721 sayılı Türk Medeni Kanunu açısından zina sayılmaktadır. Bu ikili durumun nedeni ise medeni kanunun, resmi nikahlı eş haricindeki bir kimseyle dini nikah ön görmemesi ve hatta Aile cüdanı gösterilmeden dini törenin yapılamayacağını belirtmesidir. Senin ülkende işler nasıl yürür bilmem ama benim ülkeme göre evli bir adamın karısı olamam, o yüzden bana karım deyip durma. Değilim."

"Vaazın bitti mi?"

"Küstahlık ederek doğrulardan kaçamazsın. Amacın eş bulmak değil, amacın bedensel tatminine kılıf ayarlamak. İstediğin sadece bedenim mi?" dedi kız ona küçümseyen bir bakış atarak. "Zorla alabilirsin, işkence edebilirsin, horlayabilir ya da zorlayabilirsin ancak isteğimle sana kadın olmayacağım. Midemi bulandıran bu zihniyete katlanacağımı düşünme, ne sana ne de düşüncene boyun eğmeyeceğim."

Adamın dudağının kenarı seğirdi. "Zorlamayı severim," Gözleri parıldadı, sanki bu fikre bayılmıştı. Zorlayarak keyif alacaktı. İşkence etmek, kadınlarına istemediği şeyler yapmak zevk veriyor olmalıydı. Kim bilir daha kaç kadının hayatını mahvetmişti? Üçüncü karısı ölmüştü, bunun gibi zalime dayanamamış olmalıydı. Çaldığı hayatlar için yüzüne tükürebilir, hayâlarına vurabilirdi. Tabiî daha yaptığı an öldüresiye dövmeyeceğini ya da daha kötü işkenceler etmeyeceğini bilseydi derhal uygulardı. Kıpırdamadan sessizce oturdu.

O yaklaştıkça kalbi korkuyla atmaya başladı. Nefesini yanağında hissedebiliyordu. Bu kadar erken miydi? Zorla işkence edip bedenini pis dokunuşlarıyla mı tanıştıracaktı? Neredeyse bir saattir tanıdığı adam, şimdi ona tecavüz mü edecekti? Bu kelime ne kadar basit dile geliyordu, oysa birazdan tüm hayatını mahvedecekti.

"Eğer bu odadan çıkarsan ya da bu yataktan bu gece annenden doğduğun günkü gibi çıkarsan, yarın şeriat için mahkemeye çıkarılırsın. Kocana itaat etmediğin için de beline kadar bir kuyuya gömülüp, ufak taşlarla infaz edilirsin. Bu ülkede yasalar kesindir."

Pelin titremeye başladı. Uzandı, kızın üzerindeki kaftanın klipsini açtı. Sorun çıkarmayan Pelin soluksuz halde durdu. Adamın parmakları ince kumaşı omuzlarından aşağı nazikçe indirip, ellerinin üzerine yığılmasını

sağladı. Kolları çıplak kalınca, beş parmağının izi, mor bir damga halinde gözler önüne serildi. Açık yaraları ve eski kabuk tutmuş yaraları seyretti. Yaralarına parmaklarını sürterek, canını yaktı. Acıyı hissettirerek okşayan adamın gözlerinden ne düşündüğü belli olmuyordu. Sonra tırnağını bir yaranın kabuğuna takıp, gözlerinin içine bakarak kavrattı. Kızın acı çekmesini izledi. Kanamaya başlayan yaranın kabuğunu iki parmağının arasına alıp yukarı kaldırdı, üfleyerek düşürdü. Yara kanamaya başladı. Kızın kolundan aşağı kan akıyordu fakat adam sadist bir yaklaşımla konuşmaya devam ediyordu.

"Acı doruğa çıkınca, aklını kaybedersin. Cesaret dediğin şey, canın yanana kadar sürer."

Pelin dişlerini sıkarak acıya meydan okudu, tıpkı ona okuduğu gibi. Adam gözlerine bakarak kolundaki büyük kesiğe parmaklarını sardı. Tırnakları kan sızan yaraya geçtikçe, kızın solukları kesik kesik çıkmaya başladı. Pelin acı içinde dişlerini sıkarak gözlerini kapadı.

"Eğer itaat edersen, seni korumam altına alırım." Kız ıslanmış gözlerini yüzüne çevirdi. "Yoksa seni onların insafına bırakarak ehlileştiririm. Seçim senin."

Eğildi, kolundaki yarayı yaladı. Kanın diline bulaşmasını izleyen kızın midesi ağzına geldi. Hastalıklı zevklere sahipti bu adam ve onu gerçekten korkutuyordu. Zorla kölesi olmuş bir kadına karşı nasıl vahşi bir ilgi duyuyorsa, sürekli o ilgiyle yaşamaktan mutlu olacaktı. Sağlıksız tepkileri, kalbini deli gibi attırıyordu. Güçlükle yutkundu.

Adam parmaklarını omuzundan aşırıp yanağına götürdü. Diğer eli ensesine kayarken, tepesinde toplanan topuzu vahşice kavradı. Bir anda başını kendine çekip, boynunun acılı bir şekilde bükülmesine sebep oldu. Gözlerinin içine bakarak, eteğine uzandı. Kızın karşı koymalarına aldırmadan, ayağını bileğinden yakaladı. Saçlarını çekerek debelenmesine engel olurken, eteğini yukarı kaldırarak bacağını açığa çıkardı. Güç diz çöktürebilirdi ama kötülük yok ediyordu. Haykırdı, yumruk attı, tekmelerini savurdu.

"Bırak hayvan, bırak,"

Soluksuz kalana kadar bağırdı. Saçlarını bırakan adam ayak bileğindeki bir noktaya basınç yapınca, acı içinde çığlık attı. Gözlerinden yaşlar gelirken, adam durdu ve bekledi. Pelin acısı dinince gözlerini açtı. Adamın başparmağı o noktada dolaşarak acısını geçiştirip tenini yatıştırmaya çalışıyordu. Parmağının gezdiği yere baktığında, sızlayan teninde bir acı hissetti ama bir şey göremedi. Fahd pikeyi çekiştirerek ayağını gölgeye aldı. Kızın dikkatini çekmeye çalıştığı şeyi gösterdi. Teninin altında, sadece karanlıkta belirginleşen kırmızı bir ışığın varlığı belirdi. Birkaç saniye de bir yanıp

sönüyordu. Bileğinde bir cihaz vardı! Takip cihazı mıydı?

Said el Fahd cebinden çıkardığı telefonun ekran kilidini açarken, Pelin şaşkınca titreyen elini bileğine uzattı. Parmağını teninde dolaştırdı. Titriyordu. Adamın gözlerine bakarken, Fahd telefonda bir ekran açtı ve düğmeye bastı. O anda dünya birkaç saniyeliğine durdu. Önce titreyen sonra kasılan ve katılan Pelin acı içinde yatağa devrilip, pikeyi avuçladı. Nefes almak imkansızdı. Boynundaki kaslar yırtılacak şekilde gerildi, gerilen derisi kopmak için zaman kolluyordu. Bileğinden bacağına felç eden, öyle şiddetli bir acı nüksetmişti ki, beyninden fışkırarak kafatasını patlatacağını sanmıştı. Fahd elini tuştan çektiği an, bileğindeki acı hafifledi. Karıncalanma hissi tenine yayılırken, felç olan bacağını tekrar hissetti. Başı geride, gözlerinden yaşlar süzülüyordu. Dudaklarını ısırdı.

Başını yana çevirdi. "Şerefsi..." Cümlesi tükendi. İkinci dalga daha şiddetliydi. Üstelik bu seferki acı daha uzun ve nefes kesiciydi. Ayak bileğine her ne takıldıysa, ayak tırnaklarından beynine kadar felç etmekteydi. Ağrının bacağından çekilmesi ve gözyaşlarından ıslanmış yüzünü gömdüğü yataktan kaldırması zaman aldı. Dişlerini öyle sıkmıştı ki, neredeyse kırılacaktı.

Öfkesi başına gelenlere ve gelecek olanlara karşı duyduğu korku ve kaygıyı baskı altına aldı. Ağlayan ve bağıran bir isyanla, "Beni neden satın aldın?" diye sordu.

Dudaklarında hain bir kıvrılma olan adam, bakışlarını tepeden tırnağa bedeninde gezdirdi. Çok kısa bir anlığına da olsa yüzünde dalgalanan şehvet netti. Aslında bir nevi rüşvetti, satın alınması için bir saat dil dökülmüştü ve hatta yalvarılmıştı. Fahd sonunda onu kabul etmişti!

"Sen bir hediyesin." *'Değersizsin,'* der gibi küçümseyerek söylemişti.

"O zaman beni bırak."

"Artık imkânsız, kabul ettim, geri yollamak saygısızlık olur. Üstelik bana teşekkür etmelisin, seni kadın tüccarlarının elinden kurtardım."

"İşte bu daha iyi ya, özgür bırakabilirsin. Karşılığında babamdan ne istersen alırsın."

"Hâlâ kavrayamadın sanırım, karım oldun. Bu gece evlendik."

Onu geri göndermemenin tek yolunun da evlenmek olduğunu, çünkü bu topraklarda nikâhın üstün bir koruması olduğunu ve bir kadın evliyse, kocası dışında kimsenin hak iddia edemeyeceğini herkes bilirdi. Hangi devletten olursa olsun, evlilik kalkanlarının kadını koruduğunu bildiğinden, onu nikâhına almıştı. yi de etmişti. Fahd vahşi aslanları severdi. Onlarla oynardı, ehlileştirmek ve evcilleştirmek için yaralarını dürtmesi gerektiğini bilir, mücadele etmelerine fırsat verirdi.

Kızın midesine kramplar giriyordu, bileğindeki zonklama durmuştu ama adamın tekrar o düğmeye basacağı korkusu, sinirlerini altüst etmişti. Onu istemeyen bir adama hediye edilmişti. Belki pis zevklerini üzerinde deneyecekti, belki de işkencesine en yeni acıları ekleyecekti. Kadınlığı için satın alınmış olunsaydı, en azından adam bacaklarının arasındaki yer için onu ikna etmeye çalışır ya da değerli bir takı misali, ona bir servet ödediği için kıymet verirdi. Ama bu adam hediye edilen ve değersiz olduğunu düşündüğü şeyle ilgilenmiyor, tek istediği vakit geçirecek birkaç saati istiyordu.

"Benimle ne yapacaksın?" Titreyen bacaklarını kendine çekti, dizlerine kollarını sardı.

"Bu seni ilgilendirmez."

Ağlamaktan makyajı akmış yüzünü adama çevirdi. Siyah sürmeleri beyaz teninde çirkin bir ırmak oluşturmuştu. Kapatıcıların kamufle ettiği morluklar açığa çıkmış, yürüyen bir cesede dönmüştü. Aynaya baksa onu kimsenin istemeyeceğimden emin olurdu. "Geleceğim hakkında neler olacak, bilmek istiyorum."

"Senin geleceğin benim!"

Dudakları titrerken kabul eden bir tonda, "Bir daha geri dönemeyeceğim, değil mi?" diye sordu.

Adam olumsuz anlamda başını salladı. Kızın yanağına bir damla daha salındı.

"Senin her şeyin benim bundan sonra, sadece ben varım."

Bu kadar vahşi bir düşünce, böylesi bir haksızlık karşısında zorlukla nefes aldı. Hıçkırmamak için kendini zor tuttu. Fahd ani bir hareketle bileğinden yakalayıp yüzünü kendine çekti. Gözleri taze yaşlarla parlayan kız, nefes almayı kesti. Hatta düşünmeyi de kesti. Yaralı bileği kaba bir şekilde tutulurken, acıdan ve hırstan hissizleşmişti. Dünya durmuştu sanki. Felç olmuş gibi hareketsizdi.

Adam bir madendi, içinde zehirli gazların olduğu karanlık, elmas madeni. Tek bir çıngı ikisini de yerle bir ederdi. Tıpkı, grizu gibi. Karanlığın bağrında alev alev yanan bir çukura dönen gözlerini, gözlerine dikti. Yüzündeki karanlıkla, dudaklarına bakmaya başladı. Kasılan dudaklarını araladı ve tek kelime söyledi.

"Soyun!"

Sanki kader, tekerrürden ibaretti!

3. BÖLÜM

İnsan cahil olduğundan mı, tecrübesiz olduğundan mı bilinmez, özgürlük ağzında sakız oluyor. Seviyorum diyene gözü kapalı koşuyor, her söze gerçek gibi inanıyor. Deli gibi inandıklarım oldu, bütün kalbimle güvendiklerim. Bir bakışına dünyaları unuttuğum, tek kelimesiyle sorgulamayı uyuttuğum. "İnsan ne yapıyorsa, kendi kendine yapıyor," derdi annem, gülerdim. İçtenliği yalanlarla zedelenen insanları onun kaygılarından ibaret sanırdım. "Dinle acıları, en büyük zararı başkası değil kendi gözü karalığı veriyor." diyordu sözler, okumamış, duymamış gibi yüreğimle gülmeye devam etmiştim. En büyük pişmanlığım keşkelermiş gibi davrandım. Şimdi, öyle dağıldı ki yüreğim, yeniden derleyip toplamam yıllar mı sürer yoksa bu savaş mezarda bile devam mı eder, bilemem. Niye fark etmedim gerçeği, her sözün, her seçimin, her hayalin sahibi bendim, yara alan, kaybeden ya da kazanan benken neden bunu göremedim.

Meğer ne yaşadıysam kendi kendime yaşatmışım. Her şeyi kendi kafamda büyütüp, yüreğime saplamışım.

Unutmuşum, yüreği çöl olanın gözlerinde çiçek açamayacağımı.

Ruhunda bir üşüme vardı, içinde yalnızlık. Ucu bucağı görünmeyen bir çölün ortasında, gecenin karanlığında, üzerinde savrulan cam keskinliği kumların arasında kalmışlık hissi benliğini kuşatırken, yüzüne tokat atan ve huzursuz uykusundan bir işkenceyle uyandıran güneşle güne gözlerini açtı. Evet, ailesinden yüzlerce kilometre uzakta bir yerlerde, baharatlı yemeklerin iz bıraktığı ten kokularının havaya karıştığı bir ortamdaydı.

Uyanmak acıya göz kırpmaktı.

Yaşadıkları kâbus gibiydi, uyanık görülen sanrıydı. Elini gözlerine siper ederek karanlıkta donmak, ilk aydınlığı yatağında görmek istedi ancak tüm duyuları ve bu şehre ait o garip koku, hâlâ kâbusun devam ettiğini ve yeni zorluklara göğüs germesi gerektiğini belirtti.

Gözleri sulanmaya başladı. Bu dünyada hiç yaşamamış gibi izi silinmişti. Kaçırılan bir kadından gazetede çok kısa bahsedildiğini bilecek kadar çok haberi göz ardı etmişti. Kötü haberin etkisi sadece birkaç gün sürerken, kadın belki bir daha asla bulunamamıştı. Peki ya ailesi, ailesi onun

yokluğunda ne hissedecek? Annesi delirecek, babası çaresizliğin ilmeğini kursağına geçirecek. kardeşleri elini kana bulamak için her yolu deneyecekti.

Fas'ta olduğunu hiç kimse bilmiyordu. En iyi ihtimalle yokluğunu fark etmeleri günler sürmüş olmalıydı! Tabi bir de Amir vardı. Yine içi aynı sızıyla kıvranmaya başladı. Kim bilir belki de şimdiye kadar çoktan ölmüştü. Bir toprağın altında. soğuk ve cansız bedeni boylu boyunca uzanıyordu. Belki de bir toprağa gömecek kadar saygı bile duymamışlardı.

Büyük bir cesaretle gözlerini açtı. Perdeden sızan ışığın altında tavana odaklandı ve amaçsızca durdu. Bedenindeki o tuhaf ürpermeyle başını yana çevirdiğinde. soluğunu öyle bir yuttu ki, boğazına iri bir çakıl taşı tıkanmış gibi. bir süre bedeni faaliyetsiz kaldı.

İri esmer bir beden, üzerine düşen ışınlara itaat edercesine bronz bir inci misali parlıyordu. Boğum boğum kasları, üzerinde derin yaralardan anı bırakan acılı iziyle, hemen gözlerinin hizasında uzanıyordu. Bir yabancının yatağındaydı. Üzeri çıplak mıydı bilmiyordu ya da adam çıplak mıydı çünkü beline kadar çekilmiş pike, geceye dair anıları dehşet bir zalimlikle zihnine sokuyordu. Kollarını başının altına koymuş, yüzükoyun yatıyordu.

Sırtında. iki küreğinin arasında, ensesinin hemen dibinde başlayan bir şey vardı. Arapça bir dövmeydi. Daha önce defalarca tabelalarda ve kitaplarda Arapça yazı görmüştü ama bu yazının manasını da ne anlama geldiğini de bilmiyordu. Vav harfinin etrafını karınca duası gibi küçük yazılar çevreliyordu. Adamın dövmesine kaşlarını çatarak baktığını fark edince. hızla doğrularak yataktan kalkmaya kalkıştı ancak üzerinde bir şey olmadığını fark edince, elini ağzına kapayarak etrafına bakındı. Ağlamak üzereydi. Titriyordu, düne dair bir şeyler hatırlıyordu ama onların hepsinin bir kâbus olduğunu sanmıştı. Şimdi içinden bir ses, her şeyin gerçek olduğunu haykırıyordu. Bacakları vidası gevşemiş masa gibiydi. Yataktan indi, yere saçılmış elbiseleri toparladı. Mahremiyetini sağlarken etrafa dolmuş gözlerle bakarak bir çıkar yol aradı. Yabancısı olduğu bir evde, hiç tanımadığı bir adamın bedeninin yanında çıplak halde uyanmak, akıl sağlığına vurulan en büyük darbe olmuştu. Çığlık çığlığa bağırmak, aynı anda yıkıp parçalamak isterken tüm evreni, sonuçlarını kaldıramayacağını bildiğinden sakin kalmaktan öteye gidemiyordu. Öyle bir kapandı ki burası, sıkıştığı yerden kurtulmak için parçalanması gerekiyordu.

Dudaklarını ısırarak ne yapacağını bilmeden yatağa bakarken, korkudan ve gece olan anılardan kurtulmak istercesine banyoya kendini kapadı. Gözbebekleri bir ağrıyla gerildi. Kirpiklerinde binlerce hayal biriktirmişti şimdi bu hayaller tek tek intihar ederken, parmaklarını kalbine batırarak

hıçkırdı. Banyonun fayansıyla tavanın suskunluğu arasına sıkışmış bir avazdı. Bileklerinde hâlâ zorlamanın zonklaması, bacaklarında çırpınmanın yorgunluğu vardı. Öyle acıtmıştı ki canını Fahd, öyle değersiz hissettirmişti ki kendini, tüm özgüvenini yerle bir etmişti son yaptıkları.

Etrafı mermer desenli cehennemdi, yumruklarını bir yerlere geçirmemek için kendini zapt etti. Hızla inip kalkan göğsünün üzerinde sımsıkı tuttuğu elbiseleri, aynanın aksinde kedersiz yüzü vardı. Dün bir palyaço gibi yeniden şekillenmişti yüzü, her yanına sürdükleri aşırı makyaj akmış, gözleri siyah bir kuyunun içinde kalmış gibi sürmeyle kaplanmıştı. Ruhuyla, bedeniyle bataklığa batmış gül tanesi gibi kirli hissetti kendini. Elbiseyi lavabonun üzerine koyup, duş kabinine girdi. Titreyen eliyle suyu açarken, artık esiri olduğu hayatı düşünmemeye çalışıyordu fakat adamın ona işkence eden sesi kulaklarında çınlamaya devam ediyordu.

"Ne yaparsan yap, asla gidemezsin. Kimseden yardım talep edemezsin çünkü kimse buna yaklaşmaz. Baban sana ulaşamaz, ulaşsa bile sahiplenemez çünkü buradan kadın çıkarmak onun için bile hayal olur. Üstelik seni bulmaması için elimden ne geliyorsa yaparım. Her kaçışın bir zulüm olur, amcanın, kardeşlerinin başını belaya sokmaktan ileri gidemezsin." Şu anda onu deli gibi aradıklarını ve izini ölmüşçesine sildiği gibi onları sürekli yanlış yönlendirdiğini de ona açıklamayacaktı. "Türkiye'yi unutacaksın, aileni, geçmişini, hayatını yok sayacaksın... Alışmaya çalışacaksın ya da ölmemeyi başaracaksın çünkü isyan edersen cezalandırılacak, kaçmak istersen işkence çekeceksin. Ben seni boşamadığım sürece, özgür olmayacaksın."

"Boşayacak mısın?" diye sormuştu korkuyla.

Ona dikkatle bakan gözleri kısılmış, başını iki yana sallamıştı Fahd. Başka da bir şey söylememişti. Yanaklarına yaşlar sıralanırken, titreyen dudaklarını ısırarak hıçkırıklarını bastırmaya çalıştı. Boşanmanın olmayacağını, bir ömür ona mahkûm olacağını belirtmişti. Sevmemesinin ya da istememesinin hiçbir anlamı yoktu.

Ellerini fayansa yaslayıp alnını sert ve soğuk zemine dayadı, suyun bedeninden akıp gitmesine izin verirken kapının açılıp kapandığını duymamıştı. Başka birinin varlığını hissettiren o tüyler ürperten rahatsızlık ensesini gıdıklayınca, başını kaldırdı. Korkuyla arkasını döndüğünde, Fahd denen zalimin üzeri çıplak halde arkasında dikilmekte olduğunu gördü. Ne yapacağını bilemeden donup kaldı Bedeni buz kütlesine düşmüş titriyordu, korkudan ayak parmakları uyuştu.

Pelin ona şaşkınca bakarken, Fahd rahat bir arsızlıkla duşun altına girdi. Sanki orada yokmuş gibi yıkanmaya devam etti. Kız ne diyeceğini bilemedi. Kendine gelince uzaklaşmak istedi. Adam elini fayansa yaslayarak

yolunu kesti. Başından aşağı sular dökülürken yüzünü yana çevirdi ve eğdi. Yutkunamadı dahi.

"Çekil," dedi sadece kabalıkla.

Tek kaşını kaldırdı adam, başını hafif yana kırdı. Elini genç kızın göğsüne koyup kabaca ittirerek gerilemesini sağladı. Sırtı soğuk fayansa yaslanan kız, korku içinde elinin altına sindi, adam yüzüne yaklaşarak gözlerinin içine bakana kadar sabırla bekledi. Yüzünden su damlaları akıyordu, ıslak kaşları ve teni kızı daha fazla ürkütüyordu.

"Dün gece olanlar," dedi Fahd kaba bir sesle.

"Anlatmamdan mı korkuyorsun?" diye yapıştırdı deli cesareti olan kız.

"Tekrar etmemden mi korkuyorsun?" dedi anlayacağı bir göz dağıyla adam.

Kızın tek istediği ona okkalı bir tokat atmakken, yumruk yaptığı elini duvara yasladı. Adam göğsünde çiçek gibi açtığı elini kızın yüzüne çıkarıp, parmaklarının tersini kaba bir okşayışla morluklarının üzerinde dolaştırdı. Başparmağını aralanmış dudağının üzerine yaslayarak, ıslak burnunu yanağına sürttü. "Bir daha, rızan olmadan sana dokunmayacağım," dedi geriden gelen kalın bir sesle.

Genzi tıkanan ve ağlamamak için dudaklarını sımsıkı kapatan Pelin yüzünü yana çevirdi. Adamın burnu saçlarını okşayıp kulağına yaslandı. Dudakları ılık nefesini tenine verdiği an karnının içindeki kasılmaya ürperme de eklendi. Hayır kesinlikte korkudan olmuştu, tırnaklarını pürüzsüz ve soğuk fayanslara geçirdi. Tüm kanı kalbine pompalanıyor, solukları hızlandığı için göğsü daha seri inip kalkıyordu. Fahd burnunu yanağına sürterek solurken, eli önce boynuna, sonra okşayarak göğsüne indi. Kabaca okşamaya başladı. Sol göğsü adamın iri parmakları arasında sıkışırken, ürpermesinden sebep kabaran göğüs ucu avucunun içine oturmuştu.

"Sen bana gelene kadar, dokunmayacağım."

"Bu asla olmayacak,"

"Beni isteyene kadar zorlamayacağım,"

"Kâbus olacağım sana," dedi kız öfkesinden titreyerek, adam elinin altındaki bedenin kasılarak titremesini hissetti. Kafese kapatılmış ürkek bir kuş misali hem başkaldırıyor hem de boyun eğmekteydi. Pelin kurtulmak için kıpırdandı, adam elinin baskını daha da arttırınca, sırtı tamamen fayanslara yaslandı.

"Dün geceki gibi seni bağlayabilirim." Bileklerinde hâlâ acının izlerini taşıyan kız öyle bir yutkundu ki, soluğu kursağına tıkanıp kaldı. "Bunu ister misin? Seni bağlamamı, bedeninin her yanına dokunurken..."

"Bunu bir daha yaparsan..." diye sözlerini kesti kız nefretle.

"Kışkırtmazsan..." dedi adam burnunu saçlarına sürterek, kulağına nefesini verdi. Pelin sırtından aşağı bir tüy kaymış gibi ürpererek irkildi. Adam bunu hissederek soluğunu tenine verdi. "Nazik değilim, biliyorsun!" Kız dudaklarını aralayarak titrek bir nefes aldığında, "İtaatsizliğe tahammülüm yok," diye belirtti.

"İstemiyorum," dedi Pelin fısıldayan bir tonda.

"İsteyip istemediğini sormadım,"

"Zorla mı?"

"Bu sana bağlı! Zorlanmaktan mı hoşlanıyorsun, dün geceki gibi?"

Yutkundukça bedeni tepkilerini daha net ele veriyordu. Adamın eli göğsünden kaburgalarına kaydı, Pelin nefesini içine çekti ve bekledi. Parmakları düz karnının üzerinden geçti, daha aşağılara indi. Kaslarının içe çekildiğini sonra kasılarak öyle kaldığını idrak etti. Parmakları dün gece keşfettiği sırları aralamak istercesine meraklıydı. O parmaklar teninden kayıp hedefine yaklaştıkça, banyo ufalıp daralmaktaydı.

"Senden hep nefret edeceğim," dedi ağlamaklı ifadesiyle.

Adam onu duymuyormuşçasına devam etti sözlerine. "Alışman için zaman tanıyacağım, istemen için. Sana üç ay müddet vereceğim."

Elini çekerek bir adım geriye gitti. Üzerindeki baskı çekilen kız, yere kapaklanmamak için sırtını daha fazla yasladı çünkü bacakları bedenini taşımayacak kadar güçsüzdü.

"Şimdi git hazırlan, benimle geliyorsun." dedi dişlerinin arasından.

"Gelmek istemiyorum,"

Adam ona tepeden bakarak, "Daha fazla dayak yemek mi istiyorsun?" diye sordu, hiç lafı dolandırmamıştı.

Pelin kumaları tarafından yediği dayağı hatırlayınca, suratını öfkeyle asarak hiç yapmaması gereken bir şeyi yaptı. Adamın yüzüne tükürerek, "Sen kalpsizin tekisin," diye bağırdı.

Adam tek eliyle boynuna sarılıp onu az evvel ayırdığı fayansa yaslarken, Pelin ayak parmaklarının ucunda yükseldi. Nefes almak için öylece kaldı. Fahd dişlerini sıkarak dudaklarını dudaklarına yaklaştırdı. Pelin soluk alamazken adam soluğunu ağzının içine vererek ve dudakları dudaklarına temas ederek, "Bir daha yaparsan, seni tükürüğünde boğarım," diye tehdit etti. Parmaklarının arasında sıkışan narin boynunu kurtarmak için tırnaklarını etine geçirecek bir baskıyla adamın bileğini sıktı, bacağına tekme attı ama bu adamı durdurmak yerine daha da öfkelendirdi.

"Sabırlı değilimdir, nazik ise hiç olmadım. İtaatsizliği affetmem." Kızın

ayakları tekrar yere bastı. Elini teninden çekerken saçlarını yolarcasına okşadı. Nasıl gaddar ve ruhsuz biriydi.

Pelin onun ereksiyon olmuş ve kasılmış bedenini göz ardı ederek titreyen bacaklarıyla yanından süzüldü. Dün gece itaatsizlik ettiğinde neler olduğunu görmüştü, tekrar aynı şeyi yaşamak istemiyordu. Bu adamda din vardı iman yoktu, beden vardı ancak kalp yoktu. Adamın onu baştan aşağı tutkuyla süzen bakışları altında, tüm çıplaklığını yok sayarak dolaba yöneldi. Havlulardan birini çekip bedenine sardı. Kapıyı açtı, çıkmadan evvel bir cesaret arkasına döndü.

"Sana nasıl güveneyim," diye sordu.

Adam suyun altına girerken yan gülüşünden birini takınarak ona küçümseyen bir bakış attı. "Güvenemezsin,"

Hep tetikte mi olacaktı? Pelin dişlerini sıktı. Fahd arsızca, "Eğer biraz daha böyle dikilirsen bana katılmak zorunda kalacaksın," diyerek, ahlaksız isteğini dile vurdu.

"Söz verdiğinde tuttuğunu söylemiştin," dedi dün geceki konuşmayı hatırlayarak. Adam tek kaşını kaldırdı, Pelin elindeki son kozunu kullandı. "Bana istemediğim sürece bir daha elini sürmeyeceğine dair söz verdin,"

"İsteyeceksin," dedi Fahd kendinden emin tavrıyla. "Bedenin isteyecek, sen de itiraz edemeyeceksin. O yüzden sabrımı sınama,"

Kızı umursamayarak tutkuyla yanan bedenini suyun altına soktu. O yokmuş gibi duşuna kaldığı yerden devam etti. Duyduklarını hazmedemeyen Pelin odaya girdiğinde hâlâ titriyordu, ağlasa gözünden tek damla dökülmüyor, çığlık atmak istese ağzını bıçak açmıyordu. Etrafa bakındı, işine yarayacak bir şeyler arandı.

O sırada Fahd belden aşağısını havluyla sararak banyodan çıktı. Pelin'i dünkü kıyafetlerini giymiş halde bulunca garip bir baş hareketi yaptı. Yatağın ucuna oturmuş, yüzünü elleriyle kapamış ağlıyor mu, düşünüyor mu belli olmayan bir vaziyette hareketsiz duruyordu. Fahd kurulanırken kız hiç odada yokmuş gibiydi, üzerini giydikten sonra da tek kelime etmemişti. Ta ki Pelin başını kaldırdığı an yüzüne atılan nemli havluyla kendine gelene kadar.

"Saçlarını kurula,"

Pelin havluyu yere atarak ayaklandığı an kapı tıkladı. Aıman denen adamın dışarıdan gelen boğuk sesi patronuna telaşla bir şeyler anlatıyordu. Çekmecenin gözünden silahını alan ve beline takan Fahd, başına kefiyesini özensiz bir sarışla doladı. Fakat dikkati dağılan Pelin orada bir silah olduğunu bilmiyordu. Allah'ım böyle bir şeyi nasıl gözünden kaçırırdı.

"Geliyoruz," dedikten sonra kızın yerde duran şalına uzandı. Şaşkınca

çekmeceye bakan kızın kolundan tutup ayaklanmasını sağladı. Pelin kaba bir hamleyle ayaklanınca adama küfreder gibi baktı. Fahd şalı kızın başına takıp, saçlarını kapayan kumaşın ucunu boynundan aşırdı, bileğine asıldı. Şaşkınlıktan afallayan kızı çekiştirmeye başladı. Pelin peşinden sürüklenince şal ıslak saçlarından kayıp omuzlarına düştü.

Fahd dişlerini sıkarak, "Başını ört," diye buyurdu.

Pelin elini onun tutuşundan kurtarmaya çalıştı. "Nereye gidiyoruz?" diye sordu, ancak örtünmek için hiçbir hamle yapmadı. Adam kapıyı açtığı zaman Aıman kapının önünde belirdi, ellerini önünde bağlamış saygıyla duruyordu. Pelin'i görünce derhal başını yere eğip gözlerini kaçırdı.

"Başını ört," diye yeniledi sözlerini Fahd. Kız inatla başını kapamayınca saçlarından tutarak onu duvara savurdu. Pelin duvar ve onun bedeni arasında kalırken, adam hızlı bir hamle ile kolunu kızın arkasına çevirdi. Hareketsiz bırakırken canını yakıp üstünlük sağlamıştı.

"Lafımı ikiletme,"

Başını kapamayacağını belirten Pelin yüzünü yana çevirdi, gözlerine bakmamak için ileride bir noktaya odaklanmaya çalıştı. O sırada Kaima denen kadın elinde siyah bir abaya ve şalla koridorda belirdi. Efendisinin kaba sahnesine tanık olunca, korkudan ne yapacağını bilmez halde duraladı. Fahd Pelin'i bırakırken başıyla kadının yanına gelmesini emretti. Kaima hızla yanlarına gelerek abayayı Peline uzattı. Pelin üstelemeden uzandı bu sefer, siyah ince kumaştan tasarlanan kimona tarzı elbiseyi üzerine geçirip fermuarını çekti. Başına da siyah şalı doladı. Kadınla göz göze geldiği an, Kaima kenara çekilerek başını eğdi. Pelin bileğinde hissettiği kelepçe gibi parmakları çekiştirmeye başladı. Fahd kızı peşinden sürükleyerek kapıya yöneltirken, bir taraftan da adamına emirler yağdırmaya devam ediyordu. Girişe geldiklerinde geriden gelen bir kadının sesi, ikilinin konuşmasını böldü.

"Said?"

Fahd durdu, başını yana kırarak sesin geldiği yöne baktı. Amina kapının girişinde durmuş kırgın bir edayla ona bakıyordu.

"Gidecek misin?"

"Bir şey mi oldu?" diye sordu Fahd genç kadına sert bir tonda.

"Zehra'yı görmeyecek misin?"

"Bir sıkıntısı mı var?" diye sordu bu sefer Fahd hiç vakit geçirmeden.

Kadın başını iki yana sallayarak, "Uzun zaman oldu, özledik seni," dedi çekinerek.

'Özledik seni,' derken sesindeki hasret gerçekti.

"Sonra Amina," diyen adam Pelin'i de çekiştirerek arkasından yürümeye devam etti. Onun tutuşundan, dokunmasından tiksinen Pelin bileğindeki eli sökmek istedi. Çırpındı, başaramadı. Utancından kıyılan bakışları kısa bir an Amina'ya kaydı, kadın haklı kıskançlığıyla kocasının eline bakarken, Pelin rahatsız ifadesiyle kıvranarak kendini kurtarmaya çabalıyor, aynı zamanda utanç içinde yüzünü eğiyordu. Başkasının kocasıydı, bir başka kadına aitti hatta başka kadınlara! Ve bu adam arkasında gözü yaşlı kadınlar bırakarak ona sahip olmak için her yolu deneyecekti. Belki yıllarca, belki de bir ömür kölesi edecekti. Belki bir gün Pelin de bu kadın gibi geriden bakacaktı, makus kaderine ve yapılan haksızlara susacaktı. Göz göze geldikleri an, kadının gözlerinde gördüğü parlaklık nefesini kesti. Kıskançlık, hırs ve ihtiras, yüzünün her kıvrımına kazınmıştı ve o anda anladı, Amina onu gördüğü ilk anda bunun acısını fena çıkarak, intikamını alacaktı. Keşke dilini bilseydi Pelin, kocasını istemediğini, hatta ondan nefret ettiğini anlatır, asla isteyerek buraya gelmediğini belirtirdi.

Gerçi bilmiyorlar mıydı, bunun bir faydası olmamıştı, olmayacaktı!

Arabaya bindirildiğinden beri suspustu. Caddeler hızla akıp giderken camdan ve camı açıp bağırması yetecekken kurtulması için susuyordu çünkü bu ülkeyi ve keskin sınırlarını biliyordu. Bu ülkede bir kadın evlendikten sonra kocasının kölesi ve malıydı. Onun izni olmadan dışarı çıkamaz, araba kullanamaz, bırak yurt dışını şehir dışına bile çıkamazdı. Nikah erkeklere üstünlük sağlarken kadınlara kısıtlama sunmaktaydı. En önemlisi de bu ülkede boşanmak öyle sanıldığı gibi kolay gerçekleşmemekteydi. Bir kadını kocası boşadıktan sonraki üç ay, regl döneminde hâlâ boş sayılmamaktaydı çünkü dinen olası bir hamlelikte bebeğin babası tarafından kabul görmesi gerekmekteydi.

Hiç tanımadığı adamlar tarafından kaçırılıp satılmış ve evlendiğinden bile haberi olmadan bir gerdek odasına kapatılmış, şimdi de sahibi olduğunu ilan eden adam tarafından itaate mecbur bırakılmıştı. Ömrünü özgürlüğüyle geçiren Pelin kimsenin oyuncağı olmayacaktı.

İçgüdüsel olarak içinden deli gibi gülmek geldi. Bu kadarı da çok fazlaydı. Üzerinde giymek istemediği bir kıyafet, başında zorla takması emredilen şalıyla, ayağında bir GPS cihazıyla modern kölelere çevrilmişti. Ondan en az kendini kaçıran vahşi adamlar kadar çok nefret ediyordu. Alnını cama yaslayarak dışarı bakarken, kendi halinden daha kötü olan diğer kadınları aklına getirdi. Kimi büyük, kimi daha çocuk denecek yaştaydı. Kim bilir

onlara ne olmuştu?

Soluğunun buğu yaptığı cama üzgün bir ifade çizdiğinde, içinde kaynayan çaresizliği bastırmaya çalışıyordu. Kurtulmanın bir yolu olmalıydı, ya da bir yolunu bulmalıydı. Yanındaki adamın kendini izlediğini hissedince, başını kaldırıp gözlerini çevirdi. Fahd elini çenesine koymuş derin bir düşünceyle ona bakıyordu. Başını dikleştirdi.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu gözlerini kaçırmadan.

"Çöle," dedi adam sanki tatile dercesine.

Önüne döndü, Pelin de cama döndü fakat bu çok uzun sürmedi. Bakışları yanındaki iri yarı bedene kaydığında, onun elindeki telefonla ilgilendiğini gördü. Sonra telefonu kıza uzattı. "Hakkında haberler yayılmaya başladı."

Pelin merakla adamın elindeki telefona atıldığında, Fahd "Cık, cık," sesiyle gösterdi ama telefonu eline almasına izin vermedi. Gazete haberlerinde Pelin Karalı'dan haber alınmadığını, kayıp olduğundan bahsediyorlardı.

"Ailen seni aramaya başlamış,"

"Babamın beni sana bırakacağını cidden düşünüyor musun?"

Fahd işaret parmağının yanını dudaklarında yaslayarak garip bir yaklaşımla gülümsedi fakat tek kelime etmedi. Dudaklarını büken Pelin içi rahatlamış halde, "Yakında bulur beni," diye devam etti

Kızın çocuksuluğuna gülmek istedi. "Onu memleketimde ağırlamak onur verir," Soğukkanlı ifadesi geri döndü. "Kızının yaşadığı şehre elbette gelebilir, seni görebilir. Hatta misafirimiz olabilirler." Pelin onu dinlerken soğuyan içine yeni ateşler atacağından habersizdi. "Seni götürebileceğini düşünmüyorsun değil mi?"

"Düşünüyorum,"

"O zaman yanlış düşünüyorsun, bu ülkeden iznim olmadan cesedin dahi çıkmayacak. Bil diye söylüyorum, babanın hükmü burada geçmiyor ve senin özgürlüğün için yapabileceği hiçbir şey yok. Dün geceden sonra sana hayal kurma, bir daha eski sen olmayacaksın demiştim."

Genç kızın boğazı düğümlendi.

Amir babasına nerede olduğunu söyler miydi? Eğer birkaç hafta içinde söylemezse, öldü mü demekti? Hayır, ölmüş olsaydı kesin hissederdi, içinden bir şeyler kayıp gitmez miydi? İnsan sevdiğini hissetmez miydi? İnsanların âşık olduğu kişiler bu hayattan sonsuza dek gittiğinde, içlerindeki sızı büyürdü. Bir boşluğa düşerlerdi, Pelin neden hâlâ o boşluğun içine düşmemişti. Hayır, çünkü ölmemişti!

Düşüncelerle dolan kafasını kaldırıp adama baktı, bir çeşit şefkat, biraz

merhamet istiyordu, varsa biraz da empati. Hayata tutunması ve böylesi bir ıstırabı yaşarken varlığını hayatta tutması için insani bir davranış bekliyordu. Ancak kalpsiz adam sanki o yanında yokmuş gibi maillerine gömülmüş, dikkatini kendine odaklamıştı.

"İhtiyacın olan bir şey olursa bana söyle," diye geçiştirdi aksanlı sesiyle. O güne dek Amir'in aksanını hep seksi ve erkeksi bulmuştu ancak şu anda içinden sadece kusmak ve kulaklarını tıkamak geliyordu. İlk defa bu lisandan, aksandan nefret ediyordu.

"Özgürlüğümü istiyorum, tek ihtiyacım olan şey bu." diye terslendi.

Çok kısa bir anlığına adamın yüzünde kibirli bir gerginlik belirdi. "Sen benim karımsın, eksiklerini tamamlamak benim kocalık vazifem."

Onu diğer karılarıyla karıştırıyordu sanırım, sempatisini bu şekilde mi kazanacağını sanıyordu. "Dilerim yanımda uyursun," dişlerini sıkarak suratını yana çevirirken.

"Yanında uyumamı mı istiyorsun?"

"Evet," dedi kız ona dönerek, adam bu sefer cidden şaşırmıştı. Bunu bir teklif olarak algılamayacak kadar zekiydi ama erkeksi yanı gıdıklanmıştı bir kere konuşmanın devamını merakla bekliyordu.

"Seni öldürmem için bana bir şans vermelisin," dedi kız hırsla. "Yastığı yüzüne basmalıyım ya da gırtlağını kesmeliyim. Hatta zehirle temiz olur."

"Çok klişesin, hemen yakalanırsın."

Kız öfkeyle hırladı. Adam beyaz dişlerini seyre sokarak güldü. Pelin bir an afallayarak gülüşüne takılıp kaldı arkasından kendi zaafına midesi bulanarak derhal bakışlarını adamın gözlerine çevirdi. Bir kartalın pençeleri gibi sivrilmişti.

"Beni neden satın aldın?"

Telefonunu kapadı, parmaklarının arasında çevirirken, "Satın almadım." dedi gergin bir tonda.

"O zaman neden seninleyim?"

"Sen bir hediyesin, bizde hediyeler geri çevrilmez."

Bu daha kötüydü ya, istenmediğini ve bir süre oynayacağını dile getirmişti. Midesine kramplar giriyordu. Karnı yine kasılmaya ve adet zamanı olduğu gibi ağrımaya başladı. Çaresizliğin hüznü hem yüzüne hem de sesine yansımaya başlamıştı.

"Benimle ne yapacaksın?"

Fahd camdan dışarı bakarken, "Bu seni ilgilendirmez." diye yanıtladı.

"Evlendiğin tüm kadınları böyle mi aldın? Zorla,"

Böylesi bir haksızlık karşısında zorlukla nefes aldı. Yoksa tüm

kadınlarını para ile mi satın alıyordu. Oysa istese kadınlar ayaklarının altına serilecek kadar gösterişi vardı, yüzündeki yarayı görmeyen bir kadın ona âşık olabilirdi. Ani bir hareketle kızı kolundan yakalayarak kendine çekti. Omuzlarını pençe gibi parmaklarıyla tutarak onu kaba bir hamleyle koltuğun kaliteli derisine bastırdı. Adamın bu hamlesine hazırlıksız yakalanan kız, nefes almayı kesti. Düşünmeyi bile kesti. Canı acıyordu ama aynı zamanda zaman durmuş, felç olmuş gibi hareketsiz kalmıştı.

Karanlık kuyuya benzeyen gözlerini gözlerine dikti, hiçliğin derinliği ve sonsuzluğu esir etti. Yüzünden farklı bir ifade geçerken, kaçınılmaz hırs belirse de hemen kayboldu. Tepeden bakan gözleri dudaklarına indi. Kızın solukları yavaşlarken, bedenine sirayet eden sıcaklık damalarındaki kandan yayılıyordu. Bedenini yakıyordu.

Dişlerini sıktığını belirten bir kasılma dudaklarını titretti ve burnunun kenarı seğirdikten sonra kızı bırakarak sırtını tekrar aracın koltuğuna yasladı. Buda neydi şimdi, adam az evvel kraker gibi kıracakken onu, yoğun bir çaba harcayarak kendini toparlamayı başarabilmişti.

"Kime ait olduğunu hatırlatmamı ister misin yeniden,"

Ağır ağır kafasını iki yana salladı. Kırmızı görmüş bir boğa gibi neden öfkelendiğini anlamazken, adamın burun delikleri büyüdü. Araç durduğu an korumalar kapıları açtı, serin hava aracın içine doldu. O araçtan çıkarken, Pelin nereye geldiklerini fark etti. Bir vahanın ortasına yapılmış helikopter pistindeydiler. Aıman kapısında belirince, kız araçtan indi. Efendisinin arkasından gitmesi için nazikçe yolu gösterdi. Pelin, her adımda savbın havalandığı adamın gidişini izledi.

"Hey," dedi dişlerini sıkarak, yerinden hâlâ kıpırdamamıştı.

"Fahd," dedi adam sert bir ses tonuyla, "Bundan sonra bana Fahd diyeceksin."

Hâlâ arkasını dönmemişti ama emretmesine devam etmekteydi.

"Kalpsiz," dedi kız içinden gelen şeyle. "Bundan sonra sana Kalpsiz diyeceğim."

Cevap vermedi. Yürümeye devam etti. Arkasını bile dönmeden son bir şey daha söyledi. "Eğer bir dakika içinde helikoptere binmezsen, seni omuzlarıma alıp kaba bir şekilde kucağıma oturturum."

Pelin kollarını göğsünde bağladı, adam dediği gibi bir dakika sabırla bekledi ve kız daha gözlerini açamadan birkaç iri adımla yanına gelip kolunu kaldırdı. Pelin onun omzuna bir torba gibi yerleşirken, çığlığı ıssız alanı kuşattı.

"Bırak beni,"

Fahd kocaman elleriyle poposuna sert bir şaplak atarak konuşmasını çığlıkla kesmiş, kızın afallaması ve öfkesi dinmeden de onu helikoptere oturtup kemerini takmıştı.

Arkalarından gelen Aıman helikopterdeki ön koltuğa geçince, pilot hareket etti. Kalbi göğsünü zorlarken helikopterin camından aşağı baktı. Az evvel iki araba geldikleri korumalar onların kalkışının ardından araçları hareket ettirmişti.

Ses beynini acıtırken çöl altın bir denizi andırıyordu. Dalgalarla şekillenmiş uçsuz bucaksız çölün üzerinden yusufçuk kuşu gibi geçerken, kaygıları nüksetmişti. Helikopter alçalmaya başladığında merakla etrafı inceledi. Bakışlarını aşağı çevirdiğinde, çölün ortasında ufak bir vaha ve hemen yakınında irili ufaklı çadırların etrafında develerin ve atların üzerinde gezen insanların olduğunu gözlemledi. Kalabalık değildi ama az kişide yok gibiydi. Helikopter çadırlara biraz mesafede olan iniş için inşa edilmiş piste yöneldi, bakışları Fahd'a kaydı. Henüz pervaneler durmadan Fahd koruması tarafından açılan kapıdan çıktı. Pelin titreyen elleriyle kemerini çözmeye çalışı fakat başaramadı. Aıman kapıyı açtı, merakla kızın eline baktı fakat yerinden kıpırdayıp ona yardımcı olmadı. Onun yerine boğazını temizleyerek efendisini uyardı. Fahd başını gergin bir şekilde sağa sola yatırıp arkasını döndü, dişlerinin arasında küfrederek uzandı, kemerini çözdükten sonra kızın bileğine asıldı. Pelin bileğindeki acıyla inleyerek gözlerini sımsıkı kapayınca birden durdu. Parmaklarını derhal gevşetti, kızın bileğindeki derin yaralara baktı. Kabuk bağlamıştı ancak kabukları henüz yumuşak olduğu için acımaktaydı.

Pelin bileğindeki yaralara bakarken gözleri sulandı. İşkence anları aklına gelmişti. Fahd'ın parmakları bileğinden kaydı, elini avucuna alarak parmaklarını parmaklarıyla kavrayarak nazikçe helikopterden inmesine yardım etti. Pelin onun bu nezaketi karşısında afalladı, şaşkın bakışları ellerinden adamın yüzüne çıktığında, onun kendisine değil ileriye baktığını anladı. Biraz ileride bekleyen devasa bir atın yanına doğru kızı sürükledi. İlk defa çöle ayak basan ve kumlarının yapısına alışık olmayan Pelin bata çıka yürürken, o alışık olduğu iklim yüzünden asfaltta yürürcesine sakin ve ritmik adımlar atıyordu.

Onun gelişini selamlamak için burnunu kaldırıp kişneyen ata uzanırken, kızın elini bıraktı. Pelin, elinden çekilen parmaklarla bir tuhaf hissetti. Parmaklarına bakarken elinin varlığıyla avunduğunu hissedince kendinden tiksindi, üzerine silerek onun tenine bıraktığı tılsımdan kurtulmaya çalıştı. Başını kaldırdığında adamın ata binmiş olduğunu, dizginlerini tuttuğu atın

üzerinden ona hükmeden bir ifadeyle baktığını gördü. Kaşları çatılmıştı yine!

Adamın yüzündeki ifadesi okunmuyordu ama gözlerindeki öfkenin kristalleri çok keskin parlıyordu. Dizginleri tek eline alarak, sol elini kıza uzattı. Pelin bir eline, bir de korumaların atıyla onları beklediği alana baktı. Bir rüzgâr şalına sataştı, saçlarından sıyrılan kumaş özgürlüğü tattı. Saçları rüzgarla dalgalanırken Fahd'ın gözleri önce siyah saçlarına, sonra o saçları zapt etmek isteyen elin zarafetine kaydı. Gözleri tekrar kızın gözlerini bulduğunda, Pelin kaşlarının çatılmaya başladığını fark etti. Sessiz ikazını anlayarak derhal şalını başına doladı, havada asılı kalan eline uzanmak yerine atın yanından yürümeye başladı. Zaten çadırlar çok uzakta değildi, sahilde çok defa dolaşmıştı zor olamazdı. Kumlar çok sıcaktı, üstelik bataklık gibi ayaklarının altından kayıp gidiyordu. Ayağındaki ayakkabıyı çıkarmayı düşündü fakat daha birkaç adımda ayaklarının yanacağını idrak ederek, derhal bu fikirden vazgeçti. Üzerindeki uzun abaya ve başındaki şalın saçlarına tutunmayan yapısıyla savaşırken, kumların vicdanı yoktu. Atının gövdesini topuklarıyla dürten adamın tuhaf bir sesle yanına yaklaştığını idrak edemeden, dirseğinden tutan el onu hiç ağırlığı yokmuş gibi havalandırıp hemen kollarının arasına almıştı.

Pelin minik bir çığlıkla adamın kolları arasında eyere yan bir şekilde otururken, kasılmış bedeni adamın kolları arasında her an düşecekmiş gibi eğreti duruyordu. Fahd bunun bilincinde olarak dizginleri tek eliyle tutarken, kolunun birini beline sararak kızı güvene aldı. Bedenini gövdesine çekerek atın ritmik hareketleriyle ilerlemeye devam ettiler. Pelin dirseğini adamın göğsüne yaslayarak onu kendinden itmeye çalıştı fakat pek başarılı olmadı. Fahd onun aksine kızın belindeki elini daha da sıkılaştırdı, başını aşağı eğerek yanağını başına yasladı.

"Daha önce ata bindin değil mi?" diye sordu.

Kız hiç sesini çıkarmayınca, adam gülümseyerek devam etti. "Atın yanında korkmadan durdun, üstelik sırtın dik ve oturuşunun sağlam olduğu belli. Sen at binmeyi biliyorsun."

Evet babası annesine bir at hediye etmişti evliliklerinin başında ve zamanla çocuklarının hepsi hayvan sevgisini tatsın diye çiftlik almıştı. Çok usta bir binici olmasa bile, Pelin at binmeyi biliyordu fakat ne kadar iyi uyum sağlayabileceğini Fahd'ın bilmesine gerek yoktu.

Huzursuz bir vaziyette adamı kendinden uzağa itmek isterken, bu güvensizlik ata yansıdı. Fahd kızın belindeki elini çekti, atının boynuna uzandı. Onu nazikçe okşarken, "Çok huysuz değil mi oğlum, üstelik ağzı da bozuk." diye şikâyet etti. Pelin ağzının içinde yine küfredince adam geniş bir

gülümsemeyle, "Gördün mü, ağzının bozuk olduğunu söylemiştim." dedi. Pelin dişlerini sımsıkı kapayarak kollarını göğsünde bağladı, sırtını dimdik tutarak ondan uzaklaştı.

Tabiî adam yeniden kolunu beline sarıp onu kendine kabaca çekip, dudaklarını kulağına yaslayana kadar...

"İnatçı kadınları sevmem!"

"Sevme zaten."

"Çok konuşanları da sevmem,"

"O zaman hiç susmamam lazım."

"Başımı ağrıtırsan dilini kopartırım,"

Öfkeli ve hiddetli lafları dilinin ucunda duran Pelin dudaklarını sıkarken, hırsından kaskatı olmuştu. Eğer görebilseydi adamın dudaklarındaki tebessümü, sırf kininden konuşmaya devam ederdi. At çadıra yaklaştığında, merakla etrafa bakınmaya başladı. Kaçacak bir yer olmalıydı. Birkaç kadın ve devenin başında duran birkaç adam göründü. Çadırların ortasında duran vahaya daha yakın olan büyük çadır onun olmalıydı. Atıyla ilerlerken Fahd ona saygıyla bakan çalışanları başıyla selamladı, efendisi geldiği için keyifli duruyorlardı.

Fahd atın üzerinden kayarak indi, etrafa bakınan kızı belinden yakalayarak hemen yanına indirdi. Pelin şaşkınlıkla dikilirken Fahd yanından uzaklaşmıştı ve kız bunu fark edemeyecek kadar kendi zihninde kaybolmuştu. Etrafına bakındığında Fahd'ı göremeyince tuhaf bir şekilde terk edilmiş hissiyle sarsıldı. İnsan çaresizse, buna bir de dilini bilmediği ülkede yalnız kalmak eklenirse, hiç olmayacak insanların varlığına cam simidi misali atılıyordu. Üzerinde uzun siyah abayaları ve başlarında sımsıkı sarılmış şallarıyla işleriyle ilgilenen kadınlar, ona tuhaf bir merakla bakıyordu, erkekler ise başını kaldırıp bakmaya çekiniyor ya da efendilerinin kadınına kazara gözleri değerde cezalandırılırlar diye korkuyorlardı.

Arkasında bir boğaz temizleme sesi duyunca, hızla arkasını döndü. Aıman geride duruyordu ama dikkatini çeken onu uyaran kişinin o olmadığıydı. Bir kadın ona eşlik ediyordu. Yüreği ağzında kadına bakarken, o sessizce onu tartıyordu. Kadının neyi beklediğini bilmediği için öylesine ürkmüştü. Sanki o zalimden bir emir gelecek, sırf keyif olsun diye ellerinden bağlanıp sıcağın altına esir edecekti. Parmakları bilinçsizce bileğine sarıldı, canı yandı. Bakışları bileğine kaydı. Helikopterden inerken ki an geldi aklına. Onun yaralarından hoşlanmadığını ve canını yakmamak için nazik davrandığını anımsayarak sakin olmaya çalıştı. *'Karım'* diyordu, çölün ortasında ya da bir tecritte hasta olmasına izin vereceğini hiç sanmıyordu. Bu kadar uğraştan sonra yaralanmasının neresi eğlenceli olabilirdi ki?

Kadının boyu Pelin'e göre kısaydı. Muhtemelen 1,55 olmalıydı. Yirmili yaşlarının ortasındaydı, bedeni düzgün ve sıkı bir şekilde örtülmüştü. Biraz gergin biraz çekingen bir ifadeyle gülümsüyordu.

"Selamünaleyküm Hanımım,"

Aksanı yumuşak ve kadınsıydı; iri kahve gözleriyse esmer teninde parıl parlıyordu.

"Dilinizi biraz biliyorum, size burada yardımcı olacağım."

Pelin dilinin konuşulduğunu fark edince heyecandan kalbinin duracağını sandı. Aıman kadını uyarırcasına boğazını temizleyince, genç kız hemen toparlandı. Saygıyla, "Size çadırınıza kadar eşlik edeyim," diye belirtti.

Aıman kıza bir şeyler söyledi. Sesindeki otorite ve hükmedicilik Pelin'in bile kanını dondurmuştu. Kız ürkerek başını eğdi, hangi akla hizmet bunların emrinde çalışıyordu ki? Efendisinin yeni karısı olduğunu biliyordu, peki ya gerçek Pelin'in kim olduğunu biliyor muydu?

"Bu taraftan." dedi kısık bir sesle. Büyük çadıra doğru yönelirken bakışları Aıman'a takıldı. Gözlerini kısmış onu tartar şekilde izlerken, yüzündeki ifadesinden ikaz akıyordu. Bu adam da en az patronu kadar zalim biri olmalıydı.

"Yanında hiç eşya getirdin mi?" diye sordu yan yana yürürken kadın, Pelin işte o anda bakışlarını onu göz hapsine alan adamdan çekti.

Tüm kıyafetleri ve özel eşyaları Fas'taki otelde kalmıştı. Burnundan soluyarak omuzlarını sarstı. Tek alınıp satılacak eşya kendisiydi. Aklına gelen çaresizlikle boğazı düğümlendi. Artık böyle düşünmeye bir son vermeliydi, tek düşüncesi buradan nasıl kaçacağı ya da kurtulacağı olmalıydı. Pelin cahil biri değildi, çölleri biliyordu. Yanlış bir yön onu susuzlukla gerçekleşecek bir ölümün kucağına atabilirdi, çıkış yolunu bulmadan asla bir hamlede bulunmayacaktı. O zamana kadar Fahd'ın gözüne batmayacak, Aıman'ı şüphelendirecek bir hata yapmayacak, ne olursa olsun hayatta kalmayı başaracak ve bu ülkeden kurtulacaktı.

"Efendim kadınlarına çok cömerttir, sana da yeni kıyafetler ve altınlar alacağından eminim."

'Kadınları' bu sözcük tüm tüylerini diken diken etti. "Beni sizin için şehirdeki evden getirtti."

"Şehirdeki ev,"

"Gelin geldiğiniz evden efendim. Düğününüz çok güzeldi, hâlâ dillerde dolanıyor."

Düğün mü, lanet olası o gece bir felaketti ve yamyamların onu kazana koyup kaynattıkları kederli bir gündü. Kıza hiçbir şey söylemedi, güvenini

kazanana ve kendisi ona güvenene kadar gözleri üzerinde olacaktı. Belki buradan kurtulması için ondan destek alabilirdi. Kızı takip ederek çadıra yöneldi. Çuha örtüsüne benzeyen kırçıllı kalın bir kumaştan tasarlanmıştı. Boyu hayli yüksekti, üstelik diğer çadırlar kumlarla bir dururken bu çadırın tahtadan yapılmış bir temeli vardı. Çadırın kapısında bir basamak mevcuttu. Pelin içeri adım atmaya kalkınca yanındaki kız koluna ürkek bir tavırla dokunarak uyardı. "Hanımım, ayakkabıları çıkarıyoruz."

Pelin söyleneni yaptı, ayakkabılarını çıkardı. El dokuması olduğu her halinden belli olan kilime ayak bastı ve adımları dakikalar sonra sert bir zeminle buluşmuştu. Kumlara ayak basmak, bulutları ayaklarının altında hissetmek gibiydi ancak güvensizdi, insan ayakları sert bir zemin hissetmek için büyük bir ihtiyaç içinde kıvrandırmaktaydı.

Etrafına bakarken, "Burası kimin çadırı?" diye sordu. Çadır mini bir ev gibi döşenmişti, hatta yatak bile vardı. Burada geçici değil kalıcı olacaklarını göstermekteydi. Dört direkli tüllerle kaplı yatağın ayakucunda, oymalı sandık bulunuyordu. Üzerinde ise cam işçiliğiyle dikkat çeken fenerler vardı. Yere ara ara beyaz koyun postu atılmıştı. Çadırın sonunda bir soba bile vardı. Ortada bir yer sofrası hazır duruyordu. Taze meyve tabağı dikkat çekiciydi. Yer sofrasının karşısında el dokuması olduğu belli olan samandan dolma yastıklar vardı.

"Banyo yapmak istediğinizde söylersiniz sizin için su hazırlatırım."

Pelin dikkatini içeriden çekerek kıza verdi. Son birkaç hafta içinde ilk defa biri onunla emretmek yerine iyimser bir yaklaşımla sohbet ediyordu.

"Fahd."

"Efendimiz diğer çadırda şu anda, misafirleri var."

Efendi lafı kulağa hiç hoş gelmiyordu. Bu isim o zalimi ilahlaştırıyordu. "Benden istediğiniz her şeyi yerine getirmek için buradayım."

Bir kölenin kendine ait bir yardımcısı vardı, ne ironiydi. Demek ki buraya getireceğini önceden belirlemişti. Ona hediye edilen ve istemediğini belirttiği bir kadının rahatı için yardımcı tutup, kendi imparatorluğunu önüne mi sermişti. Bu adam nasıl bir deliydi, istediğine ulaşmak için şeytanla iş birliği yapmaktan çekinmeyen bir zalimdi. Fırsat düşkünüydü, kötüyken iyi rolünü yapmak ona göreydi. Bu adamın hayatı hiç tekin değildi, yasadışı işlerin aranan ismi olduğu her halinden belli gibiydi ama güven konusunda aranan son kişi değildi.

Yatak sade ve şatafattan uzaktı. Kesinlikle bir sıcaklığı ya da insanı çeken bir cazibesi yoktu. Onun gibi soğuk bir adamı yansıtıyor, yastıklarla ya da süslerle uğraşmayı sevmediğini düzeniyle belli ediyordu. Ancak çadırın temiz bir havası vardı, içerisi de alışılmışın dışında mis gibi kokuyordu.

Buhara dedikleri tütsü yatağın başında yanmaktaydı, bu kokunun ondan geldiğini anladı. Sürüklenen ayaklarıyla yatağa yaklaştı. Nereden bakarsa baksın burası onun için tecrit edildiği bir hücreydi, fakat bu kadar çaresizlikten sonra mahremiyetini sağlayan bir oda ve temiz bir yatağın olduğunu bilmek, içindeki şükreden kızı gülümsetiyordu. Kaçırılma sürecinden ve gördüklerinden sonra, burası hayatta kalmak için bir olanaktı.

Yatağa dokunurken parmakları, yüreği sızladı. Amir'de yatak yüzü görüyor muydu, yoksa bir çukurda toprakların arasında mı yatıyordu? Bu düşünce aklına düşünce kalbi yine aynı şekilde sızladı. Bir gün çöl seyahatine çıkacaklar, çadır da kalıp safari yapacaklardı. Öyle konuşmuşlardı, hayal ettikleri her şey bir şekilde gerçekleşirken onsuzdu. Buhara sinmiş temiz havayı ciğerlerine çekerken güçlü görünmekten başka bir şansı yoktu. Dudaklarını ısırırken, gözyaşlarına engel olamadı. Yüzü eğilmiş halde oracıkta dikilip ağlarken, hayatının asla eskisi gibi olmayacağını biliyordu. Belki de hiçbir zaman bu hayattan kurtulamayacaktı. Oysa aşk romanlarında, filmlerde ne kadar çekici gelirdi bir şeyh ile evli olma fikri, çöller genç kızlara pembe hayaller kurdururdu. Şimdi tüm dünyası geceydi.

Ne yapacağını bilmeyen ve şaşkınlığını duruşuna yansıtmayan hizmetli, ilgiyle yanına gelip koluna nazikçe dokundu. Yatağa oturmasını sağladı. "Lütfen, ağlamayın," Ne diyeceğini bilmez halde, "Efendimize alışacaksınız hanımım, kadınlara karşı çok nazik olduğu dillere destandır. Diğer Prens'lerin aksine onun kadınları kendi hayatları hakkında söz sahibidir. Onları kimsenin incitmesine izin vermezdi."

Halk ne kadar yanlış bilgiyle donatılmıştı, kendi hakkında bile söz hakkı olmayan Pelin bu duyuma acı acı hıçkırdı. "Eğer beğenmediyseniz burayı, zevkinize göre dekore etmek için birkaç eşya getirebilirim."

Yatağın üzerine düşerken bedeni, sarsıla sarsıla ağlamaya başladı. Nazik bir dokunuş onun tüm kalkanlarını indirmişti. Tüm umudunu, gücünü, direncini kaybetmişti. Öfkeli ve güçlü kalmaya devam etmek istiyordu fakat içinde bir gücün kalmadığını düşünüyordu. Yardımcı kadın ne yapacağını bilemedi. Başını çekinik bir şekilde göğsüne yasladı, merhametle saçlarını okşayarak onu teselli etmeye çalıştı. Duymuyordu kulakları, ufak bir şefkatle çözülmeye, bastırdığı tüm aşılmaz duyguları yüzeye çıkarmaya başlamıştı. Hiç tanımadığı, adını sanını bilmediği, vicdanının rengini tatmadığı kadının insanlığına sığınarak, hıçkıra hıçkıra ağladı.

Dakikalar sonra kadının yardımıyla başını yastığa koydu, yatağa uzandı. Ayağındaki çoraplarını çıkıp üzerini örtmesine izin verdi. Ağlaya ağlaya uykuya teslim oldu.

"Kız ne durumda,"

"Uyuyormuş," dedi Aıman donuk sesiyle.

"Dikkatli ol, uysal olması hoşuma gitmiyor, aklından neler geçtiğini ele vermiyor olabilir ama bu hali onun fıtratına yakışmıyor."

"Kadınlar onun ağlama sesini dışarıdan bile duymuş, bence artık boyun eğiyor. Gerçeği gördü,"

Fahd gözünün önünde canlanan asi kızla tuhaf bir şekilde gülümsedi, hırçın, sözünü esirgemeyen ve bildiğini savunan bu kadın özgürlüğü için hiç durmadan savaşacaktı ve her yolu deneyeceğini içinden bir ses fısıldıyordu. Fahd iç sesi konusunda hiç yanılmamıştı.

"Alya Hanım çadıra gelmiş, yanında Hatice'de varmış."

Fahd atını biraz hızlandırdı, Aıman iç çekerek, "Amina Hanım'da gelmek için can atıyordur eminim." diye belirtti. Fahd sessiz kaldı. "İkisi birlik olmuş gibi, kızın ellerinde kalması an meselesi."

"Bu da senin meselen, uyarma tedbir al." Fahd başını dikleştirdi. "Kılına zarar gelirse hesabını sana sorarım."

Ve atının yanlarını topuklarıyla dürterek çölün uçsuz bucaksız sonsuzluğuna sürdü. Aıman arkasından bakarken, güneşin son demlerinde kaybolmaya başlayan efendisi seraba dönüştü. Üzerindeki kıyafet ve belinden sarkan kılıcıyla, hayali bir kahramana benziyordu. Aklına gelen gerçekle atını dürterken bu işten nasıl sıyrılacağını düşündü. Yolları çok uzun sürmedi, yaklaşık yarım saat sonra istedikleri hedefi bulmuşlardı. Burası da en az kendi bedevi çadırları kadar kalabalık ve gösterişliydi. Atından inen Fahd yanına koşarak gelen seyise atını teslim ederken, iyi bakması için gözleriyle uyarmadan duramadı. Pelerinini omzundan geriye savurup kılıcını açığa çıkardı. Büyük çadırın kapısına yaklaştığında, kapının önünde duran Fayz'ın koruması adamın dostça bakan gözlerine döndü.

"Şeyh Said el Fahd," dedi, soyadını söylemeye gerek bile yoktu. Adamın az evvelki misafirperverliği yerini gizli bir nefrete ve kısmi bir korkuya bıraktı. Adını söyleyene kadar dost olabilirdi, şimdi kavgasız düşmanıydı. Gözlerini deviren sert ifadeye Fahd son on yıldır alışmıştı. Her zaman olduğu gibi itibarı abartılıyordu. Yaptığı öngörülür durumlar bir kez daha kendisinden önde gidiyordu.

Diklenen omuzlarını tehditkâr bir şekilde kaldıran koruma, belinde duran kılıcının kabzasına parmaklarını sardı, tetikte bekledi. "Geleceğinizden

haberdar değildik efendim, izin verirseniz Şeyh'e beklenmeyen bir misafiri olduğunu söyleyeyim."

Adamın genzine takılan sesi, misafir kelimesini söylerken duraksamıştı. İfadesi deve gübresi yemiş gibi kırışmıştı.

Ona hükmederek bakan Fahd, "Ben kendim söylerim," dedi emrederek.

İçeri doğru adım atınca korkuyla kasılan koruma ona engel olmaya çalıştı. Ama bunu yapamadı çünkü onu omuzlarından tuttuğu gibi çadırın dışına fırlatan Fahd, önüne çıkan diğer adama kılıcını çekmişti. Boynuna kılıç dayanan adam korku içinde soluksuz kalırken, diğer korumalar kapıya yığıldı. Fahd, "Beni herkes hatırlasın," dediği gibi kılıcın ucuyla adamın yüzüne derin bir çizik attı. Artık bu adamın yüzüne bakan kimse onu unutmayacaktı.

Kanlar akan yanağına elini kapayan adamın gözlerine baktı, hiçbir itiraz kabul etmeyeceğini belli etti. Çadırın kapısını açtı. İçeri girerek, korumaların ayaklanmasına aldırmadan, "Şeyh Kazım Fayz," diye gürledi. Sesi bez çadırın duvarlarında yankılandı.

Ayaklanan Şeyh soğuk bir ifadeyle ona döndü. Bakışlarından, onu tanıdığı belli oluyordu. Yanında beliren kılıçlı iki genç adama bir şeyler söyledi. Şeyh Kazım serin kanlılığıyla tanınırdı, tepkilerini rahatlıkla saklayabilen görmüş geçirmiş bir kaçakçıydı. Yanındaki iki adam için aynısını söylemek pek mümkün değildi. Başı dik ayının inine giren Fahd hemen arkasında beliren ve sırtını kollayan Aıman ile dikilirken, içerideki adamları dikkatle izledi. Genç ve henüz tecrübelerini kazanmaya çalışan adamların tavırlarındaki endişeyi hissetti. Bunun tek sebebi, daha önce adını duydukları ama hiç karşılaşmadıklarıydı. Karanlık Prens'in sınırlarına girmişlerdi. Ya da tahmin ettiği gibiydi, onun istediği şeyi saklıyorlardı? Fahd emin olduğu gerçekle rahatladı. Onu en kısa zamanda bulacaktı.

Şeyh Kazım uzun adımlarla yaklaştı. Yetmişli yaşların üzerinde olmasına rağmen, yaşını göstermiyordu. Çevik, heybetli, zeki bir savaşçının gücü ve atikliğiyle yürüyor, bakışlarında görmüş geçirmişliğin olgunluğu parlıyordu.

"Said," Şeyh Kazım ilk ismiyle hitap etti. "Geleceğini bilsem hazırlık yapardım."

Korumalar kılıcından ellerini çekti, efendilerinin bu misafirperver tavrı onları şaşırtmıştı.

Fahd buz gibi gözleriyle selam verdi. "Esselâmü Aleyküm,"

"Aleykümselam," dedi yaşlı adam, tedirgin değildi ama habersiz gelişinin bir nedeni olduğunu biliyordu. Said el Fahd bir yere böyle baskın yaparcasına gidiyorsa, şüphelerine destek arıyordu.

"Çölde misin?"

Fahd ses etmedi. Geleceğini haber verseydi biliyordu ki amacına ulaşamazdı. Eğer düşündüğü gibi Kazım ve adamları Hüseyin'i saklıyorsa, onları kaçırmasına izin vermeyecekti. Varlığı bu çölü kuşatmışken, sakladıkları adamı asla kaçıramazlardı.

"Belli değil."

Şeyh Kazım Aıman'nın arkasına baktı, bir ordusu yoktu ya da onun için canını hiçe sayacak korumaları da bu daha da fenaydı. Kaşlarını çattı.

"Yalnız mı geldin?"

"Ordumu cebimde taşıyorum,"

Bu kinaye ciddiydi. Düşmanının inine gözü kapalı gelmek ve tek başına olduğunu onların zihnine sokmak, cesaret isterdi. Böylesi düşmanlar kazanmış bir adamın gücünün üstünlüğünün az olduğu bilinirken, yanında koruma ordusu olmadan gezmek akıl karı değildi, aynı zamanda tehlikeliydi.

Fakat herkes bilirdi ki Fahd gözü karalığı ve merhametsizliği ile tanınırdı. Kendini korumak için kimseye ihtiyaç duymaz, gözü döndüğü an masum suçlu demez herkesi gözden çıkarırdı.

"Adamlarım bir silah atışı uzaklıkta, çöle geldim." dedi kaba bir tonda, "Kendi evime, burada bana kim zarar vermeye cüret edebilir ki?"

Doğru söylüyordu, çöller onun evi, hatta evreniydi. Yaşlı adamın yanında koruma gibi duran, ondan bir baş uzunluğunda olan iri kıyım adamı işaret etti. "Oğlun mu?"

Hemen yanında duran ve bir hata yapmasından çekindiği oğluna uyararak bakarken, başını salladı. "Küçük oğlum,"

Normalden daha koyu ten rengine ve koyu kestane saçlara sahipti, babasına hiç benzemiyordu.

"Hoş geldin," dedi sonunda Şeyh Kazım oğlunun gerginliğinden korkarak. "Sana soğuk bir şeyler ikram etmeme izin ver,"

Fahd başını sallayarak teklifi kabul etti. Çadır büyüktü, gözlemlediğinden de daha iyi inşa edilmişti. Bir saldırı anında, bez duvarları kolaylıkla kesilecek şekilde tasarlanmıştı. Akşam olduğu için çölde hafif esintiler başlamıştı. Ortam oldukça serindi. İçeride birkaç adam daha vardı. Kazım onu diğer kişilere taktim etmedi çünkü hepsi kim olduğunu zaten bilmekteydi. Saygıyla selamlamışlar, sabırla ilk hamlesini beklemekteydiler.

Önlerinde şereflerine hazırlanan bir eğlence yemeği mevcuttu. Fahd onların keyiflerini yarıda kesmiş olmalıydı. Ne yazık! Renkli dokuma kilimlerin üzerinde ayakkabısıyla yürüdü ve kimse tek kelime edemedi.

İçerisi şatafattan uzak ama konforu tam şekilde inşa edilmişti. Şeyh Kazım varlıklı bir adam değildi fakat fakir de değildi. Oğullarının büyümesiyle güç toplamaya başlamış, destekleriyle kendi adını son zamanlarda birçok işte duyurmuştu. Yine de büyük Prens Vahid ile olan ve yıllar süren husumet, onlara büyük zarar vermiş, saygınlıklarını zedelediği için dost bulmaları zor olmuştu. Onlar da çareyi düşmanla iş birliği eder hale gelmişti.

Şeyh Kazım onur konuğu olduğunu göstermek için kendi yerini Fahd'a verdi. Diğerleriyle birlikte yer sofrasının etrafına oturdu. Tepelerinde beliren bir erkek hizmetçiye içecek getirmesini emretti. Kimseden çıt çıkmıyordu. Aıman kapının girişinde dikilirken içecekler çok geçmeden, gümüş kabartmalı tasların içinde geldi. Fahd ile göz göze geldi, efendisinin sessiz emrini almıştı.

Hizmetçi gittiğinde Şeyh Kazım davetsiz misafirine döndü ve herhangi bir girişe gerek duymadan, "Bu ani gelişinin sebebi nedir?" diye sordu.

Dudaklarının kenarı kasılan Fahd buz gibi olan reyhan şerbetinden büyük bir yudum aldı, bardağını göğüs hizasına indirip karşısındaki adamı izledi. Hiç umursamadı, bardağı yer sofrasının üzerine koydu. Parmağının tersiyle ağzını silerken, özellikle ağırdan aldı.

"Bu sene çöl yarışlarının burada olacağını duydum,"

Yaşlı adam rahatlamış bir halde gülümseyerek, "Yarışmaya girmek istediğini söylüyor olamazsın herhalde?" diye sordu. Fahd ona baktı ifadesiz bir halde, adam şaşkınlığını gizleyemedi. "Katılacak mısın?"

Fahd ona ters bir bakış attı çünkü bu tepkinin nedenini tahmin edebiliyordu. "Ben yarışmalara kaybedeni kazanmak için girerim." Adamın yüzü asıldı, doğruydu. Fahd düşmanını madara etmek ve üstünlüğü sağlamak için istediği yarışa girer ve kazanırdı ama galibiyet hediyesi için değil, sadece hısmını mahvetmek için. Yerinde kıpırdanan oğluyla bakışları istikametini değiştirdi. Oğlu bu konuyu tartışmak istermiş gibi bakıyordu ama akıllı davranıp çenesini kapalı tutmayı becerdi.

Şeyh artan tansiyonu sakinleştirmek için, "Kral'ın gözdesi, Çöllerin Aslanı," diye iltifat etti. "Bu sene oğullarımda katılacak yarışa. Biz kulların arasında düzenlenen bu şenliğin sizin gibi bir Prens'in, dikkatini çekmeye değecek bir organizasyon olacağını zannetmiyordum, bilsem kendim gelir davet ederdim."

"Çöllerde olan her şey benim dikkatimi çeker,"

Adam yutkundu, Kral'dan izin alırken bundan korkuyordu işte, korktuğu başına mı gelmekteydi? Fahd yine kendi krallığını ilan etmiş, isteğe

göre veto koyarak, sınır çizmişti. Kendisine ait olamayan sorunlara hudut çizmişti. Bir kapıya başı sıkışmış hırçın bir kurt gibi hırlamadan evvel sözü değiştirdi.

"Bu yarışmanın sebebini duymuşsunuzdur. Sizin de katılmanız bizi şanslı ve gururlu kılar."

Duymuştu, bir nevi açık arttırmaydı.

Fahd, adamın demek istediği şeyin farkında olduğundan dolayı ifadesini yumuşatmadan kaşını kaldırdı. Yenilgiden sığınak kazandığı, kaybettiği yerde müttefiki olduğu hayalindeydi. Şanslı olmayacaklardı, üstelik şanslı onun için kullanılan sıfatlar arasında en başarısız olanlardan biriydi çünkü o şansa ve talihe değil, zekaya ve güce inanırdı. Bunu onun bilmesine gerek yoktu.

"Her şeyin yeri ve zamanı vardır," dedi imalı bir şekilde.

"Yeri demişken..." dediğinde adam Fahd kelimeleri ağzına tıkadı.

"Yeri gelmişken, kızınızın durumu ayrı." Bakışlarını yüzüne çevirirken parmağını kahve fincanının yanındaki oymaların üzerinde dolaştırdı.

Daha evvel Şeyh Kazım kızını aracılar yoluyla Fahd'a teklif etmiş ve reddedilmişti, o da kızı başkasına vermişti. Şimdi kızından bahsederken bunun evlenen kızı değil, henüz sekiz yaşındaki kızı olduğundan emin olmak onu bile germişti. Oğullarının kahveleri neredeyse boğazlarına dizilmişti, baba ise çaresiz bir sessizliğin içine düşmüştü. İki genç hemen palazlandı, parmakları biraz daha sıklaşırsa ellerinde duran fincan parçalanacaktı. Aıman ise tetikte duruyordu çünkü arkasında kıpırdanıp duran adamlar her an silahlarına yeltenmek üzereymiş gibiydi. İlk toparlanan yaşlı liderleri olan Şeyh Kazım oldu.

"Bu konunun kapandığını sanıyorduk, malum kızım evlendi."

"Konunun kapandığını size bildirdim mi? Sadece zamanı değil dedim."

"Şimdi zamanı geldi mi?" diye sordu, "Şimdi zamanı geçti," diyemedi. Adamdan cevap gelmeyince, düşüncelerini söze döksün istedi. Muammaları sevmezdi. "Küçük kızım seni neden ilgilendiriyor Fahd, yeniden evlendiğini duydum,"

"Ben daha evvel de iki kere evlendim Kazım," dedi Fahd sakin bir ifadeyle gözlerine bakarken.

Yaşlı şeyh ciddiyetini dikkatle inceledi. Ona küstah bir tutum sunan Fahd'ın neden böyle aniden değiştiğini anlamak istediğini çözdü. Yeniden evlenmesinden hoşlanmadığı belli olsa bile, Prensler arasında belli bir yere sahip olan bu adamla iş birliğinin kolay kolay yabana atılamayacağını bilecek kadar akıllı olduğundan emindi. Ancak kızı henüz çocuktu, içinde bir

yer az da olsa vicdan duygusuyla sızlamış gibiydi ama o da gücün ve ittifakın sarhoşluğuyla derhal yer değiştirmişti.

"Açık konuş," dedi tok bir vurguyla, "Kızlarımdan biri hâlâ senin ilgi alanına giriyor mu?"

Fahd bakışlarını adamın ellerine indirdi, fincanını sıkıca tutan ellerinden gerginliğini anlayabiliyordu.

"Neden ilgilenmeyeyim, bir sınır mı var evliliğe?"

"Yok mu?" diye sordu yaşlı adam.

"Taze meyveleri severim," dedi Fahd. Umursamaz bir şekilde omuzlarını silkti. Adamın ağa yuvalanması hoşuna gitmişti. Fayz'lar ziyaretinin sebebi ile ilgili şüphelenmemişlerdi ama bundan sonra endişelenmeleri gerekecekti. Ne için burada olduğunu ya da beklentisinin ne olduğunu asla bilemeyeceklerdi. Kız meselesi havada kalmıştı, hatta ne için ani bir ziyarete gerek duymuştu bu huzursuz etmişti. Böylece dikkatlerinin kızların da mı, yoksa işlerinde mi olması gerektiğini asla kestiremeyeceklerdi.

Şiddetli bir baş ağrısıyla uyandığında, çadırın loş olduğunu fark etti. Dört yanı duvarla çevrili değildi, hal böyle olunca da dışarıdan sızan ışık hâlâ geç bir saat olmadığı için hayatın devam ettiğini belirtmekteydi. Yataktan doğrulup ağrıyan başını ovdu. Bedeni dayak yemiş gibi hantaldı, üstelik yaraları iyileşmemişti. Bir krem ya da rahatlatacak bir şey olsaydı yara kabuklarının bu kadar gerilmesini ve canını yakmasını engellerdi. Bileğindeki deriyi ovarak biraz rahatlattı. Ayaklandığında ne yapacağını bilmez halde yatağın başında dikildi. Kısa bir süre, loş çadırda düşmeden yolunu bulmak için sımsıkı kapanmış kapısına yöneldi. Dışarı baktığında etrafta kimsenin olmadığını, herkesin sesinin uzaktan geldiğini idrak etti.

Kapısında bir koruma ya da bir nöbetçi olmaması tuhaf değil miydi? Demek ki bu adam kendine bu kadar çok güvenmekteydi ya da çölde kaçacak bir yeri olmadığını bildiğinden, umursamazdı. Aklı olan birinin bilmediği çöllerde macera yaşamayacağını düşünmüş olmalıydı. Ayakları serin kuma temas edene kadar sakince yürümeye ve etrafı incelemeye başladı. Her çadırın bez bir kapısı vardı ve içerisinden ışık sızmaktaydı. Buraya geldiğinde, gecenin nasıl olacağını merak etmişti, şimdi görüyordu ki yerleşim yerlerinden farkı yoktu. Öyle karanlık ve köhne de değildi. Medeniyetten ne kadar uzak olursa olsun zekice tasarlanmıştı. Çadırların ışımasına yardımcı olan benzinli jeneratörlerin sesini duyumsayabiliyordu.

Hemen önünden geçtiği çadırlardan çıt çıkmıyordu ama geceyi uğultulu

bir sohbet sesi inletiyordu. Bu sesler çok yakın bir yerden gelmekteydi. Merak yönünü belirledi. Büyükçe bir ateşin başında oturmuş kalabalık hizmetli grubuyla karşılaşmayı beklememişti. Giyimlerine alışık olmadığı erkekler hemen ateşin önünde kahkahalarla konuşurken, onlardan ayrı bir dünyada duran kadınlar ise anlatılan hikâyeleri hevesle dinliyordu. Etrafına bakındı, birkaç koruma dışında kimse yoktu. Onlar da zaten onu gördüğü an görmemiş gibi başını başka yöne çevirerek saygıyla yanından geçip gidiyordu. Ne göz hapsi vardı ne de zorlama, bu işte bir tuhaflık yok muydu?

Bugün uykuya dalmadan evvel araba sesi duyduğuna yemin edebilirdi, aklına bu gerçek gelince zihnindeki fikirler heyecanla parladı. Dudağını dişleyerek çölde dolaşmak için getirdikleri arazi araçlarının nerede olduğuna bakınmaya başladı. Yakın bir yere park etmiş olmalıydılar. Sağ taraftan bir yerden develerin ve atların sesleri geldiğine göre, onlar da uzakta olamazdı. Belki içlerinden birini çalıştırabilirse ya da atlardan birini alabilirse, kurtulması için bir çıkar yol arayabilirdi. Ayağındaki izleme cihazının menzili ne kadardı bilmiyordu. Ne kadar uzaklaşmasına izin veriyordu, öncelikle bunu keşfetmeli ve ondan kurtulmak için bir çare aramalıydı.

En azından bir plan yapana kadar nerede olduklarını bilmeliydi. Filmlerde ne kadar kolay gerçekleşirdi kaçışlar ya da kitaplarda hep birileri gelip kurtarıyordu karakterleri ama burası gerçek bir dünyaydı. Her şeyden önce Türkiye değildi, Rüzgâr Karalı'nın sözünün bir yere kadar geçeceğine emindi. Onun gücü bile sınırlı kalacaktı. Burada Kralların tek bir sözüyle insanlar izi bile kalmayacak şekilde ortadan kaldırılıyordu. O yüzden öyle kusursuz bir plan yapmalıydı ki, sonra sorun yaşamamalıydı. Ufak bir çadırın etrafından dolaşarak sesleri arkasına aldı. Uzaklaştı, bata çıka biraz yürüdükten sonra kendi devasa çadırı da geride kalmış, siyah bir çadırın yanına gelmişti. Bu çadır diğerleri gibi yüksek kubbeli değil, aksine dikdörtgen duruyordu. Üstelik kumaş kapısı bir kenara toparlanarak açılmış, içerisinden ise ışık yansımaktaydı. Yere serilmiş kilimlerin üzerinde sırayla dizilmiş yer minderleri ve saman yastıkları mevcuttu. Derhal çadırın girişinden kaçındı. Etrafta kimse yoktu, fakat bir yerden gür bir erkek sesi gelmekteydi. Arap lehçesiyle sert bir soru soruyordu. Korkuyla kalbi paralanırken yakalanma endişesiyle koşmaya başladı.

Ses daha da yaklaştı, meraklı adımlarını çadırın arkasındaki o sesten uzağa yönelttiğinde, karanlığı aydınlatan birkaç meşalenin çadırlardan uzakta bir yerde yakıldığını fark etti. Meşalelerin ortasında duran kişiler hareketsizdi. Tedbirsiz adımları hızla durdu. Kim olduklarını tam olarak göremiyordu ama buralarda bu kadar rahat dolaşan kişilerin sayısı da hayli azdı, onlardan birinin Fahd olduğunu içinden bir ses fısıldıyordu çünkü

sesi ona benziyor, göremese bile arkadan seçtiği hükmeden duruşu onu andırıyordu.

Tuhaftı, daha birkaç gündür hayatında olan bir insandı ve herkesten başka olan tavrı ve herkesten ayrı olan hükmeden duruşuyla onu diğerlerinden hemen ayırt edebiliyordu. Onu henüz görmemişlerdi fakat ortada böyle direk gibi dikildiğinde bu çok uzak bir ihtimal olmayacaktı. İnsan başına en büyük belaları her zamanki gibi merakından ya da dikkatsizliğinden açıyordu. En azından bu adamların neler çevirdiğini öğrenmek ümidiyle kendi planlarını kısa bir an bir kenara bıraktı. Birkaç adım atarak açıklığa çıktığında, yerde yatan şey dikkatini çekti. Bir avdan mı gelmişlerdi zalimler. Ama çölde ne avlayabilirlerdi ki? Kaşlarını çatarak yerdeki gölgeye odaklandığında, onun bir insan bedeni olduğunu ve meşaleden süzülen ışıktan göründüğü kadarıyla beyaz elbisenin önünü kanların kaplandığını gördü. Hızla eli ağzına kapandı. Dehşetle gözleri irileşirken, Fahd elindeki kılıcı kaldırdı ve hemen ayaklarının önünde diz çökmüş olan genç yalvarmaya başladı. Çığlık atmamak, feryat etmemek o kadar zordu ki, bir can daha onun ellerinde son bulmamalıydı. Müdahale etme şansı bulamadı, her şey o kadar hızlı oldu ki sadece dondu kaldı. Kararlığıyla parlayan gümüşi kılıç rüzgârı yararak adamın boynuna oturup tek hamlede teninden aştı. Karanlıkta kanların fışkırmasını görememişti ama adamın elini boynuna götürmesini, çıkardığı tuhaf seslerle birlikte beyaz kıyafetinin kızıla boyanmasını görecek kadar meşaleler etrafı ışıtmıştı.

Çığlık attığından habersizdi. Fahd da dahil herkes başını sesin geldiği yöne çevirdiğinde, kızın gözleri tek bir noktaya odaklanmıştı. Adamın yanına inen elinde sımsıkı tuttuğu kılıcın ucuna. Oraya şimdi meşalenin ışığı düşüyordu ve kuma damlayan kızıl tomurcuklar gölgeler oluşturuyordu. Başı dönen ve bacaklarından güç kesilen Pelin'in son gördüğü Fahd'ın küfrederek ona doğru koşması ve kızın bedeni yumuşak kumlara kaba bir yaklaşımla serilirken bir aslan gibi kükremesiydi.

Hangi masum elinde kılıçla kükreyerek üzerine koşan bir zalimin önünde sağlam durabilirdi ki, o da yıkılmış kendini karanlığın güvenli kollarına teslim etmişti.

Zamanın burada nasıl geçtiği hakkında hiçbir fikri yoktu. Gecesi gündüze karışmış, günlerin idrakini çoktan unutmuştu. Gözünü alan ışığa lanet ederek elini gözlerine siper etti, boynu ağrıdığı için başını oynatmakta zorlandı. Yumuşak yastık hışırdayınca gece olan anılar zihnine yağmaya başladı. Bedenine elektrik verilmişti sanki, dehşet bir korkuyla yataktan fırladı.

Yatak!

Çadırdaydı, yatağa yatırılmış, üzeri örtülmüştü, üstelik ya sabah

olmuştu ya da akşam olmak üzereydi. Çadırın içi aydınlıktı! Korkuyla irilen bakışlarını yana çevirdiğinde, koltukta sessizce oturan adamı görünce önce kasılıp kaldı. Bakışları koltuğun kolçağına salınan koluna kaydı ve parmaklarında dövmeleri olan eline. O eller dün birinin daha canını almıştı. İkinci defa tanık olduğuyla yatakta toparlanarak geriledi. Korunma güdüsüyle yatağın başına doğru kıvrıldı, sırtı yatağın sırtına denk gelince duraladı. Hızlı hızlı soluyor, yanağına süzülen yaşlara engel olamıyordu.

"Nasılsın?"

Pelin hiç sesini çıkarmadan yanağındaki ıslaklığı kabaca sildi. Kalpsiz! O bir kalpsizdi. Vicdansızdı. Kızın renginin kaçtığını ve gözlerinde gördüğü endişenin hoşuna gitmediğine karar verince, boğuk sesi pişmanlık belirten bir hırsa yenildi. "Bunu görmeni istemezdim."

Kızdan ses çıkmadı. Kolunu kolçağa yaslayan Fahd parmaklarıyla dudaklarına dokunarak düşünürken, dikkatli bir sessizlik oldu. Zihninden neler geçiyordu, sert ifadesinden anlaşılmıyordu. Bedeni amansız bir titremeye yenilen Pelin'in bakışları koltuğun kolçağından sarkan eline kaydı. Uzun parmakları ona cehennemin anahtarını anımsatıyordu. Ellerinde kan vardı. Suçu ne olursa olsun, insan hayatını almak bir kula ait olmamalıydı.

Fahd kızın nereye baktığını fark edince, kasılan eliyle koltuğun kolçağını kavrayarak oturduğu yerden ayaklandı. "Hak etmişti," dedi sessizliği yırtan keskin bir sesle. "Her kul kendi seçiminin karşılığını alır."

Ruhsuz ifadesine bakarken bu kadar sakin konuşmasına hayret ediyordu Pelin. Dilini ısırdı ama sözcükleri dilinde tutamadı. "Hiçbir insan, başka bir insanın elinden ölmeyi hak etmez."

"O hak etmişti," dedi Fahd nefret dolu bir sesle. Kini öyle taze ve elle tutulur haldeydi ki, adam yaşasa tekrar öldürmeyi gözünü kırpmadan yapacak gibiydi.

Pelin soluk soluğa yataktan fırlayarak, "Kim için hak etmişti?" diye hırladı. Korkudan titrediği kadar sinirden de kasılmıştı. Nasıl bir kaostu bu, merhamet dilenmek istediği kişi hiç ziyafet görmemiş yetim gibiydi. Şefkat ve hak adına bildiği sadece sözlerdeydi. Gözlerini deviren Fahd ona döndü, Pelin üzerine düşürdüğü gölgeyle sinerek bir adım geriledi. Adamın çatık kaşlarının altında parlayan gözleri ölüm kadar soğuktu. Bu bozuk güzellik altında un ufak olabilirdi. Bu adamda insanlık namına bir şey var mıydı? Bazen göğsünü yarıp içinde kalp olup olmadığını kontrol etmek istiyordu.

"O adam hak etmişti," dedi yeniden Fahd, sanki bunu vicdanına kanıtlamaktaydı.

"Neyi hak etmişti?"

"Daha fazlasını da hak etti." diye kaba bir hırlamayla soludu adam.

"Neden?" diye sordu kız, "Sebep ne olabilirdi ki?

"Altı yaşında bir kıza tecavüz etti. Yeğenine."

Yer ayaklarının altından çekildi. Konuşmak için atılan Pelin ağzı açık bakarken, az evvel hararetle savunduğu şey hakkında tek kelime edemiyordu. Buz kesmişti bedeni, insanlığı titriyor, vicdanı parçalanıyordu. Ufacık bir çocuk, üstelik kendi canından kanından bir emanet... Hadi kadınlar için bahaneleri vardı, kadınsı hatları, kısa etekleri, saçlarının teli, sesleri, bakışları, kokuları azdırıp kudurtuyordu, peki ya çocukların? Çocukların neyinden etkileniyorlar, kuduruyorlar da bu iğrençliği yapıyorlardı? Altlarındaki bezleri miydi onları cezbeden? Bu mahlûklar öyle iğrençlerdi ki ne insanlık ne de yüce makam bu ahlaksızlara isim koyamıyordu. Bir kadına, çocuğa, hayvana yapılan bu işkence cehennemi dünyaya taşıyordu. Bunun düşüncesi bile dehşetti, iğrençti, hiçbir vicdan adını kaldıracak kadar güçlü değildi. Bacakları titreyince arkasındaki yatağa yaslanarak güç aldı. Şimdi bu adam iyilik için mi vermişti bu kararı yoksa işine geldiği için mi? Adalet böyle mi olmalıydı yoksa cezasını hapishanelerde mi tüketmeliydi. Çözemiyordu, çözmesine izin verilmiyordu, perdeleri sımsıkı kapalı bir odadaki kilitli bir sandık gibiydi adam.

"Bir kerede aldın intikamı, başkaları bir kere korktu. Oysa onun adalete ihtiyacı vardı, insanların kıyan bakışlarına, hor gördüğü sözlere ihtiyacı vardı. Cezasını her anlamda çekmeliydi, onun çektiği başkalarına ibret olmalıydı."

"Oldu, niyetlenenlerde artık cesaret edemeyecek."

Kime ne anlatıyordu ki, adalet mahkeme duvarlarında, insanların vicdanında sade bir sözdü.

"Yabancınızım, yabancımsınız. Bırak beni gideyim, sana uygun değilim."

Adam aniden döndü. Bu sefer gözlerinde isyanın meşaleleri yanıyordu. "Anlamıyor musun?" diye bağırdı. Sesinin gürlüğünden kız ürkerek olduğu yerde sıçradı, kısa bir an gözlerini kapayarak dudaklarını ısırdı.

İşaret parmağını havalandırıp tehditle savururken, "Sen bana aitsin," diye hırladı.

"Ben kendime aitim," dedi ağlamaklı bir sesle Pelin. "Bir ailem var,"

"Senin ailen benim,"

"Bir vatanım var,"

"Senin yurdun benim,"

"Bir kalbim var,"

Adam başını dikleştirdi. "Beni seveceksin."

"Asla,"

"O zaman sevmediğin bir adamla ömrünü heba edeceksin çünkü seni bırakmayacağım."

Bir anlayışsızla anlayışı tartışacağını sanan Pelin, "Büyük sözlerini lokma olup kursağına dizmezsem bana da Pelin Karalı demesinler."

Kızın baş kaldırması içten içte hoşuna giden adam bu düşünceye öfkelendi. "Çöl uçsuz bucaksızdır, kaçacak kadar salak olmadığına eminim, zeki kızsın kaçtığında kaybolma riskini göze almak istemezsin. Bil diye söylüyorum, çöller benim meskenim, adımını attığın her alanı karış karış bilirim, uzaklaşamazsın. Kaldı ki uzaklaştın, canım istemezse seni bulmam, kurtlara sırtlanlara hatta bedevilere yem olursun." Çadırın kapısına doğru yönelirken, "Kabullenmelisin, sen artık buraya aitsin. Ve zaman bitmeden, bu kültürle yaşamayı öğrenmelisin." dedi. Karanlığını da yanına alıp çadırdan çıkıp gitti.

Nasıl alışabilirdi kibir denen engin dağlarını, nasıl yerle bir edebilirdi anlayışsız ummanlarını, nasıl geçebilirdi yanlış bildikleri iman hatalarını. Nasıl kabullenebilirdi uğursuzluğu. Ne kadınlığı kabul edebilirdi kuma olmasını ne de vicdanı kabul edebilirdi başkalarının mutluluğuna göz diken ömrünü, üstelik özgürlük için canını feda edenlerin neden bu kadar gözü kara olduğunu şimdi şimdi anlamaktaydı. Özgürlük dedikleri şey bir sözden ibaret değildi. İğnesini kaldırmış akrep gibiydi. Bir çember içine alınmış ve etrafı ateşe verilmişti ya kendini sokarak ölecek ya da yanacaktı. Hangi seçeneği seçerse seçsin sonu hüsran olacaktı.

Dizleri üzerine çöktü, bileğindeki cihaza bakarak sessizce ağlarken, hangisinin doğru olup hangisinin yalan olduğunu düşündü. İyi biri değildi, kötünün iyisi olur muydu? Onu satın almıştı, bir nevi hayatını bilinmezlikten kurtarmıştı ama bilinir bir cehenneme tutsak etmişti. Bir adamın daha canına kıymıştı ve ona dur demeye geç kalmıştı. Suçlu ya da suçsuz kim olursa olsun kendini adalet sayamazdı. Dün gece elinde kılıçla ona doğru koşarken, korkudan altına yapacaktı. O adam gibi öleceğini sanmıştı. Ölüm kokan geceyi içine solurken de ilk defa ölümün soğukluğuyla sarsılmıştı. Bir kadını daha zorla ömrüne köle etmişti. Kadınları mal gibi görmekteydi, birinin sihri geçince bir başkasıyla avunmayı kendine hak edinmişti. Şu ana kadar elle tutulur tek bir insanlık görmemişti. Evet öldürmemişti ama ölmekten beter etmişti. Kuma ederek kadınlığından tiksindirmişti, köle ederek insanlığından tiksindirmişti, çaresizliğine isyan ettirmişti.

Pelin çadırın kapısına koştu ama kumlara adım attığı ilk adımda durmak zorunda kaldı. Fahd çadırın önünde duran bir kadının kolundan kabaca tutmuş, onu azarlayarak konuşuyordu. Pelin şaşkınca bakakaldı.

Elinin altında korkuyla sinen kadın ise kısık sesle bir şeyler söylüyor, hatta yalvarıyordu. Sonra kadını sürükleyerek çadırlardan birine yönlendirdi. Kız gitmemek için diretirken ayakları kumda kayıyor, elinden kurtulmak için kıvranıyor ama başaramıyordu. Pelin kızı kurtarma umuduyla kapıya atıldığında, karşısına nereden çıktığını bilemediği bir gövde dikildi ve ona çarpmamak için son anda durdu. Başını kaldırdığında Aıman denen adamın olumsuz bir ifadeyle baktığını gördü. Duruşu gitmesine izin vermeyecekti. Pelin ürkek gözlerini çadıra çevirdi. O kadına ne yapacaktı, dövecek miydi? Yoksa daha kötü şeyler mi yapacaktı. Yüzünü görmüştü, daha genç duruyordu. Yirmili yaşların başında olmalıydı. Yüzündeki çaresizlik zihninde yankılanınca, midesi bulandı. Bir kadının daha mı hayatını mahvetmişti, bu kadın da onun kadınlarından biri miydi? Evlendiği üç, kölesi ettiği kaç kadını vardı? Çadırına döndü ama yatağa kadar yürümeye gücü yetmedi, dizleri bükülünce olduğu yere yıkılıp haykırarak ağlamaya başladı. Sesi kısılana, başı ağrıyana, gücü tükenene kadar ağladı.

"Hiçbir dua seni elinden alamayacak ve yemin ediyorum göz yaşların asla kurumayacak."

Pelin duyduğu kadın sesiyle irkilerek ayaklandı. Yanaklarını koluna silerek kuruladı. Çadırın girişinde Alya denen kadını görünce çenesini gururla havalandırdı. Tek başına gelmemişti, Alya'nın yanında ondan kısa bir kadın daha vardı. Bu kadını... Kahretsin az evvel Fahd'ın bu kadını zorla çadıra tıkıştırdığını görmüştü. O da diğerleri gibi tesettürlü bir kadındı. Alya ile iyi anlaştığı belliydi, yanında güvende duruyordu. Bu da Fahd denen adamın diğer kadınlarından biriydi kesin, mideleri nasıl bu kadar genişti. Hareminden biri daha onu sahiplenmişti.

Amir bir keresinde şakayla karışık Kralların ve prenslerin seksene yakın kadını olduğundan bahsetmişti. Hatta bazı erkeklerin tüm kadınları bir eve hapsedip birlikte yaşamaya mahkûm ettiğinden bahsetmişti. Allah'ım kâbus gibiydi, bu yaşadıkları gerçek olamazdı.

O sırada çadırın içine koşturarak giren Aişe korku dolu gözlerle yanına yaklaştı fakat Alya ve yanındaki kadını görünce konuşmaya da yanına gelmeye de cesaret edemedi, olduğu yerde donup kaldı.

"Demek seni bu kadın için çağırdı saraydan Aişe," Alya kadına bakarak sakin sakin konuşmaya çalışıyordu ancak Aişe sanki etine kılıç yaslanmış gibi huzursuz ve korku içinde duruyordu. Onu kendi dilince azarladığını biliyordu.

"Ne istiyorsun?" diye sordu Pelin kadına, daha ne istiyordu.

Alya onun ne dediğini anlamayınca Aişe'ye baktı, tercüme etmesini

sessizce emretti. Kadın yüzünü eğerek, "Ne istediğinizi soruyor hanımım," dedi çekinik bir sesle.

Alya sahte bir kahkaha attı, kötü kadınların film sahnesi gibiydi. Bir anda gülmesini keserek gözlerini kıstı. "Görüp görebileceğin gün bugün olsun, dilerim geleceğin acı ve gözyaşı ile dolsun, sevmek sana müstahak sevilmek hak olmasın. Öyle aç kal ki mutluluğa, güldüğün bir gün kalmasın." Kin dolu sesi çadırın kumaşlarından dışarı sızıyordu.

Onun ne söylediğini anlamayan Pelin Aişe'ye bakarak, "Ne diyor?" diye sordu boğuk bir sesle. "Lütfen tercüme eder misin?" Aişe bir an Alya'nın gözlerine baktı ve akabinde sessiz kaldı. Pelin ondan cevap beklediğini belirtince, "Beddua ediyor hanımım" diye geçiştirmeye çalıştı.

Alya yanındaki kadının koluna dokunarak ona bir şeyler anlatmaya, bağıra bağıra beddua etmeye başlayınca, Pelin bir terslik olduğunu anladı. Anlasa cevabını verecekti ama dilini çözemiyordu.

"Ne diyor Aişe? Söyle lütfen ne diyor?" diye sordu yeniden.

Aişe yeniden susunca, Alya yanındaki kadının koluna yapışarak silkeledi. Bu kız yirmisinde değildi. Hayır, henüz on sekizinde olmalıydı, ondan daha ufaktı. Alya o kadar çok dürttü ki kadını sonunda o da konuşmaya başladı ama Pelin'i şaşırtan kızın konuşma şekli değil lehçesiydi.

"Annem diyor ki, kumalık cehennemden elbisedir, yanmadan üzerinden çıkaramazsın. Sen beni yaktın kor ateşlerde, dilerim sen de bu cehennemde yanarsın."

'Anne' mi demişti? Az evvel bu kız annesinden mi bahsetmişti. Alya denen kadın kendinden en fazla beş yaş büyük olabilirdi ve kızı vardı. Bu genç kız onundu. Yer ayaklarından kayar gibi oldu, karıları derken şimdi bir de çocuklarının olduğunu öğrenmişti. Hem de boyunca...

Alya ağız dolusu bağırmaya başlayınca çadırın kapısı açıldı ve Fahd içeri daldı. Alya ve yanındaki genç kız çekinik şekilde sustu. Ondan çekiniyorlardı. Fahd ikiliye tepeden bakarak hükmetti. "Ne işiniz var burada?"

"Gelininle tanışmak istedi," dedi Alya kızını öne iterek. Genç kız çekinikçe gözlerini kaçırdı. Az evvel onunla kavga ederken de böyle sinmiş ve ürkmüştü. Yoksa başkalarına gösterdiği şiddetten ailesi de mi nasibini almaktaydı?

Pelin ağzı kurumuş halde, "Senin kızın mı?" diye sordu.

Fahd başını kaldırıp baktığında, saçlarına parmaklarını daldırarak şaşkın bir sesle, "Allah'ım nasıl bir cehenneme düştüm ben," diye isyan etti. "Karıları, kızları olan bir adamın hâlâ üzerimde hak iddia etmesi..."

Fahd karanlık gözleriyle Pelin'e bakarken, "Çıkın," diye bağırdı Pelin,

artık isyan ediyordu. Bir insanın üzerine daha ne kadar gelebilirlerdi ki. "Çıkın çadırdan, bundan fazlasını kaldıracağımı sanmıyorum."

Alya neden böyle asice haykırdığını anlamadı ama onun kıskançlıktan gözünün döndüğünü ve nazlanarak kocasını avucunun içine almaya çalıştığını sandı. Ne dediğini anlamadığından hırslandı, kendine hakaret ettiğini ya da iftira atıp kocasını üzerine püskürteceği korkusuna kapıldı. Hırsla konuşmaya başlayınca, kızı koluna dokunarak onu yatıştırmak için sakince uyardı. Kadın başta umursamasa da sonunda razı geldi.

Fahd kaba tavrıyla, "Çıkın," diye buyurdu.

Alya öfkelenerek, "Bu kadın seni istemiyor, neden bu kadar ısrar ediyorsun? Bırak gitsin, bize uygun değil görmüyor musun?" diye söylendi.

"Zehra, anneni al çık," diye buyurdu kızına bakmadan.

Genç kız sürekli itiraz edip konuşan ve konuşma şekli bir kavgayı andıran kadını çekiştirerek çıkarırken, Aişe çekinik bir halde efendisine baktı. Fahd gözlerini ona çevirdiğinde kılıcından daha keskin bir ışık gözbeneklerini yoklamaktaydı. "Bir daha sakın yalnız bırakma, sen bunun için buradasın," Korkuyla titreyen Aişe, başıyla onayladı. Fahd sessiz bir emirle çıkmasını belirttiği an ayakları yanmış tazı gibi çadırdan kaçtı.

Pelin dişlerini sıkarak gözlerinin içine baktı. "Sen de çık,"

"Bana bir daha sakın," diye başladı sözlerine adam, Pelin onun aralarına havalandırdığı işaret parmağının tehditle sallandığını görünce, öfkesi katlandı. Onu umursamadan adam devam etti. "Sakın bana emir vermeye kalkma,"

"Çık dışarı," dedi onu umursamadığını belli eden Pelin.

"Kültürümüz bu," dedi Fahd ona aldırmayarak. Belindeki kılıcı çıkarıp sandığın üzerine koydu, üzerindeki koyu renkli kıyafetini çıkardı, beyaz elbisesiyle dikilirken onun düşüncelerini umursamıyor gibiydi. Duymuyordu.

"Kadınların adı yok bu ülkede,"

"Kadınlarımıza değer veririz, koruruz, kollarız, mutlu ederiz," dedi Fahd seccadeyi sererken.

"Böyle mi mutlu oluyorlar, kocalarını başkalarıyla paylaşarak,"

"Bu onların kaderi, kaderiniz!"

"Benim kaderim bu değil, asla da olmayacak. Birinin tercihi olmak isterim, alternatifi değil."

"Sen üçüncü karımsın," dedi adam yüzüne gerçekleri çarparak.

"Ne yazık ki bu söylediğin isteğimle gerçekleşmeyecek... Bir kadın her

ihtiyacını karşılayacak tek bir erkek ister ömrüne ve bir erkek tek ihtiyacı için tüm kadınları arzular sizin yaşam biçiminizde. Denk değiliz."

Fahd aldırmıyordu, hazırlığına devam ediyordu. Pelin umursamaz adamın ne yaptığına bakıyordu. Yaban hayvanların derisinden usta zanaatkarlar tarafından tasarlanan sandaletini çıkarmasını izledi. "İki tane karın var, tabiî bildiğim kadarıyla! Onlara gitsene, seni seve seve kabul etmişler işte."

"Çok konuşuyorsun."

"... peki kaç çocuğun var?"

Fahd kıbleye dönerken, "İki," dedi sadece. Sonra sanki Pelin orada yokmuş gibi namazını kılmaya başladı. Karısı mı iki taneydi, yoksa çocuklarının sayısı mı? Cidden bu adamda din vardı iman yoktu. Ona kötülük ediyordu, insanları öldürüyordu ve sonra yüzsüzlükle hakkın huzuruna geçip selam veriyordu. Bu kültürü sevmemişti, kadınları kendine hak gören, diledikleri kadar eza eden, canlarının istediklerini alacaklarını sanan ve tüm kötülüklerine perde olan dini kullanan, bu zihniyeti sevmiyordu. Asla böyle bir inancın kölesi olmayacaktı. Allah'ı seven beşerî her mahluku severdi, onlarınki Allah sevgisi değil gösteriş olmalıydı! Ne kabullenecek ne de kabul görülen olacaktı. Hangi akıllı kadın alternatif olmak isterdi, hangi gururlu kadın ömrünü adadığı adamı bile bile bir başkasıyla hatta başkalarıyla paylaşmak isterdi. Zorunda olmak ayrıydı ama istekle bunu düşünecek kadının aklından şüphe ettirirdi?

Güzel ülkesinde kadına en azından saygı vardı, adalet ikinci evliliğe izin vermediği gibi kadının haklarını da çok katı kurallarla korumaktaydı. Önceden kadın hakları konusunda zayıf bir ülkede yaşadığını sanırdı, sağdan soldan duyduğu sözlerle üzülürdü ancak seçme ve seçilme hakkı vardı. Özgürce okuma, gezme ya da evlenme hatta sevgilisi olma hakkı vardı. İbadet ve itaat başkaydı. Peki bu ülkede ne vardı, araba kullanmayı bırak sokağa çıkarken bile kocasının iznine tabiî olan köleler kadınlardı.

Pelin ona saygısından olmasa bile Yaradan'a saygısından sabırla ibadetinin bitmesini bekledi. Belki beş vakit namaz kılan biri değildi ama annesi çocukluğunda her tatil camiye gönderip dualar öğrenmesini sağlamıştı. İbadeti ve dua etmeyi öğretmişti. Ve öğrendiklerinin içinde dinen zülüm haramdı. Ellerini karnının üzerinde bağlayıp huşu içinde teslim olurken Rabbine, ne kadar insancıldı. Beli bükülüp rükûa giderken ilk defa onun da boyun büktüğü bir yer olduğunu fark etti. Fahd namazını kılarken, Aman geldi çadırın dışına ve namazını bitiren Fahd tek kelime etmeden derhal çadırdan çıktı. Onların arkasından Aişe çadıra girince, Pelin "Korkma iyiyim," diye onun içini rahatlatmak istedi.

"Korkmadım ki," dedi elindeki tepsiyi yer sofrasına bırakan kadın.

"Niye korkmadın, efendine karşı geliyorum, bana zarar vermesinden endişelenmiyor musun?"

"Said el Fahd'ın kadınları bu dünyadaki en şanslı kadınlardır," dedi Aişe yeniden. Bozuk plak gibiydi, öğretilmiş kelimeleri iğretiydi.

"Kumalığın neresi şanstır," diye azarladı. "Bana zarar vermesinden korkmalıydın," diye sitem etti bir destek arayarak.

"Korktuğum kişi efendim değildi, Alya'ydı hanımım."

Pelin ona nasıl bu kadar itaatle kaderini kabullenebildiklerini soracaktı ki, karnı guruldayınca hiç itiraz etmeden ve nazlanmadan sofraya yaklaştı. Yer sofrasında oturmak zordu, alışması da mümkün durmuyordu ama insan aç olunca nazlanamıyordu.

"Gerçekten iki karısı, iki tane çocuğu mu var?" Ekmeğe uzanırken kuşkuyla cevap bekledi.

"Üç karısı vardı, biri dört sene önce doğum sırasında öldü. Şimdiye kadar iki karısı oldu, iki de kızı." Bardağına soğuk bir şerbet koydu.

"Karısını sever miydi?" diye sordu Pelin merakla. "Ölen karısını?"

"Efendim tüm insanları sever ve sayar,"

"Benim ne dediğimi anladın, insanları değil karısını sever miydi?"

Kız omzunu sarstı, "Ona da diğerlerine davrandığı gibi eşit davranırdı. Kimseye adaletsizlik etmezdi."

Asıl sorusuna yanıt almayacaktı. "Kızı kaç yaşında?" Ekmeğinden lokma alırken bir an duraksayarak cevap bekledi, adam daha otuzlu yaşlarda duruyordu, kızı ise yirmisine yakın gibiydi. Yaşını göstermiyor dese, yok mümkün değildi. Acaba kız başkasının mıydı? Abisinin falan çocuğuna mı sahip çıkmışlardı?

"İlk karısı Alya'dır, az evvel çadıra gelen kadın. Kızı da 17 yaşındadır. Zehra-tül Adeviyye efendimizin ilk evladıdır,"

Pelin'in elindeki ekmek parmaklarının arasından kayıp düştü. "Şaka mı bu?"

Aile şaşkındı. "Yok hanımım, neden şaka olsun, daha mı küçük duruyor?"

"Fahd kaç yaşında?" Bu sert sorusu kızı ürkütmüş ve bocalamıştı. Sonra fark etti onun kaygısını. Aişe kıkırdadı bu soruya, alışık değildi efendisinin adının böylesi sade söylenmesine. "Hiç hesaplamadık," Bıyık altından güldü.

"Kaç yaşında evlendi ilk karısıyla?"

"13 yaşında evlenmiş sanırım, iki sene sonra kızı dünyaya gelmiş. Zehra çok edepli bir kızdır ama kız doğmuştur. Berzah Hanım tarafından kabul görmemiştir."

"Peki diğer karısı?"

"Onun da Büyük Hanım kız doğunca aldı. Alya Hanım attan düştüğünde çok hastalandı, bir daha bebeği olmayacağını öğrenince Berzah Hanım, hemen gelin istedi. Varis şarttı." Bir korku filmini dinler gibiydi. Ya da eski bir roman sayfalarını okuyordu. Şaka gibiydi, Fahd daha çocuk yaştayken baba olmuştu, üstelik evlendiği kişi de çocukken anne olmuştu. Bu da yetmemiş üstüne kuma getirilmişti, şimdi bu kadar sinirli ve hırçın olmasını anlayabiliyordu. Geldiği gün kendini nasıl kötü hissetmiş olmalıydı, istenmeyen, değersizleştirilen, yarım bırakılan. Üstelik bu olaya üç kez göğüs germek durumunda kalmıştı. Onun adına üzülmüştü.

"Sonra Amina geldi, on beş yaşında güzel ve uslu bir kızdı. Alya onu sevmedi ama kabullendi fakat onun da bir kızı oldu. Sonra Rabia geldi, güzel bir kadındı. Hem de on dokuzundaydı hem olgun hem de sevecendi. Takdiriilahî, oğluyla beraber öldü. Çok beklenen erkek evlat hayalleri onunla toprağa gömüldü. Herkes umudunu kesmişti efendimizden ki sen geldin. Bir anda, öyle şaşırdık ki. Efendim karıları arasında asla ayrım yapmaz, ancak Amina ile Alya pek anlaşamazlar... dı! Yani sen gelene kadar!"

"Diğer kızı kaç yaşında?"

"13 yaşında oldu. O Zehra'ya hiç benzemez, Berzah Hanım onu sever." Dertli bir iç çekişle tabağı Pelin'in önüne uzattı. "Erkek çocuk aşkıyla yanıp kavruluyor hanemiz, inşallah sizin erkek evladınız olacak." Ettiği duanın neye mâl olacağını bilmeden ellerini göğe kaldırıp yüzüne sürdü.

"Allah korusun." dedi Pelin tüyleri diken diken olarak. Evladın kızı erkeği mi olur? Babası ve annesi her biri için Allah'a şükrederdi, bu nasıl zihniyetti. Evlat ayrımı yapılıyordu.

"Efendim için yeni bir gelin bakmıştı Berzah Hanım, düğün olacaktı yakın zamanda ama efendimiz bu sefer onları dinlemedi. Amcasının hiç sözünden çıkmazdı normalde ama karşı çıktı ve sizi getirdi. İlk defa amcasına ve annesine karşı çıktı. Çok şanslısınız. Alya ve Amina sizi bu yüzden kıskanıyor, çünkü efendim daha evvel bir kadın için kendinden ödün vermemişti. Kadınını kendi seçmemişti."

Onu satın aldığı, hatta ona hediye edildiği dilinin ucuna gelen Pelin yutkundu. "Kızlar okuyor mu?"

"Okuyor," dedi Aişe Pelin'i şaşırtarak, bu barbarın kızlarını okutmayacağını düşünmüştü. Hatta Zehra evlilik çağına gelmiş de geçiyordu onlarına kültürüne göre, hâlâ evlendirmemişti. Bu garipti.

"Büyük Hanımın tüm ısrarlarına karşın efendimiz kızlarını okutuyor. Üstelik Zehra'nın sürekli talipleri çıkıyor ama evlenmesine izin verilmiyor, kız yakında karta çıkacak. Kuma olarak bile istenmeyecek. Okuyor diye dili de sivri, ukalanın teki, kısır kalacak böyle giderse. Berzah Hanım efendime sık sık, kız kusuru olacak diye isyan eder."

"O daha çocuk," dedi Pelin öfkeyle.

"Onun yaşındayken kaç tane çocuğu oluyor burada kadınların. Alya Hanım da Zehra evde kalacak diye endişeli, yakında birine zorla verdirmezse iyi..."

Pelin duyduklarından sebep yemeden doymuştu. Sorsalar aynı dine mensuplardı ama kültürleri öyle farklıydı ki ne yedikleri ne giydikleri ne de yaşam tarzları birbirine yakın değildi. Kaç yaşına gelmişti fakat ilk defa birini namaz kılarken görmüştü, üstelik kadınlar hediye paketi gibi sarınmış, elleri ve yüzleri dışında hiçbir yerlerini göstermemekteydi. Söz hakları yoktu, özgürlükleri sınırlıydı, evlilikleri ise büyüklerinin iki dudağı arasında saklıydı. Ömürleri kocalarının memnuniyetine bağlıydı.

Pelin yemekten sonra dışarı çıkmadı, dün olanlardan sonra daha da tedirgin olmuştu, bu katilin elinden nasıl kurtulacağına kafa yormak istiyordu. En kısa zamanda bir telefon bulmalı, ailesine ulaşmalıydı. Vaziyetini bildirmeliydi, babasından ya da amcasından yardım isteyebilirdi ama bunu başarmak için öncelikle bir iletişim yolu bulmalıydı.

Dizlerini karnına çekmiş, sırtını yatağın ayakucundaki sandığa yaslamıştı. Dalgınlıkla bakarken, bir karıncanın büyük bir parça ekmeği taşımak için verdiği çabayı fark etti.

"Umuda kanat çırpış, sen ne güzel bir şeysin. Minnacık yaratılmış nazlı bedeninde, nasıl bir cengaversin. Bense kibirle ehlileşmiş bir cümleye bağladım hayatımı, beklemekteyim. Olsun artık diyorum, ne olacaksa olsun. Özgür müyüm, köle miyim, ben neyim? Ekleyip duruyorum sabahları akşama, her cümle arasında kendimi arıyorum, cevaplar hep meşgul çalıyor... Biliyorum, söylemek acizliğimi perçinliyor, ulu orta dertleşmek beni divane gösteriyor. Kaburgalarıma fazla geliyor acılarım, kalbim Amir diyor, ailem diyor da başka bir şey demiyor. Annem "Her dua cevabıyla doğar" derdi, benim dualarım mı yanlış, duyanım mı onu bilmiyorum? Öyle zalim ki, kendimi de koysam ayağımın altına, hiçbir şeyi gözü görmüyor, dinlemiyor. O konuştukça birikiyor acının izi. Sen dünyayı sırtında taşıyan cengâver, beni anlayabiliyorsun. Biliyorsun, budanan umutlar gibi gövdem, nereye diksem geri sayım başlıyor.

Birinin ahını mı aldım ömrüme, bedduası mı denk geldi önüme, "Ağzın

tat görmesin," diye mi feryat etti gönlüme. Sorma umuda koşan cengâver, bir daha uzanırsam yalanın güzelliğine, hayallerim kırılsın.

Benim için de dua et olur mu? Bir hastalık gibi üzerime oturan keder kalksın, kader özgürlüğü reçeteme yazsın. Acıyan hiç düşüm kalmasın."

Bir kıpırdama olunca, başını kapıya çevirerek sözlerini yarıda kesti, kimsecikler yoktu. Ama kumaştan kapının bir ucu açılmış, rüzgarla savaşıyordu. Biri mi dinlemişti onu, yoksa o kadar ürkmüştü ki içinin sesini birinin duymasından, sanrı mı görüyordu?

Çöl gündüzleri hayli sıcak bir yer olmalıydı, çadır konforluydu hatta serin sayılırdı ancak yine de sıcağın kokusu üzerine siniyordu. Aişe'nin yardımıyla duş aldı. Eski kıyafetlerini yıkayan kızın kurutmasını çarşafa sarınarak bekledi. Temizliğe şükredip üzerine giyerek, saçlarını taramaya başladı. Aynadaki haline bakarken yüzünü buruşturdu, bu uzun elbiselerin içindeki kıza hâlâ alışamamıştı. Üstelik bu kıyafet ona ait bile değildi. Onun için kıyafet alınıp alınmadığını bilmiyordu, umurunda da değildi ama kaçarken giyeceği ve dikkat çekmeyeceği birkaç kıyafeti olsa iyi olurdu. Daha evvel hiç kıyafet konusunu dert edinmemişti, parmağının ucuyla istediğini göstermesi almasına yetmişti, şimdi bu kadar basit bir sorun bile büyük bir endişe haline gelmişti.

Kıvırcık saçları ıslakken şekillendiği zaman çalı süpürgesi olmuyordu. Güzel görünmek için şekillendirmemişti onları ama karmaşık olduğunda kaşıntıdan duramıyordu. Saçlarına ayar verince çadırdan çıktı. Etrafta koşturan bir sürü kişi vardı. Çadırdan başının açık çıktığını gören Aişe panikledi. "Efendim sizi böyle görürse," Sözlerini tamamlayamadan çadıra girip şalıyla geri döndü. Kıza uzattı uzun ince kumaş parçasını fakat Pelin onu başına takmak yerine boynuna fular gibi sararak, inatla bu zorlamaya karşı çıktı.

Doğru düzgün düşünemiyordu, sürekli sulanan gözleri ve ağrıyan başı da buna hiç yardımcı olmuyordu. Dün gece ve bu sabahtan sonra onu bekleyen makûs gelecek yüzüne vurmuştu, eğer burada kalmaya devam ederse ileride Alya gibi bir kadın olacaktı. Üç ay demişti, eğer sözünde duracaksa üç aylık bir vakti vardı.

Güneşin baş döndüren sıcağına rağmen insan seslerini takip etmeye karar verdi. Korkmasına rağmen, ona merakla bakan gözlerin huzurunda yürüdü. Daha şimdiden asiliğiyle baş kaldıran tutumu ve herkesten başka duruşuyla, saçlarını rüzgârda savurarak zarifçe yürüyordu. Buralarda bir kadının saçlarını açması ayıp, günah, hatta kusur sayılırdı, ancak Pelin Aişe'nin tüm ısrarlarına ve ağlamaklı sesine rağmen başını kapamaya ikna olmuyordu.

Önünden geçtikleri çadırlardan birinin önünde onu gördü. Bu sabah çadırına dalan kızı, adı Zehra'ydı. Üstelik annesi gibi kaba bir tutumu yoktu ama sıcak da değildi. Samimi olunacak bir ifadesi bulunuyordu. Onu tepeden tırnağa süzerken, en az babası kadar nemruttu duruşu.

"Başınızı kapasanız hanımım, efendim buna çok kızacak," Aişe kıvranıyordu korkuyla.

"Hayır," dedi Pelin inatla. Ne aradığını ya da ne için dışarıda keşif yaptığını bilmiyordu ancak çevreyi incelemek ve görmek istiyordu. O sırada önlerinden geçtikleri koyu renkli çadırlardan birinden kalabalık sesler geldi. Bir koruma çadırın kapısını tutarken, içeriden uzun boylu, kaba ve sert yüzlü erkekler çıktı. Adamlar onu karşısında görünce afalladılar fakat bu üzün sürmedi. Kibirli bir gülüşle tepeden aşağı alıcı bir yaklaşımla incelediler. Fahd çadırdan çıkıp da bu manzarayla karşılaşınca, etrafta merakla onları izleyen kalabalıktan çıt çıkmadı. Sanki rüzgâr bile tersine esmeye kalmış, tüm beşerî mahluklar susmuştu. Milletin neyi bu kadar tuhaf bulduğunu merak ederken Pelin Fahd da baktı. Adam dişlerini sıkarak, "Örtün," diye buyurdu.

Pelin o zaman fark etti nemli saçlarının açık olduğunu ve adamların büyük bir tutkuyla saçları açık bu kadına baktıklarını. İnatla başını dikleştirdi, örtünmeyeceğini belirtti. Adamlar bir Pelin'e bir de Fahd'a bakarak, sinsice gülümsedi. Pelin onu hiç umursamadan arkasını döndü ve sanki gezisini kısa bir soluklanmakla ödüllendirmiş gibi yürümeye devam etti. Kumların içinde bata çıka yürürken, arkasındaki kalabalık Aıman'nın sesiyle dağılmış, Fahd'ın konuştuğu insanlar ise atlarına yönelmişlerdi.

Pelin çadırına gitmek için hareketlendi, tam içeri girecekti ki bir kadının kapıdan çıkmakta olduğunu fark etti. Bu kadını daha evvel hiç görmemişti, kısa boyluydu ve çekingendi. Hizmetlilerden miydi? Çadırında ne işi vardı ki, üstelik kadın onu gördüğü an paniklemiş, korkuyla uzaklaşmıştı. Pelin kadının tuhaf haline kafa yoramayacak kadar dalgındı, bu yüzden arkasından çadıra giren adamı fark edememişti. Fahd kolundan kabaca tutunca, canı acıdı, korkuyla bağırdı. Arkasını döndüğünde gördüğü bir celladın duygularıydı.

"Bir daha sakın başın açık dışarı çıkma,"

Kolunu ondan kurtarmak isteyen kız, "İster başımı açarım ister başka yerimi bu seni ilgilendirmez." diye hırladı.

"Emrediyorum." dedi adam hükmederek. "Öğrenmen gereken tek kural emirlerime kulak vermen... Ben senin sahibinim! Bu kadar çabuk unutmuş olamazsın."

Burnundan soluyarak kızı yatağın önüne sürükledi ve üzerine

savurarak üzerine doğru eğildi. "Sen karımsın. Benimsin! Sürekli tekrar etmekten bıktım. İtaat et ya da..." Gözleri karanlık bir tutkuyla parladı. "Ya da cezana razı gel." Ceza mı? Dövecek miydi? İşkence mi edecekti? Yoksa tecavüz mü edecekti? Daha ne yapabilirdi ki? Kalbi fazla hava pompalanmış balon misali şişti. "Anladın mı?" diye tekrarladı.

İlk gece aklına gelince yutkundu, güçlükle başını salladı. Öyle öfkeli duruyordu ki ağzını açıp tek kelime edemedi. Özgürlüğünün gücüne güvenmiş biri olarak daha önce hiç kimsenin iradesi karşısında boyun eğmemişti. Kimse ona -ki buna ailesi de dahil- kıyafet konusunda emir vermemişti. Ancak Fahd sert ve ısrarcı tutumuyla, kötü karakteri, vicdansız duruşuyla onu alt etmişti.

"Canını yakacağım söz dinle,"

Korku öyle baskındı ki, gözlerindeki ölüm karanlığını gördüğü an bu denli uysal olurken, nasıl itaatsizlik ederek sözünden çıkardı?

"Kaç gün daha bu şekilde devam edeceğiz, sen zorlayacaksın ben nefret edeceğim."

"Mücadele etmeyi bırak, sabrım bitmek üzere." Kız yüzüne tükürdü. Adam kabalaştı, çenesini sertçe tutarak sıktı. Parmaklarının baskısına tırnaklarının izi eklenmişti. Hızla atan kalbinin sesini kulaklarında duydu.

"Bir daha asi olacak mısın?"

"Asla boyun eğ..."

Kızın şaşkınlığa vakti olmamıştı. Işık kadar hızlı davranarak isyanla aralanan dudaklarını kendi ağzıyla kapadı. Çenesini tutan ve canını acıtan parmaklar yüzünden soluk aldırmadı. Üstelik uyguladığı güç sebebiyle kafası yatağın mobilya başlığına yaslanmıştı. İsyan ettikçe baskısı arttı, şakaklarında başlayan ağrı kafasının içine yayıldı. Neydi şimdi bu, susması için ceza mı veriyordu? O zaman yanılıyordu, kimsenin ona istemediği halde dokunmasına müsaade etmeyecekti. İtiraz etmek için hareket eden dudakları aralandı. İstekli dilini ağzına sokarak iradesini, asiliğini, isyanını ve mücadele gücünü çaldı. Aslında öyle hükmediciydi ki, ne yaptığının farkında olarak tek bir dokunuşuyla ona ait olan her şeyi nasıl da zorla gasp edeceğini kanıtlamıştı.

Diliyle araştırırken ağzının içini, acımasızca kontrolü ele geçirmeye çalışıyor, parmakları çenesinden boynuma doğru kayıyordu. Onun kendini güvende hissetmesine izin veren Pelin tutkuyla ilerleyen dili dişlerinin arasına sıkıştırınca, acıyla inleyen adamın çırpınışları başladı. İri parmakları boynunu kavradı. Dişler tarafından kıskaca alınan dilini çekemiyordu ama parmaklarıyla tehdit ediyordu. Kan tadı dimağına yayılırken, inleyerek tırnaklarını yüzünü geçirdi ve derin bir şekilde tırmaladı.

Kızın boynunu sıkarak nefessiz bırakan adam kendini geri çektiğinde, yarası dürtülmüş ayı gibi hırlayarak dilini ağzının içinde bir tur çevirdi, kanı durdurmaya çalıştı. İntikamın sarhoşluğuyla bakan Pelin'in ağzından kan sızıyordu. Derin bir soluk alarak olacak cezayı göğüslemeyi bekledi. Az evvel rızası olamadan ağzını talan eden dudaklar şimdi kanla parlıyordu. Fahd ağzına biriken kanı yanındaki halıya tükürerek, ona dik dik baktı. Kızın boynunda asılı duran şala uzanarak kabacа çekti ve yanağından süzülen kanı sildi. O silse bile yanağından ince bir çizgi halinde akmaya devam etti. Neden sessizdi, neden acıtmıyor, kükremesiyle çadırı inletmiyordu?

Fahd her an onu boğazlayacak gibi duruyordu. Pelin korkmak yerine isyanla başını kaldırmış, ona hükmedilmesine asla izin vermeyeceğini belli ediyordu. Emirler verebilir, zorlayabilirdi. Hatta taciz edebilirdi ama bunu yaptıktan sonra sonuçlarına da katlanmak zorundaydı. Ona dokunduğu her seferinde, unutmayacağı izleri olacaktı. Sonunda dayak ya da işkence olsa bile, altta kalmayacaktı. Şalı avucuna toplayıp diline bastırdı Fahd. Gözleri ikaz ediyordu.

"Bir daha sakın bana dokunma," diye fısıldadı Pelin.

"Eğer itaat etmezsen, verdiğim üç ayı iki haftaya indiririm."

Bu bir tehdit değildi, bildiriydi. Pelin bu düşünceyle titredi.

"İstemediğim sürece bana dokunmayacağını söylemiştin, söz vermiştin. Mert bir adamın sözleri söyledikleriyle değil, davranışlarıyla ölçülür. Bana elini süremezsin,"

Yanlış bir kelime seçmişti, emretmişti hem de bu kadar öfkeliyken. Kızı saçlarından kavrayarak yüzünü kendine çekti. Gözleri kesişirken dişlerini sıktı. "Kendine çok güvenme. Seni öyle bir s*kerim ki sesini Türkiye'den dinlerler, sakın benimle oynama. Sakın." Uyarısı çadırı turlarken kızı yatağa fırlatarak çadırdan gitti.

Pelin bacaklarını kendine çekerek çenesine ve dudaklarına değen kanı koluyla sildi. Hem onun teninin hissinden hem de az evvelki öpücüğün etkisinden kurtulmaya çalıştı. Çarşafların arasına girerek çaresizlik içinde tavanı izlerken, beyaz nevresimin üzerinde bir karartı halinde yürüyen akrep kuyruğunu kaldırarak yastıkların arasına girdi. Pelin başını yastığa yaslayarak sessizce ağlarken, ailesini düşündü ve dua etmeye başladı. Sinsice ona yaklaşan gelecekten habersizdi.

"Bir annenin feryadı kalır mı gökte, onun gözyaşları sana gülücük olur mu Fahd! Beni kendine esir ettiğin her gün acıyacaksın."

4. BÖLÜM

"Biraz kırgın, yorgun ve üzgünüm. Dizlerini ser önüme anne, babamın elini emanet et saçlarıma söz ağlamayacağım çünkü tüm yarınlarımı uyuttum da geldim."

Sisli ve büyülü bir dünyaya girmiş gibiydi. Üzerinde rüzgârla dalgalanan şifon, leylak rengi bir elbise vardı. Göğüs dekoltesi az denecek kadar belirgindi ancak sırtındaki muazzam dekolteyi gören üç erkeğinde gözleri dışarı sarkıp dişleri keskinleşecekti. Bu düşünceyle ürperse bile Pelin keyiflendi, üç erkek tarafından böylesi koşulsuz sevilmek ve ne olursa olsun kollanmak her kadına nasip olmasa gerekti.

Omuzlarına atılan şalla bir an irkilen kızın kulağına yaklaşan ses, "Sanırım terzin elbisenin sırtını dikmeyi unutmuş tatlım." dedi kısık bir kinayeyle.

Omuzlarından sarkan beyaz şifon şalı çekiştiren Pelin döndü ve kendini erkeğin göz hapsinde buldu. Amcası Cem'in yeşil gözlerinin ikazı keskindi. Şalı çekiştirerek çıkarırken omzundan, ona uyarıcı bir bakış atan Cem başını salladı. Bu siteme gülen Pelin itiraz ederek, "Amca ya," diye çocukça tr 'ipleriyle mızmızlandı. "Önceden boynuma atlayan ve öpücükleri yüzünden köşe bucak kaçtığım bir canavar vardı, son zamanlarda gözden çıkarmış olmalı beni," dedi sitemle Cem. Pelin o anda ona sarılmak yerine diş bilemeye başladığını fark edince, derhal boynuna atıldı ve kocaman lokmaları yanağından kopardı.

"Yeni mi geldin?"

Cem etrafa bakarak, "Öyle sayılır, Ecem nerede?" diye sordu, intikamın tadını bilen Pelin omzundaki şalı ona uzatarak, "Kurtların inine düşmüş, üstelik tek parça kumaşla, yazık ona." diye dudaklarını büktü. Cem önce gözlerini kıstı sonra manyak karısının yine neyin peşinde olduğunu düşünerek, derhal kalabalığı arşınladı. Cem keskin gözlerini içeride dolaştırmaya başladı. Göz göze geldiği erkeklerden birine sadece bakarak bir şeyler anlatmak onun en büyük icadıydı ve bu bakışma saniyeler sürmesine rağmen, karşısındaki adam sohbetini netlikle bitirirdi.

Amcasının kıskacından kutulan Pelin şalını omuzlarından kaydırıp

masanın üzerine bırakıyordu ki, eline dokunan nazik parmaklar dikkatini kendine çekti. Utku Karalı şalı nazikçe omuzlarına sererek, uyarısını gülüşlerine saklamıştı.

"Buradaki adamların yarısı yaşlı tatlım, şu anda bir kalp krizini çekemeyiz!"

Kardeşinin alaycı tavırlarına alışık olduğundan, başını dikleştirdi ve ciddi bir tavır takındı. "Ben senin ablanım delikanlı, derhal ön ayaklarını üzerimden çek."

Utku ablasının elbisesini baştan ayağa süzdü. Islık çalarak, "Leylak rengine beyazın bu kadar yakıştığını ilk kez görüyorum, bence bu şalla harika görünüyorsun abla." dedi keyifle.

"Allah sizi bana sayıyla mı verdi?" diye azarladı Pelin öfkeyle.

"Kaç taneyiz ki?" diye sırıttı adam.

"Ah, kes sesini!" diye çıkıştı Pelin, aklınca ağzından laf alacaktı bacaksız. Omzunu silkerek şalı uzaklaştırdığı gibi kardeşinin korumacı elini de düşürdü.

"Beni takın artık, özgürce giyemiyorum bile."

"Seni göz hapsimize her daim takıyoruz nankörlük etme. Üstelik Prensesler korumasız gezmez," diyen Utku güldü ve ona sıkıca sarılıp ayaklarını yerden kesen bir şekilde tur attırdı. Ellerini kardeşinin geniş omuzlarına bırakan Pelin, mutlulukla başı dönerken kalabalığa rezil olma korkusuyla huysuzlaştı. "Dur seni aptal çocuk, dur,"

"Şalı kullanacak mısın?" diye sordu Utku ağır bir ifadesiyle.

"Hayır," dedi Pelin inatla ve başı dönmeye başlarken, "Beni rahat bırak," diye emretti.

"Bu halde mi? Hayatta olmaz, babamı evlat katili etmeyelim." dedi Utku inatçılıkla, gülümseyen kızı bir kez daha döndürdü.

Pelin omzuna sert bir uyarıyla vurunca, Utku inadından vazgeçti. Kız ayakları yere değene kadar nefes nefese kalmıştı ama hâlâ gülmekle kızmak arasında gidip geliyordu. Ellerini hemen kardeşinin omuzlarından çekmedi. Biraz toparlanmalıydı. Utku uzun boylu olduğu için başının geriye düşmesi normaldi. Onu dengesini sağlayana kadar birkaç dakika kolundan tutarak desteklemesi gerekmişti.

Pelin onun gideceğini düşünmüştü ama o, "O zaman babama bakınsam iyi olur!" diyerek kızı belanın büyüğünün kucağına atacağını kanıtladı.

"Annem bu yaptığınızı duyunca..."

"O duyana kadar..." dedi sinsi yaklaşımıyla Utku.

"Niye böyle yapıyorsunuz?" diye içlenmiş halde azarladı.

"Çok güzelsin, bir de soruyor musun?" dedi hiç çekinmeden.

Az önce öfkelenen Pelin şimdi asabi bir tavırla kıkırdadı. Kendine engel olamayarak, "Dilerim öyle bir kadınla karşılaşırsınız ki, baktığınız her an yüreğiniz ağzına gelir de beni rahat bırakırsınız," diye sitem etti.

"Öyle birkaç kadınla yaşıyorum, Allah'ım!" dedi Utku yalancı bir isyanla.

Etrafa bakındı, herkes biri ile dans ediyor, gençler erkekli kızlı gruplarla eğleniyordu. Pelin yirmi iki yaşında güzel bir kızdı ama kimse onunla ilgilenmiyordu çünkü her an peşinde kuyruk gibi dolanan ve nereden çıktığı belli olmayan bir erkek belirip, tüm taliplerini ondan uzaklaştırıyordu.

"Bende bir sorun mu var?"

Utku kardeşine bakarken kaşlarını çattı. "Neden sordun?"

Kalabalık bir gruba bakan Pelin kızarmaya başlayan yüzünü saklamaya çalıştı. "Çok çirkin olmalıyım."

Ne dediğini anlayan Utku kolunu ablasının omzuna atarak sırıttı. "Çirkinliğini herkes görüyor ama üzülme, kargaya yavrusu kuğu gözükürmüş. Düşünsene annem ve babam seni Prenses'im diye seviyor."

Pelin sert bir dirsekle kardeşini kendinden uzaklaştırdı, vurduğu yeri okşayan adamın alaycı bakışlarını görünce ona bir kez daha vurdu. "Aptal. Aptalsın işte,"

Utku ablasının burnunu parmaklarının arasına aldı, hafifçe sıktı. "Babam haklı, sen bu dünyaya bizim elimizi kana bulamak için gelmişsin," Pelin dudaklarını büyük bir gülümsemeyle gerdiğinde, bakışlarını salona çevirdi. "Şu zavallılara bak, güzelliğinden neredeyse kör olacaklar. Gerçi baktıklarında da kör olacaklarını bildikleri için, ışığa bakmaktan kaçınıyorlar. Akıllı adamları severim."

Gülümseyen Pelin onu itti ve yalancı bir sitemle, "Bir gün, bir adamı karşınıza getireceğim ve o gün yüzünüzün aldığı şekli resimleyeceğim." diye nazlandı.

Utku kuşkuyla gözlerini kısıp kaşlarını kaldırdı ve arkadan gelen ses ikilinin sohbetini yarıda kesti.

"Lanet olsun kızım, aklını mı kaçırdın. Git üzerine adam gibi bir şeyler giy, daha gencim ben."

Pelin arkasını döndüğünde, henüz ergenliğe girmiş küçük kardeşi Emre'yi kızgın bir boğa misali öfkesini burnundan solurken buldu. O Utku gibi anlayışlı da değildi, bildiğin babası gibi düz mantık çalışıyordu.

"Hah iti an çomağı hazırla," dedi Pelin iç geçirerek.

Utku büyük erkek kardeşiydi, henüz on yedi yaşındaydı ama hem

yapısal olarak hem de fiziki olarak yaşından çok olgundu. Emre ise küçük olandı, henüz ergenliğe girmesine rağmen daha şimdiden abisinin boyuna yaklaşmış, sivilceleriyle savaşan bir baş belasıydı.

"Lan git değiştir üstünü," diye emretti boyuna posuna bakmadan, el kol hareketi yaparak da bu duruma verdiği tepkiyi saklamadı.

"Emre," diye azarladı Pelin onu, kaba konuşmasından hoşlanmıyordu. Ona bir baba ya da abi gibi hükmetmesinden de hoşlanmıyordu. Utku'nun gözlerine baktı rezil olmamak için, yardım bekledi ama genç adam ellerini yukarı kaldırmış, ağzının fermuarını çekerek arkasını dönmüştü. Onu kurtaracak tek kelime etmeden uzaklaşmıştı. Bu iki salakla işi vardı. Pelin Utku kadar kibar olmayan Emre'yi ikna edemeyince, tüm gece şalını işkence gibi üzerinde taşıdı, zira ne zaman gözleri aileden bir erkekle çakışsa, uyarıcı parlaklıklar tüm eğlencesini katletti.

Neyse ki bu gece öyle bir eğlenecekti ki kimsenin ruhu duymayacaktı. Gece yarısını geçerken eve geldiklerinde herkes yorgundu ve direk odalarına yönelmişti; biri hariç. Pelin üzerini değiştirmeye gerek görmeden bu geceyi eğlenceli bir yerlerde tamamlamayı planlıyordu. O yüzden garaj kapısından kaçarak, bahçe duvarını aşıp arka yolda onu bekleyen arkadaşlarıyla gecenin karanlığına darı ekmek istiyordu. Yirmi iki yaşındaydı, hâlâ ailesiyle yaşıyordu ve dışarı çıkarken izin alıyordu. Üstelik geceleri dışarı tek başına çıkamıyordu. Heyecanla yola düştü. Tabiî evdeki plan çarşıya uysaydı bu gece makus talihinin ayağını kıracaktı. Tam bahçe duvarını aştığı an, hevesini katleden o ses tüm duyularını dondurdu.

"Nereye gittiğini sanıyorsun sen?"

Pelin gözlerini kapatıp dişlerini sıkarak arkasını döndü. Emre ergen yüzünde büyük bir öfkeyle ona bakıyordu. Yine ona yakalanmıştı, daha önce defalarca olduğu gibi, ne zaman Pelin evden kaçmaya kalksa, radarları öten Emre onu yakalar, *'eve git'* dediğinde ise şu malum sözleri söylerdi.

"Herkesi uyuttum da geldim abla! Bırak yanında kalayım."

"Emre birine söylersen yemin ediyorum kafanı kırarım" diye uyardı dişlerini sıkarak.

"Kimseye söylemem... Tabiî bende gelirsem," dedi ona misilleme yapan genç.

Onun gelmesi demek, gece boyu adamlara kaş göz yapması ve hatta yanına biri yaklaştığı zaman kavga çıkması demekti. Eğlenmesine mâni olması ve tüm erkekleri bir rakip gördüğü için etrafından uzaklaştırmasıydı.

Emre ona gözleri parlayarak gülüyordu. Zaman duruyordu işte, ömür bir gülüşte asılı kalıyordu. Gece kararıyor, soğuk bir yel bedenini kuşatıyordu. Pelin'in o anda içi burkuldu, nedendir bilinmez bedeni özlemle sarıldı.

Kardeşini kollarına almak, koklayarak öpmek ve bir daha asla kollarından salmamak geldi. Anneannesi kanser olduğunda şunları söylemişti. "Eğer çok vaktim olsaydı, başa döner yaptığım hataları telafi ederdim. Üzerim kirlenecek diye oturmaya korktuğum çimlerde yuvarlanırdım. Bitmesin diye kullanmadığım her şeyi sonuna kadar tüketirdim. Kullanmaya korktuğum hediyelerimi tek tek gün yüzüne çıkarırdım. Annemi babamı daha çok arar, insanlara sevdiğimi daha çok söylerdim. Değersiz şeyler için vakit harcamaz, olmayacak şeylere kafa yormazdım. Sıkıntılarımı büyütmez, günümü kısaltmazdım. Ailemi herkesten, her şeyden üstün tutardım. Çocuklarımla tartışmaz sevdiğimi haykırırdım. Film izler, kitap okur, müzik dinler dans ederdim. Şimdi her şeyin sonuna gelince, kırgınlıklar da değersizleşiyor, mal mülk zaferler de. İnsanın yanına bir ailesi kalıyor, bir de doyasıya yaşamayı ertelediği sevginin pişmanlıkları." demişti, o pişmanlık sözleri ve daha fazlası kulaklarında çınlıyordu. Kardeşinin kokusu burnunda tütüyor, güzel yüzü kalbini deşiyordu. İnsan gördüğü birine nasıl hasret kalıyordu ki, işte karşısında ona kafa tutan zibidi duruyordu. Karnının içi acıyor, burnunun direği sızlıyordu. Her şeyi unuttu, partiyi, arkadaşlarını, korkularını, nedensiz öfkesini. Sadece kollarını açtı, ona sarılmak, onu koklamak, saçlarını okşamak istedi. Tam uzanıyordu ki bir el kelepçe gibi bileğine sarıldı. Korkuyla yana döndüğünde, karşılaştığı yüzle ayaklarının altındaki yer sarsıldı.

Kâbus gibi üzerine çöken adama, "Nereye?" dedi.

"Fahd," diye fısıldadı.

"Gidemezsin," demişti adam koyu sesiyle, "göndermem."

"Neden?" dedi kız ağlamaklı vaziyette, kardeşine baktı hasretle. Hâlâ oradaydı ve ona gülümsüyordu. "Çok özledim, bırak gideyim."

"Gidemezsin, gidersen dönmezsin!"

Ve kolundan kabaca çeken adam onu da kendisi gibi karanlığa hapsettiği an, soluksuz bir halde gözlerini açtı. Titreyen dudakları aralandı, nemli gözleri çadırın güneşe boyun eğen aydınlık yapısıyla karşılaştı. Hızlı hızlı soluyordu. Özlem öyle derin bir çukurdu ki, içine düştüğü an insan ne çıkabiliyor ne de nefes alabiliyordu. Titrerken eli sıkışan göğsüne gitti, kulağında hâlâ kardeşlerinin sesini duyuyor, burnunda kokusunu hissediyordu. İşte o anda sıyrıldı rüyasının etkisinden, yanında hissettiği gerçekle başını devirdi.

Fahd dirseğini yastığına yaslamış, tuhaf bir ilgiyle ona bakıyordu. Zihninden geçenleri çözmeye çalışıyor, gördüğü kâbusun ne olduğunu merak ediyordu. Yüzündeki ifade çok garipti, daha evvel gördüğü hiçbir duygu artığını barındırmıyordu.

"Ne gördün?" diye sordu.

Yorgun iradesi, kabalaşan sesiyle, "Cehennemi," dedi Pelin, kuruyan dudaklarını yaladı, susmak için ısırdı.

Adam ne demek istediğini anlamıştı. "Ateş çekicidir." Kızın yüzüne düşen saçına uzandı. Pelin elini gördüğü an irkilerek derhal uzaklaştı. Adamın eli havada kalırken, "Yanarım o zaman, kül olurum ama bir insana asla kul olmam." diye bağırdı.

Fahd aldırmadı, kızın omuzlarına dökülen saçlarına baktı. Siyah saçları beyaz elbisesinin üzerinde titreşiyordu. Bir peri kızını andırıyordu, güçlü, iradeli ve boyun eğmeyen.

Pelin dişlerini sıkarak adama bakarken, sanki biri tırnağıyla bir bardağı tıklatıyormuş gibi ses gelmeye başladı. Gözlerini kısarak sesin geldiği yere odaklandı. İşte o zaman gözüne çarpan şeyle dehşete kapıldı ve yataktan fırladı. Bir akrepti bu. Sandığın üzerinde duruyordu. Kızıl rengi bacaklarına doğru şeffaflaşıyor, kat kat duran kuyruğu iğnesini havaya kaldırmış can almak için meydan okuyordu. Bir yere gitmesin diye su bardağının içine hapsedilmişti. Bu adam manyak mıydı, baş ucunda akreple ne yapıyordu?

"O ne arıyor burada?" diye sordu Pelin korkuyla. Adamın karanlık zevkleri olduğunu tahmin ediyordu ama bir insan akreple nasıl oyuna kalkışırdı ki, akıl karı değildi. Yoksa bu akreple ona işkence mi edecekti? Allah'ım nasıl bir sapıktı bu!

"Çok konuştuğun zaman, diline koymak istiyorum," dedi adam ciddi bir sesle.

"Ben çok konuşmam," dedi Pelin titreyerek, dudaklarını ısırdı. Gözlerini hâlâ akrepten alamıyordu. Kuyruğunu kaldırmış bardağın şeffaf yüzeyini iğnesiyle dürtüp duruyordu. Korkuyordu evet ama aynı zamanda kendini onun kadar çaresiz de hissediyordu. Adamı şaşırtan bir sakinlikte, "Ne kadar da bana benziyor," dedi üzgün bir sesle.

Fahd kaşlarını kaldırarak akrebe baktı. Kendini böylesi hayvana benzeten ilk kadın oydu ve bunu bildiğinden akrepte onu sokmamıştı. Dün gece tam saçlarının arasında bulmuştu onu, o an aklına gelince eli yumruk oldu, kalbi hızla atmaya başladı. İçindeki öfkeyi bastırmak için, "Senin gibi zehirli bence," diye sataştı.

Pelin onu duymuyor gibiydi. "Benim gibi çaresiz," Bakışları adamın gözlerine kaydı, Fahd ilk kez kızın gözlerindeki ölümün çaresizliğini gördü. "Eğer biraz daha orada hapis kalırsa, kendi kendini sokarak ölmeyi tercih edecek."

Bu konuşmayı hiç beklemeyen adam kızın bu saf tepkisiyle ve geleceğe dair bildirisiyle dişlerini sıkarak yataktan doğruldu. "Gördüğün gibi, sana benden başkası dokunamaz. O da beslendiği sürece ölmez."

"Sen nasıl bir yılansın."

"Akrep yutanlardan, ölümü pahasına."

"Ölüm şerbetle tatlı gelir derler,"

İşte yine zeki bir tehditle iğnesini kaldırmıştı küçük akrep ve onu ateş misali çevreleyen adama hükmetmekten mutluluk duyuyordu. Sanki hiç önemi yokmuş gibi, gece o akrebi yakalarken kalbi o anda durmamış gibi, vahşi hayvanı yok saydı.

"Senin pijaman yok mu?"

Pelin dalgınlıkla kendine bakarak, elini elbisesinin üzerinde gezdirdi. Günlerdir üzerinde aynı kıyafet vardı, düğünde giydiği elbiseyle dolaşmaktaydı yeni mi fark etmişti. Onunla yatıyor onunla kalkıyordu. Üstelik sürekli yıkayamadığı ve çöl sıcak olduğu için ter ve kir kokusu baskın hale geliyordu. Elbisenin göğüs kısmını burnuna yaklaştırarak kokladı ve yüzünü buruşturdu. Allah'ım daha evvel bu kadar kötü hiç kokmamıştı.

"Benden bir isteğin var mı?" diye sordu Fahd yataktan kalkarken.

"Sinsice gece yanıma yatma yeter, sabahları yılanlarla uyanmayı sevmiyorum."

Akreple koyun koyuna yattığını söyleseydi yüzündeki ifade ne olurdu? Başını sallayarak bedenini esnetirken, Pelin yutkundu. Kaslarla kaplı sırtında irili ufaklı bıçak yaraları vardı, üstelik yine bakışları ensesine kaymıştı. İki kürek kemiğinin üstünde, ensesine doğru saklanan sır neydi, orada yazan şeyi merak etmişti. Böylesi zalim bir adamın bedenine kazıttığı yazı da normal olamazdı.

Güneş kumaş çadırda fazlaca etkin olduğu için adamın teni bronz bir mermer gibi parlıyordu. Geniş omuzlarının ve ince belinin hemen üzerinde duran pijamasının lastikleri neredeyse kalçalarının kabartısına oturmuştu. Kötü kalpli olan adamın çirkin bedeni hayli çekici durabilirdi başkaları için, ancak onu ısıtmıyor aksine üşütüyordu. O nasıl başkalarına zarar verdiyse, o da başkalarından zarar görmüştü belli ki, bir insan sırtında bu kadar bıçak yarasını nasıl taşırdı. Bakışlarını kaçırdı derhal, sıkıntıyla odada gezdirmeye başladı. Ne ara gelmişti bu adam çadıra ve ne zaman girmişti koynuna yine? İkidir onunla sabahlamak canını sıkıyordu ve bunun farkında olmamak kötüydü.

"Benden bir şey istemediğin sürece sana yardımcı olamam," dedi adam üzerine yine o uzun kenet elbise tarzı savbını giyerken. Önceleri onun bu kıyafeti dinin vazifesi gereği giydiğini sanmıştı ama yanılmıştı. Arap erkek kıyafetleri; batılı tarzda takım elbiselerden kot pantolonlar ya da tişörtler olsaydı bu çöl ortamına uyum sağlayamazdı. Geleneksel uzun elbiseleri hava akışı sağladığından, vücudu serin tutuyordu, başlarını örtmeleri onları

güneşten koruyordu. Bazı erkeklerin sürme çektiğine şahit olmuştu ve sonradan anlamıştı ki, sürme çekmek süs için değil güneşte kısılan gözlerini gölgelenmek içindi. Arap giysisi İslami emirlerin yanı sıra coğrafi ve iklimsel şartların etkisine göre şekillenmiştir.

Ve geçen gün karşılaştığı adamları hatırladığında, kültürlerine olan bağlılıklarının ülkeden ülkeye farklılık gösterdiğini gözlemlemişti. Suudi Arabistan geleneklerine daha fazla bağlıyken Mısır ya da Fas daha az bağlıydı. Erkekler ne kadar esnekse kıyafet konusunda, kadınlar için durum o kadar katıydı, ülke ya da yöreye göre değişse bile Arap kadınlarının geleneksel kıyafetleri tüm vücutlarını örtmekle zorunluydu. Kırsal kesimde yaşayan Arap kadınları çalışmak zorunda oldukları için daha az kısıtlayıcı olabiliyordu Aişe'den gördüğüne göre, açık renk ve daha hafif giysiler giymeleri sorun olmuyordu.

"Eksiğin ne?" dedi adam kızı düşüncelerinden çekerek.

"Özgürlüğüm. Senden tek istediğim, beni azat etmen,"

"Köle değilsin," dedi adam kıyafetini üzerine yerleştirirken ve ekledi. "Yani artık değilsin, seni onların elinden aldım ve nikâhımla özgür bıraktım."

"Teşekkür mü bekliyorsun?"

"En azından minnet etmelisin. Bir kadın tüccarına satılmıştın, seks kölesi olacaktın. Belki de şu anda yaşamıyor bile olabilirdin."

"Şimdi neyim?" dedi Pelin hırsla. "Yaşıyor muyum? Mutlu muyum? Bir kadın sapığına hediye edildim, hem de köle olarak. Evlilik maskesi de bunun parlak kılıfı."

Fahd ona döndü, öfkelendiğini belli etmeyerek, "Evlilik bizim için kutsaldır," diye belirtti.

"Bizim için farklı bir şey mi sanıyorsun. Sayende böylesi güzel bir müesseseden soğudum, bir daha asla evlenmem."

Dudakları gerilen adam, "Evlenemezsin zaten," dedi gözlerini gözlerine dikerek. Bu bir ikazdı, *'Buna asla müsaade etmem'* dercesine hükmediyordu duruşu. "Bence duş alıp üzerini değiştirmelisin, kokarca gibi kokuyorsun. Böyle kokmaya devam edersen, yatağına gelmekten vazgeçebilirim."

Bu konudan mutlu olan Pelin tek kaşını kaldırdı. "Seni davet eden mi var, her zamanki gibi istenmediğin yerdesin. Rahatsız oluyorsun madem, gelme. Az evvel değiştirmek için bir şey düşündüysem de bu saatten sonra bu kıyafetleri üzerimden ancak kazırsınız."

Fahd ona bakarken sersem bir gülüşle, sandığın üzerindeki akrebe uzandı. Hızlı bir hareketle bardağı ters çevirerek akrebi bardağın içine

hapsetti. Pelin adamın elindeki akrebe baktı soluksuz halde, ne yapacağından korkarak huzursuzca dikilmeye devam etti. Adam kızın gözlerinin içine bakarak yaklaştı. Kız gözlerini elindeki akrepten alamadı. Adam sanki onu üzerine atacakmış gibiydi, gergin bir halde tetikte durdu.

Fahd üzerine eğilince, Pelin gergin bir halde geriye yıkıldı. Elindeki akrep aklına geldikçe soğuk terler sırtından aşağı aktı. Ama akrebi umursamayan adam onu koklayarak, "Bazı erkeklerin ter kokusundan hoşlandığını, hatta bu kokunun onları azdırdığını biliyor musun? Böyle gidersen üç ay beklemeyebiliriz!" diye uyardı.

Pelin ağzı açık halde adamın malum yerine bakıp, tepki verip vermediğini gözlemlemeye çalışırken adam, "Böyle bakarsan üç dakika sonra yatakta olursun," diye uyardı.

Kız başını kaldırdı, şaşkın bir kızıl yanağına dokunmuştu. Ona yamuk bir gülüş sunan adam akrebi de yanına alıp giderken, Pelin tepeden tırnağa korkudan ve öfkeden titriyordu. Fahd çadırdan çıktığı an içeri giren Aişe resmen kapıda nöbet halinde olduğunu göstermek için gülümsemişti. "Bugün hava çok güzel Hanımım. "Etrafa bakındı. "Gün..."

"Bana hemen banyoyu hazırlar mısın, bir de kıyafet istiyorum. Saçlarım için krem bulmak mümkün mü? Yağ bile olabilir, yaralarıma da sürebilirim." diye farkında olmadan korkak emirler verdi.

Aişe kinayeyle kıkırdarken, Pelin kaşlarını çattı. Onun ne düşündüğünü anladığı an dişlerini sıktı, efendisiyle seviştiği için yıkanmak istediğini sanıyordu. Ya da ona güzel görünmek için kıyafet istediğini düşünüyor olabilirdi. Bu fikre öfkelenerek ağzını açtığı an, dışarıdan gelen çığlık sesleriyle Aişe ve Pelin merakla çadırın dışına çıktı. Alya denen kadın bağırarak çadırdan çıkmış, deliler gibi zıplarken etraftaki insanlara isyanla beddua edip bağırıyordu.

Pelin merakla kadına bakarken, Alya işaret parmağını kaldırarak ona bağırmaya başladı. O anda çadırın içinden çıkan Zehra annesini sakinleştirmek için kolundan çekiştirmeye başladı.

"Bir gün Allah belanı verecek ve ağlayarak buralardan gideceksin. Bu akrep gibi kendini sokacaksın,"

Pelin anlamayarak, "Ben yine ne yaptım?" diye sordu. Tüm gözler Pelin'in üzerine dikilmişti. Çalışanlar merakla ona bakıyordu ancak Pelin hiçbir şey anlamıyordu. Aişe bu sefer korkudan Pelin'in koluna dokundu ve onu göz hapsinden çekerek çadıra soktu.

"Beddua ediyor efendim, burada kumaların diğerine beddua etmesi normaldir. Aldırmayın siz."

"İyi de gece rüyasında beni mi görmüş, neden durduk yere beddua ediyor ki? Hem o çığlık neydi?"

"Akrep görmüş sanırım," dedi Aişe omzunu sarsarak.

"Bana ne, ben mi koydum da bana beddua ediyor." diye söylendi ve sabah gördüğü akrebi hatırlayınca tiksintiyle irkildi. "Çölde çok akrep var mıdır? Her yerde gezerler mi?" Bedeni sarsılmıştı.

"Akrepler kurak yerleri severler Hanımım ama sudan uzak da duramazlar, bizim burası da bir vaha..." Kızı merakla dinliyordu. "Yani?"

"Dikkat etseniz iyi olur, akrebin yuvası, sizin hanenizde."

Bir kinayesi eksikti. Kadının neden bahsettiğini anlamadı Pelin, üstelik çölü hiç sevmemişti. Madem akrepler vardı, ne demeye çöle gelmek için ısrar edilmekteydi?

"Efendim öğlene doğru sizi alacakmış,"

Pelin kaşlarını çattı. "Ne yapacakmış?"

İşini yaparken bıyık altından güldü Aişe. "Bilmiyorum, hazırlansın dedi." Yatağı toplamak için yaklaştı, banyoyu hazırlaması yarım saatini aldı. Bu sırada içeride volta atan Pelin de açlığını bastırmak için her zaman muntazam bir halde yer sofrasının ortasında duran taze meyve tabağından üzüm salkımı aldı, kahvaltıya kadar kan şekerini dengeledi. Bu adamın ne yapacağı belli değildi, bir anda çadıra dalıp gidiyoruz diyebilirdi. Aç savaşmak istemiyordu.

Kıyafetlerini çıkarırken Aişe'nin odadan çıkmasını sabırla bekledi ama nedense yanındaki kız başında dikilmekte ısrarcıydı. "Çıkarsan banyomu yapacağım," dedi sakin bir sesle. Aişe başını iki yana sallayarak, "Efendimin kesin emri var, yanından ayrılamam." diye belirtti.

Dün normal davranan kadının bugün inadı depreşmişti. Pelin onun çıkmayacağını anlayınca, elbisesini üzerinden çıkardı. Arkasında duyduğu sesle ürkekçe geriye döndü. Aişe elini ağzına kapamış ağlıyordu. Kızın nemli gözlerle kaburgalarının etrafını saran çürüklere ve bileklerinde hâlâ izleri olan yaralara baktığı aşikardı.

"Ne oldu?" diye sordu, şimdi de yılan falan mı girmiş çadıra.

"Hanımım size ne oldu?"

Bedenindeki çürükleri ve açık kabuklu yaraların pürüzlü yüzeyini gördüğünü anladı. "Erkeklerin kadına verdiği değer Aişe, şimdi hâlâ efendim merhametli diyor musun?"

Kadın itiraz eden bir halde, "Efendim yapmaz, yalan," diye haykırdı.

"İnan bana asıl kötülüğün ana vatanı o," diyen kız hazırlanan banyoya yaklaştı. Metal bir leğenin içine bir tabure konmuştu, yanında da büyük

bir kova sıcak su eklenmişti. Pelin üzerini çıkararak çekinik şekilde ayağını uzattı. Aişe derin bir çığlık atınca yine Pelin korkuyla arkasını dönerek kıyafetiyle göğsünü kamufle etti. "Yine ne var?"

"Ayağınızdan ışık çıkıyor."

"Ha o mu, korkma o benim tasmam."

"Tasma?" dedi kız.

Pelin gülümseyerek önünü döndü, aynı hüzün şimdi onun da yüzünde asılı kalmıştı çünkü olanları hatırlamıştı. Taburenin üzerinde oturdu. Kovaya uzandığı zaman Aişe hızla yanına geldi ve ondan evvel metal tasa uzanarak içini suyla doldurdu.

Pelin bu sefer izin verdi, başından aşağı suyu dökerken gözlerini kapatıp bu anın tadını çıkardı. İnsan duş almayı özler miydi, tuhaftı ama ufacık şeylere bile özlem çekmekteydi. Saçlarını kalıp sabunla köpürtürken, "Şampuan yok mu?" diye sordu.

"Sizin ihtiyaçlarınız için yani... Şey efendim..."

"Tamam anladım," dedi Pelin sabuna bile minnet duyarak. "Bari yağ getir, bonus kafa olmak istemiyorum."

"Ne kafa?"

"Bitli gibi kaşınmak istemiyorum, yağ saçlarımı yumuşatıp şekillendirir." Yakında ay dönemi gelecekti, sabun bile bulamazken pedi nereden bulacaktı. İyice canı sıkılmaya başladı. "Tamam ben hallederim gerisini," dedi saçlarını kızın elinden kurtarırken. Sabun gül kokuyordu, aslında gül kokusunu pek sevmezdi ama bu sabun çok güzel kokuyordu. Sanki taze bir gülü kokluyor gibi hissettirmişti.

Başından aşağı su dökerken yine ensesi ürperdi. Sabunlardan arınınca başını omzunun üzerine düşürdü, Aişe yerinde yoktu. Merak ederek arkasına döndüğünde onu gördü, koltuğa oturmuş, elini dudaklarına yaslamış sessiz bir şekilde onu izliyordu. Ne ara girmişti içeri ve ne zaman Aişe dışarı çıkmıştı, nasıl duymamıştı. Sırtı dönük olabilirdi ama mahremiyeti kısıtlıydı.

Korunma güdüsüyle kollarını göğsünün üzerine sararak kamburunu çıkardı.

"Çık dışarı."

Fahd onu duymuyordu, gözlerini sırtında ve ıslak saçlarında dolaştırdı. Pelin derin bir nefes alarak bir tas daha su dökerek başına, ayağa kalktı. Utancını, öfke kisvesiyle saklayarak saçlarının suyunu sıktı, arkasını döndü. Fahd bunu yapmasını beklemiyordu. Cesur bir şekilde karşısında çıplak kalacağını ummamıştı. Saçlarından süzülen sular diri göğüslerinden aşıyor,

kaburgalarından sıyrılıp düz göbeğine ve oradan da ıslanmış kadınlığına kadar süzülüyordu.

"Görmek istediğin bu mu? Gördüğüne göre çıkabilirsin."

Adam incelemesine devam etti. Gözleri kızın göbeğine kaydı, orada pirsing mi vardı? Evet göbek deliğinin hemen üzerindeydi. Minik metale bakarken dudakları kurudu. Parmakları dokunma arzusuyla karıncalandı. Ürperen kızın karnı titredi, bakışları daha aşağı kaydı. Kısa bir an bacaklarının arasındaki üçgenimsi yerde oyalanan gözleri yukarı tırmandı. Dolgun göğüsleri ve gül tomurcuğunu andıran pembe göğüs uçlarıyla, bir Afrodit'e benzeyen kadının kuğu boynundan aşan gözler, suyla parlayan yanaklarından geçti ve ıslak kirpiklerinin sakladığı koyu gözlerinde durdu. Pelin tek kaşını kaldırmış onun izlemesini bitirmesini bekliyordu.

Ayağını leğenden dışarı atarken bedenini cömertçe sergilemekten geri durmuyordu. Fahd onun ne planladığını anlamaya çalışırken, Pelin saçlarının suyunu sıkarak tek omzunun üzerine yerleştirdi. Saçının ucundan süzülen birkaç damla bedeninden hızla kayarak aktı.

"Daha önce defalarca erkeklerin karşısında çıplak kaldım," dedi onun inancına sataşarak. Onun sürekli *'örtün'* emrine kafa tutuyordu. Hayır kalmamıştı, bikini giymek sayılmazdı.

Fahd elini koltuğun kolçağına indirdi, yumruk yapmadı ama bu fikre katlanamayan vaziyeti parmaklarında tuhaf bir sürtünmeye sebep oldu. "Cesur bikinilerimle havuza ya da denize girdim," Pelin yatağın üzerinde duran keten havluya uzanıp ağır bir hareketle bedenine sardı. "Buradan kurtulduğum zaman, yine bikiniler giyip denize gireceğim. Belki de havuz partilerine katılacağım."

Fahd ayaklandı. Kız kurulanırken sakin adımlarla karşısında dikildi. Pelin gözlerine bakamıyordu utancını belli etmemek için. Bikinili gezmek istediğinde utanç verici değil keyifliydi ama kıyafet altında bile mahremiyet bulamazsan işte o zaman her şey utanç vericiydi. Ona bu kaygısını belli etmeyerek konuşmaya da devam etti.

"İstediğin şey bu mu?" Kollarını kaldırarak bedenini özgür bıraktı. "Sadece bir et parçası."

Fahd kollarını kaldırdığı an gerilerek titreyen göğüslerine baktı, ağzı kurumuş halde bakışlarını yukarı kaldırdı. Pelin başını yana eğdi, bir şey düşünüyormuş gibiydi. Bir ara ellerini kaldırıp adamın beline sardı. Parmaklarının altındaki deri gergin ve kaslarla sertleşen gövde ısınmıştı. Fahd kaşlarını çatarak kızın ne yapmaya çalıştığını anlamaya zorladı kendini ama Pelin üst üste hamle yaptıkça, adamın algıları kapanıyordu.

Pelin onu ittirerek çadırın ortasındaki direğe yaklaştırdı. Bedenlerinin

arasındaki mesafeyi kapatarak göğüslerini gövdesine sürttü. Göğüs uçları çakıl taşları gibi sert ve hissedilirdi, bu da adamın soluk almasını zorlaştırıyordu. Ama asıl zor olan kısmı daha gelmemişti.

Bedenleri tamamen temas edince onun sesli bir soluk aldığını hissetti Pelin, bunun üzerine gidip alt taraflarını birbirine sertçe yasladığı an, adamın hırlayan sesinin altında gözleri kapandı. Kasları bedenini altında gerilerek bir yılan gibi titredi. Bedeni çok sıcaktı, üstelik sertleşmişti, korkup kaçması gerekiyordu fakat korkusunun üstüne gitmeyi seçti. Nemli bedenini, elbisesinin altından hissettiği sertliğe yasladı. Fahd işkence altındaki bir köle misali titrerken, sesli bir soluk aldı. Yutkunduğu an âdemelması yavaş bir halde yukarı aşağı oynadı. Esmer yüzünde şehvet ve merak karışımı bir ifade belirdi. Gözlerinde henüz harlanmış bir meşale vardı. Kızın midesine kramplar girdi. Gardını düşürdüğü an adam sert bir şekilde başını salladı ama o kısa anda görmüştü Pelin, gözlerinde açlığın kıvılcımları vardı. Seks, hırs, acı, intikam ya da işkence...

"Aleaqarab!" derken ki ses tonu kızın tüylerini ürpertti.

Bedenleri birbirine yaslıyken bu sesle fısıldaması soluklarını hızlandırmıştı. Yükselen göğüsleri adamın düz gövdesi üzerinde hareket etti. İçgüdülerinin zihninden önce anladığı bir gerçek vardı. İkisi de artık o ilk günkü gözü kara ya da vurdum duymaz kişiler değillerdi. Bu adamdan öğrendiği bir şey varsa, karşılaştığı günden bu yana bir şeylerin değiştiğiydi. Sanki içten içe savaştığı şeye karşı yenik düşmüştü. Kabullenmişti. Şimdi de isteyerek boyun eğmişti.

"İstediğin zaman, çok tehlikelisin."

Kalbi göğüs kafesinden fırlamış da dışarıda atmaya başlamıştı sanki, onun boğuk ve aksanlı sesi neden tüylerini diken diken etmekteydi? Hayra alamet olmayan bir his damarlarında geziniyordu. Nefret etmesi, temasından dolayı kusması gerekmez miydi? Oysa alt tarafındaki meraklı sertlik hayli canlı tepkiler vermekteydi. Korktuğu her şeyle savaşmayı bırakmış gibiydi. Adam boyun eğmişti ona ama aynı zamanda tetikteki gergin vücut dili gelecek olana karşı kendini korumaya almak için atağa geçeceği anı kollamaktaydı.

"Ne bekliyorsun benden?" diye sordu Pelin geriden gelen bir sesle.

"Boyun eğmeni," dedi adam dili kurumuş halde dudaklarını yalayarak. Onun geniş göğsünde duran elini papatya gibi açtı Pelin, avucunun içinde atan kalp öyle hızlıydı ki, onun heyecanını kendi bedeninde hissedebiliyordu. Elindeki bakışlarını yukarı çevirdi. "Dört nala koşan atın toynaklarının yeri dövmesi gibi," Sesli bir şekilde soluyan adamın dudakları aralandı ama konuşamadı. "Kalbinin atışı sonun olacak."

"Tehlikeli sulardasın," dedi adam dişlerini sıkarak. "Yüzmeyi de bilmiyorsun."

"Boğulurum," dedi kız elini kalbinin üzerinden çekip parmağıyla göğsünü dürterek, "Ama sana yenilmem."

Pelin gözlerinde bir şey gördü adamın, ilk defa anladığı ve güvendiği bir şeydi. İstese şimdi onu tek eliyle tuşe edip, dilediği her şeyi zorla alabilirdi ama istemiyordu. Bu adam ona zorla sahip olmak istemiyordu. Ya da böyle bir şey için gerçekten rızasını istiyordu. Tam olarak neyle mücadele ettiğini hem öğrenmek istiyor hem de korkuyordu. Bu adam onu gönüllü olarak yatağında istiyordu, şimdi anlamıştı sabırla o anı bekliyordu. Tüm bedeni buz kesti. Bu yaptığıyla ava giderken avlanıyordu.

Adam kızın yüzündeki ifade geçişlerini okuyarak iyice bedenine yaklaşınca, kızın vücudundan soğuk terler boşaldı. Baldırlarını uzun ince bacaklarına bastırdı, ardından yavaşça kalçasını hareket ettirdi. Bacaklarının arasındaki heyecanlı erkekliğini daha da hissettirmişti. Bu oyunu durdurması için uyarıyordu ve oyunun sonunda ne olacağını, bacaklarının arasında keşfedeceği zevkin büyüklüğünü göstermek için, mahsus yapıyordu.

Pelin bu kadarına hazır değildi, insani bir içgüdüyle heyecanı ve utancı aynı anda hissedince, yüzü kızardı, başını yana eğdi.

Artık Fahd'ın sertleşmiş organı normalden daha uzundu, kendisi gibi gaddar ve acımasızdı. Elini bile sürmeden, sadece eğilerek üstüne abanması, Pelin'i hem korkutuyor hem de içinde hiç istemediği bir arzunun uyanmasını sağlıyordu. Soluksuz halde dururken onun kararan gözlerine bakmak imkânsızdı.

Burnunun delikleri genişledi adamın ve kısılan sesi kızın kalbini susturdu. "Tüm hayatım hakkım olanı zorla elde etmekle geçti. Zorladığında farklı tepki görmezsin, sertleşirim!"

Nefesini yüzünde hissedince, kısa bir an titrese bile ona korktuğunu belli etmeyecekti. "Zorlanan her şey parçalanır," diyen kız arkasını dönüp uzaklaşmaya çalıştı. Bedeni ona tepki vermemeliydi. Bu aklına gelecek son şey dahi olmamalıydı, ancak bedeni ondan bağımsız olmuştu. Cinselliğe karşı bilgisi olmaması, arzulamanın ne demek olduğunu bilmemesi anlamına gelmiyordu. Bu düşünce içindeki öfke ve tiksinme duygusunu tetikledi. Gözleri yaşardı.

Bedeninin ihanetinden dolayı insanlığına yüklenirken, saçlarına yapışan el onu geriye doğru çekti. Sırtına yaslanan iri gövdeyle, kalçalarına yaslanan sertlikle, midesine doğru bir ateş topu indi. Bir eli belinden aşarak karnına açıldı. Gövdeleri sert bir tutuşla yapıştı. Adam kızın saçını çekerek başını çevirdi. Canı yanan kız dişlerini sıktı. Burunlarının uçları birbirine

değerken, adamın cezalandıran dudakları kızın dudaklarına çarparak konuşuyordu. Her kelimesinde Pelin onun soluğunu içine çekiyordu.

"Benimle oynarsan aleaqarab, karşılığında acı çekersin. Üstelik uzun zamandır bu kadar çok istediğim bir şeyi elimden almaya kalkarsan, bunun sonucuna katlanırsın. Arzuladığım şeyi avuçlarıma bıraktıktan sonra elimden almaya kalkarsan, zorla alırım. Kırılman umurumda değil, darmadağınık olsan bile kullanırım."

Oyunlar bu adama göre değildi. Kazdığı kuyuya düşmüştü.

Artık ona bir nefes kadar yakındı, korkudan ve tuhaf bir kaygıdan gözyaşlarının kirpiklerini zorladığını hissetti. Adamın gözbebekleri büyüdü. Elinin tersiyle yanağını okşadıktan sonra parmaklarını boynuna doladı. Dudakları değecek kadar yakın mesafeye çekti. Pelin ona uzanmak için ayaklarının ucunda yükselmek zorunda kaldı. Solukları birbirine karışırken göz gözeydiler.

"Benimle sadece yatarsın, istediğini bedenime yaparsın ama kalbimi kazanamazsın."

"Kalbin zaten benim." dedi kalpsiz adam. "Benim karımsın, bu konu tartışmaya açık değil. Senin olan her şeyi istiyorum," Cinsel arzusunu gizlemeden derin bir nefes aldı.

Kızın korkudan nefesi kesilmişti, bir yandan kaçmak için zaman kollarken, diğer yandan bacakları titriyordu. Adam göğsünü avunun içine alıp sıktı. Avuçları sıcacıktı, parmaklarındaki nasır ipeksi tenini tahriş ediyordu. Kısa kesilmiş tırnağının kenarı tenine sürterken, başparmağıyla sertçe göğüs ucunu okşuyordu, yutkundu. Vücudundaki her hücre endişe verici bir biçimde titredi, tehlikeli düşünceler karnının içine tohum ekmişti. Gözleri gibiydi geleceği ve bu karanlık çukura yuvarlanırken, sürekli ondan ne kadar nefret ettiğini kendine hatırlatmaya çalışıyordu. Eğer düşerse gözlerine, bir daha asla geri dönemeyecekti. Ve öyle bir karanlıktı ki gelecek hem şehvet hem korku hem de pişmanlıkla üstünü kaplayacaktı. Gözünden süzülen bir damla gözyaşı yanağını ıslattı.

Adamın gözleri o damlaya kaydı. "Beni kışkırtma," diye hırladı.

Başını yana devirdi Pelin, "Ne olur kışkırtırsam?" diye sordu. "Acıtır mısın?"

"Hakkım olanı alırım, kocalık hakkımı."

O konuşurken içinin derinliklerde bir şeyler eridi. Az önce alev alan bedeni şimdi buz kesmişti, midesi cinsel çağrışım ve müstehcen fikirlerden dolayı kusmak isterken, hain yüreği alev alev yanmaya başlamıştı. Nasıl olur da vücudunun böyle ihanet etmesine izin verebilirdi, teni buz keserken kalbi nasıl alev alırdı?

Fahd merakla ifadesini izledi. Dudakları aralanmıştı, göğsü hızla inip kalkarken kendiyle savaşını ele veren ıslak gözleriyse, yaşla parlıyordu. Fahd saçlarına doladığı parmaklarını hareket ettirerek dik başını kendine yaklaştırdı, burnunu kızın minik burnuna yasladı. Pelin iri bir solukla donup kaldı. Hareket edemiyordu.

"Sana sahip olmayı istiyorum," diye fısıldadı. Gözleri birleştiğinde ise onun bu sahiplikten kastının sadece bedenen olmadığını anladı, tüm iradesine diz çöktürmek ve asi yanını ehlileştirmek istiyordu. Bir aslan terbiyecisi gibi, tüm varlığıyla asiliğine sahip olmak istiyordu. Canı sıkılana kadar eğlenceli bir oyuncakmış gibi oynayacak, işi bitince de düşünmeden diğer karılarının yanına atacaktı. Geçmişine ve yerini başka oyuncaklar alacaktı.

Asi bir gözyaşı daha kirpiklerinden firar edip yanağına süzülünce, inatla kalkan burnu hafiften indi. O an gözyaşları da dâhil her şeyden nefret etti. Güçsüzlüğünden ve içinde kaynayan nefretinden, öfkesine gem vuran iradesinden... Şu anda kollarında çaresiz dururken onun karşında ne kadar zayıf olduğunu ve kaderine karşı gelemeyeceği korkusunu ilan ediyordu.

Fahd dişlerini sıkarak yanağından süzülen gözyaşını izledi. Kız dik dik gözlerine baktı. Saniyenin milyonda biri kadar kısa bir an için... Gözlerinde merhamet, pişmanlık, acımak gibi insani bir hissin olduğunu görmeye kendini zorladı. Adam son derece yumuşak ve kibar bir dokunuşla yanağındaki gözyaşını silmek yerine, "Ağlamak aklı başa getirir, mantıklı düşünmeye sevk eder insanı. Ağla açılırsın," diyerek tüm insanlığına büyük bir tekme attı.

Onun küstahça hükmetmesi delirtiyordu kadını. Ancak içinde kırık, umuda aç bir parça vardı. Bu iyi niyetle, onun istediğinde iyi kalpli ve kadınları incitmeyecek biri olduğuna inanmak istiyordu. Fakat umut için tutunduğu dal her seferinde ellerinde kalıyordu çünkü o gözünü kırpmadan insanlarının boynunu koparan ve kadınlara zulmeden, hatta kendine kadın hediye edilince geri çevirmeyen, aşağılık bir zorbaydı. İnsan kılığındaki şeytanın aklını karıştırmasına izin vermeyecekti. Kız kendiyle savaşırken adamın parmak uçları saçından kayarak onu serbest bıraktı.

Tüm dengesini allak bulan eden ve etkisi altına girdiğinde korkudan sindiği kadar cüretinden de ödün vermeyen Pelin, bir adım geriledi. Fahd ona dik dik bakarak, "Aişe, yemek," diye bağırdı.

Pelin arkasını dönerek Aişe'nin onun için getirdiği temiz kıyafetleri giymeye başladı. Bunu yaparken onun hâlâ arkasında durduğunu ve giyinmesini izlediğini biliyordu.

Fahd sırtında ve kaburgalarının etrafında çürükleri olan ve bunun için bazen hareket ederken acı çeken kızı izlerken, elini çenesinde gezdirerek

düşünüyordu. Pelin üzerini değiştirdiğinde çadırın kapısından giren Aişe, elindeki tepsiyi yer sofrasına yerleştirdi. Bir emri olup olmadığını sorarak aldığı cevapla hızla çadırdan çıktı.

"Yemeğini ye."

"İstemiyorum."

"Gitmeden evvel karnını doyuracaksın."

"Gelmiyorum."

"Rica etmedim." dedi adam tok bir sesle. "Emrediyorum."

Az evvelki olanları hâlâ hazmedemeyen ve ona kızdığı kadar kendinden de nefret eden Pelin, "Ne sanıyorsun kendini sen, ne?" diye bağırdı. "Boynuna tasması geçilmiş bir köpek gibi çekiştirdiğin yöne gitmem ben. Sana böyle zorbalıklarla boyun eğmeyeceğim." Ona yaklaşan adamı göğsünden geriye doğru ittirerek vurmaya çalıştığında, Fahd seri bir hamleyle onu kolları arasına alarak yatağın üzerine sırt üzeri yıktı. Bacaklarının arasına debelenen bacaklarını sıkıştırıp, bileklerini sert bir şekilde kavradı. Hâlâ tam olarak iyileşmemiş olan bedeni acıyınca kısa bir süre gözlerini kapadı.

Fahd canının yandığını anlayınca bileğinin birini bıraktı. Bunu fırsat bilen Pelin ona sert bir tokat attı. Bunu beklemeyen adamın başı yana dönerken, kısa bir an dişlerini sıkarak gözlerini kapayıp bekledi. Pelin soluğunu tutmuş, kulakları çınlarken kolları arasında kasılıp kalmıştı. Onun her an gırtlağına sarılacağını düşünerek ürkek gözlerle yüzüne baktı. Karnı kasılmaktan yırtılacaktı.

Kendini frenlemeye çalışan Fahd kızın omuzundan kabaca tutarak yatağa yaslarken, yüzünü yüzüne yaklaştırdı. Dişlerinin arasından hırlayarak, "Sakın bir daha deneme." diye uyardı. Hırsından ve iradesinden tüm kasları seğiriyordu. Çene kasları titriyordu.

Elleri arasında titreyen Pelin, "Tehditlerinden yoruldum." diye çıkıştı.

Adam hırsla solurken, Pelin daha fazla yüzüne bakamadı. Başını yana çevirerek gözlerini kaçırdı. Solukları yüzüne vururken, elleri arasında olmak büyük çaresizlikti. "Midemi bulandırıyorsun, üzerimden kalk."

"Benden nefret mi ediyorsun?"

"Bana zorba davrandığın zaman sana âşık olacağımı mı sanıyorsun? Seni sevmeyeceğim, zorladıkça nefretimden başka bir şey kazanamayacaksın."

Fahd üzerinden kalkınca yatak sarsıldı. Adam çadıra vuran güneşin önünde durdu, bedeninin etrafından gün ışıkları süzüldü. Kız ona merakla bakarken, "Dikkatimi dağıtıyorsun," diye suçladı. Pelin kaşlarını çattı.

Fahd'ın burnunun kenarındaki kas seğirdi. "Daha hızlı tepki verseydim, vurmak için kalkan parmaklarını kırardım."

Pelin yataktan kalkarak ondan uzaklaştığında, "Otur," diye emretti.

Pelin umursamadı, açlıktan kollarında ve bacaklarında derman kalmamış olsa bile onun önünde yemek yemeyecekti. Emrettiği hiçbir şeyi yapmayacaktı. Önüne attığı kemiklerini yalayacağını sanıyorsa yanılıyordu. Sofraya yaklaştı, adamın gözlerinin içine bakarak tepsinin ucuna ayağıyla basarak dengesini bozdu ve yemek dolu tabakların kayarak halıya dökülmesini sağladı.

Fahd onaylamayan yaklaşımıyla, "Nimetle savaş olmaz," diye belirtti. Kendisinden ve ondan, hatta verdiği tepkilerden bu denli iğrenirken, nasıl yemek yiyebilirdi? Ona dik dik bakmaya devam etti.

"Topla onları," diye emretti bu sefer Fahd.

Pelin omzunu sarsarak umursamaz bir hareket yaptı. Adam kükreyerek, "Topla onları derhal," diye bağırdı, kız korkuyla irkildi. Ürkek bakışlarını devirdiği sofraya çevirdi. Yaşadığı onca şeyden sonra hâlâ naif bir yapısı vardı, korktuğunda iradesi anında yerle bir oluyordu. Aciz yanına bir son vererek ağzı bozuk yanını devreye soktu.

"S*ktir git!"

Fahd'ın buna hazır olmadığı belliydi, dişlerini sıktı ama misilleme yapmadı. İki erkek kardeşi olan bir kız için bu küfürler normaldi ama Pelin bu zamana kadar bir kez olsun bu kelimeyi ağzına almamıştı. Onu tanıyana kadar! Kollarını göğsünün altına bağlayarak emrine itaat etmedi. Fahd devrilen sofraya yaklaştı, yerde duran ekmek parçasını alarak doğruldu. Kızın gözlerinin içine bakarak ilk lokmasını ağzına attı. Şiddet göstermemişti ya da emrinden sonra canını yakarak istediğini yapması için zorlamamıştı. O kadar net ve kontrollü hareket ediyordu ki, sanki içinde dizginleyici bir güç taşıyordu. Kazanmak için sabreden bir adamdı. O da en az Pelin kadar kendi ile mücadele ediyor, kendi ile savaşıyordu.

Pelin ağzını kıpırdattı ve yutkundu, midesi açlıkla kasıldı. Karnının guruldayıp onu küçük düşürmesini istemedi, bedenini kastı.

"Hep bu kadar dik kafalı mıydın?"

"Sen hep bu kadar kalpsiz miydin, yoksa sonradan mı öldü kalbin?"

"Acıktığın zaman bana geleceksin,"

"Açlıktan kumları yesem bile sana gelmem."

Fahd onun bu sözlerinde ne kadar ciddi olduğunu biliyordu artık, açlıktan ölse inadından yanına gelmezdi. Rekabet havasında geçen uzun bakışmanın ardından, adam kızın öfkesini göz ardı ederek ona tehdit

savurmaktan vazgeçti. Aksine inadını dürtmeye karar verdi.

"Birazdan açlığa ve susuzluğa dayanamayacağın bir yere gideceğiz, bence hâlâ şansın varken ye."

Pelin yerde duran altüst olmuş sofraya baktı. Adamın karanlık gözleri maziye dalarken, "Açlık insanı yalvartır," dedi, sanki bunu daha evvel defalarca tecrübe etmiş gibiydi. Kulak kesildiği halde küstahlığı elden bırakmayıp duymuyormuş gibi yapan Pelin, başını yana çevirdi.

"Güçsüz düşersen benimle mücadele edemezsin!"

Fahd artık onun neye tepki verip neye vermeyeceğini çözmeye başlamıştı. Haklıydı. Belki gittiği yerde kaçma şansını elde edebilirdi, o zaman ayakta ve güçlü olmalıydı. Salak ergenler gibi gurur yaparak bu şansını elinden kaçıramazdı. Bir şekilde buradan, ondan ve yere batası adetlerinden kaçacaktı. İstediğinde işkence etmek için sakladığı GPS cihazını bileğinden çıkaracak ve bir yolunu bulup ailesine ulaşacaktı. Onlar gelip alana kadar da bir yere kıpırdamayacaktı. Bu dertleri kendi elleriyle başına açtığı gibi, kurtarmayı da başaracaktı.

Onun derin bakışları altında sofranın yanına diz çöktü, hâlâ sininin üzerinde duran ekmek dilimini alarak ısırdı. Karnı daha ilk lokmayla guruldamaya başlamıştı. Kızın itaat etmesiyle adam çattığı kaşlarını gevşetti. Memnun bir ifadeyle çadırdan çıkarken, "Yarım saat sonra seni almaya gelirim, hazırlan," diye bildirdi. Tam çadırdan çıkarken omzunun üzerine düşürdüğü başının üstünden tekrar etti. "Başını ört!"

Yarım saat sonra Aişe onu atların olduğu bölüme yönlendirdiğinde, Fahd atına binmiş onu bekliyordu. Tepeden tırnağa kızı süzdü. Sessiz kalan Pelin beyaz uzun bir elbise, başına da açık renk şal takmıştı, üstelik gözlerine sürme bile çekmişti. Aişe buna onu nasıl ikna etmişti bilmiyordu ama sürme ona çok yakışmıştı. Atın yanına geldiğinde, "Benim atım nerede?" diye sordu etrafına bakınarak.

Fahd ona tepeden bakarak gülümsedi, Pelin ona döndüğünde burnunun ucuna uzatılan elle irkildi. Başını kaldırıp adama baktı. Şaşkındı. Onunla ata bineceğini sanıyorsa yanılıyordu. Bir adım uzaklaşarak, "Başka bir at istiyorum," diye inatlaştı.

Pelin etrafına bakınırken, yanına gelen atın gölgesiyle irkildi. Kaçmaya fırsat bulamadan Fahd eğildi. Minik bir çığlık arasında tek koluyla onu belinden yakalayarak, debelenmesine izin vermeden ata yan şekilde oturttu. Belini saran kol sıklaşarak eyerde kendine yer açtı. Dizginleri eyerin

üzerine sardı. Pelin ağzını açtığı vakit adam onu belinden tutarak kaldırdı ve bacakları açık şekilde ata tam anlamıyla binmesini sağlayarak, dizginlerini tekrar eline aldı.

"İngiliz misin sen?" Bir de alay ediyordu.

Şimdi kalçası adamın mahrem yerine yaslanmış, bacaklarının arasında hissettiği attan düşmemek için adamın bileklerini yakalamıştı. Tırnaklarını tenine geçirdi, şaşkınca ellerine baktı ve derhal ellerini çekti. Fahd tek eliyle dizginleri tutarken, diğer eliyle kolunu beline doladı, atı yavaşça yürütmeye başladı. Çadırların arasından geçen atla tüm çalışanlar onlara bakıyor, geldiğinden beri çadırından çıkmayan hanımlarını görmek isteyen kadınlar merakını saklamıyordu. Pelin'in bakışları önünden geçtikleri çadıra takılınca, bedeni gerildi. Fahd kızın gerginliğinin sebebini anlamak için başını yana çevirdi. Alya'nın kızıyla birlikte çadırın önünde onlara baktığını gördü. Bu bakışlarda düşmanlık vardı, son konuşmalarından beri de değişiklik yoktu.

"Korkuyor musun ondan?" diye sordu kulağına yaklaşarak.

"Tek başına gelseydi şansı yoktu ama iki karın ve hizmetçilerin birlik olup beni dövdükleri için korkuyorum."

Fahd dişlerini sıktı. "Bir daha sana bu denli zarar vermeyecekler,"

"Bakışlarından hiç öyle durmuyor, bence canımı yakmak için hiçbir fırsatı kaçırmayacaklar."

"Çok zekisin," dedi Fahd. Verdiği söz gerçekti, bir daha kimse ona elini sürmeyecekti, sürerse cezasına katlanacaktı. Çadırların yanından uzaklaştılar.

"Sana aşık," dedi Pelin garip bir çekiniklikle. "Neden ona bir şans vermiyorsun, seni mutlu edebilir. Hem güzel hem de akıllı birine benziyor."

"Beni sevmiyor," dedi adam dürüstçe. Kız sırtını adamın göğsüne yaslamamak için özellikle uzaklaşıyordu.

"Onu kim suçlayabilir?" Yine dilini tutamayarak onu kızdıracaktı, derhal sözcüklerini değiştirdi. "Yani sevmese neden beni kıskansın." Bu iyi bir manevraydı. "Üstelik senden nefret ettiğimi biliyor."

"Sevmek bu değilmiş..." dedi adam. Ne demek istemişti böyle söylerken algılayamamıştı. "Buralarda güç ilk kadınların elindedir, özellikle çocukları varsa diğerlerine karşı üstündür. Yeni gelen her zaman ezilmeye mahkûmdur çünkü hâlâ çocuk doğurmamıştır ve ilk çocuk doğuran kudret sahibidir."

Kızın tüyleri diken diken oldu. "Erkek çocuk için mi elinde tutuyorsun beni? Git karılarının yanına, seve seve sana düzinelerce yaparlar." Pelin

bunu cidden merak ediyordu. Adam sustu. "Eğer bana bir şey yaparsan ve isteğim dışında çocuğum olursa, yemin ediyorum o çocuğu düşürürüm. Sana ait bir zalim daha bu dünyaya getirmemek için kendi canıma bile kıyarım." Adamın bedeni kasıldı. Dişlerini sıktığı, gıcırdamasından belliydi. Tek kelime etmedi. Kızmadı ya da eleştirmedi. "Onlara bir şans ver, bu tüm aileniz için gerekiyor."

"Erkek çocuk doğuracak bir kadının gücünden korkuyorlar,"

"Bil diye söylüyorum, çocukken attan düştüm ben, çocuğum olmuyor." dediğinde Pelin adam gevrek bir kahkaha attı.

"Aleaqarab," dedi yine o genzinden gelen boğuk sesiyle. "İğneni kaldırma, üzerine düşersin."

İnanmamıştı uyuz herif, evet küçükken attan düşmüştü ve sadece bileğini incitmişti. Kız homurdandı adam aksanlı sesiyle konuşmaya devam ettiğinde susmak zorunda kaldı.

"Benden korkuyorsun ama hâlâ damarıma basıyorsun, sen nasıl bir delisin!"

Pelin başını yana çevirdi, gözlerini kısıp dikkatle onu izledi. "Ben en azından deliyim. Sözünü tut."

"Sözümü tutacağımı nereden biliyorsun? Sana öfkeli bir anımda sahip olabilirim."

Gözlerini kıstı kız, kolları arasında kasılsa bile bedeni bunu belli etmemek için omuzlarını dikleştirdi. Adamın dizginleri tutan elleri gerilmişti ama aynı zamanda karanlık gözlerinde bir heyecan da belirmişti. Nasıl bir manyaktı bu herif, karanlığı cidden ürkütesiydi. İlk defa biri, iki zıt duyguyu tek bir bakışta saklayabiliyordu. Bir yanı ateşli ve arzulu, diğeriyse öfkeli ve merhametsiz olduğunu gösteriyordu... Unutmamalıydı. Öldürdüğü adamları hatırlayınca yumruğunu sıktı, korkudan boğazı düğümlendi. Renginin solmasıyla adamın yüzünde çok kısa bir an pişmanlık belirdi. Hafifçe başını salladı.

"Seni tanımak istiyorum,"

"Ben istemiyorum."

"Sana seçme şansı vermiyorum."

Dikleşmesine çok sinirlenmişti, içini yine bir korku dalgası kapladı. Derin bir nefes alıp konuya odaklanmaya çalıştı. Üstüne gitmemeliydi. Buradan kaçmak istiyorsa sabırlı olmalıydı ve doğru anı beklemeliydi. Boynu ağrısa bile gözlerinin içine baktı. "Ne bilmek istiyorsun?"

Adamın çenesindeki gerginlik azaldı, sıkmakta olduğu dişlerini

rahatlattı. Karanlık gözlerindeki kaybolmuş ifade hâlâ yerli yerindeydi. O susunca, "Beni araştırdığına eminim," dedi kız yem atarak.

"Araştırdım," dedi adam dürüstçe. "Üç dil biliyorsun, babanın istemediği bir bölümden mezun oldun ve ailenin koruması altında yaşıyordun. Asi bir yapın olsa bile aileni üzecek tek bir skandal yaşamadın. Senin gibi bir kız için tuhaf değil mi?"

"Buna sevgi bağı diyorlar, önemsediğin insanlar için göze aldığın bir seçim."

Adam kısa bir an sustu ve atını kehribar rengi kumların üzerinde ilerletmeye devam etti. Her yer alabildiğine sarıydı. Üstelik çadırlardan uzaklaştıkları için uçsuz bucaksız bir denizi andırıyordu. Sıcak aşırı baskındı, atın her adımında bunu hissetmek daha da netleşiyordu. Şalının ucunu gözlerine doğru çekerek yüzünü güneşten sakındı. Akşam acıyan bir burun, yanan bir ten istemiyordu.

"Arapça konuşmayı hiç denedin mi?"

Hayır, anlamında kafasını salladı.

"Öğrenmen gereken ilk şey bu olmalı. Bundan sonra seninle Arapça konuşmalarını sağlayacağım. Onları anlamazsan kendini koruyamazsın."

"Kimden?" dedi Pelin merakla.

"Alya ve Amina hatta Berzah anneden."

Tüyleri diken diken oldu kızın. İsimleri gün geçtikçe çoğalıyor muydu? "Beni koruyacağını söylemiştin," dedi yola çıkarken ki sözleri aklına gelince.

"Bunu istemeyeceğini düşündüm, sonuçta güçlü bir kadınsın kendi işini kendin halledebiliyorsun. Benim yardımımı almaktansa ölmeyi yeğlersin."

Uyuz adam onu bile bile kurtların önüne atıyordu. Yalvarsın diye yapıyordu. Ona mecbur olması için mahsus kışkırtıyordu. Söyleyecek çok şey yoktu. Ona yalvarmayacaktı, korumasını talep etmeyecekti. Ama yine de içinden bir ses, buna izin vermeyeceğini fısıldıyordu. Sonuçta o güçlü, her şeyin kendi bilgisi ve kontrolü altında olmasını seven biriydi. Biri ondan habersiz iğneyi kıpırdatsa, öfkelenirdi. Buna dayanarak ona zarar verdikleri zaman herkesin eşit bir ceza alacağı konusunda mantık yürütebilirdi.

"Seni nasıl kaçırdılar?"

Bir an attan düşeceğini sandı Pelin. Bu soruyu hiç beklemediği için altüst oldu tüm düşünceleri. Kaçırıldığını kısa bir an unutmuştu. Aklına Amir geldi, ailesi geldi. Özlem ve hasret geldi. Kaçırılırken ve sonrasında yaşadığı vahşeti artık unuttuğunu, en azından bir kısmını unuttuğunu

sanarak kendini kandırmıştı. İçi panik ve korkuyla doldu. İşkence çeken, tecavüze uğrayan kızlar ve öldürülen adamlar zihnine yansıdı, yaşadığı her acı anı tekrar zihnine düştü.

Atın ritmik adımında ilerlerken adam yerinde kıpırdandı, hâlâ cevap bekliyordu. Ona anlatmayacaktı, anlatamazdı. Bunları atlatmayı bırak düşünmek bile tekrar o anları yaşamakla aynıydı. Kötü anılarla boğuşurken ne yaşadığı şeyleri umursamış ne de sadistçe bir ilgiyle onu kendi haline bırakmıştı. Neden şimdi bu konuya birden ilgi duymuştu ki? Kalpsiz herif. Ona kaybettiklerini hatırlatmaktan zevk mi alıyordu? Sustu, fakat adamın uyaran tutuşu, susmanın çözüm olmadığını ve sabırsız bir halde cevap beklediğini belirtiyordu. Kızın sırtı artık adamın sert tutuşundan sebep göğsüne yaslanıyordu. Soluklarının ciğerlerinden çıkışını sırtından hissediyordu, tıpkı ritmik kalp atışlarının bedenine yayılması gibi.

"Fas gezisinde kaçırıldım."

"Nasıl?" diye sordu sakince.

"Sevgilimle tatil..." Adamın kolları kasılmıştı ama kızı susturan bu değildi, boğazının düğümlenmesiydi. Amir'in akıbetinin bilinmezliğiydi. Gözleri sulandı. "Gece eğlenmeye çıkmıştık, bir yere uğradık ve sonra her şey bir anda oldu. Onu bir daha görmedim."

Fahd iyice kasılmıştı. Amir'i sormadı, "Kim o adam?" demedi ya da şimdi nerede diye merak etmedi. Kız da o kadar dalgındı ki bu tutumunu dikkatinden kaçırdı, konuşmaya çekindi. Sorsa cevap vermeyeceğini içinden bir ses fısıldıyordu, üstelik ona başka bir erkeği sorduğunda alacağı tepkiden de çekiniyordu.

"Gemi yolculuğunda sana zarar verdiler mi?"

Pelin başını salladı, dövülmüştü, taciz edilmiş ve bedenine onun iradesi dışında bir GPS takılmıştı. Adam bu sessizliği yanlış anlayarak, atını durdurdu. Ona zarar vermemeleri için bir servet ödemişti, eğer bu gerçekse onların canına ot tıkardı. Kasılmış bedeniyle kızın eğilen yüzüne uzandı, çenesini kaba bir dokunuşla kendine çevirerek, için için yanan gözleriyle baktı.

Pelin ıslak bakışları arasından nefesini tuttu. Kaşlarını çatan ve sesi başka bir kâinattan geliyor gibi derinleşen adam, "Sana tecavüz ettiler mi?" diye sordu.

Bir kere denemişlerdi ama başaramamışlardı. Dudaklarında acımasız bir gülümseme belirdi. "Bekâret kontrolünden geçmedim mi?" O an aklına geldi, nasıl büyük bir aşağılamaydı bir kadın için, kızlığından kime neydi. Onun bedeniydi, ona aitti. Günahı da sevabı da kendisinindi. Cehennem de cennette onun içindi, kimse onun için yanmayacak kimse onun

için cennete girmeyecekti. Asi bir damla yanağından aşağı salınınca, adam bunu da yanlış anladı.

"Tecavüzün bir sürü şekli vardır," dedi hırlayan bir sesle.

"Eminim sen hepsini tecrübe etmişsindir,"

Adam dişlerini sıkarak, "Ben hiçbir kadına rızası dışında dokunmadım." diye hırladı. Evet karanlık birtakım zevkleri vardı ama bunları yaparken hep rızalarını almış ya da kendi istekleriyle boyun eğmelerini sağlamıştı.

"Sana ellerini sürdüler mi?" Bu sefer daha koyu bir tonda sordu.

Kız vereceği cevabın şu andan sonraki kaderini değiştireceğini biliyordu ve yalanın kokusunu kilometrelerce öteden bilecek kadar tecrübeli bir adam olduğunu defalarca keşfetmişti. Kandırmanın sonucunun ne olacağını kestiremiyordu.

"Gemide..." dedi kız sesi titreyerek, adam soluksuz halde onu dinlemeye başladı. "Bir tanesi denedi..."

"Ve?"

"Başarısız oldu."

"Bedenindeki çürükler bu yüzden mi?"

"Onlara karşı geldim," dedi Pelin burnunun direği sızlayarak.

Fahd geniş bir tebessümle yüzüne bakarak, yanağını okşadı Pelin'in, kız şaşırdı. Bu adam manyak mıydı, dövdüklerini söylemişti ve asi olduğu için başına neler geldiğini anlatıyordu, fakat o bundan mutlu oluyordu.

Sonra tekmelediği ve hasar verdiği için ertesi gün hâlâ paytak paytak gezen adam aklına gelince, dudaklarını dişleyerek içindeki mutluluğu saklayamadı. Fahd tek kaşını kaldırdı. Cevap bekliyordu. "O adama zarar verdin değil mi?"

Pelin başını salladı. Adamın yüzünde de en az kızınkine benzer hınzır bir gülümseme vardı, bir de gurur. İlk defa aralarında belli belirsiz tuhaf bir bağ kurulmuştu. İlk defa gözlerinde anlayış görmüştü. Saygı vardı sanki ifadesinde ya da kendini koruduğu için minnet... Adamın anlayışlı ifadesi kızın içinde bir şeyleri değiştirdi. Nabzı hızla atmaya başladı, solukları yavaşladı. Bunu neden yapıyordu, neden ona her şeyi anlatıyordu ki ya da dinlediği zaman kendini yalnız hissetmiyordu. Buna çaresizlik mi diyorlardı yoksa psikolojide bir adı var mıydı? Belki de nasıl biri olduğunu gösterirse, hediye aldığı bir mal gibi değil de bir insan gibi değer verir umudu içindeydi. Yoksa bir insanın yanında olduğunu bilmemin rahatlığı mıydı düşündüğü? Adamın hisleri neydi bilmiyordu ama eğer az da olsa saygı

duyar ve güvende olmasını sağlarsa, Pelin buradan kaçana kadar onunla iyi geçinmenin bir yolunu bulurdu.

Kız umutlandı, ilk defa ona güvenmek ve bir çıkar yol inşa etmek istedi. İnsan en çok talihsiz anlarda hayal kurar, olmayacağını bile bile ümit beslerdi. İşte bu onlardandı ve adam konuştuğu an büyü bozuldu.

"Geçti artık, unut geçmişi. Bundan sonra ben varım. Bir şey olura bana söylemen yeterli ya da istediğin bir şeyi yalnız benden isteyeceksin." İşte tekrar başa dönmüşlerdi. Adam kulağına eğilerek, "Benden istemediğin hiçbir şeye sahip olamayacaksın," diye fısıldadı. Kızın sırtı ürperdi. "Bir bardak su bile olsa, istemediğin sürece asla sana vermeyeceğim. Duydun mu?"

Özgürlük sorusunu cevaplayacağını düşünüp de şansını denemesi boşunaydı. İnatçı yanıyla henüz tanışmamıştı ve istediğinde açlıktan ölse bile ağzını tek kelime açmazdı. Dudaklarını mühürledi, bir daha asla sorularına cevap vermedi.

Fahd o andan sonra hiçbir sorusuna cevap alamadı, istediğinde ne kadar ketum olduğunu böylece öğretti. Sessizlik genişledi, ikisini de içine hapsetti. Pelin bakışlarını etrafa çevirdi, çöl genellikle insanlara pek çekici gelmezdi. Okuduğu kitaplarda keşif dürtüleri gelişen seyyahlar, çöl ve gizeminin peşinde harika bir serüvene çıkmış maceraperestler vardı. Şimdi ise kendisi gizemini koruyan bir adamla geleceği belirsiz bir zaman içinde kumları adımlamaktaydı. Oysa bir zamanlar Amir ile Mısır'a gidecek, piramitleri görüp tapınakları tanıdıktan sonra, o şehrin kalbine aşkını kilitleyecekti.

Şimdi hayalini kurduğu Giza piramitleri uzaktan göz kırparken, kendisi adını bilmediği bir çölün sıcağının tenini yakmasına izin veriyordu.

"Buraya Kızıl Çöl derler," dedi sanki aklını okumuş gibi Fahd. "Yemen'den Basra Körfezi'ne, Umman'dan Ürdün'e ve Irak içlerine kadar uzanan geniş bir alanı kaplar. Bizim olduğumuz bölüm vahalarıyla bilinen ender güzellikteki bir yer."

"Burada ne yapıyorsun sen, dinlenmek ya da gezmek için uygun bir yer olmasa gerek." Üstelik çadıra da sık uğramadığı gerçeği varken.

"Arap yarımadasının merkezinde bulunan Rubülhali Çölü, dünyanın en büyük kum alanlarından biridir."

"Kum ticareti yapacak bir tip yok sende, burada ne yapıyorsun?"

"Bu kadar zekânı gösterme, hayatta kalamazsın."

"Burada hayat yok, insanlar neyini merak ediyor çölün?"

"Aslında alışınca çok seveceksin. Kırmızı kum tepelerini, ölümcül bataklıklarını ve ender olsa bile karşına çıkacak olan çöl ceylanlarını,

antilopları, kum kedilerini... Bazı hayvanları görmek için sende zaman kollayacaksın..."

"Kumlar akrep doludur, insan nereden bir şey çıkacak, başıma ne gelecek diye korkar. Üstelik iklim son derece kuru ve sıcaklıklar aşırı, onlar burada nasıl yaşarlar? Bazı geceler soğuk oluyor, kar yağıyor gibi. Ya açlıktan ya susuzluktan ya da iklim şartından ölürler."

"Ölmezler, Allah her mahluka göre bir standart vermiş. İnsanlar sık sık avlanmaya çöle gelir, büyük şahinleri vardır."

"Kaç dakikadır geziyoruz bir tanesini görmedik. Demek ki nadirler. Nesli tükenecek ne varsa göz dikiliyor, nasıl bir bencillik bu?"

Yaklaşık yarım saat kadar atla düz bir çizgi halinde yavaşça yürümeye devam ettiler, arada heybesinden su matarasını çıkaran Fahd kendini ve atını serinletti ancak Pelin ondan suyu istemediği için, kapağını sımsıkı kapayarak inatçı bir gülüşle yerine koydu. Kızın ağzı damağına yapışmıştı. Güneş ışıkları neredeyse acılıydı. Ne bir manzara ne de dikkat çeken bir görsel, sağı solu kum tepeleriydi. Kehribar renginde, sonsuzluktan gelip sonsuzluğa giden, içinden geçip kayboldukları bir bilinmezlikti. Yola ilk çıktıklarında ilginç gelmişti ama sonra tek düze olmuştu, çünkü hiçbir şey değişmiyordu. Başından beri kaçmamakla akıllık etmişti, kaybolsa hayvanların avı olurdu. Daha sağını solunu bilmeyen bir kız için büyük bir çölde yön bulmak gülünçtü. Düşüncelerinin terazisini tartarken bir şey oldu, gerilen Fahd dikkat kesildi. Atının dizginlerini sıkarak durdurdu, bakışlarını etrafta gezdirdi. Pelin de dikkat kesilince, bir araç sesi işitti, sonra birden fazla aracın sesini işitti. Kalbi heyecanla atmaya başladı. Birini görme umuduyla, kurtulma şansına yaklaştığını sandı fakat adam kızı belinden kabaca tutarak havalandırdı. Pelin itiraz edemeden ayaklarının kumla buluşmasını sağladı.

"Burada bekle ve sessiz ol," Atının yanına astığı matarasını ona uzattı. Pelin adama şaşkınca bakarken, matarayı parmakları arasına aldı.

"Kimi görürsen gör, Said el Fahd'ın karısı olduğunu sakin söyleme."

Ciddiydi. Üstelik tedirgindi. Bu adam neyin peşindeydi, atının yanını dürttü. Kızın şaşkın bakışları altında dizginleri çekerek atının yönünü değiştirdi.

"Nereye gidiyorsun?" diye arkasından bağırdı. Korkuyla etrafına bakındı. Uçsuz bıçaksız çöl kaygılarını gıdıkladı. Bu adam bunu bilinçli mi yapmıştı, bile bile onu korkutmak için mi çöle getirmişti? Yola çıkmadan burada bırakıp gitmeyi aklına mı yazmıştı?

Pelin bata çıka arkasından koşmaya çalıştı ama çölün kumları öyle sıcak ve kaygandı ki, alışık olmadığı kadar zordu. Yürürken bacaklarına dolanan

elbise tökezleyerek düşmesine sebep oluyordu. Zaten o gidene kadar Fahd tepeye yaklaşmış, kızıl güneşin ardına saklanırcasına gözden kaybolmuştu.

Pelin daha hızlı peşinden gitmeye çalıştı, eğer ceza vermekse niyeti başarmıştı. Kız çaresizlik içinde izini bilmediği bir sonsuzluğu adımladı. Tepsinde yakıcı bir güneş, ayaklarının altında yanan bir ateş kehribar renginde cehennemdi... Tepeye vardığında onu gördü. Üç tane cipin ortasında atıyla durmuş, adamlarla sert bir biçimde konuşuyordu. Pelin diz çökerek onu izlerken, uzaktan ne yaptıklarını anlayamıyordu. Sonra bir adam öne çıktı, ona bir şeyler söyledi, Pelin korkuyla kumlara sinerek onları izlerken Fahd atından inip arabaya bindi ve onu arkasında bırakarak çekip gitti.

Olduğu yerden fırladı. Şaka gibiydi, onu terk etmişti. Heyecan mı korku muydu onu ağlatan. Sonunda özgür müydü? Başından beri istediği gerçekleşmişti. Ve gerçekle yüzleşti. Etrafına bakındı, şimdi hangi yöne gidecekti?

Çölde tek başına, aç ve çaresizdi. Fahd'ın söylediği gibi çöller sonsuz muydu, bir insanın adımlayarak aşamayacağı kadar uzun muydu? Elindeki mataraya baktı, bu azıcık su onu kaç saat oyalayacaktı? Elini siper ederek önce güneşe, sonra araçların kaybolduğu noktaya gözlerini çevirdi. Geriden geldiğine göre çadırlar arkasında kalmıştı, araçlar geldiğine göre yakın bir yerde başka bedeviler vardı. Dururşa ölecekti, giderse ölecekti. Şimdi ne yapacaktı?

"Tüm delilleri polise teslim edildikten sonra Bahreyn'de asıldılar."

"Ne delilleri?" diye sordu Fahd adamlara kaşlarını çatarak. Fayz aşiretinin iki oğlu da ölmüş müydü? Hem de onun ziyaretinden hemen sonra, şimdi bütün oklar ona çevrilecekti. Üstelik sırların sandığı kilitli kalmıştı. İki oğlu da onun anahtarıydı ve babalarıyla birlikte ölmüştü. Lanet olsun, neler oluyordu? Daha istediğini alamamıştı bile, pazarlık için henüz anlaşmışlardı. Bunun olmaması gerekiyordu. Onu işin içine dâhil ederken Abdullah bu vaadi vermişti. Yemin etmişti!

Erkenden öldürülmeleri için biri işe dâhil olmuştu. Sırlarının ortaya çıkmasını istemeyen biri çevresinde dolaşıyordu! Aklına sadece bir açıklama geliyordu: bu kişinin menfaati için Abdullah sözünden caymıştı. Bunu yaptıysa, Said el Fahd namına leke sürülmemiş olacaktı. Üstelik Fayz'ları gözden çıkardığı an, kanunsuzlar unvanından kaybetmeyecek, daha büyük isyanlar için bir şiddet ortamı hazırlamayacaklardı. Ona güvenirken her şeyin yolunda gideceğine dair önsezisi vardı... Pelin'in hayatına girmesiyle tüm dikkati dağılmış, dengesi altüst olmuştu. Amcasının düşüncesiz

davranacağını aklına getirmek istemiyordu ama söz konusu amcası ve geleceklerindeki hırsı olunca, mantıklı hiçbir açıklama onu aklayamıyordu.

Lanet olsun!

"Amca..." diye hırladı.

Çöl ciplerinin homurdanan motorları hâlâ açıktı. Atının yularını daha da sıktı. Atını şimdi geri sürse ve Pelin'i bıraktığı yerden alsa, çöl hayli sıcaktı, ikisi birden ata bindikleri için hayvancık yorgundu, kaçsalar bile çok uzaklaşamazlardı. Bu adamlar gözlerini karartmışlardı, o yanında olunca dikkati yine dağılacak ve hata yapacaktı.

"Bizimle gelmeniz emredildi?"

"Gelmezsem," dedi Fahd dişlerini sıkarak başkaldırırken.

"Efendimiz ölü ya da diri, gelmenizi emretti." dedi adamların gözlerini kan bürümüş halde ama ilk tercihleri konuşturmak için diri olmasıydı şüphesiz. Fahd geriye baktı, karısının başına neler geleceğini bilmiyordu. Döndüğünde – tabiî dönebilirse- ona çok kızacaktı hatta burnundan getirecekti. Telefonuna kısa bir mesaj yazdı, sorun çıkarmadan atından indi. Atı adamlardan birine teslim ederken, "Bunu sahraya götür," diye uyardı ve işaret parmağını kaldırarak tehdit etti. "Başına bir şey gelirse seni gebertirim."

Onun için açılan kapıdan içeri girdi. Bakışları Pelin'in olduğu tepeye kaydı, kalbinde farklı bir ezilme vardı. Ne değişmişti, neyin kaygısıydı içindeki? Araç hareket edip kızın olduğu tepe gözden kaybolurken elleri yumruldu. Yaklaşık yarım saat sonra bir kum fabrikasına geldiler, adamlar silahlarını kuşanarak onu ortalarına rehine aldı. İçeri girdiğinde olacakları az çok biliyordu, birileri üzerine çullanacak, canını yakarak ağzından laf almaya çalışacak, alamayınca da işkencenin boyutunu arttıracaktı, ta ki ölene kadar. Hazırlıksızdı, silahsızdı, canlı çıkması imkânsız gibiydi ve şans yardım ederse Pelin'i çölde susuzluktan ölümden evvel bulabilirdi. Tabiî yerinde durmayı başarıp kaybolmazsa asi aleaqarab.

Kahretsin!

Aklına hırslı tutumu ve gözlerindeki isyan geldi. Bu inatla ona bir şey olmazdı, bulana kadar yaşamanın bir yolunu bulurdu. İnatçıydı. Ne de olsa akrepler çölleri severdi, o da uyum sağlamanın yolunu bulacaktı. En olmadık anda yine aklına geldiği için fikri şaşmıştı, dişlerini sıkarak kendine lanet etti. Kurtulduğu an bu kadının büyüsünden en kısa zamanda kurtulacaktı, onunla yatmaya başladığında hırsı dinecek, kazanma arzusu sönecekti. Az kalmıştı.

Adamların ona silah doğrultulmasından ve ölüme yürümesinin ardından yarım saat geçmişti, ipleri eline almasının üzerinden ve kum fabrikasında birbiri ardına silah sesleri yankılanmaya başlamasının üzerinden ise

bir saat... Fahd daha önceden çatışmalara girmişti, daha evvelde hazırlıksız yakalanmıştı, hepsinden de gücünü ve zekasını kullanarak sağ çıkmıştı ancak ilk defa kapana kısıldığını hissetmiş, ya vurulursam korkusu ensesini yoklamıştı.

Neyse ki şansı yaver gitmişti. Aıman mesajına birlik gücüyle cevap vermişti. Bir saat sonra kanlı bir çatışmadan çıkan ve ellerindeki kanı kurumadan omzundaki sıyrığı hiçe sayarak yollara düşen Fahd, Arabistan'daki en güçlü adamın odasına kapıyı çalmadan dalmıştı.

Onun gelişine şaşırmayan yaşlı adam büyük ahşap bir masada, bir düzine adamla birlikte oturuyordu. Onlar işlere kafa yorarken kendisi sakin bir şekilde gelecek haberi bekliyordu. Hepsi önlerindeki belgeleri ve rakamları inceliyorlardı, o hariç.

Başındaki kefiyeyi çıkaran yaşlı Prens odasına izinsiz dalan yeğenine dik dik baktı ve işlerinin bölünmesinden sebep kızdığı yüzünden okunan aristokratlara ara vermelerini belirtti. Ona göz dağı verircesine sakindi. Ancak karşısındaki genç adam da en az onun kadar ödün vermezdi. Yaşlı Prens yeğeninin sert ifadesine uydu, adamlarını tek bir el işaretiyle dışarı gönderdi. Kapı kapanmadan da işlerini de beraberlerinde götürmelerini ve içeri kimseyi almamalarını emretti.

"Ani gelişin için umarım iyi bir bahanen vardır evlat."

"Rahat durmayacaksın değil mi?"

Amcasının serin duruşunu izledi. Elindeki kanı ve üzerindeki perişanlığı görmesine rağmen kılını kıpırdatmamıştı. Yaşlı adamın üzerinde hep kaliteli kıyafetleri olurdu, bugün de farksız değildi. Fakat yüzü yorgun, duruşu da biraz dalgındı.

"Beni ateşe attın," dedi Fahd burnundan soluyarak.

"Aklını başına getirmeye çalıştım, görüyorum ki hâlâ yerinde değil. O zaman bu sık sık tekrarlanacak demektir."

Elini masaya yaslayınca kolundaki yara yüzünden kısa bir an yüzünü buruşturdu ve omzundan koluna doğru bir nehir gibi akan kan masada gölet oluşturdu. Bunu gören yaşlı adamın katı suratında, belirsiz de olsa bir endişe parladı. Bu yüzden iğneleyici sözlerini es geçti. Babasının yerini alan bu adamın otoritesi katıydı ve yaptıkları onu şaşırtmıyordu.

"Gözden mi çıkardın beni amca, söyle bileyim de ona göre davranayım."

"Bunu nereden çıkardın, şükür ki ölmemişsin."

"Ölebilirdim,"

"O zaman ölümü çağırma," Bu bir uyarı değil emirdi.

"Ölüm hep yanımızda, çağırmamıza gerek yok."

Babasının ihanetini yok sayarak onu koruyup kollayan amcası, bunca zaman ona babalık yapmış ve ona bir kez olsun babası gibi adice davranmadan yerini doldurmaya çalışmıştı. Babasından sonra olanları göz ardı edip, sahip çıktığı için, birbirlerine sadece aile bağlarıyla değil, daha güçlü bağlarla bağlanmışlardı. Onur, görev ve fedakârlık gibi sözcükler aralarında sessizce duran gerçek kavramlardı fakat son zamanlarda amcasının göz yumduğu gerçekler Fahd'ın hoşuna gitmemekteydi. Amcası da onun inatla gittiği yoldan hoşlanmamaktaydı. Ölmesinden korkmaktaydı ama ölüme davetiye göndermekteydi. Bir gün kuyruğunu titretecek, yakayı ele verecek diye korkuyordu.

Ona, Prens Abdullah'tan başka hükmedecek adam neredeyse yoktu. Babasından kalan boşluğa yerleşirken, bu toprakların da en güçlü Prenslerinden biri haline getirmişti. Ancak bu gücün son zamanlarda yaslandığı yer, zorbalık ve kanla kaplıydı. Bu kanı döken ve bundan zerrece gocunmayan Fahd ise, düzenin bozulmasından kaygılanmıştı.

"Sen benim geleceğimsin evlat, ölmene izin veremezdim. Yaptığın hatayı gör istedim," dedi kendini açıklayarak. "Sözlerimin sana tesirini yitirdiğini düşünüyorum."

"Sana saygım sonsuz amca, sevgim de ama yanlış yoldaysan gölgen olmam."

"Sen bu aşiretin son gölgesisin, haddini bileceksin. Yerine bir varis gelene kadar da canını sakınacaksın."

"Sakınıyorum zaten. Verdiğim söze sadığım."

"Son zamanlarda yaptıkların bunun aksini ispat ediyor. Yeni oyuncağından kafanı kaldırıp biraz işlerimizle ilgilenseydin, olacakların sonucunu kestirebilirdin."

"O benim karım,"

"Değersiz bir fahişe,"

"Sözlerine dikkat et," diye hırladı Fahd dişlerini sıkarak, gözlerindeki isyan kıvılcımlarını tanıyordu amcası, bunları bir kez daha görmüştü ve gösterdiği kişi şimdi hayatta değildi.

"Bizim kültürümüzden değil, Amina ve Alya'nın babası bu işten hiç hoşlanmadı. Bağlarımızı hep sağlam tuttuk, şimdi kopmasına izin veremem. Bizden birini seç, konu kapansın."

"Kızlarını bir mal gibi sana hediye eden adamları rahatsız eden neymiş?"

"Ucunda erkek torun olmasa, başka bir kültürden kuma getirmene izin vermezdim. Anlaşmayı yok sayarak ilişkilerimizi bozduğun göz önüne

alınırsa... O kadını..."

"Karıma zarar vermeyeceğine, verilmesine izin vermeyeceğine dair söz vermiştin."

"Erkek çocuk doğurduğu gün..."

"Buraya karımdan bahsetmeye gelmedim."

"Ben hâlâ torun haberi bekliyorum."

"Ben sözümü tuttum, emrine uydum. Sana, senin kızların gibi iki tane torun verdim, takdiriilahî. Lanetinizi kıramadım."

"O zaman karının eteklerinin arasından çık ve etrafını izle. Öfken bana değil kendine olsun, adamlarının ölümünden sorumlu olan da sensin. Boyundan büyük işlere girdin."

"Beni sen yetiştirdin amca," dedi elini cilalı ahşap masaya sertçe vururken. "Bu adam senin eserin."

Yaşlı adam bu tutumundan pişman halde homurdanarak arkasına yaslandı. Parmaklarını rahat bir ifadeyle piramit yapıp birbirine vurdu. "Söz dinleyecek misin?" Gözlerinde zafer ışıltısı vardı. "Sayende Fayz ve Queen soyu ortadan kaldırıldı. İstediğinde buydu zaten. Dolaylı yollardan bile olsa bunu başardın."

"Kral buna çok sevinecek, bu ödül gibi olmuştur ona. Elini kirletmeden pislikler temizlendi."

Fahd son olanlardan sonra Kral'ı sakinleştirmek ve özellikle de Musa Fayz denen adamı ortadan kaldırmak konusunda amcasının üzerinde ne büyük bir baskı olduğunu biliyordu ama bu yaptığının bir bahanesi olamazdı. Onu en savunmasız anında düşmanlarına teslim etmişti, hem de karısı yanındayken. Bile bile yaptığına adı kadar emindi. Canını yakarak gerçekleri göstermek istemişti. O adamlar Peline zarar verebilirdi. İstediği müttefiklerin kızını almamıştı, ona kuracağı saltanatların anahtarı için erkek torunlar vermemişti. Karalı'nın kızı için onlara başkaldırarak aralarındaki soğuk savaşı ilk başlatan kendisi olmuştu. Amcası bunu unutmayacak, unutturmayacaktı. Öfkesini kontrol altında tutmaya çalışarak amcasına baktı.

"Fayz dün gece gemileriyle açılacaktı, gemide olması gerekirken nasıl olur da ihanetini anlayıp kum fabrikasına döner? Ölüm tuzağına kim çeker onu, bence sen bunu düşün?"

"Oğulları da yanındaymış."

Amcasının dudağının kenarında gülümseye benzer bir kıvrım belirdi. "Artık daha dikkatli olursun."

Onun imasına şaşkınca bakan Fahd, şüphelerini yerinden çıkarmamak

için kendine savaş açtı. Ama içten içe biliyordu ki amcası ona rest çekmesinin intikamını almış, göz dağı vermişti. En yakınından bu şekilde bir ihaneti yaşadığına inanamayarak, kaskatı kesildi. Onu ziyaret etmişti ve arkasından öldürüldüğünü anlayamamıştı. Uğruna savaştığı, sonuna kadar inandığı adam, onu sırtından bıçaklamıştı. Hep onu mutlu etmek için çabalamıştı, gençliğini gözüne girmek için itirazsız devam ettirmişti, istediği okulları okumuş, istediği kızlarla evlenmişti ve şimdi onu savunduğu tüm o zamanları düşününce, kanı dondu. Daha en başından, yanında yerini alırken amcasının da en az babası kadar hataları olduğunu, herkesten daha iyi biliyordu. Vefa kalın bir perdeydi ve insanın doğrusuna çekildiği an yanlışlar güzel gelmekteydi. Onun için çok şey yapan amcası, hiçbir zaman onursuz olmamıştı. Şimdiye kadar! Yanılmayı ne kadar çok isterdi.

Amcasına delici bir bakış atarak, "Sen benim tek dayanağımdın," dedi acı içinde. "Seni örnek alırdım, tüm inancımı yıktın. Nasıl yaparsın?"

"Bunu senin için yaptığımı görmüyor musun Said?"

"Benim içinmiş gibi yaparak gözümü boyayamazsın, artık çocuk değilim. Bu işin sorumluluğunu üzerime atıp sıyrılmana da izin vermeyeceğim. Planım tıkırındaydı, onları kandırmıştım. Tüm delilleri Kral'ın önüne serip diğerlerinin de iplerini açığa çıkaracaktım ve sen şansımı elimden aldın."

Damarlarında çılgın bir öfke geziniyordu. İsyan ederken sesi titriyordu. Prens Abdullah öfkesini belli etmese de Fahd amcasının sandalyede huzursuz bir şekilde kıpırdanmasından neler hissettiğini anlayabiliyordu.

"Ben sana verdiğim sözü tuttum. Seni korudum."

Fahd yumruk yaptığı elini masaya koydu ve amcasına doğru yaklaştı. Daha önce hiç hatırlamadığı kadar öfkeliydi, çünkü bu sefer ileri gitmişti. Geçmişte de çok kez anlaşmazlık yaşamış olsalar bile, sonunda bir çıkar yol hep bulmuşlardı ama bu sefer amcası tüm iyi niyetini katletmişti.

"Bu kandırmaca sana hiç yakışmıyor amca, bu işi hangi amaçla yaptığını ikimiz de biliyoruz. Tehdit mi edildin?" Adam sustu ama ifadesinden bir şey de belli etmedi. "Sen benim her zaman inandığım ve güvendiğim tek insandın. Sen adaletin ve gücün temsilcisiydin. Eğer benim yanımda olan insanlar kanunlara, adalete inanmazlarsa, o zaman verdiğim sözlere yenilirim. Babamdan farkım kalmaz. Sana bunu hangi sebep yaptırdı?"

"Kime neyi kanıtlıyorsun oğlum, görmüyor musun yaptığın yanlıştı."

"Ben, bizim adetlerimize karşı gelen, adaletimizi yok sayan kanlı bir zorbayı desteklemem amca."

Rengi solan amcasının yüzünde ilk kez bir şüphe belirdi ve sesinde ilk defa inancını yitirmiş bir tını vardı.

"O senin Kral'ın."

"Mış gibi yapmak iyiydi, sen işimi bozana kadar."

"İki gün de ne değişti?"

"Ben değiştim ama iki gün de değil. Sana olan inancımı kaybedersem amca..." dedi dişlerini sıkan Fahd. "Bunu bana yaşatma... O zaman hiçbir şeye inanmam."

"Ne demek istiyorsun?"

Dişlerini gıcırdatarak, "Ne demek istiyor olabilirim?" diye bağırdı. Sinirden deliye dönmüştü. "Eğer soyunun devam etmesini istiyorsan, benimle yol almaya devam edeceksin, aksi halde başka birine ihtiyacın olacak. Tabiî bu yaştan sonra bir erkek çocuk yapabilirsen!"

Masaya elini kabaca vuran Prens Abdullah hırlayan bir yaklaşımla gözlerini kıstı. "Ben senin amcanım, efendimim, babanım. Ben ne dersem onu yapacaksın."

Fahd'ın sinirden kol kasları titrerken güldü. Bunca zaman sonra ilk defa gerçek yüzünü gördüğü amcasına eğildi ve doğrudan gözlerinin içine baktı. "Bana emirler yağdıramazsın amca, işe yaramaz. Verdiğin gözdağı diğerlerine işler ama ben seni çok iyi tanıyorum." Prens Abdullah gergin bir şekilde yutkunurken, Fahd başını sallayarak ellerini masadan çekti. Doğrulurken, "İnanmadığım bir adamın yanında duramam." dedi.

Prens Abdullah'ın yüzü kasıldı. "Dikkatli ol evlat. Fazla ileri gidiyorsun. Ben senin baban sayılırım, seni ben büyüttüm."

"Babam gibi olma diye söylüyorum amca! Beni büyüten mert adamı unutturma bana." Ne demek istediğini amcası çok iyi anladı. İnce ayarı tehdit değildi, gerçeğin ta kendisiydi. Kaçtır aynı şeyi yapıyordu. Fahd'ın kontrol altında tutmaya çalıştığı sabrı taşmıştı.

"Bana karşı mı çıkıyorsun?"

"Çıkıyorum," dedi. "Ömrüm boyunca hep sana minnettar oldum, yaptıkların için ne yapsam azdı. Tek bir kere sözünden çıkmadım. Yıllardır verdiğin her kararda senin yanında yer aldım çünkü yapmak istediğim şey için senin en doğru seçim olduğunu düşünüyordum. Şu ana kadar seninle aynı şeyleri istediğimizden emindim. Ama bugün beni gözden çıkararak ve benim değer verdiğim tek şeyi yok sayarak, ikimizin de aynı düşünmediğini kanıtladın."

"Hâlâ varisim sensin."

Üzüntüden sesi katılan adam derin bir nefes aldı ve hata yapmamak için dikkatle konuştu. "Ama senin kişisel davalarına hizmet edersem amca, o zaman babamdan bir farkım kalmaz, lanetlenmiş olurum."

"Sen baban değilsin oğlum," dedi Prens Abdullah kaygıyla. Onun neden korktuğunu ve üzüldüğünü biliyordu.

"Dönüştürmeye çalıştığın insan onun izinden gidiyor. Ben bir suçluya cezasını vermek için ne gerekiyorsa onu yaptım, sen bir suçlunun üzerini kapamak için tüm hayatımı hiçe saydın."

"Sen Kral'la aramızda bir savaş başlatacaktın," dedi amcası kendini savunarak.

Fahd yumruğunu masaya vurdu. "Kral adalete götürmedi teslim ettiğim onca kişiyi. Fark et artık, bize verdiği barbar adına layık bir şekilde yaşayıp, konuşarak sorunlarımızı çözmemize izin vermeyecek çünkü işine geldiği gibi adalet dağıtacak. Öldürecek, yok edecek ve göz yumacak, yok sayacak. Eğer sonum babam gibi olacaksa, düzeni sağlamak için adaletsizliğe göz yumulacaksa, adım onun gibi anılacaksa, bununla bir ilgim olmasını istemiyorum."

"Bunlar o kadın yüzünden mi?"

Anlamak istemiyordu, bu olanların onunla hiçbir ilgisi yoktu. O sadece kararlarını aldığı zaman denk gelmişti. Üstelik tanımıyordu bile amcası, daha adını duyduğu an Rüzgâr Karalı'ya verilen zararı, umursamaz bir şekilde elini sallayarak yok saymıştı. Dişlerini sıktı. Bazen, amcasının bu vurdumduymazlığı onu delirtiyordu.

"Şimdi git oyuncağınla oyna ve soyumuzu kurtar. Erkek torunu elime verene kadar sana sataşmayacağım." dedi yeğenini başından savmak için.

Fahd onun kendini yine kapadığını ve konuşmanın hiçbir anlamı olmayacağını anladığı için vazgeçti. Kapıya yönelirken amcasının sesini duyunca duraksadı.

"Eğer Kral ile olan ilişkimizi onarmaya çalışmasaydık, diğer prenslerden bazılarının desteğini de kaybedecektin. Fayz ve oğullarını Kral'a teslim etmek, onun ölümüyle ilgili herhangi bir lekenin adına sürülmemesi içindi. Üstelik o adam ölseydi, oğulları tek suçlu seni görecek ve kan davası başlatacaktı. Arkasında kimler var sana ne, sen yoluna bak. Artık kan senin elinde değil, Kral'ın elinde parlıyor. Kabul et, işi kendi yöntemlerinle halletderken durumu berbat bir hale soktun. Sen bizim soyumuzun tek umudusun, kendine ne yaptığının farkında değil misin? Sen ölürsen, biz ölürüz. Sen yaşamalısın."

"Ben adı çıkmış bir kanunsuzdan, bir sapıktan, bir katilden, bir vatansızdan kurtulmak için çabalıyordum. Ve Fayz sadece bir sandıktı, sandığın içinde kimin olduğunu görmemize izin vermedin. Artık düşmanımızı tanımıyoruz, kiminle savaştığımızı da bilmiyoruz. Sen bu saatten sonra kork, soyun benimle son bulmasın."

"Evet," dedi amcası sıktığı dişlerinin arasından ama gözlerinde hâlâ memnuniyet vardı. "Git hadi." dedi eliyle onu başından savarak. "Oyuncağın seni beklemesin."

Fahd o zaman hatırladı Pelin'i. Kahretsin, saatlerdir çöldeydi, hızla amcasının odasından ayrıldı.

Sanki gök alçaldı, kuşlar kanat çırpmaktan vazgeçti, yağmur da küstü dallara, bebekler doğmaktan vazgeçti. Bir tarafımda eksik bir şeyler baş gösterdi, kaburgalarımın arasına ince ince yokluğun çiseledi. Her sızıda varlığını özledim. Korkunca yüksek sesli şarkı söylerdim, şimdi notalarım ahraz baba. Sen yoksun diye adımlarım aksamaktan yoruldu. Gazdan ayağını çekti hüzün, kalbimin ibresi dibi gösterdi. Sesini duysaydım, bu gurbetin bir gün biteceği hakikati çekiştirir miydi kulaklarımı, omuzlarıma kanat olup çöreklenir miydi varlığın?

Ben sana geç kavuştum, erken kaybettim. Büyük ellerine minik ellerimi koyduğum, büyük adımlarına küçük adımlarla koştuğum günkü gibi kavuşmalar otağ kuracak mı geleceğe bilmem ama dualarıma adını sürüyorum. Bul beni baba, sen yoksun diye ağız dolusu kahkaham kalmadı. Her gülüşün üzerine yokluğunun gölgesi düştü, bir daha seni görememe korkusu parmak uçlarıma oturdu.

Öğrendim baba, en zor şekilde gerçeklerle yüzleştim. Her insan kendi kaderini elleriyle yazıyordu. Tüm imtihanları güzel bir kavuşmanın gölgesine saklıyordu. Eğer buradan kurtulursam, yemin ederim son yalanım dünde kalacak. Korkma, hâlâ vazgeçmedim kendimden. Biraz kırgın, yorgun ve üzgünüm. Dizlerini ser önüme anne, babamın elini emanet et saçlarıma, söz ağlamayacağım çünkü tüm dünlerimi yarın da uyuttum."

Bir hatanın bedeli bu kadar büyük olmamalıydı?

Güneşin iğne gibi batan ışıkları kızgın bir mil gibiydi. Elleri kabararak su toplamaya başlamıştı. Senelerce bronzlaşmak için güneş altına, sahil kumlarına sere serpe yatmıştı ve güneşin bu kadar acı verici olduğunu daha evvel hiç hissetmemişti. Patates gibi kavrulan tenindeki gün yanıkları canını yakarken, yüzündeki kuruluğun çürük bir bez gibi her an yırtılacağını hissediyordu. Kimi zaman bacaklarına kadar battığı kumlar, kimi zaman ayaklarının altından kayıyormuş hissiyle başını döndürüyordu. Yürüyordu, yön duygusu olmadan, nereye gittiğini bilmeden, bir bilinmezliğin kucağına, sonsuzluğun ocağına adım adım sürükleniyordu.

Dudakları susuzluktan kurumuş, açlıktan bedeni yorulmuş, her an bayılmak üzere olan gövdesi süzülmüştü. Saatler burada anlamını yitirmişti, sabah çıkmışlardı sahraya ve şimdi öğlenin kızgın güneşi üzerinden akıp gitmekteydi. Başını kaldırdı, bulutlar hızla bir yandan diğer yana aktı. Hayatın varlığına dair bir canlının izine rastlamadı.

Zaman aktı, çaresizlik çoğaldı. Sonsuz bir denize benzeyen kehribar rengi dalgaların süslediği çölün bataklık gibi çeken yapısı sakinleştiren bir iksir misali, içine işlemeye başladı. Bedenindeki yaşama arzusu azaldıkça, yorgunluktan bacaklarındaki gevşemeyle birlikte halsizlik başladı. Her geçen saat modern, güvenli dünyadan ne kadar uzaklaştığını kızıl sıcak yüzüne haykırdı. Onca zaman aklını kullanıp kaçmamakla ne kadar haklı olduğunu kanıtlarken, artık sanrı görür gibi bir kervanı ya da safariye çıkmış bir cipi hayal etmeye başlamıştı. Zihni algılarıyla oyun oynamaya başlamıştı. Ne kadar yürüdü ya da hangi yöne çevirdi özgürlüğünü bilmiyordu, burası birbirinin aynısı gibiydi.

İyice yorulduğunda, medeniyetten hiçbir iz yoktu. Tek istediği çöl kumunun sarı renginin yeşilliğe dönüşmesiydi, bazen zihni ona güç pompalıyor, uzakta yemyeşil bir vaha varmış gibi koşmasını emrediyordu ve o ne kadar yeşile koşarsa, yeşil vaha ondan o kadar çabuk uzaklaşıyordu.

Kuruyan ağzını oynatınca çatlayan dudaklarından sızan kan ağzını ferahlattı. İnsan kendi kanını emerek susuzluğunu giderir miydi, Pelin dudaklarını emerek hayatta kalmak için savaş verdi. Bir ara yorgunluktan sızmıştı. Gözlerini zorla araladığında, sonsuz gibi görünen kum vadisinin ortasında, palmiye ve hurma ağaçları arasına yerleşik çadırlar görür gibi oldu. Kurtulmak için dua ettiği o yeşil alana muhtaç kalmıştı. Kuş seslerinin olduğu, zeytin ağaçları, okaliptüs ve akasyaların ona meydan okuduğu o serabı yeniden görebilecek miydi? Eli kalktı o vahaya, bir mucize gibi uzandı. Gözleri kapandığı an, eli yanağına serildi. Kızgın kumlar güçsüz tenini tavaya düşmüş yağ misali kavurmaya devam etti.

Ne kadar sürdüğünü bilmiyordu, yakıcı bir acıyla gözlerini açtı. İçini kurutan güneş tepesinde dalgalanmaktaydı. Güçsüzdü ama hâlâ nefes almaktaydı. Ne kadar baygın kalmıştı burada, dakika mı olmuştu yoksa saatler mi? İleriden kumlara bata çıka gelen bir kadının siluetini seçti. Onun adımlarının ahengini bilirdi, salınışındaki zarafeti, duruşundaki naifliği uzaktan çözerdi.

"Anne," diye heyecanlandı.

Uzun, fidan gibi beden yanına salındı. "Kara kuzum," dedi uzanırken, her zamanki gibi şefkatliydi. Uzun parmaklarından merhamet damlayan elinde, güneşte parlayan bir tas vardı. İçinde su vardı, görüyordu. Parlayan

yüzüne bakarken kumral saçlarına düşen beyaz yıldızlarla gözleri nemlendi. Bu yıldızlar bir evladın özleminden annesine kalan mazilerdi.

Uzanıp dokunmak istedi. "Bağışla beni güzel annem, böyle olsun istemedim. Sizi üzmek istemedim, cahillik ettim ve bu hatamın sonucunun bu kadar acıtacağını bilemedim." Ona pişmanlığını anlatmak, ağlayarak koklamak istedi. Hiçbir zaman derdini, kederini ona yansıtmayan annesi yanına diz çöktü, dudaklarında hasretin türküsü titreşirken, yanaklarını okşayarak başını dizlerine koydu. Merhametinin sonsuz bağında dudaklarına tası yaslayarak, "Kurtulacaksın, pes etmek yok. Ben senin saçının tellerine hayaller astım, öyle mücadele etmeden vazgeçmek yok. Kollarım bedenini sarmadan, genzime kokun yayılmadan, sesin kulağımda yankılanmadan gözlerimi ölüme kapamak yok," diye söylendi.

Keşke ona, "Bir sabah koynunda karşılayacağım yine sabahı, kollarında kuracağım en güzel hayalleri annem," diyebilseydi. Yanağına iri damlalar süzüldü, teninin kuruluğu daha aşağılara kayamadan o damlayı kuruttu. Nemli bir kumsalı andıran annesinin gözlerinde umut vardı ve Pelin'in gözlerindeki yaşlar bile kurumuştu. Ona suyu içirmek için tası dudaklarına yasladı, kana kana suyu içmesine yardım etti. Ama ne kadar içerse içsin, içinin yangını sönmüyor, dudaklarındaki kuraklık son bulmuyordu. O da anlamış olacak ki acısını dindiremediğini, dizlerine koyduğu saçlarını okşadı, eskisi gibi masallar anlatmaya, hayalindeki düğünü anlatmaya başladı. Onu telli duvaklı evinden çıkaracaktı, her çocuğuna eşsiz bir düğün hazırlayacak, torunlarını camda bekleyecekti. Sonu mutlu biten masalların kahramanı olacaktı evlatları. Annesinin hayali öyle güzeldi ki, huzurlu sesi ninni gibiydi. Gözleri yavaşça kapandı.

İnsan bilincin en ilahi katmanlarına ulaştığında umutsuzluk, neleri bekler neleri bulurdu gelecek kimse bilmiyordu. Pelin sırayla annesini, kardeşini, hatta tüm ailesini ziyaret etmişti benliğinde, hepsini öpüp koklamış hasret gidermişti. Hepsiyle sohbet etmiş, yattığı yerde ona güç vermişlerdi. Sonra hepsi gitmişti, tüm umudu gibi zaman tükenmişti. İşte o anda kanatlarını çırparak bir şahin geçti gökyüzünden, gök birden diğer yana aktı. Kumlar birer cam parçası misali üzerine uçuşmaya, soğuk bir rüzgâr tenindeki yanıklarını ferahlatmaya başladı. Aynı zamanda bir battaniye misali üzerine uçarak, onu kundaklamaya başladı. Üzeri neredeyse kumlarla örtüldü. İşte şimdi canlı cenaze değimi tamamlanmıştı.

Mavinin geceye yenildiği anlarda bir tilkinin parlayan gözleri, aç solukları kokusunu algıladı. Yiyecek bulmanın sevinciyle kumları arşınlayarak parlak gözlerini yerde yatan kadının körpe bedenine dikti. Patileriyle kumları eşelemeye başladı. Etraf sessizdi, kimsecikler yoktu ve ölüm tatlı bir

uyku kadar çekiciydi. Sonra gerçek miydi yoksa bir rüya mıydı anlayamadığı bir anının kollarında kayboldu. O anının içinde cesaret, özgürlük vardı.

Gülümseyen bir kadın kumları eze eze sonsuz kumların maviyle birleştiği göğe doğru tırmanıyordu. Kumlar uzun eteklerine sataşıyor, üzerindeki tülden elbisesi rüzgârla savaşıyordu. Beyazlar içindeki hali toprağa gelin olmuş bir huriyi andırıyordu. Dönüyordu parlayan yüzü, gözleri kısılarak aştığı yollara bakıyordu. O kadın iradesi elinden alınan Pelin'di, yüzünde özgürlüğün gülücüğü, gözlerinde sonsuz bir rahatlama vardı. Ve tüm dünya karanlığa teslim olurken, bedeninde keskin bir acı hissetti. Biri dişlerini etine geçirmiş, derisini yırtarak etlerini parçalıyor gibiydi, öyle çok canı yanıyordu ki, çığlık atacak kadar bile gücü kendinde bulamadı. Nefes alamadı.

Saatlerdir çölün her karışını arşınlıyor, ondan hiçbir ize rastlamıyordu. Ona *'bekle'* demişti, *'olduğun yerde dur'* demişti, yapacağı tek şey beklemekti ama her zamanki gibi kafasının dikine giden Pelin, söz dinlememişti. Bileğindeki GPS'de sorun olmalıydı, telefonu taramaya yanıt vermiyordu. Fahd korkuyla sarsılırken, onu bulamama ihtimali karşısında karnına bıçaklar saplanıyordu. En kötü ihtimalleri zihninden elemeyi seçti. Düşmanlarının eline düşeceğine çölün içinde ölmesine duacı olurdu çünkü düşmanlarının merhameti yoktu. Sırf intikam aşkıyla edecekleri işkenceye akıl sır erdiremezdi.

Onu geride bırakırken o kadar emindi ki GPS ile bulacağına, kaderin terslik yapıp buna engel olacağını aklına bile getirmemişti. Hava kararmıştı. Çöl akşamları soğuk olurdu. Gündüz güneşten yanarak ölmediyse, gece soğuktan donarak ya da vahşi hayvanların saldırısına maruz kalarak ölecekti.

"Dağılın," diye bağırdı, ciple araziyi turlayan adamları etrafa saçıldı. GPS 'e en son buradan sinyal vermişti. Yakında olmalıydı, uzaklaşmış olamazdı. Bu arada tamamen kararmış olan havada, fırtına yaklaşmıştı. Üzerine giydikleri kıyafetler rüzgârla havalanıyor, kulaklarına, gözlerine kum doluyordu. Tam o sırada kum dalgalarının arasından süzülen minik bir gölge hızla yer değiştirerek çevrelerinde oynadı.

"Tilki geldi," dedi adamlardan biri. Tilki fenerlerle ışıldayan alana biraz daha yaklaşınca, Fahd da gördü. Bu bir çöl tilkisiydi ama çok küçüktü, neredeyse bebekti. Kokularını almıştı, karnı aç olmalıydı. O buralarda ise ailesi de buralarda olmalıydı.

"Biraz daha dayan aleaqarab, birazdan seni bulacağım." Kumları

yararak ilerlemeye devam etti. Tilki çevrelerinde dolaşıp oturuyordu, oldukça heyecanlı bir şekilde beklediğine göre gözlemlediği bir şey vardı.

"Şuna bir şeyler atın," diye bağırdı Aıman.

"Beklesin," diye belirtti Fahd, aç kalırsa algıları daha keskin olurdu ve onları Peline götürebilirdi. Bu da bir ihtimaldi. "Araçlara binin, şu hayvana da takip cihazı takın," diye emretti.

Cipe bindi ve şoföre devam etmesini emretti.

"Çok geç oldu, bu saate kadar başına çok..."

"Daha hızlı arayın o zaman," diye bağırdı sanki tüm suç Aıman'ınmış gibi. Ona mesaj atmıştı, gidip Pelin'i almak yerine gelip onun canını kurtarmasaydı şimdi Pelin'in başı belada olmayacaktı. Aıman adamlarını yolladıktan sonra hemen kendisi de arama işine katılmadığı için pişmanlıkla yüzünü eğdi, aslında çok seçeneği yoktu. Biri feda edilecekse kimin edileceği her zaman belliydi. Fahd dışında herkes gözden çıkarılmalıydı, o bunun için Abdullah tarafından özel yetiştirilmişti. Ama gözden çıkarılan Pelin olmuştu.

Pelin acı içinde çığlık atarak yanıklarla kaplı elini ayak bileğine götürdü. Birbirine yapışmış dudaklarını araladığı için çatlamış dudaklarından kan süzüldü. Bedeni karanlığa dalarken tekrar bileğinde o sarsıcı acıyı hissetti, sanki biri bedenine elektrik vermekteydi. Bedenine eller uzandı, yine bir rüyanın eşiğindeydi.

"Pelin," diyordu saçlarını yüzünden çeken eller, yanaklarını okşayarak sesine gelmesi için onu uyarıyordu.

"Pelin uyan,"

Annesi miydi ona seslenen, evde miydi? Uyanacak ve kahvaltıya mı geçeceklerdi ailecek. Pelin dudaklarına değen ıslak bezle kalbinin hızlandığını ve boğazının acıdığını hissetti. Yine rüya olmasından korktuğu için dudaklarını büzdü, o kadar kurumuştu ki içi, gözyaşları bile gelmiyordu.

"Pelin, aç gözlerini," diye buyurdu yine o bas ses. Dudaklarında hâlâ serin bez ıslak bir turla geziyor, yanaklarını serinletip tenindeki kiri ve kızgın güneşin yakıcı izlerini siliyordu. Serin bez gözlerinde de nazikçe dolaşınca, zorda olsa gözlerini araladı. Başı sıcak bir yerdeydi, uyuşmuş bedeni ise taş kadar ağırdı. Kısık gözlerinin arasından sızan yapay ışık ilk dikkatini dağıttı, algısı toparlandıkça gördüğü yüzle dudakları gerildi. Gülümsedi.

O gözlerini açtığı an karnındaki basınç artan Fahd, derin bir soluk aldı,

tıpkı onun gibi mutlulukla gülümsedi. "Aleaqarab," Pelin eliyle dudaklarını nemlendirdi. Fahd üzerine eğilmiş, endişeyle gözlerine bakıyordu.

"İyi misin?"

Başını iki yana sallayan ama konuşmaya gücü olmayan Pelin, tekrar bayılacak gibi hissediyordu. Uyku çok tatlıydı ve bedeni güçsüzleşiyordu. "Benden istediğin bir şey var mı?" diye sordu Fahd, elindeki matarayı açtı. Şu halinde bile onunla uğraşıyor, istemediği sürece bir şey vermeyeceğini belirtiyordu. "Dilini mi yuttun?"

Kız ağzını açıp kapayarak ona küfretmek istedi ama bunun yerine sadece "Su," diyebildi.

İçi rahatlayan Fahd kızın dudaklarına matarayı uzattı, başına destek olarak içmesini sağladı. "Sen yeter ki iste, hemen oluyor gördün mü?"

Fahd suyla elini ıslatıp yüzünü nemlendirirken kız bu anın tadını çıkardı. Suyla biraz kendine gelince, ikisi de derin bir nefes aldı. Pelin gülümseyerek, "Su gördüm rüyamda diyecektim, istemedim," dedi ona meydan okuyarak.

Fahd derin bir kahkaha attı, ömründen ömür gitmişti onu yerde öyle cansız yatarken görünce. Gözleri tekrar karanlığa dalarken, bedeni kumların üzerinden havalandı. Başı adamın omzuna düştü. Kurumuş bir sesle, "Hayatım Sabahattin Ali romanlarına döndü, draması en parlak olanından," diye kendiyle maytap geçti. Karanlık tekrar onu acıdan, susuzluktan, açlıktan ve yorgunluktan uzaklaştırdı. Üstelik bu sefer yalnızlık da çekmiyordu, korkmuyordu da sebebini anlayamadı. Ama güven her yanını sarmalamıştı.

Kollarında uyuyakalan kızı cipe taşırken Fahd, sonunda normal soluklar almaya başlamıştı. Güneşten bronz bir inciye dönen ve yer yer soyulan yüzüne baktı, sıcaktan kavrulmuş, çatlamış dudaklarıyla kollarındaydı. Yaşıyordu. Telefonundaki sinyallerin tekrar gelmeye başladığını fark edince, kalbi nasıl da hızlı atmış, kumların altında kalan bedenini bulmak için bileğine elektrik vermişti. Eğer çığlık atmasaydı, onu belki de hiç bulamazlardı. Bir an bir hayvanın onu parçaladığını ve GPS cihazının o yüzden işlevden çıktığını bile düşünmüştü, hatta çöl bataklığına kapıldığını sanmıştı. Neyse ki hayattaydı ve hâlâ asiydi.

Saçlarında dolaşan parmaklar hayli şefkatliydi, üstelik tatlı tatlı ağrıyan bedeni güzel bir uyku çekildiğini belirtmekteydi. Başını oynatarak gözlerini araladığında, saçlarında oyalanan parmakların sahibi yanına uzanmış, kendine gelmesi için sabırla bekliyordu.

Fahd derin bir vaziyette gözlerinin içine bakıyordu ve kirpikleri ağırlaşan kızı uyku tekrar çağırıyordu. Ve uyudu. Yarım saat sonra uyanan Pelin ani bir korkuyla kendine geldi. Çöldeki vahada olmadığını fark etti. Hızla etrafa bakındı. İlk geldiği malikanenin odasında, yani kendi odasında yataktaydı ve kolunda da bir serum takılıydı. Sanki bir ara... Sanmıyordu, kâbus görmüş olmalıydı. Yoksa bu zalimin merhametle ne işi olurdu. Üstelik onu çölde terk edip giden oyken, şefkat beklemek boşa olurdu. Bunu hangi akla hizmet yapmıştı ki? Bakışlarını serum şişesinden alarak ellerine çevirdi, elleri kremle kaplanmış, yüzü de aynı şekilde tedavi edilmişti. Ama hâlâ teninde gergin bir ıstırap mevcuttu. Yanığın o gergin ve yorucu acısı inceden bedenini kıvrandırıyordu. Kapı açıldı, odaya giren Aişe ona gülümseyerek yaklaşırken, elindeki tepsiyi yer sofrasına koydu. Çorba kâsesini görünce karnı guruldadı.

"Nasılsınız efendim?"

"Üzerinden deve geçmiş gibi," dedi boğuk bir sesle. "Ne kadar zamandır uyuyorum?"

"Dünden beri, serumlar ve iğneler dinlenmenizi sağladı."

"Doktor mu geldi?" diye sordu Pelin, Aişe başını salladı tebessümle.

Pelin oturur vaziyete gelmek istediğinde, başı döndü, bir an duraksadı. Aişe hemen yanına koşmak isteyince, elini kaldırarak onu durdurdu. Oturur vaziyete geldi. Onu dinlemeyen Aişe sırtına kabarttığı yastığı koydu.

"Nasıl geldim buraya?"

"Efendimiz getirdi sizi, tüm gün ve gece çölde adamlarıyla aradılar ve şükürler olsun ki buldular."

Vicdansız herif, önce çölde terk etmiş sonra da aramaya mı gelmişti, ne olmasını bekliyordu ki. Hem yanmış hem donmuştu bir gecede. Keyif mi alıyordu onu zor durumda görmekten. Aişe üzgün bir ifadeyle yüzüne baktı. İlk geldiği günden bu yana sürekli zayıflıyordu zaten şimdi de yüzü ve elleri patates gibi soyularak onu başka bir insana çevirmişti. İlk defa acıdı ona, kendisi basit bir hizmetliydi ama en azından özgürdü, üstelik kuması da yoktu. Eşi de ona eziyet etmiyordu. Ama bu kız varlığın içinde yokluk çekiyordu. Ne tuhaftı, kimi yoktu hayal ediyordu, kimi başkalarının hayaline sahipti ama mutlu olamıyordu.

Pelin olanları hatırlamaya çalışırken odanın kapısı açıldı. İçeri davetsiz giren Amina ve Alya ona tepeden bakarak, "Ölmemişsin," diye söylendi. İlk defa onları farklı görmüştü Pelin çünkü Fransızca konuşunca ne dediklerini anlamıştı, açıkçası bu dili konuştuklarına da şaşırmıştı. Madem bu lisanı biliyorlardı, neden onca zaman telaffuz etmemişlerdi?

"Kader işte, bazılarını çifte kavrulmuş yapıyor," dedi elindeki yanıklara bakarak.

Amina dişlerini sıktı fakat Alya ikilinin sert bakışmalarını engellemek için, "Buraya sulh yapmaya geldik," diye araya girdi.

Pelin tek kaşını kaldırdı. Buraya zorla geldiğini biliyorlardı, kocalarını ve hayatlarını istemediğini biliyorlardı fakat yardım etmek yerine, onu düşman ilan etmiş, ellerinden geleni ardına koymamışlardı. En kötüsü de bir kadın olarak çaresizliğine kayıtsız kalmış, vatanından, ailesinden koparılmasına göz yummuşlardı.

"Said'i sevmediğin doğru mu?"

Pelin gözlerini kıstı, neyin peşinde olduklarını anlamak zordu ancak ortada bir gerçek vardı. "Buradan seviyor gibi mi duruyorum?"

İkili bakıştı, ifadeleri yumuşadı. "Onun seni istediğini biliyoruz, yardım etmemiz yasaklandı, sohbet etmemiz yasaklandı, sana yaklaşmamız da yasaklandı."

"O zaman burada ne arıyorsunuz?"

Pelin gözlerini ellerine indirdi, demek bu yüzden yaklaşmıyorlardı. Cidden içlerinde merhamet var mıydı, yalvarsa destek görür müydü? İçini bir burukluk kapladı. Onlar da anneydi, kız annesiydi, onun zorlandığını anlar mıydı? Annesinin ne kadar merakta olduğunu, evladından ayrılan annenin gözüne uyku, kursağına lokma düşmediğini anlar mıydı? Aişe üçlünün konuşmalarından bir şey anlamıyordu çünkü Fransızca bilmiyordu. Bunu bilen Alya ve Amina rahtça konuşabiliyordu. Pelin'in Fransızca bilmesi onlar için bir şanstı. Bir yem atmışlardı oltaya, kız da yemi yutmuştu.

"Buradan kurtulmak istiyor musun?" diye sordu Amina lafı dolandırmadan.

Önce onları tarttı, bunun Fahd'ın bir oyunu olmadığından emin olmak istedi. "Evet ama," dediğinde kadınlar tekrar bakıştılar, ona gülümseyerek, "Sana yardım edeceğiz," dediler.

Bir an ağzı açıldı, gözleri irileşerek afalladı. Yanlış duymuş olamazdı değil mi, günlerdir burada hapisti ve şimdi yardım etmek akıllarına gelmişti. Belki de gerçekten acımaya başlamışlardı, sonuçta onlar da kadındı ve kendi kızları gözlerinin önüne geldiği için merhamet etmeyi düşünmüşlerdi. Bu fikre içi ısındı, öfkesini ve onlara olan kızgınlığını bir kenara bıraktı.

"Bunu neden yapacaksınız?" diye sordu Pelin.

"Çünkü seni istemiyoruz," diye açıkladı Alya, sanırım açık yürekli olmaya karar vermişlerdi. "Hayatımızdan gitmeni istiyoruz."

Pelin heyecanlandı. "O zaman bana telefonlarınızdan birini ödünç verin, ailemi arayayım. Babam gelip alsın beni."

Amina ve Alya yine bakıştı. Tedirgin ifadesiyle, "Telefon olmaz, Fahd'ın bundan haberi olmamalı," dediler ağız birliğiyle. Pelin biraz düşününce haklı olduklarına karar verdi. Sonuçta buradan gittikten sonra bunun sorumlularını arayacak ve onları cezalandıracaktı. Başlarının yanmasını istemiyorlardı. Pelin de istemezdi kendi yüzünden zarar görmelerini.

"Bizden haber bekle," dedi Alya Aişe'ye bakarak. Geldikleri gibi sessizce odadan çıkıp gittiler. Pelin şaşkındı, bir anda gelip ona dünyaları bahşedip gitmişlerdi. Heyecanlandı, ellerini yüzüne kapayarak birkaç saniye öylece düşündü. İnanamamıştı. Gözlerini kısan ve aralarındaki konuşmadan şüphelenen Aişe, Pelin den bir açıklama bekledi.

"Geçmiş olsun demeye gelmişler, sanırım sulh istiyorlar," dedi Pelin kadını oyalayarak.

"Bence onların tek istediği senin o çölde ölmendi. Seni kandırmalarına izin verme," dedi Aişe, yemek tepsisini kızın önüne getirdi.

Pelin dizlerine konan tepsiye bakarken, Aişe biten serum şişesini kaldırdı, dikkatlice elinin üzerindeki iğneyi çıkardı. "Biteli epey oldu, uyandırmamak için çıkarmadım."

Başıyla teşekkür eden Pelin kaşığa uzanırken, "Onlara güvenme," diye yeniden uyardı, hiç yüzüne bakmadan homurdanarak şişeyi çöpe attı.

Pelin çorbasından bir yudum alırken, "Onların tek istediği erkek evladı doğuran olmak," diye belirtti. Sonra Peline dönerek cebinden çıkardığı şeyleri ona gösterdi. Pelin kaşlarını çatarak kızın elindeki üçgenimsi kâğıtlardan birini aldı. Üzerinde Arapça yazılar vardı ve uzun şeritler halinde kesilen kağıtlar üçgen halde katlanmıştı.

"Ne bunlar?" diye sordu.

"Muska," dedi Aişe üzgün bir şaşkınlıkla. "Efendim ile sizi ayırmak için yapılmış,"

Pelin dengesiz gülmeye başladı, birlikte değillerdi ki ayrılsınlar. "Bunları yemeğinize ve içtiğiniz suyunuza katmamı istediler, hatta yattığınız yatağa koymamı da."

"Neden yapmadın?" diye sordu Pelin çorbasından bir yudum daha alırken.

"Efendim mutluysa bizde mutlu oluruz, o sahip olacağımız hakkaniyetli bir patron. Bizi ailesinden ayırmıyor, sorunlarımız kendi sorunu gibidir, dertlerimiz de öyle."

Aynı adamdan bahsettiklerini sanmıyordu. O sırada kapı açılınca Aişe

korkuyla elindeki muskayı kaparak cebine koydu. Kirli eşyaları yanına alarak efendisinin yanından yüzü yerde halde sıvıştı.

Fahd karısının yüzüne baktı ancak Pelin başını kaldırıp ona bakmamıştı.

"İyi misin?"

Pelin omuzlarını sarstı, cevap vermeden çorbasından bir yudum daha aldı. Boğazından inen ılık sıvı şu anda dünyanın en büyük harikasıydı. Fahd ona dikkatle bakarken, o umursamaz şekilde çorbasını içmeye devam etti.

"Sana bir soru sordum."

Önce ölüme terk edip sonra kurtarıcısı olmasına minnet mi bekliyordu. Kaşığı dudaklarından çektiğinde, adamın inatla cevap beklediğini gördü. "Neyi bilmek istiyorsun?" diye sordu. Çorbasından bir kaşık daha aldı.

"İyi olduğunu,"

"Her şeyi bilmene gerek yok, haddini bil yeter," dedi Pelin başını kaldırarak.

"Ölümden bile dönsem, itinayla lafımı sokarım diyorsun,"

"Ölüme armağan edenler utansın bu canı,"

Adam bir an içinde pişmanlık hissetti. Pelin gibi birinin bunu asla unutmayacağını ve üzerinden yıllar dahi geçse, her seferinde yüzüne vuracağına emindi. Pelin gözlerini tepsiye çevirerek çorbasını içmeye devam etti. Sorduğu sorulara bir daha cevap vermedi, o yokmuş gibi davranmaya devam etti. Fahd odadan çıktı, Pelin yemek yedikten sonra yorgun düşmüş, kendini uykunun kollarına teslim etmişti. Bir ara odada birinin varlığını hisseder gibi oldu. Saat geç değildi fakat yediği serum ve yemekten sonra, uyuya kalması normaldi. Gözlerini açtığında Fahd'ı etrafında dolaşırken beklerken, Alya'nın başında dikildiğini görünce korkuyla irkildi ancak genç kadın ellerini kaldırarak ona zarar vermeyeceğini belli etti.

Kısık sesle konuşuyordu. "Sana kıyafet getirdik,"

Pelin uyku mahmuru halinden arınmaya çalışarak derhal oturur vaziyete geldi. Kadının yatağın üzerine koyduğu kıyafetlere baktı. Bir kot pantolon ve üzerinde kısa kollu bir badi vardı. Pelin kıyafete kuşkuyla baktı, bu ülkede böyle giymek yasak falan değil miydi?

Alya, "Seni buradan gizlice çıkaracağız," diye açıklama yaptı. Amina kapının girişinde durmuş, etrafı dikizliyordu. Peline uzanan kadın onun yataktan çıkmasına yardım etti ve üzerini değiştirene kadar sürekli konuşmayı sürdürdü.

"Malikâne denize yakın boş bir arazide, asfalt yolu hiç terk etmeden yol boyu git. Yaklaşık yarım saat sonra yerleşim yerine yaklaşacaksın, dar

sokaklar boyunca ilerle, ara caddelerden sakın çıkma. Büyük caddeye geldiğinde polisleri göreceksin, onlara kaçırıldığını söyle ki seni Türk konsolosluğuna götürüp ülkene ve ailene teslim etmek için işlem başlatsınlar."

Mantıklıydı, birinden destek alsa Fahd'ın elinde kalma riski büyüktü ama en azından polis onu ailesine teslim edebilirdi. Tabiî Pelin bu ülkede polisi de adaleti de Kralların, Prenslerin idare ettiğini bilmemekteydi. Hatta siyasetten anlamayan kadınlar bile pek bilmezlerdi. Pelin üzerine kot ve tişörtü giydi, ancak bunda hâlâ bir terslik olduğuna emindi. Fahd sürekli kıyafeti konusunda eleştirip kapanmasını emrederken, bu kadar dar bir kıyafetle sokağa çıkmanın doğru olup olmadığını düşündü. Yine de onlara aldırmayarak yanına abayasını almayı ihmal etmedi. Çabuk olması için şikâyet eden Alya birinin gelmekte olduğunu belirterek koluna asıldı, kız henüz üzerini tamamen giyemeden onu kapıya sürükledi. Amina önden onlar arkadan yürürken, Pelin, "Birinizin telefonunu ödünç almalıyım ya da bana kullanılmayan bir telefon veremez misiniz? Lütfen riske atamam bu kaçışı," diye sordu.

"Fahd'ın gazabından korkarız, sana iyilik ediyoruz işte başımızı daha fazla belaya sokma. Git bu ülkeden," dediler. Onu elinde beş kuruş olmadan, telefonsuz halde kapıya sürüklediler.

Kocaman bir bahçeye sahip, saray kadar büyük bir malikâneydi burası, ucu bucağı yok gibiydi. Her yanı korumalar ve çalışanlar doluydu, o yüzden her kapıdan birinin çıkması normaldi. Etrafta bir tıkırtı ya da ses duyduklarında, hemen saklanıyorlar, görünmemek için bekliyorlardı. Neyse ki çalışanların kapısına kadar gelmişler, erzak yüklemesini yaptıkları kapıdan kızı dışarı çıkarmışlardı. Pelin sokağa atıldığı an Alya ve Amina beddua ederek yüzüne bir tomar parayı çarptı ve ona bir kez olsun bakmadan, kapıyı yüzüne kapadı.

Pelin yere saçılan paralara bakarken suratını astı fakat gurur yapacak durumda değildi. Hepsini yerden toparlayıp üzerine abayasını giydi. Karanlık sokaklarda çekinik halde yürümeye başladı. Burası taş duvarları olan dar bir sokaktı, üstelik evlerden ışıklar yükseliyordu, sesler geliyordu ancak sokaklar tenhaydı. Birileri sokağın başında görününce, derhal saklandı. Etraf yeniden sessizleşince koşar adım sokağın sonuna doğru ilerlemeye başlıyordu. Alya *'büyük caddeye kadar durma'* demişti.

Çöl tecrübesinden dolayı hâlâ güçsüzdü, bu yüzden yürüyüşü sarsaktı ve çabuk yoruluyordu. Ne kadar koştuğunu bilmiyordu ama yaklaşık bir saat olmalıydı. İnsanlardan saklanarak hareket ediyordu. Buna rağmen arkasından biri seslendi, Pelin panikledi. Bu kaba bir erkeğin aksanlı sesiydi. Sırtı ter su içinde kalmış, ciğerleri havasızlıktan acıyordu. Koşmaya devam

etti. Arkasından gelen kişi düdük çalarak bağırmayı, elindeki copla kovalamayı sürdürdü. Pelin panikledi, onun mahalle bekçisi olduğunu düşündü.

Nefes nefese kaldı. Geniş bir caddeye girdiğinde, burada hâlâ insanların sokaklarda olduğunu gördü. Direklerin sokakları aydınlattığı yerde, insanların şaşkın bakışları altında nefes nefese durdu. Arkasından düdük çalarak bağıran adam yetişmiş, bir başka garip üniformalı adamı uyararak onu yakalamasını emretmişti.

Pelin ne kadar hızlı davransa bile kaçamadı. Yolu, iri ve bıyıklı bir adam tarafından kesildi. Öfkeyle üzerine atılan diğer adam onu saçlarından yakalayarak bağırmaya, elindeki copla poposuna vurarak hırsını almaya başladı.

"İlla edep, illa edep," diyordu adam son ses ortalığa.

Adamın neden bu kadar öfkelendiğini anlayamayan Pelin çaresizlik içinde, "Polis," diye bildiği tüm dillerde bağırdı. "Polis yok mu, imdat,"

Onu coplayan ahlak polisleri sadece kendi dilinde konuşuyor, saçlarını yolarken bağırarak ona vurmaya çalışıyor, kalabalık ise şaşkınca bakarken kimi isyan edercesine konuşuyor kimisi hak ettiğini savunurcasına dert yanıyordu. Arap emirliklerinde renkli abaya giyen, başı açık sokağa çıkan ya da pantolonla yakalanan kadınlar cezalandırılıyordu. Hatta itaat etmezlerse sonları karakolluk oluyordu. Pelin hem kocası olmadan hem de kıyafet yönergesine uymadan çıkmıştı sokağa. Adamlar başı açık dışarı çıkan kıza öfkeliydi.

Canı yanan ve elleri altında kıvranan Pelin, gözyaşları içinde saçlarını yolan ellerden kurtulmak istiyordu. Bu ülkede eziyet görmediği ve şiddete uğramadığı kimse kalmamıştı. Ağlayarak kendini kurtarmaya çalışırken, acının soluk kesen yanı pes ettirdi. İsterse canını alsınlar artık gücü kalmamıştı. Hastaydı, henüz yeni ayaklanmıştı ve şimdi bu haldeydi. Sonra bir silah sesi duyuldu, tüm sesler kesildi ve herkesin dikkati o sese çekildi.

Fahd arkasında bir ordu insanla karşısında duruyordu. Onu bulmuştu. Hayır kurtarmaya gelmişti. Kaşları çatık, hükmeden ifadesi ise ölümcüldü. Bir prens olmasa bile şu hali tüm insanları caydıracak ölçüdeydi. Onu görenler saygıyla kenara çekiliyor, kimisi de önünde el pençe divan duruyordu. Öylesi bir ulaşılmazlık vardı ki onda, onu tanıyan halk bile bulaşmaya çekiniyordu. Onu yakalayanlar polis olmalıydı, neden dövdüklerini anlamasa bile devlet memuru olduklarını anlamıştı. Buna rağmen Aıman elindeki silahı ateşlediğini kimseden saklamıyordu. Fahd tok esiyle gürleyerek bir şeyler söyledi. Adamlara onu bırakmasını emrettiği açıktı çünkü bir anda saçlarındaki el çekilmiş, coplanan poposu rahat kalmıştı.

Çıt çıkmıyordu.

"Buraya gel," diye emretti Fahd ona dişlerini sıkarak, gözleri yine

kararmıştı ve Pelin ondan korkuyordu. Başını iki yana sallayarak bir adım geriledi. Yanaklarından yaşlar süzülüyor, hıçkırıklarını zor zapt ediyordu. Fakat poposuna inen coplardan sebep yürümekte zorlandı.

"Sana buraya gel dedim," diye gürledi.

Herkes Peline bakıyordu. Kız etrafına bakındı. Yüzlerinde tuhaf bir ifade bulunan ve az evvel dayak yemesinden hoşnut olan adamlar ürkekti. Bir tanesi onu kurtarmak için hareket etmemiş, yardım etmemişti. Bu ülkede kadın neden değersizdi? Oysa değersiz değildi, sadece kimse kimsenin helaline karışmaz, öldürse bile sahip çıkmazdı. Cahildi, sahipsizlik en büyük temelleriydi. Yanaklarındaki yaşları kabaca silen Pelin, acıdan ve korkudan kıpırdamayınca, Fahd yanına geldi. Kolundan kabaca tutarak onu da peşinden sürüklemeye başladı. Arkasındaki iki polis bir şeyler söylediğinde, Aıman tek bir söz söyledi ve herkesin sesi bıçak gibi kesildi. Fahd Pelin'i aracına götürdü. Ona kapıya açan korumaya sert bir bakış atarak kızın arabaya binmesini sabırsızca bekledi, hemen yanında yerini aldı. Korumalarda arkadaki araçtaki yerlerini alınca, araçlar hareket etti.

Pelin canı yandığı için poposunun üzerine oturamıyordu. O yüzen ellerinden destek alarak koltukta dururken, gözlerini kapamış acının dinmesini bekliyordu. Fahd dişlerini sıkarak, "Polisleri bir köşeye çekin, popolarından coplayın," diye emretti Aıman'a kendi dilinde, adam dikiz aynasından bakınca efendisinin sert bakışlarıyla karşılaştı. Başını sallayarak arkadaki korumalara emir vermek için telsizinin düğmesine bastı. Arkadaki korumaların arabası takibi bırakıp istikametini değiştirdi.

Fahd çok öfkeli duruyordu. Gözlerini camdan dışarı çevirmiş tek kelime etmiyordu. Duruşundaki sertlik, ifadesindeki karanlık kızı korkudan titretiyordu. Araç beş dakika sonra malikanenin önüne geldi. Korumalar kapıyı açtığında önce Fahd çıktı araçtan, ağlamamak için kendini kasan kıza elini uzattı. Pelin kısa bir an o ele baktı. Dövecek miydi, kızacak mıydı? Bildiği tek bir şey vardı, bu yaptığı asla cezasız kalmayacaktı. Onu daha fazla kızdırmamak için uzattığı eli tutup, araçtan çıktı. Fahd elinden tutup sürüklercesine onu içeri sokarken, Alya ve Amina bir sütunun arkasına saklanmış, ikilinin eve girişini çaresiz gözlerle izliyordu.

Zehra ise elinde kitabıyla babasını karşılamıştı.

"Hoş geldiniz," dedi sakin bir tonda.

Fahd kızına başıyla kısacık selam verdi. Pelin'in bakışları genç kıza kaydı, evde bile başı kapalıydı, üstelik uzun elbiselerden giymekteydi. Hiç mi sıkılmıyordu, daralmıyordu? Ortalıkta da fazla görünmemekteydi. Şimdi ise geleceklerini önceden tahmin etmiş gibiydi. Garipti. Yanından çekiştirilerek odasına sürüklendi.

Pelin odanın ortasına fırlatıldığında, gelecek olan azarı ya da cezayı az çok biliyordu. Fahd kesin ona şimdi dünyayı dar edecek, emirler yağdırıp canını yakacaktı. Ürkek tutumuna aldırmadan başını dikleştirdi, nemli gözlerini yüzüne odakladı.

Fahd kükreyerek, "Aişe," diye bağırdığında, sanki onun adını telaffuz etmiş gibi korkuyla olduğu yerde sıçradı.

Aişe korku dolu ifadeyle ve ıslak gözlerle odaya girdi. Fahd ona dişlerini sıkarak baktı. "Sana bu odanın kapısından ayrılmayacaksın demedim mi?"

"Ayrılmadım efendim, sadece lavaboya gitmiştim, yemin ederim."

Fahd canını alacakmış gibi dişlerini sıkarak, bir şeyler istedi ve kadın koşar adım odadan çıkarak kapıyı kapadı. Pelin kadının korkudan bayılacak ve her an kalp krizi geçirecek gibi duran halinden endişelendi. Başkasının canının kendi yüzünden yanmasını kaldıramazdı.

"Onun bir suçu yok," dedi dudağını çiğneyerek, "Uyuyorum sanıyordu."

"Onu cezalandıracağım, bunu hak etti,"

Adamdaki duygusuzluk ve vahşilik kızın daha fazla korkmasını sağladı. Kalbi karın boşluğuna düştü, endişeyle yutkundu. Bu sefer kaygısı kendisi için değildi, Aişe'nin bir suçu yoktu. "Yapamazsın, tüm suç benim. Kaçan benim," dedi titrek bir sesle.

"Onun cezasını da sen almak istiyorsun yani,"

Kız çaresizce omuz silkti, kabullendiğini belirterek yüzünü eğdi. Aişe kapıda belirdi tedirgin halde, siyah deri çantayı efendisine verdi. Fahd onu tek bir baş hareketiyle odadan kovdu. Aişe çıkmadan evvel son defa kapının önünde durdu, ona acıyarak baktı ve ardından kapıyı çekti. Bakışlarını genç kıza yönelten adam, "Hastayken dahi evi birbirine katıyor, huzurumuzda terör estiriyorsun. Bunun cezasız olacağını düşünmedin herhalde?" diye söylendi.

"İstenmediğini bile bile bu ısrarın niye, reddedilmekten zevk mi alıyorsun? Fırsat bulduğum ilk anda tekrar kaçacağım, değil üç gün, üç yıl bile olsa geçen zaman, buradan gideceğim. Ne seni kabullenirim ne de senin kültürünü. Her şeyi geçtim, kumalığı ne vicdanen ne de kadınlık gururuyla kaldıramam, hazmedemem. Bir kadının ömrünü vereceği adamı başka bir kadınla paylaşması benim anlayışım arasında yer almıyor. Üstelik siz ahlakı kumaştan ibaret görüyorsunuz, oysa ahlak örtüsü kalbine giydirilmiyorsa bedene sarılan sadece kumaştır. Beni kapanmam için zorlayamaz, cinsellik için kullanamaz, kuluçka makinası gibi spermlerine ortam hazırlayamazsın."

"Bitti mi?"

"Beni yakalayan adamlar kimdi?"

"Ahlak polisleri,"

"Peki neden copladılar?"

"Çünkü kıyafet yasasına uymadın, üstelik gecenin bir yarısı sokağa o halde çıktın, hem de yanında kocan olmadan."

"Bu kadının aşağılanıp dövülmesi için sebep mi?"

"Buralarda kanun bu. Dua et kocan benim, başkası olsa kocası bile kurtaramazdı."

Kanun kelimesi bundan sonra en nefret ettiği cümleler arasına yazılacaktı. Fahd elindeki deri çantanın fermuarını açmak için göz hizasına kaldırdı. Pelin sesli bir soluk çekti içine ama korkudan salamadı. Bakışları adamın elindeki küçük deri çantaya kaymıştı.

"Ne var onun içinde?"

Fahd başını iki yana sallayarak açıklamayı reddetti. Uyuşturucu mu vardı? Müptela mı yapacaktı, yoksa işkence için araçları mı vardı? Etlerini mi kesecekti, elektrik mi verecekti? Ne yapacaktı? Onu kendine bağlamak için hangi vicdansızlığın arkasına saklanacaktı?

"Soyun," diye buyurdu Fahd kaba bir tavırla.

5. BÖLÜM

Bir ilişkiyi kuvvetlendiren sevgidir, sevgiyi kuvvetlendirmek için bağlılık hissetmek gerekir. Güven tüm bağlılıkların temelidir. İnsan güvenmediği birini sevdiğini savunuyorsa, bu sevgi değil sevgi açlığı çeken boşluğu doldurma telaşıdır. Bağlılığını tam bir teslimiyetle kuramayan ilişkiler hem mutsuz hem de sorunludur.

Soyun mu?
Şimdi mi?

Yok bu kadar sadist olamazdı değil mi? Evde çocukları varken ona işkence edemez, diri diri azap çektiremezdi. Kız başını iki yana sallayarak geri geri yürümeye başladı. Korkunun elle tutulur bir yapısı olsaydı, şu anda ikisine de nefes almıyor olması olasıydı. Pelin ne kadar itiraz ederek geri adımlıyorsa odayı, Fahd da başını onaylar şekilde öne arkaya sallayıp üzerine yürüyordu. Pelin'in dizi yatağın başına değdi, dengesini kaybederek yatağa kıç üstü düştü. Poposu yumuşak yatağa değdiği an acıyla bedeni kasıldı. Gözlerini kısa bir an kapayarak acının geçmesini sağladı. Fahd artık tepesinde dikiliyordu. Dirseklerinden destek alarak yatakta döndü ve emekler vaziyette yataktan kaçmak için hamle yaptı fakat adamın dizleri bacaklarının üzerine yüklenince, yatağa çivilendi.

"Bıraksana hayvan, bırak," diye bağırdı debelenirken. Zaten canı acıyordu, bir de bu şekilde işkence edilmesi fazlaydı. Adamın vurduğu coplar yüzünden hareket edince soluğu kesiliyordu. Çarşafı çekiştirdiği için, elinin üzerindeki yanıkların birkaçı yeniden soyulmuştu. Fahd dizlerini bacağına iyice yaslayarak, onu hareketsiz bıraktı. Pelin çırpınsa bile onu üzerinden itemedi. Adam minik deri çantayı açtı, içinden bir makas çıkardı. Pelin korkuyla yutkunurken, onun bir ameliyat makası olduğunu gördü, ağlayarak küfretmeye başladı.

"Dokunma bana!"

"Yalvarmak yerine hâlâ asiliğine devam ediyorsun, böyle giderse elimde kalırsın," dedi adam sakin bir sesle, kızın pantolonuna makası takarak belinden bacağına doğru düz bir çizgi halinde kotu kesmeye başladı. Pelin

elinin altında çırpınınca, "Kıvranma, makas etine oturacak." diye uyardı. Pelin çaresizlik içinde kıvranmayı kesti. Korkudan soğuk soğuk terledi.

Fahd kot kumaşı keserken, "Bu kıyafeti nereden buldun?" diye sordu.

Pelin tek kelime etmedi. Fahd kot pantolonun bacaklarını da kestiğinde kızın beyaz teni gözler önüne serildi, tabiî beyaz tenindeki uzun kızıl cop izleri de.

"Akılsız başın cezasını ayaklar çekermiş derler sizde. Bence akılsız başın cezasını kıçın çekmiş," Deri çantaya uzanıp içinden bir krem çıkardı, kapağını açtı. Parmağına sıktığı ilacı cop izlerine sürerek acısının hafiflemesi için üfledi.

Pelin irkildi. Dirseklerinden destek alarak bedenini biraz yana çevirip, onun ne yaptığına baktı. Adam ilgiyle cezalanmasına sevindiği kıçına ilaç sürmekteydi. Üstelik bunu dikkatli ve önemli bir şekilde yapmaktaydı. Tüm bu korkutma poposuna ilaç sürmek için miydi? Bu adam nasıl bir manyaktı, bir anı diğerine uymuyordu.

Fahd dikkatlice ilacı kızıl izlerin üzerine yaydıktan sonra, kızın koluna uzandı. Direnmesine müsaade etmeden elini kendine çekti. Güneş yanığı olan elinin derisi yüzülmüştü. Çantadan yanık ilacını alarak elinin üzerine de sürdükten sonra, üzerinden kalktı.

Suratı asılan ve canı acıyan Pelin, "İlaç süreceğini söyleyebilirdin," dedi yataktan kalkarak. Kesilen pantolon bacaklarından aşağı kayarak bileklerinin etrafına düştü. Şimdi adamın karşısında iç çamaşırıyla kalmıştı ancak çok da umurunda değildi çünkü canının acısı utancını kapamıştı.

"Sende soyunur muydun?" dedi adam ellerini yıkamak için lavaboya giderken.

Pelin yanağının içini dişledi, muhtemelen onun yardımını kabul etmezdi. "Merhametli pozları, bu alaka ne için? Karıların öldüremedi, çöller kaybedemedi, şimdi de aslanların için mi iyileştiriyorsun."

Kızın sözlerini duymazdan gelen Fahd elini kurulayarak lavabodan çıktı. Pelin etrafa bakınarak giyecek bir şey aradı. Bulamayınca iç çamaşırıyla yatağın kenarına oturdu ve oturduğu yerden tekrar acıyla ayağa kalktı.

"Çok acıyor mu?" diye sordu Fahd kaşlarını kaldırarak.

"Bu yeni oyunun mu, ilgili koca rolü?" Eğer başı kıçına uzansaydı kendini üflerdi, öyle acıyordu.

"Ben kadınlarımla hep ilgiliyimdir."

Kadınlarıymış, Allah'ın belası bu sözü söylemeye insan ar ederdi, tabiî onda böyle bir duygu olsaydı. Bedeninin acıyan yerleri dahi buz kesti. Onun kadınları, birden fazla olan ve ileride daha da artma ihtimali olan

kadınları! İçinden bir ses *aklını başkasına taksın da unutsun beni* diye avaz avaz bağırırken vicdanı *bir masumun canı daha yanmasın herkes benim kadar güçlü olamaz* diye ayak diriyordu.

"Ondan bugün beni öldürmek istediler, çok ilgilendiğin kadınlar. Onları ihmal etme, yanlarına git, gönüllerini al hatta bir gelecek için adım at ki beni rahat bıraksınlar. Yoksa beni tehdit olarak görmeye devam edecekler."

"Seni uyarmıştım, uzak durmadın."

"Birlikte bir hayat paylaşmayacağız bu çaban boşa, zamanını boşuna harcama."

"Birlikte bir geleceğimiz olacak."

Kız isyan edecekti. "Ölüm gelecekten daha iyi bir alternatif benim için. Aynı evde iki karınla yaşıyorsun,"

"Üç,"

Ne kadar umursamaz ve iğrençti. "Sen anlamamakta ısrar ediyorsun ben de anlatmaktan yorulmuyorum. Gönüllü değilim, istemiyorum ne seni ne hayatını ne de kumalığı..."

"Yine büyük konuşuyorsun ve istesen de istemesen de şu an reddettiğin gerçeğin içindesin. Sen benim karımsın, kadınlık görevlerini aksatıyor olman bunu değiştirmez."

"Hayır değilim, sana yürekten verilmiş bir sözüm ya da sadakat yeminim yok."

"Bu isyan evli olduğumuz gerçeğini değiştirmiyor."

"Nasıl bir miden var senin? Bir gün birine, diğer gün birine mi gidiyorsun? Canın çektiği sürece değiş tokuş mu yapıyorsun? Yoksa daha iğrenç fantezilerin mi var? Hadi onları anlarım, bu ülkede kadının adı yok, mecbur bırakılıyorlar. Senin gibilerine çocuk yaşta satılıyor ya da köle ediliyorlar ve boyun eğdikleri hayatı kaybetmemek için mücadele etmek zorunda kalıyorlar çünkü baş kaldırdıkları gelecek acıyla doluyor... Bu ülkede eşlerini istemese bile kabullenmeyi öğreniyor kadınlar ama erkekler... Erkekler özgürler, istemeyen yapmıyor. Nasıl bir mide, nasıl bir anlayış ve şehvet tutkusu ki dinî buna alet edip kendi nefsinizi köreltmek için, bir insanı (çocukları/kadınları) kendinize oyuncak ediyorsunuz. Yüzyıl yanında kalmaya mecbur olsam bile kabul edemeyeceğim tek gerçek bu. Asla ama asla seninle bir ömür kalmayacağım." Görmüyor muydu Amina ya da Alya hiç sevgiyi tatmamış, sahiplenmeyi refah sanmış, eşi boşamadığı sürece özgür kalacaklarını sanmış iki çaresiz kadındı. Sevgi neydi ya da aşk ne ifade ediyordu onlar için bilemezdi ama şu kısa zamanda izlediği tek gerçek onların kaybettiklerinin kazandıklarından çok olacağıydı. Bu kadar hırslı ve azimli olmaları ya aşktan ya da düşecekleri yokluktan kaynaklanmaktaydı.

O zaman savaşları daha da çetinleşecek, işkenceleri artacak hatta ona dünyayı dar edeceklerdi. Kız isyan edercesine saçlarına parmaklarını daldırdı. "Allah'ım, onlarla aynı çatının altındayım,"

"Bu onların seçimi, dilediklerinde evlerini ayırabilirler, onlara bu şansı verdim."

Ne kadar açıklayıcıydı. Ne kadar rahattı bunu söylerken, işi bittiğinde eskiye yol verip yeniye yer mi açacaktı? Nasıl iğrenç bir düşünceydi. Üstelik vicdan olarak ne kadar da geniş ve cömertti. Ve aklına gelenle heyecanlandı. Başka bir ev, korumasız ve uzak... Ciddi miydi, onlara böyle bir şans sunmuş muydu? Fahd üzerindeki savbı çıkararak koltuğun üzerine attı. Üstü çıplaktı ancak altında iç kıyafeti vardı, karşısında duruyor, sırt kasları titreşerek ona meydan okuyordu.

Onu çıplak görünce yüzünü yana çevirdi. Adam kıza bakarak gülümsedi, sehpanın üzerine konmuş olan temiz pijama takımının tişörtünü üzerine geçirdi. Bugün o elbise türü gecelikler yerine adam gibi pijama giymişti, hayret. Çıplak yatmaya da kalkmamış, kızı hepten sinirlendirmemişti. Fahd yatağa yaklaştı, kolundaki saati çıkarıp komodinin üzerine bıraktı, telefonunu da yanına koydu.

"Seni bulmamı sağlayan GPS oldu, belli bir mesafeyi aştığında ve uzaklaştığında alarm çalıyor," Nevresimi kaldırıp yatağa uzandı. Yine mi burada yatacaktı, bu adamın canı diğer karılarını ne zaman çekecek de tepesinden inecekti? Ayrı yatsın istiyordu ama inatla odasına gelip yatağı işkâl ediyordu. Pelin dişlerini sıkarak arkasını döndü, uyumaya hazırlanan adama baktı. Ne rahatlıktı, çölde ölüme terk etmiş, ahlak polislerinin dövmesine müsaade etmişti. Yani kısmen! Sonuçta bunların hepsi onun hatasından kaynaklanmıştı. Özgür bıraksaydı olmayacaktı.

"Burada yatmayacaksın herhalde?"

"Burası benim odam," dedi adam onunla ilgilenmeyerek.

"Burada kaldığım sürece benim odam, git karılarının yanında uyu, özlemedin mi?"

"Karılarımla yatmak isteseydim, seninle evlenmezdim," dedi adam azarlayan bir sesle. Asık suratına, çakmak çakmak yanan gözlerine baktı. "Özlemedim, özlediğim yerdeyim. Karılarımın hiçbirisi bu odada daha evvel uyumadı."

Bu neyi değiştirirdi, kendini özel hissetmesini mi bekliyordu? Kendini değerli mi görmeliydi, lütfettiği için ona boyun mu bükmeliydi? Bu daha aşağılayıcıydı. Karılarının kapının dışında öfke, nefret ve kinle savaştığını bilirken nasıl sakin kalabilirdi? Kollarını göğsünün altında bağlayarak, "Bana da bir oda ayarla o zaman, seninle aynı yerde kalmak istemiyorum.

Onlara verdiğim özgürlüğü bana da var, madem karın olarak görüyorsun beni, eşit davran." diye diretti.

Zeki kadının hamlelerinden bıkmış bir vaziyette telefona uzandı Fahd. O karısı değildi, kölesiydi aradaki farkı her zaman canını yakacak hatırlatacaktı çünkü Pelin onun ne yapacağını biliyordu ama kafa tutma işine son vermeye geç kalmıştı. Adam canice tuşa bastığı an, bileğine verilen acı milyonlarca iğnenin tenine aynı anda batmasıydı. Adam parmağını geri çektiğinde, acı da bıçak gibi kesildi. Bileği resmen beynine kadar bir tarafını uyuşturmuştu. Pelin küfretmek için ağzını açtığı an, adam tek kaşını kaldırdı, kız dişlerini sıktı.

"Seninle yatmayacağım kahrolası,"

Fahd tekrar telefona dokunduğu an, Pelin öyle bir küfretti ki adam bu lafların onun ağzından çıktığına şaşırdı. Acı bedeninden çekildiği an dişlerini sıkarak tekrar ağzını açtı ve adam yeniden düğmeye basacağı zaman, "Dur lanet olası, dur," diye söylendi.

Topallayan bir adımlarla yatağa yaklaşıp, uyuşan bacağını yatağa çıkardı. Bileğine elektrik verdiği zaman kısa bir zaman felç geçirmiş gibi oluyordu. Pikenin altında girdi ama coplar yüzünden sırt üzeri yatamadığı için, yan döndü. Varlığını hissetmek ağlama güdüsünü uyarıyordu, yatağın uç kısmına geldi. Adam kıpırdanınca irkilerek, "Sakın bana yaklaşma," diye korkuyla uyardı.

Sinsi bir vaziyette sırıtan Fahd telefonu komodinin üzerine koyarken, yatağın sarsılmasından kızın bedeni kasılmıştı ama korktuğu olmadı, adam ona sarılmak yerine yan yatarak sırtını izlemeye başladı. Saçları yastığına dağılmıştı, narin bedeni ise ürkek bir kuş misali titriyordu. Ne yaparsa yapsın ona ulaşamıyordu. Kızıyordu geri püskürtüyordu, seviyordu geri püskürtüyordu!

Gözleri nemlenen ve olanları düşünen Pelin dakikalarca duvarı izledi. Kalçalarındaki ve bacaklarındaki cop yerleri ateş gibi yanıyor, aynı zamanda ağrıyordu. Ellerindeki yanık sızlıyordu, yüzü de çok kuruydu ağladığı vakit gözyaşlarının tuzlu suyu acı çekmesine sebep oluyordu. Fakat buna rağmen gözyaşları yastığına doğru süzülürken, kasılan bedeni zamanla yumuşadı ve sonunda dingin bir hal bedenini sardı, solukları ritmik bir halde omuzlarını kaldırıp indirmeye başladı.

Sabah güneşi yüzlerinin her girintisini aydınlığıyla doldurduğu an, tuhaf bir huzursuzlukla uyandı Pelin, terlemişti. Üstelik kolunun üzerinde ağır bir baskı vardı. Korkuyla gözlerini açtı çünkü gece deprem olduğunu ve bir şeyin altında kaldığını sandı fakat asıl deprem uyandığı an gerçekleşti çünkü kendini Fahd'ın kollarında yatarken buldu. Başını göğsüne yaslamış,

bacağının birini bacaklarının üzerine atmış, elini göğsüne koymuş ve adam üzerine istinat duvarı gibi yıkılmıştı. Hayır yatmıyor, sanki her an kaçacakmış gibi, ahtapot misali sarılıyordu. Derhal kendini kollarının arasından çekerek yataktan dikkatle çıktı. Kısa bir süre adamın huzurla gevşeyen ifadesine baktı. Ne ara bu kadar samimi olmuşlardı da adamın sinesine bir kedi gibi pusar hale gelmişti. Kendine kızdı ama aynı anda kalbi de hızlandı. Lanet olsun adama sarılan kendisiydi çünkü Fahd hâlâ kendi yerindeydi ve üzerine tüneyen kişi kesinlikle Pelin'di. Üstelik hiç de huzursuz bir uyku çekmemişti, adam onu rahatsız etmemişti. Ve hâlâ uyuyordu.

Uyuyordu!

Bakışları komodinin üzerine kaydı, işte oradaydı hayatını kurtaracak araç. Aklına babası geldi, amcası ve kardeşleri... Bir telefon ya da bir mesaj hayatını ona geri verecekti. Ayaklarının ucunda yanına giderken, kalçasındaki acı yüzünden suratını buruşturdu. Komodinden telefonu aldı. Bir süre cesaret için adamı izledi, sonunda yakalanma riskine rağmen kararını verdi. Adamın yatağa uzanmış eline uzandı, bir süre tedirgin halde uyanıp uyanmadığını izledi. Uyanmayınca, uzun parmaklarını telefona yaklaştırdı. İlk başparmağını okutmak için hareket ettirdi, fakat ekran kilidi açılmadı. Sonra sırayla diğerlerini de denedi, yine de açılmadı. Pelin diğer eline geçerken, Fahd kısık gözlerinin arasından kızın huzursuz yüzüne baktı. O kadar kendi işine odaklanmıştı ki, gözlerinin önüne gelen saçlarını bile çekmeye üşeniyor, üfleyerek kendinden uzaklaştırıyordu. Adamın elleri karıncalandı o asi perçemleri kulağının arkasına çekmemek için. Uyku mahmuru bir çocuk savunmasızlığında yaramazlık peşindeydi.

Pelin bir şeyler mırıldandı ve bunu farkında olmadan sesli yaptı, onun uyandığının farkında değildi. Aslında Fahd daha kollarından sıyrıldığı an uyanmıştı, sadece ne yapacağını merak ettiği için onu izlemeye başlamıştı. Pelin içini çekerek son parmağı da denedikten ve tuş kilidi açılmadığından sebep, homurdanarak telefona baktı.

"Aptal şey. Lanet adam neresiyle açıyor?"

Aklına gelen gerçekle bakışlarını ayaklarına çevirdi. Ayak parmaklarından birini okutmuş olamazdı değil mi? Yok artık! Hastalıktı herif. Pelin ayaklarının üzerindeki pikeye uzandı, yavaşça başparmağını yakaladı. "Yüz okuma sistemi, uyanmadığım sürece o telefonu açamazsın," diye uyaran adamla çığlığı bastı.

Yavuz hırsız ev sahibini bastırır misali adamın yüzüne bakarken, "Ne kadar zamandır uyanıksın?" diye sordu.

"Sülaleme küfrettiğini duyacak kadar."

Pelin dudaklarını ısırdı ve derhal ellerini arkasına sakladı. Fahd tek

kaşını bilmişlikle kaldırınca, içini çekerek telefonu komodinin üzerine koydu. Fahd sakin bir ifadeyle üzerindeki örtüyü havalandırarak yataktan ayaklarını sarkıttı. Kız onun dün gecenin rövanşıyla bu sabahın galibiyetini birleştirerek işkencesinin başlayacağını sandı. Ancak adam, "Hazırlan gidiyoruz," derken boynunu esneterek kendine gelmeye çalıştı.

"Bir yere gelmiyorum ben," Korkan Pelin geriye doğru uzaklaştı.

"Kıçın ne durumda?" diye sordu adam ciddiyetle fakat kız onunla alay ettiğini sanarak dişlerini sıktı.

Bu adamın ciddi psikolojik sorunları olmalıydı, herkesten fazla canını yakan kişi kendisiyken birinin acıttığını iyi etme çabasındaydı. "Bu iyi duruş sana hiç yakışmıyor,"

"Yakıştığı için değil, içimden geldiği için böyle davranıyorum aleaqarab, iğneni çıkartma sabah sabah."

"Geç kalınmış merhametin, idamdan sonra gelen affa benziyor," dedi kız kırgınca.

"Hadi hazırlan," dedi onu dinlemeyen adam.

"Benden ne istiyorsun, senin için sıradan bir kızım ben."

"Evet, en ön sıradan bir kızsın, sıradan bir kız için büyük bir gün. Şimdi hazırlan," Eğlenen bir düelloyla laf sokarak banyoya girdi, nazikçe kapıyı kapadı. Lavaboda işini bitirip çıktığında onun hazırlanmayacağını, inat edeceğini sanıyordu ama yanılmıştı. Pelin üzerine Aişe'nin getirdiklerini giymiş hatta başını bile beceriksizce kapamıştı. Adam ona tepeden aşağı bakarken, komodinin üzerindeki telefonuna uzandı, saatini alarak bileğine taktı.

Odanın kapısını açtı, önden çıkması için nazikçe bekledi. Pelin ayaklarını sürüyerek kapıdan çıktığında, Aişe'yi cidden kapının önünde nöbet beklerken buldu. Kadın uykusuzluktan yorgun düşmüş bir halde durmaktaydı. Bu adam hastalıklıydı. Kadının şaşkın bakışları altında Fahd kapının girişinde duralayan Pelin'in eline uzandı, arkasından sürükleyerek kapıya doğru yürümeye başladı. İri ellerin arasına giren parmakları yanıyordu. Elini çekmeye çalışsa bile, bir faydası olmadı. Yoldan geçerken karşılaştıkları çalışanlar hemen kısık sesle konuşmaya ve arkalarından şaşkınca izlerken bu konu hakkında fikir yürütmeye başlamıştı. Çünkü daha evvel efendilerini birinin elinden tutarken görmemişlerdi, hem de evde iki tane karısı varken...

Eve geldiği andan beri pek ortalarda görünmeyen Berzah Hanım yorgun bir ifadeyle salonun girişinde belirdi. İkiliyi tepeden tırnağa süzdü ancak soğuk ifadesinden ne düşündüğü anlaşılmamaktaydı. Geriden gelen sesiyle, "Kahvaltı yapmayacak mısınız?" diye sordu.

"Hoş geldin ana."

"Hoş gördüm oğul," diyen kadın meymenetsiz duruşuyla devam etti. "Biraz konuşsaydık, hiç yalnız kalamadık."

"İşim var," dedi ona bakmayan Fahd.

"Amcan akşam yemeğe gelecek, erken gelirsin eve," diye uyardı. Ya bu kadın burada yaşamıyordu ya da sık sık burada kalıyordu, henüz bilmiyordu ama onun da diğerleri gibi yanına yaklaşmaması için sert bir emir aldığı davranışından belliydi. Bu iyiydi bir düşmanı daha kaldıramayacak kadar güçsüzdü Pelin, uzak durmasına sevindi. Fahd annesini başıyla onaylayarak kapıdan çıkarken, Pelin'in gözleri kısa bir an yaşlı kadına kaydı. Gözlerinde karanlık olan kadın, kötümser bir havada bakarken yanına gelen Alya ve Amina ile sohbet etmeye başladı. İki gelini de ondan hem çekiniyor hem de saygılı bir mesafeyle gözlerinin içine bakıyordu. Ne tuhaftı. Üçlü konuşarak onları göz hapsine aldı. İki kadının nefretle parlayan gözleri ellerine kaymıştı. Pelin elini çekiştirdi, Fahd bırakmadı. Başını sallayan yaşlı kadın gelinlerine kızınca arkalarını dönerek salona yöneldiler. Pelin arkasına bakmaktan, önüne bakmadığı için Fahd durunca ona sert şekilde tosladı. Kürek kemiğine alnı değdiği için canı yanmıştı. Başını kaldırdığında adamın ona kaşlarını kaldırarak baktığını gördü. Suratını asarak derhal bir adım geriledi.

"Koalisyon kuruldu, ben sana söyleyeyim yarın cesedimi bile bulamazsın."

Adam kaşlarını devirince kız dudaklarını yanağına toplayıp saldığı tuhaf bir hareket yaparak saçlarından kaymaya başlayan şalını düzeltmeye çalıştı. "Kesinlikle cesedimi bulamayacaklar, bari çok kısa sürse ölümüm."

Adam içini çekerek başını salladı. Kız öfkelenerek, "Ne bakıyorsun, yalan mı? İşkence çekerek öldürmeyi hayal ettiklerini gözlerinde gördüm, korkmayayım da keyif mi alayım hallerinden. Düşman hattında beyaz don sallayan mahallenin delisine döndüm, şaşkınlıkları geçtiği an vah halime. Teröre yataklık eden sensin, evinde facia silahı üretiyorsun ve cezalandırılan ben oluyorum."

Garip bir şekilde gözleri parlayıp sönen adam omzunu sarsarak onları almaya gelen lüks araca yöneldi. Korumalar saygıyla kapıyı açmıştı efendilerini beklemekteydi. Fahd her zamanki gibi önce onun binmesini bekledi, kendisi de yanındaki yerini alınca araç hareket etti.

On beş dakika sonra büyük bir mağazanın kapısından giriş yaptılar. Pelin hem şaşkın hem de öfkeliydi. Renk renk kültürel kıyafetlerin olduğu askılar, uzun süre sonra ona medeniyeti hatırlattığı kadar sonunu da göstermişti. Ona bundan sonraki geleceğini, giyimde seçme şansının

olmayacağını çok güzel özetlemişti. Tam ağzını açıp isyan edecekti ki, Fahd onu sürüklercesine ilerletti ve geldikleri yerde kızın yüzü aydınlandı. Burası farklı bir bölümdü, elbiselerin hepsi tesettür değildi. Çoğu ünlü markaların dekoltesi bol parti kıyafetleriydi. Burada böyle kıyafetlerin satıldığını bilmiyordu. Demek ki burada özgürlüğünü ilan etmiş kadınlar vardı ya da bu özgürlük kocalarının dört duvarına sığınmıştı. Çalışan kızlar İngilizce biliyordu ve etrafında dönerken, ilgiden başı dönmüştü. Bir ara onları bir köşede kıstırıp yardım isteme planı yapmıştı ama kızları göz hapsine alan uyuz adam bir koltuğa oturmuş onları seyretmeye başlamıştı. Ona kaçması için hiçbir fırsatı vermeyeceği aşikardı. Adamın önünde şaşkınca dikilirken, kıyafetlerin biri geliyor diğeri gidiyordu. İç çamaşırlarından ayakkabılarına kadar her şeyi önüne yığmışlardı.

Pelin şaşkınca donup kalınca, Fahd, "Beğenmedin mi?" diye sordu.

"Ben sadece birkaç parça kıyafet istiyorum," dedi yanındaki masaya yığılan minik kumaş dağına bakarak. "Günlük kıyafetler,"

"Dilediğini alabilirsin," dedi adam keyifle, "Tabiî benden istediğin sürece,"

"Birkaç parça yeter," dedi kız inadından çok gururunu kırarak.

"Birkaç parça?" dedi adam gözlerini kısarak, onun niyetini anlayınca ayaklandı. Etrafında pervane gibi dönen çalışanlara bakarak, "Gece kıyafetlerinden günlük giysilerine kadar, iç çamaşırından çoraplarına, hatta saç tokasına kadar gereken ne varsa eve gönderin." Dediğinde panikleyen Pelin, onun seçimlerinin vahametini düşündü. Kendini bu seçimlerin mutsuzluğunda hayal edince derhal atılarak, "Lütfen internetten Türk kadınlarının kıyafetlerini araştırın ve bana en azından uygun, rahat ve modern şeyler sunun." diye açıkladı. Şimdi modern dese, onların modern anlayışıyla sınanacaktı. Pelin korkuyla kızlarla konuşurken, Fahd askından seçtiği bir kıyafeti alarak kızı giyinme kabinine çekiştirdi. Pelin daha ne olduğunu anlayamadan kabinin kapısından sokuldu. "Üzerini değiştir,"

Bu emrivakiden hoşlanmayan Pelin baş kaldırınca, Fahd telefonunu gösterdi. O işkence aletini bir gün kıçına sokacak ve canı çektikçe düğmesine basacaktı. O günlerde gelecekti. Dişlerini sıkarak ona bakarken, adam telefonunu cebine koyarak arkasını döndü. Sözlerini ağzına tıkadı. Pelin elindeki kıyafete baktı, sıfır kollu diz altında biten keten bir elbiseydi. Fahd bu elbiseyi bilinçli olarak seçmemişti kesin, eline denk geldiği için tutuşturmuş, gördüğü an pişman olacaktı. Keyiflendi. Kendi seçimiydi ve açıkçası bu sefer buna uyacaktı. Kızların getirdiği iç çamaşırları da dâhil üzerini giyip dışarı çıktı. Fahd onu sabırla kapıda bekliyordu. Pelin merakla onun

tepkisini beklerken, Fahd yanındaki kıza elindeki abayayı ve şalı vermesini belirtti.

Pelin kaşlarını çatarak kızın elindeki kıyafete bakınca, "Ahlak polisine yeniden yakalanmak istemiyorsan, alışmalısın," dedi adam. "Kültürümüz bu. Altına ne giyersen giy, üzerinde her zaman seni kamufle eden cilbapların olacak."

Pelin isteksiz halde kıyafeti giyindiğinde, kapıdaki korumaların paketleri araca taşıdığını gördü. Eve gideceklerini düşündüğü zaman Fahd onu kahvaltı için güzel bir restorana götürdü. Aileler için ayrılan özel bölümünde manzaraya karşı bir masaya geçtiler. Fahd girdiği her mekânda saygı duyulan ve ilgi gören biriydi. Babası da ilgi gören biriydi ama bu resmi saygı başkaydı, bilmediği bir aristokratlığı vardı. Ya Kral soyundan geliyordu ya da prenslerden birinin çocuğu olmalıydı. Burada Şeyh kime denir, neden bu kadar çok prens vardı kafası karışmıştı. Pelin merakla etrafına bakındı. Hem uzun zaman sonra dışarı çıkmanın şaşkınlığı hem de hemen özgür kalmak için bir çıkar yol aramayı düşündü. Fakat resmiyeti fazla abartan garsonlar ve çevresinden geçip giden halk umutlarını parçaladı. Ayaklarını sürüyerek en azından bu anın özgürlüğünü yaşamaya çalıştı. O sırada gözü bir masaya takıldı. Ön masalardan birinde bir kadın spagetti yemekteydi. Tuhaftı, ağzında hâlâ peçesi vardı ve peçeyi kaldırarak eliyle yediği makarna, ona zevkten çok işkence olmuş gibiydi. Hemen karşısında oturan adam ise rahatça yemeğini yemeye devam etmekteydi. Kadın kumaşların perdelemesinden işkence çekerken, peçesi yemek artıklarına bulaşmıştı. Adam ise gününü gün etmekteydi, şimdi adalet ve görgü bunun neresindeydi. Diğer masalarda da durum pek farklı değildi, peçeli kadınlar yemek yerken işkence çekiyor, peçesiz olanlar ise gözlerini masadan kaldırmıyordu.

Pelin suratını astı, geleceğinin bu kadınlara benzemesini istemiyordu. Fahd hemen karşısına oturarak garsona masayı hazırlamasını istedi. Kısa zamanda masa envai çeşit yiyecekle donatıldı. Güç toplamalıydı, ailesinin karşısına bu şekilde çıkamazdı. Zayıflamıştı evet, Aişe haklıydı annesi ve babası onu bu şekilde gördüklerinde vicdan azabı çekerlerdi. Artık eski küstahlığını ve gururunu bir kenara bırakmalıydı. Kaçırıldığından beri ilk defa adam gibi bir kahvaltı yapmıştı Pelin, Fahd birkaç çatal sonra yemeyi bırakmış onu izlemişti. Kahvaltı bittiğinde ise ikisi de sessizdi, Pelin dalgın halde camdan dışarı bakıyordu. Manzaraya bakıyordu ama biliyordu ki görmüyordu.

"Kalkalım mı?" dedi ayaklanırken adam.

Pelin sıkıntı çıkarmadan ayaklandı. Arabaya yöneldiklerinde, "Evin içinde dilediğin gibi dolaşabilirsin, kimse sana sataşmayacak emin ol.

Odanın bulunduğu doğu kanadı tamamen sana ayrıldı. Alya ya da Amina kendi bölümlerinde, sana zorluk çıkarmazlar. Berzah annem ise alışman için zaman tanıyacağına bana söz verdi ve sakın unutma," dedi elindeki telefonu gösterirken, tehdidini anlamıştı Pelin, sessizce boyun eğdi. Onun eve bırakmasına ve arkasından çekip gitmesine izin verecek ve özgürlüğü için bir şeyler yapacaktı.

Yol sessizlik içinde geçti, korumaları kolladı ve birinin telefonunu bir saniye olsun unutması için dua etti. En azından telefonlardan birini ele geçirse sonu özgürlüktü ama ne yazık ki hayali gerçek olmadı, adamlar onu eve getirip alışveriş poşetlerini Aişe'ye teslim etmişti.

Odasına giderken girişte Zehra ile karşılaşınca, heyecanlandı. En azından içlerinden biri ona insan gibi davranıyordu, kötü değildi ama iyi de davranmıyordu. Kızda bir tuhaflık vardı, gözlerindeki kırmızılık ve yaşlı tabaka onun ağladığını gösteriyordu. Göz göze gelince derhal gözlerini kaçırdı, burnunu çekerek yanından sıvışmak istedi. Pelin tek adımda önüne geçerek yolunu tıkadı.

"Yapabileceğim bir şey yok ama yine de iyi misin?" dedi dürüstlükle.

Kız şaşkınlık içinde başını kaldırdığında, arkasında beliren Alya'nın öfkeyle kızına bağırmakta olduğunu gördü. Kadın avaz avaz sesiyle girişi inletiyordu. Pelin'i görünce öfkesi daha da artmıştı. Derhal kızının yanına gelerek kolunu kaba bir şekilde yakalayıp azarlamaya başladı. Pelin'i göstererek ona göz dağı veriyordu, iyi de konunun onunla ne alakası vardı.

"Aişe sorun ne, neden azarlıyor kızı?" diye sordu dayanamayarak.

Aişe bocaladı, ne diyeceğini bilemedi. "Zehra bir hata yapmış sanırım Hanımım, annesi cezalanması gerektiğini söylüyor."

Amina öfkesinin de hiddetinin de seviyesini arttırınca kollarından tutup silkelediği kızı almak için Pelin öne atıldı fakat Aişe önüne çıkarak buna mâni oldu. Gözleri birleştiği zaman başını iki yana sallayarak, "Durumu daha çok zorlaştırmayın," diyerek uyardı. O sırada sesleri duyan ve yanlarına gelen iki çalışan kadın Amina'yı sakinleştirmeye çalıştı. Kadına aynı kontrolsüz ifadeyle cevap vererek çekiştirmeye başladılar. Anlamıştı ki bu ülkede herkes kontrolsüz şiddeti ve son ses konuşmayı iletişim sanıyordu.

Annesinin arkasından bakarken kolunu ovuşturarak duran kıza yaklaştı Pelin, "İyi misin?" diye sordu.

Kız birden ona döndü, gözlerini kısarak, "Sana ne?" diye çıkıştı.

Pelin omzunu sarstı tavrına, içini çekerek yoluna devam etmek için yanından geçti ve sonra birden arkasını döndü. Zehra üzgün bir suratla hâlâ annesinin arkasından bakıyordu. Aklına annesi geldi, güzel yüreği ve her koşulda kollayan yanı. Ne acıydı bazı topraklarda çocukların çocuklukları

olmamaktaydı. "Sanırım bir talibini daha reddetmiş Zehra, annesi bu yüzden çıldırmış," dedi Aişe kısık bir sesle.

"Biliyor musun, annemi çok özlüyorum." dedi gözleri dolan Pelin, "Keşke şimdi yanımda olsaydı da beni azarlasaydı. Öfkeli ya da kızgın hiç fark etmez yeter ki sesini duysaydım." Yanağından ılık bir damla süzüldü, dudaklarında duruldu. "İnsanlar hata yapar kızım, derdi. Hata yapanları da yargılamaz. Annem hep güzel anlatırdı yüreğimi." Sesini kalınlaştırdı, annesinin ifadesinden ve düşüncesinden yararlanarak onu taklit etti. "Hata mı yaptın Pelin? Yapabilirsin, bu çok doğal. Kızım, hatalar insanlar içindir... Kendine ya da kimseye kızma, geçmişinle savaşma. Küçük ya da büyük hiç fark etmez, hatalarını kabullenmesini öğren. Onların gelecek için sağlam adımlar olduğunu, hayata daha güçlü ve kendinden emin basarak gitmeni sağladığını unutma. Bir insanın gerçek kişiliğini ya da seçimlerinin gelecekte iyi olup olmadığını yalnız hatalar sayesinde öğrendiğini ya da en güzel vesilelerin hataların ardından geldiğini varsaymayı bırakma. Başına ne gelirse gelsin, hangi güçlüklerin içinden çıkarsan çık geçmişinle barış, barış ki şimdiki zamanını ve geleceğe olan inancını mahvetme. Başkalarının düşündüklerini düşünme, bu seni hiç ilgilendirmez. Bazı şeyleri zamana bırakmayı öğren, iyi şeyler zaman alır ve zaman her şeyi iyileştirir. Kendini başkası ile kıyaslama ve asla birinin görünüşünü, seçimini ya da mahkûm edildiği koşulları yargılama."

Ağzı açık kalan Zehra kaşlarını çatarak yanaklarından yaşlar süzülen kıza bakarken, "Bana bunları neden anlatıyorsun?" diye çıkıştı. "Seninle sohbet etmek istediğimi de nereden çıkardın."

"Bunları sana anlatmıyorum, bunları annem bana anlatmıştı. Ve eklemişti, yanlışı gören, duyan ve önlemek için bir şey yapmayan da en az yanlışı yapan kadar suçludur."

Bir sessizlik oluştu kocaman girişte, sinek kanat çırpsa yürekleri durduracak gibiydi. Yanağındaki yaşları kurulayarak özlemini içine gömdü. "Hadi Aişe," dedi sadece, ona hayranlıkla bakan genç kadına kırık bir tebessüm sundu. Zehra'nın arkasından dalgın dalgın bakmasına aldırmadan odasına gitti. O gün odasındaki yataktan çıkmadan, yüzü koyun katan Pelin, bedenindeki cop izlerinin ıstırabıyla günü sonlandırdı. Bugün özlemi daha derinleşmiş, hissiyatı daha naif olmuştu. Dokunsalar ağlayacaktı.

"Bir gün açsam gözlerimi, görsem ki gelmişsiniz, yorgun ellerinizde özlem, gözlerinizde bir güvercin ürkekliği, yüzünüze ilk bahar vurmuş. Özgürlüğün gülüşü sinmiş serin sesinize. Çiçek açmış adımladığınız her kapı.

Öyle susamışım ki size, hasretin içimde sonsuzluk.

Sarıldıkça şaşırmış kalmış çaresizlik.

Kokunuz sardıkça dökülür yüreğime yıldızlar.
Tutmuşsunuz elimden... Ne yüzünüzde bir gölge ne dilinizde sitem var.
Tozlu adımlarıma yüz sürmüş ayaklarım... Benim olmuş dünyalar..."

Özlemin sarhoşluğu ağır oluyordu, ağlayarak uykuya yenildiği vakit odaya gelen adamı ne gördü ne de hissetti, ta ki gecenin bir yarısı bacağını çapraz atıp da onu hissedene kadar. Korkuyla sıçrayarak uyandı. Fahd ritmik soluklarının eşliğinde yanında boylu boyunca uzanmaktaydı. Başını tekrar yastığa koyan kız dişlerini sıktı, gözlerine parmaklarını yaslayarak kendine gelmeye çalıştı. Tedirgin ve ürkek uykuları huzursuz ve kaygılıydı. Gece yarıları sıçrayarak uyanmaktan yorulmuştu. Bu adamla aynı yatakta yatmaya alışamayacaktı. Uyurken ne kadar masumdu. Başının altındaki yastığı yüzüne kapasa ve üzerine çıkıp tüm gücüyle onu boğsa ne olurdu? Odaya dalan korumalar onu parçalar, her bir parçasını da İstanbul'un yedi tepesine gömerdi. Evde özgürdü demek, peki bu esaretin dışında bir prangayla özgürlük nasıl bir kıyaslamaydı.

Kız yatağa sırtını yaslayıp kollarını bacaklarının etrafına dolayarak yanağını dizlerine yasladı. Fahd uyuyordu, odada çınlayan tek şey onun ritmik soluklarıyla hızlanan kalbiydi. Karnında kasılma olan ve aklında yine tilkiler dolanan Pelin yataktan kalktı. Sessizce abayasını ve şalını alarak komodine yaklaştı. Korkuyla Fahd'a baktı, çok derin uyuyordu. Komodinin üzerindeki telefonu aldı, bu olmazsa onu takip edemezdi. Dudağını dişleyerek kapıya yöneldi, son kez arkasına bakmadan dışarı çıktı. Arka bahçedeki duvarda sarmaşık vardı, camdan görmüştü. Eğer sarmaşığa tırmanırsa kimseye görünmeden kaçabilirdi. Böylece aşması gereken bir ordu koruma ile savaşması gerekmezdi. Akıllı plandı. Bunu daha evvel neden düşünememişti. Arka bahçede çok koruma olmadığını biliyordu, camdan gözlemlediği günün belli saatlerinde teftişe geldikleriydi. Gölgelerden yürüyerek duvara yaklaştı. Sarmaşığın dibine geldiğinde, telefonu sutyeninin içine koyarak düşmemesini sağladı. Abayasını şalına sardı ve duvarın arkasına fırlattı. Onlar üzerindeyken, eline ayağına dolaşırken duvara tırmanması zordu, giymeden dışarıda gezmesi de imkansızdı.

Neden arka bahçeyi bu kadar korumasız bıraktığını düşünmeyecek kadar kendini kaybetmişti. Sarmaşığa tam tırmanacakken, bir ses duydu. Tüm tüyleri ürperdi, bedenindeki damarlar bir ip gibi çekildi. Arkasında hissettiği gölgeyle irkildi. Yakalandığını hissederek korkuyla döndü ve ilk çığlığıyla sarmaşığa nasıl tutunduysa, duvarı yarısına kadar tırmandı. Sarmaşık duvardan bir miktar ayrılana kadarda bırakmadı. Tam o sırada telefonu düşürdü. Orada asılı kaldığı içinde alması da mümkün değildi. Hüzünle düştüğü yere baktı. Korku insana neler yaptırmaktaydı, aşağıya

baktığı an görmüştü. İri pençeleri, keskin dişleri olan şey Fahd değildi, bir aslandı. Lanet bahçesinde bir aslan vardı. Bugüne kadar onun sesini nasıl duymamış, nasıl olmuştu da onu görmemişti? Hangi aklı başında evcil bir köpek ya da kedi beslemek dururken, bahçesinde vahşi bir aslan beslerdi? Bu adamın psikolojik ciddi sorunları vardı.

"Cici aslan," dedi korkuyla fısıldayarak. Sarkan bacağını sallayarak uzaklaşması için, "Hoşt, git. Gitsene," diye fısıldamaya başladı. Ama aslan gözlerini ona dikmiş, esneyerek düşmesini beklemekteydi. Üstelik uykusunu yarıda kestiği için huzursuz duruyordu. Bir yardım aranan Pelin etrafa bakındı. Kurtulmanın bir yolu olmalıydı. Şöyle köşeye sıçrasa, Fahd'ın iri aslanı duvarın hemen altında durmuş, parlak gözlerini ona dikerek bakarken bu o kadar zordu ki.

"Pistt.... Git," dedi ayağını sallayarak onu kovarken ancak bu onu göndermekten daha fazla kendine çekmiş olmalıydı ki, hayvan oyun oynamaya hazır halde hırladı. Pelin korkuyla titredi.

Korkudan terleyince elleri sarmaşıktan kaymaya başladı. Dehşete kapıldı. "Sabırlı ol, sakin ol, aşağı bakma," diye homurdandı. "Lanet adamı elime geçirince..." Hayvanın kükremesiyle yarıda kalan sözlerini, dilini ısırarak yuttu.

Aslanın hırlayan sesiyle tüyleri diken diken olurken, her an altına edecek olmanın eşiğine geldi. Ellerinin arasındaki sarmaşıktan parmakları kaymaya başladı ve bedenini taşımayan elleri acıdı. Ya aşağı düşürse?

"Hişttt. Git..."

Kafası ağzına girecek kadar geniş olan çene yapısını gererek dişlerini seyire sokan aslan pençeleriyle burnunu kaşıdı. Bu duvarı aşacağını hangi akıllı ona fısıldamıştı? Daha sarmaşığı da duvarı da kontrol etmeye zaman bulamadan tırmanmayı başarmıştı.

Hüzünle asılı kaldığı düz duvardan aşağı baktı. Zeminden hâlâ çok uzakta olduğunu gördü. Şimdi ne yukarı çıkabilecek kadar gücü vardı, ne de geriye inecek kadar cesurdu. Duvarın ortasında, sarmaşığa asılı şekilde çaresiz kalmıştı. Biri onu görmeden ya inmeli ya da gitmeliydi. Biraz sakinleşirse, daha mantıklı olabilirdi. Ya da geldiği yolu takip ederek inerse tekrar zemine atlayabilirdi. Ama lanet olsun hangi yoldan geldiğini bile bilmemekteydi? Ayağını bastığı çıkıntı parmaklarına battığı için ve tüm gücü ayaklarında toplandığı için, canı acıyordu. Gücü azalınca, dikkatli bir şekilde sarmaşığın kalın bir dalına tutundu. Sarmaşığın duvardan ayrıldığını belirten sesler duyulunca, korkarak ayağını sağa doğru uzattı. Diğer çıkıntıdan destek aldı. Lanet olsun, çıkıntıdaki deliklerin içindeki harçlar inşaat aşamasında temizlenmediği için keskin bir yığın halinde donmuştu

ve şimdi bu çıkıntılar tenine batarak canını acıtıyordu. Duvardan çekilmeye başlayan sarmaşıktan, yüksek sesli bir çatırtı duydu. Daha etrafı yoklayamadan sarsılarak duvardan sıyrıldı. Düşmeden evvelki felaketin rüzgârı saçlarını yokladı. Yer yakınlaşıp uzaklaştı bir an, midesi ağzına geldi. Duvarı saran sarmaşık yavaş yavaş sıyrılırken, korkutucu bir açıyla eğildi. Yorulduğu için kendini salmıştı ve ağırlığı sarmaşığın tutunma etkisini zayıflatmış olmalıydı. Ayağı acısa bile çıkıntıdan çekmedi. Kendini bırakacak olursa, sarmaşık muhtemelen tamamen duvardan ayrılacaktı ve kemiklerinin kırılması muhtemel şekilde yere düşecekti. Üstelik aslanın bu fırsatı kaçıracağını sanmıyordu. Ne inebiliyor ne çıkabiliyordu, adeta tüle asılan kedi misali mırıldanıyordu.

Aşağı baktı, yerden neredeyse altı metre yukarıdaydı; bu kadar yükseğe tırmanmayı nasıl başarmıştı? Atlamaya kalkamayacağı kadar yüksekteydi ve düşerse kemiklerinin kırılacağı kesindi. Yardım isteyemezdi. Aişe gelene kadar geçen zamanda, tüm geceyi burada geçirmesi gerekebilecekti. Tabiî sarmaşık onu tartarsa.

"Allah'ın belası adam, seni elime bir geçirirsem..."

"Bunu ikinci defa duyuyorum ve sonucunu merak ediyorum. Ne yapacaksın eline geçirdiğinde bana?"

Duyduğu sesle irkilerek gözlerini kapatıp, alnını kısa bir süre eline yasladı. Allah'ım onun sesini duyduğunda rahatlayacağını, sevineceğini söyleseler hayatta inanamazdı.

"Orada iyi misin?" Derinden gelen otoriter sesi duyunca, hızla bir nefes aldı. Aşağı baktı ve bakışları, birkaç metre ileride durmuş, kendisini kaşlarını çatarak izleyen çelik bakışlarıyla buluştu. Duruşu hayli sakin olsa bile yanağının kenarında seğiren kasın, hiç de sakin bir tutumda olmadığı aşikardı.

Ne kadar zamandır orada olduğunu bilmiyordu ya da onun tüm sülalesini sayıp sövdüğü kısmın ne kadarını duyduğunu da ama yanındaki dev aslanın tasmasını sıkıca tutacak kadar uzun bir süredir beklediği belliydi.

Bir duvarda, sarmaşıkların üzerinde asılı kalmış halde ona tepeden bakarken, korkmalı mıydı yoksa rahatlamalı mıydı, bundan da tam olarak emin olamıyordu. Ama nedense her iki duygu da iradesini ele aldı. Bir kurtarıcıya ihtiyacı vardı ve bu kurtarıcının kaçtığı adam olması ne ironiydi.

Kaşlarını çattı.

Üzerindeki pijaması, elinde tuttuğu aslanın zinciri ile işte şimdi magazin dergilerinde gördüğü Arap erkeklerine benzemişti. Kibirli, acımasız ve züppe. Üstelik buradan bakınca geniş omuzlarının hesaplaşmayla

kalktığını, kollarındaki gerginliğin arttığını gizleyemiyordu. Etkileyici bedeni, elinde tuttuğu zinciriyle ona dünyaları dar edeceğini haykırıyordu.

Pelin'i rahatsız eden tek şey, adamın cüssesi ya da zapt ettiği aslanı değildi. Başı derde girdiği her seferinde kurtarıcısının o olmasını istemiyordu. Bu adama muhtaç olmak akrebin iğnesine kafa atmak gibiydi. "Hem kalpsiz hem de zalimsin." diye homurdandı. Hükmederek bakan gözleri, yüzündeki ciddiyet ve kızı tehdit edercesine devrilen cesur bakışları, tavrındaki sakinliği yırtıyordu. Pelin o kadar huzursuz olmuştu ki, adamın ne kadar sabırlı olduğunu fark etmesi biraz zamanını almıştı. Kibirden var edilen ifadesi ve katı tutumuyla şekil alan yüzü, sabrının yanında gölgede kalıyordu.

"Orada hava almıyorsundur umarım,"

"Ben..." dedi Pelin dudaklarını yalayarak. "Hava alıyordum evet," adam kaşlarını kaldırınca, "Yani hava almaya çıkmıştım ve..." Birden derin bir soluk alıp, "Lanet olsun gözlerini devirip kaşlarını oynatana kadar, o vahşiyi yerine götürebilirsin." diye çıkıştı.

"Bunu yapacak tek bir neden ver bana!"

Tek nedeni kaçmaktı fakat bunu ona anlatamazdı. Sustu.

"Ahlak polislerinin copları hoşuna gitmiş olmalı?"

İması kızın üzerine düşürdüğü gözleriyle bütünleştiğinde, Pelin dudaklarını ısırdı çünkü ne zaman bu isimleri duysa poposundaki acı psikolojik olarak kendini hatırlatmaktaydı.

"Sana hava aldığımı söylüyorum neden inanmıyorsun?"

"Telefonumun da canı sıkılmış olmalı?"

Kız gözlerini kaçırdı ama cevabını sabırla bekleyen tek kişi o değildi! Bunu fark edince içi ürperdi. Korkudan kıvrana dursun adam arsızca onu baştan ayağa süzüyor, bakışları asılan ve gerilen göğüslerinin üzerinde daha uzun kalarak, yanaklarının kızarmasına neden oluyordu. Pelin o an da üzerinde ne kadar ince bir elbise olduğunu hatırladı. Biraz önce bedenini yeterince örttüğünü düşündüğü keten elbise, bu dikkatli bakışların altında tül hissi vermeye başlamıştı. Gözleri öyle keskindi ki adamın, kumaşın altındaki çıplak tenini görebiliyor gibiydi.

Her zaman babası ve erkek kardeşleri tarafından korunmuş olan bir kızın bu ülkeye geldiğinde maruz kaldığı bu bakışlar, her önüne gelenin yatağına alacağı kölesiymiş gibi hissetmesini sağlıyor ve tiksindiriyordu.

O kimdi ki! Kendini Kral sanan kibirli bir şeyh!

Fahd sanki kızın bilmediği bir şeyleri biliyormuş gibi uzun uzun baktı gözlerine.

"Bekliyorum,"

"Görüyorum," diye homurdandı, adam tek kaşını kaldırdı. "Git," diyemiyordu, "Kal," da diyemiyordu. Açıklama yapamıyordu çünkü korkudan aklına bahane gelmiyordu.

"O şey dün burada yoktu,"

Kızın ani çıkışı komikti. "Sen korkma diye gitmişti, sen uyurken de arkadaş olmak için döndü.

Kız dişlerini sıktı, onun gözünü korkutmak için bu vahşi hayvanı eve getirmediyse onun da adı Pelin değildi. "Sana ne kadar benziyor değil mi? İyi anlaşacağınıza eminim." dedi yelesini bir köpek gibi okşarken.

Aslan esneyerek tuhaf sesler çıkarınca, korkuyla kıpırdandı, asıldığı sarmaşık biraz daha duvardan sıyrıldı ve endişeyle çığlık atarken derhal sustu. Eğer kendisine yardımı dokunacaksa, şeytanla bile anlaşma yapardı. İyice hassaslaşan sarmaşığa ağırlığını daha fazla vermemek için kendini yukarıda tutmaya çalışmaktan, kolları ağrımaya başlamıştı. Kurtarıcısı ona yalvarmasını beklerken, işleri kesinlikle ağırdan alıyordu.

"Buraya isteyerek çıkmadım,"

"Buradan öyle durmuyor,"

"Sana yalvarmayacağım." Adam dudaklarını bükerek başını salladı ve geriye dönmek ister gibi bir hareket yaptı. Gideceği korkusuna kapılan Pelin panikledi. "Pekâlâ, tüm gün orada durup beni mi izleyeceksin?"

Gözlerinde net parlaklıklar beliren adamın dudağının kenarı hafifçe kıvrıldı. "Hiç fena fikir değil, uysal olduğun nadir anlardan. Üstelik kadınsı hatlarını seviyorum,"

O dillendirince sevmek kelimesi ne kadar iğreti duruyordu.

"Sen rezil birisin,"

"Buradan bakınca,"

"Bakma,"

"Sen böyle tüm bedenini gözlerime sokarken mi?"

Hırsından delirirken ve gücü tükenirken dahi yanakları ısındı. "Kimsenin bir yerine bir şey... Lanet olsun başını göğüslerimden biraz yukarı kaldıracak olursan..." Dudaklarını ısırdı. "Yani bedenimden başka bir yere, o zaman sarmaşığın her an duvardan ayrılacağını görürsün. Düşmek üzereyim."

"Kucağıma mı alayım?"

Kız küfretmemek için dudaklarını ısırdı. Hayır uymayacaktı ona şu anda muhtaçtı. "Defol," diye bağırmamak için kendini kastı. "Yardım isteyebilirsin, biri bana yardım edebilir."

"Çalışanlarımın karımı bu halde görmemesini yeğlerim. Buradan baktığımda şeffaf olan kumaş, hiçbir sırrını saklamıyor."

"Aşağılık sapık."

"Buna eşe duyulan şehvet desek daha uygun."

Kızın yüzü kızardı, dişlerini gıcırdattı. "Işıkları kapat o zaman, çalışanlar bir şey görmeden indirir beni. Üstelik sen yanlarındayken başlarını yerden kaldırıp bakmaya cesaret edemiyorlar."

Pelin'in küçümseyen cevabı, adamı daha da neşelendirmiş gibiydi. Tam anlamıyla gülümsemese de çelik bakışıyla kısılan gözleri keyifle parlıyordu. Rezil adam ona içten içe gülüyordu biliyordu. Yanındaki aslanın birden hırçınlaştığını ve yüzüne pençelerini geçirdiğini hayal etti. Kendini çok çaresiz hissediyordu. Ama bu çok uzun sürmeyecekti. Onu buradan indirdiğinde, bir zamanlar bakımlı olan pençeleriyle- adama ağzının payını verecekti.

Ama ona dokunmasının fikri aklına gelince, tüyleri diken diken oldu. En mağrur sesiyle "Acele et," diye emretti.

Fahd sabırlı bir soluk verdi. Şu ana kadar ona bu kadından başka kimse emir vermemişti, bu ayrıntıya tek kaşını kaldırarak sert sert baktı.

Pelin ona emir vermesinin işe yaramadığını hatta bunun öfkelendirdiğini hatırladı. Adamın sert ifadesini aydınlatan sempati silindi, yerini sıktığı dudaklarıyla gergin bir kızgınlık aldı. Başını geriye yıkarak kollarını göğsünün üzerinde birleştirip, otoriteyle uzun uzun baktı. Bu bakışların ne anlama geldiğini bilen Pelin nefes alamadı.

Aralık duran bacakları ve köklü bir çınarı andıran iri bedeniyle, ona hükmeden adam çok güçlüydü, sadece beden olarak değil, irade olarak çok güçlüydü ve boyun eğdirmeyi iyi biliyordu.

"Bana yardım et."

"Hayır," diye reddetti Fahd.

"Ne?"

"Rica etmediğin sürece," dedi rahat bir şekilde. "Bunu yapacağımı sanmıyorum."

Zihnini içinde çalan tehlike çanlarına inat, hiddetli bir nefes aldı. Şaşkınlıktan çok öfkeydi hissettiği. "İndir beni, derhal!"

"Hayır,"

"Hayır mı?" diye bağırdığında, kükreyen aslanla birlikte sarmaşık biraz daha salındı. Bakışları aslana kaydı. "Hayır diyemezsin, böyle bir lüksün yok." Ah çaresizlik seni bir eline geçirse insanlık, lime lime doğrardı.

Onunla aynı fikirde olmayan adam tek kaşını kaldırdı.

"Peki, neden?" diye mırıldandı netlikle. Kız onun amacını hiç

anlamıyordu. Bu itirazı anlamlandırmakta da zorlanıyordu. "Hadi," diye yalvardı yarı emirle.

Adam, bakışlarını bir kez daha bedeninde gezdirdi. Her gezdiği yerde yakıcı bir dokunuş bırakmıştı. "Cık," yaptı keyifli bir sesle. "Manzaramın keyfini çıkarmak istiyorum."

"Seni manzaralı bir yerde keyifle öldürürüm, indir beni."

"Rica et."

"Etmeyeceğim,"

"Sen bilirsin. Şu ışığı buraya çevirsem mi?" Elindeki telefonun fenerini açtı, ışık ince keten kumaşa vurunca şeffaflaştı ve bacaklarını, iç çamaşırını ve sutyen giymediği için göğsünün uçlarını ortaya saçtı. "Tablo gibi."

Hırsından konuşamaz hale geldi. "Pis... Pis..." diye başladı sözlerine ve çığlık atan bir tonda, "Bu ne cüret?" diye bağırdı. Bağırmasıyla sarsılan sarmaşığın bir tarafa yayılmasıyla ufak bir çığlık attı. Tetikte duran aslan bu sese kayıtsız kalmadı. Kükredi. Hangisi daha korkunçtu, düşmek mi, yoksa aslanın onu fark edip gözlerini dikip bakması mı?

Aslanın boynunu okşayan Fahd ona sert bir bakış attı. Kocaman aslanı dize getiriyordu ama ufacık kızın elinde oyuncak olmuştu. Kız da nefretle dudak büktü, içinde bulunduğu durumda yapabileceği tek şey buydu. Hırlayarak, "Sen alçak bir adamsın." diye bağırdı. "Kalpsiz!"

Adamın kaşları ağzından daha fazla konuşuyordu. Sımsıkı birbirine kapalı dudağının kenarında beliren sinsi gülümseme, kızın ürpermesine neden oldu. Bu ürpermenin sebebi kesinlikle nefretti! Hırstı! Öfkeydi!

"Git buradan, sabaha kadar asılı kalsam, hatta düşüp bir yerimi kırsam ve aslanına yem olsam bile sana asla rica etmeyeceğim."

"Sen bilirsin,"

Kız bu uyarıyı duymazdan geldi fakat bedeni itirazlarıyla hem fikir değildi. "Ama düşeceğim," Şikâyeti ağlamaklıydı.

Bakışlarını duvarın dibindeki çalılıklara ve duvara çeviren adam kızın yerden ne kadar yüksekte olduğuna baktı, kısaca hesap yaptı. "Oraya kadar çıkmaya üşenirim. Sen sandığımdan daha güçlü bir kızsın, eminim asılı kalmanın bir yolunu bulursun."

"Ciddi olamazsın. Nasıl anladın bunu?" diye alay etti Pelin.

Adam inatla orada durup kılını kıpırdatmazken, kız ne yapacağını bilemiyordu. Daha önce hiç böyle bir durumla karşılaşmamıştı. Onunla sohbet ediyor ama hareket etmiyordu. Yalvarmaya da kızın gururu el vermiyordu. Düşmesine izin verir miydi? Adam ciddi miydi yoksa sırf kıllığına onunla oyun mu oynuyordu? Gerçekten buradan onu indirmeyecek miydi? Sabaha

kadar bekleyecekler miydi böyle? O kadar sakin ve sabırla dikiliyordu ki sinir bozucu ifadesinden hiçbir şey anlaşılmıyordu.

"Aslanı kafesine ne zaman koyacaksın?"

"Bu gece sabaha kadar onu rahat bırakmayı düşünüyordum, hâlâ hem fikirim."

Tam da o kaçacakken, tesadüfe bak!

"Nasıl bir adam evinde aslan besler ki?" dedi tükürür gibi. "Hastasın sen, cidden senin en yakın kafa doktoruna gitmen gerekir."

Adamın sabrı, inadını kırdı. Yanlış şeyler söylemiş olabilirdi ama o da içinde bulunduğu zor durumdan kurtaracağına eğlenmişti. Otoriter duruşuna yakışmayan alayları da cabasıydı.

"Belki bir tür anlaşma yapabiliriz."

"Nasıl bir anlaşma?" diye sordu kız kuşkuyla.

"Durumun hakkında?"

"Konuyu aç," diye buyurdu öfkeyle, artık gücü iyice tükenmişti. Adamın sesindeki bir şeyler ensesini ürpertti. "Eğer bir daha seni bu durumlara..."

"Kendini bu durumlara," Kızın kelimesini düzeltilirken gözleri buluştu ve adamın bakışlarından dile getirmediklerini Pelin net bir biçimde okudu.

"Kendimi bu duruma düşürmememi istiyorsan bana özgürlüğümü ver," Adam kaşlarının ikisini de kaldırınca, onun böyle bir şeye asla razı gelmeyeceğini anladı, zehir gibi çalışan aklıyla derhal lafı çevirdi. "Yani en azından evin dışında özgürce dolaşabileyim."

"Karşılığında ne alacağım?"

Kız dişlerini sıkarak gözlerini kısa bir an kapadı. "Rüşvet mi istiyorsun?"

İnşallah bir öpücük ya da yatakta geçireceği sıcak birkaç saat istemezdi. Onunla savaşacakken adamın sözleriyle neye uğradığını şaşırdı.

"Evde yarı çıplak gezmeyeceksin, örtüneceksin."

İşte bu beklediği bir şey değildi. "Ben çıplak gezmiyorum,"

"Çalışanlarım var. Ortalıkta ucuz kadınlar gibi gezemezsin."

Ne zihniyet! Onu parçalamak istedi, modern kıyafetler onu orta malı yapmazdı. Kanı kaynadı, öfkeden belirginleşen gözlerini kocaman açtı. Ucuz kadınlar öyle mi? Sıfır kollu giyip kısa etek giymesi ucuz kadın olduğunu mu göstermişti? Şort giyen kadınlar tecavüze uğrayabilirdi onun anlayışında, başı açıklarda orta malıydı, öyle mi? Şerefsiz!

"Sen ne kadar bağ..."

"Bizim dinimize göre böyle dolaşamazsın."

"Ben de Müslümanım farkındaysan,"

"Türkler dinini gereğince yaşamıyor, hiç namaz kıldın mı?"

"Hiç affetmeyi denedin mi? Hakiki Müslümansın ya, hayvanı öldüren kaç tane cami yapsa ödeyemiyor haklarını, peki sen öldürdüğün insanlar için ne yaptın hakiki Müslüman?"

Ona küçümseyen bir bakış atan adamla, öfkesi bedeninde dalgalanan kadın ciddi bir görüş ayrılığı içindeydi. Biri yaşadığı kültürün dayatmalarını dinden sanıyor, diğeri yaşadığı toplumun insan haklarını sonuna kadar savunuyordu. Ayağı bedenini taşımaktan uyuşmuştu artık hissetmiyordu. Kendini kontrol etmeye çalıştı. "Ahlak örtüsü kumaş parçası değildir. Sen kimsin de beni yargılıyorsun? İbadet kul ile Allah arasında gerçekleşir, kul ile kul arasında değil."

Artık sıkılan Fahd aslanın zincirini bıraktı, arkasını döndü. Pelin'in lafları azında donup kaldı. "Gitme," diye bağırdı bir anda. Adam durunca homurdanarak, "Sizin kültürünüzde kadına böyle mi davranılıyor? Hani kadınlar Allah'ın emanetidir diyerek esip gürlüyordunuz?"

Dilini tutamayan kız uzaklaşan adama korku içinde baktı. Ağlamaklı bir ifadeyle, "Nereye gidiyorsun? Ya... Ya dur ne olur, beni burada bırakamazsın!" diye yalvardı.

Sanki adamın şifresi bol kodunu çözmüştü ve düğmeye basmıştı. Adam döndü, kaşlarını kaldırıp sinir bozucu bir bakış attı. İfadesinde otoriteden çok kibir akıyordu. Hiçbir şey söylemesine gerek yoktu. Gidebilirdi, hem de arkasına bakmadan. Onca sözden sonra başka ne beklenirdi ki.

Kızın asıldığı sarmaşık biraz daha çatırdadı ve birkaç santimetre daha alçalırken ayağı çıkıntıdan kaydı. Fahd'ın kendisine doğru bir hamle yaptığını hissetti ama bundan emin değildi. Bedeninin neredeyse tüm ağırlığını taşımaya çalıştığı için, kolları gerildi. Kasları gerilmekten yırtılacak gibiydi. Acıyı iliklerine kadar hissetti. Bu şekilde daha ne kadar dayanabilirdi, bilmiyordu. Yüzü sinir ve şaşkınlıkla yanıyordu. Gözleri ıslanıyor, korkudan dişleri takırdıyordu. Buradan kurtulduktan sonra bunu ona öyle fena ödetecekti ki, bir daha onunla oynayamayacaktı.

"Şimdi... beni aşağı indir."

Adam alaycı bir şekilde kaşını kaldırdı.

"Lütfen."

İşte şifre çözülmüştü.

Onun gibi uzun boylu ve kaslı bir adam için fazlaca hızlı ve atik bir şekilde duvarın su oluklarına tutunarak tırmandı. Pelin gözlerini kapatıp ilk hamleyi beklerken, adamın saniyeler içinde elleri beline dolandı. Daha o anda düşmeyeceğini anlayarak derin bir soluk alırken, kendini güvende ve kurtulmuş hissetti. Bu alışık olmadığı hisse nedenini kavrayamayacak

kadar şaşkındı. Sanki hiç ağırlığı yokmuş gibi onu kavrayan adamın elleri çok güçlüydü. Parmaklarının baskısı kumaştan kayarak göğsünün hemen altında durdu. Ellerini adamın omzuna koymak için havalandırırken, başını çevirdi ve gözleri buluştu. Soluğunu tutan kız çok şaşkındı. Ona dikkatle bakan kara gözler elmas misali parlarken, sakince soluyan burnunun altındaki dudakları da onun gibi aralıktı. İlk defa onun çekici yüzü bu kadar yakınındaydı ve ikisi de susuyordu. En komiği de ona güven veriyordu.

Delici, sert kara elmas gözleri, geniş ağzı, sivri çenesindeki sert ifadeyle daha önce fark etmediği kadar hayalsi duruyordu. Oldukça erkeksi bir yüzü vardı, üstelik yanağına kadar inen yarayı saymazsa çekici sayılırdı. Onca yaşanandan sonra böyle donup kaldığını hissedince, kızardı. İfadesinden bir şey anlaşılmıyor olsa da adam tamamen ilgisiz olmadığını hissedebiliyordu.

Koluna sıkıştırdığı kızı sımsıkı tutuyordu. Onu iyice sarkan sarmaşığın dalından kurtarıp, kendisiyle bütünleşecek kadar yakınına çekti. Pelin daha önce tiksindiği ve korktuğu sert bedenini kendi tenine yaslamasına izin verdi. Bu sefer korkup çığlık atmak yerine rahatladı. Kolları asılmaktan güçsüz düşmüştü, hissetmiyordu. Bir süreliğine kendini adamın ılık ve güçlü bedenine bıraktı. Kollarını boynuna doladı. O böyle sahiplenici bir yaklaşımla sarılınca, güç yetersiz bir kelime oldu. Adamın kolları ve göğsü katıydı, hep korktuğu gibiydi ancak bu sefer korkutmak yerine, tuhaf ve yoğun bir sıcaklığın içine yayılmasına neden oluyordu. Güven!

Soluğunu tuttu, adamın soluğu ikisine yetecekmiş gibi hızlandı, tüm yaşam fonksiyonlarını durdurdu. Sanki bedeni onunkiyle karışmıştı. Bu çok... rahatlatıcıydı ve aynı zamanda korkutucuydu!

"Bacaklarını belime sar."

Kız ağzı açık yüzüne bakınca, dişlerini sıkan adam, sakin bir tonda tekrar etti sözlerini. "Bacağını belime sar Pelin... kayıp düşmek istemiyorsan!"

Adını söylerken sesinden yayılan aksanı bedenini titretti. Kendi isminin ahengini sırtından kuyruk sokumuna kadar hissetti. Aslan hâlâ aşağıdaydı. Tek bacağını adamın dediği gibi beline sararak, kollarını boynuna kenetledi. Adamın beline dolanan kolu, onu bebek gibi taşımasına izin verirken, göğüsleri göğsüne yapışmış durumdaydı. Adamın düzenli kalp atışları, kendi kalbinin telaşlı ve düzensiz atışlarıyla karışmıştı. Teni ateş gibi sıcaktı, kokusundan hep iğrendiğini sanmıştı ama şimdi rüzgarlar soluklarına taşırken egzotik gelmişti. Kalbini hızlandıran sedir ağacı kokusu yüzünden, adamın gözlerine bakmamak için yüzünü eğmek zorunda kaldı. Yanağını omzuna yaslamak istemiyordu.

Onu sakin bir şekilde oluklara basarak ve tek elinden destek alarak duvardan aşağı sarkıttı. Kızın ayağı yere bastığı an rahat bir nefes almak

istedi. Fahd arkasından atlayınca, olağan bir tavırla kıza uzandı. Pelin onun uzanmış ellerine tereddütle bakarak korkuyla bir adım geriledi. Az evvel onu kurtarıcı bir prens gibi görünce, çekici bakışları aklını başından almıştı ama şimdi ayaklarının dibinde bir aslan varken hiç de çekici durmuyordu. Eski duyguları yerine gelmişti. Avını çeşitli tuzaklarla kandıran bir avcıya benziyordu, oltasına takılmayacaktı.

Ellerini zorla tutacakmış gibi arkasına saklayarak, parmaklarını birbirine kenetledi. Kaçmalıydı. Bunu daha önce düşünmesi gerekiyordu ama duyguları garipti, şimdiye kadar hiç bu kadar çaresiz olmamıştı.

Kalbi, kafese kısılmış bir aslan gibi çırpınıyordu. Aslan? Aklına gelen şeyle çığlık atarak adamın arkasına saklanırken, unuttuğu gerçeğin gözleriyle karşılaştı. Az evvel durduğu yerin hemen birkaç adım arkasında duruyordu ve ona bir köpek itaatinde bakıyordu. Adamı omuzlarından tutup kendine siper ederken, ne yaptığını idrak edemiyordu. Ondan uzaklaşmalıydı, o kalpsizin tekiydi, aslanın da kalbi olduğunu sanmıyordu.

Bedeni neden bugün başına buyruk davranıyor, düşünceleri mantığını protesto ediyordu? Orada yüzü sırtına yakın halde öylece durdu. Bu daha önce hiç deneyimlemediği bir çekimdi. Ama bu çekimin gücü, onu korkutmuştu. Kalbi, böbrekleri ve bacakları acıyordu. Neyse ki adamdan uzaklaşacak gücü sonunda bulabildi.

Adam arkasını döndü. Bekliyordu biliyordu ve kız gururunu kırıp asla bu iki kelimeyi telaffuz edemiyordu. Ona teşekkür edeceğine ölürdü daha iyiydi.

"Az önce korkudan..."

"Bir söz verdin," dedi adam otoritesine sığınarak.

Kız üzgün bir halde, "Ne dediğimi hatırlamıyorum," diye kıvırdı. Aslan gözüne çarpınca geri vitese taktı. "Biliyorum," dedi hızla. Sesi titriyordu. Gergin bir şekilde saçını kulağının arkasına aldı. Adamın kendisini dikkatle izlemesi cesaretini kırıyordu. İstediğini duyduğuna göre gitmesi gerekmekteydi. Ama adam bir doksandan uzun boyunu üzerine istinat duvarı gibi yıkmış, hiç hareket etmiyordu. Üstelik hem kokusuyla hem sıcaklığıyla fazla yakındı. Neden hâlâ dibinde duruyordu?

Eğer o anda bu kadar hassas ve huzursuz hissetmiyor olsaydı, mantıklı bir şeyler söyleyebilirdi. Onunla savaşabilir, hatta unuttuğunu belirtebilirdi.

"Gidebilir miyim?" diye sordu gözlerini yerden kaldırmadan. Utanç, hiç olmayacak anlarda yüzünü yoklamaya ne kadar meraklı olur hale gelmişti. "Gitmek istiyorum," Yine yanlış ses tonunu kullanmış olduğunu fark etti. "Yani gidebilir miyim?"

"Tabiî gidebilirsin..." dedi adam net bir tutumda. "Söyledikten sonra."

Kızın yanakları iyice ısındı. "Buna hazır olduğumu sanmıyorum. Bizim dinimiz," derken üzerine basa basa söyledi. "Zorlama kabul etmez. Üstelik teklifini tehdit altında kabul ettim."

Adam sustu. Kız sesli bir nefes aldı. Fahd ukala bir bakış attı. "Zorla mı?"

"Zorla değil elbette," Adam kaşlarını çattı. Bir şey vardı, sanki bir şey saklıyor ya da diyemiyor gibiydi, kız yüzünü dikkatle inceledi.

"Örtünmekten neden korkuyorsun bu kadar? Üstelik herkese bedenini ilan edecek kadar güzel de değilsin." Ağzı açılan kız şaşkınlaştı. "Kendini çok beğenmişin tekisin ama bedenin kadınsı değil, üstelik burnunda kemerli ve iri. Ayakların kocaman, parmaklarında dolma gibi..."

Kızın gözleri hızla kırpıştı. Daha evvel hiç böyle hakarete uğramamıştı. Merakla ellerine baktı, elleri incecik ve zarifti. Üstelik annesinden aldığı en güzel genetik faktördendi. Eli hemen burnuna gitti. Hiç de büyük ve kemerli değildi, babası halasının burnu gibi olduğundan, fındık burun diye severdi. Ağzını açacaktı ki adamın sırıttığını görünce, ağzı açık, gözleri şaşkınlıkla dona kaldı. Dişlerini sıktı, yanakları kızardı. Onunla oynuyordu, hayır daha çok itibarına ve gücüne güvenerek alay ediyordu.

"Seni bekliyorum,"

Kız ne yapacağını düşünürken dudağını ısırdı. Ona hiçbir söz vermeye mecbur değildi ama sonuçta *'teklifini'* kabul etmişti. Adam tam on ikiden vurmuş, inadına sataşıp sözünü almıştı. Pelin her zaman sözünün eri bir kadın olmuştu. O Rüzgâr Karalı'nın kızıydı. Gururunu asla bir söze heba etmezdi. Ne geldiyse başına gururu yüzünden gelmişti.

İnatla sustu, kıvranan tutumu adamı keyiflendirdi. Bunu gören kız, "Fikrimi değiştirdim, başka bir şey iste yapacağım." diye belirtti. "Makul bir şey,"

"Ben makul bir şey istemiştim zaten."

"Sen beni zorlamak istedin, mecbur etmeye çalıştın. Senin din anlayışın bu mu?"

Adam gözlerini duvara çevirdi, bu değildi elbette ama eğer Pelin bu şekilde dik kafalık etmeye devam ederse ve özgür bir vaziyette gezmeyi sürdürürse, diğerleri onu mahvetmek için dik duruşunu kullanıp, boşaması için mecbur bırakacaklardı. Haklıydı, din asla zorlamayla olmazdı ama kültürleri ve gelenekleri de belliydi, değiştiremezdi.

"Sözünü tutacaksın," Emrinde katıydı.

"Peki sözümü başka bir sözle değiştirmek istersem,"

Adam gözlerini kısarak baktı ona, iki defa söz vermiş, ikisini de

tutmamıştı.

"Pekâlâ." dedi Pelin kısık bir sesle, adam ona dikkatle bakarken, "Sözümü tutmaya çalışacağım." diye devam etti.

Bunu hiç beklemeyen adamın yüzünde bir şaşkınlık ifadesi belirdi. Fahd kolay kolay şaşırmayan adamlardandı. Pelin gergin bir halde kalkan elini uzattığında, adamın gözlerinde önce bir şaşkınlık, ardından da sakin ve karanlık bir bakış belirdi. Kolu havada kalan kızın uzattığı elini tutmayınca, Pelin rahat bir nefes aldı, kazandığını düşündü. İndirmek için geriye çektiği eli, güçlü parmaklarının içinde yok oldu. Pelin şaşkınlıkla bakarken ikisinin arasında duran ellere, kanı donmuştu. Uzun parmaklarındaki nasırlar tenine sürttü, çok ılık ve sert parmakları vardı. İstese, defalarca canını hiç zorlanmadan acıtabilirdi ama onun yerine kızı nazikçe kendine çekip, avucunun içini okşarken yüzüne düşen saçlarını kulağının arkasına sıkıştırdı. Pelin bir şey diyecek gibi bocalarken, Fahd avuçlarında ufacık kalan elini çevirdi, avucundaki çiziklere kaşlarını çatarak baktı.

Sanki kendi canı yanmış gibi, "Yaralanmışsın." diye soludu.

Pelin ürkek bir şekilde elini çekmeye çalıştı ama adamın parmakları oldukça sıkıydı, bırakmayacağını vurgulamaktaydı.

"Değersiz birkaç çizik,"

"Değil,"

"Ruhumdakilerin yanında, gölge kadar bile yer ed..." Sözleri yarım kaldı çünkü adam gözlerini çiziklerden ayırmadan, elini yavaşça dudaklarına götürdü. Şefkatle her bir çiziği öptü. Kalbi kulaklarında atan kız buna engel olamadı. Nefes alamıyordu. Tek yapabildiği, donmak, durup olacakları beklemekti. Nabzı damarlarını patlatacak hızda kan pompalıyordu. Adamın sert ve kuru dudakları yaralı avucuna değmeden elini çekmeliydi.

Sıcak nefesini gıdıklayan bir yaklaşımla teninde hissetti. Titrek, ciğerlerine bile inmeyen bir nefes aldı. Adamın varla yok öpücüğünün etkisi kamçı gibiydi. Belki teninde iz bırakmamıştı ama ruhunda yankılanmıştı. Derin yaralar açmıştı. Nabzı hızlandı, bunu bilen dudaklar bileğindeki hassas yere doğru ilerledi. Kursağına tırmanan sesi yutmaya çalışan kız dudaklarını birbirine bastırıp sıktı. Adamın ne yapmak istediğini anlayınca, ensesinden sırtına doğru akan ürperti durmadı, tüm bedenini sardı. Kalbi daha da hızlanmıştı. Karnında bombalar patlamaktaydı. Bu, sadece elini öpmesi kadar basit bir eylem olmayacaktı. Nabzına dokunması ve ritmik bir şekilde atan o damara bilinçli olarak dudaklarının temas etmesi, onu baştan çıkarıyordu. Titretiyordu. Başını döndürüyor, ayaklarını yerden kesiyordu.

Ve bu çok tuhaftı. Sadece ufacık, masum bir dokunuşla neden bu kadar dengesizleşiyordu tutumu ve bedeni neden tuhaf şekilde ona doğru

kayıyordu. Omuzlarının üzerlerine sanki bir yük çökmüş gibi oldu, güçsüz hissetmeye başladı bacaklarını. Yumuşak dudaklarının dokunuşu ve tenindeki ılıklığı ürpermesine neden olan nefesi ritmikti. Henüz çıkmaya başlayan sakallı çenesinin nazik dokunuşları tüm sinirlerini uyarıyor, tüylerini diken diken ediyordu.

Onu izlerken hareketsiz kalan kız dudaklarını araladı. Nefes almakta zorlanıyordu. Bir an başını kaldıran adam, için için yanan bakışlarını ona çevirdi. O sırada bir şeyler değişti. Tek bir hareketle, elini kızın beline götürdü ve onu kendine doğru sertçe çekti. İkisi de şimdi soluk soluğaydı. Kızın kolları aralarına sıkışmış, elleri yumruk şeklinde adamın göğsüne yaslanmıştı. Bedenleri birleşmişti, göğüsleri hızla kalkıp iniyordu. Yüz hatları gayet sertti ama bakışları daha önce görmediği kadar sıcak ve yumuşaktı. Işıl ışıl yanan kara elmas gözleri dudaklarına indi. Çenesi seğiriyordu. En son böyle olduğunda, neler olmuştu biliyordu. Onu durdurabilirdi. Ama durmasını istemiyordu. Başını döndürdüğü kadar ayaklarını da yerden kesiyordu.

Daha önce onun kendisini öpmesini hiç istememişti, şimdi de istemiyordu, öyle değil mi?

İnkâr bir kere filiz verdiği vakit, yalan çabuk büyürdü.

Kız yutkunurken çenesini tuttu. Nasırlı parmak uçlarıyla tenini okşadı. Karnı ağrıyan kız donup kalırken, fiziksel olarak bu kadar güçlü olan bir adamın, birini böyle nazik bir şekilde okşayabilmesine şaşırmıştı. İki parmağının arasına sıkıştırdığı çenesini kendisine yaklaştırdı. Sanki ruhu kurumuştu, ilk çıngıyla tutuşup alev alev yanacaktı dünya. Adamın göğsüne yaslanan meme uçları sertleşti. Bacakları adamın kaslı baldırlarına yaslandı. Bu tuhaf değil miydi, tek bir dokunuşla tüm bedeni eriyecekmiş gibi tetikteydi.

Fahd'ın nefesinin ılıklığı tenini okşadı. Karnı artık gerginlikten yırtılacakmış gibi acırken adam iyice eğildi ve kız midesinin kasıldığını hissetti. Güne veda eden akşamsefası gibiydi gözleri, yavaş ve nazikçe kapandı. Adamın solukları dudaklarını okşadı.

"Bir gün seninle saatlerce öpüşeceğim ve bunu başlatan ilk sen olacaksın."

Bu fısıldama onu tüm varlığıyla sarstı, aşağılanma, utanç tüm bedenini sardı. Az önce sarılan kolların bedeninden çekildiğini, onu ayakta tutan desteğin dayanağından sıyrıldığını hissedemeden, varlığını unuttuğu aslanının zincirine uzanarak arkasını dönüp yürümeye başladı.

Güneşte yanan bedenine bir kova buzlu su dökülmüş gibi ürperen ve titreyen kız, adamın sırtına bakarken soluk alamıyordu. Ve adım adım

uzaklaşan Fahd onun aklına daha büyük soru işaretleri bırakmaya devam ediyordu.

O vakitten sonra zamanın nereye aktığı meçhuldü. Fahd evden ayrıldıktan sonra Aişe daha dikkatli olmaya başladı, bırak tuvalete gitmeyi, onu tek bırakıp bir bardak su dahi içmedi. Sürekli gözü üzerinde, sürekli etrafında gezinerek onu gözünün önünden ayırmıyordu. Üstelik daha uzaktı artık, çok konuşmuyor, sadece işine odaklanıyordu. Amina ve Alya konusunda onu uyararak elinden gelenin fazlasını yapmış ancak Pelin onu takmamıştı. Küsmüş ya da uyarılmıştı. Uysal ve sempatik görünse de Pelin gerçeği görüyordu. Fahd onu sert bir şekilde hizaya getirmiş, hatta korkutmuş olmalıydı. Üstelik ev ahalisi onun kanadına geçmiyor, kıza ne zaman yaklaşmaya kalksa, Aişe kalesini koruyan bir savaşçı misali atağa geçip bunu engelliyordu.

Alışverişten gelen kıyafetleri yıkayıp dolaba asarken, ona artık uysal olması gerektiğini, efendisinin her an sabrının biteceğini ve diğer karılarına karşı ilgisini kaybettiği gibi, ona karşı olan tutkusunun da söneceğini belirterek uyarmıştı. Mesela artık yatağına istekle alması gerektiğini, Berzah Hanım'ın birkaç aya kalmadan torun diye kapıyı arşınlayacağını söz arasına sıkıştırmıştı. Özellikle de efendisinin onun gitmesine izin vermeyeceğini, kendi içinde savaşmasına da bir son vermesi gerektiğini söylemişti. Çünkü ona göre erkekler nazlı kadınlardan çabuk sıkılırdı.

Dışarı çıkmasına izin yoktu ama bahçe ve malikânede istediği gibi geziyordu. Odasından çıktığı günlerin bazılarında evde koşturan ufak kızla karşılaşıyordu ve uzun uzun bakışıyorlardı. Henüz 13 yaşında olan kızın her yanında altınlar vardı. Daha bu yaşta süslenip makyaj yapmaya başlamıştı. Bazen de arka bahçeyi sık sık ziyaret eden büyük kızıyla yolları kesişiyordu. Zehra olduğundan daha olgun ve soğuk bir yapıya sahipti. Annesinin aksine bu kızda bir asalet ve nedamet vardı. Mütevazi duruşu, keskin ifadesi ve insanın içini okuyan bakışlarıyla, ufak bir Fahd onun içinde hayat buluyordu. Ne zaman gözleri karşılaşsa, elinde mütemadiyen bir kitap oluyordu. Diğer kızının aksine gösterişli değil sade giyiniyordu ve evde neredeyse sesi hiç çıkmıyordu. Üstelik ona herkes saygıyla bakıyor, herkes onunla geçinmenin bir yolunu buluyordu. Zehra yanından sessizce salınıp geçerken, kıkırdayarak girişten geçen iki kadın yanına gelerek, "Berzah Hanım sizi görmek istiyor," diye belirtti.

Aişe derhal öne atılarak, "Sorun mu var?" diye sordu.

"Hoca gelmiş, hanımı tanıştıracak," dediler.

"Ne diyorlar?" diye sordu Pelin.

"Berzah Hanım size hoca tutmuş, onu haber veriyorlar. Gidip tanışacakmışsınız?"

Aişe kaşlarını çatarak, "Efendimin haberi var mı?" diye sorarken Pelin "Ne hocası?" diye sordu. Kadınlar cevap vermeden kıkırdayarak yanların dan ayrıldı.

"Gitmezsek buraya gelip sorun çıkarabilir, Berzah Hanım kimseye benzemez o evin gerçek hanımıdır." diye uyardı.

Pelin'in aklına hoca denilince güzel fikirler dolandı. Kurtuluş için bir yol olduğunu düşünerek heyecanlandı. Yaşlı kadının bu evde kalmadığını biliyordu artık ama sık sık geldiğini de duyuyordu. Geldiğinde kalması için ona ait bir alan yapılmıştı. Pelin ilk defa geçiyordu bu kanada, kendi odasından daha aydınlık yanı vardı. Ortak salona da çok yakındı. İçeri girdiğinde kapının girişinde ayakta duran Alya ve Amina ile onu tartışırken buldu Amina hayli öfkeliydi, küçük kızının kolunu tutmuş çekiştirerek onu gösteriyor, heyecanla bir şeyi savunuyordu. Berzah Hanım kavgaya son vermek için elini kaldırarak sert ifadesini takındığı an gözleri kesişti. Eliyle içeri girmesini belirtirken bir şeyler söyledi.

"Ne diyor?" diye sordu Pelin Aişe'ye.

"Bu şansı değerlendirmeniz gerektiğinizi söylüyor."

"Hangi şansı?" diye kaşlarını çattı Pelin. Berzah Hanım el işareti verdiğinde, yardımcısı elinde kırmızı tüllerin uçuştuğu bir askıyla geldi. Neydi o, bir abiye falan mıydı? Çalışan elindekini yatağın üzerine koyduğunda Berzah Hanım herkese, "Yallah! Yallah!" diye buyurdu. Bunun anlamını biliyordu artık, herkesi odadan kovuyordu. Neden çağırmıştı neden kovuyordu? Pelin arkasını döndüğü an ismini kendi aksanıyla söyleyen kadın onu durdurdu.

"Siz kalıp bu kıyafeti giyecekmişsiniz efendim?" dedi Aişe. Pelin yatağın üzerindeki kumaş yığınına göz attı tekrar. "Ney ki o?"

"Dansöz kıyafeti?"

Yüzüne ölü tavuk atılmış gibi beyazladı ifadesi. "Anlayamadım."

"Eğer bu kıyafeti giymeyi reddederseniz, çalışanlar bu kıyafeti size zorla giydirecekmiş."

Evet tehdidi gerçekleşmişti, bunu reddeden Pelin beş kadının güçlü elleri arasında çekiştirilerek kıyafetleri parçalanmış, yalvarmasına ve mücadele etmesine izin verilmeden üzerine kan kırmızı dansöz kıyafeti geçirilmişti. Artık ne mahremiyeti ne de kendine özel bölgesi kalmamıştı. Kızın üzerindeki kıyafete alıcı gözle bakan Berzah Hanım keyifliydi. Pelin'in

kadınsı hatları kıyafeti tam doldurmuş, göğüslerinin çatalını birleştiren destekli büstiyeri üzerine tam oturmuştu.

Pelin aşağılanmanın ezikliğiyle bedenini kuşatan tül eteğe ve üzerini çıplak bırakan büstiyere bakarken Arap ezgileri odayı inletti. O sırada kapı açıldı ve içeri dönerek giren kıvrak bir kadın göbek havasında etrafında dönmeye başladı. Berzah Hanım ellerini birbirine çırparak tempo tutarken çalışanlar zılgıt çalmaktaydı. Hoca dediği bir dansöz müydü? Ona öğretecekleri bu muydu, göbeğini nasıl kıvıracağı?

İtiraz edip odadan çıkmaya çalışınca dansöz önüne geçerek kollarından yakaladı. Gülen bir ifadeyle onu dansa davet etti. Pelin itiraz edince söylenerek etrafında dönmeye başladı.

"Said için dans edeceksin, döl tutman lazım. Dans etmeyi öğren." diye buyurdu ve Aişe bunları çevirirken dehşete kapıldı. Dansözün bir anlık dalgınlığından yararlanarak odadan fırlayıp kadınların şaşkın bağırışlarına aldırmadan ağlayarak odasına koştu. Kapıyı açtığı an karşısında beliren adamla burun buruna gelince, şaşkınlıkla ona bakan adamı göğsünden geriye ittirerek bağırmaya başladı.

"Senin için dans etmeyeceğim. Bir daha beni buna zorlama, sakın."

Fahd'ın şaşkın bakışları altında banyoya girerek kapıyı sertçe çarptı. Pelin ağlayarak soyunurken odanın kapısı gümleyerek kapandı.

"Anne?"

Pelin bir şeyi net bir şekilde anlamıştı, burada tutsak olduğu sürece dillerini öğrenmeliydi ki bir daha böyle manzaralara maruz kalmamalıydı. Günler geçiyordu ve o Türkçe konuşmayı tamamen bırakan Aişe yüzünden çat pat bile olsa Arapça öğrenmeye başlamıştı. Bazen derdini anlatamadığında kafayı yiyecek gibi oluyordu, bazen içgüdülerinin bu kadar doğru çıkmasından nefret ediyordu. Dansöz kıyafeti aralarındaki uçurumu daha da derinleştirmişti. Fahd her gece koynunda yatıyordu. Ona sarılarak uyuyor, bazen ise ileriye gidip okşayarak onu korkutup öfkelenmesine sebep oluyordu. Pelin ona nefretle bakıp yataktan çıktığı zamanda sinsice gülüp bunu beklediğini belli ediyordu. Bilerek damarına basıyordu. Ona sataşmadan bir dakika durmuyordu, bundan özel bir zevk alıyordu. Öfkelenmesinden haz aldığını saklamıyordu. Oysa Pelin o geceden sonra bir daha ona temas etmemek için özellikle kaçınıyordu. Baktı olmayacak, her çatışmanın sonunda adam bir yolunu bulup ona boyun eğdirecek, o da uysallaştı.

Akşam odaya geldiği zaman konuşmuyor, ne kadar sataşırsa sataşsın görmezden geliyordu. Fahd da zamanla pes ediyor, üstüne gitmiyordu. Ve ne zaman yatağa girseler tüm bedeni buz kesiyordu. Neden diğer karılarının yanında kalmıyordu da inatla her gece bu odaya geliyordu. Amina ve

Alya kaç defa yolunu kesmişti, kaç defa odasına davet etmişti çekinmeden ve Fahd her seferinde onları reddetmişti. Bu inadı nedendi? Hem dokunamadığı hem de anlaşamadığı bir kadınla zamanını boşa harcıyordu. Gerçekleşmesini hiç istemediği şeylerin bile gözünde canlanması ya da öyle olacağına dair içinde kuvvetli bir hissin oluşması, varlığına ağır geliyordu.

Evde dolaşırken sürekli yüz yüze gelmekten çekindiği iki insan haline gelmişti Alya ve Amina. Ona yardım mı yoksa düşmanlık mı ettiklerini bilemediği o günden beri özellikle uzak duruyordu. Aişe'ye göre bilerek öyle yapmışlar, ailesinin yanına değil de ölüme göndermişlerdi çünkü ailesinin yanına gittiğinde bile Fahd bir yolunu bulup onu geri alacaktı. Bunun bilincinde olan kadınlar da sorunu kökten çözmek için onu ölümün kollarına atmıştı. Biliyorlardı ki malikaneyi çevreleyen ıssız alanda başına bir hal gelmese bile ara sokaklarda gezen sapıklardan biri illa canını yakacaktı. Pelin onların bile bu kadar kötü olduklarına inanmak istemiyordu, bir kadın bir kadının canını, namusunu nasıl bilerek yakardı.

"Amina bugün efendimizi odasını beklediğini belirtti, onun için dans edecekmiş."

Aişe bunu söylerken çekinikti. "Onun için dans ederler mi?"

"Bazen,"

"Efendiniz gider mi?"

Aişe ne diyeceğini kestiremedi, kızın ifadesini izlemek için yüzüne baktı. "Önceden giderdi."

Neden bu fikir hoşuna gitmemiş, neden canını sıkmıştı? Öfkeli bir sesle, "İnşallah gider, bir de erkek çocukları olurda benden uzak dururlar." diye söylendi.

"Sen bu şekilde kışkırtmaya, onlar da bu şekilde azgın davranmaya devam ederse bu kaçınılmaz olacak,"

Kızın dürüstlüğüne de kızdı, sonra ona kızdığı için kendine hiddetlendi. O gece Fahd eve geç geldi, normalde saat kaçta geldiği ya da ne zaman uyuduğu umurunda olmazdı ama Aişe'nin verdiği haberden sonra tuhaflaşmıştı. Kulağı kapıdaydı.

"İnşallah gidersin, gidersin de beni aklından çıkarırsın." diye beddua etti. Saat geç olmasına rağmen gelen giden olmadı. Merakla odasından çıktı, girişe baktı. Çalışanlar bile ortalıkta görünmüyordu. İçindeki meraklı dürttü. Hiç yapmaması gerektiği halde ayakları onu diğer kadınların yaşadığı kanada doğru çekti. Zaten çok gitmesine gerek yoktu, ortalığı inleten ezgiler her yanı sarıyordu. Derin bir nefes alarak müziğin kaynağına yöneldi. İşlemeli çift kanatlı kapı açıktı, içeriden buhara kokuları geliyordu. Ortam loştu, yerlere ve duvarlara kandiller asılmış romantik bir hava verilmişti.

İşte o sırada siyah bir dansöz kıyafeti giyen Amina dansla şekillenen kıvrak bedenini sergileyerek kendini müziğin ritmine bırakmıştı. Ellerinde tuttuğu şalı başının üzerinde havalandırarak bedenini kıvırıyordu. Onu ilk defa bu kadar sade bir makyajla görüyordu. Başında topladığı saçlarına altın bir taç takmış, göbeğinin etrafını pırlantalarla süslü bir zincirle sarmıştı. Elleri yanında yumruk olan Pelin kadına bakarken soluğunu tuttuğundan habersizdi. Demek davetine icabet etmişti. İyi de bu çok güzeldi. Başını dikleştirdi, kendine çeki düzen vererek son defa baktı dans eden kadına ve arkasını dönerek odasına gitti. Ona neydi ki, herkes layığını bulmuştu.

Kapıyı çarparak kapattığını fark edemedi. Bir şeyleri kırıp dökmek, hırsını bağırarak atmak istedi. İçi öfke dolmuştu. Mantığı sevinç naraları atarken kalbi öfkesinden kuduruyordu. Komodinin üzerindeki kitabı kavradı, tam yere fırlatacaktı ki üzerindeki yazı dikkatini çekti: Necip Fazıl Kısakürek. Kadife kırmızı kılıfın üzerindeki Türkçe yazı soluğunu kesmişti. Sanki saatlerdir suyun altındaydı, birden gün yüzüne çıkarak havayı içine çekmişti. Onun dilindeydi. Yazıları hasretle okşadı, içindeki girdap başını döndürdü. Kitabı kaldırıp kokusunu içine çekti, memleket kokusu hatırını zorladı.

Öyle sarhoş etmişti ki bu mutluluk zamanı durdurduğunu, öfkeyi dindirdiğini fark etmemişti. Sayfaları sararmış kitabın yıpranmış ayracına dokundu, en son okunduğu sayfayı araladı. Merakla satırları sıraladığı anda, ensesinde belirdi onun ılık nefesi. Fahd buğulu bir aksanla ifadesini katmıştı yürek sesi olan şiire, her şey tamamlanmıştı.

Sen, kaçan ürkek ceylânsın dağda,
Ben, peşine düşmüş bir canavarım!
İstersen dünyayı çağır imdada;
Sen varsın dünyada, bir de ben varım!
Seni korkutacak geçtiğin yollar,
Arkandan gelecek hep ayak sesim.
Sarıp vücudunu belirsiz kollar,
Enseni yakacak ateş nefesim.
Kimsesiz odanda kış geceleri,
İçin ürperdiği demler beni an!
De ki: Odur sarsan pencereleri,
De ki: Rüzgâr değil, odur haykıran!
Göğsümden havaya kattığım zehir,
Solduracak bir gül gibi ömrünü,
Kaçıp dolaşsan da sen, şehir şehir,

Bana kalacaksın yine son günü.

Ölürsün... Kapanır yollar geriye;

Ben mezarla sırdaş olur, beklerim.

Varılmaz hayale işaret diye,

Toprağında bir taş olur, beklerim...

Arkasından uzanan eller onu kollarının arasına aldı. Avucunda tuttuğu kitap titredi. Adam ellerini avucunun arasına alarak usulca kapadı. Kolları arasında dönen Pelin şaşkınlık içinde yüzüne baktı. Yüzünün her zerresini ezberlemek istercesine araştırdı, kaşının üzerinden dudaklarına uzanan ve her soluğunda havalanan bir tutam bukleyi parmaklarının arasına alarak kulağının arkasına tıkadı.

"Çok özlemişim," dedi duygulu bir sesle kız, "Çok." Onun özleminin kaynağını anlayan adamın eli yanına salındı, kız usulca arkasını döndü. Kitabı göğsüne basarak yatağa uzandı. Dizlerini karnına çekti, başını yastığa gömdü. Sırtı ona dönük halde, bir avuntu bulduğu kitaba sarılarak teselli ararken sessizce ağladı.

Özlem katı, keskin bir sözdü, yüreğe düşünce dibine işliyordu.

Ya Rap bu hasrete can dayanmıyor.

Hangi yana dönsem duvar karşılıyor.

Ömür uzun ben çaresizim.

Her adımda bir engel var, salmıyor.

Adımlarım uzun prangalar kısa, yürüyemiyorum.

Çekilmez bir keder vurdun kadere, kaldıramıyorum.

Şaşkınlığım ulaştığım uzağa

Hastayım, soluyorum.

Gurbet eller tuttu yakamı, dönemiyorum.

İnsan umuda hasret kalınca, eski bir kitap, kirli bir ayakkabı, ucu yırtık mektuplar vesile oluyordu yaşamasına. Hayata olan inancını tazeliyor, yeni güne umutla uyandırıyordu. Kafasında binlerce tilki dolaşan Pelin dalgınca evin içinde dolaşırken, kurtulmak için çare aranmaktan vazgeçmiyordu. Hiçbir çıkarı olmasa bile çabalamanın huzurunu yaşıyordu. Kendi kendiyle kavga ederken yine, bir şey fark etti. Birkaç gündür eve gelip giden bir adam vardı. Maddi durumu iyi, sözü geçen ailelerden birine mensup olduğunu duruşundan, giyiminden hemen ayırt edebiliyordu. Fahd için eve gelip gidiyordu ve her seferinde onu kıl payı kaçırsa bile, Berzah Hanım ve evin diğer Hanımları ona havadan sudan muhabbet ediyordu. Aklı bir karış havada duruyor, çalışan kızlara sataşıyor ya da fark ettirmeden kimseye kıyılarda köşelerde sıkıştırıyordu. Hatta bir keresinde Zehra'yı sıkıştırmaya

çalışırken genç kızın sert karşılığını almıştı. Tokadının sesi hâlâ kulaklarında çınlıyordu.

Pelin onu defalarca hizmetçileri arsızca izlerken görmüştü, adam resmen yürüyen felaketti ve gözleri avından başka bir şey görmeyen leş kargasına benzemekteydi. Adamın bu iğrenç tutumu hoşuna gitmese bile, bu tavrının işine yaracağını düşündü. Birkaç defa süslenip giyinerek sanki kazara karşısına çıkıyormuş gibi, önüne atıldı. Dikkatini çekecek bir gülümsemeyle adamın aklını başından almayı amaçladı. Saçları açık, üzerinde modern bir kıyafetle onu gördüğü an aklı başından gitti, eli ayağı birbirine dolandı. Sanki kazara onu böyle yakalamış gibi derhal ondan kaçmıştı Pelin, böylece av tava gelmişti. Oltaya takılması zor olmadı. Bu sefer saçma bahanelerle daha sık malikâneye gelir oldu. Misafirlik sonunda özellikle onu arıyor, evin içinde değişik bir özgürlükle dolaşan bu kadının kim olduğunu öğrenmek için can atıyordu.

"Kimsin sen?" diye sordu bir kez daha kazara onun yoluna çıktığında!

Pelin güneş gibi sıcak gülüşüyle ona bakmış, sonra hüzünlü bir ifadeyle suratını asarak, "Ben bir köleyim," demişti aksanlı Fransızcasıyla. "Şeyh Fahd beni satın aldı, sonra da gözden çıkardı. Bir Fransız'ım, ülkemi özledim." Adam duydukları yüzünden ilk korkuyla irkilmiş, sonra gözden düşmesine mutlu olmuştu. "Beni yaşlı bir adama hediye etmek istiyor, hem de hiç para almadan. Adam zenginmiş, sanırım başından atmak istiyor çünkü kadınları beni evde görmek istemiyorlar. Biliyorsun Türk bir kadın aldı, o da beni istemiyor."

Adamın ağzı kulaklarına geldi ve bir hizmetçinin onlara doğru geldiğini görünce, Pelin korkuyla geriledi. Oyunun bozulmasından korktu. Adam arkasından seslense bile dönüp bakmadı. Şimdi de o bir bahaneyle yanına gelecek olan o nüfuzlu adamı bekliyordu. Belki kaçmasına ikna edemezdi hemen ama en azından telefonunu alıp ailesine bir konum yollayıp yardım talep edebilirdi. Belki de zengin dostlarından yardım alıp onu ailesinin yanına yollayabilirdi.

Aişe temiz nevresimlerle odaya geldiği zaman onun kim olduğunu sormuş, o da "Zehra ile ilgileniyormuş, Alya kızının bir prens gelini olacağına çok mutlu. Eve gidip gelmesine bu sebepten izin var ama kızın umurunda değil." dediğinde Pelin'in kanı çekildi. Bu adamı onu zorla sıkıştırırken görmüştü, kızın onu ister bir hali yoktu. Hem olsa bile kız bu adamın elinde ziyan olurdu. Üzüldü onun adına, sırf mevki için bir anne kızını nasıl gözden çıkarır, nasıl olur da ona seçme hakkı tanımazdı.

Bahçeye çıktığından beri eve gelen ve Alya ile Amina'yla sohbet etmek zorunda kalan adama bakınıyordu fakat görünürde olmadığını görünce

üzülüyordu. Vazgeçmesinden, onun peşine düşmekten sıkılmasından korkuyordu. Aslan kafesinde kükreyerek uyumak için patilerini yalayıp üzerine yattı, birkaç kedi etrafta koşturdu. Dikkat çekmemek için çiçeklerin diplerini eşeleyen Pelin, onları suladığında keskin toprak kokusu tuhaf bir şekilde içini rahatlattı.

"Tüm gün seni görmek için kaç kere geldim buraya," dedi adam heyecanla etrafına bakınarak yanına gelirken.

Pelin onu karşısında görünce ne yapacağını bilemedi ama *yerde ararken gökte bulmak* değimi bu olsa gerekti. Birinin görmesi korkusuyla adamı kolundan tutup bahçeden çıkardı. Odasına giden hole çekti.

"Satıldın sandım," dedi genç adam korkuyla.

"Henüz gitmedim,"

Adam uzun boyluydu, üstelik kiloluydu. Şu anda ona zorla bir şey yapsa Pelin'in şansı yoktu, bu yüzden ürpererek bir adım geriledi. Bir erkeği sadece dış görünüşüne bakarak seçecek olsa, bu genç adam kadınları kandırabilirdi. Koyu renk saçları, heyecanlı bir ifadesi vardı. Üstelik yaşı kendinden küçüktü. Planını hatırlayarak yüzüne zorla bir gülümseme yerleştirdi. "Beni neden arıyorsun?"

"Babamla konuşmayı düşünüyorum,"

"Kimdir senin baban?" dedi Pelin merakla. Adam ne demek istediğini anlamadı.

"Benim babam bir prenstir, petrol işiyle ilgileniyoruz. Dört kuşaktır bu topraklardaki en kökü ailelerdeniz."

Kendini anlatmıyor ama ailesinin başarısını gururla kendine mâl ediyordu. Adamın bakışları, kızın üzerinde gezindi. Bu bakışlarda çok büyük bir tehdit yoktu, aksine aşırı bir istek ve mutluluk vardı fakat yine de huzursuz oldu. Adamın gözlerinde hayranlık değil, sahiplik görüyordu. Sanki daha şimdiden Fahd onu kendisine hediye etmiş kadar mutluydu.

"Fahd senin için ne istiyor?" diye sordu.

"Bildiğim kadarıyla hiçbir şey, sadece evleneceğim bir adam arıyordu."

Adam kaşlarını çattı, "Bir sürü fedaisi var, birine verebilir."

Pelin yutkundu ve hızlı bir manevrayla, "Karıları etrafında görmek istemiyor beni dedim ya," diye kıvırdı. Mantıklıydı.

"İstediği buysa ben seni onlardan uzak tutabilirim. Uzak bir yerde sana ev açarım." Gençlik kibri, gayet inatçı biri olduğunu gösteriyordu. "Efendi Said ile görüşmek istiyorum, senin için," Adam sanki kapanın elinde kaldığı bir kemiğe bakar gibi iştahlıydı.

Pelin aptal numarası yaptı. Şu sıralar bu en sevdiği taktiklerdendi.

"Ama o burada değil ki,"

Adam kızın kolunu tuttu ve onu kendine doğru çekti. Beklenti içinde olduğu belliydi. Adamın parmaklarını tek tek kolundan uzaklaştıran Pelin tedirginliğini saklayarak gülümsedi. "Biri görecek," dedi nazlı bir sesle. "Yanlış anlayacaklar, senin buraya kızları için geldiğini sanıyorlar."

"Evet onun için geliyorum ama yemekten önce aperatif severim."

Kızın midesi bulandı bu düşünceye, adamın ağzı sulanmıştı. Tutkulu bir halde bir kez daha süzerek, "Çok güzelsin, daha evvel senin gibi bir kadın görmedim." dedi ve saçlarına bakarak dudaklarını yaladı. "Seni satın aldığımda benim dışımda herkese örtüneceksin."

"Tabiî ki, şimdi bir köleyim, buna gerek olmuyor."

Adamın gülüşü genişledi. "Çocuk doğurdun mu hiç," diye sordu. Pelin başını iki yana salladı. "Sana bir sürü çocuk vereceğim, kalçaların bunun için yeterince büyük değil ama olsun."

"Kilo alırım, yeter ki çocuklarımın babası senin gibi yiğit olsun."

Gaza gelen adam göğsünü dikleştirerek, bir Kral edasıyla konuşmayı sürdürdü. "Kadınımı yediririm, gezdiririm, altınlarla süslerim," Hevesle gülümsedi. "Seni kadınım yapmaya karar verdim, ben satın almalıyım."

Gergin bir gülüş sunan Pelin dişlerini sıktığını belli etmedi ve dilinin ucuna kadar gelen mide bulandıran sözlere engel olmaya çalıştı. Doğurgan bir kısrakla kıyaslanmak kadar aşağılayıcı bir şey daha yoktu ve bu ülkeye geldiğinden beri, herkes ona damızlık inek muamelesi yapıyordu.

"Erkek çocuk doğurabilirim, yeterince sağlıklıyım."

Adam ona bir adım yaklaştı. Kız ellerini önüne koyarak onu uzaklaştırırken, "Beni götürdüğünde bunun için yeterince zamanımız olacak," diye başından savmak istedi ama genç adamın kanı deli akıyordu. Bir kere aklına koymuştu onu, eşek arısı gibi özünden tatmadan uzaklaşamayacaktı. Bunu anlayan Pelin yutkundu. Tam da tahmin ettiği gibi, bu iş hiç de kolay olmayacaktı. Bir şeyler düşünmesi gerekiyordu, adam ona baktıkça tüyleri diken diken oldu.

"Bir kere öpmeliyim, tadını merak ediyorum," dedi, daha da yaklaştı.

İşte bu. Kurtulmak için bir bahanesi vardı. "Bir şey rica edebilir miyim senden."

"Olmuş bil,"

"Telefonun var mı?"

"Var tabiî, hem de son model." Adam telefonunu çıkararak gösterdi.

"Ne kadar güzel!" dedi adamın dikkatini dağıtarak dudaklarını ısıran kız. "Bakabilir miyim?"

Adam bir an için şaşırdı ama Pelin onun neden tedirgin olduğunu anladığını fark edebiliyordu. "Kullanmayı biliyorum merak etmeyin, benim de vardı ama düşürünce kırıldı."

Adamın bakışları artık kendinden emin değil, öfkeliydi. "Kölelerin telefonu olmaz,"

Bu pot tüm o samimi romantizmi baltaladı. Kız onu kandırmıştı ve adam bunun farkındaydı. Öfkeli gözlerle bakarken gergin bir şekilde izledi. "Sen beni kandırıyorsun amacın ne?"

"Hayır, ben seni çok beğendim, bir erkekte aradığım tüm özellikler sende mevcut."

Bu atılım hiç tatmin edici değildi, adam gözlerini kıstı. Bir kez kuşkuya düşmüştü, anında geri adım atmıştı. Hiç de sandığı gibi saf değildi. Korkuyla etrafa bakarak geriledi, bir ses duydular ve tedirgin halde arkasını döndü. Pelin arkasından seslendi ama durmadı. Onun hızla uzaklaşmasını izlerken, kendini çok huzursuz hissediyordu. Üstelik beceriksiz davranmıştı. Aptal aklı, neden telefonu olduğunu belirtmişti ki, burada alt düzey kadınların şahsi telefonu olmuyordu. Birkaç dakika sonra huzursuzluğu daha da arttı çünkü gördüğü kişinin çevirdiği dolaptan haberdar olması sonunu hazırlardı.

"Ne işler karıştırıyorsun?"

Fahd onun bakışından, duruşundan hatta konuşmasından dahi özünü anlar hale gelmişti. Rengi kaçan kız planının gözlerinden okunmasından korkarak, "Hiç... Hiç kimseyle konuşmazken ne karıştırabilirim?" diye çıkıştı ona.

"İnanayım mı?" Adamın derinden gelen ses tonuyla içini bir huzursuzluk kapladı. "Buraya gel," Bu ateşli sesiyle emretmiyor rica ediyordu sanki, böyle bakarak donmuş bir gölü bile eritebilirdi. Hal böyleyken ondan kaçamazdı. Sorun çıkarmaktan korktu. Aklı hâlâ az evvel giden gençteydi. İtaatle yanına gitti, önünde durdu.

"Neyin peşindesin?"

"Senin peşindeyim şeyhim, ayağını burada mı kaydırıp pekmezini akıtmanı izlesem, yoksa uyurken yastıkla boğsam mı, bilemedim."

Bir anda gerginlik ortamı rahat bir etkiye teslim etti. Kızın alaycı üslubuna sırıttı, Pelin kendisini rahatsız ettiği için onu azarlamaya karar verdi.

"Hani bir şeyhmişsin ya, ciddi bir işin yok mu? Beni izlemekten başka yapacağın bir işin yok mu senin?"

"En büyük projem sensin,"

"Niye benden daha çok ürküteceğin kimse yok mu etrafında? Zavallı

karılarını ya da çocuklarını otoritenle korkutsana."

Fahd elini kaldırdı, kızın midesi fırtınadaki dümensiz bir gemi gibi sarsıldı. O iri eller geçen gece onu oyalamış, kandırmış, sonra da aşağılamıştı. Fahd bir şeytan olabilirdi ama böyle bakınca yüzü bir meleğinki kadar güzel olabiliyordu. Bu da ona eskisi gibi kötü bakmamasını zorlaştırıyordu. Derin bakışlı kara gözleri, sivri burnu, belirgin elmacık kemikleri ve güçlü çenesinin üzerindeki geniş dudaklarıyla, ona tepeden bakarken Pelin bakışlarını ondan uzaklaştıramıyordu. Ne tuhaftı, erkeksiliği, onunla sürekli çatışan inadı, bir şey ikisini açıklayamayacağı bir şekilde çekiyordu. Sadece fikren değil, zihnen de kendini ona sürüklenirken buluyordu. Bunu bedeninin her bir noktasında, her bir hücresinde hissediyordu. O yaklaştığı zaman korkuyor, ağzını açtığı an ise onunla savaşmaya hazır hale geliyordu. Korkuyordu güya ama çatışmaktan geri durmuyordu. Oysa iri bedeni, sert ifadesi korkutucu ünü onu caydırmalıydı. Hayır hayır korkudan oluyordu karnındaki bu titreşimler, başka bir açıklaması olamazdı!

Ama Pelin'i heyecanlandıran bu korku değildi, ona karşı verdiği yoğun tepkiydi. Ona doğru çekilmekten korktuğu için farkında olmadan geriye doğru bir adım attı.

"Ne işin var günün bu saatinde evde?"

"Hesap mı soruyorsun?"

"Ne haddime," dedi kız lafı çevirerek.

"Bir misafirimiz varmış, bu ara eve çok sık gelip gidiyor, onunla konuşmaya geldim."

Kızın midesinde bir şeyler takla attı, rengi gül benzini soldurdu. Kıza uzun ve düşünceli bir bakış attı adam. "Benden kurtulma yeteneğin takdire şayan ancak konuşma tarzın hiç ustaca değil. Sakın bir erkeğin zekâsını ve gururunu yok sayma. Aksi halde sonucu ağır olur. Şimdi ne saklıyorsun söyle?"

Görmüş müydü yoksa adamla olan sohbetini ama sanmıyordu görseydi şimdi burada kan gövdeyi götürüyor olurdu çünkü bu kanada erkek çalışanların bile geçmesi yasaktı. Pelin gün içinde başı açık ve özgür bir stilde kıyafet giyinmeye devam ediyordu. Fahd da buna çözüm olarak erkek -sineklerde dahil- hepsini bu kanattan uzak tutuyordu. Kız daha şimdiden kendini Rapunzel gibi hissetmeye başlamıştı, kaleye kapatılan bir Prenses, keşke aklını da saçları gibi uzatabilseydi.

"Pelin?" Bu ses ve söyleyiş biçimi, kızı iliklerine kadar sarstı. Ne zaman adını onun ağzından duysa, tüm kemikleri takırdayarak titriyordu ama bunun korkudan olmadığını artık biliyordu.

"Senin gururuna mı sataştım?" dedi kız inatla.

Aslında adamın yüz ifadesinden, gururunun fena halde incindiği ve bunun da kolay kolay düzelmeyeceği rahatlıkla anlaşılıyordu ama bunu belli etmek onu daha fazla öfkelendirecek gibi duruyordu.

"Hâlâ uzun kıyafetlerini denememekte ısrar ediyorsun! Fikrimi soracak olursan..."

"Fikirlerini kendine sakla," diye sözlerini ağzına tıkadı kız, başını sinirle kaldırdı.

Uyuz herif sadece güldü. "Tavsiye değil, uyarıydı."

Kız ensesinin ürperdiğini hissetti. "Kendi halimdeyim, sorun da çıkarmıyorum. Sana sataşmıyorum bile."

"Tutkuyla kışkırtmıyorsun evet ama çok başka şekilde kışkırtıyorsun. Bil diye söylüyorum, bazı erkekler bu davranışa boyun eğmez."

"Senin gibi erkekler mi?" dedi alay ettiğini gizlemeye gerek görmeden.

Fahd biraz daha yaklaştı. Kız onun teninden yükselen sıcaklığını ve baharatlı ter kokusunu hissedebiliyordu. Bedenleri henüz birleşmemişti ama ısınını teninin yabancısı değildi. Bu ilkel koku tuhaf bir şekilde tüylerini ürpertiyordu. Önceden aklına gelen ölüm kan iken şimdi güven, sığınma oluyordu. O yüzden sanırım çekiciydi, duyularına adeta hücum ediyordu. İnatçı başını kaldırınca, sert çenesinde beliren sakalları gördü. Bugün tıraş olmamıştı ve bu ona serseri bir ifade katmıştı, yakışmıştı. Karnı kasıldı, bu sakalların, öpüştükleri sırada yumuşak yanaklarına değdiğini ve kendisini nasıl da özel hissettirdiğini hatırladı. Karnında bir şeyler kıpırdandı.

"Benim gibi tehlikeli adamlarla," dedi derinden gelen bir sesle Fahd. Sanki kızın neye niyetlendiğini ya da ne düşündüğünü biliyordu. "Oynamaya gelmez aleaqarab!"

"Olur efendim," dedi alayla. "Bunu aklımdan çıkarmayayım." Arkasını döndü. Adamın kendisini sinir etmesine daha fazla izin vermek istemiyordu.

Fahd beklediği gibi uzaklaşmak yerine, "Nereye gidiyorsun?" diye sordu.

"Plaja gidiyorum, biraz güneşleneceğim..." dedi kız öfkeli bir alayla.

"Güzel bir kumsal biliyorum," dedi adam keyifle. "Seni yüzerken izlemeliyim."

Adamın ne dediğini anlaması, kızın biraz zamanını aldı. Bakışlarını hızla ona çevirdi. Şaka yaptığını sanmıştı ama ifadesinden hiçbir şey anlaşılmıyordu. Ciddi olamazdı değil mi? Ama ciddiydi, onu istediği an o kumsala götürebilirdi. Bir sürü insanın olduğu bir kumsala. Fahd kendisine kur yapıyor olamazdı. Bakışlarının derinliği kızı sarsmıştı.

"Hi... hiç komik değilsin."

"Peki ya ciddiysem?"

"Çöle götürüp, *'Al sana kumdan deniz'* diye maytap geçersin benimle."

"Denize götürüp, özgürce yüz dersem."

Pelin birden hızlanan kalbini yok saydı. Ufacık jestler ile gönlünü çelebileceğini nasıl düşünürdü? Ondan ne kadar etkilenirse etkilensin, o kötü bir adamdı ve o kadar inanılmazdı ki, nasıl tepki vereceğini bile bilemiyordu. Onu şimdi de anlayışlı bir adam rolüyle mi ikna etmeye çalışıyordu. Ve kadınları geldi aklına. Onun kadınları? Hepsini böyle sabırla mı kandırmıştı? Önce kandırıp onları dünyanın en mutlu kadını yapmış, sonra sıkılarak cehennemde yaşamaya mecbur bırakmıştı. Randevu bekleyen hastalar gibi izinle onunla görüşür, dans ederek baştan çıkarır hale gelmişlerdi. Bu aşağılamayı kendine reva göremeyecekti.

Pelin ne olursa olsun, böyle bir kaderi paylaşmak istemezdi.

"Zamanını boşa harcıyorsun."

Yüzü asıldı, gözleri nemlendi yine. Adamın yanından geçip gitmek istedi ama Fahd tek bir adımla önüne geçti. Soluğunun hızlanmasına neden oldu. Pelin durdu. Omzu adamın göğsüne çarptı, bu fiziksel temas üzerine derin bir nefes aldı. Yutkunarak gözlerini ondan kaçırdı çünkü kendisine yaşattığı bu tuhaf hisler yeniden kanını kaynatıyordu. Hayır hava çok sıcaktı, teni bu yüzden terliyordu, üstelik karnındaki kıpırtı korkudandı, kalbinin hızlanışı da endişedendi. Ürperen teni ise, lanet olsun...

"Benden istemen yeterli demiştim, ne istersen ayaklarına sererim." dedi adam kısık bir sesle. Nefesinin ılıklığı, kızın kulağını gıdıklıyor, onu titretiyordu. Kirpikleri kırpışmaya başladı.

"Benden uzak durmanı istiyorum,"

"O gece gözlerin öyle düşünmüyordu."

Pelin kızardı. O geceki dengesizliğini nasıl açardı! Bel altı vuruyordu. Denize düşmüş yılana sarılmıştı. Öfkeyle ona döndü, adam kendisine bu kadar yakın dururken, aklından çıkaramadığı o yakınlaşmayı ve kendisini sıkıştırmış olan sıcak bedenini düşünmek istemiyordu.

"Korkmuştum."

O kara gözlere bakmamaya çalıştı. Hâlâ çok yakınındaydı. Nefesi ensesindeki tüyleri ürpertiyordu. Bu tuhaf çekim hoşuna gitmemişti, sanki birileri ayağının altındaki halıyı çekiyor gibi hissetmesine neden oluyordu.

Adam dudaklarına baktı, onu öpmek istiyordu. Eğildi, inatçı şey onu görmezden gelemiyordu artık, bunun farkında olduğunu belli edercesine kokusunu içine çekip titremesine sebep oldu. Şimdi karnı acıyan kız başını

çevirse, adamın dudaklarını yanağında hissedebilir, oradan dudaklarına kaymasına izin verebilirdi. Bunu düşünmek bile adamı heyecanlandırdı. Tek bir öpücük için heyecanlanıyordu, kalbi deli gibi atıyordu ve bu, sanki kontrol edemeyeceği kadar güçlü bir şeylerin içinde boğuluyormuş gibi hissetmesine neden oluyordu.

Karşısındakinin kim olduğunu unutmayan kız nefretle parlayan bakışlarını ona çevirdi. Tüm içtenliğiyle, "Bir kez daha senin bana dokunmandansa, ölüp toprağa sarılmayı tercih ederim," dedi inatla.

Dişlerini sıkan Fahd, ona bu sözleri yedirebilirdi. Eğilip, dudaklarını dudaklarına dayayabilir ve ona yanıldığını anlatana kadar öpebilirdi. Ve kahretsin, bunu yapmayı çok istiyordu. Buraya gelirken, onunla kavga etmeye niyeti yoktu ama hem gururlu hem de masum düşüncelerine rağmen cesurca ona diklenen karısı, inadını gıdıklanmıştı. Şimdi fazlasıyla onu yola getirmek istiyordu. Onunla kavga etmek ve sonucunda cezasını verirken, ikisinin de zevk almasını seyretmek istiyordu. Genellikle kadınlarının etrafında fazlaca bulunmamaya çalışırdı çünkü onların baş ağrıtan isteklerinden ya da yaygara koparan aç gözlülüklerinden, istekle kıvranan bedenlerinden fazla hoşlanmazdı. Sert çıktığı zaman ise korkuturdu, bu da hoşuna gitmezdi.

Ama bu kız, tüm düşüncelerini ters düz ediyordu. Gülümsedi. Pelin farklıydı, ondan korkmamaya kararlıydı. İşlerine odaklanamamıştı, aklı sürekli ondaydı, hep bir bahanesi vardı eve gelmek için. Bugünkü bahanesi de son zamanlarda kızını görmek için bahaneler arayan ve niyetinin ciddi olduğunu dile vuran Prens Adem'in küçük oğlu olmuştu.

Pelin zeki bir kızdı. Fahd bunu kabul ediyordu. Çok kez kanıtladığı gibi ondan kurtulmak için tuhaf bir yöntem kullanıyordu -ama cesareti tehlikeliydi ve böyle giderse cahilliği başına dert açacaktı. Onu ve duyularını etkisi altına almak gibi bir özelliği vardı evet ama bunu tek bir hata ile tersine de çevirebilirdi. Güçlü tutkuların kasırgaya benzediğini bilirdi Fahd, bir yere uğradığı zaman arkasında bıraktığı yıkım telafisiz olurdu.

Evet asiydi ama vazgeçilmez olacak kadar değil! Şu anda omzuna dökülen saçlarının dağınık görüntüsüyle bile büyüleyiciydi. Bu bakir güzelliğinin yanı sıra, cinselliği çağrıştıran bir geyşalığı da vardı. Tek bir bakışı, ona dünyevi keyiflerin fragmanını veren bir yanı oluyordu. Bir müptela gibi tenine bağımlı olabilirdi. Altın vuruşu zerk etmek için her yolu deneyebilirdi. Koparılmayı bekleyen bir gül gibiydi, dikenli ve mis kokusuyla çekici. Neden bilmiyordu ama onu anlam veremediği kadar çok istiyordu. Hem yatağında hem kollarında hem de etrafında... Daha önce hiçbir kadına karşı hissetmediği bir ilkellikle yeşertiyordu.

Said el Fahd Ehadyan, bir şeyi isterse, onu mutlaka alırdı.

Saçlarını omzundan geriye atan Pelin sıcaktan bunalmış halde yakasını çekiştirerek serinlemeye çalıştı. Ne kadar çekici olduğunun farkında değildi. Soluğu kesilen Fahd'ın onu yere yatırıp, kendinden geçmesine neden olacak şekilde öpmesine az kalmıştı. Kalbi hızlandı, karnı kasıldı. Solukları hızlandı. Onu altına aldığını, ellerini yumuşak teninde gezdirdiğini, dudaklarının en mahrem sırlarına dadandığını düşündü. Beynine kan hücum etti. Kasıkları ısınmaya başladı. Tüm bunları hayal etmek bile kanının kaynamasına yetiyordu, peki ya dokunsa neler olurdu? Lanet asi, ona sahip olup dokunamamak öfkesini tetikliyordu. Sinirlenerek bu arzuya karşı koydu.

Normalde arzularını kontrol altına alma konusunda çok yetenekli bir adamdı ama daha önce hiç kimseyi ona hissettiği gibi çaresizce arzulamamıştı. İçinde böylesine ilkel dürtüler uyandıran bir kızla da tanışmamıştı. Hem sözleri hem de gözleri onu kızıştırmaya yetiyordu. Hiç kimse onunla savaşmaya cesaret edemezken, ona hükmetmeye kalkışmıştı. Buna bile canı sıkılmamıştı. Dişlerini sıkan Fahd onun karşısında güçsüz olmadığını savundu. Geri çekildi ve kollarını göğsünün altında birleştirdi.

"Benden neden kaçıyorsun?"

"Beni zorla yanında tuttuğun için olmasın," dedi kız hazır cevaplarıyla.

"Yani seni rahatsız eden, sadece zorla alıkonman mı?"

"Bu senden uzak durmam için yeterli bir sebep, değil mi?"

"Peki duygularınla çatışıyorsan?"

Kızın yüzü öfkeyle kızardı ama adam hâlâ sakin duruyordu. Aslında hiç sakin değildi. Onun hakkında ne biliyordu ki? Ailesinin nasıl bir skandalla kötü bir üne sahip olduğundan haberi var mıydı? Onların zorbalığına ve yağmalarına maruz kalan çok sayıda insan olduğunu biliyor muydu? Peki babasının yaptıklarından ve onu onaylamasa, bile babasının başlattığı işe isteksizce devam ettiğinden haberdar mıydı? Pelin'in çenesini serçe avucunun içine aldı. Başparmağını boynunda atan damarın üzerine götürdü. Bunu beklemeyen Pelin gözlerini kocaman açtı.

"Ailemin kadınları sadece üremek için kullandığını biliyor musun?"

Kızın kalbi acıdı. Sinir uçları karıncalandı. "Bunu niye şimdi söyledin, beni delirtmeye mi çalışıyorsun?"

"Sözlerini seçerken daha dikkatli olmanı tavsiye ediyorum."

Pelin küstah bir şekilde dudaklarını büzdü. "Yoksa gözümü böyle mi korkutmaya çalışıyorsun, sana böyle mi boyun eğeceğim?"

Fahd öfkesini kontrol altında tutmaya çalışıyordu çünkü kızın cahilliğinden dolayı bunları söylediğini, yüz yüze olduğu tehlikenin karmaşıklığını

bilmediğini unutmuyordu. Yüzyıllardan beri süren ataerkil tutumlarını tahmin edebilirdi. Ancak, Fahd bunları açıklamaya çok istekliydi.

"Senin gözünü korkutmak isteseydim bunu ilk gün yapardım ve sen bunun sonucunda gönüllü köle olurdun."

Pelin çenesini hızla çekti elinden. Zorlukla nefes alarak öfkeli bakışlarını derinleştirdi. "Yani tek istediğin inadımı kırmak ve ayaklarına kapandığımı görmek mi?" Söylediğinden bunu mu anlamıştı, adamın bakışları daha da sertleşti, dudaklarını sıktı. "Sana isteğimle boyun eğmeyeceğim. Korkutarak, güç kullanarak ve gözdağı vererek beni sindiremedin, daha kaç kez deneyeceksin."

Fahd ona doğru bir adım attı, onu kollarına alıp saçma suçlamalarına bir son vermeyi çok istiyordu. Bu dik kafalı kızın öfkeli gözleri ve öpülmek için yalvaran hırçın dudakları karşısında, sabrı iyiden iyiye bitmek üzereydi. Konuşurken öyle cesurdu ki, daha önce kimsenin -hiç kimsenin- söylemeye cesaret edemeyeceği şeyleri gözlerini kırpmadan haykırıyordu.

Pelin güzel çenesini kaldırdı, adamın gözlerine cesurca baktı.

Dünya gerçeklerini pek de anlayamayan, bu kültürün adetlerini görmezden gelen ve fazla şımartılmış bu kıza, laf anlatmaya çalışmak çok zordu. "Aslında bizi tanısan, uyum sağlayabilirsin, sizden çok farlı değiliz."

"Tek benzerliğimiz inancımız ne yaşam tarzımız ne de düşünce yapımız aynı değil."

"Sen bu kültürün kadınları hakkında ne biliyorsun ki? Ailenin koruma kalkanına sıkışmışsın, bir kalede babası ve kardeşleri tarafından korunmuş şımarık bir kızsın."

"Beni satın alırken bunu biliyordun. Üstelik... Senin kızların da senin kalkanın arasına sıkışmışlar. Ne anneleri ne de babaları onları anlamıyor. Ne üzücü bir gerçek, sevgiyi üstünlükte gören bir anne, gücü parada ve bilekte sanan bir baba..."

"Ne saçmalıyorsun sen? Ben çocuklarıma cömerdim."

"Kral cömert olsa ne çıkar, ülke zaten çocuklarına miras anlayışı. Ülkenin geleceği değil, ferahının bozulmamasına kafayı takmışsınız. Herkes her şey, evren bile değişmiş siz aynı yerde saymışsınız. Sizin anlamadığınız da bu işte. Asıl çocuklar ailelerin mirası. Bugünün çocukları geleceği inşa eden, şekillendiren insanların ailesi olacak ama kendine iyi davranmayan anne ve babanın yetiştirdiği çocuklar, topluma iyi davranmayı bilmeyecek. İşte böyle insanlar kötü davranılmaya o kadar alışıyor ki yapılan iyilikleri enayilik olarak görüyorlar. Bazı insanların ailesi de kendi ruhuna ve sağlığına öyle iyi davranıyor ki, bu anne babaların yetiştirdiği çocuklar da iyilikten ve güzellikten başka bir şey bilmiyorlar. İşte bu iyi insanların yaptıklarını bir

süre sonra kimse görmüyor, sanki iyilik onların vazifeleriymiş gibi davranılıyorlar. Oysa her şey de olduğu gibi vericilikte de, alıcılıkta da sınır olmalı. Her insanın kalbinin ve düşüncelerinin bir hududu olmalı, her önüne gelen oraya girememeli. Kalbimiz bizim vatanımız, kimin kalacağına, zihnimizin kiminle meşgul olacağına yalnız biz karar verebiliriz. Ama siz eşlerinize özgür düşünce ve hayat statüsü vermediğiniz için çocuklarınıza bunu öğretemiyor, doğru bilenenden değil dayatılarak öğretilen yanlıştan yürütmeye devam ediyor. İşte sizin aile kültürünüzle benim aile kültürümün farkı bu, benim ailem bana bunu öğretti. Sınırlarımı. İnsanların sınırları olduğunu."

Ailesi gelince aklına dişlerini sıktı ve kalbi acıyla ezildi. Bu gözlemler doğruydu, ailesi onun üzerine titrerdi. Korumak için canını dişine katardı ve bundan hep mutlu kalırdı ama aynı zamanda ona hakkı, hukuku, ahlakı ve zekanın neden olduğunu da amacına uygun öğretmişti.

"Gerçek hayat, senin aklında canlandığı gibi tozpembe değil. Çok daha karmaşık, çok daha zalim... Ve herkes senin kadar şanslı değil... İnsanları, yaşam biçimlerini yargılamadan önce, doğruları bildiğinden emin olman gerekir. Yoksa bir gün biri senin uykudaki gözlerini açar, gerçekler acıdır, can yakar."

Pelin ona arkasını döndü. Zayıf omuzlarını inatçı bir şekilde dikleştirmişti. "Bana bilmem gereken ne kadar kötülük varsa gösterdiniz, işkenceniz ölmeden son bulmayacak bunu da kabullendirdiniz."

Onun değimiyle, kocasıydı artık. Ona dilediği gibi davranabilir, emirler verebilirdi, yersiz itirazları onu etkilememeliydi ama etkiliyordu. Daha evvel onun gibi kınamalara maruz kalmıyordu Fahd ama kınamalar bu kızdan gelince nedense öfkesi tetikleniyordu. Onu hor görmesini bağışlamayacaktı. Küçümseyip, yüzüne nefretini haykırıp yanından çekip gidemezdi. Öfkeyle kolunu tuttu. Onu kendisine çevirip, bacaklarına ve göğsüne doğru yaklaştırdı. Kız geriye doğru savruldu. Bedeni sıcaktı, öfkesi dalgalanıyordu. Yine zor kullanacağını sandı. Ona karşı koymaya çalıştı, Fahd çok hızlıydı. Öyle ya da böyle onu dinleyecekti.

"Sen empati yoksunu bir cahilsin."

"Sen ne kadar bilginsin?"

"Ne din ne ırk ne de renk... Bu dünyada yaşayan kadınların aslında birbirine ne kadar çok benzediğini görmeyecek kadar ahmaksın. Sen ne istiyorsun aleaqarab? Zengin bir hayat ve bitmeyen şımarıklıklar mı? Güzelliğine ölüp bitecek daha fazla erkek mi? Daha fazla mücevher ve pahalı elbiseler mi? Bitmeyen tatiller ve son çıkan ne varsa senin mi olmalı? Çok kitap okuyunca bilgin, üniversiteye gidince aydın, modern giyince elit, ellerini açana cömert olmak merhametli yapmıyor. Senin aç insanlardan,

satılan kadınlardan, dövülerek öldürülen annelerden, tecavüze uğrayan hayvanlardan, organları için doğan bebeklerden haberin yok. Yemeğin altı yandığı için kadınlar ölüyor bu ülkede, çocuk doğuramadığı ya da kız doğurduğu için dövüle dövüle üstlerine kuma geliyor çocuk yaştaki kızlar. Ve kadınların kıyafeti yüzünden coplanmasına kocası bile karşı çıkamıyor..."

Pelin öfkeyle bir nefes aldı. "İşte sen bu toplumun yetiştirdiği zalimsin, değişime ayak uydurmak yerine kısır döngüye kukla olmuşsun. Üç kere evlenmiş, belki de birden fazla köleye sahip olmuşsun. Karın nasıl öldü? Neden öldü? Kızların neden özgür köle, neden onların düşüncesini kimse önemsemiyor, neden onların da sonunun diğer kadınlara benzemesini sağlıyorsunuz? Hani adalet zenginden yanaydı, sen neden elinde olanı kurtarmıyorsun?"

"Daha önce gerçekle hiç yüz yüze geldin mi? Babanın sana asla itiraz edemediğini, bir Kraliçe gibi giyinip sükse sattığını biliyorum. Sen gözlerini zalimliğe, cahilliğe, din adı altındaki sömürgeye açmadın." Adam sert bakışlarını uzaklaştırdı kısa bir an, "Sen tanıdığım en kibirli ve bencil kadınsın, kendinden başkasını düşünmüyorsun," diye hırladı.

Kız adama sert bir tokat attı, adamın yüzü yana kaydı. "Ben mi bencilim? Beni elden ele, dilden dile erkeklerin ete doymamışlığı savurdu. Kimse acıdığımı, korktuğumu umursamadı, korkunun içine gömdü." Yanağında tokadın ısısı, kulağında şaklaması yankılanan adamın kasları titreşti. Burun delikleri genişledi. Ona nefret kokan bir gözle bakarken dudakları büzüldü, işaret parmağı tehditle kalktı. İkinci defa olmasın diye uyardığını hatırlayan kızın eli karıncalanarak yanına inerken, yüzündeki renk hızla çekildi. Her an boynunu kıracak gibi bakıyordu.

"Sakın..." dedi dişlerinin arasından sızan kesif ses. "Bir daha tekrarlama demiştim..."

"Ne yapacaksın? Daha ne yapabilirsin ki!" dedi kız dudakları titreyerek. "Halime bak, korktuğumu görmüyor musun?" Kızın gözlerinde yaşlar oynaşınca adamın havaya tehditle kalkan eli indi. "Kendimden korkuyorum, dönüştüğüm bu insandan korkuyorum." Yanağına süzülen yaşı hırsla silerek burnunu çekti. Kısa bir sessizlik oldu aralarında, kızın elleri yanında yumruk, erkeğin yüzü taş kadar sertti.

"Kaç defa birini kurtardın?"

Daha önce çok yardım kuruluşuna destek vermişti Pelin, sonra sadece parasal destek verdiğini anımsayarak utandı. Yanakları kıpkırmızıydı, nefes alırken güzel göğüsleri kaygıyla inip kalkıyordu. Fahd yeterince üzerine gittiğini ve gözlerini bu şekilde açamayacağını anladı. Geriye doğru bir adım attı. Elini kendi saçlarına götürüp bedeninin rahatlamasını sağladı.

Çok sert konuşmak istememişti, vaziyetin buraya gelmesini de istememişti. Onun davasıyla ilgili empatisiz sözleri öfkelendirmişti. İnsanlar ile ilgili ön yargıları olması gayet sıradandı ama cesur sözleri ve katı suçlamalarıyla bu kız, diğerlerinden farklı bir şekilde kendi aptal fikirlerini savunacak kadar düşüncesizdi. Üstelik sakinlik zırhını sonunda delmeyi başarmıştı.

Onu arkasında bırakan adam kapıya doğru uzun adımlarla ilerledi. Kıza bir kez daha bakmak için arkasını döndü. Pelin kaskatı kesilmiş, söylediklerini düşünür halde derin bir ifadeyle yere bakıyordu. Yüzü bembeyazdı ve ellerini yumruk yaparak yanlarına indirmişti. Güçlü, gururlu ama şaşırtıcı şekilde kırılgandı. Adamın sözleri onu derinden etkilemişti.

Fahd içinde bir suçluluk duygusu hissediyordu, keşke konuşmasam diyordu ama gerçeklerle yüzleşmesi gerekiyordu. Dünya onun sandığı yer değildi. Bir şeyler yaşamış olabilirdi fakat bazı insanlar o şeyleri her gün yaşamaya mahkumdu. Onun asla üzülmesine izin vermeyeceğini belirtmek içinden gelmedi. Onu rahatlatmak istiyordu fakat bu isteği hemen unutmaya çalıştı. Gerçeklerle yüzleşmesinin vakti gelmişti ve gerçekler acıydı. Dönüp kendine bakmalıydı, doğruları söylemişti. Farklı düşünceleri duymaya alışmalıydı. Babası ve amcası onu sorunlardan ve huzursuzluktan uzak tutarak iyi bir şey yapmamıştı, kız ilk çaresiz anında kırılmıştı.

Fahd Zehra'nın talibi ile konuşmak için evden çıkarken, Pelin olduğu yerde durmuş konuşulanları zihninde tartmaktaydı. O gittikten sonra nefes alamadığı için bir an bahçeye çıkıp, soluk almak istedi, bahçenin köşesindeki aslandan özellikle kaçındı. Bazen kafeste olması bile ürkütüyordu insanı. Bahçe gurubunun yanına gittiğinde, sehpanın üzerindeki şey dikkatini çekti. Derginin üzerinde duran telefon... Pelin etrafına bakındı, bunun kime ait olduğunu bilmiyordu. Ya da kim unutmuştu? Heyecanlandı. Bir hırsızın büyük bir vurgun yapacağı zamanki gibi hem terliyor hem korkuyor hem de aşırı bir ilgiyle sabırsızlanıyordu. Sehpanın yanına oturdu, dergiye uzandı. Etrafına bakarak gözlem yaptı, dergiyi okuyor gibi kurcalarken telefonu dizlerine çekti. Kahretsin, tuş kilidi vardı, ekranı açılmıyordu. Birkaç defa zorladı, tam acil çağrılara bakıyordu ki, "Sen ne yapıyorsun?" diyen sesle irkildi.

Pelin yutkunarak telefonu kucağına düşürüp dergi kurcalıyormuş gibi davranmaya çalıştı ama Alya telefonu görmüştü. Kızın kucağından telefonu alarak, "Said duyarsa ne olur biliyor musun? Kimi aradın?" diye sordu.

Pelin korkuyla ayaklandı. "Kimseyi aramadım." Korkudan panikleyen kadın inanmadı, koluna asılarak onu durdurdu. "Kimi aradın söyle, çabuk? Allah'ım Said Zehra'dan bilecek. Bu telefon kızımın. Söyle kimi aradın?" diye bağırmaya başladı. Pelin kolunu elinden çekti ama kadın paniklemiş bir halde sürekli aynı korkuyla bağırıp duruyordu.

"Said benden bilecek, ben yaptım sanacak. Kızımı ve beni suçlayacak."

Kolunu tutuşundan kurtaran Pelin sinirle içeri girdi. Kadına derdini anlatamıyordu ya da ne duymak istiyorsa onu anlıyordu. Zaten telefonu da açamamıştı. Kaçarcasına holde dolaştı. Odaya gitse arkasından gelebilirlerdi. Başka bir yerde kafa dinleyebilirdi. Fahd bu kanadı serbest ederken ona özgür bir alan daha açmıştı. İlk defa izin verdiği diğer alana geçecekti. Aişe'yi odayı temizlerken yakaladı ve onu kütüphaneye götürmesini rica etti. Aişe itiraz etti, efendisinin haberi olmadığı için en azından haber vermek istedi. Kadının başının etini yedi. Salonun hemen yanında olan kütüphaneyi onun için açmasını sağladı. Odaya kafa dinlemek için gelmişti güya ama burası zaman geçirmek için efsane bir yerdi. Çeşitli dillerde, çeşitli konularda yüzlerce kitap, boydan boya rafları süslemişti. Ne çok şiir kitabı vardı. Ama hâlâ kendini özgür hissetmiyordu çünkü çevresinde çok değerli kitapların olması ya da artık evin içinde özgürce dolaşmasına izin verilmesi, durumu değiştirmiyordu. Daha iyi koşullara sahip olsa bile, burası hâlâ onun altın kafesiydi.

Bunca kitabı okuyan biri nasıl olurdu da bu kadar cahil bir arzuya gem vururdu? Böyle bilgi zenginliğine sahip olur da uygulamayı unuturdu? Bu kitapları okumuş muydu, yoksa hepsi baba mirası mıydı? Gösteriş için mi elinde tutuyordu yoksa keskin zekasının kaynağı bunlardan mı geliyordu? Kafasından onunla ilgili onlarca düşünce geçiyordu. Evleri, arabaları, yaşam biçimleri hayli sükseliydi. Pelin fakir bir aileye mensup değildi ama Fahd babasını yüz kere satın alacak gibi durmaktaydı. Mesela bu aileyi bir arada tutan, lüks içinde yaşatan paranın kaynağı nereden geliyordu? Petrol müydü yoksa daha karanlık işler mi çevirmekteydi? Adaletsiz işlerin peşinde olduğunu içinden bir ses fısıldıyordu. Böyle arada kaybolmasının ve eve dağılmış halde gelmesinin bir sebebi olmalıydı. Büyük olasılıkla krallığının devamı için yasadışı ve kuralsız işlerle meşguldü. Aklına başka bir şey gelmiyordu. Yoksa böylesine büyük bir servet, böylesine köklü bir hayat, eli temiz kalmış bir Prens'in elinde nasıl dururdu? Kadın tüccarı mıydı? Organ mafyası mıydı? Silah kaçakçısı mıydı? Sonuçta onu hediye aldığını belirtmişti. Her yerde silahlı adamları gezinmekteydi. Çok büyük bir uyuşturucu kaçakçısı falan da olabilirdi, hatta insan taciri deseler, şaşırmazdı.

Camın önünde büyük rahat bir koltuk vardı. Kitap okumak için özel yapılmıştı. Önündeki sehpada ise okunmak için seçilmiş birkaç kitap mevcuttu. Koltuğa gömüldüğünde bedeni, bir şey fark etti, tüller havalandı ve içeri giren serin havayla birlikte sandal ağacı karışımı ten kokusu genzine yayıldı.

Sanki yanında gibiydi, sanki kapının köşesine omzunu yaslamış, kara

gözlerini üzerine dikmiş gözlerini kırpmadan onu izliyordu. Koltuk onun gibi kokuyordu, en çok burada zaman geçirdiğini ona haykırıyordu. Ürperdi. Kendini bu kokuyla çevrelenmiş bir koltukta esir düşmüş hissetti. Yumuşak ve gömülen yapısı ona çaresizliği hatırlattı. Bu yüzden derhal koltuktan kalktı çünkü tekrar koklamak ve onun sıcaklığını anımsamak, kendini kötü hissettirecekti. Bakışlarını cama çevirdi. Kafasının içinde milyonlarca soru belirdi. Saatlerce, bacakları ağrısa bile orada dikilmekten vazgeçmedi.

Orada yalnız kalarak biraz olsun huzur bulsa da böyle evde bomboş gezmeye devam edemezdi. Çünkü Fahd hâlâ onun geleceği için büyük tehlike arz etmekteydi. "Seni asla bırakmayacağım, alışmanın yolunu bulmak zorundasın, üç ay." diyen sözleri hâlâ beyninin içinde çınlıyordu. Kaç gecedir bir an plan kuruyor, diğer bir an kurduğu hayallerine çaresizliğin gölgesi düşüyordu.

Kaçmayı düşünmekten keçileri kaçıracaktı. Aişe taze bitki çayı getirince silkelendi. Sıkıldığını belli etmeden kitapların yanına gitti. Kadının meraklı bakışları altında paha biçilemez eserlerin ilk baskılarını incelemeye başladı. Birkaç tane Arapça kitap seçti, konuşmayı yavaş yavaş öğrense bile, okumak sandığından zordu. Kelimelerin onu başka diyara, başka zamana taşımasını umdu. Bilmediği bir dili öğrenirken okumak kısa zamanda işkenceye dönüştü. Elindeki kitabı kapatıp, bu dili daha hızlı öğrenmek için bir çözüm aradı. İnsanlarla iletişim kuracak kadar ileri gitmeliydi, yol sorup izini kaybettirecek kadar da usta olmalıydı.

Bulabildiği tüm sözlükleri ve öğrenebileceği hafif kitapları kurcalamaya başladı. Şöminenin üzerinde duran asırlık aile yadigârı saat kaçınılmaz sonunun giderek yaklaştığını haber verdi. Camdan dışarı baktı, güneş batmak üzereydi. Tüller taze havayı içeri taşırken şişiyor, serin yel tüylerini ürpertiyordu. Saatlerdir koltuğa kıvrılmış bir pozisyonda, pencere kenarında oturuyordu. Kucağında unuttuğu kitaptan başını çevirmiş, tüllerin arkasında kalan dünyanın ona uzak bir özgürlük olmasına üzülüyordu. Alabildiğine yeşil bir bahçe, tam ortasında ferah bir fıskiye vardı. Minik kuşlar oluğunun altındaki sulaktan hayat çalıyor, birinin ardından diğeri ayak basıyordu. Onlar özgürdü, diledikleri an geliyor, istedikleri an gidiyorlardı.

Ailesini düşündü, kocaman bir ay geride kalmıştı, kim bilir annesi ne haldeydi, peki ya babası? Kardeşleri delirmiş olmalıydı, köşe bucak arıyor olmalıydı. Amcası bulur muydu ki izini? Daha önce ailesinden, güneşten, hayattan, yaşamdan bu kadar ayrı kalmamıştı. Sere serpe gezmeyeli, cildine güneş ışığı değmeyeli bir aydan fazla oluyordu. Çimlerde özgürce dolaşmayı unutmuştu ya da başını kaldırıp alabildiğinde sonsuz duran gökyüzüne bakıp kuşlarla hayal kurmayı, hatta denizin tuzlu suyunu neredeyse

hatırlamıyordu. Dışarıya çıkmayı, gezmeyi özleyeceği, hele ki bu denli sıcak bir iklime sahip bir şehirde dışarıda olmak için can atacağını aklına getirmezdi. Bu çıldırtan esarete dayanması o kadar zordu ki.

Kütüphanenin camı aynı zamanda otoparka giden çakıllı yola da bakıyordu. Bir kısmı görünmekteydi. İki son model cipin çakıl taşlı yoldan gelerek oto parka yöneldiğini görünce soluğu daraldı. Birazdan kocasının odasına geleceğine işaretti bu arabalar, gelmişti. Hızla kütüphaneden çıktı. Telefon olayını bir şekilde ona anlatmalı, öfkesini durduk yere üzerine çekiş olasılıklarını baltalamamalıydı. Ön kapıya yöneldi, hâlâ kıyafetlerine alışamadığı hizmetliler panikle ortalıkta koşturmaya başladı.

Fahd ihtişamlı işlemeleri olan kapıdan girerken, derin bir nefes aldı. Sanki kendi evine girmeden önce güçlü olup, başına ne gelirse gelsin moralini yüksek tutmaya çalışıyordu. İnsan kendi evinden bu şekilde nasıl uzaklaşırdı? Onu kapıda Amina ve Alya karşılayınca geride durmanın doğru olacağını anladı. Daha adam soluk alamadan ikisi de kavga eder vaziyette konuşmaya başladı. Öyle hızlı konuşuyorlardı ki Pelin bile başının ağrıdığını hissetti.

Bir ara, "O Zehra'nın talibiydi," diye bağırdıklarını işitti.

Sonra dişlerini sıkan Fahd onlara tek bir sözle bağırdı. İki kadın da aynı anda susarak onun hak tanımasını bekledi. Fahd önce Alya'ya sordu, kadın bağıra bağıra derdini anlatırken, telefondan bahsetti. Onun elinden zorla almış da birleri aramış gibi davrandı. Sonra Amina girdi hemen konuya kızlarının nasiplerini engellediğini haykırdı. Evlerine gelen adamı başından çıkarmak için her şeyi göze aldığını, saadetine göz diktiğini, nişanlısını bastan çıkartmak için elinden geleni yaptığını ve adamın sonunda vazgeçmesinden korktuğunu savundu.

Fahd tek kelime etmedi, kadın konuyu abarttı. Alya sözlerinin sonunu şöyle noktaladı. "Allah'tan çocuk dürüstte bize söyledi, ya söylemeseydi. Kızımızın itibarı ne olacaktı!"

Bu konu hakkında bir daha tek kelime duymak istemediğini belirten Fahd, onunla kavga etmeye hazırlanan kadını sert şekilde uyardı. Bir yerden koşarak gelen ufak kız babasını görünce korkuyla irkildi ve saygıyla durdu. Fahd o zaman dişlerini sıkarak seslerini ayarlamaları için kanlarını uyardı. Pelin Fahd'ın kızına nasıl davrandığını görmek istedi, ilk defa merak etti. Babası her zaman çocuklarına en büyük aşkın evlat aşkı olduğunu göstermişti. Pelin mutlu bir çocukluk ve ergenlik geçirmişti. Peki onun çocukları? Bekledi merakla tutumunu ama adam sanki kızı orada yokmuş gibi umursamaz bir tavır takındı. Kız suratını astı, ilgisizliğe alıştığını belirten mutluluk rolünü yapmaya başladı. Fahd arkasında kavga eden iki kadını

bırakarak ilerlemeye devam etti. O sırada yanlarına gelmekte olan ve seslerden rahatsız olan Zehra babasını görünce olduğu yerde durdu. Başını eğerek saygıyla selam verdi. Fahd ona aynı saygıyla gülümsedi, ikili kısa bir an bakıştı. Sanırım bu evde saygı duyduğu tek kadın kızı Zehra idi. Ayaküstü sohbet etti. Amina ve Alya'yı göstererek bir şeyler sordu. Zehra utangaç bir ifadeyle kıkırdadı, kısık sesle bir şeyler anlattı. Fahd başını sallayarak bıkkın bir karşılayışla kızına direktif verdi. Arkasını dönerek ilerlerken, Zehra annesi ve üvey annesinin yanına yönelmiş, sesli bir şekilde onları uyarmaktaydı.

Fahd sorunu geride bıraktı, iki kadınla uğraşmak tüm ülkeyle uğraşmaktan daha zor duruyordu. Kadınlar kavgalarını birbirine yöneltti, birkaç dakika sonra da saç saça baş başa kavgaya girmişlerdi. Ne gariplerdi. Hırçınlık, hırs ve kalp kıran söz düellosu onlar için icat edilmiş gibiydi. Bu görüntülere alışık olan Fahd kayıtsızdı. Arap işi entrikası bol dizi izler gibiydi. Fahd da bu dizinin yakışıklı züppesiydi. Bu düşünceye kıkırdadı. Ama cidden öyleydi. Bugün üzerine sadece siyah bir kıyafet gitmişti. Geniş omuzlarına inen zarif kumaş zenginliğini haykırmıştı.

Bu kıyafetlere gün geçtikçe alışıyor ya da aşina olduğu için pek gözüne batmıyordu. Adam bir an kafasını çevirip kütüphaneye doğru baktı, bugün en çok vaktini geçirdiği yerin orası olduğunu biliyordu, belli ki haber çabuk uçmuştu. Odasına gelmek için adımlarını hızlandırdığında yanına gelen kâhya bir şeyler söyledi, arkasından Berzah Hanım önünü kesti. Ona sert bir şekilde emirler verdi, kadın hayli öfkeli duruyordu. Annesi konuştuğu sürece saygısını korudu, tek kelime etmedi. Fahd başını sallayarak onayladı ve kadın geldiği gibi kibirle gitti.

Adam durdu, derin bir iç çekti. Etrafına bakındı. Sanki *'daha var mı gelecek?'* der gibiydi. Şimdi karşısında gördüğü kişi, zalim, umutsuz ve mutsuz bir adama benzemekteydi.

"Ve sen hâlâ çocuksun, mutluluğu kursağında taşıyan. Avuçlarında hayallerini saklayan. Bir uçurtmanın peşinde saatlerce koşacak kadar heyecan dolan. Hiç büyümeyen, aynadaki aklarını sayan, yarına geç kalan, dünle yarışan, herkesten saklanan, esirgenen, utanınca kızaran, korkunca kaçan bir çocuk..."

Olduğu yerde durdu ve onu izledi, ilk defa bu karmaşanın içinde çürüdüğünü hissettiği. Ama bu hayatı o seçmişti, kimsenin suçu değildi. O kadınlarla evlenen de kendisiydi, o çocukları yapan da kendisiydi, hatta iki karısının başına üvey annesini diken ve sürekli onları ezmesine izin veren de yine kendisiydi. Orada durmuş ona bakarken, kafasında onunla ilgili oturmayan bazı şeyler yerli yerine gelmekteydi. O mutsuz bir adamdı,

umutsuz ve hayalsiz, üstelik her şeye sahip ama hiçbir şeyi olmayan biriydi. Ne garipti. Kulağında çınlayan o söz gerçekti.

'Bir ömür yaşayıp da yaşayamadığı tek bir anın hayaliyle ölen binlerce insanın yolu geçti bu dünyadan...'

Herkesin korktuğu, çekindiği, zalim mi nazik mi olduğuna karar vermediği bu adam, kimdi? Bu gizemli, çözülmesi zor bilmece git gide kızı kendine, en dibe çekmekteydi. Güçlü, iktidar sahibi bir şeyhti, bir prensti. Kimseye boyun eğmeyen, kendi evladından bile sevgisini esirgeyen, kendisine sunulan kadınları kabul eden, birden fazla kadınla evli olup sadece iki çocuğa sahip olan, çalışanlarla dolu kalabalık bir evde tek başınalıkla cezalandırılan bu adam kimdi?

Sakin adımlarla yürümeye devam etti. İstikameti odasıydı, odaları! İzlendiğini idrak edemeyecek kadar dalgındı. Odanın kapısına geldiğinde, eli kapının kolunda kısa bir an duraladı. Açmadı hemen, sanki güç toplamaya ihtiyacı vardı, hazırlanmaya, onunla savaşmaya zaman tanıyordu. Şaşırdı Pelin, her gelişi bu şekilde miydi odaya, her seferinde bu kadar tedirgin miydi yanında? Neden bu kadar çekici geliyordu onunla yaşadığı kavgalar, neden hâlâ elinin altında tutuyordu dokunmadığı bir kadını? Tuhaftı bu adam, ona itaat eden, kadınlık eden, sessiz kalan bir kadın bulmak varken, diş bileyen, her adımını tersine çeviren bir cadıyla niye uğraşmaktaydı? Yorulmamış mıydı? Ama... yorulmuş gibiydi. Yavaş yavaş bu savaştan usanmıştı belli. Hiç fark etmemişti omuzlarını çökerten şeyi. Onu vurdum duymaz, umursamaz biri olarak görmüştü, savaşçıydı. Şimdi karşısındaki adamın defoları göze batmaktaydı.

Acaba daha önce de üzülmüş müydü? Karılarının onu istediği gibi o da tutkuyla istemiş miydi? Hiç sevmiş miydi birini, gerçek aşkı hissetmiş miydi? Tutkuyu hissetmiş, beslemiş miydi? Belki de sert ve huysuz mizacının aksine, içinde çok zarif bir adam taşıyordu. Öyle olmasa, şiir kitaplarının olduğu raftaki kitaplar neden bu kadar yıpranırdı. Öyle içten ve fedakârdı ki, sert kabuğu onu saklasın diye elinden gelen savaşı verip, o cömert adamın zarar görmesine engel oluyordu. Bu mizacın aynası olan kötü yüreği, sadece kazanmaya odaklanmış aklı, yönetilmiş ve sonradan kazanılmış bir maske miydi? Bir kumarbazdı, her oyunu kazanmak için yanıp tutuşuyordu. Belki de sadece Pelin, kimseye göstermediği bir parçasına, hassas bir noktasına ulaşmıştı. İlgisinin kaynağı bu muydu? Merak mıydı? Onunla çatışmaya son vermeliydi. Eğer uyumlu olmaya devam ederse onu bir şekilde, kendi isteğiyle serbest bırakmaya ikna edebilir miydi?

Ya hepsi sanrıysa, burada kalmaktan kafasında kurduğu alışmaysa... Ya o da diğer rehinelerin, kendilerini esir alanların duygularını anlama

noktasına gelmeleri sonucunda düştükleri hataya düşüyorsa, ona yardımcı olmaya başlamasına bir kılıf bulup Stockholm Sendromu'na giriyorsa? Gözleri doldu, aklına gelen şeye öfkelendi. Bakışları ayağına kaydı, daha gittiği ilk adımlarda bulması olasıydı. Hadi kaçmaya kalktı, bileğini kesip içinden o zımbırtıyı nasıl çıkaraktı? Bunun için para bulmalıydı, bu işi nasıl halledecekti? Alya ve Amina o gece biraz para vermiş, Pelin de saklayamadan pantolonuyla birlikte çöpe gitmişti. Şimdi yeniden para nereden bulacaktı? Hadi buldu, bu kaleden, zebani korumalara görünmeden nasıl kaçacaktı?

Bir yolunu bulup Türk Konsolosluğuna ulaşmalıydı. Yerini öğrenmeliydi, kim bilir hangi cehennemdeydi. Yakın mıydı buraya, yoksa şehrin diğer yakasında bir yerlerde miydi? Hadi buldu, oradaki insanları ikna edebilecek miydi? Fahd'ın sözünün geçmediği bir yer var mıydı, merak etti.

Kapıyı açtı. İçeri girerken onun mağrur ifadesini gördü. Eve geldiği anda başını şişiren onca dert varken, nasıl bu kadar sakin durabilirdi. Hükmederken nasıl bu kadar soğukkanlı olabilirdi. Savaştan sarayına dönen asil ve yorgun bir Kral'dı. Yıkılmaz ve iradeli, aynı zamanda tüm kemikleri ağrıyan, yorgun ve yumuşak bir yerin hasretini çeken, huzursuz bir aşık. Sanki az evvel kapının kolunu tutarken, bir an duraksayan o değildi, içeri girerken omuzları dikleşmiş çenesi havalanmıştı. Kapının önündeki çelişkili ve hafif çekingen ifadesinden eser kalmamıştı. Fahd odaya girdi.

Pelin arkasından odaya girmek için kapının koluna uzandığında, aynı hızla kapı açıldı ve onunla yüz yüze geldi. Kaşları çatılmış, gözlerinde tuhaf bir beklenti vardı. Anında nasıl da değişmişti mizacı. Onu odada bulamadığı için miydi bu öfkesi yoksa ileride bir gün bunun gerçek olacağı düşüncesi mi korkutmuştu?

Soluğunu tuttu kız, kısa bir an cevap aradı. Gergindi. Fahd kapıyı açarak onun içeri girmesi için kenara çekildi. Odaya adım atarken, heyecandan ve tedirginlikten nefesi kesildi. Odada olmadığına mı, onu kızdırdığına mı hazırlık yapıyordu çatılan kaşları? Anlamayacaktı, hem de hiçbir zaman.

İkisi de kısa bir an sustu.

Aralarında tam olarak adı konulamayan bir şey vardı. Ne çekimin ne nefretin sınırı vardı. Ne özlemin ne uzaklaşma hissinin bir dengesi vardı. Pelin, içinden geçenleri su yüzüne çıkarmamak için bir adım attı. Zihninde peydahlanan şeyin adı her neyse, ona bir son vermek için mantığıyla bir savaş başlattı.

Arkasından kapıyı sertçe kapatan adamla irkilerek arkasını döndü. Adamın yüzü kararmış, gözleri ise iki derin çukura dönmüştü. Şimdi aniden onu neyin bu kadar öfkelendiğini merak etti. Odanın iki ucundan

birbirine ters ters bakarken, adamın burun delikleri büyüdü. Yanında sarkan elleri gerildi ve parmakları açılıp kapandı.

"Erken geldin," dedi Pelin alelade bir taktikle.

Fahd odaya girip de onu yerinde bulamadığına öfkelenmişti. "Gel," diye emretti. Kız tek kaşını kaldırınca, elini uzatarak uysal olup söz dinlemesini bekledi.

Pelin çenesini inatla dikleştirdi, başını iki yana sallayarak reddetti. Adam tükenmiş bir ifadeyle soludu. Öfkeden bütün dişlerini sıktı fakat kız umursamadı. "Buraya gel," dedi yeniledi sözlerini, üstelik bu sefer daha kaba ve gergin bir sesle belirtmişti. Ondaki değişimi hisseden Pelin aksine bir adım geriledi. Ona sözle cevap vermemişti ama vücut dili derdini gayet iyi anlatmıştı. Onca yaşanandan sonra, hâlâ ona nefret ve küçümsemeyle bakıyordu. Burnundan derin derin soludu, emrini yineleme gereği duymadan, iki büyük adım attı. İri eli onu geriye savuracakmış gibi kalktı, küçük bir çocuk gibi kolundan yakaladı. Hırsla kendine çekti. Kolunu acıtacak kadar çok sıkarak, yumuşak halının ortasına hiç güç sarf etmeden sürükledi.

Korktukça hırçınlaştı Pelin, uzun süren sessizlik böylelikle sona ermişti. Neden sinirlenmişti ya da ne için bu kadar kabalaşmıştı, çözemedi. Ne kadar kıvrandıysa da elinden kurtulamadı.

"Bırak," diye bağırdı acıyla. "Ne yapıyorsun, bırak."

Cevap vermedi, kaba tutuşunu da gevşetmedi. Artık kızın damarlarında hızla ilerleyen kan değil korkuydu. Neden bu kadar dengesiz olmuştu? Beklemekten mi usanmıştı? Aklına gelenin başına gelmesinden korktu. Fahd birden eski, ilk tanıştıkları zalim halini almış, arada beliren nazik adamı içinde bir yerlere saklamıştı. Onun yerine istediğini kaba kuvvetle halleden, konuşmak yerine emrederek sorunlarını çözen zalim adam olmuştu. Korku dolu önsezileri belki de gerçek olmak üzereydi. Ona istediğini yapacaktı, sabrettiği ne varsa zorla alacaktı. Bugün, tüm iyi niyeti bitmişti ama neden?

Ve ağzını açtığı zaman gerçek nedeni öğrendi.

"O adamı... Nerede gördün?"

Hangi adamdan bahsediyordu? Pelin'in beyni karıncalanıyordu, kimden bahsettiğini o anda düşünemedi. "Karşısına böyle mi çıktın, aklını başından mı aldın?"

Bu suçlamaların hedefindeki kişiyi anımsayınca, soluğu kesildi. O salak adam, ona ne anlatmıştı? Ne söylemişti ki Fahd bu kadar delirmişti. Yoksa öfkelendiği o değil de karılarının abartarak bahsettiği mesele miydi? Kızının müstakbel müşterisinin kafasını karıştırdığı için miydi bu öfkesi?

"Kimseyi baştan çıkarmadım," diye yalan söyledi, oysa adamın aklını karıştırmak için özellikle süslendiği gerçeğini sadece kendi bilecekti.

Fahd dişlerini sıktı, gözlerinde şimşekler çaktı. "Sana rahat dur demiştim. Derdin ne senin, kaba olmam hoşuna mı gidiyor?"

"Hayır!" diye bağırdı kolunu bükünce. Adamın tırnağı etine battı, canı yandı. Pelin eğildi, adam ne yapacak diye kaşlarını çatarak bakarken, kız dişlerini eline geçirdi. Ya bırakacaktı ya da etini koparacaktı, üçüncü bir seçeneği yoktu. Isırdığı elin gevşeyeceğini sanırken kız, adam birden iki eliyle omuzlarından yakaladı. Hızlı bir manevrayla sırtını duvara çarptı. Nefesi kesildi, omzu çok acıdı, ağrıdan donup kaldı.

Fahd isyankârdı bugün, sabırsız ve öfkeliydi. Ne kadar sakin kalmaya çalışırsa çalışsın aklına olanlar geldikçe, hazmedemiyordu. Delirmek üzereydi. Ondan kendi karısını istemişti, kölesi olduğunu sanarak karısı için fiyat biçmişti. Hem de bunu telefonda yapmıştı, yanında olsaydı onun boynunu kırardı. Gerçek olduğunu düşünmemişti, evdeki çalışan bekarlardan birini gözüne kestirdiğini sanmıştı, ta ki eve gelip de Alya olanları anlatana kadar. Bu kadın onun elini kanla kaplamaya yemin etmişti. Görünen oydu ki, ilk geldiği gün öğrettiği şeyi çabuk unutmuştu; itaat etmeyi hâlâ reddetmekteydi. Karısı olduğunu kabullenmesini beklemek boşunaydı.

Oysa doğru yola varmak için bazen ödün vermek gerekmekteydi, öyle düşünmüştü şimdi o doğru yola bildiği şekilde varmak üzereydi. Bu kadın, ne olursa olsun onun isteklerine gönlüyle razı olmayacaktı. Teslim olmayacaktı. Direnmeyi seçecekti, sonuçta kendini kurtarmak için çabalamaktan başka çaresi yoktu ama adam da yorulmuştu savaşından. Artık biraz mesafe kat etmek istiyordu. İnadından bıkmıştı. Kalçalarını ezercesine kasıklarına doğru bastırarak, "Gel dediğimde gel," diye emretti.

"Bana emir veremezsin,"

"Öfkeliyken gözüm döner ve ben buna rağmen senin boynunu kırmak yerine konuşmaya çalışıyorum. Bir de seni dinlemek istiyorum."

"Dinleme şeklin çok zarif! Hayvan gibi üzerime atlamaktan vazgeç."

"Konuşmana dikkat et," Dişlerinin arasından hırladı. Bedeniyle onu ezercesine sıkıştırdı. Tırnaklarıyla adamı tırmalamaya kalkınca, kollarını yakalayıp sıkıca tuttu. Bedenini silkeleyerek aklını başına getirmeye kalktı. Pelin rahat durmadı, bu sefer kasıklarına diz atmaya çalıştı, adam bacaklarının arasına dizini sıkıştırıp canını yaktı. Pelin kısa bir an gözlerini kapadı, adam tek diziyle zorlayarak bacaklarını ayırdı, üzerine gövdesini yasladı. Şimdi bedenine hükmederek onu kıskıvrak yakalamıştı.

Kasıklarını bastırdığında, tüm arzusunu bedenine hissettirdi. Suratına üfleyerek ılık nefesini, "Gözümün önünden bir daha ayrılma," diye emretti. Tenine değen soluk onu tutsak etti. "Ve bir daha sakın, başkalarını kendini kurtarmak için kullanma, özellikle adamların aklını karıştırma."

İnsancıl bir tepki verdi, o adamı öldürmekten bahsetmedi, sırf kıskandığı için öldürebileceğinden de bahsetmedi. Başını yana çevirdi, kokusu ve ısısı aklını karıştırmaya yeltenince, vücudu emirlerine uymayıp onun dokunuşuyla ısınınca, inledi. Sadece bedenleri yaslanmıştı ve soluk soluğa kalmıştı ikisi de. Adam alnını alnına dayadığında, kız başını yana çevirdi çünkü kalbi bir kuşun kafesinde kanat açması gibi hırçın atıyordu. Üstelik karanlık görmeye alışık olduğu gözlerindeki ışıltı, içine işliyordu. Bu kadar parlak baktığında mantığının kör olmasından korkuyordu.

"Her ne kadar değmiyor olsa da tenin tenime ve ciğerlerim solumasa da ılık nefesini... Bu benim seninle yatıp rüyalarımdan sana kalktığım gerçeğini değiştirmiyor aleaqarab. Sabrımla uğraşma, her tutumuna diş sıkarım, kendinle sınarsan, işte o zaman tüm kalkanlarımı yıkarım." Sesindeki kararlılık yüzünden bir an nefes alamadı, karnı ağrıdı. "Neden bu kadar ısrar ediyorsun gitmeye?"

"Gidecek bir yerim olduğundan değil, kalacak bir yerim olmadığından gitmek istiyorum. Neden anlamıyorsun, burada fazlalık olan benim."

Ne kadar doğru söylemişti Pelin, kalacak yer bırakmamıştı ona, kuma olmak onun fıtratına, kadınlık onuruna tersti. Gözleri ilk defa duygularını ele veriyordu ve adam ilk defa şeffaf bir yaklaşımla onun düşüncesine boyun eğiyordu. Titreyen çenesini kaldırdı. "Ne istiyorsun cehennemin çırağı?"

"Gözlerimin önünde olmanı..."

"Neden?"

"Bilmiyorum," dedi adam gırtlağını yakan soluğuyla. "Bir yerden başlıyorsun işte... Gülüşünü düşünüyorsun, bakışını düşünüyorsun, hiç olmayacak anda sesini düşünüyorsun... Özlüyorsun, o yüzden gözünün önünde durmasını istiyorsun."

Herkes özlediğine bu ihtiyacını gidermesi için zorbalık yapsaydı, dünyada sevgi anlayışı kalmazdı. Özlemi bile acıtmaktı adamın amacı, sevgi anlayışı yaşam tarzına tersti. Kıvranınca bileklerinden tutmaya devam ederek ileriye çekti. Sırtını duvardan ayırdı, zorla yatağa sürüklerken amacını anlayan kızın korkudan bacakları tutmadı. Direniyor, ayaklarını yere sabitleyerek yere tutunmaya çalışıyordu. O kadar sert çekiyordu ki bileğinden, bir an tökezleyip düşecek gibi oldu. Bacakları adamın ayaklarına dolaşınca, az kalsın onu da düşürüyordu. İkisi de sarsıldı, Pelin sırt üzeri yere kapaklanacakken, anında belinden tuttu ve kendi gövdesine yaslayıp soluklanması için durdu.

"Allah aşkına sana çekici gelen ne?" diye sordu Pelin nemli gözlerle. "Zorlama artık, benden sana hayır gelmez."

Dudakları aralanan adam durdu kısa bir an, "Bir tek sana sarılınca ruhumdaki fırtına diniyor," diye mırıldandı. "Asırlardır uyumuyordum sanki, şimdi sen olunca her sabah deliksiz uyanıyorum." Koca koca yangınlara kafa tutuyordu da göğsündeki mumu söndüremiyordu. Sözleri tutkulu ve acımasızdı. Konuşmayıp tokat atsa daha iyi anlatırdı. Ona sarılması bile yıkımdı, anlamıyor muydu?

"Bazı şeylerin telafisi olmuyor neden anlamıyorsun. Tükenen zamanın, kaybedilen güvenin, mümkün olmayan fırsatların, bilinçli yapılan hataların. Bunların farkında olarak yaşamak durumundayız, sırf canımız istiyor diye olmazları olduramayız. Geç kalınmış bir sürü şey var, sen doğru olanında başla. Yeni bir eş istemek yerine, evlatlarını gör. Senin tek bir sözüne koşarak gelecek eşlerini gör. Bazen vedalar hüzün verse de sonunda unutulmaz huzur verir, vazgeçmesini öğren."

Ateşi tarif eden yeterince yanmamıştır diyordu usta, demek dert büyüdükçe anlatılamamasının sebebi de bundandı. Cevap vermediğini görünce yüzünü izlemeye devam etti. İçerideki hava sakin ama fırtınaya gebeydi. Sonra her ne düşündüyse bir anda bıraktı onu, tekrar dokunamayacağı kadar uzağa fırlattı. Pelin yatağın yanına savrulunca, durmaya çalıştı, ancak dizi çarptığı için bedeni sarsıldı. Eli acıya kapaklanırken, derin bir nefes aldı. Neydi şimdi bu yaptığı? İyice aklını mı kaçırmıştı?

"Korku dağılınca cesaret rüzgârı esmez, kendine çeki düzen ver. Acıyınca gülmeyeceksin."

Tam sakinleşmek için kendini dizginleyecekken duyduğu şeyle dönüp yüzüne bakmadan kızı kollarından yakaladı. Bir kuşu kanadından yakalayan sansar gibi, kollarını geriye doğru esneterek çaresiz bıraktı. Omuzlarından ses gelen kız acıyla dişlerini sıktı. Fahd yana doğru çekerek yatağa doğru itti. Ayağı halıya takılan kız yatağa devrildi. Yüzünü yatağa bastırırken, çaresizlik içinde çığlık attı. Bedeniyle yatağın arasına sıkıştırdı adam. Bir anda işin bu noktaya gelmesi onu korkuttu. Onun kasılmış bedeni altında esir düşmek titremesine neden oldu. Sıcak nefesini ensesinde hissetmek kapana kısılmanın dehşetini yansıttı. Bir kez daha onun av, adamın avcı olduğunu hatırladı. Biraz iyilikle yapılan kötülükler kapanmazdı. Böyle yaparak kendine mi kıza mı kanıtlıyordu gücünü?

Oysa adam çelişkideydi, kendi hislerinden korkuyordu, korktukça hata yapıyordu. Mantıklı düşünemiyor, hormonlarına yenilerek dengesiz davranıyordu. Bu adamdan hoşlanmıyor, onu zorladığı her an bir katil olmanın sınırına geliyordu. Kan akışı hızlanmış, içini tiksinti duygusu kaplamıştı. Fahd Said olmayı sevmiyordu.

"Ne yaptığını sanıyorsun?"

Yüzü yatakta şekil alırken sırtına yüklenen elle yatağa çivilendi. Elinden kurtulmak için savaştı. Kıvrandı, kıvrıldı ama hiçbir faydası olmadı. Ne yaparsa yapsın kurtulamıyordu. Tıpkı mantığı ve yaşamı gibi.

"Bırak!"

"Her can bedene emanettir, her bedende birine. Senin bedenin bana ait neden anlamamakta direniyorsun. Ne canına değecek kadar üzül ne de cana değecek kadar üz, artık inadı bırak."

"Kimi canına ettiğinden, kimi de bir cana ettiği eziyetten hesap verir bir gün Yaradan'a... Sen neden istenmediğini bile bile eziyet ediyorsun."

Doğru sözleri canını sıkmıştı. Cevap olarak saçlarına doladığı parmaklarını çekti, kızın göğsü yatağa yaslanırken, boynunu geriye doğru çekti. Soluksuz kalan kızı kıpırdayamaz hale getirdi.

"Sen böyle davrandığın sürece nefretimi katlandıracaksın."

"Sen de benim sabrımı bitireceksin."

"Çek ellerini üstümden."

Adam dişlerinin arasından hırladı ama hiç konuşmadı. Onun sessizliği endişe vericiydi. Ne düşündüğü ya da ne yapmayı planladığı hakkında en ufak bir fikir vermiyordu. Öfkesi diğer duyularını güçlendiriyordu, korkusu elle tutulur hale geliyordu. Çırpınması onun kuvveti altında bir işe yaramıyordu. Öyle güçlüydü ki, sonunda pes etti. Vücudu kaygılarını umursamayıp gevşedi. Mücadele etmeyi bırakmaya karar vermesi adamı daha fazla tetikte olmaya itti. Halid uysallaştığını hissetti ama onun gibi birinin savaşmadan pes etmesi olanaksızdı, derin bir nefes aldı. Hafif titreyen elini kızın saçlarında okşarcasına gezdirip yatıştırmaya çalıştı, bir şeyler mırıldandı.

"Ben başı okşanınca sevildiğini hisseden hayvan değilim. Acıttığın yer canım değil neden görmüyorsun. Bedenime bıraktığın her izin süresi var ama ruhuma çizdiğin nefret ömürlük."

"Ne kadar iyi olduğumun bir önemi yok sanılsa ilk hatamda kötü diyeceksin. O zaman bu uğraş neden?" O kadar yavaş konuşuyordu ki, soluklarıyla aynı ritmi tuttumuştu. Sevmeyi mi bilmiyordu, nezaketi mi? Hırsından kasılan Pelin yavaş yavaş solumaya başladı ve yumuşak dokunuşlarıyla kalbi sızladı. Adeta boyun eğmeye zorlanmıştı. Tıpkı aslanını okşayışlarıyla sakinleştirdiği gibi, onu da telkin etmeyi başarmıştı.

Saçlarından sonra masaj yaparcasına omuzlarına, omurgasına dokundu. Parmakları nereye hangi baskıyla dokunacağının bilincindeydi. Soluk ları hızlandı. Dişlerinin arasından rüzgâra benzer bir ses çıkarmak dışında tek kelime etmedi. Neden sakinleşmişti bilemedi kız, kolları arasında titrerken, haşinlik beklerken, o hassasiyetle, sevecenlikle dokununcа boyun eğmişti. Sadece üzerindeki baskısını geri almıyordu. Okşaması samimi,

tutumu nazikti, o zaman neden üzerindeydi bedeni? Hâlâ neden eziyordu, neden gardını düşürmüyordu? Bu şekilde onunla nasıl mücadele edebilirdi? Yine de güçlü durup ona izin verdi. Sakinleşmesine izin verdi. Fahd öfkeliyken gözü dönüyordu, savaştığı her an hamlesi gecikmiyordu.

Pelin onu yavaş yavaş çözüyordu.

O kadar uzun bedenini okşadı ki, her eklemine masaj yaptı. Gevşetti, parmakları göğüs kafesinden aşağı inip göğüslerinin hizasına gelince inledi. Karnı gerildi, soluğu içinde hapis kaldı. İşinin ehli parmağıyla yatağa yaslanan göğsünün kabartısında daireler çizmeye başladı. İkisinin soluklarının hızı da dairelere göre değişiyor, her yeni dairenin yarıçapı bir öncekine göre daha kısa olduğu zaman nefeslerini tutuyorlardı. Her dairenin istikameti bilinçliydi, meme ucuna daha da yaklaşmasını sağlıyordu.

Titredi elinin altında. Kesik kesik solumaya başladı. Hayır tensel bir çekim değildi bu ama insani bir tepkiydi. Cinsel uyarılma yüzünden meme uçları dikleşmişti, gerginleşen göğüsleri sızlamaya başlamıştı. Adamın göğsündeki eli uzaklaştı, saçını tutup gövdesini geriye çekti. Mahrem birleşmeye olanak sağladı çünkü hâlâ kalçaları kasıklarına yaslı haldeydi.

Saç dipleri acıyınca bağırdı, beli kırılacak şekilde geriye büküldü. İçine koyu bir nefret yayılmıştı. Vücudu öfkeden alev alev yanıyordu. Fahd onun gövdesini yataktan biraz ayırdıktan sonra eliyle göğsünü kapattı. Parmakları bir mengene gibi kıskaç halini aldı. Meme ucunu sıktı. Eğildiğinde sıcacık nefesi boynunda gezindi, keskin dişleriyle hafifçe kulağının ucunu ısırdı. Kızın gözlerinin kapanmasına ve karanlığın içinde havai fişek çakmasına sebep oldu.

Pelin gözlerini açamadı çünkü nefesi uyuşturucu gibiydi. Sırtından aşağı çekilen buzdan halat şimdi lavdan bir nehre dönüşmüştü. Vücudunun tepkilerini bir türlü kontrol altına alamıyordu. Kalçalarına yaslanan sertliği hissettikçe bacaklarının arasında baş gösteren sıcaklık artıyor, göğüslerini okşayan el hainleştikçe, parmakları altında bir gevşiyor bir kasılıyordu. Bedeni ısındığı için yaptığı şeyin hoşuna gittiğini düşünmesini de istemiyordu ama tepkisiz de kalamıyordu.

"Benden sürekli duygusallık bekleme, kendi tabiatına aykırı tutum sergileyen sinsilerden değilim."

"Senden tek beklentim bir gün birine sataşıp kafanı gövdenden ayırması, ilahi adalet için dua etmekteyim."

"Sırf birini kaybetmemek için alttan alıp anlayış göstermeye çabaladıkça... karşısındakinin düşüncelerine hak vermek için kendini zorladıkça... düzelir sanarak konuyu kapadıkça her şey iyiye gitmiyor, gitmeyecek. Aksine sürekli alttan aldıkça karşındaki seni kaybetmekten ya da incitmekten korkmuyor."

"Seni kazanmak isteyen kim, şu yaptığına bak. Güç kullanarak baştan çıkarmaya çalışıyorsun, zihnin hastalıklı senin. Bu yaptığını sağlıklı biri düşünmez. Zorbalıktan zevk alan aşağılık bir sapıksın."

"Canım isterse sapığın olur ahlaksızın dibine vururum, canım isterse aşığın olur sana dünyada cenneti gösteririm... Benim nasıl olduğumu belirleyen sensin, senin tavrın."

Göğsünü kavrayan eli canını yakacak şekilde sıktı. "Dur. Lütfen yapma."

Sert okşaması bir süre sonra nereye temas etmesi gerektiğini öğreniyordu. Kulağına nefesini her vermesinde soluğu kesiliyor, inlememek için kendini zor tutuyordu. Gözlerini yumarak vücudunun arsız tepkilerini durdurmaya çalıştı. Ruhunu acıtan suçluluk duygusundan kurtulmak istedi. Böyle olmamalıydı, zorladığında hırçınlaşmamalıydı, bu kaba dokunuşlarına tepki vermemeliydi. Bunun hoşuna gittiğini düşünecek, her seferinde zorlayacaktı. Ona tepkisiz kalmak neden her gün biraz daha zorlaşıyordu? Okşamaları hoşuna gittiği için öfkelendi. Daha evvel duymadığı bir dilde bir şeyler mırıldandı. Kahve kokan nefesini daha da hassaslaşmış tenine yasladı. Dudaklarının kıpırdanmasını, içine işleyen sesinin anlamsızlığını hissetti.

"Kaderin yazgısına boynum kıldan ince elbet... Hayır mısın, şer misin bilmem, kahrında başım üstüne..."

Daha önce hiç yapmadığı kadar sert bir şekilde göğsünü ovmaya başladı. Hünerli parmaklarıyla meme ucunu yuvarlayınca, soluksuz kalan kız elinde olmadan minik bir çığlık attı. Adam dişlerini sıkıyordu.

"Sen şerefsizin tekisin. Çünkü erkek adam için kadın bir mabet, bir ibadettir. Senin gibiler için ise kadın bir araç, teni ise hevestir."

"Benim sana ibadet ettiğimi görmüyor musun?" dedi adam. İyice kızışmıştı, sertleşmiş erkekliğini kalçasına yasladı. "Tüm günahların anahtarı olsan, cehennemin kapısını açacağımı bile bile zorlarım seni." Soluk soluğa burnunu saçlarına daldırıp sesli şekilde kokladı. "Tüm gün aklımdan çıkmadın, hayalimden çıkmadın, lanet olsun gözlerimi kapadığım her an oradaydın." Göğüs ucunu sıkarak, "Bilerek mi yapıyorsun? Kafayı yemem için mi yapıyorsun?" diye fısıldadı.

Onu daha önce durduran kurallara göre yaşamayı bırakmışa benziyordu. Öfkeliydi evet ama aynı zamanda karşı koyamadığı kadar istekliydi. Sabretmek her geçen saat daha da zor oluyordu, çaresizdi. Onun cinsel isteğini hissetmek bacaklarının arasındaki sızlanmayı körükledi, tutkusunun elle tutulur varlığı altında, bedeninden daha fazla ezildi. Ruhunu saran yasak tutkunun etkisinden kurtulmaya çabaladı ama başaramadı. Nefes

alamadı. Amir geldi aklına, ailesinin itibarını düşündü. Sonra kumalarını düşündü. İşte o an gerçeğe döndü. Ne yapıyordu? Eğer bunun olmasına izin verirse, sonsuza kadar onun kölesi olurdu. Başka seçeneği olup olmaması bile fark etmezdi, bir kez ona boyun eğerse ömrü üzerinde dilediğini yapmaya hak bulacaktı. Diğer karılarından biri olacaktı ve kurtulma şansını sonsuza kadar kaybedecekti. Gözleri doldu, zayıflığından ve bedeninden nefret ediyordu.

Fahd eğildi, dudaklarını boynuna dokundurdu. Diliyle tadını aldı. Dişlerini sürterek yukarı çıkardı, kulak memesini hızlı hızlı soluyarak ısırdı. Dudaklarını ensesine bastırdı. "Uyurken izlemek yetmiyor, rüyalarda görmek yetmiyor, korkunla sarhoş olmak yetmiyor... Sarılmak ama istediğin gibi kollarında tutamamak yetmiyor..." Zihni kendini yenilemişçesine tekrar çalışmaya başladı. "Kimse sınanmadığı duyguların suçlusu değildir."

"Benim sınavım sensin," dedi Pelin.

"Benim sıratım sensin," dedi adam.

İşte o zaman kendine geldi Pelin, asıl onun içindeki sırat oydu ve düşmemek için kendini kollaması gerekiyordu. Bedeninden faydalanabilirdi fakat kalbine dokunamazdı. Kalbi pes etmeyecekti. Buradan giderken, geldiği gibi sağlam olacaktı, el değmemiş ve parçalanmamış kalacaktı. Kalbini kollayacaktı, koruyacaktı.

"Ben senin özgür yanını istiyorum," dedi adam ama bilmiyordu ki kız onda tutuklu kalmıştı.

Cevap vermeyince poposunu mıncıkladı, Pelin acıyla çığlık attı. "Hayvan,"

Keyifle gülerek kulak memesini ısırdı. Daha kızgın ve yüksek sesle, "Beni istekle beklemeni istiyorum," diye buyurdu. Ardından biraz serbest bıraktı. Pelin rahat bir nefes aldı. Çok geçmeden eli kalçasına gitti. Aynı yumuşak dokunuşlar bu kez kalçasındaydı, göğüslerine gösterdiği özeni oradan ihmal etmiyordu. Elleri arasına kısılıp kalmıştı. Parmakları giderek daha aşağı kayıyordu. Bacaklarını okşaması tuhaf şekilde ürpermesine ve haz almasına sebep oluyordu. Bedeni titriyor, hain ruhu daha çok uyarılıyordu. Bacaklarında gezen eller eteğinin bitişine tırmandı.

Kulağına, "Pamuk gibisin," dedi. Eli yavaş yavaş aşağı gitmeye devam etti. Parmağının her sürtünüşünde bedeni tepkisel olarak karıncalandı. Kendiyle mücadele eden kızın gözünden damlayan yaş, yatak örtüsüne düştü. Sonra ardı arkasına damlamaya başladı yaşlar, isyanına somut bir taş gibi üst üste yığılmaya devam etti.

Onun ağladığını görmek adamı tuhaf şekilde üzdü. Öfkeyle derin bir nefes aldı. "Bu yaşlar niçin? Seni şimdiye kadar birleşmek için zorladım

mı? Zorla kadınım yaptım mı? İstemediğin bir şey için direttim mi? Seni dövdüm mü? Hakaret ettim mi?" Pelin cevap vermeyince daha sert bir sesle, "Lanet olsun cevap ver, ne yaptım sana? Zorla sahip oldum mu?" diye sordu.

Kafasını salladı kız, cevap verecek durumda değildi. Evet sabredeceğini belirtmişti, şu ana kadar da sözünü tutmuştu. Bu düşünceyle hıçkırıkları arttı, taşmasın diye dudaklarını kemirdi. Birleşmenin önemsiz olduğunu biliyordu. Seks sadece araçtı. Asıl gerçek, o içine girdikten sonra bir daha asla bu ülkeden çıkamayacak olmasıydı.

"Kalmaya gönüllü olana sebep, gitmeye niyetli olana mazeret üretmek kolaydır..." Kulağına soluğunu vererek, "Kalmanı istiyorum, mazeretin olmak istiyorum." dedi. "Tüm günahı bana atabilirsin." Şimdi daha yumuşaktı elleri. Dokunuşu artık daha derinden etkilemeye başlamıştı.

"Gitmeyi istiyorum, sonsuza kadar." dedi kız.

Eteğini hızla yukarı sıvadı. "Hiç istemiyor musun cidden beni?"

"Hayır,"

Şimdi istilacı eli bacaklarının arasına dokunmak üzereyken, nefesi saçlarını havalandırdı. Kız soluğunu tutup bekledi. "Peki gerçeği dile getirirse bedenin," İşte buna izin veremezdi, vermemeliydi ama iradesi delinmiş gibiydi. Dokunuşlarına boyun eğmekteydi. Tuhaftı, yüzü yatağa yaslandı, gözyaşları yavaşladı. Utanç, arzu, istek, ihtiras, öfke ve tiksinmek, hepsi bir aradaydı. Nefret kalbine hücum etmişti fakat şehvette bedenini esir almıştı.

Ensesini öperken, parmağının ucuyla iç çamaşırının giriş kısmını yokladı. "Islanıyorsun," Kız başını iki yana sallayarak bunu yalanlamak istedi. "Burası çok hassas, sıcak ve istekli," Parmak ucu hedefine ulaşıp, nabız atışını kulağına taşıyan nazlı bölgeyi zorladığında, yüzünü yatağa iyice gömerek inlemesini bertaraf etmeye çabaladı ama başaramadı. Bu sesi duyan adam, soluksuz şekilde burnunu boynunda gezdirdi. Pelin kıpırdandı, kolları arasından çıkmak ve üzerinden atmak istedi fakat düz göğsü sırtına yasladığından göğüsleri yatakla bütünleşti.

"Benden hoşlanıyorsun,"

"Nefret ediyorum."

"Bedenin yalan söylemiyor, tepki veriyorsun,"

"Fiziksel tepkilerimi kontrol edemiyor olabilirim, bedensel ihtiyaçlarım var, çocuk değilim. Kadınım ben ama sakın aklına senden hoşlandığım gibi bir saçmalığı getirme. Kadınlık hormonlarım dizginlenemez olsa bile, hiçbir zaman istekle sana kadınlık etmeyeceğim." Söylediği hem doğru hem yalandı. Bir tarafı boyun eğmeye can atarken, öbür tarafı vazgeçmeye dünden hazırdı.

"Isındın."

"Bakire olabilirim... Yirmi beş yaşında bir kadınım. Üstelik seks yapmamış olmam bilmiyor olduğum anlamına gelmez. Birazdan normale dönerim."

Onun dürüst serzenişiyle önce öfkelendi, nereden bildiğini kıskanç bir hasetlikle sormaya hazırlandı sonra onun yaşam tarzını düşününce yatıştı. Gülümseyerek parmağını nazlı incinin üzerinde hareket ettirmeye başladı. "Ya seni yalvartırsam."

"Asla olmayacak bu dediğin."

"Ya seni almam için altımda kıvrandırırsam..." Sert bir hareketle boynundan yakaladı, kalçalarına sertliğini daha fazla yaslandı. Parmağı hâlâ aşağıdaydı. Hazzın noktasına bastırarak, "Ya bunun için seni baştan çıkarırsam ve karşılığında ne istersem yapacak hale getirirsem," diye fısıldadı.

Bedeni alev alev yanıyordu, şimdi bile baştan çıkmıştı zaten, sonrasına gerek kalmadan emrine itaat etmekten korkuyordu. İçindeki karanlık yandan korkuyordu. Keşke onun geldiğini gördüğünde kaçıp bir köşeye saklansaydı. Yarım saat öncesine gitmek için neler verirdi.

"Bana cevap ver."

"Canın cehenneme."

"Çöl gibisin aleaqarab, gündüz yakıp kavuracak kadar sıcak, gece esip donduracak kadar soğuk birisin. Aran yok mu senin?"

Gülerek daha sert bir tavırla onu avucunun içine aldı. Bu konuda uzman olan parmakları iç çamaşırımın kenarlarından içeri sızdı. Teni kaygan ve ıslak vadiye yaslandı. Dokunduğu an inlememek için dişlerini sıktı ama solukları ıslık sesine dönüşünce, yatak örtüsünü daha sıkı avuçladı. Gözyaşları yine ağır ağır yanaklarından süzülüyordu, kumaşı dişleri arasına alarak ısırdı. İnlemelerini bastırmaya çalıştı.

Derin derin soluyunca adamın egzotik kokusu genzine yayıldı. Bacaklarının arasındaki nabız atışı kulaklarında yankılandı. Parmağı daireler çiziyordu ama hiçbir şey yapmıyordu. Ona istediğini vermemesi durumu daha da kötüleştiriyordu. Pelin iradesi konusunda git gide umutsuzluğa düşüyordu. Zayıflığını keşfetmek öldürüyordu. Parmakları hâlâ oradaydı; kalçalarına değen sert tenin sıcaklığını hissedebiliyordu. Parmakları hem kımıldasın hem de derhal üzerinden çekilsin istiyordu. Bu araf onu tüketiyordu. Şimdi sırada neyin olduğunu bilmemek hem öldürüyor hem de deli gibi meraklandırıyordu.

"Ertelemek tutkunun mayasını kaçırır, istiyorsan arkasından koşacaksın."

"Lanet herif," dedi Pelin dişlerini sıkarak. "Aklımı kaçırmadan dur." Onun tutkusunun peşinden koşmayacaktı.

Adam saçından çekerek kafasını yana çevirdi. Ağzı onunkine uzandı. Açmamak için sımsıkı kapatmasına rağmen, saçlarını biraz daha çekince soluksuz şekilde acıyla inleyen kız ufak bir çığlık attı. Dili hiç zorlanmadan dudaklarının arasından sızdı. Dili diline dokunduğu an, kasıklarının sınırında gezen parmağı da içine doğru usulca aktı.

"Lanet olsun," diye inledi garip bir sesle adam ve kız soluğu kesilmiş halde donup kaldı. Bu yaptığına hazır değildi. "Sana söylemiştim, zevk almanın bir sürü çeşidi var. Sahip olmanın da" Ona sahip olduğunu, sabrını feshederek belirtmişti. O an ne kibar ne kabaydı ne hırslı ne de pazarlıkçı, sadece açgözlüydü, sahip olmaktan başka bir şey düşünmüyordu.

"Burası benim hakkım. Her şeyin, her yerin benim..."

O kadar dağılmıştı ki kız, dudaklarını sömüren dudaklara cevap vermemek için mantığını devreye sokamamıştı. Dudakları dudaklarının üzerindeyken, aklını kaçırmasına sebep olacak bir ritmi bulan parmakları, daha hızlı hareket etmeye başladı. "Benim," diye hırladı, "Hep benim olacak."

Orta parmağına işaret parmağını ekledi. Pelin gergin bir hırlamayla başını geriye yıktı. Parmakları daha hızlı hareket ettikçe, kızın başı dönmeye, bedeni erimeye, tüm hücreleri zevkle titremeye başladı. Çok gürültülü ve hızlı nefes alıyordu. Yüzünü yatağa yaslayıp çığlıklarını boğmak için yatak örtüsünü ısırması da fayda sağlamadı. Daha önce hiç bu kadar yoğun bir haz yaşamamıştı. Bir erkeğin bu kadar karmaşayı bir arada yaşatacağını da düşünmemişti. Tek parmağını kıpırdatarak onu tuşe etmişti. Öfke, nefret, haz. O an içinde gidip gelen parmaklar dışında, hiçbir şeyin önemi yoktu. Sanki yükseklerden bir yerden kendini izliyordu, uçurumdan süzülüyordu. Bedeni orgazmın sınırlarına yaklaşırken, yatağı ısırmasına rağmen gırtlağını yaran arzulu homurtular dudaklarından dışarı taştı. Hayır buna hazır değildi, yapamazdı. Hayır, ona bu hazzı yaşatamazdı.

Ona ve kendi bedenine karşı koymaya çalışmalıydı. Parmaklarını içinden çıkarması için debelendi, elini uzaklaştırmaya çalıştı. Ancak o daha çok üstüne abanıp sertliğini kalçasına yasladı. "İçinde olmalıyım," diye inledi. "İzin ver,"

"Hayır,"

Sesi şaşkın, hatta neredeyse çaresiz denebilecek bir tonda çıkmıştı. Daha önce bu kadar çaresiz kalmamıştı, ikisi de!

Pelin anlaşılmayan bir sesle küfretti. Çok defa kitaplarda okumuş, gazetelerde görmüş, televizyonlarda duymuştu. Stockholm Sendromu! Hayır bunun onu bulmasına izin vermeyecekti. Ondan nefret ediyordu, yaptığının

çok yanlış olduğunu biliyordu. Tepkileri tenseldi, kendini suçlamasına gerek yoktu. Sadece çaresizdi ve kahrolası bedeninin bunu umursadığı yoktu. O parmaklar iyi bildiği şekilde hareket ederken, tüm bedeni hâlâ bildiğini okuyordu.

Hırlar bir sesle kalçalarını sıktı, elinde olmadan ona yaslandı. Dudakları gıdıklayarak boynuna dokundu. Her ne kadar elinden kurtulmak istese de aslında milyonlara ayrılacak şekilde zevk alıyordu. Kolları arasında uyuşuyordu. Parmaklarının ve dudaklarının üstünde kurduğu hâkimiyet, iradesi ile bedenini karşı karşıya getirmişti. Öfkesi ona olduğu kadar kendi arzusunu tetikleyen genetiğineydi. Mantığı ondan kaçmak isterken, bedeni ona doğru koşuyordu. İradesi savaşırken, kalbi savaşı kaybediyordu.

"Dur artık," diye hırladı yatak örtüsünü avucuyla çekiştirip isyan ederken.

"İzin ver, sonundaki hazzı sana yaşatayım."

"Hayır,"

İsyanını delip geçmek istiyordu. Derin derin iç geçirerek diziyle bacaklarının arasını daha çok açtı. Bacaklarını büktü, dikleşmiş erkekliğini parmaklarının boşluğuna yasladı. Pelin'in ince çığlığı odanın duvarlarını turladı. Hem sert hem de yumuşağın ironisiydi. Korkmalıydı ancak korkmak yerine ona daha fazla yaslanmak istedi. Fahd ileri doğru esneyince gözlerinin önünde şimşekler çaktı. Sanki vazgeçmişti artık sabretmekten. Ona sahip olmasının önündeki tek engel, ikisinin arasına giren kumaş yığınıydı. Pelin çırpınarak ondan uzaklaşmak istediğinde, içine girmeye çalışır gibi bir hamle yaptı ve öyle inledi ki ikisi de ondan olduğu kadar kendinden de nefret etti.

Hazla korku arasında sıkıştığı an ağlayarak, "Lütfen... Yapma!" diye yalvardı. Elleriyle yatağa yaslanıp kalmak istedi.

"Sana alışman için zaman tanıdıkça bunu benim aleyhime kullandın, kaçmak için zaman kolladın." Derin ve kaba bir ses tonuyla konuştu. Dirseğini sırtına bastırarak kızı tekrar itaate zorlarken, el yordamıyla bir şeyler aradı. Artık sınırdaydı, ona sahip olmak için kıyafetini çekiştirdi, kendini bir anlığına geri çekti. Kız elbisesinin yukarı toplanan hışırtısını duyunca, dehşete düştü. Bedeni deli gibi onu istiyor olabilirdi ama iradesi kesinlikle içine girmesini istemiyordu. Şimdi sıcak, sert ve aynı anda yumuşak bir deriyle kaplı arzusu kalçasına çıplak şekilde yaslanmıştı.

Sırtını acıtan dirseğine rağmen, korkuyla doğrulmaya çalıştı. Bir anlık afallamayla donup kalınca adam, yana dönen Pelin adamın çenesine sert bir dirsek attı. Gözlerinde yıldızlar çakan adam, "Lanet olsun savaşmaktan vazgeç, kaçmaktan vazgeç, beni kendinle sınamaktan vazgeç..." diye

kükredi. "Karşı koyma artık. Olacağı erteleme. Bizim için her şeyi daha da zorlaştırıyorsun."

Nasıl savaşmazdı, nasıl mücadele etmezdi. Ona yenilirse nasıl aynaya bakar, nasıl ailesinin karşına çıkar, kendine nasıl saygı duyardı. Güçlükle nefes aldı, ciğerleri acıyordu. Adam kollarını bedenine dolayıp direnen bedenini bastırdı. İkisi de yatağa serildi. Kol ve bacakları birbirine dolanmıştı. Kasıkları kalçasına yaslandığı için, kısmen emniyetteydi ama tek bir yana kayış ve öne itişle, sonuç kaçınılmaza gebeydi. Pelin başını yana çevirdi. Adamın alnı terle kaplanmış bedeni titremekteydi. Gözlerinde sınırsız bir sahiplenme, tutku, şehvetle körüklenen bir başkaldırış vardı. Kollarının arasında duran elini kurtarıp, ona sert bir yumruk attı. Omuzlarının üzerine ellerini bastırarak, onu yatağa çivilerken, şaha kalkmış bir at gibi üstünlüğünü korudu. Kanı dondu. Bir eli omuzundan çekilince, parmaklarının bedenine yaptıkları aklına geldi. Eli tekrar bacaklarının arasına gitmesin diye, dizlerini birleştirip kendini sıktı. Fahd bunu fark ettiği an çenesinden kabaca tutup, gözlerinin derinlerine bakmaya zorladı.

"Vazgeç artık kazanmayacaksın, seni bırakmayacağım. Asla terk etmene izin vermeyeceğim. Sıradan bir erkeğin arzusuyla istemiyorum seni, kuru kuruya iki cümleye de sığdıramam hislerimi. Seni görünce oluyor ne oluyorsa, elim ayağım birbirine karışıyor, irademi yerle bir ediyorsun."

İsyanını, içinde yeşeren arzunun benzerini kızın gözlerinde görmek ve soluklarındaki açlıkta hissetmek, korkularını tetikledi. Kaybetme korkusu!

Kızın ise söylediği sözlerden midesi bulandı. Az evvel ona karşılık verdiği için hasta ruhlu olduğunu düşündü. Evli ve iki kadınlı bir adamdan etkilenmişti, üstelik bu adam onu bir hediye paketi gibi odasına saklamıştı.

Fahd eğilerek boynundan öptü. Derin derin nefes alarak bir süre öpmeye devam etti. Kız başını çevirince, yüzündeki acıyı gördü. Dudaklarından hıçkırıklar kopmaya başlayınca ise kaskatı kesildi. Gözlerinde birbiriyle çelişen duygular vardı. Az önceki pervasız şehveti yerini başka bir şeye bırakmıştı. "Neden istemiyorsun," Pişmanlık dolu bir ses tonuyla konuşmaya başladığında, kızın yüreği ağzına geldi ama susamadı.

"Çünkü evlisin!"

"Sen de benim karımsın!"

"Değilim, başkalarının artığını toplamam ve birinin artığı haline gelmem. Sen evlisin, onların kocası gibi hissetmesen bile onlar senin karın olduğunun farkında ve sonuna kadar farkında olmaya da devam edecek. Bir imzanın, bir sözsüz hüküm var mı sende bilmem fakat onların gözünde sen hala onların kocasısın. Sorumlulukların, onlara dokunduğun zaman başladı. Ben bunu kabul etmem, evlenmek bir imza ile başlamaz, onlara

dokunman ömürlük bir sözdü ve sen verdiğin sözün arkasında durmuyorsun. Üç kadını kendine eş olarak görmeyen bir adamın beni görmesi nasıl mümkün olacak? Bana verdiğin sözün arkasında duracağına nasıl inanırım? Üstelik bu kadar kabullenemezken."

"Ne yapmamı istiyorsun? Onları boşamamı mı?"

"Hayır, beni aileme göndermeni istiyorum. Başkasının mutluluğunu elinden almam, kendim için yuva yıkmam. Onlar bunu kabullenmiş, sen de isteyerek bu hayata girişmişsin... Onlar sana saygı duyar, sever ama ben yapmam..."

"Az önce... istiyordun beni."

Dudağını ısırdı. Söylerse teslim olmuş, kendini onun merhametine bırakmış olurdu, söylemese yalanlarıyla onun güvenini kaybederdi. "Bedensel tepki, büyütme, sadece kadınlık hormonları. Sen boyun eğdirmeyi seviyorsun, ben boyun eğdiğim an kendimden de nefret ediyorum."

"Anlamıyorsun, bu inat ya da boyun eğme değil. Sana olan arzum kaburgalarımı içeriden vurarak kıracak kadar kuvvetli."

Mücadele gücünü kaybetmişti Pelin, kaçma konusundaki inadı, saflık kisvesine bürünmüştü. "Lütfen yapma, beni bana düşman etme." Yalvarmak istememişti ama başka çaresi kalmamıştı.

"Özür dilerim," dedi içtenlikle Fahd, eğildi ve dudaklarından öptü, o kadar yumuşak ve sevecen bir öpücüktü ki... Nefesi kesik kesikti. "Sana zaman verdiğimde benden uzaklaşacaksın."

Kafasını olumsuz anlamda salladı Pelin. Yalan söyleyerek, elinden kurtulmaya çalıştı. Tecavüze uğramak istemiyordu, zorla ondan zevk almak da istemiyordu, onun baştan çıkarması sonunda pişman olacağı bir adım atmaktan korkuyordu.

Kollarını daha da sıkılaştırdı adam, kasıklarını ona yasladı. "Alışacak mısın bana?" Başını salladı bu sefer olumlu anlamda. "Sarılarak uyuyacağım." Yutkundu Pelin, başını salladı yeniden, sessizce ağlamaya devam etti. "Öpüşeceksin! Zorla değil, isteyerek izin vereceksin."

Bu kati emre cevap vermek o kadar zordu ki, derin bir nefes aldı. Titrek bir onayla gözlerini kaçırdı. Başını sallayarak kabul etti. "Benimle oynama Pelin Karalı, o kadar sabırım kalmadı. Şimdi kollarımdan salmaktan caymama ramak kaldı."

"Tecavüz edebilirsin," dedi kız ağlamaklı bir sesle. "O zaman senden sonsuza kadar nefret ederim. Ama zaten amacın buysa, ne değişecek? Beni hırpalamak, tutsak etmek için kaçırmadın mı? Canın çektiğinde altına alacağın seks kölesi gibi davranmak istemedin mi? Senin gözünde diğer kadınlarından ne farkım var? Beni insan yurduna hiç koymadın ki,"

"Sen başkasın, diğer tüm kadınlardan başkasın."

"Neyim farklı?"

"Duruşun, bakışın, mantığın, konuşman, iraden, tutumun... Anlamıyor musun, sabahları senin yüzüne açılmalı gözlerim, yatağım, tenim sen kokmalı. Canını yakmak için değil, okşamak için uzanmalıyım. Senden faydalanmak istemiyorum ama benden dilediğin kadar faydalanmanı istiyorum."

Bu kadar içtenlik fazlaydı. Kalbi duracaktı, başka zaman olsa bu sözler üzerine bacakları titrerdi, kendini kollarına bırakırdı. "Kahretsin, taş olsan dile gelirdin." Bu kez ses tonu gizli duygularını ele vermişti, sesinde olan şey... Pişmanlıktı. Özlemdi. Neye hasret çekiyordu bilmiyordu bu adam ama kapanmayan bir arayışı beklemekti.

"Sen aşık mı oluyorsun bana?" diye sordu soluk soluğa kalarak. Sırtından aşağı buz gibi bir ürperti geçişti. Fahd duraksadı. Parmaklarını gevşetip kolunu serbest bıraktı. Kızın yüzünde gördüğü şey dikkatini toplamasına neden oldu, söylediklerinden pişman olmuş halde aniden kolunu kavradı.

"Benimle oynarsan seni gebertirim, yemin olsun parçalarını bile bulamazlar."

Soluk alamamıştı, nasıl bir manyaktı. Dengesizdi. Onun canı yanmasın da başkası ölsün, umursamıyordu. Bencildi. Bu şekilde devam edemezdi. Bir an eşi benzeri bulunmayan bir çiçek gibi hassasiyetle dokunuyor, sonra ders verilmesi gereken bir fahişeye zorbalık eden pezevengi misali kabaca muamele ediyordu.

Kollarına tırnaklarını geçirip hırsla sarsarak, "Tekrar söylemeni istiyorum," diye emretti. "Sonra gidebilirsin."

İki seçeneği vardı, biri boyun eğip kölesi olmak, diğeri savaşıp kölesi edecekti ancak ondan kurtulana kadar kendini koruması da lazımdı, bu yüzden zekice hareket edecekti.

"Söz," dedi uysal bir sesle. Adam inanamamış bir yöntemle gözlerini kısınca, "Yemin ederim, itaatkâr olacağım," diye yeniledi sözlerini.

Adamın kasılan bedeni rahatladı, alnını başına yasladı. Yüzünü saçlarına gömerek kokusunu yuttu. "Yanındayken sarılamamak korkunç bir sancı. Özleyip de koklayamamak."

Ne dehşet verici olacaktı gelecek zaman, korktuğun bir adama karşı koyamamak ve kaçmak isterken ona doğru çekildiğini bilmek, ne acı tecrübe verecekti iradesine...

Pelin yüzyıl geçse kazanamayacağı tecrübeyi onun yanında iki saatte kat edecekti...

6. BÖLÜM

Hayat öğretmenleri ile dolu bir handır. Herkes hayatında birçok kez kırılır, dağılır, güvendiği dağlara yaslanma konusunda yanılır. Bazı yanılgılar da iyidir, başarıya giden yolları tanıtır. Hata yapmak tecrübe kazandırır, tecrübeler insanların ayaklarını daha sağlam yere bastırır. Çok fazla öğretmen gören ve kırık not aldığı her tecrübede düzelmek için yanlışlarından çıkarım yapan insanlar, olgunluk ile taçlanır.

İnsan böyle bir şey yaşadığı vakit ne yapardı, nasıl tepki verirdi bilmiyordu ama onun tepkisine bile zaman vermemişti adam. Aynı yatağı evli bir çift olarak paylaşacaklarının bilinci midesini kasıyordu. Sarmaş dolaş uyuyacağı aklını kaçırmasına sebep oluyordu. Hem utanıyor hem de müthiş bir nefretle doluyordu. Pijamalarını giyip yatağa uzandığında, Fahd hâlâ duş alıyordu. Yatağa geldiğinde ise Pelin'i yatağın bir ucuna kıvrılmış halde bulunca, kısa bir an ona baktı, ardından umursamazca saçlarını kuruladı. Odanın içi sandal ağacı koktu, teninin o egzotik kokusu gitmişti yerini ferah bir kokuya bırakmıştı. Fahd yerine uzanınca, Pelin korkuyla gözlerini kapadı. Uyumuş numarası yaptı ancak bunu yemeyen Fahd boğazını temizledi. Bu kibar uyarının ne olduğunu biliyordu fakat yerine getirmek istemiyordu. Kısa bir süre bekledi, adamdan ses gelmedi ama bedeninden yayılan gerginliği hissedince dudağını dişleyerek doğruldu. Fahd dikkatle yüzüne baktı. Kolunu kaldırarak onu olması gerektiği yere davet etti. İsteksiz halde sinesine baktı. Oraya yaslanmak demek kabullenmenin ilk adımı olacaktı fakat aynı şeyleri tekrar yaşamak istemiyordu. Yanına kayarak ona sokuldu. Başını çekinik bir edayla göğsüne koydu. Fahd rahatlamış bir solukla göğsünü şişirdi, kolu hemen bedenini sardı. Parmakları saçlarına dadandı, okşarken burnunu daldırıp kokusunu derin derin içine soludu. Yüzünü saçlarına gömen adamla Pelin soluğunu tuttu. Gözlerini sımsıkı kapadı. Genzine oturan yumrular, gözlerini dolduran yaşlar, dilini zorlayan isyanlar yerinden çıkmak için zaman kolluyordu. Dudaklarına elini kapadı, hıçkırıklarını kesmek için zorladı fakat başaramadı. Onun bedeninden yayılan sıcaklık kızın kasılan gövdesinin sarsılmasını sağlıyordu.

"Şişttt," dedi Fahd şefkat dolu bir sesle. Pelin çaresizliğini ona yansıttığı için kalbi acıdı.

"Senden nefret ediyorum," dedi ıstırap dolu bir sesle, adamın tepkisi sakin bir soluma oldu.

"Yüreğinle konuştuğunda sesini duyacak kadar duyarlıyım ama yüreğin ayrı, sesin ayrı konuştuğunda, duymayacak kadar sağırım."

Pelin ağlayınca, Fahd buna kıyamayarak bir hikâye anlattı. Saçlarında parmaklarını gezdirdi, tok sesine uymayan uysallık ve şefkat yüzünde de gizliydi. Masallarla uyuyacak yaşı çoktan geçmişti, kâbusları çok zamandır her gecesini esir etmişti. Fahd uyudu, hıçkırıklarına teslim olan kız gece boyunca gözünü kırpmadı. Kollarında kaskatı kaldı, bir türlü gevşemeyi başaramadı. Ya başladığı işi bitirmek için bir hamle yaparsa korkusundan ödü kopuyordu. Onu ikna etmişti ama vazgeçirememişti. Ya gözü yine kararırsa, buna nasıl mâni olabilirdi? Başının altında ritmik şekilde atan kalbin sakinliği, onu daha da geriyordu. Mide bulantısı ve öfke müthiş bir nefrete yol açıyordu. Olan biteni hatırladıkça, gerilen bedeniyle savaştı. Ne içindeki korkudan ne de kalbindeki utançtan kurtulabiliyordu. Aklına verdiği tepki geldikçe, en az onun kadar kendisinden de nefret ediyordu. Kaba kuvvetten oldum olası nefret ederdi ama dün gece zorlayarak yaptıkları, öpmesi, istemediği halde dokunması ve iğrenmenin yanında verdiği utangaç tepkiler, kendine olan yüklenmesini arttırıyordu. Utancının asıl sebebi istemsiz tarafının verdiği tepkiydi. Bir kadın olarak devam etmesini istemekle, bırakmasını istemek aynı anda gerçekleşmişti.

Sabah uyandığında yanında olmayacağını sanıyordu ancak başı hâlâ göğsünde, elleri ise saçlarında dolanıyordu. Pelin gözlerini araladığında onun kendisini izlediğini gördü. Gözlerinde tuhaf bir bakış vardı, yine karanlıkla kaplanmıştı ifadesini okuyamıyordu.

"Günaydın," dedi geriden gelen sesiyle.

Pelin gözlerini kaçırınca çenesini tutarak kendisine bakması için biraz zorladı. "Sen olunca sabırsızım," dedi tok sesiyle. Gözlerini kaçırmaya çalışınca çenesini sıktı parmakları ve sıktığı yeri okşayarak dikkatini kedine vermesini emretti.

"Ne istiyorsun?" diye sordu Pelin kırgın bir suratla.

Eğildi, burnunu burnuna sürterek, "Seni," dedi, kolları arasındaki beden kasılıp kaldı. Vaz mı geçmişti dün geceki vaadinden? Sürekli karşı koymaya çalışmak durumunu daha da kötüleştirmişti. "Sesini," diye devam etti adam. Pelin kaşlarını kaldırarak baktı yüzüne. Yanağını okşayarak, "Yüzünü," diye fısıldadı. Dudaklarını alnına koyarken, kolları arasına aldığı başını göğsüne çekerek sımsıkı sarıldı. Saçlarına burnunu daldırarak, "Kokunu,"

diye fısıldadı. Saçlarının arasından süzülen sıcak soluğu kızın ürpermesini sağladı. İçi titrerken ağlamamak için kendini zor tuttu. Bu kadarcık sevgiye, ilgiye muhtaç kalmak gurur kırıcıydı. En kötüsü de hiç istemediği bir adamın ilgisine bile muhtaç olmasıydı. Kollarından çıkmamak için dişlerini sıkarak içini çekti.

Kollarında olmak ve buna izin vermek gurur kırıcıydı. Evli bir adamdı, bu düşünce aklından bir an olsun çıkmıyordu. Ailesi bu halini görse nasıl kahrolurdu. Kızları başkasına ait olan bir adamın kollarındaydı. Ve Amir, iki yıl boyunca onu sabırla beklemişti, zorlamamış, ısrar etmemişti. Bu ona ihanet değil miydi? Hayatın da gördüğü en anlayışlı adama karşı işlediği günahtan ötürü, ıstırap çekmeyi hak etmişti. O gelince aklına vicdan azabı eski yerine yerleşti. Ne durumda olduğunu bile bilmiyordu, sormaya da cesaret edemiyordu. Büyük olasılıkla onu bir daha asla göremeyecekti.

Dün bedenine tek bir iz bırakmamıştı ama ruhuna silinmeyecek bir leke bırakmıştı. Ruhundaki onca acının hakkından ancak düşünmemekle gelebilirdi. Kendini kötü, hem de çok kötü hissetti. Ailesine asi olmasa, cahillik edip rest çekmeseydi, bugün olanları yaşamayacaktı. Büyükler gözlerinden sakınırken evlatlarını, evlatlar fazla gelişmiş özgüveniyle onlara kafa tutup belaya yürüdüklerini bilemezlerdi. Başına gelenlerin hepsini sonuna kadar hak ediyordu. Dakikalarca saçlarını okşayıp sımsıkı sarıldı adam. Pelin huzursuz olunca kollarından saldı, yataktan kalktı. Pelin ne yataktan çıkabildi ne de ona bakabildi. Utancı ona değil kendi benliğineydi. Adam üzerini değiştirirken, kucağında bağlanan elleriyle oynadı.

"Yemek yemiyor musun?" Pelin yanağına süzülen yaşı fark ettirmeden silmeye çalışırken, bunu fark eden Fahd yüzünü ellerinin arasına alarak çenesini kaldırdı, gözlerinin içine baktı. "Kahvaltını yaptığını duymak istiyorum bugün."

"Canım istemiyor,"

"İsteyecek," dedi adam dişlerini sıkarak. Alnından öperek odadan çıktı. Pelin dakikalarca kapanan kapıya baktı. Yumruk yaptığı elini dişlerinin arasına sıkıştırdı, içi kuruyana kadar ağladı. Ağlamaktan yorgun düştüğü anda, Aişe odaya geldi. Elinde bir tepsi vardı yine ve kahvaltıyı bugün Türk usulü hazırlamıştı.

"Efendim kahvaltıyı yaptığını görmemi emretti." Pencere yönelip kalın fonları açtı. İçerisi güneş dolmuştu, Pelin hâlâ yatağın ortasında bir cenin formunda sessizce yatıyordu. Aişe Fahd'ın yatağın üzerine attığı kıyafetini alarak katlamaya başladı. Kızın elindeki kıyafeti görünce aklına dün gece yaşananlar geldi. Kıyafetinde, yatakta, odada bile hâlâ kokusu vardı. Bedeninde dokunuşu vardı. İçi ürperdi. Bu işkence bitmeyecekti. Belki de tek

yapması gereken hayatına son vermekti. Böylelikle içindeki savaş ve çektiği acılar sona ererdi. Peki ya sonra, annesi, babası ne durumda olacaktı? Bu acıyı onların vicdanlarına yüklemeyecek miydi, kolay yolu seçip zor ve tükenmeyen bir yokluğun içine ailesini mahkûm etmeyecek miydi? Kayıp kızlarının öldüğünden ya da yaşadığından habersiz ömürleri beklemekle mi geçecekti. Gözleri camda mı kalacaktı. Yutkundu. Ümitsizlik yüzünden ölümü düşünecek kadar zayıf değildi, o Esme Sancaktar'ın kızı, Rüzgâr Karalı'nın Prensesiydi. Onun yolunu bekleyen iki tane çınar gibi kardeşi vardı. Kurtulduğu vakit kanatlarının altına sığınacak, oradan bir daha asla çıkmayacaktı. Kim bilir ne haldeydiler, onu nasıl arıyorlardı. Bunu bir daha asla düşünmeyecekti. Başına ne gelirse gelsin yaşayacaktı, ölmeyecekti. Bu utanç, acı onun talebi değildi, sorumlusu da olmayacaktı.

"Hayatta kalabilirsin, kurtulmak için çareler arayabilirsin, bunu başarabilirsin."

Yatakta kendini teskin ederken, Aişe meraklı gözlerini üstüne dikti. "İnsanlar zamanla her şeye alışıyorlar. Amina üstüne kuma gelmesine, Alya ise kocasını paylaşmaya karşı gelmişti ama bak, şimdi ikisi sana karşı cephe aldı ve çok iyi anlaştıklarını yeni keşfetti."

Pelin gözlerini kadına çevirdiğinde, bu konuyu ne kadar da doğal bir sohbete çevirdiğini görüp öfkelendi. Kadın kendi halinde konuşurken, onun kıkırdadığını gördü. "Efendim onlara sert emirler verdi, içlerinden biri sana zarar verirse bu evden gidecek."

"Bunun neresi keyifli bir haber Aişe, neden gülerek anlatıyorsun? Bir kadını evinden, huzurundan, düzeninden etmenin neresi mutluluk getirir."

Aişe şaşkınca genç kıza baktı. Hiç bu kadar farklı düşünmemiş, daha önce onun kadar güçlü ve hakkaniyetli bir kadın da görmemişti. Tam efendisine layık gelindi.

"Ama onlar senin kötülüğünü istiyor."

"Ama ben onlar değilim, kimsenin kötülüğünü istemiyorum. Huzurunu ya da yerini de istemiyorum. Ben sadece kendi hayatımı istiyorum." Başını salladı. "Beni anlayamazsın."

Omzunu sarsan Aişe, "Bunu bilemezsin, belki de seni en iyi ben anlıyorumdur." dedi.

Pelin yatağa bağdaş kurarak oturdu. "Sen de mi aynı şeyleri yaşadın?"

Aişe kafasını salladı. Bakışları uzağa kaydı. "Kocam beni kaçırdı. Çocuktum daha, onu istememiştim." O günleri anımsayınca yüzünün solduğunu gördü Pelin. "Ama sonra sevdim onu, babamdan daha iyi bir hayat verdi bana ve sevdi. Üzerime de kuma getirmeyeceğine söz verdi. Saygı duyuyorum, o da bana ilişmiyor." Koyu gözleri önce parladı ardından uzaklara

daldı. İç çekerek başını salladı. Özlediği biri mi vardı ya da bir hayali, hiç bilemeyecekti. Sonra tekrar eski keyifli haline dönerek, "Efendim kaba olabilir, merhametsiz olabilir hatta korkutan bir sürü özelliği olabilir ama kesinlikle diğerleri kadar kötü bir adam değildir," Pelin buna gülmek istercesine tuhaf bir soluk aldı. "O herkesten başkadır."

Aişe'nin ona olan sadakati bazen düşündürüyordu. Kadın işini korkuyla yapıyor gibi duruyordu ama asıl onu hayal kırıklığına uğratmaktan korktuğunu konuşunca fark ediyordu. Efendisine gönülden bağlıydı, ikisi arasında ne tür bir ilişki vardı bilmiyordu ama Aişe öyle bir sarılmıştı ki ona, öl dese gözünü kırpmazdı.

"İznin olursa efendim," dedi birden iş yapmaya ara vererek. Yanına yaklaşırken dikkatle onu izledi. Dostça tavırlarının samimi olduğundan şüphe duymuyordu Pelin ama onun merhameti konusunda emin değildi. Yoksa bunca acıyı çekerken neden yardım etmezdi ki. "Efendim ilk defa bir kadını bu kadar çok istiyor ve ona değer veriyor. Buna minnet duymalısın. Eğer karşı gelmezsen alışırsın, sonsuza dek böyle sürmez, onu kabullenmelisin. Sana iyi davranıyor. Kahvaltını odanda yapıyorsun, akşam yemeğini herkes salonda yerken sen odanda yiyorsun çünkü keyfinin kaçmasını istemiyor. Amcasından, Berzah Hanım'dan ve karılarından sakınıyor. Sana herkese davrandığından başka davranıyor ve bu ilk. Suyuna gidersen saygısını kazanırsın."

Saygısını kazanmak mı? Bunu istediğini de nereden çıkarıyordu, tek istediği onun kendinden sıkılması ve ailesinin yanına yollamasıydı.

"Seni asla göndermeyecek, hayal kurma diye söylüyorum. Amina ve Alya gibi sende bu hayata alışacaksın, hatta seveceksin."

Söyledikleri çok makul geliyordu ona göre fakat Pelin'i her sözünde isyana sevk ediyordu ancak yine de dediklerini düşündü. Demek ki işler burada böyle, kabullenerek yürümekteydi. Pelin de öyleymiş gibi duracaktı. Kabullendiğini sanacaklardı. Bir anlığına bile olsa Karalı'nın kızı olmaktan vazgeçmeyecekti. Bunu onların bilmesine gerek yoktu. İdeal kuma rolünü oynarsa, bunun ruhuna nasıl bir zarar vereceğini bilmiyordu ama hayatta kalmak istiyorsa, başka çaresi yoktu? Kaçmanın bir yolunu bulana dek, mümkün olduğunca rol yapacaktı. Bilmediği insanlar rollerini oynadıkça gerçek sanırdı. En iyisi söz dinleyen, uysal ve onların tavsiyelerine uyacağını göstermek olacaktı. Ayağa kalkıp kafasını salladı.

"Haklısın. Kabullenmeliyim."

"Zor olacak ama inan güzel olacak."

"Elimden geleni yapacağım."

Aişe mutlulukla gülümsedi, bunu da efendisine yetiştireceği kesindi.

Pelin de ona gülümsedi ve gözlerindeki kaygıyı belli etmemek için bakışlarını cama çevirdi. Acaba gemide karşılaştığı diğer kurbanlar bu süreci nasıl atlatmıştı? Onlar da yaşadığı zorluklarla karşılaşmış mıydı, yoksa daha kötü muamelelere mi maruz kalmıştı? Ona katlanırken kendine eza etmemeli, bunun kendi suçu olmadığını ruhuna kabullendirip iradesini koruma altına almalıydı. Çünkü bir seferinde annesi demişti ki, "Her şey iyileşir, yaralanan ruh hariç çünkü onu iyi edecek ne doktor ne de tedavi mevcuttur."

Ruhunun yara almaması için güçlü bir zırha ihtiyacı vardı, kaçma umudu bunun için tek gerçekti. Kaçırıldığı ilk günlerde kendini korumanın bir yolunu bulmuştu ya da denemişti. Akıl sağlığını ve fiziksel bütünlüğünü korumak için ne gerekiyorsa yapmalıydı. Buna devam edebilirdi sonuçta kimler ne işkencelere uğruyor da hayatta kalmanın bir yolunu buluyordu.

Sırf efendisine bir şans vermeye karar verdiği için Aişe'nin gözlerinin memnuniyetle ışıldaması, hiç hoşuna gitmemişti. Bu nasıl hastalıklı bir itaatti. Kahvaltı masasına oturup isteksiz olduğunu belli etmeden yemeğini yedi. Kadın buna mutlu olmuştu. Buradaki koşullara uygun bir Hanım olacağı için mutluluktan kuş misali şakıyordu. Dehşete düştü. Kuma olması bu kadar güzel bir şeymiş gibi huzur içindeydi. Ondan da diğerleri gibi tiksindi, kadınlığından, vicdanından utandı. Niçin efendisinin mutluluğuyla bu denli ilgileniyordu? Aklının bir köşesine not etti. Aişe'nin yanında gardını asla düşürmeyecekti, bir an bile ne planladığını açık etmemeliydi. Çünkü anlamıştı ki, ağzından çıkacak her şey ve yaptığı her hareket, anında efendisine yetiştirilmekteydi.

"Bence bugün süslenmelisin, ona kabullendiğini göstermelisin," dedi içtenlikle. "Geldiğinden beri kişisel bakımında dahil, hiçbir şey yapmadın. Mesela kaşlarını almalıyız, gelmişler. Yeni kıyafetlerini denemelisin, hâlâ hiçbirine dokunmadın."

Dolaptan uzun bir elbise çıkardı, yukarı kaldırarak dikkatini çekmeye çalıştı. Aişe kısa boylu sayılırdı ama boyuna göre oldukça baskın bir karakteri vardı. Üstelik ısrarcıydı, oyuncuydu ve kurnazdı. Uzundu elbise, şifondu ve şaşılacak şeydi ama onun zevkini taşıyordu. Sadeydi. Fahd bu tarz giyindiğini nereden bilecekti ki, tesadüf olmalıydı. Bir tane daha çıkardı, bu gece elbisesiydi ve günlük giyim için hiç uygun değildi fakat kadının taşlara ve pullara karşı aşırı ilgisi vardı. Israrla bunu giymesi gerektiğini belirmişti. Pelin beğenmeyerek burun kıvırdı.

"Bu çok güzel."

"Bu gece elbisesi Aişe, evde giyemezsin."

"Bizim için normal kıyafet," dedi kadın hasretle taşlarına bakarak, evet fark etmişti. Aşırı makyaj, aşırı süsü seviyorlardı. Altına fazlasıyla

düşkündüler, gösterişli takılarla ortada salınmayı seviyorlardı. Aişe heyecanla kıyafetleri göstermeye başladı. Bir an nerede ve ne koşullarda olduğunu unutup, sade sohbet havasına kendini kaptırdı. Bir bayan arkadaşıyla kıyafet seçimindeymiş gibi keyifliydi. Aişe üstü taşlarla süslü bir kıyafeti gösterdi, bu onun tarzı bile değildi. Kıkırdayarak başını iki yana salladı.

"Bunu bana giydirmek için bayıltman gerekiyor,"

Şık elbiselerle onun ilgisini çekemeyeceğini anlayınca ısrarından vazgeçti Aişe, bu kıyafetleri üzerinde Fahd'ın gördüğü düşüncesi ürpermesine sebep oldu. Kısa kollu diz altında biten sade bir elbiseyi alarak üzerine geçirdi, çünkü dolaptaki en iddiasız kıyafet oydu ve hayli hoşuna gitmişti.

Aişe isteksiz bir halde kafasını salladı. Kıkır kıkır güldü. "Eğer efendim seni istemesin diye düşünüyorsan, tek söyleyebileceğim sen çuval bile giysen o seni istemekten vazgeçmez çünkü sana baktığı an güneş doğuyor eve."

"Senin gözlerin kör olmalı, o karanlık gözlerde mi güneş doğuyor?"

"Onu benim kadar iyi tanımıyorsun. Ve bilmiyorsun, o karalıkta güneş her zaman doğmaz. Çevrende gördüğün hiçbir erkeğe benzemez ve hiçbir adam onun kadar güzel sahiplenmez."

Evet tanıdığı hiçbir erkeğe benzemiyordu. Midesine bir ağrı saplandı. Aişe yediği kahvaltı tepsisini alarak kapıya yöneldi. "Hazırlandıktan sonra bahçeye çıkmalısın bence. Bugün hava muhteşem."

Yeni alınan iç çamaşırlarından birini alarak banyoya girdi. Sıcak su üstündeki ağırlığı almış, sinirlerini yatıştırmıştı. Dün gecenin anılarını bedeninden silmek için her yanını kazırcasına sabunladı. Keşke dün gece gücü olsaydı da duş alsaydı. Ama o etrafındayken giyinik kalmak son zamanlardaki tek amacıydı. Odasında ya da banyosunda çıplak olma fikri, özellikle de her an yoldan çıkacak gibi duran şehveti olduğu zamanlarda çok ürkütücü geliyordu. Şimdi yokluğunda rahatça banyosunu yapabiliyordu.

Giyindikten sonra Aişe'nin önerdiği gibi bahçeye geçti. Kısa bir süre orada vakit geçirdikten sonra kendini kütüphaneye kapadı, okuyarak öğrenmeye çabaladı. Akşama kadar da odadan çıkmadı. Bir süre sonra yalnız olmadığını anladı, bedeni ürperdiği vakit başını kaldırdı. Onu kapının girişine yaslanmış, kendini izlerken buldu. Oturduğu koltuktan ayaklandı, elinde duran kitabın arasına bir kâğıt sıkıştırıp sehpanın üzerine bıraktı.

"Geldiğini duymadım," dedi huzursuz bir yüzle.

Konuşmayan Fahd ona bakarken, Pelin gözlerini kıstı, adam elini uzattı ve başıyla yanına gelmesini emretti. Pelin yutkunarak ele baktı, gitmek istemiyordu, fakat verdiği sözler adamın bakışlarında parlıyordu. Eğer ona itaat etmezse olacaklar zihninden çıkmıyordu. Fahd elinin içine bir kuş gibi konan ürkek parmakları sıkarak, onu nazikçe yanına çekti. Bir eli beline

dolanıp bedenini kendine çekerken, diğer eli şefkatle yanağını okşayarak saçlarını kulağının arkasına koydu.

Tedirgin bir halde kollarında duran Pelin gözlerine bakarken kasıldı. Bu kasılmayı, güneş ışığında açılan çiçek yaprakları gibi coşkulu bir uyanış takip etti çünkü adamın eğilen başı ve tenine vuran ılık nefesi, olacakların farkındaydı. Geri kaçmak ile uyum sağlamak arasında kaldı. Fahd bunun farkına varmıştı. Kolunu sıkılaştırarak narin bedenini daha fazla kendine yasladı. Pelin sesli şekilde soluk aldı ama vermeyi unuttu. Dudakları çok ılık ve kadife kadar yumuşaktı. Zorlamadı. Bunu fark edince titrek bir soluk-la gözlerini kapadı. Ağzından kahve kokusunu alabiliyordu. Daha önce de hissettiği sandal ağacına sinmiş o baharat kokusunu soluyor ama bu seferki bedeninin sıcaklığıyla daha egzotik ve daha gizemli oluyordu.

Adam parmaklarının tersiyle yanağını okşadı, çenesinden aşırdığı eli-ni boynuna doğru götürdü, parmaklarını saçlarının arasında daldırıp kı-zın dudaklarını kendine daha çok yaklaştırdı. Pelin hâlâ kolları arasında kasılmış halde duruyordu. Beline sarılan kollarla bacaklarının, bacaklarına yaslamasını sağlıyordu. Ona karşılık vermiyordu fakat adam onu tutkulu ve sahiplenir bir tavırla öpüyordu. Bu sefer dokunuşu hiç de hayal ettiği gibi kötü olmadı, aksine baştan çıkarıcı ve caydırıcıydı.

Bedenindeki gerginlik her dudak hareketinde yumuşadı, dudakların-daki savaşı içini çekerek bitirdi. Kendini adama bıraktı. Şimdi hem beden-lerindeki mahrem bölgeler birleşmiş hem de göğüsleri göğsüne yaslandığı için kalbinin atışını kaburgalarının arasında kalmıştı. Fahd onun hareketsiz ve savunmasız kalmasından hoşlanmıyordu. Her ne kadar itaat etse bile bu itaatin isteksiz olduğunu bilmek, canını sıkıyordu. Bu eylemi tek başına yapmaktan hoşlanmıyordu. Onu daha derinden hissetmek istiyordu.

"Hâlâ inat mı ediyorsun?" diye sordu ağzının içine soluyarak.

"Elimden geleni yapıyorum," dedi Pelin utançla gözlerinin içine baka-rak.

Adam başını iki yana salladı. "Yapmıyorsun Aleaqarab, sadece itaat et-miş gibi davranıyorsun? Oynuyorsun!"

"Sana söylemiştim, kazandığın hiçbir galibiyet seni tatmin etmeyecek."

"Zorlamadan almadığım hiçbir şeyim olmadı bu hayatta ve mücadeley-le kazandığım her galibiyetin değeri de tadı da bir güzel oldu."

Ona gülümseyen adam sımsıkı kapanmış dudaklarına dudaklarını bas-tırdı. İkisinin titrek solukları da birbirine karıştı. Onları aralamasını istiyor-du. Ona uyum sağlamasını, aldığı lezzete ortak olmasını istiyordu. Kolunun sert kasları kızın narin parmaklarının altında kasılmıştı, tüm gücüyle mü-cadele ettiğini hissedebiliyordu.

Bu sefer zorlamadı, hafif bir şekilde inleyerek onu bıraktı. Bunu beklemeyen kız sersemlemiş bir halde kalakaldı. Hayal kırıklığına uğramıştı. Ama asıl kötü olan, bundan daha fazlasını istiyor oluşuydu. Devam etmesini ummuştu, kendini buna hazırlamıştı. Bu sefer nazik tutuşuna eşlik ederken, kaçmak istememiş, içinden bir şey kendini kollarında serbest bırakmıştı.

Bu duygu, adam gözlerinin içine bakarak elini tuttuğu ve dudaklarına götürüp üzerini öptüğü anda değişti. Etrafını kaplayan sis dağıldı. Böyle bir şeye cüret etmesine izin verdiği için kendine kızdı. Ona zorla itaat etmeyi öğretiyordu, zevk alması için elinden gelenin fazlasını yapıyordu. İsteği dışında dokunmaktan bahsediyordu, ehlileşmesi için zorluyordu hatta güç bile kullanıyordu. Babası ve erkek kardeşleri, adamın neler yaptığını öğrenseler, onu öldürürlerdi. Bunu düşünerek mutlu oldu.

"Bitti mi? Gidebilir miyim?" diye sordu Pelin gözlerindeki nemli tabakayı saklayarak. Adam gözlerini kısarak yüzüne bakmaya devam etti. Bu tavrı onu aşağılıyor, izinsiz mabedine girme gücü gösteren zorbaya karşı daha çok öfkelenmesine ve nefretle dolmasına sebep oluyordu.

"Bu bir görev değil Aleaqarab," dedi Fahd itiraz ederek.

"Öyle mi?" diye sordu titrek bir sesle kız ve adamın kendisini nasıl etkilediğini görememesi için arkasını döndü.

"Şimdi aldın alacağını. Senin için de sakıncası yoksa, beni rahat bırakmanı istiyorum."

Kızın duruşunda gördüğü bir şeyden rahatsız olan adam, uzaklaşmasına izin vermedi. Kolunu yakaladı, onu kendisine bakmaya zorladı. "Canımı sıkmak için bulduğun yeni yöntem bu mu?" Pelin adamın bakışlarındaki öfkeyi görebiliyordu. "Sürekli olanları hatırlatmam mı gerekiyor?"

Karnına ağrı giren Pelin gözlerini kocaman açarak başını salladı. İç geçiren adam kolunu bırakıp kapıya doğru gitti. Pelin adamın başka hiçbir şey söylemeden gideceğini düşündü. Bu düşünce çok tuhaf bir şekilde onu germişti. Ama Fahd gitmek yerine, az evvel koltuğun üzerine bıraktığı şeyi aldı. Uzun adımlarla yanına geldi yeniden. "Hava serin," dedi şalı uzatarak, "Bunu üzerine al."

Üşümüştü kollarında ve tüyleri diken diken olmuştu. Demek onun için getirmişti. Bu düşünceli jesti kızı o kadar çok şaşırtmıştı ki, çöle kar yağması bile bu kadar şaşırtmazdı. Sırf inadından reddetmek istedi, sonra itaatkâr bir davranışla, "Teşekkürler," diye fısıldadı.

Adam anlayışlı bir şekilde başını salladı, gitmek için arkasını döndü. Bu sefer onu durduran Pelin oldu. "Bana telefonunu ne zaman vereceksin?" diye sordu.

Fahd öfkeli şekilde dönünce, Pelin yanlış anlayıp aradaki ateşkesi

bozmasından korkarak, "En azından anneme hayatta olduğumu bildirmek istiyorum, ne kadar meraklandığını tahmin edersin. İçi rahatlar," diye dürüstçe açıkladı. Gözleri nemlenince hemen ayaklarına çevirdi. "Annem alışık değil benden bu kadar ayrı kalmaya, eminim yemeden içmeden gözleri yolda bekliyordur."

Fahd ona baktı kısa bir süre, bu duyguların nasıl olduğunu bilmiyordu çünkü onu biri kendinden önemli tutarak yollarını bekleyip endişelenmemişti. "Üzülmesini istemiyorum, en azından yaşadığımı bilsin, söz veriyorum başka tek kelime etmem. İyiyim, yaşıyorum derim ve kaparım."

Adamın dudaklarının kenarında hafif bir gerginlik belirdi. "Sana güvendiğim zaman, onunla konuşmana izin vereceğim." Başka bir söz etmeden gitti.

Yanağındaki yaşı silen Pelin onun gidişini çaresizlikle izledi. Eli dudaklarına gitti, hâlâ orada öpüşünün karıncalanması gizliydi. Ona izin vermişti, reddetmemiş, savaşmamıştı. Karşılık vermemişti ama sorun da çıkarmamıştı. Bunun düşüncesi benliğine ihanet gibiydi.

Yine sabah işe gitmek için hazırlanıyordu ve kendi ile ilgilenirken ona emir vermekten de geri durmuyordu. "Bugün misafirler var."

"Ne yapayım, karşılama komitesi mi tertipleyeyim?"

Adam ona sert bir bakış atarak alayına öfkelendi. "Gelenler kardeşlerim ve kuzenlerim, üstelik yengelerim bu tavrını hoş karşılayacak mantığa sahip değiller. Kardeşlerim de seni merak ediyor, daha fazla oyalanma. Üzerini uygun şekilde giyersen sevinirim."

"Uygundan kastın?" dedi kız huzursuz bir halde.

"Bu topraklara uyum sağlayan nitelikte,"

"Ben bu topraklara ait değilim... Ayrıca benim topraklarımda insanlar çıplak değiller, gayet uygun ve edepliyiz. Sen ne demek istiyorsun bize? Biz edepsiz miyiz?"

"Pelin, ikiletme..."

"Ahlakın ve edebin bedene değil kalbe giydirildiği yerdir medeniyet ve din." Pelin peşinden odadan çıkarak, "Kaç kardeşin var?" diye sordu.

"Hepsi gelmeyecek merak etme, büyük ablamlar gelecek ve yengelerimle büyük kuzenlerim."

Adam bir an tüm aileyi bir arada görse kızın yüzünün alacağı tepkiyi merak etti. Kendisi alışmıştı küçük orduya ama onun alışabileceğini

sanmıyordu. Adam gitti. Pelin odasına girip kapıyı çarptı. Saatlerce odasında dolandı durdu, akşam olmaya yakın sözleri aklına geldikçe öfkesi yerini daha büyük bir intikam hissiyle kapladı. O hırsla doğruca gardırobun önüne gitti. Birbirinden renkli tasarım elbiseleri, dünyaca ünlü marka iç çamaşırlarını ve renkli fantezi çoraplarını kaptığı gibi yatağa fırlattı. Hırsından deliriyordu, demek usturuplu giyecekti? Görende kıçı açıkta geziyor sanırdı. Nasıl bir düşünceydi, ahlakı bez parçasının örttüğüne olan inançları, midesini bulandırıyordu. Demode kafaları ezbere düşüncelerini sirkülasyon yapmıştı. Bütün sinirini kumaş parçalarından çıkaracak şekilde onları odanın her bir yanına dağıttı.

Ona neyi giyip neyi giymeyeceğini dayatamazdı. Dilediği gibi giyer, istediği yerini örterdi. Hür doğmuştu, bu konuda hür kalacak, kendi hayatının efendisi olmak için hiçbir şeyden fedakârlık etmeyecekti. Önce gece elbiselerini aldı. Sawarovski taşlarla süslü çok şık bir elbiseydi. İki elinin arasında esneyen kumaşı yırtmak yetmedi. Başka bir kıyafet çıkardı, askılı elbisenin üzerinde uzun abaya vardı. Bunları bile kısıtlamayı başarmışlardı. İpek kumaşı dişlerken, kalp ritmi arttı. Birkaç denemeden sonra hepsinin kollarını ve bedenlerini sökecek şekilde çekiştirdi, parçaladı. Tüm kıyafetlere zarar vermek istedi ama bazılarının kumaşı o kadar esnekti ki ya da sağlamdı ki, yırtmak mümkün değildi, onları dişleriyle delik teşik etti. Gecelik takımları ise ipekti, dişleri kamaştıran bir sesle ikiye ayrıldı.

Dolaptaki kıyafetlerin çoğunu parçaladı. Giderek büyüyen kıyafet mezarlığının üstüne yeni kurbanlar yığmaktan büyük bir keyif alıyordu. Hem söyleniyor hem de nefes nefese kendini paralıyordu. Ona hükmetmesi bir yere kadardı ama ailesinin kadınlarının ne düşündüğü zerrece umurunda değildi. Onu bu şekilde kabullenmelilerdi. Hatta kabullenmeyip gitmesi için diretmeliydiler. Her seferinde, "Örtün," diyen sesi kulağında çınladıkça damarlarında dolaşan öç alma duygusu öfkesinin katlanmasına yol açıyordu. Zarar verdiği şeyler sadece kumaş parçası olabilirdi ama baş kaldırdığı şey bundan çok fazlasıydı, hissettiği rahatlık tarif edilemezdi. Öfkesinden titrerken ağlıyor, aynı zamanda küfrederek isyan ediyordu.

Kapının açıldığını duyunca Aişe'nin geldiğini sandı ama onun dehşet çığlığını duymadığı an donup kaldı. Ensesi ürperdi. Arkasını döndüğünde onu gördü. Fahd kapının girişinde dikiliyordu. Ona hükmeden otoriter bir stratejiyle bakıyor, her an gırtlağını sıkacak bir öfkeyle sabrını zorluyordu. Pelin ise yumruk yaptığı elleri, dimdik ve kaskatı duruşuyla ona meydan okumaya devam ediyordu. Parçalanmış kıyafet yığınına baktı adam, odanın her yanına savrulan parçalanmış iç çamaşırlarına da. Dişlerini sıkarak

ıslık sesinde soluk aldı. Bir şey söylemese de sessizliği en büyük küfürdü ve ondaki bu hareketsizlik kızı ürküttü.

Gözlerindeki hiddeti gördüğü an bacakları titredi, adam kıyafetlere bakıp gergin parmaklarını sıktı. Kız yere kapaklanmaktan çekindi. Kapı eşiğinde duran ve ona ikaz eden bakışlar atan bu adamın kararlı öfkesini ilk kez görüyordu. Camdan esen yel tülleri havalandırdı. Ağacın dalında kalan son yaprak misali içi sallandı.

Fahd kısa bir an gözlerini kapatıp dişlerini sıktı, gözleri açıldığında ise boğazını temizleyip boynunu kütürdetti. Yüzündeki hiddete tanık olmak bile tokat yemiş gibi hissetmesini sağlamıştı, bir adım gerilemek istediğinde ayaklarına dolanan elbise kıpırdamasına izin vermedi.

"Geriye kalan..." derken yerdeki yığına kaçamak bir bakış atıp sesli bir soluk aldı. Omuzlarını gerdi. "Hazırlan gel,"

"Gelmeyeceğim,"

"Sen bilirsin, sonucuna katlanırsın." Parmağıyla hem yeri hem de dolabı göstermesine gerek yoktu. Ne gözü kara ne manyak bir kadındı. Ne zaman canı yansa derinden, dönüşü inatçı bir acıtmaya dönüşüyordu. Ne akıl kar ediyordu ona ne de yapacaklarına fikir yürütebiliyordu. Alışmamak için direndikçe, acıya yelken açmaktan çekinmiyordu.

"İçin rahatladı mı?" Hiddetini ve öfkesini zar zor dizginlemeye çalıştığı belliydi, tane tane konuşmaya çalışıyordu. Yüzünden kızgınlığı, gözlerinden de için için harlanan arzusu okunuyordu. "Sen gördüğüm, en büyük cehennemsin Pelin!" Ve arkasını dönüp gitti.

Lanet olsun. Bunların hiçbiri olmasını planladığı şeyler değildi, bir anlık sinirle yapmıştı ama şimdiden pişman olmaya başlamıştı çünkü giyecek kıyafeti kalmamıştı. Neredeyse!

Elleri yanında yumruk olan adam banyoya giderken, bir şeyleri tekmelememek için dişlerini sıkıyordu. Ona karşı gardının düşmesinden sebep kendine yükleniyordu. Gözlerinde gördüğü parlaklıkla, o anda sırf ağlamasın diye istediğini yerine getirme arzusuna hükmediyordu. Said el Fahd genellikle gafil avlanmazdı ama bu asi kız gözlerine yerleşen yaralı bakışla ne zaman baksa yüzüne, bunu başarıyordu. Kollarının arasında ürkek halde dururken bile tedirgindi, ılık tenini ve tatlı reyhan şerbetine benzeyen tadını ondan bilerek esirgiyordu.

Derin bir nefes aldı. Kanında gezinen sıcaklığı bastırmaya çalıştı, kasıklarındaki gerginlik acı verecek nitelikteydi. Ona isyan eden dudakları aklına geldiği an tek yapmak istediği, ağzıyla onu susturmaktı. Öpücüğün neden olduğu arzu hiç beklemediği kadar kuvvetliydi. Gün geçtikçe ona karşı olan açlığı tükeneceğine artmaya devam etmekteydi. Bu tür bir açlık

hissetmeyeli çok uzun zaman olmuştu, hayır daha önce böylesi bir tutkuyla yanmamıştı. Bu açlığı tatmin etmek için tek bir öpücükten daha fazlası gerekiyordu. Ne yazık ki söz vermişti, isteyene kadar bekleyecekti ve kahretsin ki, Pelin hiç kolay bir kadın değildi. Onu kabul etmesi yıllar mı yoksa bir ömür mü sürecekti, bilemeyecekti. Umarın onun istemesi yaşlandığı zamana denk gelmezdi.

Keşke bu şekilde olmasaydı hiçbir şey, talihsiz bir tanışma olmuştu. Ona hak ettiği gibi bir başlangıç şansı sunsa, fikri değişir miydi? Sanmıyordu, onun katı inançları ve oturmuş bir kişiliği vardı. Ne kültürünü ne de yaşam tarzını asla kabul edecek biri değildi. Üstelik oldu ya başarılı bir tanışma olsaydı, o zaman ne olurdu ki, Fahd bu tür kızlarla flört etmeyi bilmiyordu. O hep almaya alışmıştı, zorla ya da baştan çıkararak...

Pelin Karalı! Halasına olan benzerliğiyle olağanüstüydü. Çocukken, Pelin Karalı'yı abisi Rüzgâr Karalı'nın yanında bir kez görmüştü ve unutulması zor bir kadın olduğunu o gün anlamıştı. Öldüğünü duyduğunda çocuk yüreği hayli üzülmüştü. Işıldayan bir güzelliği, dikkat çeken aurasıyla eşsizdi. Böyle bir güzelliğin artık dünyada olmaması ne acı gerçekti.

Fahd'ın babası, Rüzgâr Karalı'nın babasıyla hayli iyi dosttu, fakat Rüzgâr Karalı babasının izinden gitmemeyi seçtiği gün Fahd'ın babası ile arası açılmıştı. Babası öldükten sonra Rüzgâr Karalı ile Fahd'ın babası arasında husumet başlamış, kanlı bıçaklı düşman olmuşlardı. Babası öldükten sonra da senelerce Rüzgâr Karalı ile amcası Prens Abdullah arasındaki düşmanlık devam etmişti. Ta ki, Fahd ve Cem bir araya gelip bu amansız düşmanlığa son vermek isteyene kadar.

Fahd, o zamana kadar halasının minik bir kopyası olan Rüzgâr Karalı'nın kızının güzelliğiyle ilgili çok fazla hikâye dinlemişti ve onu gördüğü ilk anda da bu söylentilerin hiç de abartılı olmadığını görmüştü. Genellikle daha sakin, ehli ve vakur güzelliklerden etkilenirdi Fahd, ona sorun çıkarmayan ve itaat eden kadınlar tercihiydi. Siyah saçları, açık renkli teni ve kırmızı dudakları ile dünyasını tepetaklak eden kız karşısına çıktığı an, tüm huyları yerle bir olmuştu. Bu kıza daha ilk gördüğü andan beri karşı koyamamıştı ve ilk karşılaşmalarında gördüğü güzelliğin, sadece yüzüyle kısıtlı kalmadığını anlamıştı. Kıvrımlı vücudu, bir erkeği arzuyla kasıp kavuracak türdendi. Her zaman kendinden kısa kadınları olmuştu ama onun uzun ve şekilli uzuvları, dikkat çeken kalçası, büyük yuvarlak göğüsleri ne zaman aklına gelse, soluk alamamıştı. Tüm bu hatlar kendi bedenine değdiği anda nasıl hissedeceğine dair defalarca hayaller kurmuştu ve imkansızlığı aklına gelince de geçiştirmişti bu tutkusunu. Rüzgâr Karalı kızının bir adama kuma olmasını kabul edecek türden bir adam değildi. Üstelik

kızının gözünün önünden ayrılmasına da razı gelmezdi. Bu imkânsızlık aklını başına getirmişti, ta ki şans onu kendi ayaklarıyla getirip ellerinin arasına koyana kadar...

Bazen bir gülüşle başlıyordu hikâye, tek bir gülüşe bir sürü hayal saklanabiliyordu. Ve tek bir dokunuşla adeta cenneti hissettiriyordu. Kollarına düştüğü cehennemi de hediye ediyordu tek bir temas insana; çünkü ona hâlâ tam anlamıyla dokunamamıştı. Pelin Karalı, bedenini keşfeden kişinin Fahd olmasından hoşlanmıyordu. İstemediği, sevmediği ve sevemeyeceği bir adamla birlikte olmaktansa ölmeyi yeğleyeceğini açık açık haykıracak kadar cesur ve gözü karaydı.

O gece köle satışının gerçekleştiği mekânda, ayaklarının dibine düşecek kişinin o olduğunu bilmeden gitmişti ve kendini kollarına atan kadınla tüm dünyası tepetaklak olmuştu. Oraya ne için geldiğini ve ne yapmayı planladığını bile unutmuştu, tek düşünebildiği onun gözlerinde gördüğü korkuydu. Hayal mi gerçek mi olduğunu anlayamadığı kısacık temasla, zihni durmuştu. Ama sonra gerçekler jilet keskinliğinde içine işlemişti. O gün onu hediye etmesi için büyük prensle kumar masasına otururken, tek amacı sadece kazanmaktı, her anlamda. Onu kurtarmak ve karşılığında kendine sunulan minnetin keyfini sürmekti amacı fakat bir şeyler ters gitmişti. Onu hiçbir zaman istemeyen ve bunu açıkça belli eden kızın sesindeki bir şeyler onu kışkırtmıştı. Hikâye böylece başlamıştı çünkü kendisini birinin reddedebileceği daha önce aklına gelmemişti. Reddedildikçe kazanma tutkusu, hırsı katlanmıştı. Kızın onun tutkusuyla alay etme isteğine engel olmak için, bastırılmış zalimliğini üzerine püskürtmüştü. Ona *'hayır,'* dediği her an, yüzünde gördüğü kibirli ifadeyi tam bir şaşkınlık ve kafa karışıklığı içinde hazmetmeye zorlamıştı ve sonuç; başaramamıştı.

Pelin Karalı, güçlü adamların elinde yetişmiş prenses, her şeyin kendi istediği gibi olmasına alışıktı. Onu reddettiği gün bitmişti ona duyduğu o paha biçilemez hayranlık. Kibirli kıza, evrenin kendi etrafında dönmediğini göstermek için ders vermek istemişti. Bu işe girerken onunla pazarlık yapmak gibi bir niyeti yoktu -ta ki kız onu reddedip zekâsını küçümseyip ters köşe yapmaya çalışana kadar.

Oysa onu kurtarırken sadece güzel vakit geçireceği zamanları olsun istemişti, şimdi ömürleri işkence ile dolsa da ona haddini bildirecekti. Ona arzunun ne olduğunu öğretecekti, tutkunun ateşini gösterecekti ve aklına cinsellik geldiği anda, ondan başka hiç kimseyi düşünemeyecekti. Tek amacı buydu fakat ne zaman ona dokunsa... gözlerindeki isyana baksa... o güzel teni ve dudaklarını tatsa... bedeni tenine ve ruhuna değse... o an hissettiği güzel kıpırtı, karşı koymasına engel olamadığı bir özlemi içine

ekmekteydi.

Bir karanlık büyümekteydi içinde, kara delik gibi girdapları olan... Ucu bucağı olmayan, ne kadar verirse versin yetmeyen ne kadar severse sevsin daha fazlasını talep eden bir karanlıktı bu ve hayli kararlı bir tutum sergilemekteydi.

Malikaneden dışarı çıkan Fahd bahçenin derinliklerine dalarak, ormanlık araziye açılan çitleri geçti. Saatlerce kendi iç sesiyle kavga ederek yürümeye devam etti. Saat geç olmaya başladığında eve dönmeye karar verdi. Ağaçların arasından çıkınca bir kaleyi andıran mütevazı malikânesini karşısında gördü. Kendine göre mütevazı denecek kadar büyük olan ama çok kimseye göre bir sarayı, bir kaleyi andıran malikâne, okyanusa yakın bir konumdaydı.

Güney kenarında yükselen sağlam duvarlarla çevriliydi ve tek kattan oluşan, dikdörtgen şeklindeki tasarımı sadeydi. Ortasında dikdörtgen bir avlu vardı, gösterişli bir fıskiyeyle görsel şov sunmaktaydı. Güneyinde çöl, batısında orman ve kuzeyinde denizler olduğundan, konumu paha biçilemezdi. Şimdi bu kocaman arazinin içinde bir inci kadar küçük kalan malikane, ona hem yabancı hem de çok soğuk gelmemekteydi. İçinde yaşayan kadın kayıtsızlığını alt etmişti. Sabah evden çıkmak istemeyen, akşam eve dönmek için sabırsızlanan bir adamı yoktan var etmişti. Oysa Fahd eve ayda yılda bir uğrar, geldiği zamanları da kısıtlı uykusuyla geçirip tekrar kendini işine adardı. Şimdi ise iş ikinci planda, evi ise ilk sırada yer almaktaydı.

Bahçenin sınırlarına geldiğinde, saatine baktı. Yemek için hazırlıklar başlamış olmalıydı. Onu bu akşama mecbur bırakan amcasının beklemekte olduğunu hatırladı. Yaşlı adam onunla konuşmak istiyordu. Moroi'ler Fayz soyundan gelen birkaç adamı kaçırıp saklamıştı. Fahd daha kanı kurumamış *'Kumluca,'* katliamını aydınlatamamıştı. O gün de yapılan infazlardan dolayı yargılanmaları için suçluları bulmaya çalışıyordu.

Bu, Fahd'ın ilk kanunsuz işi değildi. Ailesinin son yüzyıldır kanunlarla başı dertteydi, adaleti görmemek gibi garip kibirleri vardı. Üstelik Kral Ahmet için işler istediği şekilde yürüdüğü sürece adaletin bir önemi yoktu. Onun ekmeğine yağ sürüldüğü sürece devran sürüp gitmek kolaydı. Bu da çarkın gidişatından hoşlanmayan Fahd için bardağı taşıran son darbeydi.

İstekleri onlar için uygun değildi, ancak onların istekleri de Fahd için uygun değildi. Fakat Fahd akıllı adamdı, daha evvel gördüğü soyut gerçekleri göz ardı edemezdi. Kendi gibi olanların iğne gibi göze batma özelliği vardı. O yüzden samanların içinde iğne olmak, kadife bir kumaşta iğne olup göze batmaktan daha güvenliydi. Daha beş sene önce en büyük- gizli destekçisi olan Bolin reisinin Kraliyet Danışman Meclisi tarafından fark

edilip dışlanması ve Kral'ın emriyle yasal haklarından mahrum edildikten sonra bir bahaneyle asılması, unutulmamıştı. Adam hata yapmıştı ve gerçekleştirdiği ilk eylemle cezasını ölüm olarak belirlemişti. Yakalanıp öldürülmelerini bizzat Kral kendi emretmişti. Bu komisyon da onların ortadan kaldırılması görevi de Fahd'ın değerli amcası Abdullah Bin Hamza'ya verilmişti. İyi birilerini, kendi iyiliği için yolundan hiç düşünmeden çekmişti Prens Abdullah!

Amcasının görevi devralmasıyla eli ayağı bağlanmış olan Fahd, gözlerin üzerine çevrilmemesi için işlerin seyrine girmesini sağlamıştı. Ama bugün bu dünyada yeri olmaması gereken bir aşiret olan Fayz'ın soyundan kalanların, eski toprakları olan Kum Tepeleri yakınlarında olduklarını duyumsamıştı.

Ve ne yazık ki bir şeylerden şüphelenen amcası artık ondan desteğini çekmeye başlamıştı. Bu yüzden de görevlerini tek başına ihya etmeye yeltenmekteydi. Fahd her zaman amacına ulaşmak için daha iyisini yapacak kadar zekiydi, bir de amcasının gözü üzerinde, çelme için açılan ayağı yolunda olmasaydı hayat daha iyi olacaktı.

Ailesinin kanunsuz işlerine rağmen, hâlâ ona destek vermeyi kabul edecek dostları vardı!

Tek bir emirle gelen sorumluluk hissi tüylerini diken diken etmeye başlamıştı. Gün ortasına kadar en azından sakindi ancak şimdi tamamen neşesi kaçmıştı. Akşama doğru yaşananları elinden geldiğince aklından uzaklaştırmaya çalışıyordu ama kızın isyanı, o nazik öpücüğü hafızasına kazınmak için darbe vurmaya devam ediyordu. Bu kadar sade ve tutkudan yoksun bir öpücük neden kendini huzursuz hissetmesini sağlıyordu. Fahd kafasındaki arzu kıvılcımlarını silip yerine asıl meseleyi koymaya çalışarak, amcasının yanına gitmek için çalışma odasının yolunu tuttu.

Birazdan (savaş) yemek başlardı...

Yemek salonuna doğru yayılan sesleri takip ederken Pelin, içeriden gelen homurtular geç kaldığını anlamasını sağladı. Fahd özellikle onu öfkelendirmek için bunu yaptığını sanacak ve kızacaktı. Kesinlikle yavaşlığını görevinden kaçmak için bir yöntem olarak yorumlayacaktı ama tüm kıyafetlerini parçalamış bir kadının o yığının içinden kendine uygun bir giysi bulması ne kadar kolay olabilirdi ki!

Bu hiç de adil değildi. Oysa burada olmak onun için ne kadar zordu, keşke anlayabilseydi. Bir sürü akbabanın önünde sergilenmek zorunda

bırakılıyordu. Üstelik söyleyeceği tek sözü yoktu. Üzerini son defa kontrol etti, herkesin aksine uzun elbiseler giyip başını sıkıca kapamak yerine, dizlerinin hemen altında biten rahat kesim elbisesini giyip, saçlarını omuzlarından aşağı salmıştı. Evin içinde bari ona özgürlüğün kumaştan ibaret olmadığını gösterip, hürlüğün bir parçasını tattırmalıydılar. Onların yaşam biçimlerine ayak uydurmak zordu, örtülerinin altına girmek ve onlar gibi davranmak da zordu ve buna rağmen alışması için zaman tanımıyorlardı. Onun fikirlerine, tutumuna saygı duymayı öğrenmeliydiler. Fahd onu yemeğe katılması konusunda zorlayarak, intikam mı alıyordu yoksa böylece sürece alışacağını mı sanıyordu, bilmiyordu. Bu tutumunun hoşuna gitmediği gerçekti. Umarım bu geceyi yeniden onun düşmanlığını kazanmadan atlatabilirdi çünkü vereceği ceza aklına geldikçe, kanı donuyor, arsız bedeni yanıyordu.

Sorumlulukların üzerine çok fazla geldiğinden korkuyordu ama alışmaları gerekiyordu, Pelin buydu, değişmekte istemiyordu. Aklına ailesi geldi, özellikle de her akşam yemek masasında beliren huzuru, içi buruldu. Şimdi o masa ne kadar sessiz, herkesin gözü dalgın, midesi boş mu kalmıştı. Biliyordu, içinden bir ses onların boğazından tek bir lokmanın istekle geçmediğini fısıldıyordu. Burnunun gerisi sızladı. Pes etmeyecekti, bir gün o masada yine aynı huzuru yakalamak için sakin ve mantıklı kalacaktı. Her şeyi mahvetmeye hiç mi hiç niyeti yoktu. Gülümsedi. Bu şekilde devam etmesi için onunla çatışması gerekse bile, bu hiç sorun değildi.

Nefesini tutup içeriye bir bakış atmak için, salonun hemen dışındaki kapı boşluğuna yerleştirilen sütunun arkasında durdu. Büyük odanın içi yüksek sesle konuşan, en sakin konuşmaları bile kavga ediyormuş gibi hararetli olan, renkli giyimli, yüzleri dışında her yanları kapalı kadınlarla doluydu. Hafif akşam yeli pencereden içeri süzülüyor olsa da çölün sıcaklığı, sıra dışı bir şekilde ısrarcı olan denizin serinliğiyle baş edemeyecek kadar güçsüzdü. Masadaki yemeklerden gelen baharat kokusunu hissedebiliyordu.

Bakışları, tepkisini ölçmek için büyük amca Abdullah'ı aradı. Her zamanki gibi güzel keten elbiseyle yemek masasının başında otururken, bir Kral kadar vakur ve otoriter görünüyordu. Kadınlar ondan çekiniyordu, o izin vermediği sürece ağızlarını dahi açmıyorlardı. Fahd bu adama ne kadar çok benziyordu, bu gerçekle ilk kez yüzleşiyordu. Arkasında tanıdık birilerinin varlığını hissettiği anda, tam içeri girmek üzereydi.

"Bu şekilde masaya oturduğun an, tüm kadınlar seni lanetleyecek."

Bunu söyleyen Fahd'ın henüz on üç yaşındaki kızından başkası değildi ve Pelin onun ne dediğini az da olsa anlamıştı. Babası gibi kara gözlerini

eteğinin bittiği yere dikmiş, kınayan kaşlarını çatarak onu eleştiriyordu. Bu ufak kız üzerine çok gösterişli bir saten elbise giymiş, yaşına uygun olmayan altınlarla kendini donatmıştı. Üstelik sürme çekilmiş gözleriyle Pelin'in kaşlarının çatılmasını sağlamıştı. Ellerinde ise kınadan yapılmış bir dövme vardı. Nakış nakış kaderi işlenmişti parmaklarına.

Ona alaylı bir edayla gülümsedi Pelin, "Eleştirmek için daha düzgün bir şekilde giyinmeliydin ki sana hak verebileyim, sen de yaşından hayli büyüklere özenmişsin."

"Ben gayet normalim,"

"Gördüğün gibi kendi kültürüme göre, bende gayet normalim."

Ona laf yetiştirmesi kızı afallatmıştı. Şaşkın bir şekilde kibar ağzını açtı, sonra aynı hızla kapatarak yanından koşar adım uzaklaştı. Pelin arkasından bakarken gülümsedi. Ufak burnu kibirle kalkan kız hızla annesinin yanına gidip kulağına bir şeyler fısıldamaya başladı. Kadın duyduklarına şaşırarak önce aşırı bir tepkiyle nida koparmış, sonra mutlu bir şekilde yanındaki kumasına fikrini belirtmek için kulağına eğilmişti.

Arkasında beliren boğaz temizleme sesiyle tekrar arkasını döndü Pelin ve bu sefer kendini Zehra'nın gülen kahve gözlerine bakarken buldu.

"Babam bunu hoş karşılamaz bence, sonra canın sıkılmasın."

"Ben ayıplanacak ya da eleştirilecek bir şey yapmıyorum, nasıl ki siz bana kendi kültürünüzü dayatmaya çalışıyorsanız, ben de size benim yaşam biçimimi göstermeye çalışıyorum. Benim sizden evvel bir hayatım vardı ve alışkanlıklarımı değiştirmek istemiyorum."

"Bugün diretmenin yanlış olmadığına emin misin, tüm alenin kadınları seni görmeye gelmişken."

Pelin omzunu sarstı. "Asıl bugün zamanı, alışmalılar. Beni olduğumdan farklı biri olarak kabullenmeleri daha yanlış olmaz mı?"

"Bazen seni cidden çözemiyorum."

"Çözmene gerek kalmayacak, gideceğim."

Kız iç geçirdi. "Sen babamın gözlerine hiç bakmadın sanırım." Babam kelimesi Pelin'in tüylerini diken diken etmişti. "Ben o bakışlara sahip adamın buna razı geleceğini hiç sanmıyorum."

"Sen ne biliyorsun ki?"

"Çok acının her insanı olgunlaştırmadığını; yaşlandırdığını, çok bilmenin insanı olgunlaştırmadığını; uzaklaştırdığını biliyorum. Hepimize oluyor zaman zaman, tek değilsin. Anlaşılmıyoruz, iyi davranılmıyoruz. Bazen utanıyoruz yaptıklarımızdan, yerin dibine giriyoruz. Ama inan bana senin girdiğin yerin dibi benimkinden daha az değil. Herkesin derinlik algısı

korkusuna göre değişir, kimi bir metreden, kimi bir santimden çekinir. Sadece kendini kırıklarla dolu sanıyorsun, oysa annemin senden farkı yok. O da paramparça bir kadın ama inan bana başkasını acıtmıyor. Mesela Amina ablam kadar yalnız kimse yoktur. Düşünsene babamın hayatında hiç yer edinmemiş biri, çocukluk anısı, eski bir dosttan bile daha uzak tutulan ve buna rağmen onunla yaşamanın bir yolunu bulmak için kendini şartlandıran biri. Sanma onun yalnızlığı senin ıssızlığından daha ürkütesi... Bu evde öyle ya da böyle herkes senin gibi, benim gibi hissediyor yalnızlığı ve yalnızlığına sarılıp yaşamaya alışıyor. Bu evde insan olmak için savaş veren her kadın, emin ol payına düşen esareti hissediyor. Korkan, üzülen, utanan, yorulan ve hâlâ umutla çırpınan bir sen değilsin...Herkesin hayali başka olabilir ama inancı hala olacağı yönde. İnan, hepimiz biraz sana benziyoruz!"

Zehra gülümseyerek hiç konuşmadan yanından ayrıldı. Eleştirmedi, hor görmedi, kıyaslamadı ya da diğerleri gibi küçümseyip ona haddini bildirmemişti. Tuhaf bir kızdı, sakin sakin konuşuyor, sesini ayarlamasını biliyor ve en önemlisi de diğer kadınlar gibi yüksek sesle ve hararetli bir şekilde konuşmuyordu. Ölçülü ve zarifti. Zayıftı, bir dal kadar ince bedeniyle her an kırılacak gül dalına benzemekteydi. Ritmik adımları ufaktı. Yüzü güzeldi ama zayıflığından sebep yaşından daha büyük duruyordu. Gözleri ise yaşından çok olgundu, üstelik biraz melankolik bir tutumu vardı. Kederli sesi, insanı onu kollarına almak için yüreklendiriyordu. Bu düşüncede Pelin'in tüylerini ürpertiyordu. Yanından geçmekte olan Aişe onu görmeyince kısık sesle yanına çağırdı. Kadın kızı gördüğü an neredeyse elindeki tabağı yere düşürecekti. Şaşkın bir halde önce açık saçlarına sonra üzerindeki mütevazi kesim yakası olan elbisesine baktı. Onaylamaz bir tavırla başını göğe kaldırıp dua etmeye başladı.

Pelin kendine engel olamayarak gülümsedi. "Fahd nerede?" diye sordu.

"Şimdi nerede bilmiyorum ama birazdan sizin odanızda olacak, elinde bir kırbaçla diline beddua donacak..." Kadının rengi beyazlamıştı. Pelin'in kanı çekildi bir an, pislik adam demek kadınlarına böyle ceza veriyordu. Yardımcısına bakarken kaşlarını çattı. "Bence hemen odana gidip üzerine..."

"Aişe!"

Kadın ağzının içinde homurdanarak eteğine bakarken, kızarmaya başlayan yüzünü saklamaya çalıştı. Tekrar gözleri birleştiğinde, Pelin'in alaycı bakışlarını görünce onu bir kez daha uyardı. Pelin ise umursamadı. Başıyla masayı gösterdi. "İçerideki kadınlar kim?"

"Prens Abdullah'ın zevceleri, efendimizin ablaları ve kuzenleri..."

Pelin'in gözleri kocaman açıldı, içeride bir düzine kadın vardı. Bu yaşlı adamın bir haremi mi vardı? Hepsi mi karısıydı?

"Ka... kaç... karısı var?" diye sordu korkuyla. Masada sayabildiği yirmi beş kadın vardı."

Aişe kızın rengini görünce yanlış anladığını kavrayarak, "Prens Abdullah'ın beş karısı vardı, biri geçen yıl vefat etti, dört karısı, on bir de kızı mevcut. Normalde yirmi üç kızı var, aslında otuzun üstünde çocuğu olduğu bilinir ama çoğu ölü doğdu. Diğerlerinin evleri buradan uzak, o yüzden onlar da başka zaman katılacaktır yemeğe."

Pelin yutkundu, beş karısı olan ve düzinelerce çocuğu olan adama baktı, binlerce torunu olmalıydı. Bedenine biri tekme atmış gibi sağ gözü seğirmeye başladı. Rengi teninden çekilince, Aişe endişeyle gözlerini kırpıp kaşlarını kaldırdı.

"Madem üzerini değiştirmiyorsun, o zaman hazırlıklı olmalısın, ceza kapıda duruyor."

"Bir sorun çıkacağını sanmıyorum, üstelik bu kadınlar benimle ilgilenmeyecektir, baksana Amina ve Alya ile araları iyi gibi."

"Bu şekilde giyindiğine göre, seninle fazlasıyla ilgileneceklerdir emin ol."

Pelin bunu umursamıyordu ama yine de farkında olmadan salona baktı. Gözleri Fahd'ı aradı. O olmadan masada olmak istemiyordu. Gözlerini ona diken onca kadınla yaşlı bir adamın göz hapsinde kalmak ürkütücüydü. Masanın sonunda, Zehra'nın yanında boş bir koltuk vardı ve sanırım o yer kendine ayrılmıştı. Masanın diğer ucu Fahd için ayrılmış olmalıydı ki, adam yerini aldıktan sonra sanki orada olduğunu biliyor gibi yüzünü ona çevirmişti.

Gözlerini kendine dikmiş, çatık kaşlarının arkasından ona bakıyordu. Nefesi kesildi. Fahd'ın ifadesi gerildi ve az önceki sakinliğinden eser kalmadı. Pelin den boğuk bir inleme sesi duyuldu. Yüzünden kanın çekildiğini hissetti. Fahd bile ona böyle bakıyorsa, sanırım Aişe haklıydı, üzerini değiştirmeliydi ve ne yazık ki geç kalmıştı. İnlememek için parmakları dehşetle dudaklarına gitti.

Hangisinin daha kötü olduğuna karar veremiyordu: Onu uyaran gözlere meydan okumanın yanlış olması mı, yoksa bu öfkeyi tetiklemekten hoşlanmış olması mı? Kocasıyla birlikte diğer kadınlar da onun varlığını fark etmişti. Bir korkak gibi burada saklanmayacaktı. Pelin sütunun arkasından çıktı. Tedirgin bir ifadeyle masaya yöneldi. Onu gören kadınlar hep bir ağızdan konuşmaya ve eleştirmeye başladı. Görümceleri yanındakine sanki körmüş gibi gördüğünü anlatıyor, diğeri cık cıklıyordu. Ne kadar

soğuk ve onaylanmaz karşılanmış olursa olsun, Pelin halinden memnundu. Prens Abdullah Bin Hamza ise sessizdi. Elini çenesine koymuş, gün görmüş gözlerini kısmış dikkatle onu izliyordu. Gözlerinden ne düşündüğü okunmuyordu yaşlı adamın ama yüzünde bir saygı ibaresi vardı, birazda meydan okuma. Pelin ondan korkmadığını ve ne düşündüğünün umurunda olmadığını belirtircesine çenesini havalandırdı. Bakışlarını sesten ve üzerine dikilen gözlerden sıyırarak, masaya odakladı. Yemekler bol ve gösterişliydi. Sadece tek bir şey eksikti: hâlâ ortada servis tabakları mevcut değildi.

"Hayırlı akşamlar," diye mırıldandı.

Kızın yüzünde kederli bir gülümseme belirdi. Kurnaz kocası onu zora sokmanın yolunu bulmuş, sırf kendisine itaat ettiğini göstermesi için ailesinin gözüne sokmuştu. Bir madalyayı hak etmişti, en yakında zamanda mor bir gül şeklinde gözüne asmak istiyordu. Lanet olsun. Pelin onu suçlamıyordu tabiî ki, sonuçta adam evlendiği karısını ailesiyle tanıştırmak istiyordu. Biraz geç olsa, buna hakkı vardı. Asi karısı ise bu gece giyim tarzıyla rest çekerek onu utandırıyordu.

Prens Abdullah bakışlarını Pelin den alıp yeğenine çevirdi. Fahd'ın öfkeden çenesi kasılmıştı ama aynı zamanda gözlerinde hoşnut bir gurur vardı. Karısına bakarken tüm dünyaya kafa tutacak kadar kudretli duruyordu. Bu kız ona iyi geldiği kadar belada olacağa benziyordu çünkü Karalı'nın kızı, tüm erkeklerin sahip olmak isteyeceği bir mücevherdi. Cesareti, ifadesi, zarafeti hazine gibiydi. Ve erkeklerin gözünü hırs bürüdüğü zaman, savaş kaçınılmaz olurdu. Umarım asi inadını en kısa zamanda törpülerdi yeğeni, yoksa hem kendi başına hem de ailesinin başına çok iş açacak gibi duruyordu.

Kız masaya yaklaştığı ân, ona dikkatle bakmak için başını sağa sola çeviren kalabalık aniden sessizleşti ve tüm kadınların gözleri onu eleştiren bir ifadeyle lime lime etti.

Fahd onu sessizce izledi. Asil duruşu, kafa tutan hali içinde bir yerleri gıdıkladı. Onun bu yanı nefesini kesmişti, şimdi herkesin beklentisi ona bağırması, hatta peşinden sürükleyerek odaya götürüp kırbaçla terbiye etmesiydi ancak Fahd ilk defa bu kadının hükmetmesine boyun eğmek istemişti. Susmuştu. Ne masaya uygundu ne de kıyafeti kadınlarının alışık olduğu bir tarzdı. Ama o bunu yok sayarak parlak siyah saçlarını sırtından aşağı salmıştı, uzun kıvırcık tutamlar tıpkı kendi gibi asiliğini ilan ederek omuzlarında titremişti. Hatları gayet güzeldi ama güzelliğini daha da çarpıcı yapan kar beyazı teni, paniklediği zaman açılan ve akik taşına dönen gözleriydi. Yakut kırmızısı dudakları gerginliğini belli ederek sımsıkı kapanmış ve düz bir çizgi halini almıştı. *'Lanet olsun,'* diye geçirdi içinden Fahd. Duruşundaki

zarafete methiyeler dizmek istiyordu. Bu arzusuna anlam veremeyerek kaşlarını çattı. Aptal bir adam gibi ona iltifat etmeyecekti. Kahrolası kadın, onun sabrının sınırlarını görmek için yemin etmiş gibiydi. İçinde hissettiği öfke hem çok yoğun hem de çok anlamsızdı. Bu kızın üzerinde hiçbir hak iddia edemeyeceğini ilan etmişti ama ona hükmetmek yerine içgüdüleri onu sahiplenmişti. Amcası ile gözleri çakıştığında, utanarak derhal bakışlarını çekti. Daha düzgün bir şeyler giymesini sağlamak için onu omzuna atıp odalarına taşıma isteğine karşı koydu, koltuğunun kolçağını sıkı sıkıya tuttu. Elbisesinin geniş eteği aslında çok kısa değildi ama onların adetlerine uygun ölçüde de değildi, kıvrımlı hatları hayaline gelmeyecek düşler gördürüyordu. Daha bu sabah giydiği ve neredeyse içini belli eden transparan kıyafeti kadar bedenini belli etmiyordu. Bu elbiseyle, göğüslerinin diri ve yuvarlak hatlarına kadınlar gıpta ile bakıyordu.

Fahd koltuğun kolçağını o kadar sıkmıştı ki, mobilyanın parmaklarının arasında un ufak olacağını düşündü. Bu kız ne yapmaya çalışıyordu? Zar zor bastırdığı isteklerini tahrik etmeye mi çabalıyordu, yoksa yine isyan etmeye mi yelteniyordu? Öfkesinin yatışmasını bekledi ama salondaki kadınların hep bir ağızdan onaylamayan konuşması, buna rağmen onun cesur ve alt eden bakışları, bunu daha da zorlaştırdı.

Abdullah Bey kadınların sesini tek bir hareketiyle kesmeye yeltenmedi. Bu kutlu görevi yeğenine devretmişti. Fahd ağzının kuruduğunu hissetti. Karısı ortalığı çıt çıkarmadan karıştırmıştı. İşte yine ilginin odağıydı ama bunun farkında değildi. Bu kadınlar onu üzmek pahasına odasına göndereceğini falan düşünüyorsa, yanılıyordu. Üstelik amcası hâlâ kızmamıştı, aksine yaşlı yüzündeki gurur gayet belirgindi. Kızının ve ikinci karısının etraflarındakileri nasıl kışkırttığının farkında değil miydi?

Pelin'in kadınlarla geçireceği ilk gerçekçi karşılaşması ve yemeğiydi. Tahmin ettiği gibiydi, düşünceleri kendi kısır döngülerinde geçişmişti. Bir insanı yargılamak onlar için çok kolaydı. Yavaş konuşulunca anladığı Arapça ile kendi hakkında hiç de iyi konuşmadıklarını fark etti. Sürekli Alya ve Amina'ya bu durumla nasıl başa çıktıklarını soruyor, Fahd'ın bu rezilliğe nasıl izin verdiği konusundaki meraklarını bildiriyorlardı. Birkaçı kocasının böyle bir duruma müsaade etmeyeceğine, birkaçı da alışma sürecinin hayli zor olduğuna dair konuşuyordu. Biri de hâlâ asi olduğu için, kırbaçla cezalandırması gerektiğine dair fikirlerini savunuyordu. Hatta cezasının ne olması gerektiğine dair söylentilerini ortaya çekinmeden atıyordu.

Pelin ise onların hakkında vereceği akıbeti dinlemek zorunda kalmıştı. Huzursuz halde otururken elinin üzerinde bir dokunuş hissetti. Hiç beklemediği bir yerden hiç beklemediği anda gelen bu destek onu hayli

şaşırtmıştı. Başını kaldırdığında, şaşkın gözleri iri kahvelerle buluştu. Zehra ona gülümsüyordu. Herkesin aksine, kadının kadına desteğini gösteriyordu. Biri diğerine yardım ederken, illa sebep mi olmalıydı? En zor zamanlarda başka birinin hüznünden faydalanmak insanlık olmuyordu. Aksine asıl insanlık, ona destek olamazken bile güç olmak için çaba gösterdiğinde ortaya çıkıyordu.

"İnsanlar konuşur," dedi Zehra kısık bir sesle. "Kadınlar daha çok konuşur çünkü burada kadınların hiçbiri bunu yapmaya cesaret edemez. Kendilerinin yapmasına izin verilmeyeceğini bilir. Sırf hasetlerinden, cesaret gösteren birinin de cezalandırılmasını ister."

Korkma Pelin, seni görüyorum, duyuyorum ve anlıyorum demenin ne güzel yoluydu.

"Başarı sadece iyi okullarda okumakla gelmiyor. Ödül aldığında tescillenmiyor. İyi para kazanan herkes zengin olmuyor. Adının önüne bir sıfat eklemek seni kimseden üstün kılmıyor. İyiyi kötüden ayırıp, büyük küçük herkese bir şeyler öğrettiğin zaman başarırsın. Çabalarken gerçekleşen tüm yorgunluğa, kırgınlığa, hüzne, kalp kırıklığına, duygu harbine, düşmelere, sürünmelere rağmen ayakta durmaktan korkmuyorsan, başarılısın. Bir dakika önce dünyalar üstüne çömüş gibi hissedip, iki dakika sonra ayaklanıp dünyayı sırtlanacak gücü kendinde buluyorsan, başarılısın. Okuduğun kitabın, izlediğin filmin, dinlediğin şarkının anlamını keşfedip hayatın tadını alıyorsan başarılısın. Kalbini yoran sıkıntıları, başına açılan belaları, aklını çelen hataları, gözlerini ıslatan acıları atlatacak kadar kendine güveniyorsan, güçlüsün."

"Yani diyorsun ki, herkesin mutluluğa giden yolu farklıdır."

İki kadın da kısacık bir an gülümsedi. Pelin elini sıktı minnetle, sanki iki katı daha güçlenmişti. Başını sallayan Zehra dalgınlıkla babasına baktı, hiç sesini çıkarmadan duruyordu. Ne düşündüğü belli olmuyordu her zamanki gibi ama bakmaya devam ediyordu. Gözlerini çeken Fahd, "Servis nerede kaldı?" diye sorarak kendini toparladı.

Hizmetli kızlar koşturur vaziyette ellerinde büyük tepsilerle çıkageldiler, tepsiler iç pilavı doluydu ve hepsinin üzerinde ufak bir kuzu yatıyordu. Pelin pilavın kokusunu sevmişti, farklı bir baharat kullanmış olmalıydılar, burada kaldığı süre içinde onların baharatlarına alışmaya da başlamıştı. Kuzu yemeyi sevmezdi ancak pilav hayli çekici duruyordu. Şerbetler servis edilirken, önünde tabak göremeyince ifadesi değişti. Pelin herkesin önüne bakarken Fahd onun neyi aradığını anladı. Onun üzülmesine dayanamıyordu ancak bu duruma alışması için müdahale de etmiyordu. Üstelik otoritesinin sarsılmasından mı çekiniyordu yoksa yaptığına katlanması

gerektiğini mi düşünüyordu, belli değildi. Bu suskunluğu bilmiyordu Zehra. Babasının yeni karısının üzerine titrediğine ve bunu kimseden saklamadığına defalarca şahit olmuştu. Ona bir zarar verilmesine engel olduğu gibi, üvey annesinin ve annesinin zarar vermesine yasak getirdiğine şahit olmuştu. Onları sert bir dille uyarmış, her hamlelerinin bir bedeli olacağı konusunda garanti sunmuştu. Üstelik iki aydır kız buradaydı. Onun daha bir kez olsun kendisi için bir şey istediğini ya da aşırı bir istekle karşılarına geldiğini görmemişti. Gerekmedikçe odasından dışarı adım atmıyordu ilk zamanlar, son zamanlarda ise kütüphane ve bahçe dışında kimse ile temas kurmadan hayalet gibi yaşamayı öğrenmişti.

Kadınlar volümlerini arttırarak konuşmaya başlayınca ve hadlerini aşınca, Fahd elini masaya sert bir şekilde vurdu. Uyarıcı halde dişlerini sıktı. "Afiyet olsun," Herkes susması gerektiğini anladı.

Kadınların sesleri bıçak gibi kesilmişti. Amcası ise hâlâ sessiz şekilde Fahd'a bakıyor, konu hakkında bir yorum yapmıyordu. Kadınlar yemeğin lezzetine ve etin güzelliğine kapıldı. Hepsi pilava birden dalınca, Pelin ağzı açık onlara bakakaldı. Çünkü hâlâ masada servis tabakları, çatal kaşık yoktu ve ortalara serpiştirilen tepsilerdeki pilavları, elleriyle yemeyi düşünüyorlardı. Bakışları büyük amcaya kaydı.

"Bismillah," dediği gibi elini pilava daldırdı. Parmak uçlarıyla aldığı pilavı avucunun ortasında sıkarak yuvarlak bir lokma haline getirip, ağzına attı. Yapış yapış yağlar elinde parladı. Genç kızın midesi kasıldı, bakışları diğerlerine kaydı. Hepsi aynı şekilde yemeye başlamıştı. Ona göre bu kaldırabileceği bir görsel değildi. Hazır değildi, hatta hazmedemediği bir eylem haline gelmişti. Pelin elini midesine bastırarak kasılmaları engellemeye çalışırken, kadınlardan birinin elindeki yağı yalaması ve aynı elle tekrar tepsiye uzanıp yeni bir sokum almasıyla, gırtlağından safra dolu bir hırlama yükseldi. Bakışları kocası olacak adam kaydı. Fahd da aynı şeyi yaparak pilava uzandı. Eti kopardı, pilavla birlikte avucunun ortasında lokma haline getirip yedi ve kızın midesinde biriken safranın ağzına doğru yükselmesine neden oldu. Masadan nasıl kalktığını, eli ağzında nereye koştuğunu bilmiyordu. Sadece yağlı parmaklar gözlerinin önünde dönmeye devam ettikçe, lavaboya yetişemeyeceğini düşünüyordu. Neyse ki yetişti, sabahtan kalan ne varsa çıkarınca rahatladı. Yüzünü yıkayıp bu işkenceye daha fazla katlanmak istemediğine karar verdi. Bir süre pilav yiyebileceğini sanmıyordu. Lavabodan çıktığında onu kapının girişinde sabırla bekleyen Zehra ile karşılaştı.

"İyi misin?" diye sordu nazik bir edayla.

Başını salladı kız, utanmıştı. Bu yaptığının ne affı ne de izahı vardı.

İnsanlar onu yanlış anlamış olmalıydı. Onlardan tiksindiği yoktu, bu alışkanlık onlar için doğal olabilirdi ama ömrü boyunca çatal bıçakla yemek yiyen ve belli bir nizam içinde sofra adabı gören kız için, bu durum çok fazlaydı.

"Ben sadec..."

"Babam seni sofraya bekliyor," dedi Zehra sözlerini kesip uyararak.

Gitmek istemiyordu Pelin ancak onun bu mazeretine çok kızdığını hatta bunun için cezalandıracağını düşünerek, başını salladı. Fahd geri dönmeyeceğini nasıl anlamıştı da kızını peşine göndermişti ki, bu adam iyice aklını okur olmuştu.

Az evvel mide bulantılarıyla kalktığı masaya şimdi isteksiz halde geri döndü.

Masadakiler ona küçümseyen bir vaziyette bakıyor, onaylamaz seslerini çınlatıyordu. Pelin Fahd'a hiç bakmadı, korkuyordu. Yerine oturup itaat ettiğini göstermek istiyordu fakat gördüğü şeyle bir an şaşırdı. Önünde bir servis tabağı vardı. Üstelik çatal bıçak da gelmişti. Başını kaldırdı. Fahd ilgisiz bir şekilde şerbetinden içiyordu ve o yokmuş gibi yemeğine devam ediyordu. Yerine oturan Zehra uyararak onu dürttü. Pelin ne yapması gerektiğini biliyordu. Çat pat bildiği lisanla herkesten özür diledi. Çatalına uzandı. Saygısızlık yapmak istemedi. Bir daha kimseye bakmadı, eğer bakarsa midesi yeniden ağzına gelecekti. Aynı hatayı tekrarlayaraktı. İsteksiz şekilde pilavından bir çatal adı, ağzında büyüyen lokmayı sorunsuz şekilde yuttu. Onun yemeğe başlamasıyla kadınların sesi azalmış, daha çok kendi aralarında fısıldaşmaya dönüşmüştü.

Bir ara başını kaldırdığında, Fahd'ın yanındaki kadınla konuşmak da olduğunu gördü. Kadın gülümseyerek çaktırmadan laf sokuyor, Fahd ise sakin ve keyifli bir şekilde ona cevap veriyordu. İkilinin bakışları çakıştığında ise gülümsüyorlardı. Zalim kocasının kadına karşı müthiş bir saygıyla konuştuğunu görmek hem şaşırtıyor hem de öfkeden kudurtuyordu. Onu ilk defa birine böylesine nazik davranırken görüyordu. Zehra'dan başka birine!

Midesi bu sefer yemekten ötürü değil, değişik bir şekilde hissettiği hazımsızlıktan kasıldı. Dizinde duran eli kasıldı. Fahd pilavını yerken kadın bir şey söyledi, bıyık altından güldü ve keyifle cevap verdi. Pelin dişlerini sıktı. Kadınla göz göze geldiklerinde ona gülümsedi fakat kocasıyla gözlerinin içine baka baka kısık sesle flört etmeye de devam etti. İşin tuhafı da buna ne kadınların ne de amcasının bir şey dememesiydi. Görmezden gelindi ya da cidden kimse dikkat etmedi çünkü ikili dikkat çekmeyecek

kadar kısa ve kısık sesle konuşmaktaydı. Pelin elindeki çatalın sapını sıktı, kadın yine kocasına doğru eğilerek bir şey fısıldadı.

"Allahtan belanı bulmuşsun Said," dedi eğlenen bir vaziyette.

Fahd kısa bir an kaşlarını kaldırarak yanındaki kadına gözlerini devirdi. Meryem amcasının üçüncü karısından olan çocuklarından sonuncusuydu. Fahd seneler önce amcasının isteği ile onunla evlenmeyi düşünmüştü. Ama Meryem Crowder aşiretinin reisi Cabbar el Muhsin'in erkek kardeşi ile evlenmeyi tercih ederek, onu bu isteksiz evlilikten kurtarmıştı. Fakat o zamanlar o kadar cahildi ki, bu korumacı tutumuna kızmış olsa da olayın üzerinden geçen on yıldan sonra, verdiği kararın ne kadar doğru olduğunu en iyi o anlamıştı.

Meryem'le birlikte büyümüştü ve elinden geldiğince çok sevmişti çünkü o diğer kadınlardan farklıydı. Alaycıydı ama zekiydi, cesurdu ama sinsiydi. Amcası da izdivaçlarını düşündüğünü sürekli dile getirdiği için, ona çok özen göstermişti. Onun bundan daha fazlasını hak ettiğini hep için için bilmişti. Hak ettiği gibi sevdiği adamla evlenmişti çok şükür de onu büyük bir hatadan kurtarmıştı.

"Söylentiler doğruymuş, karın çok güzelmiş. Alya ve Amina'nın neden bu kadar onu kötüledikleri belli," Ona bakarken yüzünde koca bir gülümseme vardı.

Fahd bakışlarını kısa bir an karılarının olduğu tarafa çevirdi. Onun ilerisinde oturan Alya ve Amina kafa kafaya vermiş diğer kadınlara hararetli bir şekilde Pelin'i kötülüyordu.

"Onu nasıl kandırdın kumalığa?"

"Kandığını sanmıyorum," dedi Fahd dürüstçe, suyunu yudumladı.

"Çok asil duruyor. Gözü kara, üstelik özgürlüğünün kısıtlanmasına izin vermiyor." Güldü. "Onunla başa çıkamazsın Said El Fahd çünkü karın Amerika'nın özgürlük anıtı gibi dik duruyor."

Fahd tuhaf bir rahatlamayla kaşlarını kaldırdı. Meryem onu konuşarak rahatlatmıştı. Bazen geçmişte yaşadıkları dostluğu özlüyordu ama bu tür dostlukların artık geçmişte kaldığının farkındaydı çünkü onların kültüründe, kadın ve erkek evlenmeyeceklerse asla dost olamazdı. Hâlâ birbirlerine saygı duyuyorlardı. Üstelik Fahd'ın sorumlulukları ve gücü arttıkça, görüşmeleri daha da zorlaşıyordu.

Meryem yüzünü ekşitti. "Onunla mutlu olmanı istiyorum, kültür çatışmasını da boş ver. Gerçeklerle yüzleştiği zaman, onun için başını belaya soktuğunu asla unutmayacak," dedi sıcak bir şekilde.

Fahd açıkça söylenmeyen bu minnet ifadesini, başını hafifçe sallayarak

belirtti, sıkılan içine derin bir soluk aldı. "Mutlu musun?" diye sordu her zamanki sahiplenmesiyle.

Meryem birden masanın diğer tarafındaki babasına baktı; yüzündeki yumuşak ifade her şeyi anlatıyordu. Fahd her zaman Meryem'in güzel olduğunu düşünmüştü ama babasına bakarken sadece güzel görünmüyordu. Bir genç kadının minnetle ve mutlulukla parlayan gözleri, tüm bedenini eşsiz bir safir gibi parlatıyordu. Amcası ona özgür bir karar hakkı vermiş, diğer kızlarının aksine sevdiğiyle evlenmesine rıza göstermişti. Her zaman gözdesi olmuştu Meryem ve en büyük desteği peşinden getirmişti. Onun kalbini kazanan Hasan El Basit çok şanslı bir adamdı. Böyle bir kardeşe sahip olduğu için Fahd da o şansın ucundan payını almıştı. "Kadınlar her ne kadar altın ve refah bir yaşam için çırpınsa bile, aslında beklentileri ona değer veren bir eştir. Alya ve Amina bile bunun farkına varmak üzere, gücün, paranın ve kibrin insanı mutlu etmediğini görmeye başlamışlar. Senin için savaşmaları bundan, kendi aralarında müttefik kurmaları da bundan. Etrafına baksana Said, karısına özgürlük sunan, horlamayan, kısıtlamayan, zarar vermeyen kaç adam var. Onları hafife alma, güçlerini birleştirdikleri an gözden alaşağı olur."

"Sanmam," dedi Fahd huzursuz bir kabalıkla.

"Sen Pelin'i eve getirene kadar, küçük dünyalarında kendilerince mutluydular ama ne zamanki sen Peline onların hiçbir zaman sahip olamayacağı bir şekilde baktın, işte o zaman onlar da gerçekle yüzleşip hırçınlaştılar."

Fahd iki karısına baktı. Hallerinden mutlu gibiydiler. Üstelik fark etmişti ki önceden sorunlu giden kumalıkları arkadaşlıkla taçlanmıştı.

"Belki eşim zengin değil babam gibi, belki sofram her gün ziyafet görmüyor eskisi gibi ama bir tencereye sığışmış ziyafetin huzuru başka oluyormuş, yaşadıkça anladım. Ona verdiğim yemeği dünyanın en lezzetli kuzusu gibi yiyen ve her seferinde minnetini belli eden adam, kadınının neye ihtiyacı olduğunu biliyor." Bunu söylerken gayet ciddiydi ve aslında bir kadının neye ihtiyacı olduğunu dolaylı yollardan belirtmişti. "Peki, sen Fahd? Sen bu kızla mutlu musun?"

Meryem'in sorusu, Fahd'ı gafil avlamıştı. Mutluluk, düşüneceği bir duygu değildi. Dahası nasıl bir şey olduğunu da bilmiyordu. Az evvel anlatmıştı Meryem mutluluğu... O yüzden ona göre mutluluk, kadınlara ait bir duyguydu ve uydurmaydı.

Onun için önemli olan mutlu olmak değildi, onun vesayetinde olan karılarına ve çocuklarına huzurlu bir gelecek sunmak, eksiksiz bir yaşam sürmelerini sağlamaktı. Kendi adaletini, kanunlarını, yetkilerini ve topraklarını korumak, adamlarının ihtiyaçlarını karşılayabilmek, onu mutlu eden

şeylerdendi. Mutluluk sahip olduğun gücü elinde tutmak için azmettiği çabada gizliydi.

Sessiz kalan ve kaşlarını çatan adama Meryem dikkatle baktı. "Sen hiç onu gülerken gördün mü?"

Fahd birden başını kaldırıp karısına baktı. Huzursuz bir tavırla önündeki bardakla oynuyordu. Farkında olmadan yüzü yumuşadı, dudakları garip bir şekilde tebessüme büküldü. Zaten tüm hikâye onun bir gülüşüyle başlamamış mıydı?

"Bence mutluluk işte bu,"

Fahd Meryem'e baktı aniden, kadın her zamanki gibi oldukça dobraydı ve bu tutumundan her zaman rahatsız olmayan Fahd, "Ben zalim bir adamım kuzen," dedi alaycı bir şekilde. Gözlerine yansımayan bir sertlikle gülümsedi. "Biliyorsun, çocuklarınızı benim adımla korkutuyorsunuz, hatta kocalarınız size el kardırdığında, adımı fısıldamanız yeterli. Bu sizi dövmesini engelleyen bir büyü, işte ben bu büyüyüm..."

Meryem dişlerini göstererek güldü. "Ah sen hâlâ aynı pisliksin."

Fahd uzun uzun masadaki insanlara baktı. Odadaki çoğu insan, büyük bir olaymış gibi başlarını dedikoduyla doldurmuştu. Eleştiriye gömülüp etrafında olanları yok saymayı tercih etse de Meryem bu hanenin kadınlarının bugünden sonra karşı karşıya olduğu değişimin farkındaydı. Berzah Hanım'ın pervasız otoritesi artık geride kalmıştı çünkü küçük gelini bu masaya, bu kıyafetle oturarak tüm yetkilerini yerle bir etmişti. Doğruyu söylemek gerekirse, bundan hayli mutlu olan tek kadın Meryem'di.

Yemekler büyük bir iştahla yendi, sofralar toparlanırken kadınların sesi tekrar yükselmeye başladı. Bunu gören erkekler rahatsız olarak kalkmak için birbirine baktı.

"Bence benden hoşlanmadı," dedi Meryem. Fahd ses tonundaki vurguyu duyunca kaşlarını çattı, çünkü Meryem onunla eğleniyor gibiydi.

"İnsanları bir bakışta tanıyamaz, çok genç. Üstelik seni tanımıyor."

"Sebebin bu olduğuna emin misin?"

Fahd tam ona ağzının payını verecekti ki, birden karısını herkesin kabul etmesi gerektiğini hatırladı. "Sonuçta sen de kadınsın ve evli mi bekâr mı olduğunu bilmiyor."

Bu itiraf Meryem'i şaşırtmıştı. Soru sorarcasına kaşını kaldırdı. Fahd ona cevap vermemeyi tercih etti ve dikkatini yeniden, masadaki yemeklere odaklayan Pelin'e çevirdi.

Pelin meyve tabaklarına uzanan kadınlara baktı, hepsi bir ağızdan bir şeyler konuşuyordu. Yemek boyunca husumetler bir kenara konsa da

oturma düzeninden mevcut düşmanlıkları anlamak gayet kolaydı. Bazı kadınlar, diğerlerini kendine rakip olarak gördüğünü açıkça gösteriyor, sohbetlerin kısır kümelerde dönmesine izin veriyordu. Kadınlar ona soru sordu ve Pelin sustu. Kadınlar hakaret edercesine eleştirmeye devam ettiğinde ise duymazlıktan geldi. Önsezisinin doğru olduğunu düşünse bile, onların tavrına katılacak kadar aptal değildi, hele de cezalanmanın eşiğinden dönmüşken, bunu yapmazdı.

Fahd o ana kadar kendisini görmezden gelmişti ama ona karısı gibi davranmayı zorunlu kılıyorsa, onu daha fazla yok sayamayacaktı. Koruması gerekmekteydi. "Bu kıyafetle masaya oturmaya utanmamış mı?" dedi bir kadın daha fazla dayanamayarak.

Fahd Zehra'ya baktı uyararak, kız hemen anladı. Karşısındaki bir kadına dönerek, "Senin evde dansöz kıyafetleriyle gezdiğini unutmadık Züleyha abla, üstelik bekarken. O en azından saygılı davranıp masaya geldi, hiç bilmediği bir kültürde, hiç bilmediği bir yemek adabıyla ilk defa tanışıyor. Anlayışlı olup uyum sürecine yardımcı olmak yerine eleştirip düşmanlığını kazanmak istemezsin değil mi, sonuçta o babamın son karısı ve hâlâ gözdesi."

Pelin kızın hızlı ve aksanlı konuşmasından çok bir şey anlamadı, sadece karısı ve gözdesi kelimesini seçmişti, üstelik bunu ona destek olur bir tutumda yapmıştı. Birilerine gözdağı mı vermişti, had mi bildirmişti çözemedi. Sonuçta o susunca herkes bir ağızdan konuşmaya başlamıştı.

Abdullah Bey ayaklandı, Fahd da ağzını silerek ayaklandı. Pelin onun ayaklandığını görünce yerinden kıpırdandı fakat adam giderken omzuna parmaklarıyla baskı uygulayarak, oturması gerektiğini belirtti, ona sessiz bir emir vermişti. Onlar salondan ayrıldığında, Pelin kendini kurt sürüsünün ortasına atılan yaralı bir tavşan gibi hissetti. Kan kokusunu alan kurtlar onu parçalamak için zaman kollamaktaydı. Fakat beklenmeyen bir şey oldu, Zehra onun üzerine bir kafes gibi kapandı. Pelin o parmaklıkların ardından kurtları izledi, ne zaman üzerine saldırmak isteseler, Zehra bir parmaklık gibi onu koruyarak kimsenin ezmesine ya da diliyle yaralamasına izin vermedi.

Kadınlardan biri, "Her zamanki Zehra sahada," diye burnunu kıvırdı. "Bu günlerinin tadını çıkar, hükümranlığın babanın evinin sınırlarından çıkana kadar."

Annesi Alya etini çimdikleyerek uyardığında ise, Zehra ona öyle bir baktı ki kadın bir daha kızına dokunmaya cesaret edemedi. Pelin anladı ki Zehra sandığından daha güçlüydü. Hem yapı olarak hem de kadınların arasındaki makam olarak, Fahd ona korumasını vermişti çünkü kadınlar ona

itiraz edemiyor, üstüne gidemiyor hatta öfkelenseler bile, kırıcı bir kelime konuşamıyorlardı. Korkuları Zehra değildi elbette, korkuları konuşmaları babasına yetiştirmesi olmalıydı. Pelin tam anlamıyla bu dili bilmiyordu zaten, bunun avantajını kullanarak sustu. Kimseyle yüz göz olmadı. Masadan kalktıklarında da sessizce koltuktaki yerini aldı. Ona ikram edilen kahvelerden yudumunu alıp bakışlarını ayaklarına odaklayarak zamanın geçmesini ve bu işkencenin bitmesini diledi. Kadınlar altınlardan, kumalardan ve kimin kızının önce evleneceğinden konuştular. Hatta bir ara sözü Zehra'ya getirip evde kaldığından bahsedip kıkırdadılar.

Alya kızına ters ters bakarak, "Prens Abdullah ona yeni bir eş seçmiş, ancak yine reddetti. Fakat bu kez genç çok ısrarcı... Üstelik adam kilosu kadar altını bana hediye edecekti, süt hakkı olarak hem de ama işte salak..." diye kızına yüklendi.

Kadınlar konuşurken Amina lafa girdi. "Fahd kızlarının istikballerini düşünmek yerine, okumalarını düşünüyor. Soyunu kurutacağını görmüyor. Zehra gibi Fatima'nın taliplerini de geri çeviriyor." diyerek öfkeyle söylenmeye başladı.

"Fatima daha çocuk, sizin kaderinizi paylaşmasına babam izin verse ben vermem." dedi Zehra hırsla.

"Ama ben evlenmek istiyorum," dedi Fatima annesinin minik bir kopyası gibi dudaklarını kıvırarak.

"Ama sen tokat istiyorsun, hem de en büyüğünden." dedi Zehra dişlerini sıkarak. "Önce kıçını silmeyi öğren, sonra kocayı düşünecek önünde çok seneler olacak."

Pelin bıyık altından gülünce, Zehra başını ona yaklaştırdı. "Onlara kalsa evlensem çocuğum olmaz çünkü ben karta kaçtım." Pelin kaşlarını kaldırarak ona baktığında, kız omzunu sarsarak kahvesini yudumladı. "Sen de öylesin, senin babama erkek bir evlat vermeyeceğinden korkuyorlar çünkü sen de karta kaçmışsın. Yirmi yaşını geçmişsin." Pelin'in kahvesi genzine kaçtı, bakışları tekrar genç kıza kaydı. Zehra ilgiyle yüzüne bakarken, "Buraya geliş sebepleri seni görmek ve sağlıklı olup olmadığını incelemekti. Sen bizim soyumuzun devamı için gereklisin. Bugün bu sofrada daha büyük sorunlar çıkarmadıysalar, tek sebebi bu. Sana saygı duymuyorlar, sadece seni üzüp döl tutmanı engelleyecekler. Bunu yaparlarsa, amcam ve babam onları çiğ çiğ yer."

Bu nasıl bir anlayıştı anlamıyordu Pelin, ona kuluçka muamelesi yapıyorlardı. Dilinin ucuna kadar gelen sözleri yuttu. Ona asla bir evlat vermeyeceğini bağırmak isterken sustu. Meryem diğer kadınlardan ayırdığı sesiyle, "Ailemize hoş geldin," diyerek onunla ilk sohbetin zeminini attı.

Meryem konuşunca diğer kadınlar da kulak kabartarak sustu. Zehra onları tanıştırana kadar, Pelin öfkesini kontrol altına almıştı. Neden öfkelendiğini bilmiyordu ama kadına karşı müthiş bir kin duymuştu! Aklına Fahd ile olan gülüşmeleri geldiği an, kanı fokurdamaya başlamıştı.

"Meryem amcamın ortanca eşinden," dedi Zehra sade bir duyguyla.

Meryem Pelin'in tepkisinden -ya da tepkisizliğinden kim olduğunun onu şaşırtmadığını görebiliyordu. Fakat ortada belirgin olan bir gerginlik vardı. Demek ki geçmişte olanlar hakkında bilgisi var diye düşündü. Bu düşüncenin onu rahatlatması fazlasıyla hoşuna gitti çünkü bu tek bir şeye işaretti. Fahd sonunda kedi olalı bir fare yakalamıştı. Pelin kibarca baş selamı verdi.

"Söylenenden daha güzelmişsin," dedi Meryem içtenlikle, ilk zeytin dalını uzattı. Pelin'in gülümsemesi, yaz ortasında bir gölü dondurabilecek kadar soğuktu. Ona sebepsiz yere öfkeli bir bakış attı ve iyi bir ev sahibi olması gerektiğini kendine hatırlatarak teşekkür etti.

"Buraya alışabildin mi?" diye sordu, kadınlar ikiliyi dinlemek için sustu.

"Odam dışında gördüğüm tek yer burası," dedi Pelin kelimeleri ağzındaki keskin çivilermiş gibi zorla çıkarsa da. "Sizce alışmış gibi mi duruyorum?"

Bu cesareti karşısında Meryem hayranlıkla onu süzdü. Fahd sonunda hak ettiği belayı bulmuştu, kız hem cesur hem de gözü kara birine benziyordu ve bunu saklamıyordu.

Bir telefon görüşmesi için amcasının yanından ayrılan Fahd salonda oturan kadın topluluğuna şöyle bir baktı. Pelin'in konuşmayan hali ve dik duran yapısı dikkatini çekti. Tanıdığı çoğu güzel kadın iğneli sözleri kavga aracı olarak kullanırdı, kafa şişirirdi ama Pelin'in herkesten başka tutumu ve içlerinden ayrılan özelliğiyle, ona masal diyarından gelen cesur bir savaşçıyı hatırlatıyordu.

Pelin, kızına ve kuzenlerine, hatta zekasına şapka çıkarttığı yengelerine kısa bir şekilde cevap veriyor ama kendi hakkında hiçbir bilgiyi konuşmaya dâhil etmiyordu. Yemek boyunca, farklı bahanelerle karşısına gelen meraklı soruları da bir yol bulup savuşturan Zehra'ya, sessizce destek olmuştu. Bu dayanışması onun kendi dillerini bildiğini ve anladığını gösteriyordu. Buna rağmen sabırla masada oturmuş sorun çıkarmamıştı.

Fahd sorulardan bıktığı an yardım isteyeceğini sanmışsa da yanılmıştı. Ortam konusu mal, çocuk ve hastalıklardan dönüyordu. Pelin sıkılmış bir ifadeyle yüzünü buruşturdu. Bir ara onun vereceği çocuklar hakkında

ilginç -ama ateşli- bir konuşma başladı. Sinirler gerilirken, Pelin konuşmayı dikkatle dinliyor ama tek kelime etmiyordu.

Zehra herkesi yine sivri dili, parlak zekasıyla susturmuştu. Pelin'i korumaya aldığını herkese göstermişti. Ancak eski karıları rahat durmayacak gibiydi. Zehra'nın önemli bir konuşmayı bölmesi, Alya'yı şaşırtmış gibiydi. Ama tartışmanın alevi sönüp, kızının kendini, akrabalarının önünde söylediğine pişman olacağı bir söz etmekten kurtardığını fark edince, ona anlayışlı bir şekilde gülümsemişti.

Alya etkileyici gülümsemesini büyük yengesine çevirip, ona evlendikleri sıralarda gerçekleşen hadiseleri anlatırken, ilgiden başı döndü. Sonra konu yine kısık bir eleştiriyle güzel karısına döndü.

"Fahd'dan nefret ediyor, onu çok sefer ağlarken hatta yalvarırken gördüm. Buradan gitmek istiyor, ilk fırsatta gideceğine eminim," dedi Alya mutlulukla. "Hiçbir zaman bizim gibi sevmeyecek Fahd'ı, ne de olsa bizden değil zaten."

Bu sözlerle bir tavus kuşu gibi kabaran Amine, "Yardım etmemiz yasak ona ama Allah büyük, bir gün biri yardım edecektir ona." diye anlaşılmayan bir şeyler mırıldandı. Fahd'ın içinden bir şeyleri ezmek geldi.

"Önce çocuk yapmalılar," dedi Berzah Hanım kendine güvenen bir sertlikle. "Bir erkek doğuramayacaksa zaten gitmeli."

Ortamda ani bir sessizlik oldu. Pelin aptal numarası yaparak Zehra'ya ne dediklerini sordu.

Kız, "Ne zaman çocuk doğuracağından bahsediyorlar," dediğinde ortalığı sessizliğe terk eden o kelimeler ağzından çıktı.

"Ben kısırım,"

"Aman Allah'ım!" dedi Berzah Hanım, dehşete kapılıp eliyle dudaklarını kapatarak, ağıt yakmaya başladı.

Pelin alaycı bir şekilde parlayan gözlerini kadından kaçırdı. Kadınlar yeniden hep bir ağızdan konuşmaya devam etti. Pelin bu açıklamaların başına büyük dert açacağını görmezden geldi.

"Şaka yapıyor, şaka," dedi Zehra paniklemiş bir şekilde.

"Yoo ciddiyim," dedi kız bu sefer net bir dille. "Kısırım, doktor raporum var. Sizin ebe sizi kandırdı, iyi kontrol edemedi beni."

Fahd öfkelense bile, konuşmalarını daha da artan bir ilgiyle takip etmeye devam etti. Pelin kendisine gelen soruları ustaca ve hiç belli etmeden istediği yönde savuşturuyordu. Tavırlarında herhangi bir yapmacıklık ya da soğukluk yoktu ama yine de sonuç şaşırtıcıydı. Kesinlikle bu kızın keskin zekası kendini korumanın bir yolunu buluyordu. Sohbeti kendi lehine

çevirme konusunda gayet atılgan, biraz çekingen ve çokça hünerliydi. Tabiî bir de çok etkileyici bir yalancıydı. Onları çocukları olmayacağı konusuna daha şimdiden inandırmış, bir attan düşme yalanıyla konuyu bağlamıştı.

Akrabalarına karşı bu kadar ilgisiz olmasının, onu daha da karşı konulamaz kıldığının muhtemelen farkında değildi. Öyle dikkat çekiciydi ki, dikenli otlarla dolu bir bahçede, tek başına açmış gül fidanı gibiydi.

Fahd ile olan ilişkilerinden konuşmaktan kaçınmak için elinden geleni yapıyor olabilirdi ama Fahd, onun da aralarındaki tuhaf çekimin farkında olduğundan emindi. Tıpkı kendisinin onun fazlasıyla farkında olması gibi. Birbirlerine değdikleri anda gözlerini hemen kaçırması, dokunduğu zaman elinin titreyişi, hâlâ teninde saklıydı. Masada bacağı ona hafifçe değdiği zaman, elindeki suyu dökmüştü. Fahd'ın kendisini izlediğini bildiği zamanlarda ise yanakları kızarmıştı.

Ne olursa olsun Fahd kendini, onu izlemekten alıkoyamıyordu.

Ama Pelin inatçı gözlerini her kaçırdığında, bir şeylere vurma isteğine engel olmak zorunda kalıyordu. Eğer Pelin inadını kırıp gerçek anlamda karısı olsaydı, bu elbiseyi ikiye bölerek bir daha giymesini yasaklardı. Sonrasında da onu bu şekilde çıldırttığı için odasına götürür, en tatlı şekilde haddini bildirirdi.

Pelin yarım bıraktığı konuşmaya geri döndüğünde, Fahd merakını daha fazla gizleyemedi.

"Sizin ülkenizde evlilikler tek eşli mi oluyor gerçekten, yasak mı var? Erkeklere tek başına sahip olmak güzel olmalı." dedi Nurdan meraklı sesiyle.

Pelin dudağını ısırdı. Yanakları pespembe olmuştu. Fahd'ın ablalarından biri olduğunu fark ettiği kadın, "Bizim ülkemizde kuma almak yasal ve bakacağı kadar eş almak erkeklerin hakkı." dedi ciddi bir şekilde.

"Peki kadın kısırsa?" dedi başka bir kadın heyecanla lafa atlayarak. "Bu adama haksızlık değil mi?"

Az evvel söylediği yalan yüzünden daha da kızardı ama bunu geri alamazdı artık, olan olmuştu. "Ya adam kısırsa, bunu hiç düşündünüz mü? O zaman kadın da adamın üzerine kuma mı almalı?"

Bu zeki ve adaletli bakış açısı kadınları önce şaşırttı, arkasından gelen kıkırdamalar keyiflendiklerini belirtti. Birbirlerini utanarak dürtmeye başladılar. Pelin daha fazla açıklama yapmak istemiyordu. Onlarla bu konuları konuşmaktan da sıkılmıştı. Bir bahaneyle ayağa kalktığında, sesleri ve sohbetleri arkasında bırakarak salondan uzaklaştı. Amacı odasına gitmekti fakat kolundan çekilmesiyle bir sütunun gövdesine sırtının yaslanması bir oldu.

"Sen gördüğüm en usta yalancısın." diyen adam kendi sorusunu kendisi cevapladı. "Onlara kısır olduğun yalanını neden söyledin?"

Azarlayan sesle irkilirken, aynı anda yanakları kızaran Pelin, dik dik baktı. Onu mu dinlemişti? İlk afallama geçince kendini kısa sürede toparladı. "Bu bir şeyi değiştirir mi? Senin çocuğunu doğurmayacağım."

Adamın sert ifadesine rağmen kızın meydan okuyan gözlerinde öfke belirgindi. Adamın bakışları, dudaklarına indi. Birkaç saat önce olanlar aklına gelince, tuhaf bir şekilde irkilen Pelin dudaklarını iyice sıktı. Gözlerini kaçırarak adamın aklında beliren anıyı defetmeye çalışıyordu ama ne yaparsa yapsın, olan olmuştu. Yaşananlar adeta ikisinin zihninde asılı duruyordu ve asla da oradan silemeyeceklerdi. Yoğun ve ateşli bir şekilde kendini hatırlatacaktı.

Pelin dudaklarını dişlerinin arasına aldı. Beyaz dişler etini ezerken derinin altında toplanan kan kırmızı dudaklarının belirgin hatlara sahip olmasını sağladı. Adamın karnı titreşti. Neredeyse onun tadını hissedebiliyordu. Bu düşüncelere kendini kaptırmışken, kasıklarının ısındığını fark etti. Çok alışık olmadığı bu kontrolsüzlük onu rahatsız ediyordu. Güçsüzlüğüne öfkelenerek, bakışlarını dudaklarından uzaklaştırdı.

"Konuşmalarına dikkat etmelisin, bugünün sonunda konuştuklarından dolayı cezalandırılırken, seni benim elimden kimse almayacak."

"İlla ceza vereceksin yani ya da bunun için bahane üreteceksin. Farklı bir sahiplenme anlayışın var. İnsan gibi konuşmayı dene bence çok seveceksin." dedi Pelin soğuk bir şekilde.

Fahd güldü. Bu ses, salonda dedikodu yapan kadınların sesini yarıda keserek dikkatini -ve aynı zamanda öfkeli bakışlarını- üzerine çekmesine neden oldu. Tüm gözler üzerlerine çevrilince ikilinin, Fahd derhal mesafesini korumak için bir adım gerileyerek kızın üzerindeki ellerini uzaklaştırdı.

Pelin başını dikleştirerek ona meydan okudu. Lanet olsun, bunu beklemiyordu. Kaşlarını çattığında, Pelin bu üstü kapalı sataşmanın altında daha farklı şeyler olduğunu anladı.

"Bize bakıyorlar,"

"Sana ayar verdiğimi düşünüyorlardır," dedi Fahd kızın kolunu gösterişli bir kabalıkla tutarak, sanki onu azarlıyormuş izlenimi veriyordu.

Kız gözlerini kocaman açtı. Bu aşağılayıcı oyunla, "Senden nefret ediyorum," diye fısıldadı.

"Duygularımızın karşılıklı olmaması için dikkat etsen iyi olur. Ben nefret edersem sen üzülürsün." diye azarladı. Dehşete kapılmış kıza sert bir bakış attı. "Bu ailenin efendisiyim ve onlara benim konumumu sarsacak bir şey söylersen, seni buna pişman ederim."

Fahd sadece gerekli olduğu zamanlarda fiziksel güç kullanırdı. Genellikle yöntemi sert ya da zekice ikna etme yoluna gitmekti. Bunun işe yaramadığı durumlarda ise duruma göre zekâsını kullanırdı. Araplar kültürlerine sahip çıkma konusunda oldukça inatçıydılar ve bazen anlaşmazlıkları çözmenin tek yöntemi, geleneksel yolu kullanmaktı. Ceza!

"Burada eşleri dövmek, onları terbiye etmek ve cezalandırmak yasak değil. Aksine teşvik edici bazı yasalar mevcut."

Kız bembeyaz olmuştu. "Anladım."

Tabiî ki anlamamıştı, sadece korkmuştu.

Kızın tepkisi, adamı istediğinden daha fazla etkilemişti. Nefret ve korkuya alışıktı -itibarı gereği bu normaldi. Fakat onun endişelenmesini sağladığı an pişman olmuştu, daha önce hiç birilerine açıklama yapıp, doğruyu anlamasını sağlamak istememişti. Ona asla zarar vermeyeceğini, abartılı söylentilerin nedeninin kıskançlık ve cehalet olduğunu, evet bazen güç kullanıp ceza verdiğini ama aslında hiçbir kadına zarar vermediğini, anlatmak istiyordu. Kadınların sandığı gibi bir adam asla olmamıştı, adamlarının sandığı kadar düşüncesiz bir zalim de değildi, öldürmekten zevk almıyordu. Bu kadının ne düşündüğü neden bu kadar önemliydi, bilmiyordu ama bildiği bir şey vardı: Ne düşündüğünü kesinlikle önemsiyordu.

Pelin hâlâ az önce duyduklarının etkisiyle garip bir ruh halinin içine çekildi. Said el Fahd Ehadyan, Arap yarımadasının kılıcı, Prens Abdullah bin Hamza'nın gönüllü Fedaisiydi. İsmi ne olursa olsun, anladığı kadarıyla buralarda en korkutucu adamların başında geliyordu. Hatta verdiği cezalar ve aldığı canlarla, amcasından bile daha korkunç olabilirdi çünkü Prens Abdullah elini kirletmezdi ama yeğenin elini kanla yıkamıştı. Pelin bu zalim adamın karısı olmuştu, ona boyun eğmişti, itaat ettiği gerçeğiyle vicdan azabına düşmüştü. Kahretsin, onu öpmüştü hem de defalarca ve nedense artık bunun iğrenç yanları aklına gelmiyordu.

Babası ve amcası, düşmanları ya da iş politikası konularını nadiren onunla konuşurlardı çünkü bu tür konular genellikle onu ilgilendirmezdi ama ilk kez keşke daha fazla kulak verseydim demişti. İlk kez kendini zor olan için hazırlamadığına pişman olmuştu.

Bu evdeki hizmetçiler çenesi düşük varlıklardı. Onları uyaran Fahd'ın eziyetleri konusunda korkunç şeyler duyardı. Fahd'ın cezasından herkes korkardı. Said el Fahd Ehadyan, daha önce kimse tarafından alt edilmemiş, kendisine karşı koyanlara karşı da çok acımasız olduğunu öğretmişti. Üstelik düşmanı olmayı kimse istemezdi çünkü onun karşısına çıkan kişinin kendini ölmüş bilmesi gerekirdi. Amcası ondan daha yüksek mertebedeydi fakat ondan bile daha güçlüydü; çünkü Kral'ın ve amcasının elleri kanla

kaplı fedaisiydi. Gözdesiydi. Ehadyan'ın mirasçısı ve soyunu devam ettirecek tek erkeğiydi.

Bu akşam kadınlar sürekli bir lanetten bahsetmekteydi. Kız doğurmanın lanetinden ve bunun sebebinin de Fahd'ın babası olduğundan laf arasında bahsetmişlerdi. Ondan bahsederken bile renkleri uçuyordu. Hatta bir kadının ona, "Canavar," diye hitap ettiğine şahit olmuştu. "Canavarın oğlu ne de olsa, ondan insanlık beklenmez," demişti Fahd için.

Yine de bazen düşününce, onu sabırla beklemesini ve zorla elinde tutmaya çalışsa bile –ki istediği işkenceyi yapmak için bahaneye gerek yoktu– buna rağmen beklediği gibi canavarca davranmıyordu. Evet bazen gerçekten medeni görünmüyordu, emretmeyi seviyor, zorlamaktan keyif alıyordu. Acımasız ve kana susamış bir canavar olabilirdi fakat ona az da olsa anlayış göstermişti. Seçenek sunmuştu, alışması için zaman tanımıştı. Sakin hâkimiyeti, zalim ünüyle çelişiyordu. Yine de onun boyun eğmez bir mazoşist ve sadist olduğu şüphe götürmez bir gerçekti. Üstelik üstünlük kurmak için zekâsına gerek yoktu. Onu korkutması için gözlerini devirmesi yeterdi. Kesinlikle kas gücünden daha fazlasına sahipti, bunu defalarca göstermişti.

Yine de kabul etmesi gerekirdi ki, ilk andan itibaren sert ve aynı zamanda acımasız bir yanı olduğunu saklamamıştı. Babası ve amcası Cem, göründüğünden kurnaz ve otoriter adamlar olabilirdi ama daha önce hiç bu kadar kontrollü ve ne düşündüğünü belli etmeyen bir adamla tanışmamıştı. Fahd ve Prens Abdullah sohbetleri bitince kadınların arasına gelip şikâyetlerini dinlemeye başladılar. Kadınlar tek tek isteklerini ve sorunlarını anlatırken, ortam durgun bir hal almıştı. Bunu sık sık yaptıklarını anlayan Pelin, kadınların sorunlarını dinlerken sessizleşti, Fahd ve amcasının çözümleri ise her daim kurnazcaydı.

Orada oturup onlara eşlik etmeye mecbur bırakılırken, birden fazla kez kocasının sabit bakışlarını üzerinde hissetti. Konuyu uzatmamıştı fakat ne düşündüğü anlaşılmaz bakışlarını üzerinden çekip, tedirginliğini azaltmamıştı. Pelin çok gergindi. Onu görmezden gelmesi mümkün değildi çünkü her hareketinin farkındaydı. Bu ikisi içinde geçerliydi, garip ama birbirlerine bir şekilde bağlanmış gibiydiler. İtiraf etmese bile Fahd onu korkuttuğu kadar heyecanlandırıyordu da ama inatçı yanı bunun korku olduğunu düşünmeyi tercih ediyordu. Kabul edemediği gerçek çok daha huzursuz ediciydi. Alçak canavar...

Onu buradaki sohbetlere mecbur bırakarak aile ilişkilerine alışmasını, kadınların yaşam tarzını benimsemesini istiyordu. Ne düşüncesinin ne de mizacının değişmeyeceği gerçeğiyle savaşması boşaydı.

Niye aklını böylesine karıştırıyordu ki, ne zaman onu düşünce ve

davranışını gözden geçirse, kendisine çekiyordu. Bazen anlayışlı ve normal biri gibi sakindi, bazen o kadar yakışıklı geliyordu ki gözüne, bu ifadenin ileride sempatik durmasından korkuyordu. Bu huzursuz düşünceler nefesini kesiyordu. Alışmak istemiyordu, ona ve ailesine alışmak, sevmek ve katlanmak istemiyordu.

Hayır etkilenmiyordu. Lanet olsun bir erkek olarak etkilendiği tek adamın, bu zalim olması mı gerekiyordu? Amir! Ona karşı böyle tutarsız olmamıştı. Hep mantıklıydı, asla geri plana atmamıştı düşüncelerini ve isteklerini ama konu bu adam olduğunda dengesizleşiyordu. Damarına bastığı zaman kavgacı, başını okşadığı zaman uysaldı. Neydi bu, çaresizlik için bir dala tutunma telaşı mı? Bu hallerinde bir çelişki vardı ve bu ironiyi Pelin göremeyecek kadar rahatsızdı, Fahd ise algılamayacak kadar kördü. İkisinin de bu duyguyu mümkün oldukça yok saymak dışında, elinden bir şey gelmiyordu.

Neyse ki kadınların dertleri bitmek bilmeyince geç olduğunu belirterek odasına çekilmek istediğini söylemiş, Fahd da başını sallayarak ona sessizce izin vermişti. Pelin odasına geldikten sonra öfkeden kudurmuş haldeydi. Biraz yatışmak için duş aldı. Uyumanın kolay olmayacağını anlayınca Aişe'den bitkisel çaylardan birini rica etti, içtikten yaklaşık yarım saat sonra ise sızdığını fark edemedi.

Bedeni bitki çayları ile dinlendiğinden, belki de kendisi ile olan kavgasından yorulduğundan sebep sabahın erken saatlerinde uyandı. Onu uyandırmadan odadan çıktı, kütüphaneye kendini kapadı. Evden çıktığını görmemek için de kapıyı kapatıp onu yok saydı. Öğle yemeğinden sonra, bir fırsatını bulup evi dolaşarak bir çıkar yol aradı. Ne o gün ne de o günden sonra kaçmak için çare bulamadı. Evde dolaştıkça Amina ve Alya ile sık sık yüz yüze gelmesi kaçınılmaz oldu. Hatta küçük kızı Fatima ile tatlı bir atışmanın içine girmek, günün tek eğlencesi haline deldi. Kız tıpkı annesi gibi giyiniyor, onun gibi davranıyordu.

"Babam anneme dönecek, kardeşim olacak ve sen evine postalanacaksın."

"İnşallah," dediğinde kızın suratına inen şaşkınlık hep çok güzel oluyordu. Pelin ona gülümsüyor, arkadaşı olması için sataşıyordu. "Biliyor musun Richard Branson çocukken yıldızlara bakarak hayaller kurarmış, şimdi uzay boşluğundan dünyaya bakıyor."

Kız kaşlarını çatarak, "Eeee?" diye sordu.

"Sen de annene bakarak babanı mı görmek istiyorsun? Başkasının hayatını mı yaşamak istiyorsun yoksa kendi yazdığın sonu mutlu bir romanı mı okumak istiyorsun?"

"Sen de bu evdesin ve babama bakıyorsun."

"Ben bu evde zorla tutuluyorum biliyorsun ve baban bana bakmayı bıraktığı gün gideceğim. Kalmak gibi bir isteğim yok."

"Babam izin vermez,"

"Neden?" dedi Pelin merak içinde.

Kız bocaladı. Omzunu sarsarak, "Çünkü.... Çünkü..." diyerek kekeledi. "Çünkü senin erkek çocuk doğuracağına inanıyor."

"Bak Fatima, herkes her şey ister, herkes bir şeyleri hayal eder. Bu babanın hayali benim değil, o yüzden gerçeklememesi için elimden geleni yaparım. Ama sen benim gibi değilsin, baban size değer veriyor. Kızlarını okutmak için evlilik yasağı koyuyor çünkü o da sizin diğerleri gibi olmanızı istemiyor."

Kız kısa bir an düşündü, yüzü asıldı gözleri devrildi. "Bazı insanlar sevdiğini söylemez, sürekli sevgi gösterisinde bulunup baş okşamaz ama sever. Mesela soğuk su içip hasta olma der. Taşa oturma karnın ağrıyacak der. Oku cahil kalıp ezilme der." Bu ana kadar kızın babasının sevgisinden emin olmadığını görmek genç kadını üzdü. Neden ebeveynler sevgisini esirgiyordu anlayamıyordu. "Kendi ellerinle çiz hayatını, boya, karala, sil... Sevgiye layık olmadığını dışarıdan beklediğin ilgiye göre şekillendiremezsin. Bak kendine, seviyor musun bu seni? Şefkat gösteriyor musun duygularına? Önemsiyor musun hayallerini? Başkası seni, sen olduğun için seviyor mu?"

Fatima ne diyeceğini bilmez halde gitti odasına, o gün odasından hiç kimse çıkaramadı onu. Annesinin isyanına göre kızı aynanın karşısına geçmiş, saatlerce kendine bakmış. Kızının aklını karıştırdığı ve huzurunu bozduğu için terör estirdi çalışanlara ancak sebebini bulamadı. Fatima o gün garip bir değişim yaşadı. Annesinin isyanlarına rağmen çizgi film izlemeye başladı, mesela bunu en son sekiz yaşında bıraktığını söyleyen kadın kaygılıydı. Tüm altınlarını çıkarmıştı, büyük görünmek için yüzüne sürdüğü makyajından vazgeçmişti. Birkaç defa kütüphaneye gelip kitap almış, Zehra ablasının peşine düşerek onunla vakit geçirmeye başlamıştı. Bu güzel değişimden tek memnun olan Zehra'ydı. Ve ani değişimini merak etmesine gerek yoktu, biraz tahminleri vardı! Birine örnek olmak için ille onunla sohbet etmek ya da ona öğütler verip tecrübelerinden uzun uzun bahsetmeye gerek yoktu çünkü bazı insanlar duyduğunu değil gördüğünü uygulamayı seviyordu. Ve gördüğü kadarıyla gizli bir hayranı vardı, her ne kadar bunu herkes gibi kendinden dahi saklasa da!

Çünkü Pelin ile gün içerisinde kısa cümlelerle konuşmaya başlamıştı. Pelin sohbet ederken eğleniyor olabilirdi ama sonra bu sohbetlerden müthiş bir pişmanlık duyuyordu. Bazen ona çok kızıyordu, madem akıllı bir

kızdı, o zaman neden yardım etmiyordu? Bu düşünce aklına geldikçe kıza durduk yerde sataşıyor, laf sokuyordu ve Zehra babasına olan saygısından dolayı ses çıkarmıyordu.

"Babam senin bu tavrını hak edecek ne yaptı?" diye soruyordu ona sürekli. "Onu mutsuz ettiğine ileride çok üzüleceksin ama bu günlere geri dönemeyeceksin. Bu kadar çabalarken ve kendi mizacından ödün verirken hak ettiği duruş bu değil." diye uyarıyordu. "Sen onun karısısın, bu gerçek hiçbir zaman değişmeyecek ve babam senden ne yaparsan yap vazgeçmeyecek." İşte hep son noktayı bu sözlerle tamamlıyordu.

"Babanın yaptığı hatayı görmüyor musun? Zorbalık bu."

"Peki sen onun davranışlarının seninle ilgili olduğundan daha çok kendi iç mücadelesi olduğunu ne zaman öğreneceksin? Birileri zor durumdayken başka birine yardım etmek için mücadele veriyorsa bunun adı yardım değil gerçek sevgidir. Gözlerindeki perdeyi aç, peçeli gezen biziz ama gözlerini kapatan sensin."

"Hiçbir kadın psikolojisi bozuk bir adamın psikoloğu olmak için gelmez bu dünyaya, ne yapayım babanın terapisti mi olayım. O mutlu olsun diye kendimden mi vazgeçeyim, bu da iyilik değil bencillik olmaz mı kendime?"

"İlişkilerinde şanssız olan birinin doğru kişi tarafından sorgusuzca sevildiğini görmek kadar güzel bir şey olamaz herhalde, dilerim bir gün bunu sen de başarırsın. İkinizin de yarasını bildiği yöntemlerle sarsın."

"Acılarını zarar vermek için bahane olarak kullanan biriyle iyileşemezsin, onun acısı iyileşir benimkisi derinleşir hepsi bu."

Zehra sustu. İkisi de aynı anda arkasını döndü ve adım adım uzaklaştı birbirinden ama düşünceleri hâlâ oldukları yerde durmuş çatışıyordu. Onun gibi bir zalimle evli olduğu düşüncesi, başının üzerinde sallanan bir balta varmış gibi çaresiz hissetmesine neden oluyordu. Hal böyle olunca iyice içine kapanan ve neşesi tamamen yok olan kız yaşamak için nefes alıyordu. Çevresindeki insanlara daha dikkatli gözlerle bakması gerektiğini biliyordu. Bazen geçmişini düşünüyordu. Tanıdığı diğer adamların sıkıcı ve sulu ilgilerine kıyasla Fahd'ın kendinden emin duruşu mu hoşuna gidiyordu? Bunu fark ettiği an ise kendine kızıp gün boyu işkence ediyordu.

Adam bambaşkaydı. Ölçüsüzdü. Sadece davranışlarıyla ya da yakışıklı yüzüyle ya da etkileyici vücudu nedeniyle değildi bu, etrafına yaydığı güç ve hâkimiyet havasının da bunda etkisi büyüktü. Niyeti ya da düşüncesi ne olursa olsun, istediğini alma konusunda sabit bir kararlılığı vardı. Bu

yapısının onu diğerlerinden ayırdığının farkındaydı. Kötü bir adamdı, kadınları mal gibi görüyordu evet ama bazen bu kültürde yetişen adamdan farklı biri gibi konuşuyordu.

Sanki onu satın alan o değilmiş, mecbur bırakan o değilmiş gibi nazik ve anlayışlı oluyordu. Bilmediği için miydi bocalama, değişmemek için miydi çözemiyordu. Fark ettiği diğer şeyse, en az kendi kadar yalnızdı. Ne diğer eşleri ile bir diyalog içine giriyor, ne de çocuklarıyla oturup şefkatle zaman geçiriyordu. Evlilikleri ciddi anlamda zarar görmüş iki eşiyle aynı havayı solumaya tevazu gösteriyordu. Amina ve Alya geç fark etmiş olmalıydılar ona olan duygularını, çok çabalıyorlar ancak yol kat edemiyorlardı. Bir kadın olarak onların adına üzülüyordu elbette ama içindeki kadın neden bu davranışından hoşnut oluyordu. Kesinlikle birisi arasında seçim yapmasını istediğindendi, ikisiyle birlikte yaşadığı evlilik değil evcilik oyunuydu. Evet evet bu yüzden ya Alya ya da Amine, birini seçip onunla devam etmeliydi yoluna ama ikisi ile birlikte olmamalıydı. Onun yalnız olması neden Pelin'i ilgilendiriyordu, ona neydi. Ne hali varsa görürdü. Çözemediği bir şey vardı, onda bulmayı merak ettiği bir şey içindeki merakı tırmalıyordu.

Onu görmezden gelmek ya da ondan nefret etmek istese de adamdaki bir şeyler düşüncelerinin çelişmesine sebep oluyor ve farkında olmadan bu karmaşaya çekiyordu. Hafta boyunca ev ahalisi ve eve gelen diğer insanlarla olan iletişimini izlerken buldu kendini. Fahd herkesin sorununu çözüyordu. Orduyu yöneten ama kendi sorununu çözemediği için tek başına kalan komutanlar kadar yalnızdı. Eve geldiği zaman, onun gibi kütüphaneye kapanıp yanında oturuyor, onu rahatsız etmeden sessizce kitap okuyordu. Kimi zaman da yanında gelen adamlarıyla birlikte çalışma odasına kapanıyordu. Bazen de evi ziyaret eden amcası ile sert bir şekilde konuştuğunu görüyordu. Saygılıydı ama onaylamayan halleri, onunla çelişen fikirlerine destek bekliyordu. Bunun şaşırtıcı olmadığını düşünüyordu. Amcasının vekili olduğuna göre, yönettiği kişilerin çoğuyla iletişimi bu kaba ifadeyle gerçekleştiriyordu. Ama o bu öfkeyle evde dolaştığı zamanlarda çalışanlar ya ondan kaçıyor ya da ona korku ve nefret dolu gözlerle bakıyordu.

Bir hafta içinde, aralarında garip bir kabullenme ve sakinlik olmuştu. Hatta şakalaşarak konuşurken, bir ya da iki kez de gülümserken görmüştü. Muhtemelen gülmemesinin nedeni genellikle mesafeli olmak için uyguladığı zoraki çabasıydı. Onu hep sert ifadeli görünce, yakın davrandığı zamanlar bocalaması kaçınılmaz oluyordu. Onun tamamen başka bir yönünü ortaya seriyordu, ulaşılabilir olan yönünü.

Meryem denen kadın birkaç kere daha gelmişti evlerine ve Fahd ile önemli birkaç mesele hakkında konuşmuşlardı. Fahd onun yanındayken

rahat olduğu kişilerden biriydi Meryem. Onları bir aradayken görmek ve aralarındaki şakalaşmaları seyretmek, göğsünün daralmasına neden oluyordu. Bazen Meryem öyle ışıldayarak gülüyordu ki, kanındaki bir şeyler etine iğne misali batırıyordu. Bu tür bir duyguyu daha önce hiç hissetmemişti. Böylesi bir duyguyu bu kadar yoğun hissetmesi çok saçma değil miydi? Neden aralarındaki basit dostluk, onu bu kadar etkiliyordu ki? Neden kadının eve gelmesini istemiyor, geldiği vakit onunla konuşmasını onaylamıyordu. Bunu bilmiyordu ama bu yakınlıklarına acayip ayar oluyordu.

Bu çok saçmaydı ama ikisinin basit dostluğu canını sıkıyordu.

Ona olan nefreti yan yana geldiklerinde daha fazla besleniyordu ve kolay kolay aşılamaz oluyordu. Durduk yere adama çatıyor, canını yakmak için zehirli dikenlerini kuşanıyor, öfkeden deliye döndürene kadar damarına basıyordu. Sonra bu hatasından utanıyor, içine kapanıyordu. İşte şimdi kumalarını hazmeden ve üzerine kuma gelmesinden korkan o kadınlara benziyordu.

Ailesi ona neler yaptıklarını görse kahırlarından ölürdü. Babasının bu olanları duyduğunda yapacaklarını düşünmek bile istemiyordu. Annesinin acısını asla yaşamayacaktı. Babası olanları öğrendiğinde, Fahd'ı düşman gözüyle görecek ve diş bileyecek, hatta bunun intikamını almak isteyecekti. Ve her şeye rağmen resmi olarak onunla evlenmeye mecbur kalırsa, ailesinden uzağa sürgün edilirdi. Bunun sonuçları da annesinin yaşadıklarıyla aynı olurdu. Bunu annesine bir daha yaşatmak istemiyordu. İşte o zamanlar sanki düşüncelerini okuyordu Fahd. Bazen onu çelik gibi sert gözlerle izliyordu, kızın içi buz kesiyordu. Bu bakışlarda öyle bir sahiplenme ve arzu vardı ki, Pelin bunu daha önce hiçbir erkekte görmemişti. Üzerinde sonsuz bir hak iddia ediyordu.

Aralarındaki tuhaf bağı yok sayamazdı: onu görünce içi ürperiyordu. Teni tuhaf bir şekilde karıncalanıyor ve hassaslaşıyordu. Odanın içinde dolaşırken kolu ya da bacağı kazara değdiğinde, aklı başından gidiyordu. Üstelik bunu bilinçli yaptığına emindi, bu tepkisini fark ettiğinden beri ona işkence etmekten hoşlanıyordu. Sanki dokunuşlarının Peline neler yaptığını ve onu nasıl dengesizleştirdiğini biliyordu. Kızın yaptığı ya da söylediği hiçbir şey onu etkilemiyordu.

Pelin'in ona karşı takındığı soğuk ve alaycı tavır, adamı adeta keyiflendirip üzerine gelmesi için kışkırtıyordu. Şimdi de ona derin derin bakarak her ne düşünüyorsa, sözleri ağzından çıktığı an kızın öfkeleneceğini tahmin ediyordu.

"Bu gece aldığım geceliklerden birini giymeni istiyorum."

Bunu söylerken dizlerine koyduğu kitaptan gözlerini çekmemiş, usulca

bir sayfa daha çevirmişti. Burnunu çekip sırtını dikleştirdi Pelin. Ondan korktuğu için değil de bedeninin ona ihanet etmesinden korktuğu için ağlayıp, onu sevindirmeye niyeti yoktu. Aldığı geceliği üzerine giydiğinde bakışlarında yanacak olan o ateşler aklına gelince, kanı bedenine daha hızlı pompalandı. Korku biraz azalmış olsa da engelleyemediği arzusu arttı. Asıl korktuğu şey de işte buydu, ona karşı koyamamak! Onu satın alan başka bir adam olsa acaba yine aynı tepkileri verir miydi? Yoksa Fahd farklı mıydı? Bedeninin bu tepkileri ona özel miydi? Ne düşünürse düşünsün değiştiremeyeceği kadar baskındı hisleri. Onun varlığı ve istekli tutkusu günahkâr bedenine afrodizyak etkisi yapıyordu, bu da hiç hoşuna gitmiyordu.

"Hayır."

"İtiraz mı ediyorsun?" dedi adam, elindeki kitabı kapatıp sehpaya koydu. Fısıltı kadar kısık bir sesle konuşmaya çalıştı ama adamın onun itirazını umursadığı yoktu. Fahd tek kaşını kaldırdı. "Çıplak yatmak mı istiyorsun?"

Başını önüne eğip, "Hayır." dedi.

"Hayır mı?"

Ayaklandı adam, kesinlikle Aişe ona hediye olarak gönderdiği kıyafetleri kesip çöpe attığını yetiştirmiş olmalıydı ki bu kadar ısrarla giymesini emretmekteydi. Gözlerini bedenine dikerek tedirgin etti. Cehennem kadar yakıcı sıcağıyla yaklaştı, ona hiç istemediği tutkuları yaşatan yasak bedeni titremesini sağlamıştı. "Sana aldığım onca kıyafeti parçaladıktan sonra, hâlâ kafa tutmaya cüret mi ediyorsun?"

Gözlerinin içine baktı, sinirden burun delikleri büyümüştü. "Beni zorlayamazsın!"

"Zorlamıyorum, emrediyorum!"

"Hepsini parçaladım. Son aldıklarını da parçaladım. Yine alırsan onları da parçalarım."

İtirafı adamı öfkelendirdi. "O zaman çıplak yatacaksın," dedi dişlerini sıkarak. "Böyle yaparak gitmeyeceğini sandım ama öfkelendirmekten öteye gitmiyor bu halin." Ani bir hareketle kızı ensesinden yakaladı, kendine doğru sürükledi. Dudakları dudaklarına değecek mesafede yüzünü kendine çevirdi. Burun buruna geldiler, nefes alamıyordu. "Beni her kızdırdığında seni görmezden geleceğimi mi düşünüyorsun?" diye hırladı.

"O şeylerle seni baştan çıkarmayacağım."

"Dansöz kıyafeti giymek ister misin?

İşte yine yapmıştı, tırnaklarını korkularına batırmıştı. Acıtmaktaydı. Pelin onun kadınların dansöz kıyafetiyle baştan çıkarmaya çalıştıklarını, dans ettiklerini bilmiyor muydu? Üstelik bir erkeği baştan çıkarıp kendi

istediğini kazanmak için bedeninin dansla ona sunma fikri nasıl da iğrençti. Gözlerinin önüne böyle bir görüntü gelince midesi bulandı.

"Yenilerini sipariş verdim, bu sefer zarar verirsen bedelini ödersin."

"Senin için asla giymeyeceğim."

Bu sözlerin yanlış başlaması adamı tetikledi ve uzun zamandır uyuttuğu korkularını uyandırdı. "Kim için giyeceksin, Amir için mi?" Onu biliyordu? Adını biliyordu. Korku ve heyecan aynı anda belirdi ve adamın sözleriyle yerini dipsiz bir acıya bıraktı. "Sana kimsenin yaklaşmasına izin vermem."

"Yaşıyor mu?"

Adam dişlerini gıcırdattı. "Seni ilgilendirmez,"

"Lanet olsun yaşıyor mu? Biliyor musun?" Kızın bu heyecanlı ısrarı ve gözlerini nemlendiren tabaka adamın daha çok canını sıktı. Kıskançlık haset bir misafirdi, kaldığı yeri huzursuz ederdi. "Adını bir daha ağzından duymayacağım."

"Peki kalbimden nasıl sileceksin, ya aklımdan?"

"Seni gebertirim Pelin, yemin ediyorum ellerimle boğazlarım. Bir daha adını anmayacaksın." Evet anmamalıydı hele babası kızına bu kadar yaklaşmışken, Fahd onu elinden almaması için canla başla mücadele ederken ve Rüzgâr Karalı inatçı bir ısrarla kızı için dünyayı alt üst ederken... Hayır o adamı aklından çıkarmalıydı. Bundan sonra adam ırkından biri aklına gelecek yalnız kendi olmalıydı.

"Biliyor musun, kendini onunla kıyaslamana gerek yok. Sendeki vahşiliğin ya da kötülüğün hiçbiri onda yoktu. Kimseyi yargılamadığı için sevdim ben onu, kınamadığı için hayrandım. Birini kırmadan önce aynaya bakardı, kibrin günah olduğunu bilirdi. Büyüklenmezdi, gücünün farkında olup dile getirmezdi. Senin aksine acıyı azaltırdı, mutluluğu çoğaltırdı."

"Ölü olması ne büyük nimet..." dedi adam tiksinerek. "Bir ölüyle kıyaslanmak istemezdim."

"Ö... öldü mü?" diye sordu kız. "Öl..." dudaklarını birbirine bastırıp hıçkırmamak için kendiyle savaştı. Yalan söylüyordu, onu öfkelendirip kızdırmak için yapıyordu. Canını acıtıyordu. Ölse hissederdi, bir yerden duyardı. Onu üzerinden ittirirken, "Sen kalpsiz bir pisliksin," diye bağırdı.

"Fark etmene sevindim, bir daha uyarmam. Yemin ediyorum ezberlediğin tek isim adım olana kadar zorlarım."

"Seni öldürmem için bana bir sebep daha verme,"

"Öldürebilirsin," dedi adam dişlerinin arasından. Elleri belini bulmuş, tüm çırpınmalarına ve itirazlarına karşın bedenini kendine çekmişti.

"Öldürmeyeceğim ama ölmekten beter edeceğim. Yemin ediyorum ömrün boyunca vicdan azabı çekeceksin."

Pelin bedenleri birbirine yapıştığı an delirdi. Zorlanmayı sevmiyordu. Bu temasları sevmiyordu. Onun sürekli hazır asker gibi diklenen erkekliğinin bedeninde uyumasını istemiyordu. Bir insan sürekli nasıl bu kadar arzulu olurdu? Ne zaman dokunsa ona, anında tepki veriyordu.

"Odaya git," diye emretti Fahd kısık bir sesle.

Kız başını salladı itiraz ederek, adamın solukları hâlâ dudaklarına çarpıyordu. Odaya gittiği zaman onu okşuyor, öpüyordu. Belki cinsel bir temas kurmuyordu ama son zamanlarda onu baştan çıkarmak için gerçekleştirdiği okşamaları hayli cesurdu. Bir kez daha ellerinde kıvranmak ve sonrasında bunun pişmanlığında yanmak istemiyordu.

"Öpüşmek için uygun bir yer değil," dedi adam canının ne istediğini belirterek.

"Öpme o zaman," dedi kız dişlerini sıkarak. "İstemiyorum."

İtirazları kesik bir solukla tamamlandı. Adamın ağzı, ağzına dayandı, itiraz edemeden uzanan dil dudaklarını araladı. Ona yumruk atsa da durmadı. Kaçmak istese de umursamadı. Kütüphane salona yakındı ve kapısının biri salona açılmaktaydı. Biri görebilirdi, karılarından birine yakalanabilirdi. Fahd bunu umursamıyor olabilirdi ama Pelin utancından ölecekti. Çırpındı, kollarından çıkmak için itmeye çalıştı. Bacağına attığı tekmeler onu daha da hırçınlaştırıyordu, iyice kontrolden çıkmıştı. Saçlarından kabaca tutarak döndürüp kapıyı tek eliyle kapadıktan sonra, göğsünü sertçe kapıya yasladı. Kendi düz göğsünü kızın sırtına sardı. Tek bir ayak hareketiyle bacaklarını iki yana ayırdı. Kendinden emin ve çok hızlıydı.

"Canım seni ne zaman isterse öperim."

"Aklın başına al, nerede olduğunu unuttun."

Saçlarından tutarak yüzünü kendine çevirdi, dudaklarını dudaklarına yaklaştırdı. "Her ne kadar aklım başımda olsa da..." Hırlar bir edayla burnunu ensesine sürttü ve kız gözlerinin kapanmasına engel olamadı. "... kokunu soluğum an aklını yitirmiş keş gibiyim." Kokusunu derince içine çekti. Belinden tutup kendine çekerek yumuşak kalçalarına kasıklarını yasladı. "Herkes soğukkanlı olduğumu belirtse de sana dokunduğum an közünden tutuşan ateş gibiyim."

Pelin gözlerini kapadı, tuhaf değil miydi? Bazen kafa yapmayabilirdi ilgisi ama baş döndürüp uyuşturuyordu. Fahd onu kendine esir etti. Daha önce hiç yapmadığı kadar sert bir şekilde öperken, dudakları acıyan kız nefes alamadı. Ona kimin efendisi olduğunu kanıtlıyordu. Nefretin tadı kanına karıştı. Adamın dudaklarını ısırdı ve dişleri, dudaklarını morarttı. Ne

düşüneceğini bilemiyordu, sadece zorladığı zaman ona isyan etmek, tepkisi haline geliyordu.

Pelin onun dudaklarını ısırınca, Fahd bu sefer cezalandırırcasına sertleşti, kasıklarını üstüne bastırınca ağlama ve inleme karışımı bir ses çıkardı Pelin, tekrar dudaklarını ısırmak isteyince ağzını uzaklaştırdı adam. Aynı vahşilikle, "İtaat edeceğini söylemiştin" diye bağırdı.

Gözlerini kırpıştırdı Pelin. Düşünceleri allak bullak olmuştu. İtaat etmek bu kadar zor muydu? Yerinde olan iradesiyle onu itti fakat yerinden kıpırdatamadı. Tekrar üstüne ağırlığını verdi adam, dişlerinin arasından firar eden soluğu tenini yaladı. Kirli sakalını çenesine sürtünce, yanakları yanmaya başladı.

"Sakın beni zorlama Pelin, sakın!"

"Sende beni zorlama," dedi kız soluk soluğa.

"Ne yaparsın?"

"Canını yakarım." dedikten sonra alayla gülen adamın yüzüne deli kuvvetiyle kafa attı, dizini bacak arasına geçirerek kasıklarını bir süre işlevsiz hale getirdi.

"Odada işkencene katlanabilirim ama umuma açık yerde arsızlığına sessiz kalamam."

Eli kasıklarının arasına giderken adamın, gözlerinden alevler çıktı. Sonra acıyan burnunu tuttu, dudaklarını sıktı. Güçlü erkek imajına kısa bir an şaşkınlığın gölgesi düştü. Burnu kanamamıştı ama kasıklarında ciddi bir ağrının olduğunu yüzündeki renk değişiminden fark edebiliyordu Pelin. Korktu ama aynı anda haz da aldı. Ona zorla dokunmaktan vazgeçmezse her seferinde alacağı ödül bu olacaktı. Onun iki erkek kardeşi olduğunu unutmamalıydı.

Öyle ani oldu ki, kızı bileğinden yakalayarak sürüklemeye başladı. Kimsenin şaşkın bakışlarına aldırmadan, onun yalvaran itirazına ve küfretmelerine kulak asmadan odasının kapısını açtı. Hızla geriye giden devasa tahta duvara savurdu. Pelin korkuyla kendine gelmeye çalışırken, saçlarından yakalayan adamın kolları arasına girdi. Bileklerini yakalayarak kollarını arkasında birleştiren adam, tek eliyle saçını tutarak kızın göğsünü duvara yasladı, gövdesi arasında ezdi.

"Bir an olsun aklımdan çıkmadığın doğru."

"Saplantılı bir manyaksın, normaldir."

"Seninle sevişmek istemem takıntıysa, bu takıntının verdiği zevki seviyorum. İlla bir neden arama, seni karşıma çıkaran kadere..." Sustu. Dişlerinin arasından hırlayan bir sesle kalçalarını bacaklarının arasına sokup ona

sert bir tavırla sürtündü. Üstündeki kıyafetlere rağmen onun sıcaklığını, sertliğini ve heyecanını net bir şekilde hissediyordu. Korkudan titriyor, aynı anda karnı garip bir arzuyla kasılıyordu. Lanet olsun, ondan nefret ediyordu ama adama yaptığı şu hareket onu kışkırttığı kadar kızı da etkisi altına alıyordu. Bedeni söz dinlemiyor, ısınıyordu. Kabul etmeyebilirdi. Onu istiyordu.

"Zor kullanmayı güç mü sanıyorsun, erkeksen gönül rızasını kazan. Şiddet gösterdiğin hiçbir eylemine boyun eğmeyeceğim. Sert olduğun her hamlenden iğreneceğim ve bu sana olan nefretimi daha da körükleyecek. Adamlıkla erkeklik arasındaki farkı bilmeyen şımarık bir ergensin, erkek olmayı uzantısı olan herkes başarır, kolaysa adam ol, rızası olmayan bir kadından birliktelik bekleme." diyerek itiraz etti.

Kalçasını hareket ettirirken hırlar gibi bir ses çıkardı Fahd. "Eğer niyetimi bozarsam, en zorunun zevki için yalvarırsın. Adamlığı senden öğrenecek değilim, sen de öğrendiğin tüm o palyaço erkekleri unutacaksın."

Güçlü parmaklar eteğine uzandı ve eli kızın bacaklarını kapamasına neden olan yere kapaklandı. Onu kalçalarının arasında hissettiği an, kafasını geriye düşürüp omzuna dayamak istiyordu ama yapamayacaktı. Lanet olsun durmalıydı. *Allah'ım bana yardım et!* Bu adam nereye nasıl dokunacağını çok iyi biliyordu. İsyanına arzusu karıştı, iki arada bir derede kalmaktan yorulmuştu. Boyun eğmek ve reddetmek arasındaki ince sınırda donup kalmak huzursuz ediciydi. Elleri öyle yerlere dokunuyordu ki, kendinden geçmesine ramak kalmıştı. Islanmıştı. Daha önce birini hiç bu kadar istememiş, birinden hiç bu kadar nefret etmemişti, nefret ettiği şeylerin sonunu da merak etmemişti.

"Bu şekilde devam etsem, ne kadar zaman dayanabilirsin?"

Bileklerinden tuttu, kafasının üstüne doğru kaldırıp tek eliyle duvara sabitledi, diğer eli tekrar eteğinin ucuna gitti. Marifetli parmaklarıyla bacaklarının içine sızdı. Parmakları bir şekilde iç çamaşırının içine girdi. Bir parmağını içine sokunca, itiraz etmeye çalıştı ama buna engel olamadı çünkü bacaklarını sıktığında geç kalmıştı. Adamın eli bacaklarının arasında sıkıştı.

"Şimdi dediğimi yapıyor musun," diye emretti. "Yatağa çıplak mı gireceksin, yoksa sana aldığım geceliklerden birini giyerek mi?" Parmağını en tutkulu noktaya bastırırken, gözlerini sımsıkı kapattı. "Aleaqarab, itiraf et, gücün tükenmek üzere. Islanıyorsun, titriyorsun. Bana gelmek için bahane arıyorsun?"

Bileklerini tutarak onu kendine çevirdi, içindeki parmağını çıkardı. Gözlerinin içine bakarak ağzına aldı, emerken kız nefesini tuttu. Normalde

kusması lazımdı, bu yaptığı iğrençti ama tuhaf şekilde bacaklarının titremesini ve bedeninin arzuyla gerilmesini sağlamıştı. Göğüsleri hassaslaşarak gerilmiş, tutkusuna ayak uydurmuştu.

"Tadını almak istiyorum."

Zihni darbe almış cam gibi paramparça oldu. Ona teslim olmasını bekleyen insan müsveddesiyle savaşmak zorundaydı, asla teslim olamazdı ama daha şimdiden gövdesi üzerine yıkılmak için zaman kolluyordu. Adam göğsünü mıncıkladı, iki parmağının arasında ezilen göğüs ucunun acısı kızın çığlık atmasını sağladı. Fahd daha sert sıktı. Giderek ağırlaşan göz kapaklarını inatla kaldırdı ve adama kafa atmak için hamle yaptı. Bu sefer hazırlıklıydı adam, bu hamleyi ustalıkla savuşturdu.

Başını yana eğerek, "Bu kadar mı?" diye sordu.

"Kalpsiz pislik,"

Dişlerini sıkan adam bileklerini bıraktı. Geriye çekilirken, "İstediğimi yapmazsan, devamını birazdan alacaksın," diyerek kızı arkasında bırakıp banyoya yöneldi.

Banyodan çıktığında onu yatağın içine büzülmüş, pikeyi de kafasına kadar çekmiş halde buldu. Uyumuş numarası yapıyordu, bu çocuksu tavrına güldü. Yatağa uzandı, kızın üzerindeki pikeyi çekerek altındaki kadına baktı. Üzerinde beyaz, ip askılı, saydam olacak kadar ince bir gecelik vardı. Yatağa kayarak yan döndü, onu kollarının arasına alarak çenesini omzunun kıvrımına yasladı. Kokusunun içine çekerek, "Çok yakışmış," diye fısıldadı. Pelin kollarında kaskatı kalmıştı. Adam bunu bilmesine rağmen onu kendine çekerek, bedenlerinin tüm kıvrımlarının tamamlanmasını sağladı. Pelin inler gibi ürkek bir ses çıkarınca, "İyi geceler," diyerek onun içini rahatlattı. Fakat kızın ne rahatlayacağı ne de kasılmasının geçeceği bir zamandı, kollarında olduğu her an korkudan titremeye ve terlemeye devam etti. Adamın yatıştırıcı eli göğsünü, bacaklarını mıncıklarken, nasıl rahat olabilirdi ki! Parmakları bir masör kadar ustaydı, nereye nasıl dokunacağını biliyordu. Kızı yoruyor, uykunun kollarına bırakıyordu. Gözlerinin kapanmasına yakın kulağının içine soluyarak, "Her şey zamanla telafi edilir de, geçip giden zamanı hiçbir şey telafi edemez Türk kızı." diye fısıldadı.

7. BÖLÜM

Başka insanların ne düşündüğü sizi rahatsız etmesin, kimin ne düşündüğü sizin ne hissettiğinizi bilmemesindendir, bu da sizin için önemli olmamalıdır. Özgüvenli olmak, var olan kişilikten ve mevcut olan durumdan emin olmaktır. Kendi ile barışık, yaptığı işten mutluluk duyan kişiler için başkalarının ne düşündüğünün önemi yoktur çünkü onlar başkalarının değil kendi duygularının ne istediğine odaklanır.

Geçen geceden sonra bir daha konuşmamışlardı ama sözleri aklından çıkmıyordu. Her söz aralarında asılı duruyordu, tıpkı, dudaklarının kendi dudaklarının üzerinde olduğu anının zihninde dönüp durduğu gibi. O kıyafetlerle kollarında yatarken, ellerinin bedeninde gezdiği anı zihninden silemiyordu. Bunu unutmak için çabalıyordu ama çabaladıkça, bundan başka bir şey düşünemez hale geliyordu. İnsan, en çok korktuklarıyla sınanıyordu. Amir'in onu öptüğünü, okşadığını hayal etmeye çalışsa da zihninde canlandırabildiği tek yüz, kocasınınkisi oluyordu. Sanki hayatında ondan öncesi olmamış, sanki ona ondan başkası el sürmemiş, öpmemiş, koklamamıştı. Bir aidiyet duygusu, bir sahiplenme yoksunluğu karnındaki kelebeklere uçmayı öğretiyordu. Bunun kaynağı aylarının onun nefesinin gölgesinde dinlenmesiydi, başka bir açıklama insanlığına hakaret olurdu.

Kendine hâkim olmasının tek yolu, bu huzursuzluğun kısa süre sonra bitecek oluşuydu. Pelin bunları düşünmemeye çalışarak, endişelerine karşı savaştı. Durum gittikçe çıkmaza saplanmaya başlamıştı. Demek insanlar tüm olumsuzlukları böyle göğüslüyor, akıl sağlıklarını kaybetmemek için de her şeyi oluruna bırakıyordu. Babasına ulaşmanın bir yolunu bulmak artık gökyüzüne dokunmak kadar imkânsın gelmekteydi. Bahçenin kenarındaki yaşlı bir hurma ağacının gölgesinde duran bankın üzerine oturdu. Saatlerce bir yol aradı, zaman geçti ancak yaralı yüreğine bir fayda sağlayamadı. Daha ne kadar tutabilirdi güle ulaşmak için dikenleri. Çıkmaz sokağın sonundaki duvar gün geçtikçe kalınlaşıyor, uzanamayacağı kadar boyunu aşıyordu.

Sanki onun kafasının içindeki fırtınaların canını derinden yakacağını bilen aslan onun üzülmesinden korkarak izliyordu. Kafesinde sessizce durmuş, dertleşmek istercesine sessizleşiyordu. Pelin başını yana çevirdi.

"İçimdeki umut tepeden tırnağa yaralı, günden güne kan kaybedip ölüme yaklaşıyor. Tüm çarelerimi esir almış gözü dönmüş bir canavar, aç ve susuz kaldıkça mutluluk dansı yapıyor." Huzursuz vaziyette içini çekti. "O gün dibime gelip beni korkutmasaydın, şimdi belki de evimde olacaktım. Evinden ayrılınca, kolu kanadı kırık bir kuş oluyorsun, üstelik özgürlüğünde elinden alınmış, kafese kapatılmışsın."

Aslan hırlayan bir sesle ağzını açıp kapadı.

"Efendinin kopyasısın sende, işinize gelince kükrüyor, işinize gelince kedi oluyorsunuz. Ne vardı sanki dibime girecek, sana zararım bile yoktu."

Fahd'ın dudaklarından alaycı sözleri dökülmeden önce, onun varlığının yakınında olduğunu hiç fark edememişti. "Özlemimden kafayı mı yedin aleaqarab?"

Onun kendisine bu şekilde seslenmesinden nefret ediyordu ama ilk seferinden sonra, bir daha bundan rahatsız olduğunu söylemeyip eline koz vermemişti. Huzursuz gözlerini ona çevirdi. "Sohbetimize davetli değilsin."

Fahd sırıttı. Kızın kalbi tekledi, şaşkın yüzünden o basit telaşlar geçişti. Son günlerde ne çok güler olmuştu ve her gülüş aklını karıştırıyordu. "Geçen gün ondan kaçar gibiydin, ne ara bu kadar yakın dost oldunuz?"

"Yalnızlık çok sıkıcı bir arkadaş," dedi Pelin üzgün gözlerini aslana dikerek, "üstelik benden farklı değil, ikimiz de esaretteyiz. Bizi bizden daha kim anlayabilir." Aslan onu destekleyerek ayaklandı, kuyruğuyla kafa tuttuğu kafesinde dolaşmaya başladı. Burada zaman geçmek bilmiyordu, kimseyle konuşmak tatmin etmiyordu, kimse ile görüşmek onu alıştırmıyordu, dışarıya çıkmıyor, dışarıdan haber almıyordu. Televizyon izlemiyor, radyo bile dinlemiyordu. Sosyal hayatı yoktu. Onun gördüğü de konuşup kavga ettiği tek kişide sadece Fahd olmuştu.

Kızın dalgın haline canı sıkıldı, istese ona özgürlüğünü verirdi. Kaçmayacağını bilse tüm imkanlarını yolunu sererdi, döneceğini bilse ailesiyle görüştürürdü, seveceğini bilse, istediği gibi olurdu ilişkileri. "Burada oturup seninle sohbet etmek isterdim."

"Eksik kalsın. İnsan gardiyanıyla ne konuşabilir, verilmeyen özgürlüğü dışında."

Adam kıza keyifli bir bakış attı, "Kafesin kapısının açık olduğunu bilmene sevindim, görmeyeli hayli cesur olmuşsun."

Sırtı diklenen ve rengi değişen kızın kalbi hızlandı, irkildi. Adamın şaka yaptığı anlarla, ciddi olduğu anları birbirinden ayırt edememekten nefret ediyordu. Şimdi ciddi miydi, yoksa onunla kafa mı buluyordu, hızla kafese baktı ama gerçeği bilemedi.

"Bir sıkıntın mı var?"

"Olsa derman olacakmışsın gibi sorma."

Fahd uzun ve derin bir bakış attı. Kızın midesinde kelebekler uçuşturan bir bakıştı bu.

"Huzurumu zorluyorsun ya işine git ya da çölüne ama karşımdan git."

"Gözlerin öyle söylemiyor. Cidden iyi misin?" diye sordu adam yeniden.

Pelin oflayarak bakışlarını ondan uzaklaştırdı. "Hem kör hem kibirlisin." Ayaklandı ve saçlarını omzundan geriye savurdu. Adam kızın bu havali haline keyifle baş salladı, kocaman bedeninde küçük bir çocuğu taşıyordu. Kızınca çocuk gibi oluyordu, azarlanınca ergen, küsünce yaşlılara benziyordu. Yanına geldi, omzunun üzerinde titreyen saçlarına baktı. Pelin arkasındaki varlığını hissettiği an kasıldı ama bu sefer tepkisini belli etmedi.

"Senin gibi karmaşık saçların da." Kızın buklelerinden biriyle oynadı ve sonra bıraktı. Öfkeli ifadesine gülerek, "Biraz işim var, geldiğimde eğer uyumazsan benimle sohbet etmene izin verebilirim." diye bildirdi.

Fahd onu çok sinirlendiriyordu. Kapıya doğru uzanan güçlü yürüyüşünü izlemek istemiyordu. Kapının girişinde duran adam başını sallayarak ona yeniden döndü. "Beni özle olur mu aleaqarab!"

Yanılıyordu, asla özlemeyecekti. Onun için hiçbir anlam ifade etmiyor. Canı sıkılıyordu, ailesini özlüyordu, Amir'in bilinmezliği canını yakıyordu, arkadaşlarıyla gerçekleşen sohbetlerine hasret kalmıştı; hepsi bu. Fahd daha önce hiçbir adamın cesaret edemediği bir şeyi yapmıştı, ona yine hükmetmişti. Arkasını döndüğü an, bir yaz güneşinde unutulmuş buz kütlesi oldu. Bir yanı onunla kavga edip çekişirken, diğer yanı kurşun izli gururuna yeni acılı izler bırakmaktaydı. Pelin gerek babasının davranışlarından gerekse kardeşlerinin korumacı dayatmasından sebep, erkeklerle yakın ilişki konusunda deneyimsizdi. Bu kadar etkisi altına girmesi de tecrübesizliğindendi. Dalgın şekilde karşısındaki aslanı izlerken, Fahd gitmiş, onun yerine gelen kızlar bu kaybolmuş haline merakla bakmıştı. Biri adını seslenince irkildi. Zehra'nın yanındakinin Meryem olduğunu fark etmesi zaman aldı. Kaşlarını çattı ikiliye, onu gizlice izledikleri için kızmıştı. Derhal ifadesini düzeltip tüm düşüncelerini sadece kendine sakladı. Meryem gülümseyip yorumunu tekrarladı.

"Bence bu savaşı kazanan kişi Fahd olacak!"

"Ne savaşı?" dedi Pelin sakin bir şekilde, yüzüne masum bir ifade yerleştirdi.

"Fahd diyorum... onunla savaşa girmişsin. Aklı olan herkes bilir ki, o asla kaybetmez. Dili kılıcı kadar keskindir, üstelik tükenmez zekâsı gücüne eş değerdedir."

Bu gözlem, kızın utanmasına neden oldu. Evin içinde sürekli peşindeydi, gözünün önündeydi, sözleri ve emirleri üstündeydi, onun gibi diğer kadınlar da onu dikkatle inceliyordu ve kesinlikle onlar da bu savaşı fark etmiş olmalıydılar. "Bu savaş çok tutkulu."

"Burada isteğim dışında tutulduğumu saklamanın gereği yok sanırım."

Meryem başını salladı. "Fahd savaşırken çok zalimdir, canın acıyacak." Bu kadın da zorlandığını bilmekteydi ve hiçbir şey yapmamaktaydı. Ya Fahd'dan çekinmekteydi ya da babasının gazabından, peki vicdanına nasıl hesap vermekteydi?

"Bazı savaşlar baştan yenilir." Bunu en iyi Meryem biliyordu, kalbi hızlandı, sakin bir şekilde konuşmaya çalışsa da sesi düdük gibi çıktı. "Başka türlüsü düşünülemezdi."

"Size göre ben şımarık bir kadınım, elimdekinin değerini bilmiyorum. Buraya da bana haddimi bildirip ne kadar kör olduğumu anlatmak için mi geldiniz?

Meryem bunu başıyla onayladı. "Sen ne kadar şanslı olduğunun cidden farkında değilsin. Evlilik çağına gelen ve henüz evliliğe uygun olmayan kızların, kadınların arasında yıllardır çok sıkı bir rekabet vardır, sen bu rekabete girmeden onu elde ettin. Üstelik gözü senden başka bir kadını görmeyen bir adama çevirdin onu."

"Bununla gurur mu duymalıyım? Oturup Allah'a şükür mü etmeliyim? Ne güzel kaçırıldım ne güzel pazarlandım, biri isteğim dışında ailemden, ülkemden alıkoyuyor, hamdolsun mu demeliyim? Siz ne tür manyaklarsınız? Düşünce yapınız midemi bulandırıyor. Yedi çöl devirsem bile geçmez içimdeki acının izi, ben aileme susuyorum görmüyor musunuz? Ben özgürlüğüme mülteci oldum."

"Bu ülkede ne okuma ne de koca seçme şansı kadınların elinde değildir, bu kadar fakir bir cesarete ev sahipliği etmesi bizim gibi kadınların yetinmesini bildiğindendir belki çünkü zihnimizdeki özgürlük kurak ve verimsiz. Bir gün herkes ayrılacak okulundan, ailesinden, sevdiğinden ya da bu dünyadan, sen gittiğin yere uyum sağlamak zorundasın, kaderimiz bu çünkü biz kadınız."

Bu gerçek onun suçu değildi ama Pelin utanarak Zehra'ya baktı, tekrar Meryem'e döndü. Daha fazlasını anlatmasını bekledi.

"Sen hep olaya kendi çerçevenden bakıyorsun." dedi Zehra, "Neden biraz başını çıkarıp bu tarafa bakmıyorsun, neden bizim yaşam tarzımızın seçimimiz değil mecburiyetimiz olduğunu görmek istemiyorsun?"

Zehra'ya anlayışlı bir bakış atan Meryem, "Said'in babası ölünce, o ve kız kardeşleri amcası ile yaşamaya başladılar." diye başladı konuşmasına.

Pelin duruşundaki merakını artık gizleyemiyordu ki onlar da anlatmaya devam ediyordu. "Babasının yerine geçtiğinde henüz 12 yaşındaydı. Amcası, yani babam ona sahip çıktı, çünkü onun fikirlerine herkesinkinden daha fazla önem verirdi. Çocuk yaşında bile birçok büyükten daha zekiydi. Üstelik ailenin tek erkek evladıydı. Geleceğimizdi." Fahd ve kuzeni Meryem arasındaki bağ fark ettiğinden çok daha derindi. Meryem buruk bir şekilde gülümsedi. "Aslında o kadar kötü biri değildir." Pelin şüpheyle kaşını kaldırdı. Meryem kızın ekşittiği surat ifadesine güldü. "Onu tanımıyorsun bile, gerçek yüzünü henüz görmedin, neden ön yargılarını bir kenara çıkarıp onu tüm şeffaflığıyla görmeyi denemiyorsun?"

Fahd da neredeyse aynı şeyi söylemişti. Gerçek yüzü normalinkinden daha kötüydü kesin yoksa hangi insan kendini sevmeyen birini bu zorbalığa mecbur ederdi. Pelin Meryem'i dinlerken, Fahd ile ilgili ne kadar az bilgiye sahibi olduğunu fark etti. Öfkesinden utanarak konuyu değiştirdi, onları baş başa bırakmak için hareketlendi.

"İkinizin konuşacakları vardır."

Meryem'in yüzü düştü. "Biraz sohbet ederiz diye düşünmüştük," Kıza temkinli bir bakış attı. Sanki daha fazla şey anlatıp anlatmamaya karar veremiyor gibiydi.

"Benim sizinle konuşacak bir şeyimin olduğunu sanmıyorum, hele ki benim bu kadar zor bir durumda olduğumu bilip, burada ne koşullarda tutulduğuma ses çıkarmazken..."

Bu gerçekle biraz olsun utanan Meryem kimsenin kendilerini duymadığından emin olmak için etrafına bakındı, kısık bir sesle devam etti. "Fahd hakkında konuşmak istiyordum."

"Ben konuşulacak bir meselemizin olduğunu sanmıyorum, o zalim sen zalim neyi değiştirecek sohbet etmemiz?"

"Biz zalim değiliz. Üstelik çocukluğunun nasıl geçtiğini anlattı mı sana ya da kimi nikâhlı kimi nikâhsız doğan otuz beş kız kardeşi olduğunu ve onlara bir baba gibi sahip çıktığını biliyor musun?"

"Bu neyi değiştirecek, hatalarına mazeret mi olacak? O mu yolladı sizi, üzülüp acıdığım zaman fikrimin değişeceğini mi sanıyor? Yoksa kadınlık yanım ağır basınca başını göğsüme yaslayıp saçlarını okşayarak hiç sahip olamadığı anne şefkatini mi vereceğim? Beklentiniz ne? Kötü kaderinin iyilik meleği mi olmalıyım?"

"Ne kadar katısın, bu konuları sana anlattığımızı duysa boynumuzu kırar."

"Demek ki açıklanacak kadar övülecek bir yanı yok bu caninin, kendi kanından olanlar bile bu kadar ürküyorsa, benim tanımamam en iyisi."

"O zalim falan değil, öyle olmak zorunda bırakılan bir çocuktu. Babasının itibarını zedelediğini, ailenin tek erkek evladı olarak herkesin beklentisinin daha çocuk yaşta üzerine yüklendiğini bilmeden konuşuyorsun. Sevgi nedir bilmeden, aile kavramını tanımadan çocuk denecek yaşta evlenmeye mecbur edildi, seçmediğin bir hayata mecbur edilen tek kişi sen değilsin."

"Bunlardan bana ne, biri çocukluğunda sevgi açlığı çekti diye ona saygı duyup aşık mı olmalıyım? Çocuk yaşta hayatı elinden çalındı diye kendimi suçlu hissedip ömrümce kul kölesi olup mutlu olması için kendimi feda mı etmeliyim? Acıdığım için mi âşık olmalıyım? Zorlandığım kadar çok mu sevmeliyim? Esir edildiğim kadar aptal mı olmalıyım? Herkesin hayatı kendi için yazılır, geçmişinin vebali ben değilim, geleceğine sadakası da olmayacağım."

"Ben bunu demek istemedim, en azından onu anlaman için biraz dinlemen gerektiğini belirtecektim."

Pelin gözlerini kıstı. "Nereye varmaya çalışıyorsun?"

Omzunu sarsan Meryem, "Hiç," dedi, "Sadece biraz gözlerini açmak istiyorum, malum açıldığında tren kaçmış olabilir."

Bu konuşmadan anladığı tek şey vardı: *Fazla naz aşık usandırır* diyordu. Bu düşünde bir kadının diğer bir kadına yapacağı en büyük hayal kırıklığıydı. "Bir tane daha kadın istiyorsa alabilir, buna engel olan yok. Gelen mutluysa, alan memnunsa bu işime yarar, ben de çeker giderim."

"Üzülmez misin? Hiç mi onunla güzel anılarınız yok, gittiğinde özlemez misin?" Bunu şakayla karışık söylese de Pelin anlattıklarının hepsinin doğru olduğunu düşünüyordu.

"Neden üzüleyim, buraya güle oynaya mı geldim, yoksa deliler gibi âşık olduğum adamla mı evlendim? Mutlu bir evliliğim mi var? Sorumlu olduğum bir yüreğin ferasetini mi yüklendim? Başkasının hayatını çalmak bu anlattıkların için bir kılıf değil. Burada bekar bir adamın istikbalinden değil, evli ve çocuklu bir adamın adaletsiz geleceğinden bahsediyoruz. Hatalar süslenerek doğruların yerine konduğunda hata olmaktan çıkıyor. Teneke ile altın bir olur mu?"

Onun kalıplarını yıkamayacağını anlayan Meryem gülümseyerek başını iki yana salladı. O sırada Fahd'ın sesi geldi uzaktan, bir çalışana bağırıyordu. Baya gerideydi ama yüzündeki öfke, aradaki mesafeye rağmen net bir şekilde okunuyordu. Pelin az evvel belki de haksızlık ettiğini düşünerek, kendini suçlu hissetmişti ama şu görüntü bu konuda yanıldığını göze vuruyordu. Öfkeyle adamlarına bağırdı ve gitmek için onlara direktifler yağdırdı. Fahd adamlarıyla birlikte kızdığı sorunla meşgulken, Pelin planını devreye sokmanın tam zamanı olduğunu düşündü.

Meryem ve Zehra onun sohbete katılmayacağını fark edince, ısrarcı olmadı. Bahçede sohbet halinde olan diğer kadınlara katılmak için ön bahçeye doğru yürümeye başladılar. Şu anda kimseyi çekemezdi Pelin, kütüphanede bir süre vakit geçirip, midesini kasıp kavuran hislerin rahatlamasını bekleyebilirdi. Artık buraya ne zaman girse, aklına gelen ilk şey kapının arkasında yaşanan gizli hadsizlikti. Kitap okumasını bile engeller olmuştu bu anı.

Zihninde dolanan sorunlar onu o kadar sarsmıştı ki, birilerinin kendisini takip ettiğini fark etmesi zamanını aldı. Pahalı granitte duyduğu ayak sesiyle, arkasına bakmak için döndü. Kimse yoktu. Nabzı hızlanmış, ensesindeki tüyler ürpermişti.

"Kim var orada?" diye sordu. Etrafı incelerken, sesi titremişti ama bir cevap gelmedi. Sırtında bir ürperti hissetti. Bir şeyler yolunda gitmiyor gibiydi, tam birini çağıracaktı ki, kapının yanındaki girişten bir adam çıktı.

Geçen günkü adamı görünce önce irkildi. Bu Zehra'ya talip olan zengin Prens'in veliahdı değil miydi? Önce ürktü, sonra aklına gelen şeyle rahatlayarak gülümsedi. Adam meraklı gözlerle ona bakarak, "Gerçekten köle misin?" diye sordu.

Demek günlerdir bu konuyu düşünüp sonunda gelmeye karar vermişti. Camdan içeri süzülen güneş adamın tam arkasındaydı ve Pelin adamın yüzünü tam olarak göremiyordu ama çok öfkeli olduğu belliydi.

"Bunu sormak için mi geldin?"

"Hayır,"

Pelin ne söyleyeceğini bilemediğinden elleriyle oynadı. Adam ona iyice yaklaştı. Pelin, adamın yüz hatlarındaki öfkeyi görebiliyordu. Gururunu kırmıştı ama sanki onu düşünmekten vazgeçememişti. Bu konuyu takıntı haline getirmiş bir ifadesi vardı.

"Beni kandırdın, sen bir köle değilsin."

"Köleyim, satın alındım." Bu yalan değildi.

Adam, huysuz bir çocuk gibi kaşlarını çatarak kıza uzandı ve elini koluna koydu. "Said El Fahd'a seni sordum, öyle bir kölem yok dedi."

"Ne zaman sordun?" diye soluksuz kaldı.

"Geçenlerde bir iş için aramıştım, telefonda sordum. Satmak istediğin köleye talibim dedim."

Pelin'in başı döndü, demek geçen sefer bu yüzden o kadar öfkelenip ona dünyanın en kötü işkencesini yapmıştı. Kalbi kasıldı, duyguları karnının içine düşmüş gibi hissetti. Korku ensesini gıdıkladı.

"Amina Hanım Fahd'ın seni istemediğini belirtti. İstersem seni

götürebileceğimi, kadınların buna izin vereceğini söyledi. Gerçekten benimle gelmek istiyor musun?"

Demek Amina onu başından savmak istiyordu. Ama Fahd'ı üzerine salarken pek gönüllü durmuyordu. Kız başını salladı heyecanla. Onunla giderken bir yolunu bulup kaçardı ya da bir çaresini bulurdu babasına ulaşacak. Bu adam Fahd kadar zor olamazdı.

Genç şüpheli bir bakış attı. "Gerçekten mi?"

Pelin başıyla onayladı, cesaretlendirircesine gülümsedi. "Sen bir erkeksin, üstelik parada kazanıyorsun. Çok zenginsin. Bana bakabilirsin."

Kızın övgüsü, adamın bir an için gururlanmasına neden oldu, aklına ne geldiyse ardından kaşlarını çattı. "Ama tek eşli olmam." Yüzü yeniden düştü. "Fahd seni bana vermez."

Adamın yüzünü inceledi. Ona alıcı gözle baktı. Duruşu normalin üstündeydi, yakışıklıydı ama her nedense, ona baktığında midesinde kıpırtıları hissetmiyordu ya da sinirleri yerinden oynamıyordu. Bu durum kızı daha da sinirlendiriyordu. Pervasız bir hamleyle, elini adamın koluna koydu. Adam parmaklarının arasında heyecanla kasıldı. "Bana telefonunu ver, sana beni alman için yardımcı olacak bir adamın numarasını vereyim. Fahd'ı ancak o adam ikna edebilir." Allah'ım babasını araması yeterliydi. Babası onun sesini duyduğu an izini sürer, nerede olduğunu öğrenirdi.

Adam inanamaz gözlerle baktı.

"Fahd bir tek o adamın sözlerini dinliyor, eğer o adamla konuşursam beni sana bu gece hediye edebilir."

"Gerçekten mi?"

Kız başını salladı. "Şimdi telefonunu bana ver."

Gülümseyen adam eğilerek, "Bir şartla," diye soluk soluğa yaklaştı.

"Neymiş o şart?" Tuhaf bir şekilde gerilmesini sağlamıştı bu ses tonu.

"O zaman bana küçük bir öpücük verirsin." Heyecanı derinleşmişti. Kız kaşlarını çattığında adam eğildi, Pelin'in midesi kazındı. Geri adım atması ve ona sert bir tokat atması lazımdı, fakat amaca giden yolda her şey mubahtı. Ses çıkarmadı. Telefonu almalıydı, bir öpücük sorun olmamalıydı. Buradan kurtulduğunda unutacaktı, nasılsa her anı gibi bu da geride kalacaktı. Ayaklarının ucunda yükselerek adamı şaşırttı, dudaklarını onun dudaklarına bastırarak, hafif bir öpücük kondurdu. Ve neredeyse kusacak olan midesini bastırmaya çalıştı.

Kızın duyularını ateşleyip bedenini hassaslaştıran bir yanı yoktu, aksine tiksinmesine sebep olmuştu bu temas ve garip bir suçluluk duygusuyla sarsılmıştı. Oysa en nefret ettiği adamın dokunuşları onu alev alev yakıyordu.

Geri çekilmek istediğinde, adam bu masum öpücüğü kabullenmedi. Daha fazlasını talep etti. Geri çekilmesine sinirlenerek daha çok yaklaştı. Kız kaçınca, zorla kollarının arasına almaya çalıştı. Adamın bedeninin gücünü hissedebiliyordu. Kaslarını ve kuvvetini hissediyordu, bu da sadece huzursuz ediyordu. Zorba bir adamdı ama nedense Fahd'ın kollarında hissettiklerine benzer bir güven hissetmiyordu. İkisi de zorbaydı, aradaki fark neredeydi? Pişmanlık tüm bedenini esir düşürdü. Onu itmeye çalıştı, adam uzaklaşmak istemedi.

"Telefon," dedi Pelin dudaklarını geri çekerek, adam pis pis sırıttı. Onunla oynadığını o anda anladı. "Telefon falan yok,"

Ve geç kalmıştı. Büyük deneme kesinlikle başarısız olmuştu ve avcı olmak isterken av olmuştu. Hatası ağır bir korkuyla yüzüne savrulmuştu. Kollarında çırpınan kadını kendisine doğru çekti adam, giderek daha da kabalaştı. Onu itmeye çalışan kadın dehşete kapıldı. Öpüşmenin kontrolü artık onda değildi ve kusmamak için zorlandıkça öğürmenin sesi dudaklarından taşıyordu. Nefes alamayarak, dudaklarını ondan uzaklaştırdı.

"Bırak," diye bağırdı kısık bir öfkeyle. "Lütfen,".

Adamın gözleri arzuluydu. "Ben oyuncak değilim, bir şeyhim. Efendiyim. Beni kandırabileceğini mi düşündün? Telefonu alıp başımı derde sokacaktın ama yanıldın. Sen Fahd'ın kadınısın. Şimdi anlıyorum onun seni herkesten neden sakladığını. Sen hazinesin. Benim olmalısın."

"Bırak beni,"

"Ben bu kadarcık bir yemle yetinebilecek bir adam değilim, telefonu istiyorsan hak edeceksin."

Pelin yanlış yaptığını fark etti ama artık çok geçti. Belki de adamın amacı başından beri buydu, saf rolü yapmıştı, Pelin de aptal gibi ona inanmıştı. Adamın kollarından kurtulmaya çalıştı, gücü karşısında çaresiz kaldı. İri gövdesi ağır bir balyoz gibiydi. Korkuya kapılan Pelin bunu yeni fark edebiliyordu. Dudaklarını, yeniden kızın dudaklarının üzerine kapamaya çalıştı. Pelin ona karşı koymaya çalışıyordu. Tırnaklıyordu yüzünü çiziyor, bacaklarını tekmeliyordu, göğsünden ittiriyor ama gücü karşısında çırpınmaları faydasız kalıyordu. Daha önce hiç hissetmediği kadar büyük bir korku vardı. Fahd bile onu bu kadar korkutup ölecek gibi hissettirmiyordu.

Göğüslerini okşuyor, hatta daha ileri gidip bacaklarının arasına sertçe ovuşturmaya kalkıyordu. Gücünün her bir damlasını kullanarak ona direndi ama bu yeterli değildi çünkü adam onu gözüne kestirdiği boş bir odaya doğru çekmekteydi. Dizini gerdi, son gücüyle bacaklarının arasına savurdu. Adam sesli şekilde inledi. Bu onu kızdırmış, fena şeyler yapmaya niyetlenmişti. Bu sefer sert bir tokat attı. Bir anlık boşluğundan yararlanıp

kollarından kaçmaya çalıştı. Bacak arasına yeniden vurmaya çalıştı. Bu sefer hedefi güzel tutturmuştu, adam acıyla kıvrandı. Kurtulduğunu fark ettiği sırada, artık tamamen paniklemişti. Adamın gözleri öfkeden dolayı dönmüştü. Kapıya doğru bir bakış attı, adamda attı ve pis pis sırıttı. Bu kanatta erkek kâhya yoktu, hizmetlilerde öğle yemeğini yiyordu.

"Seni kimse alamaz, ev halkı ön bahçede."

Soluk alamayan Pelin ondaki bu özgüvene anlam veremedi. Gözlerinde gördüğü şeyin güven olduğunu fark edince, kalbi duracak gibi oldu. Ona biri yardım ediyordu, burada başına bir şey gelse kimse yardıma gelmeyecekti ya da bir köşede sinsice onu izleyen Alya ya da Amina tam zamanında ortaya çıkarak onu namussuzlukla suçlayacaktı. Ağlamaya başladı, eğer bu olursa Fahd'ın yapacaklarından korktu. Onu öldürürdü. İkisini de öldürürdü.

"Rahat bırak beni," diye bağırdı. Yana doğru koştu, adam kollarını açarak yolunu tıkarken, "Nereye güzelim," diye pis pis sırıttı.

"İmdat," diye bağırdı Pelin tüm gücüyle. Kimin ne düşündüğü umurunda değildi ya da yaptığı hatanın sonucunu şu anda göğüslemeyecekti. Bu kaygı korkmasını sağlayamazdı. Eğer Alya ve Amina onu namussuzlukla suçlamaya kalkacaksa, bu sefer planları işe yaramayacaktı.

"Aişe... İmdat. Yardım edin lütfen."

"Kimse gelmeyecek, boşa yalvarma."

"İmdat..." diye son gücüyle bağırdı. Adam öfkelenerek üzerine atıldığı anda, kız çırpınarak kollarından kaçmaya çalıştı ama başarılı olamadı. "Bırak hayvan bırak. İmdat,"

Kendi sesi kulağında çınladığı gibi malikânede de çınlarken, korkuyla ağlamaya başladı. Tam o sırada kapıda bir gölge belirdi. Pelin hissettiği an birinin varlığını, mutlulukla o tarafa baktı. Gördüğü kişiye ilk defa sevinecekti ki, ondan yayılan gerginliği görünce, adamın kollarında çırpınan bedeni kaskatı kesildi. Fahd ilk defa farklı duruyordu. Onda gördüğü şey, cinnet geçirilen kullara cehennemden hediye edilmişti.

Tehlike. Öfke. Şiddet. Ölüm!

İşte Arap yarımadasının tamamını korkutan fedai bu adamdı. Gözünü kan bürümüş, yanında ise Azrail'in soğuk gölgesi vardı. Elleri iki yanında yumruk olmuştu, kontrolünü kaybetmişti. Daha önce hiç böyle kontrolsüz bir öfkeye kapılmamıştı Fahd. Dokunmaya kıyamadığı karısını başka bir adamın kollarında görmek, içinde yer eden ilkel dürtülerin prangasını kırmıştı. Pelin'in direndiğini görmek de onu bu kadar zalim ve tehlikeli bir adam haline getirmişti.

Eğer Zehra onu arayıp bir şeylerden şüphelendiğini söylemeseydi, eve

geri dönmeyecekti. Adamın karısına bakan gözlerinde aç ve yırtıcı bir bakış vardı, bu da Fahd'ın vahşi içgüdülerini devreye sokmuştu. Onu kollarında çırpınırken görünce, aklı başından gitmişti. Bu ezici darbeye karşı koymaya çalışırken, her şey kararmıştı. Yer ve gök birleşmiş gibiydi, göğsüne ağır bir darbe almıştı.

Onun olan en değerli hazineye el uzatılmıştı. Onca kişinin olduğu malikanede, biri ona yardıma gelmemişti. Bu içgüdüsel sahiplenme içinde yankılanıyor, tüm bedenine öfke yayılıyordu. Bu kadının aklından zoru mu vardı? Ne yaptığını zannediyordu, ateşle oynayarak herkesi yakacağını görmüyor muydu? O sadece Said el Fahd'a aitti ama başka bir adamın kollarında çırpınıyordu. Panikleyen Pelin çaresizlikle adamı kendinden uzaklaştırmaya çalıştı ve kendini anlatmak için ağzını açtı ama dili tutulmuştu gördüğü öfke karşısında, tek kelime edemedi. O anda gülümseyen adamın yüzündeki kararlı piç ifadeyi gördü.

"Beni kendi çağırdı," dedi geniş bir arsızlıkla. Bunun üzerine Fahd'ın gözü döndü ve kulaklarındaki uğultu sağır edecek kadar yükseldi. "Babam bunu yanına bırakmaz Fahd," diyen adamı konuşturmadı. Aralarındaki mesafeyi birkaç saniyede aştı. Karısını adamın kollarından alıp, bir balyoz sertliğindeki ilk yumruğunu adamın çenesine indirdi. Duyduğu çatırtı tatmin ediciydi. Pelin savrulduğu duvara sertçe sırtını vurunca, soluksuz kaldı. Öne atılmak istedi durdurmak için ama kocasının kolu çoktan kalkmıştı. Bir sonraki darbesi, adamın gözüne ve dişlerine yükselmişti. Sonuncusu ise karnına denk gelmişti. Adamın dizlerinin üzerine çökmesine neden oldu, soluk alamadığı her halinden belliydi

"Merhamet!" diye yalvardı adam pişmanlık içinde ama karanlık gözlü adamda merhametten eser yoktu. "Merhamet!" dedi yine genç adam ağzından burnundan kan boşalıyordu.

"Merhamet yok."

Ve kafasının üstüne öyle bir yumruk vurdu ki Fahd, adamın burnundan kan fışkırmaya başladı. Bir daha vurdu, adamın tepesinden yıldızlar aktı. Korkuyla ağlayan ve dünyası dönen adam elinin tersiyle dudaklarındaki kanı silip, beyin kanamasına neden olan yumruğunun sarsıntısını durdurmaya çalıştı.

"Bunu o istedi." Kadına baktı. "Ona söyle, beni se..."

Fahd'ın bir sonraki yumruğu sözlerini yarıda kesti. Ağzından yere sıçrayan dişlerle, kız minik bir çığlık attı. Adam ayaklarının dibine düşerken cansız halde, odaya koşturarak giren kahyalara Fahd bağırarak emirle vermeye başladı. Onları, karısının sesini nasıl olup da duymadıkları konusunda azarladı, bunun hesabını soracağını belirtti. Tüm çalışanları sorgulaması için Aıman'a seslendi.

Biliyordu, hepsi Pelin'in suçuydu. Berzah Hanım onun kısır olduğunu duyduğu günden beri başının etini yiyor, oyalandığını savunarak kızı ailesine göndermesini söylüyordu. Bu işte ailesinden birinin parmağı varsa, bu sefer dünyayı onlara dar edecekti. Bu adam eve elini kolunu sallayarak girip bu kanada gelip karısına göz koyacak kadar nasıl gözünü karartıp cesaret almıştı? Kimse onu kurtarmaya gelmemişti, ya yetişemeseydi. Bu düşünce kanının hızlanmasını sağlamıştı. Korumalar koşarak yanına geldi. Fahd adama tekme attığında, kanlar etrafa sıçradı ve korumalar adamı kollarından sürükleyerek evden çıkardı. O sırada etrafına doluşan kadınlar şaşkınca olanları izliyor, onun bu saatte evde olmasına şaşırarak korkuyla Berzah Hanımın arkasına siniyordu.

"O bir Şeyh oğlu, ona zarar veremezsin. Kan çıkar, canına mı susadın!" Yaşlı kadın onaylamaz bir sesle bağırdı, arkasından akıl vermeye başladı. Kadının bu aymazlığı ve saldıranın suçu yokmuş gibi zarar göreni hedef seçmesi düşüncelerini destekliyordu.

"O benim karım," dedi dişlerini sıkıp işaret parmağını kaldırarak hiddetini belirtirken. "Siz ona zarar verirken bunu göze almalıydınız."

Fahd'ın çıkışı herkesi sindirirken yaşlı kadın diklenmeye devam etti. "O kadın kısır," diye hırladı. "Beladan başka bir şey getirmedi bu aileye, gönder onu. Hazır alıcısı da var. Hem bu saatten sonra sen de istemezsin, adamla yakalamadın mı?"

Ne demek alıcısı vardı? Ne demek başkasıyla yakalandı? Onun karısıydı, namusuydu! Üstelik sesini duydukları halde iftiraları can sıkıcıydı.

"Bu evden göndereceğim biri var ama o kişi Pelin değil," diye belirtti aklıselim vurguyla. Korkuyla geride duran kahyalara, "Berzah Hanımın odasını boşaltın, şehrin diğer yakasındaki malikaneye taşıyın." diye emir verdi.

"Fahd!" diye bağırdı yaşlı kadın inanmaz halde. "Ben senin annenim,"

Evet onu doğurmamıştı belki ama süt vermiş, bakmış, büyütmüş, kollamıştı. Kendi elleriyle çocuk yaşta evlendirip, ikinci karısını da ona sormadan almıştı. Hayatı üzerinde verdiği kararlar burada bitmişti, Peline dokunduğu an, annelik haklarını kaybetmişti.

Başı dönen ve midesi bulandığı için olduğu yere kusan Pelin yavaşça kendini toparlamaya çalıştı. Onun bu halini gören Fahd sabrının son kırıntılarını da zihninden süpürdü. Adamın işini bitirmek için ona doğru ilerledi. Kolunu yarı baygın adamın boynuna sardı, kadınlar korkuyla çığlık attı. Tam boynunu kırmak üzereyken ne yapacağını anlayan Pelin yerinden fırladı, dehşet bir korkuyla önünde durdu.

"Lütfen yapma,"

Elini, omzuna koyup itti, çekiştirdi ama bunun bir faydası olmadı. En sonunda yüzünü avuçlarının arasına alıp kafasını kendine çevirmeye zorladı. Onun kendisine bakması lazımdı. Fahd'ın gözünü kan bürüdüğünden, onu görebilmesi biraz zaman almıştı.

"Lütfen... Onu öldüreceksin."

"Benim olana dokundu," dedi Fahd bunu hak ettiğini belirterek, sıktığı dişlerinin arasından hırladı.

"Lütfen. Lütfen bununla yaşayamam."

"Çek git," dedi onu kolundan silkeleyerek ama kız başını iki yana sallayarak inatlaştı. "Hayır, bunu ben başlattım. Lütfen benim hatamdı, cezasını ben çekerim ama o..."

Bakışlarından bayılmak üzere olduğu anlaşılıyordu. Gözlerinde yaşlar ışıldıyor, dudakları titriyordu. Gözleri her an bayılacak gibi geriye ve öne doğru gidilip geliyordu. Fahd gerilen kaslarıyla orada öylece durdu. İçgüdüleri başladığı işi bitirmesi için yalvarıyordu ama kalbi mantığını devreye sokmasını belirtiyordu. Geri çekildi. Küfrederken elini kendi saçında gezdirdi. Ona ne olmuştu böyle? İlk defa birini öldürmekten vazgeçmişti, hem de o kişi bunu sonuna kadar hak etmişken. Namusuna el uzatmışken! Daha önce hiç böyle hissetmemişti. Her zaman kontrol onda olurdu. Her zaman. Pelin'i tanıyana kadar.

Pelin bir anda hıçkırarak ona sarıldı. İnce kolları boynuna sımsıkı dolandı. Adamın göğsü o kadar daralmıştı ki, alev aldığını düşündü. Kızın minnetinin ve kendisine ihtiyacı olmasının farkına varamadı, hâlâ öfkesi bedenini titretiyordu. Hırsını yememişti.

"Özür dilerim," dedi Pelin hıçkırarak, "Özür dilerim bu kadar ileri gideceğini bilemedim." Pelin yaşlı gözlerini ona çevirdi. Çok korkmuştu. Titriyordu. Korkusunun o adam mı yoksa Fahd'ın onu öldüreceğinden kaynaklı mı olduğunu ikisi de çözemiyordu.

Aıman koşarak geldiğinde ona sadece tek bir bakışla emrini verdi.

Karısını kolları arasına aldı ve sımsıkı sarıldı. Onu azarlaması ve cezalandırması gerekirken, adamın öfkesi azalmış ama tamamen dinmemişti. Etrafındaki sesler fazlalaşıp dikkatini toparlamasına sebep olduğunda, Amina Alya'yı hırs içinde, Berzah Hanım'ı ise nefretle kendilerine bakarken buldu. Hepsi Pelin'i suçluyor duruyordu ve kocasının şefkatini üzerine koruma ettiği için de ona kinlenmişlerdi. Kimse umurunda değildi, hiç kimse. Ne düşündükleri ne planladıkları ya da ne istedikleri. Tek düşündüğü karısıydı. Titreyen kızı bileğinden yakalayıp çekiştirerek odalarına sürükledi, ağlamasına aldırmadan banyoya soktu. Pelin'in hıçkırıkları altında duşun altına itip başından aşağı soğuk suyu boşalttı. İtirazlarına aldırmadan

yüzünü ovalayarak yıkamaya başladı. Pelin soluksuz halde suyun altında çırpınırken, adamın gözü dönmüş, tek derdi onu temizlemek olmuştu. İşi bittiğinde onu kendine çekti, ıslak bedenini kuru gövdesine yasladı. Hem onu azarlayıp canını yakmak, aynı zamanda kollarında titrediğini hissettikçe yatıştırmak için deli gibi öpmek istiyordu. Kendisini bu şekilde çaresiz hissettiği hiç olmamıştı, duygularına işkence ettiği için haddini bildirmesi lazımdı ama bir şey onu durduruyordu. O an yetişemeseydi, neler olabileceğini düşündükçe, çıldırıyordu.

Kalkıştığı şey yüzünden çok daha beterini yaşayabilirdi.

"Lanet olsun sana... Ya o anda gelmeseydim?"

Bu düşünceyi kaldıramayacak kadar hassaslaşan kızın rengi attı, konuşamayınca sesli şekilde hıçkırdı. Başı dönmeye, midesi bulanmaya başladı. Adamın kolları arasından sıyrılarak iki büklüm oldu ve adamın ona yapacakları aklına geldiğinde ayağının dibine kustu. Tecavüze uğramasına ne kadar az kaldığını sonunda fark etmişti. Hem de kendi hatası yüzünden. Adamın elleri en mahrem yerlerinde gezmişti, durduramamıştı ve bu sefer tüm hata kendisindeydi. Onu yüreklendirmişti. Bu hata soluksuz bırakıyordu. Sırtını ovan adam onun midesini boşaltmasını ve rahatlamasını sağlarken, soluksuz kaldı. Biraz kendine geldiğinde onu şefkatle doğrultan Fahd yüzünü yıkadı. Omuzlarından tuttu, yüzünü incelerken eliyle kuruluyordu. Garip bir ifadeyle gözlerine baktı.

"Onunla bu şekilde oyun oynayarak ne yaptığını zannediyordun?

"Ben böyle olmasını istemedim..."

"Başka ne olmasını bekliyordun?" Pelin korkuyla soludu, adamın göğsündeki o sıkışma yeniden az önceki yerine oturmuştu.

"Lanet piç seni öptü, dilini kesip kıçına sokacağım,"

Pelin'in gözleri dehşetle irildi. Başını kaldırıp öfkeli adama baktı. Islak saçları yüzüne yapışmıştı. Yaşananlardan sonra, şu anda onu rahatlatıyor olması tuhaftı, normalde ikisini de kıtır kıtır kesmesi lazımdı.

"Hepsi senin suçun." diye bağırdı. "Senin suçun." Bu suçlamayla şaşırmıştı, göğsüne yumruklar indiren kadının ellerini bileğinden kavradı, hırsından çenesi gevşedi. "Beni buna mecbur bıraktın. Ne kadar korktuğumu, ailemi ne kadar özlediğimi göz ardı ettin. İstemediğim bir hayata ve sana mahkûm ettin."

"Bana alıştın..." dedi adam çaresizlik içinde. "Alışmana izin verdim."

"Neye alıştım? Kafesim dışında neye?" Kalbi ağzında atıyordu ve aklına her geldiğinde o adamın sert okşamaları midesi bulanıyordu. "O adamın elleri bedenimde gezdi, dudakları..." Kusmak için öğürdü.

"Bana alıştın," dedi adam kısık bir sesle yeniden, sanki bunu kendine ve ona kabul ettirmek hayat memat meselesiydi. Evet alışmıştı, bu daha kötüydü ya, ya bu alışkanlıktan daha öte bir hal alırsa, ne yapardı? Pelin giderdi, o zaman duramazdı. Fahd kaldıramazdı, onun olana başkasının el sürmesini kaldıramazdı ama şimdi sırası değildi, onun sırası gelecekti. O piçin icabına bakacaktı.

Pelin delirdi, umursamayacağını düşündüğü her şey bir pişmanlıktı şimdi. Sebebi de oydu. "Bana sarılmamalıydın, hiç öpmemeliydin."

Fahd onu sakinleştirmek isterken olanları anladı. Onun bu kadar naif olabileceğine inanmak istememişti. Onun nasıl incinebileceğini düşündü, korktuğunu ve çaresizlik içinde bir umut ışığı aradığını. "Senden nefret ediyorum Fahd." Sesi titredi. Bu adamı daha çok etkiledi. "Senden nefret ediyorum," Ve hıçkırdı. Adamın öfkesi söndü. Şimdi daha iyi irdeleyebiliyor, onun kafa karışıklığını anlıyordu. Fahd onun hissettiklerini hissediyordu. Bu yoğun his ikisinin de baş edemeyeceği kadar yoğundu.

"Benimle gerçekten ilgileniyormuş gibi davranıyorsun ama sen de ondan faksız değilsin. Tek amacın bana boyun eğdirmek ve itaat ettiğimi görmek. Sahip olduğunda tüm bu çaban bitecek, diğer karılarından bir farkım kalmayacak. Malın olacağım ve değersizleşeceğim, şımarık çocukların itimat etmediği hediyesi gibi bir köşeye atılacağım."

Cidden böyle mi düşünüyordu? Tek amacının bu olduğunu mu sanıyordu? Birkaç gecelik cinsellik mi sanıyordu amacı? Böyle olsa ona birkaç gece sahip olur, duygularını umursamadan gitmez miydi? Pelin kendini zeki sanan salak bir kızdı. Çok gençti. Tecrübesizdi. Bir kadın ve erkek arasında olanlarla ilgili çok az şey biliyordu. Cinsellik güzeldi, cinsel çekim harikaydı ama asıl güzel olanın bedenleri birleştiği zaman değil, gözleri birleştiği zaman gerçekleştiğini nasıl görmezdi. Asıl mükemmel olanın sadece düşündüğü zaman kalbinin ritminin değiştirmesi olduğunu nasıl kabullenmezdi? Eğer istediği bu olsaydı, onu öyle bir baştan çıkarırdı ki, her gece yatağına gelmek için kapısında yalvaran kendisi olurdu. İkisinin arasındaki tutku ve kuvvetli çekimin cinsellikten farklı olduğunu anlayamamıştı. Ama Fahd daha ilk günden bunu fark etmişti ve defalarca göstermeye çalışmıştı. Her ne kadar yöntemleri kaba olsa bile amacı hakikati ortaya çıkarmaktı. Üslubu ve izlediği yol yanlış olabilirdi çünkü Fahd nazik olmayı bilmez, boyun eğmeyi zayıflık sayardı. Öyle yetişmiş, bu öğretilmişti.

"Şişttt..." dedi çenesini tutup yüzünü kendine kaldırarak.

Dudakları titreyen kız, "Beni öptü," diye şikâyet etti yeniden, aklından çıkaramadığı en büyük acı buydu. Midesi bulanarak elini ağzına kapadı. "Öptü..."

Yanağını okşayan ve avucunun içinde şekil almasını sağlayan adam kızın çenesini okşadı. "Unut," dedi kısık bir sesle. "Olanları unut."

Kız başını iki yana salladı, korkuyla ve umutsuzlukla tekrar fısıldadı. Adam eğildi. Dudaklarını dudaklarına doğru yaklaştırdı. Birbirlerine sadece birkaç santimetre uzaklardı. Kızın nefes alışverişlerinin hızlandığını, bedeninin ürperdiğini hissedebiliyordu. Hıçkırıkla dudakları aralandı... Fahd dudaklarına minik bir öpücük kondurdu. "Unutturacağım," Daha sakin ve güvenli bir sesle "Unutacaksın," dedi. Tatlı bir teslimiyetle bir kez daha öptü dudaklarından, bu sefer şefkat vardı. Başını sallayan kız hıçkırarak kollarını boynuna doladı, yanağından yaşlar süzülürken dudaklarını kocasının dudaklarına daha sert bastırdı. Bu sefer öpen Fahd değil Pelin'di, hafızasından silmek istiyor gibiydi. O adamın hoyratlığını ve bu hatanın kendisinden kaynaklandığını unutmak istiyordu.

Fahd geri çekildi. "Bazen, teslim olmak kötü bir şey değildir aleaqarab, yorulan kalbin limana demirlenmesine vesile olmaktır huzur."

Başını iki yana salladı Pelin, hıçkırarak ağlamaya devam etti. Adam elinin tersiyle yanağını kuruladı. Dudaklarına tutkulu bir buse hediye etti, az evvelki dokunuşları silecek kadar şefkatliydi.

"Sen o kadar güçlüsün ki, yüzlerce kez yenilsen bile mücadeleyi bırakmadın. Unutacaksın."

Pelin gözlerini kapadı, adam dudaklarını gözlerine indirdi, sonra yanaklarından ufak ufak öptü. Kollarında artık korkudan titremiyordu, biliyordu. Onu teskin eden öpüşleri daha da aşağı kaydı. Çenesini ve boynunu öpüp tadına baktı. Yüzü boynuna gömülüp, ipeksi saçlarının çiçeksi kokusunu içine çekti. Ilık tenine diliyle küçük darbeler bırakarak tadını çıkardı. Ta ki kendini ona teslim eden Pelin zevkle inleyip kollarında gevşeyene kadar. Şefkate ve yeninden onun tarafından sahiplenilmesine ihtiyacı vardı. Suçlanmamaya ve bu konuyu aklından uzaklaştırmaya...

Fahd heyecanlanmış ve sertleşmişti. Kasıkları arzuyla gerildi. Ama isteklerini dinlemeyecekti, kendini dizginleyecekti. Zorla yapılan eylemle durumlarının aynı olmadığını ve en başından beri çatışsa bile, kendini arzuladığının farkına varmasını istiyordu. Başını kaldırdı, kızın çenesini parmakları arasına aldı. Pelin, baygın bakışlarla ona çevirdi.

"Bu farklı, hep farklıydık Pelin." Sesi tutkuluydu. Başparmağını, alt dudağında gezdirdi. "Sana değer veriyorum. Kıymet veriyorum. Duygularını ve düşüncelerini önemsiyorum." Onun tadına yeniden bakmamak için kendini zor tutuyordu. Ama bunu, onun ağzından duymak istiyordu. Pelin bir nefes verip başını salladı. Bu yeterli değildi. Duymalıydı.

"Söyle,"

Dudaklarını büken ve hıçkırıklarını tutmaya çalışan kız, inatla başını salladı. Saçlarını okşadı adam, gözlerinden öptü. "Sen istemediğin sürece asla bir şey vermem," Küstah bir yaklaşımla gülümsedi.

Kız da gülümsedi bu sefer, "Lütfen," dedi yeniden hıçkırırken, "Unuttur bana olanları!"

Aksi mümkün değildi, unutturacaktı ona kötü anları. Başkalarının ve kendinin gerçekleştirdiği tüm o acı günleri unutturacaktı. Erkeksi bir tatminle, tüm bedenine sıcaklık yayıldı. Hırlayan bir tutumda dudaklarını, onun dudaklarına götürdü. Şimdi ikisinin de istediği olmuştu. Artık ikisi de inkâr edemezdi; bu arzuydu. İkisinin de ihtiyacı olan şeydi. Şefkat. Sağduyu. Sıcaklık ve tutku.

Pelin ona daha fazla sokuldu. Öpmekten vazgeçerse korkusuyla sarsıldı. Bedeninde dalgalanan bu yakıcı duygulara, hiçbir şey onu bu kadar hazırlayamazdı. Alev almıştı. Aklı karmaşık, kalbi iradesiz, teni sıcacık ve hassastı.

"Yemin ederim... Bir daha asla, kimse sana dokunamayacak."

Pelin başını salladı. Adamın dudakları dudaklarına değdiğinde, derin bir nefes verdi. Çok yeni ve tanımadık bir duygu, nasıl olurdu da bu kadar özel hissettirirdi? Ömrü boyunca bu ânı hayal etmiş ve beklemiş gibiydi. Adamın bu sefer had bildirmeyen dudakları, şefkatli ve yumuşaktı. Uyumluydu. Emredici değil kudretliydi. Etkiliydi ama sert değildi. Eliyle çenesini tutup nasırlı parmaklarını teninde gezdirerek, kalbinin özlemle sıkışmasına neden oldu. Nazikti, merhametliydi. Acımasızlığıyla tanınan bu adamın, bu kadar kibar olabilmesinin imkânsız olduğunu düşündü. Bu öpüşme ders niteliğinde değildi. Saf bir şefkat içermekteydi. Tek hedefi saf sevgiyi, tutkuyu ve sahiplenilmeyi göstermekti, hissettirmekti. Çok güzeldi, tatlıydı ama yeterli değildi. İkisinin de içinde filizlenen isteği dindirmeye yetmeyecekti.

Dudaklarını ve parmaklarını kızın dudaklarını aralamak için ustaca kullanıyordu. Dilinin istekle değen ilk dokunuşuydu. Başı dönen kızın derin bir nefes vermesine neden oldu. Ama bu şaşkınlık kısa süre içinde geçti. İçine düştüğü yepyeni girdap, onu içine çekti. Fahd dilini daha da derinlere iterek, ikisi arasında cereyan eden ve istekle tamamlanan tadının güzelliğini belirtiyordu. Dilleri ve dudakları birbirine karışıyordu, midesinde kıpırtılara yol açıyor, arzuyla yanıp tutuşmasına neden oluyordu. Ne kadar sarılırsa sarılsın yetmiyordu. Onunla arasındaki mesafeyi tedirgin birleşmeleri kapatamıyor, kaygı hissi içine işliyordu. Titreyen bedenine daha da yaklaştı. Pelin itiraz etmedi. Fahd inanılmaz hissetti, birlikte erimek istiyordu. Kız ellerini omzundaki sert kaslarda gezdirip, parmaklarının altındaki gücün tadını çıkardı.

Şimdi beline kolunu dolayan adam onu kendine yasladıkça, gövdesine sürten göğüs uçları sertleşmişti. Daha önce fark edemeseler bile bu uyum mükemmeldi. Herkesin sahip olamayacağı kadar özeldi. Bu sefer bunu ikisi de istiyordu ama adam hâlâ aklı başında kalmaya kendini zorluyor, onun bu durumundan yararlanmamak için arzularını dizginleyebiliyordu.

Pelin içgüdüsel olarak onun kendisini asla incitmeyeceğini hissedebiliyordu ama mantığı ve gözlemleri hislerine kulak tıkıyordu. Fahd'ın kontrolü takdire şayandı, bu durum tuhaf bir şekilde kızın korkularına minik kurtçuklar ekiyordu. Eli sırtında yukarı aşağı inip gelirken çekinerek, dilini adamın diliyle buluşmak için uzattı. Fahd inleyerek belindeki elini daha da sıkılaştırdı, bedenini kendisine daha fazla yasladı. Şimdi Pelin onun arzusunun sertliğini ve gücünü hissediyordu. Bu ihtişam, bacaklarının arasının iyice ısınmasına, bir damarın nabız gibi atmasına sebep oluyordu.

Adamın kalbinin heyecanlı atışları, aralarındaki sıcaklık, karnında bombalar patlatıyordu. Şimdi bedeni adamın dokunuşları için yalvarıyor, hassas bir şekilde arzuluyordu. Pelin şuursuzca ona sürtündü, bu şekilde rahatlamayı umdu. Bu kadar cesur olmasını beklemeyen adam kasıldı kaldı. Öpüşmeleri daha çılgın, derin, ıslak ve arzulu bir hal aldı. Belinde, kaburgalarında ve göğsünün alt kısmında gezinen meraklı eli onu ateşe hazırladı.

Bir erkeğin kendisine dokunmasını bu kadar çok isteyebileceğini daha önce hiç düşünmemişti. Ona hükmetmenin bir dokunuşla olacağını ise parmaklarının altında çaresiz kalan adamla öğrendi. Adamın dudakları ona soluk alacak bir an verdi ama çenesine, boynuna ve göğüslerine doğru indiğinde, yeniden nefessiz bıraktı. Sakallarının iğneleyen yapısı bile hoştu. Çenesinin sürtündüğü yerler alev alıyordu. Nefesinin ritmi titremesine, dilinin neden olduğu ıslaklık da ürpermesine neden oldu. Kıyafetinin yakasını ne ara açtı bilmiyordu. Dilinin çekiştirdiği sutyenin altına kaydığı an hissettikleri, hiçbir şey ile kıyaslanamazdı. Şaşırarak bir nefes aldı, sonra da adamın göğüs ucuna inen dilinin sıcaklığı ve ıslaklığıyla, büyük bir zevkle inledi. Fahd sutyenin klipsini açtı, rahatlayan göğüslerini nazikçe dışarı çıkardı. Parmaklarını sert meme ucunda gezdirirken, sesi derinden geliyordu. Sabırsızdı.

"Bana tutun,"

Ve Pelin birden olanların farkına vardı. Utanarak, teninin kızardığını hissetti. Ama bir süre sonra, adam o güzel pembe çıkıntıyı dudaklarıyla kapladığında ve dişlerini hafifçe gezdirdiğinde, tüm kaygılarını ninni söylercesine uyuttu.

Kendini, derinlerde hissettiği zevk dalgalarına ve onun dudaklarına bıraktı. Ateşle oynadığını biliyordu. Bu saatten sonra dönüşü olmayacağını

biliyordu. Elleri saçlarında ve omuzlarında kendi rızasıyla geziyor, daha fazlasına teşvik ediyordu. İstekli bir şekilde karşılık vermesi adamın kontrolünü kaybetme noktasına gelmesine neden olmuştu.

Şu ana kadar masumiyetine saygısından dolayı ağırdan alıyordu ama şu raddeden sonra bunun bir daha olacağını sanmıyordu. Fahd kızın göğüslerine baktı. Okşarken tenini titremesini izledi. Daha önce hiç bu kadar istekli olmamış ve cesur olmamış, tatmin olma isteğine bu karşı koşmamıştı.

İlk birleşmenin, karısı için mükemmel olmasını istiyordu. Diri göğüslerini ellerine alıp dudaklarına götürdü, beyaz teni ile pembe meme uçlarını hayranlıkla izlerken, çenesini sürtüp kokusunu içine çekti. Bu kızı ürpertti. Kaç zamandır yüzünü buraya gömmek, teninin çiçeksi kokusunu içine çekmek istiyordu. Dudakları meme uçlarından birinin üzerine kenetlenip, soluk gibi onu içine çekti.

Kızın inlemesi iyice sertleşmesine neden oldu. Dokunuşları ikisini de etkiliyordu. Nabzının atışını ve nefesinin hızlandığını fark ediyordu. Acele ettiğini ve içindeki tatminsizliğin giderek arttığını biliyordu. İkisinin de rahatlamaya ihtiyacı vardı. Onun artık sırılsıklam olduğundan emindi. Şimdi, sadece dudaklarıyla onun boşalmasını sağlayabilirdi ama birazdan tamamlanması için yalvaracağına emindi.

Tek düşünebildiği buydu. Ona bu zevki ilk ve son yaşatan kişi olmak istiyordu. Onu kendisine bağlayıp, kendisinin olmasını sağlamak ve bir daha asla yanından ayrılmamasına neden olmak istiyordu. Ellerini kalçasında dolaştırdı. Islak kumaşı aşıp eteğinin altına kayarken, dudakları göğüslerinde gezinmeye devam etti. Parmakları tenine ilk dokunduğu anda, kızın şaşırarak kasıldığını hissetti. Gerginliğini rahatlatmak için bir yandan göğüslerini öperken, bir yandan da nemli tenine doğru hafifçe fısıldadı.

"Rahatla. Sadece sana zevk vermek istiyorum. Ne zaman istersen o zaman duracağım, söz,"

Pelin gözlerine inanmak için baktığında, güven veren ifadesiyle başını salladı. Adam bu itaati ödüllendirmek için göğüslerini bırakıp dudaklarını öpmeye devam etti. Kızın bedeninin rahatladığını hissetti. Eli, güzel bacaklarının üst tarafına doğru kaydı. Teni kadife gibiydi. Adamın sertliği kasılmasına neden oldu. Kulaklarında, arzunun zonklaması titreşiyordu ama onu susturup, sadece kollarının arasında dağılmak üzere olan bu güzel kadına odaklanmak istiyordu.

Parmaklarıyla, bacağının iç taraflarını okşadı. İkisinin de aynı anda nefesi kesildi, Fahd onu öpmeyi bırakıp kafasını kaldırdı. Ona dokunduğu anda, yüzüne bakmak istiyordu. Verdiği tepkileri görmek istiyordu. Kızın kırmızı yüzünde parlayan ürkek gözleri arzuyla kaplanmıştı. Fahd

parmağını tutkunun tepesinde gezdirdi, gözlerinin şaşkınlıkla açılmasına neden oldu. Onun ıslaklığını hissettiği anda, bedenini kasıp kavuran inlemeye karşı koydu. Daha önce hiçbir şey onu Pelin'in kendisini istediğinin kanıtı olan bu ıslaklık kadar tahrik etmemişti ve bu kadar heyecanlanacağını düşünmemişti. Bacaklarının bağı çözüldü.

"Sen de beni istiyorsun,"

Bu inanılmazdı, böyle bir şeyin gerçekleşmesi inanılmazdı. Bu anı defalarca hissetmek için neler vermezdi. Ona yeniden dokundu. Kışkırtırcasına, en hassas yerine değiyor, dokunmasını en çok istediği yeri parmağıyla eziyordu. Pelin titriyordu. Onun için titriyor, onun için ıslanıyor, ona kendini sunuyordu. Bacakları gücünü yitirdikçe adamın kollarına iyice yaslanıyordu ve bunu bilen adam onu tekrar tekrar okşuyordu. Ta ki Pelin gözlerini kapatıp ıslık sesiyle kalçasını masum bir şekilde eline sunana kadar bu devam etti... Fahd buna daha fazla dayanamayacağını anladığında, göğsünü yeniden dudaklarına götürüp parmağını içine doğru itti. Kızın zevkle çıkardığı ses, adamı kendinden geçirdi. Çok ıslanmıştı. Kendi arzusunu dizginlemenin bir yolunu bulması gerekiyordu. Sertleşmişti, patlamaya hazırdı. Tek istediği onun içine girmekti. Dar vadiye inmek istiyordu.

Ama önce onu buna hazırlamalıydı.

Eli ve dudakları mükemmel bir uyum içinde okşamaya devam etti çünkü ona daha önce hayal bile edemediği kadar çok zevk vermek istiyordu. Pelin direnmekten yorularak, kocasının kollarının arasında kıvrandı.

"Kendini bırak, karşı koymayı bırak."

Hâlâ bir şey vardı onu tutan, Pelin istese de bunu başaramıyordu. Sonra onu hissetti. Bu yasak heves, daha önce hiç hissetmediği bir şeydi. Dünyada yaşadığı tüm duyguların içinde benzersizdi. Karanlığı aydınlatacak kadar parlaktı, bedenini havalandıracak kadar da hafifti. Çığlık attı. Tüm vücudu kasıldı. Bir an için kalbinin durduğunu zannetti, soluk alamadı, yer yerinden oynadı. Kasılmaları tüm bedeninde hissetti. Damarlarında minik ayaklı karıncalar geziniyordu. Bu hayalsi şeffaflık sona erdiğinde, hamura dönen bedeni adama yaslandı. Kulakları zonkluyor, kalbi patlayacak gibi atıyor, teni terden sırılsıklam olmuş, soluklar boğazına tıkanıyordu. Az önce olan şeyin gücüne ve güzelliğine iradesini bıraktı. Hazmetmeye, tatmin olmaya çalıştı. Gözlerini açtı ve kocasının kendisini kollarının arasında tuttuğunu gördü. Yakışıklı hatları gergin, parlak bakışları yoğundu. Bedenlerinin birbirine değdiğini ve adamın erkekliğinin, kendi teninin üzerinde zonkladığını fark etti. Onun kalp atışları henüz yavaşlamamıştı. Az önce yaşananları fark edince, irkildi, yanmış kalbi acıdı. Az önce ne yapmıştı? Utandı. Sadece bir eşin yapabileceği şeyleri yapması ve sadece bir eşin dokunabileceği

yerlere dokunmasına izin vermişti. Onu kabul etmişti, hem de kendi isteğiyle, iradesiyle, kendini koşulsuz vermişti.

Bu düşüncenin korkusuyla titremeye başladı. Onu iterek kollarından kurtuldu. Kendini küçük düşmüş hissediyor, gözleri yaşlarla yanıyordu. Fahd onu durdurmak için kolunu tutmaya çalıştı ama Pelin hızla kaçtı. Bir kez daha dokunmasına ve suçlu hissettirmesine müsaade etmedi.

"Sen benim karımsın Pelin. Yaşadıklarında utanılacak bir şey yok." Anlayışlı sesi yumuşaktı ama utancından ölen Pelin bunları duymayacak kadar perişandı. "Sen benim karımsın,"

"Değilim," diye söylendi, bunu kendine hatırlatmak için tekrarladı. "Değilim." Boğazı düğümlendiği için sesi güçlükle çıkıyordu. Sutyeninden çıkan göğüslerine ve gevşeyen elbisesine baktı. Fahd'ın lanetli öpücüklerinden dolayı meme uçları hassaslaşmış, sakallarının sertliğinden dolayı teni kızarmıştı. Yanakları utançla yandı. Dönüp hızla ıslanmış üstünü başını düzeltti ve yeniden normal görünmeye çalıştı. Sonunda istekle ona teslim olmuştu. Gerçeği anladığında, kendisini çok çaresiz hissetti. Bazı şeyler hiçbir zaman tamir edilemeyecekti. Artık masum olmadığı ve ona karşı ilgisiz olduğu yalanı çok canını acıtacaktı.

Arkasını döndüğünde, adamın bakışlarıyla karşılaşmamaya çalıştı ama yüzündeki tüm arzu izlerinin silinmiş olduğunu gördü. Duygularının netliği belirgindi. İfadesi yeniden sertleşmişti. Pelin onun bu kontrolünden nefret ediyordu. Kendi parçalandığında dağılırken o anında toparlanabiliyordu. Bu yaptığıyla tüm dünyası başına yıkılmışken, onun bu şekilde etkilenmemiş olabilmesine sinir oluyordu. Bu adam ne zaman bir şeyler hissederdi? Ne zaman üzülür ne zaman incinirdi?

"Bu yaptığımız normal, geç bile kaldık." Kızın elini tutmaya çalıştı ama kız ondan uzaklaştı. Onu rahatlatmak için yapabileceği hiçbir şey yoktu adamın, ikisi de bunu istemişti. Pelin ona baktığında gözlerindeki paniği okunabiliyordu.

"Bir daha asla olmayacak. Böyle bir şeyi asla yapmayacaksın."

Adamın çelik bakışları, ona dikkatle baktı ve dimdik durdu. "Hayır, olacak. "Kolundan tuttu, bu sefer gitmesine izin vermeyecekti. "Lanet olsun, seni istiyorum. Sen de istiyorsun."

Kızın göğsü sıkışmıştı: "Beni istemiyorsun, tanımıyorsun bile. Sen sadece itiraz kabul etmiyorsun. Reddedildiğin için inatlaşıyorsun, birleştiğimiz an bitecek bu tutkun. Sen normale döneceksin ama ben bir daha normal olamayacağım."

Adamın çenesi kasıldı. "Sandığından daha fazla tanıyorum seni, bu yalana sığınmak sende huy halini aldı."

"Yalan ve bahane değil bu, benimle sadece bedensel bir ihtiyacı tanımlıyorsun. Her şey ten çekimi değil. Yataktan çıkıldığında başlıyor asıl hayat. Ömür yatak içinde geçen üç beş dakikalık hazla tükenmiyor. Neye sevinirim, neye üzülürüm, hangi rengi sever, hangi yemekten zevk alırım ne düşünürüm ne isterim hayallerim neler bilmiyorsun."

"Bunları öğrenmek için önümüzde uzun yıllar olacak,"

"Olmayacak." dedi Pelin hırsla. "Seni tanımak istemiyorum." Bu doğru değildi. Ne inancına ne karakterine ne de yetişme şekline hitap etmiyordu. Başkasına ait bir adamı kabullenemez, paylaşamaz, kadınlığına ve onuruna hadsizlik edemezdi.

"Az önce olanlardan sonra, bana karşı ilgisiz olduğunu iddia edemezsin."

"Doğru, gelecekte de bu değişmeyecek, bedenin dışında hiçbir şey çekici gelmeyecek bana ve sonra o da çekiciliğini yitirecek ve yerini derin bir pişmanlığa bırakacak. Tutku ve şehvet geçicidir. Sadece seksle ne kadar sürer bir ilişki ne kadar zaman katlanabilirim bu düzene? Seni ve düşüncelerini umursamayacağım, kültürünü ve getirilerini kabullenmeyeceğim. Bir yerde çekici gelen bu büyü bozulacak ve ben eski hayatıma özlem duymaya yeniden başlayacağım. Ben gerçek beni sadece uyutacağım, öldürmeyeceğim. Mecburiyeti tutku sanarak kendimi avutacağım. Belki de hayata tutunmak için, çıkar yol aramak için bulduğum bu çözümcü oyuna bir süre sonra katlanamayacağım." Bu sözlerde cesurdu. Üstelik kararlıydı.

"Bu sefer seni zorlamadım!"

Karnı kasıldı, bu doğruydu. Nasıl bu kadar kolay yenik düşmüştü? Gözlerinde sıcak bir baskı hissetti. Kesinlikle bir aptaldı. Said El Fahd neyi isterse, onu alırdı, bunu göstermişti. Sonunda onun iradesine boyun eğmişti.

"Seni istemediğimi biliyordun. Beni kandırdın."

"Sana tek kelime yalan söylemedim."

"İstediğini ele geçirene kadar durmak bilmiyorsun. Duygusal ya da fiziksel sınırların yok. Senin için insan hayatı değersiz, tek önem verdiğin insanı korkularıyla yüzleştirerek daha çok yaralamak. Sen iyiliği ve merhameti yanlış öğrenmişsin, zorlayarak kazanılacağını sanıyorsun ancak her şey zorlanmaz, bazı şeyler zorlanırsa kırılır. Tamiri mümkünsüz hatalar yapmadan dur."

Adamın dudaklarının çevresindeki çizgiler belirginleşti. Çelik zırhının içine girildiğini gösteren tek şey buydu, Pelin onun en hassas noktasına değinmişti.

"Sakin ol," dedi sert bir şekilde. "Beni parmağında oynatamayacağın konusunda seni daha önce de uyarmıştım. İlgimi kullanmana izin vermem.

Sen, isteyerek sunmadığın sürece almam. İstemeseydin bana karşı koyabilirdin ama kendine karşı dürüst ol, bunu yapmadın. Beni istiyorsun. Ben ne kadar çok istiyorsam seni, sen de en az o kadar çok istiyorsun birlikte olmayı."

Pelin onun haklı olduğunu biliyordu ama haklı olduğunu bilmek istemiyordu. "Zayıf anımı kolladın," Sesi titredi ve kontrolünü kaybetmekten korktu. "Yaptığın şeyden dolayı senden nefret ediyorum. Bana hissettirdiklerinden dolayı da kendimden nefret edeceğim."

Adamın bakışları öyle yoğundu ki, kızın arkasını dönmesi gerekti. "Kendini iyi hissettirecekse, benden nefret edebilirsin ama bu, beni istediğin gerçeğini değiştirmez."

"İstemiyorum."

"Birlikte yaşadığımız şeyden sonra inkârcı olman komik. Hissettiğimiz şey eşsizdi ve her zaman olacak bir şey değil. Bir sürü insan bunu yaşamadan ölüyor, çoğu da bir kez tatmak için ömrünce aranıyor."

Dürüsttü, o duygu selinde ikisi de şeffaf ve dürüsttü. Herkesin yakalamayacağı bir uyum içindeydiler. Doğruları duydukça kız kontrolünü kaybetmemek için ellerini yumruk yapmıştı. "Bedenimin iradesini kırabilirsin ama bu hiçbir şeyi değiştirmez. Sen hâlâ evli bir katilsin!"

Bu duvarları yıkan son darbe olmuştu. Aralarındaki sessizlik sağır edici boyuttaydı. Adamın yüzü taş gibiydi ama kız gözlerindeki öfkeyi görüyordu. Çok ileri gittiğini fark etti. İstese de sözlerini geri almak için artık çok geçti. Burnundan soluyan adam ona doğru tehditkâr bir adım atsa da yerinden oynamadı. Ona baktı. O kadar derin ve delici bakışlardı ki bunlar, aslında görmesini istemeyeceği şeyleri görüyordu. Bu da inkara, suçlamaya, kaçışa sebep oluyordu.

"O adam bile senden daha çekici geldi gözüme, senden kurtulmak için her şeyi deneyeceğim. Senden korkmuyorum."

Adama tekme atsaydı bu kadar şaşırmazdı. "Belki de korkmalısın çünkü bu söylediklerinden sonra, ben bile benden korktum."

Korktuğu öfkesi değildi, duygularıydı. Kızın korktuğu da duyguları olduğu için isyankardı, göğsü daraldı. Kontrol etmeye çabaladığı yaşlar, yanaklarına süzüldü. "Git ve beni yalnız bırak," dedi hıçkırarak. "Lütfen..."

"Bu sefer kızman gereken kişi ben değilim, bunu bir düşün. Her şeyi sen başlattın."

Fahd arkasını döndü, onu banyoda bırakıp, arkasına bile bakmadan gitti. Damarlarına öfke pompalanıyordu. Pelin, ona aitti. Bunu henüz fark etmemiş olabilirdi ama er geç fark edecekti. O anda söylediklerinden dolayı çok sinirliydi ve bir dakika daha orada kalmak istemiyordu, yoksa ya kızın

boynunu kıracaktı ya da kendini küçük düşürecekti. Odaya girdikten sonra ıslanan üzerini değiştirdi, dakikalarca odanın içinde hırsla dolaşıp durdu. Zaman geçmesine rağmen Pelin banyodan çıkmamış, su sesi de gelmemişti. Vicdan büyük hataların, yanlış seçimlerin kapısıydı. Onu merak ederek kapıya vurdu.

"Aç kapıyı,"

Kızdan hiç ses gelmedi.

"Sana aç kapıyı dedim." Yine tek kelime etmedi Pelin ve bu umursamazlığa Fahd iyice öfkelendi. "Haddini bil, sen benim karımsın!"

"Alya senin karın, Amina da. Ben senin hiçbir şeyin değilim." diye bağırdı kapının arkasından.

Fahd hiddetinden delirerek kapının arkasında kükrerken, Pelin korkudan titreyerek kapının açılmaması için dua etmekten başka bir şey yapamıyordu. Iki kadınlı bir adamın kuması olmuştu. Tüm direnci gün geçtikçe kırılıyor, yavaş yavaş kaderine boyun eğiyordu. Hayır hayır, onun kadını olması karısı olması anlamına gelmiyordu. İsteyerek evlenmemişti, isteyerek koynuna gitmemişti, karısı olmakta, kadını olmak da istememişti. Çelişkiler artık sırattaydı. Sonra aklına yaşananlar geldi, kendine lanet ederken ona defalarca küfretti.

Fahd evden bir hışımla çıkar çıkmaz adamlarını topladı. Aıman ile kısa bir konuşma yaptıktan sonra, Ehadyan Malikânesini ve sinir bozucu karısını, arkasını da bıraktı. Tabi onun evden öfkeli çıkışı, Pelin'in odasına kapanması diğer aile üyelerini mutlu etmişti. Tek sorun Fahd'ın bu öfkeyle bir kan davası çıkarmamasıydı. Oysa Fahd o adamın canına okuyacaktı. Bilmiyordu ki, öfke ile kalkan zararla otururdu. Yaşadıkları şeyden sonra, tüm öfkesi tek bir noktaya toplanmıştı. Üstelik karısının inatçı inkârı canını sıkmıştı. Kollarında erirken kendisine karşı yumuşadığını düşünmüştü. Onun da aralarındaki tutku bağını hissettiğini ve artık gardını düşürdüğünü sanmıştı. Belki de onu arzularıyla yüzleşmeye zorlayarak hata yapmıştı! Başta ona olanları unutturmak için giriştiği bu eylemden, ikisi de inkâr edilemez biçimde hoşlanmıştı. Kollarına ilk defa kendi iradesiyle gelmişti ve kendini ona bırakması kolay kolay unutamayacağı bir şeydi.

Daha önce hiçbir kadına karşı bunları hissetmemişti. Hiçbir zaman. Duygularının gücü ve tepkilerinin yoğunluğu onu dehşete düşürüyordu. Daha önce kontrolünü kaybetmeye de yaklaşmamıştı. Oysa düşüncesiz olmak istemiş, ona sahip olmayı defalarca kafasına koymuş ve o leziz sıcaklığın içine girme isteğiyle kıvranmıştı. Kollarında titreyerek boşaldığı anda, kasıklarındaki sıcak basınç da şiddetini iyice arttırmıştı. O kadar ki, kendini bırakmamak için çok uğraşması gerekmişti ama başarılı olmamıştı, onunla

aynı sona yuvarlanmıştı. Zevk verdikçe zevk alan, içinde olmadan rahatladığı ilk ve tek kadındı.

"Senin suçun, benim durumumu kullandın."

Karısının suçlamalarını hatırlayıp başını salladı. Onun kendisini kandırdığını sanıyordu ama aslında durum hiç de öyle değildi. Bunu ikisi de gayet iyi biliyordu. Hiçbir zaman onu basit görmemişti, daha en başından beri tavrı netti, ondan eşi olmasını istiyordu, aşığı değil ama bunun için onu zorlamayacaktı.

İçinden bir ses bunun başlangıç olduğunu söylüyordu ve ona kendi ayaklarıyla gelmesini umuyordu. Belli ki ona karşı olan ön yargıları çok derindi. Geçmişte yaptığı evlilikleri onun kabullenmesini zorlaştırmaktaydı. Oysa o geldiği günden beri karılarının (kadınların)kapısının önünden bile geçmemişti. Onun bir canavar olduğunu düşünüyordu -tıpkı söylentilerden ve abartılardan ibaret olduğu gibi. Kahretsin. Fahd artık kendini anlatmaya çalışmaktan bıkmıştı. Hiçbir kadının karşısında küçük düşemezdi; hele de bu şımarık kızın karşısında asla.

Düşüncelerini yeniden yapacaklarına odakladı, asıl düşünmesi gereken buydu. Yarım kalan işi bitirecekti. O şerefsizin boynunu kıracaktı. Onun kadınına dokunan o parmakları koparacaktı.

İstediğini yapmıştı da ama rahatlayamamıştı.

Eve geldiğinde gecenin bir yarısı olmuştu. Fahd odaya girdiğinde onun uyuduğunu sanmıştı ancak Pelin yatağın ortasına oturmuş, sırtını yatak başlığına yaslayıp dizlerini karnına çekerek, gözlerini kapıya dikmiş onu bekliyordu. Fahd ona hiç bakmadan üzerini çıkarmaya başladı. Pelin yutkunarak, "Ona ne yaptınız?" diye sordu.

Fahd hiç sesini çıkarmadı. Pelin dişlerini sıkarak yatağa uzandı ve üzerine pikesini çekerek sırtını döndü. Fahd ona dokunmadı o gece, yaklaşmadı da. Pelin ona sırtını dönerek sessizce ağlamaya devam etti. Artık ağlamasına dayanamayan Fahd dişlerini sıkarak ona uzanmak istediğinde ise, bunu hisseden kız irkilerek, "Sakın! Kanlı ellerini benden uzak tut." diye bağırdı. Adamın eli yumruk olup yanına indi, Pelin o gece gözlerini kırpmadan yattı, tıpkı Fahd gibi.

Fahd ile yaşadığı tartışmadan ve buna neden olan olaylardan dolayı sarsılan genç kız iki gün boyunca yataktan çıkmadı. Sürekli pişmanlık içinde kıvranırken, utancından aynaya bakamadı. Ona defalarca sormasına rağmen, o adama ne yaptığını anlatmamış, tek kelimeyle gerçeği özetlemişti.

"Hak ettiğini aldı."

Fahd ise onu kendi haline bıraktı ancak ne zaman göz göze gelseler soru soran bakışlarını üzerinde buldu. Sanki aralarında yaşananlar hiç olmamış

gibi ikisi de bir daha o ana dair tek kelime konuşmadı. Sonra Fahd gitti, günlerce eve gelmedi. Onun gidişiyle dualarının kabul olduğunu sanan kızın üzerine derin bir sessizlik çöktü.

Yalnızlık, huzursuzluk ve benzeri bir şaşkınlık yaşadı. Ev halkı ona yaklaşmıyordu ama biliyordu evde de bir huzursuzluk hüküm sürüyordu. Bir yandan da bu tuhaf duygu karmaşasına karşı koymaya çalıştı. İstediği şey tam olarak buydu, ondan uzak durması. Sadece çok çabuk gitmiş olması şaşırtıcıydı. Üstelik böyle sarsıntılı bir olayın ardından, elinde bir adamın kanını taşıyarak nereye kaybolmuştu? Bu düşünce bir kayıp yaşamış gibi hissetmesine neden oldu. Onun yüzünden biri ölmüştü, belki de sebep olduğu şeyden sonra canı fena yanmıştı, sakat kalmış bile olabilirdi, bilmiyordu.

O evde değildi, mutlu olması gerekirdi.

Ama Pelin hiç mutlu değildi. Artık kendini huzurlu hissetmesi gerekirken, her yerin tuhaf bir şekilde sessiz olduğunu fark etti. Sanki fırtına öncesi sessizlik gibiydi. Eve sık sık gelen Prens Abdullah bir şeylerden dolayı endişelenmiş ya da dikkati dağılmış gibiydi. Ona düşman gibi bakıyordu. Olaydan sonra evdeki kâhyalar da değişmişti, hizmetlilerinde bazıları işten çıkarılmıştı. Buna onun düşüncesizliği sebep olmuştu. Evdeki kadınlar da ondan pek farklı değillerdi. Ne zaman görse onları, bir araya gelip fısıldaşarak konuşuyorlardı ama ona tek kelime etmeye çekiniyorlardı. Ondan bir şeyler saklıyorlardı, bunu kendisiyle asla paylaşmayacaklarını biliyordu. Bu şekilde davranmaları onu rahatsız ediyordu.

Fahd'ın ani gidişinden beri onu asıl rahatsız eden bir diğer şeyde, yaşanan tutkulu anıları aklından çıkaramıyor oluşuydu. Onun kollarındayken kendini rahat ve güvende hissetmişti. Yaşadığı acı tecrübeyi unutmuş, onu öptüğünde, daha önce hiç hissetmediği bir bağla sarıldığını hissetmişti. Şimdi düşünüyordu, eğer onu satın alan kişi Fahd olmasaydı bu kadar şanslı olabilir miydi? Ya da onun karşısına başka türlü çıksa yine böyle hissedebilir miydi? Fahd onu defalarca ya ölümün elinden ya da zorbaların elinden kurtarmıştı. Bunu itiraf ettiği an Pelin titredi. Eğer o sırada yetişmeseydi, o adam ona kim bilir neler yapacaktı?

Hâlâ bir adamın kuması olması fikrini aklı almıyordu ama öpüşmelerinden hoşlandığını da saklamıyordu. Bunu düşündükçe kendine olan öfkesi daha da katlanıyordu. O gün aklına geldi. Bu utanç ona sert tepkiler verdirmiş, kendisini baştan çıkarmakla suçlamıştı, hatta daha ileri gidip bu durumundan yararlandığını yüzüne haykırmıştı. Aslında içten içe onun böyle bir şey yapmadığını biliyordu. Korkmuştu, baştan çıkmak onu ürkütmüştü. Adamın o anda tek amacı vardı, ona korkusunu unutturmak. Normalde düşündüğünde bu çok nazik bir durumdu. Onu yargılamak ve

suçlamak yerine anlamış, kendi bildiği şekilde yaralarını sarmaya çalışmıştı. Onun için bu doğru bir seçimdi çünkü Fahd sevmeyi bilmiyordu, bir yaranın tutku yerine şefkatle sarılacağı hakkında bir öğretiye sahip değildi. O da bildiği en iyi şeyi yapmış, o iğrenç dokunuşların yerini kendi tutkulu dokunuşlarıyla değiştirmişti. Ona minnet duyması gerekirdi ama onun medeni hali ve buna rağmen umursamaz tutumu, kadınlık gururunu parçalamıştı. İstememesi gereken bir günahı istemesine neden olduğu için, ondan nefret etmişti. Buna kapıldığı için kendini de cezalandırmıştı. Ailesinden böyle bir terbiye almamış, ahlakı böyle şekillenmemişti.

Allah aşkına, o, Said el Fahd Ehadyan'dı. İki kadının kocası, iki kızın babası, zalim bir katildi. Sadece yakışıklı, güçlü, otoriter ve zeki olması -unuttuğu canavarı hatırlatmaması- bu gerçekleri değiştirmezdi.

Pelin, lanet adamdan ne kadar etkilenirse etkilensin, onun nasıl biri olduğunu hiç unutmamıştı ve onu reddederek doğru olanı yapmıştı. O başkalarına aitti, gözyaşı üzerine mutluluk kurulmazdı. Ev üzerine ev olmazdı. Yani en azından, onun gidişinden tam bir hafta sonda Aişe onu kitaplıkta ağlarken bulana kadar, öyle düşünüyordu.

Fahd ortadan yok olduktan sonra Aişe görevinin başına iki gün gelmemişti. Pelin hepten yalnız kalmıştı. Bir gün kapının önünde sessizce ağlayan kadını gördüğünde, endişeden küçük dilini yutacaktı. Öyle panik olmuştu ki, Zehra ve diğer kadınlar onun çığlıyla odasına koşmuş, kollarının arasındaki kanlarla kaplı kadını görünce ise sadece izleyip kendi aralarında bir şeyler konuşmaya başlamıştı. Neyse ki Zehra duruma el atıp herkesi uzaklaştırırken doğu kanadından, Peline yardım etmek için gelmişti.

Yatağa taşımak için kollarından çekiştirdiğinde onu, zavallı kadının hırpalanmış yüzünü görünce Pelin, çığlık atmamak için elini ağzına götürdü. Her zaman muntazam olarak gülümseyen suratı tanınmayacak kadar şişmişti. Sert darbeler aldığı için mor çürüklerin etrafı yer yer yüzülmüştü ve bedenindeki bazı yerler kamçı izleriyle, eziklerle doluydu. Aişe'nin esmer yüzünde korku vardı. Başındaki örtü bile parçalanmıştı. Uzun, siyah saçları yolunmuştu. Elbisesinin altına giydiği iç gömleği bile zarar görmüştü. Önce onun tecavüze uğradığını sanmıştı ama durumun öyle olmadığını sonradan anlamıştı.

"Aişe, iyi misin?" diye sordu.

Zehra'nın sesi ağlamaktan kalınlaşmıştı. "Aişe, sorun ne, bunu sana kim yaptı?"

Aişe yorgun bir sesle olanları anlatmıştı. Kocasının artık ondan memnun olmadığını ve daha genç bir kadına gönlünü kaptırdığı için hırçınlaştığını, hatta başlık parasını denkleştiremediği için öfkelenip dövdüğünü söylemişti. Pelin afallamış, söyleyecek söz bulamıyordu.

"Kocasının ona değer verdiğini sanıyordum," dedi Zehra'ya bakarak. Kadının kollarından tutup odasına götürdü ve tüm itirazlarına rağmen onu kendi yatağına oturttu.

"Kocası babamın korkusundan dolayı ona el sürmüyordu ve görüyorum ki, babamın yokluğunda korkusunu unutacak kadar gözü dönmüş. Babam bunu duyduğunda hiç iyi olmayacak."

"Sen şımarık bir kızsın ve bu ülkedeki kadınların ne yaşadığının farkında bile değilsin, sadece onları eleştirip hakkın olmadığı halde horluyorsun. Cesaretsiz olduğunu savunup küçümsüyor, özgürlüklerini kazanamadıkları için kınıyorsun. Oysa onların seçme şansları neredeyse yok, üstelik eğer birileri sahip çıkmazsa kumalarından ya da eşlerinden işkence görmesi de içten bile değil. Bu ülkede bir adamın sayısız karısı olabilir ve bu kadınların yaşının önemi yoktur çoğu için, dişi olması yeterlidir. Ve henüz birey olamamış annelerin yetiştirdiği çocuklardan nasıl bir gelecek bekliyorsun bilmiyorum ama eğitim sistemi de senin sandığın gibi işlemiyor. Zorlamaktan vazgeç artık. Senin üzerindeki korumamı çekersem, ne halde olursun bir düşün..."

Adamın bu sözleri zihninde çınlıyordu. Zehra dikkatle yaralarını sarıp onu biraz dinlenmeye ikna etmişti. Pelin ise yataktan kalkmasını yasaklamış, en azından birkaç saat dinlemesi ve ona oda hazırlanırken, kendini güvende hissetmesini söylemişti. Bunu yaparken de elini tutmuştu ama bu ufacık dokunuş bile kadının acıyla irkilmesine neden olmuştu. Aişe'nin çıkardığı acılı ses, Pelin'in gözlerinin yaşlarla dolmasına neden oldu. O da dayağın, tecavüzün, horlanmanın ne olduğunu bu topraklarda tecrübe etmişti.

"Babam, kendi himayesinde olan tüm kadınları koruması altına alır ve eşleri, hatta babalarının dahi onlara zarar verilmesine izin vermez, yoksa bunun bedeli ağır olur."

Zehra üzgün halde Aişe'ye baktı. Ona insan olduğu için değer veren Peline bir kez daha hayran olarak, "Şimdi babamın seni neden bu kadar gözünden sakındığını daha iyi anlıyorum," dedi, kendi yatağına hizmetlisini yatıran merhametli kadın, ona başka bir diyardan gelen masal imajı çizmişti. Pelin anlamadı ne dediğini, kafası o anda o kadar şeyle doluydu ki, bunlardan birisinde ise Fahd'ın uyaran sesinin çınlaması olduğunu kimseye diyemedi.

"Sen korunmuş, kollanmışsın. Sahipsiz olduğunda neler olduğunu ise daha yeni anlamaya başlamış, çaresizliği bir kılıf olarak görmeyen, zorbalığa boyun eğmeyen güçlü bir kadınsın."

Fahd'ın ona bahsettiği dünya, kendisini birkaç gündür tekrar göstermişti ve her zaman zalim olduğunu sandığı adamın gerçek yüzü hakkında, daha kim bilir ne kadar yanlış bilgiye sahipti?

8. BÖLÜM

Hayat devam eden bir gelişme sürecidir, herkesin bu süreçte aldığı dersler ve dip not eklediği kritik analizler vardır. İnsanların kendini geliştirmesi hayatı boyunca devam edecek bir süreçtir. Seçimler, vazgeçişler, planlar, hayaller, dualar, sitemler, hatalar, bile bile düşülen yanlışlar, doğrular, cezalar, pişmanlıklar... Bu duyguların toplamında oluşan tecrübeler, kazançlar, kayıplar elbet olacaktır. Bazı insanlar diğerinden üstün meziyetlerle donatılmışlardır ancak bu diğerinin kendini kötü hissetmesini sağlamamalıdır. Her insanın becerisi, tecrübesi, eğitimi, gelişimi, yaşam standardı diğerinden farklı olacaktır, buna dayanarak kimse kendini diğerinden üstün görmemeli ya da aşağıda saymamalıdır. O yüzden farklar uzaklaştırmamalı aksine yakınlaştırmalıdır.

Korumalarla dolu evde yapılan korkunç saldırı, kuma merakıyla suçsuz karısına eziyet edenin mantığı, erkek şiddetine maruz kalan kadınların kabullenmiş tehlikesini net bir şekilde görmesini sağladı. Pelin'in düşüncesizliği yüzünden Ehadyan dokunulmazlığı ihlal edilmişti. Tam olarak güvenmeye başladığı adamın gerçek yüzüyle tekrar karşılaştığı için, bir daha asla tamamen huzurlu ve güvende hissedemeyecekti. Önce saldırıya uğramış, sonra ise kendine ihanet ettiği o olayı gerçekleştirmişti. Birkaç hafta içinde tüm dünyası sarsılmıştı. Doğru bildiği ne varsa yanlış olmuş, yanlış bildiği her şey normalleşmişti.

Fahd artık onun için somut bir sorun olmayacaktı, gerçek bir tehdit olacaktı.

O anı hatırladı, gittiği günü. Fahd'ı daha önce hiç bu kadar öfkeli görmemişti. Karısına yapılan saldırıyı kişisel algılamış cezasını da kendi elleriyle vermişti. Oysa sanki başına gelecekleri biliyormuş gibi onu daha önce defalarca uyarmıştı, söz dinlememişti. Adamın tahmininin bu kadar çabuk gerçekleşmesi, söylediğinden daha fazlasını bilip bilmediğini merak etmesine neden olmuştu. Ayrıca, ona karşı olan fikirlerini sorgulama gereği görmüştü. Fahd kendi kanununu gerçekleştirirken bunun düzenin bir parçası olduğuna inanıyordu ve her zaman şiddeti kınayan Pelin, ilk defa kadınları

korumak için gerekirse bu tür bir otoriteye ihtiyaç olabileceğini düşünüyordu.

Gerçekler bundan çok daha karmaşık olabilir miydi? Onu yargılarken çok mu sert davranmıştı? Bir ülkede adalet mahkemelerde değil insanların zihninde başlıyorsa ve hukuk yerine asi dudaklar arasında son buluyorsa o zaman adaleti savunmak değil uygulamak kişiye mi düşüyordu? Fahd topraklarına sadece düzen getirmeye çalıştığını söylemişti, hanesine sahip çıkıp huzurları için gerekirse elini kanla kaplamayı ön görmüştü. Şiddete sözle gidemeyeceğini, silah tutana gül uzatamayacağını belirtmişti. Pelin onu zalimlikle suçlayarak yanılmış mıydı? Onu sadece bir katil ve kadın duşkünü sapık olarak görmüş, önünde duran gerçeklere gözlerini kapatıp, onun yerine kendi senaryolarına kulak vermeyi seçmişti. Fahd sert bir adamdı. Son zamanlarda olanları düşündüğü zaman, onda adaletsizliğe dair herhangi bir iz görmemişti.

Ama bunun ne önemi vardı ki? Ona söylediklerinden sonra, aralarındaki mesafenin kapanıp kapanmayacağına pek emin değildi. Bunun farkına varmak, içinde derin bir pişmanlığa ve göğsünde dinmek bilmeyen bir ağrıya neden oldu. Onun yokluğunda, Pelin bir şeyler yapması gerektiğini fark etti. Ona ailesiyle görüşmek istediğini belirtebilir, bunu bu sefer ondan rica edebilirdi, sonuçta ona bir söz vermişti.

'İstediğin sürece her şey senin' demişti, belki bu konuda ricasını kabullenebilirdi.

Dalgın bir halde bahçeye açılan kapıya yöneldi. Kederini dindirecek bir şansı yoktu ama huzursuzluğunu dört duvar arasında yaşamak da istemiyordu. Evden çıkınca gece soğuğu iyiden iyiye bastırmıştı. Ne bahçe iyi geldi bu gece ona ne de odasındaki dört duvar, beklediği kişi gelmediğinden sebep uyuyamıyordu. Yatağına girip sağa sola yatarak adeta yastıklarla savaş başlattı. Tavanı izledi, camdan dışarı baktı ama ne uyku girdi gözüne ne de huzur bedenini esir aldı, huzursuz halde kıvranıp durdu. Tam gözleri dalacaktı ki, kapının önündeki hareketin sesiyle uyandı.

Birden sıçradı, odaya kimse gelmemişti ama dışarıdan sesler geliyordu. Saat kaç olmuştu? Aynı ses yeniden duyuldu. Birkaç kez yatağın içinde döndü ve yastığı başının üzerine çekip, gürültüye engel olmaya çalıştı. Bu saatte çalışanlar pek ayakta olmazdı ama bu gece sanırım evin diğer hanımları ohal ilan etmişti. Sesler kesilmek yerine arttı, gecenin bir vakti bu koşturmacanın amacı neydi? Bedeni uyumak istiyordu, bilinçaltı onu uyanmaya zorluyordu.

Gözlerini açtığında içerisi karanlıktı. Ama yalnız olduğunu anlaması için ışığa ihtiyacı yoktu. Fahd hâlâ gelmemişti, çünkü bedenini kolları

arasına alıp kolunun güzel ağırlığını karnının üzerine bırakmamıştı. Bazen Fahd'ın o kadar çok farkında oluyordu ki, onun bir parçası gibi olduğunu düşünmeye başlıyordu. Gittiği zamanlarda ise, yokluğunu bir uzvu eksilmiş gibi hissettiriyordu.

Şimdi de yoktu, kaşlarını çattı. Tam daldığı an yere düşen bir şeyin sesiyle irkildi, yataktan bu kadar erken kalkmasına neden olan şeyi merak ederek toparlandı.

"Yangın var,"

Gecenin bir yarısı malikânenin içinde yankılanan bu sesle neye uğradığını şaşırdı. Yataktan fırladığında boğazında müthiş bir acı vardı. Odası çok hızlı bir şekilde duman altında kaldığından göz gözü görmüyordu. O ana kadar ne kokuyu ne de dumanı algılamamıştı. Işıklar yanınca gerçekle yüzleşmişti. Öksürerek odanın ortasında ne yapacağını düşündü. Yatağın başındaki sabahlığı alarak üzerine geçirdi, örtünmesi için her an koltukta hazır duran şalı alıp banyoya koştu, ıslatıp başına sardı. Dışarı çıktığında dumanın daha yoğun olduğunu gördü. Etrafta bir hengâme vardı, kâhyalar elinde kovalarla salona doğru koşturuyordu. Hizmetlilerden birinin kolunu tutarak durdurdu. Neler olduğunu sordu. Endişeden rengi atan ve eli yüzü is lekesi olan kadın ağlayarak, "Mutfakta yangın çıkmış," diye başladığı sözlerini korkuyla yarıda kesti ve koşmaya başladı.

Pelin salona geldiğinde, herkesin endişeyle ortalıkta dolaştığını ve kovalarla mutfağa koşturduğunu gördü. Fahd'ın karıları ortada yoktu, kızları da. Hizmetçiler ve kahyalar ise onun farkında bile değildi, herkes kendi derdine düşmüştü. Bundan daha iyi fırsat olamazdı, ölen kalan yoktu, yaralananda yoktu. Arabalar? O zaman kaçmak için bu fırsatı kullanabilirdi. Herkes yangınla ilgilenirken daha önce kaçırıldığı zaman çıktığı arka kanada yöneldi. Buradan kimseye görünmeden dışarı çıkar, otoparka gidip bir araba alır ve konsolosluğa kadar durmazdı. Ya da sınıra kadar sürer zorla geçerek polisleri peşine takar bir bürokrasi krizi oluştururdu. Bir cesaret çalışanların kullandığı alana ilerledi ama bu kapının mutfağa yakın bir yerde olduğunu hatırlayınca, huzursuzlaştı.

"Fatima?"

Pelin bir an duraksadı.

"Fatima," diye acı bir şekilde bağırıyordu Amina. Pelin endişeli sese döndüğünde genç kadını gecelikleriyle ortalıkta çaresizce dolaşırken gördü. Ağlayarak etrafa bakınıyordu. Çalışanlara kızını soruyordu. Umursamadı, kendi planına yoğunlaşmak istedi ama onun yaralı sesi vicdanını ezdi. Kâhyalar Hanımlarına yardımcı olmak için etrafında koştururken, Pelin uzun bir hole girdi. Kapıya buradan gidiliyor olmalıydı ama burası duman

altında kalmıştı, soluk alamıyordu. Birkaç adım attığında, arkasında bir inleme sesi duyuldu. Umursamadı, daha hızlı yürümeye başladı ama ses yine geldi. Cansız bir şekilde öksürüyordu.

"İmdat..."

Pelin endişeyle arkasını döndü, hole açılan kapılara bakındı.

"Yardım... edin..."

Yardım isteyen kişinin yeniden öksürükle sesi kesildi ama daha evvel o sesi duyduğuna emindi. Pelin kapılara yumruk atarak kimsenin olup olmadığını öğrenmeye çalıştı ancak duman altında bunu başarmak hayli zordu. Son kapıyı tıkladığında sesi duydu.

"Kim var orada?"

"Pelin," diye seslendi cılız ses. Pelin bu sesin Fatima 'ya ait olduğunu anladı. Onu tanımıştı. "Buradayım, şimdi kahyalara haber vereceğim bekle," dedi ne yapacağını bilemez halde. "Yardım et lütfen, çok korkuyorum."

Pelin az önce hızla aştığı yola baktı, duman kaplamıştı evet ama aynı zamanda başka bir şey daha kaplamıştı, malikânenin bu bölümünde tavan iri ve gösterişli kirişlerle süslenmişti ve şimdi onları alevler sarmıştı. Ateşin altından geçmesi mümkün değildi, ne yapacağını bilemedi.

"Yardım edin..." diye bağırdı korkuyla. "Fatima burada,"

Arkadan sesler geldi ama ateşten kirişleri aşarak gelmeye kimse cesaret edemedi. Zaman kısıtlıydı, ateş kapıya da sıçramıştı ve yanıyordu. İki ateş arasında kalmışlardı. Pelin kapıya yaklaşarak, "Fatima korkma seni çıkaracağım," derken koridorun gerisinden annesinin acılı sesi geliyordu.

"Fatima, kızım. Allah'ım ne olur... Allah'ım kurtar onu."

"Yaşıyor korkma," diye bağırdı Pelin alevlerin arkasındaki kadına.

"Pelin..." diyen sesi geldi Amina'nın. "Yaşıyor mu kızım, ne olur söyle iyi mi?"

"İyi merak etme, yaşıyor. İçeri sıkışmış, kapısı kilitli." Amina'dan yüksek sesli feryatlar yükselirken tekrar kapıya yaklaştı. "Şimdi geriye çekil Fatima. Kapıdan uzağa çekil."

"Sıkışmış, açılmıyor," dedi Fatima korkuyla ağlayarak. Kapının kolunu çekiştirdiği belliydi. "Fatima kapıdan uzak dur, lütfen zorlayacağım." dedi panikleyerek ve kızın yalvardığını duyunca, "Lütfen sakin ol, buradayım gitmeyeceğim." diye düzeltti konuşmasını aksanlı lisanıyla.

Kapıya omuzuyla vurunca canı yandı ve bir süre soluksuz kaldı fakat kapı açılmadı. Etrafına bakındı, bu iş öyle filmlerde gördüğü gibi omuz atmakla olmazdı. Etrafına bakındı, bir şeyler arandı. Yoktu. Sonra kenardaki mobilya tabure gözüne çarptı, hızla gidip onu aldı ve kapıya tüm gücüyle

yüklendi. Duman gittikçe daha baskın hale gelmekteydi. Öksürüyor, nefes alması zorlandığı için gücü azalıyordu. Birkaç darbe sonra kapı sert bir şekilde kaykıldı ve geriye giderek duvara çarptı.

Pelin içeriye girdi, Fatima 'ya bakındı fakat oda karanlık olduğu için görmedi. Burası erzak odası olmalıydı. Onu yerde dizlerini karnına çekmiş yarı baygın halde buldu. "Korkma geldim," dedi ufak kızı kollarından tutup kaldırmaya çalışırken ama başaramadı. Kocaman kızdı, boyu yaşından uzundu ve biraz iriydi, onu kucağına da alamazdı.

"Fatima," diye seslendi kıza, kız zorlukla başını kaldırdı ama "Hımm," demekten ileri gidemedi.

"Seni sırtıma alacağım, yardım edebilir misin?"

Kız başını salladı ama hali yok gibiydi. Kollarından çekiştirerek omuzlarından aşırdığı ellerini sıkıca kavradı, bedenini sırtına çekiştirerek ayaklandı. İlk zorlansa bile sonunda onunla ağırlaşan kendi gövdesini ayaklandırabildi. Cansız alanın havasızlığından çıktığında ikisi de öksürüyordu, üstelik koridor daha fazla dumanla dolduğu için gözleri acıyordu. Çıkışa yöneldiğinde tavanın bir parçasından, yürek çırpındıran o ses geldi. Çığlık bile atamadan gürültüyle önlerine çöktü, yolunu tıkadı. Duman yetmezmiş gibi şimdi bir de kül ve tozla kaplanmıştı etraf, alev alev yanan kütüğün sıcağı yüzlerine vuruyordu. Pelin öksürürken sarsıldı ve kızı neredeyse kollarından düşürecekti. Pes etmedi, kalıntının üzerinden aşarak yoluna devam etti. Ateşler henüz tam anlamıyla yolunu sarmamıştı, bir cesaret kendini dışarı attığında, girişte bekleyen kalabalıktan dua sesleri yükseldi. Feryat içinde kalan Amina hızla yanına koştu ve kızını sırtından çekerek yere indirmesini sağladı. Önce Pelin'in eline asıldı, ona yaşayıp yamadığını sorarken başını sallayarak kabullenmez şekilde ağlıyordu. Pelin ona yaşadığını belirtince, korkusunu atlatan kadın yere kapaklanıp kızına sımsıkı sarılarak ağlamaya başladı. Amina kızı yaşadığı için mutlu olurken, dumandan ciğerleri zarar gören Pelin öksürerek arkasına baktı. Evin bu kısmı iyice alev almak üzereydi. Karmaşa çözülmeden işine odaklanmalıydı. Biraz toparlanıp ayaklandığı sırada yanına gelen Alya, "Yazık daha gençti," dedi üzgün bir ifadeyle.

Kaşlarını çatan Pelin ona baktı öksürerek. "Kim gençti?"

"Aişe," dedi kadın suratını sallandırarak. "Onu görmedin mi, kilerde mahsur kaldığını duydum, sanırım dumandan bayılmış olmalı. Fatima kadar şanslı değil."

Sırtından aşağı soğuk bir ter boşanan Pelin bir Alya'ya bir de kalabalığa baktı. Aişe cidden ortalıkta yoktu. Ama hol boyu seslenmişti, kızdan başkası konuşmamıştı. Dumandan bayılmış olabilir miydi? Soluk alamadı bir an,

oradaysa her an... Allah'ım yardım et. Ateşi söndürmek için yanına koşan bir kâhyanın elinden kovayı kaptı. Suyu şaşkın bakışlar altında başından aşağı aktardı. Yere attığı kovayla ikinci defa düşünmeden hole koştu. Koşar adım kendini tekrar dumanlara teslim etti. Ateş etrafını sardı.

"Aişe," dedi ıslak şalla burnunu kaparken. "Aişe neredesin?"

Tüm kapıları yumrukladı, hepsini tek tek yokladı ama hiçbirinden ses gelmedi. Artık iyiden iyiye ısınmış bedeni terliyor, su döktüğü üzerinden buharlar tütüyordu. Soluk alamadığı için başı dönüyordu. "Aişe," diye bağırdı tekrar endişeyle, "Neredesin?"

"Pelin Hanım," diyen bir ses geldi. Pelin heyecanla kapılara baktı ama sesin nereden geldiğini kestiremedi.

"Neredesin?"

"Pelin Hanım lütfen çıkın oradan,"

Ve sesin geldiği yere baktığında, onu ateşlerin arkasında görür gibi oldu. Kahpece ölüme terk edilmişti, oyuna gelmişti. Aişe dışarıdaydı, Alya'nın yanındaydı. Ateşle kaplanmış yol onun dışarı çıkmasını engellemekteydi. Dudakları bükülen ve gözleri nemlenen Pelin, "Aişe," diye fısıldadı. Onu kandırmıştı Alya, bile bile ateşe atmıştı. İlk geldiği günlerde söylediği gibi, *'Sen beni yakarsan ben de seni yakarım'* İşte mecazi anlamda söylediği sözleri gerçek anlamda gerçekleşmekteydi. Ateş her yanı sardıkça bunaltıcı duman başının dönmesine ve ciğerlerindeki havanın zorlanmasına sebep oldu. Etrafına bakınırken kurtulamayacağını düşünmekteydi. Oysa hep ölümün daha farklı bir şekilde geleceğini sanırdı ancak onun sevdiklerinin içini yaktığı gerçek, ömrünü de yakacaktı.

Şöyle bir söz vardı; "Ben çiçeklerin samimiyetine inanıyorum. İster tenekeye ekin ister en pahalı saksılara... Emeğiniz kadar güzelleşiyorlar... Çiçek ne kadar pahalı olursa olsun, saksısı ne kadar süslü olursa olsun, toprağı ne kadar zengin olursa olsun emek verildiği kadar güzelleşiyordu.[7]" Tıpkı sevgi gibi, ne kadar karanlık ya da aydınlık olduğu önemli değildi, emek verildiği kadar büyümüştü. Bilmeden büyütmüştü. Geleceğin hayaline uzaktan bakarken, sonsuzluğun çağrısı uzaktan uluyordu.

"Pelin,"

Dışarıdan onun sesini duyar gibi oldu. Gözleri sislerin ardında gibiydi, gücü suya düşen yaprakla aynı sondaydı. Bir şeyler dalıp gidiyordu karanlıklara, Araf kapılarını açıyordu ya da görüş alanı azaldığı için öyle sanıyordu.

"Pelin,"

7 Nazım Hikmet

"Fahd," diye fısıldadı. Ölürken son duyduğu sesin ona ait olmasına sevineceğine asla inanamazdı ama onun varlığını hissetmek korkusunu hafifletmişti. Dağları yolları aşan azimle bekleyip, çakıl taşı kadar bir engelle yerle bir mi olmuştu? Yüzüne vuran sıcağa inat tomur tomur açan gözlerindeki gözyaşları, salıverdiğinde özgürlüğe kavuşacak mıydı halleri? Bir insan kaç kez kırılırdı, kırıldığı yerden toparlanıp kaç kez adımlardı acıya acıya hayalini? İnsan kaç feryadı toplayabilirdi heybesine? Kaç düş kurardı gönlünün saklı vadilerine?

Ateş sarmış bedenine inat üşütüyordu ölümün korkusu tüm gelecekleri. Varlığının konduğu gönülde zerrece kıymeti olmayınca, ağır ağır yere seriliyordu son nefesleri.

"Pelin yere otur, olduğun yere otur," diye bağırıyordu adam. Duman dalga dalga bedenini yutuyordu. Kız gülümsedi, oturmasına gerek yoktu çünkü havasız kalan ciğerleri yüzünden bedeni yere doğru sert bir şekilde inişe geçiyordu. Gözlerinin perdeli görüntüsünde ateşin kızılımsı, sarımsı alevleri raks ederken, zihninde ailesinin görseli beliriyordu. Çocukken babasının sık sık götürdüğü çiftlik evi geldi aklına, yine o ufak midilli üzerindeydi ve babası atın yularını tutmuş ona tepeden bakarken, gülümsüyordu. Pelin gülümsedi, keşke bir kez daha bu gülüşü görmek nasip olabilseydi, onları nasıl da özlemişti. Ötelerden bir ses duyuluyordu, "hesabını vereceğin bir gün kalmadı." Ruhunun dilekçesini bitirememişti daha, geçmişin pişmanlıklarını makamın sahibine yazamamıştı. Tüm ömrü kısa bir hayale sığmış, tüm geleceği dalından kopan yaprak misali rüzgâra teslim olup uzaklaşmıştı. Birkaç üzüm tanesiymiş hâtıraları, birkaç ahın altında ezilip kalmıştı. Oysa özenle özgürlük fideleri dikmişti esaretine, kök salıp büyüsünler diye canla başla çabalamıştı. Rüzgâr sert esiyormuş ölümün ona bakan yüzünde, gözlerinde sisli bir bulut oluyormuş özledikleri. Gözlerinde tutukluymuş ıstıraba sarılan sevdikleri, salıverdikçe gözyaşlarını, kavuşuyordu tüm çareleri. Şimdi uyusa dinecekti tüm acıları, kaybolacaktı kaygıları. Annesinin ellerine benziyordu uyuşturucu duman, "Uyu, uyu yüreğimin dilsiz feryadı, uyu kötürüm kalmama sebep gün ışığım, uyu rüyalarında tutuşacak ellerimiz." diyordu gülümseyerek. Bir keresinde anneannesi demişti ki, "Adını alana çekmesin kaderi," Kaderini adında mı taşımıştı Pelin, uykuyu mu sevmişti güzel gözleri, saçlarını toprağın bağrına mı dağıtacaktı?

Oysa annesi bu yaşlara dair çok hayal çizmişti. Bir masalın resimlerinde talihli bir adamın yanında beyaz bir entari giymişti. Karanlık ne sıcak ne boğaz acısıydı.

"Pelin..." Fahd'ın endişeli sesi çok uzaklardan gelmekteydi. "Aşkım

bana bak," Yüzünü elleri arasına almıştı, onu sarsarak uyandıramaya çalışıyordu. "Pelin lütfen uyuma... Nefes al."

İnsan ölürken uyuşuyordu tüm pişmanlıkları, hayal kırıklıkları, gücenmeleri.

"Pelin lütfen ses ver, korkutma beni."

Omuzlarından tutup sarsan, yüzünü ellerine alıp bağıran adamın sesi de öksürükleriyle kesilmekteydi. Saçlarını okşuyor, başını göğsüne sararak hırlayan sesiyle adını haykırıyordu. Saçlarında dudaklarını hissetmesi gerçekti ama ne onu görüyor ne de gücünü kazanabiliyordu. Bir ara sadece fısıldadı, duyup duymadığından bile emin değildi.

"Fahd..."

"Buradayım..." demişti, duymuştu. Duyduğu son ses, onun hırlayan feryadı olmuştu. "Pelin."

Ve her yer karardı, bedeninden güç çekildi, sesler uzaklaştı. Tıpkı onun sesi, onun varlığının korucu ısısı gibi.

İnsan ne zaman pişmanlıklarından sıyrılırdı, ne zaman suçluluk hissettiği duygularından arınırdı? Ölünce mi kurulurdu terazi mizan, bu dünyanın adaleti vicdanlara tayin edilmemiş miydi? Bir yerdeydi, hiçliğin kıyısında olduğu bir yerde. Kırgın dudaklarında yakıcı bir tebessümle, dalıp gidiyordu karanlığın sırlarına. Kalbinde nilüferler açtıran hisleriyle özge bahçelerden bakıyordu geleceğe. İnsan ölüme dokununca korkunç azabı kahra gömülüyordu. En büyük hataları affa uğruyordu. Umut bittiği an çatılıyordu geleceğin mezar taşı. Güneş akıyor, ay sönüyor, iğnesi kırılmış broş gibi parçalanan yıldızlar yere düşüyordu. Tüm her şey bitse bile, onun çaresiz sesi kulağını yokluyordu.

"Gitme,"

Pelin ciğerlerine nüfus eden havayla öksürerek gözlerini açtığında, boğazı gibi gözleri de ateşler içinde yanıyordu. Bir ambulansın sedyesindeydi, ağzına ambu takılmış oksijen veriliyordu. Yanı başında kaygıyla durmuştu Fahd, Aıman ile bir şeyler tartışıyordu.

"Uyandı," dedi Aişe heyecanlı sesiyle, ağlamaktan kızarmış gözleriyle hemen yanında duruyordu. Ellerini sımsıkı tutuyordu parmaklarını, bırakıp gitmesinden deli gibi korkuyordu.

Onun sesini duyan Fahd yanına geldi, eline uzanarak endişeli gözlerle yüzüne baktı. "İyi misin?" diye sordu.

Kısa bir an zihnini toplamak, sesini bulmak için yüzüne baktı. Kaygısını, korkusunu, paniğini izledi. Kırgın mı, küskün müydü içi, konuşmak yerine ağlamak istedi.

"İyi merak etmeyin, bir sorun görünmüyor," dedi başındaki doktor adamın içini rahatlatarak. "Biraz fazla duman yutmuş, birazdan toparlanır."

Fahd ondan duymadıkça inanmayacaktı iyi olduğuna, bunu endişelenen gözlerinden anlamaktaydı. Pelin konuşmak istedi ama yutkununca boğazı acıdı, o da başını sallayarak onayladı. Sedyeden kalkmak isteyince Fahd kızdı, Pelin onu dinlemedi. Ağzındaki ambuyu çıkardı, "Fatima?" diye sordu.

"İyi," dedi Fahd kabalaşan sesiyle. "Sen?" diye sordu ama sesinde bir tuhaflık vardı, ne olduğunu anlamıyordu.

"İyiyim," dedi kız sonunda. Fahd dişlerini sıkarak bakarken, Aişe sedyeden kalkması için kıza yardımcı oldu. Fakat ayağa kalkınca biraz başı döndü. Düşmemek için destek arandı, sedyeden tutunmak istediğinde kendini kocasının kollarında buldu.

"İyi olduğuna emin misin?" diye sordu yeniden doktora.

"Evet iyi ama içiniz rahat etmiyorsa hastaneye de gö..."

"Gerek yok..." dedi Fahd sert bir şekilde, onun hastaneye gitmesi babasına haberin uçması demekti. "Gerekirse hastaneyi eve kurun ama iyi olduğundan emin olun." Doktor başıyla onayladı.

"Asıl sen iyi misin?" diye sordu Pelin, cidden çok tuhaftı, bedeni kaskatıydı ve sesi donuktu. Adam derin bir soluk aldı. Sessiz kaldı, yürürken gözlerini önüne çevirmişti.

"Eve mi gireceğiz?" diye sordu Pelin.

"Sadece mutfak ve kuru ambar kileri yandı, evde hasar yok. Biraz kendine geldiğinde götüreceğim seni..."

"Nereye?" diye sordu Pelin merakla, adamdan ses gelmedi.

"Merak etme odan iyi durumda. Sadece duman vardı bu kanatta, oda tahliye edildi."

Aklına olanlar geldiğinde, gözlerine gelen yaşları geriye göndermeye çalıştı. Sahipsizlik ne kadar yaralayıcıydı. Orada ölse bile kimse onu kurtarmaya cesaret edememişti, ondan başka. Ya gelmeseydi ya kurtarmasaydı. Şimdi bir avuç toprakla kaplanacaktı sahipsiz ve isimsiz mezarı. Ailesi bilmeyecekti akıbetini ve hiçbir zaman ne olduğu konusunda bilgi sahibi olmayacaklardı. Belki de yıllarca, ölünceye kadar yolunu gözleyeceklerdi. Adamın omzuna başını koydu, hiçbir şey yapmasına gerek yoktu, onu kucağında taşıması yeter de artardı. Bunun için ona minnettardı. Başına

gelenleri düşündükçe ağladı. Tuzlu gözyaşlarının ve yüzündeki isin lekesinin elbisesini ıslatmasına izin verdi. O kadar çok titriyordu ki kollarında, dişleri birbirine vuruyordu. Fahd daha sıkı sarıldı. Onları merakla izleyen insan kalabalığı gerileyerek yol açtığında, adam bir an olsun onu kucağından bırakmadan devam etti adımlarına. Herkes bu ürkütesi adamın kaygısının ve korkusunun sebebinin bir kadın olmasına şaşkındı.

İnadından nefret ediyordu. Aptallığı yüzünden başına bir sürü iş açmıştı. Defalarca kendini çok zor durumlara düşürmüştü. Bahçeden eve giden yol ona hem sonsuzluk kadar uzun hem de saniyeler kadar kısa gelmişti. Evin içine girdiğinde, Fahd titreyen bedenini yatıştırmak için şakağından öperek, "Korkma, yanındayım," diye fısıldadı.

Yanında mıydı? Biri onun yanındaydı, her anlamda. Bu iki kelime adeta kalbine bir bıçak misali işledi, kabullenilir bir değişime sebep oldu. Tüm korkuları ve endişeleri uzaklaşmıştı. Bu gece hissettiği her şey bir hiçe dönüşmüştü.

Fahd haklıydı; sadece onun yanında güvendeydi. Aslında her şey bu kadar basitti, keşke daha önce anlayabilseydi. Nasıl kaçma hayali kurduğunu anlamıyordu. Onun yanındaki güvenli hayatından kaçmıştı ve çok geçmeden çevresindeki kan emicilerinin ağına düşmüştü. Sorunlu ve inatçı biri olabilirdi, hatta çok sefer onu zor durumlarda bırakmış olabilirdi ama hiçbir zaman bir insanın canına kastetmemişti. Fahd asi özelliğine rağmen onu istemişti. Ne yaparsa yapsın pes etmemişti. Her zaman peşinden gelen, ne olursa olsun gitmesine izin vermeyen biriydi. Kırıcı sözlerine rağmen, en zayıf anında bile ona kırıcı olmamış, savunduğu düşüncelerinde hep hissettiği gibi dürüst olmuştu. Birinin onu bu kadar çok istemesi, korkması, endişelenmesi çok büyük bir mutluluktu, aynı zamanda ürkütesi bir sondu. Sorundu. Onun da kusurları vardı ancak nereye giderse gitsin onu bulacak olması içini rahatlatmıştı. Başına gelen korkunç intikamı atlatmak için artık daha güçlüydü. Onu ateşlerin arasından canı pahasına kurtaran adamın bunda payı büyüktü.

Fahd ona bir sürü şey yapmıştı ama asla onun canına kastetmemişti. Onun tek yaptığı bedeninin arzularını yerine getirmekti. İstese de buradan gidemezdi ve şimdi görüyordu ki, Fahd gerçekten onun tutunduğu tek dalıydı.

Bunca şeyi daha önce neden görememişti? Omuzlarından büyük bir yük kalkmıştı. Hissettiği teslimiyet samimi duygusuyla derin bir girdaba dönüştü. Fahd dalgın bir ifadeyle yere bakıyordu, kafasını kaldırmadan ona daha da sokuldu, böylece Fahd bir daha asla dünyanın acımasız kollarına onu bırakmayacaktı. İçeri gidiler, malikânenin kapısı kapandığı an içini bir

huzur, bir memnuniyet kapladı.

Aişe koşarak giriş salonuna geldi. Kızı hâlâ efendisinin kollarında ayık görünce derin bir oh çekti. İçi bir hoş oldu. Bencilce davranıp onu üzdüğü için gözleri doldu. Fahd odalarına doğru yürümeye başladı. Onlar giderken dua eden Aişe, arkalarından baktı. Fahd odaya girince onu yatağa doğru değil de doğruca banyoya götürdü. Duşa gelince, yavaşça yere koydu. Pelin sıkıca omuzlarından tuttu, bir yere gitsin istemiyordu. Yalnız kalıp da olan biteni düşünmek yerine, onunla olup bütün düşüncelerini ona yoğunlaştırmak istiyordu. Kaçıyordu, korkularından, kaygılarından, endişelerinden... Olanları hatırlamayı reddediyordu, içini acıtan o kötü hadiseyi zihninden, gözlerinin önünden uzak tutmaya çalışıyordu. Düşlere gerek yoktu, gerçekler can yakıyordu. O trajik anılardan sonsuza kadar kaçmayı, içini çürüten acıyı, güvensizliği, korkuyu ve katlanılmaz üzüntüyü yok sayabilmeyi ümit ediyordu ama bu hiçbir zaman gerçekleşmeyecekti.

Artık hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktı. Yaşadığı travmadan sonra güvende olduğunu sandığı bir hayata sahip olamayacaktı. Buradan kaçma hevesi hayatını mahvedebilirdi. Ona olan tutkusunun nefrete dönüşmesine sebep olabilirdi. Fahd gözlerine baktı. Donuk kara gözleri, üzüntüden sisli bakıyordu. Sessizliğiyle ortak bir şeyi paylaştılar, sadece onların hissedebileceği türden bir şeydi. Elini arkasına doğru uzatarak suyu açtı.

Duş başlığından fışkıran su bedenine çarptı. İs siyah bir bulut gibi yüzünden aktı. Suyun tazyiki kıyafetlerinin üstünden taşarken, bedenine soğuk iğneler batıyor hissi yayıyordu. Başını suyun altına soktu, artık ılık olan suyun hiçbir damlası boşa akmıyordu. Üstündeki trajediyi ve isin pisliğini bir an önce temizlemek istiyordu.

Üzerindeki örtüyü alıp duşun dışına attı adam. Ağırlaşan örtü yere düşerken kız irkildi, adam omzuna dokunarak onu sakinleştirdi. Pijamasının penyesinden tutarak kafasından aşırdı. Kız iç çamaşırıyla karşısında dururken, adamın pamuk ve ipek karışımı uzun savbı ıslandıkça koyulaştı. Pahalı elbisesi zarar gördüğü halde Fahd kenara çekilmedi. Her zamanki kusursuz görüntüsü yok olurken, onun tek ilgi odağı kızdı. Onun iyiliği, onun kendine gelmesi ve bir an evvel kollarına alıp varlığıyla kendine gelmekti. Elleri hızlı ve ne yaptığından emin hareket ederken, yüzü ciddiydi. Yaptığı şeye kendini kaptırdığı her halinden belliydi. Ancak gözleri... Onlar ölüm ve gaddarlıkla parlıyor, kıza doğru halka halka korku dalgaları gönderiyordu. Pelin dudaklarını büzdü ne kadarını biliyordu ya da ne düşünüyordu bilmiyordu ama bir insanın bir insanı ölüme terk etmesini anlamak istemiyordu, asla da anlamayacaktı. Onu göz göre göre ateşe salmıştı.

Pijamanın üstünü yere attıktan sonra adam, gözleri göğüs bölgesine

kaydı. Beyaz sutyeni saydamlaşmış tenini gösteriyor, bu yüzden dikleşen göğüs uçları belli oluyordu. Pelin kollarını göğsünün üstüne sarmadı ama adamda onu çıkarmaya ısrar etmedi. Kendini güvende hissetmesini istiyordu. Dikkatle bedenini inceledi. Bakışları aşağı kayıp da bacaklarındaki yara, çizik ve kesikleri görünce, dişlerini sıktı. Neyse ki yanık yoktu.

Yaşadığı korkunun acısını suyun altında bile hissedebiliyordu. Keşke ona değil de başka yere baksa diye düşündü. Bedeninde asla silinmeyen acıların hatıraları vardı. Fahd parmağını yumuşakça izlerinden birinin üstünde gezdirdi. Korkunç anlar aklına geldiği için gözlerinden yaşlar akmaya başladı. Bir an duşta değil de o ateşlerin arasında çaresizmiş gibi hissetmişti. Derin bir nefes aldı. Su rahatlatıcı, temizleyiciydi. Zihnen ve bedenen şu anı yaşamalı, kötü anıların ve kâbusların onu nefrete çekmesine izin vermemeliydi.

Adamın yüz ifadesi değişti. Kız başını eğdi korkarak. Fahd gözlerini uzaklaştırmasına dayanamadı, yüzünü sıcak ellerinin arasına aldı. "Nefesim kesildi seni orada düşününce?" Sert yüz ifadesinden ne hissettiğini anlayamıyordu. "İyi misin, doktoru bu gece yanına çağırabiliriz."

Soruyu duyunca olduğu yere sabitlendi, kaygılı gözlerine baktı. "İyiyim."

Fahd derin bir nefes aldı, kız titriyordu. Dudakları aralandı, sonsuza dek onun kolları arasında kalmak istedi. Onu ateşlerin arasından alan adama, canını hiçe sayan adama nasıl teşekkür edebilirdi. Onları birbirine bağlayan, yeni, tuhaf ama çok güçlü bir bağ vardı. İlk defa onun ruhuna aktı. Ruhunda ıstırap, acı ve kötülük olsa da o, kesinlikle kötü biri gibi davranmıyordu. Şu anda sadece korkmuş bir insandı. Tıpkı kendi gibi.

Fahd dudaklarına baktı. Bütün hareketlerinde yakıcı ve öldürücü bir şeyler vardı. Anlatamadığı, anlayamadı bir şeylerdi. Dudaklarını dudaklarına yapıştırıp sakince öptü. "Bir daha sakın, başkası için kendini tehlikeye atma." diye azarladı. "Bu Fatima bile olsa."

Nefesi kesildi, dudaklarını teninde hissedince bedeninin her yeri ayrı ayrı tutuşmaya başladı. Cazibesi, gücü, dokunuşu teskin ediciydi. Onun insana verdiği güç tarif edilemezdi. İlk defa düşünüyordu. Acaba o nasıl bir hayat yaşamıştı? Nasıl bir hayat sonucu bu hale gelmişti? Hangi acılar arkasından koşuyor, hangi anılar ruhunu zapt ediyordu? O bu adama dönüşmek için hangi dikenleri yolları aşmıştı, bilmiyordu.

Fahd parmaklarıyla sıkıca çenesinden tuttu. "Söz ver."

Komutunu duyunca kurban konumundan, ölümden kurtulan eş konumuna bürünmüştü. Kendini, kişiliğini kaybetmek mantığını yoksun bırakmıştı. Ses çıkarmadı, adam elinin tersini karnından aşağı kaydırdı.

Pijamasının lastiğini tutup aşağı çekiştirdi ve ayaklarının dibine düşmesini sağladı. Bu tavrı tenini kızarttı, mücadeleci yanı teslimiyete dönüştü ama utanmayı unutamadı. Onu sersemleterek üzgün haline geri döndürmüştü. Gücünü ve özgüvenini tekrar kazanmaya çok yaklaşmışken, aniden elinden hepsini almıştı. Ne zaman kendine gelse, onu bilinçli olarak yerle bir ediyordu. Gözlerinden yeni yaşlar akıyordu.

"Söz ver."

Fısıldayarak, "Söz," dedi.

Fahd içini çekti. Alnını alnına dayadı. Yüzünün avuçlarında şekillenmesini sağladı. "Bir daha kaçacak mısın?" Kız başını iki yana salladı, bunu yapacağını nasıl anlamıştı? Kaçma amacıyla oraya girdiğini nasıl anlamıştı? Evde kamera mı vardı? İzliyor muydu yoksa? "Seni herkesten daha çok isteyen adamı tekrar bırakıp gidecek misin?" İstemek yetmiyordu, herkes her istediğine sahip olsa dünyanın dengesi kalır mıydı? "Cevap verecek misin?"

"Kaçmayacağım,"

"Söz mü?" Sanki kaçmış da yalnızlığın acısını çekmiş gibiydi, bu acıyı yaşatmayacağını bilmeye ihtiyacı vardı.

"Söz," Sesinde pişmanlık, boyun eğme ve acı vardı.

"Söz verdin, unutma,"

Başını kaldırıp gözlerine baktı. Kafasını sallayarak, "Söz," dedi.

İnanmak isteyen kısık gözleri kuşkuyla devrildi. "Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?" Kız sustu. "Seni korkutmuyor muyum?" Pelin dudaklarını büzdü. "Benden tiksinmiyor musun?"

Bilmesini asla istemiyordu. Ancak asıl gerçek çok daha acıydı, ondan hiç tiksinmemişti, sadece korkmuştu. Öte yandan söz konusu o olunca, korkunun asiliğini tetikleyen bir etkisi de vardı. Ancak bunu ona söyleyemezdi. Sutyeninin kopçasını açmak üzere sırtına uzandı adam. Gözyaşı kirpiğine damlayınca, kaşlarını çattı. Sutyenini açtı, teninden kayan kumaşı ayaklarının dibine attı. O sırılsıklam elbisesiyle, kız ise çıplak ve ise bulanmış bedeniyle karşısında dikilirken, sessizlik büyüdü. Karşısındaki adam onu sevdiği ya da arzuladığı için ilgilenmiyordu. Onunla ilgilenmesinin tek nedeni, sahiplenme duygusuydu. Çünkü o kabullenmese bile onun nezdinde kocasıydı. Kızın göğsüne bastırdığı elini itti, bedenini fayansa yasladı, her yeri sızlıyordu. Güçlü parmaklarını saçlarına geçirince, onları da nazikçe çözdü.

"Seni mutlu etmek için ne kadar uğraştığımı biliyor musun?" Kız başını salladı olumsuz anlamda. Adam daha da yaklaştı. "Sana hiç ciddi bir zarar verdim mi?"

Kaçmaya çalışarak onu kızdırmış olabilirdi yine. Titredi, tekrar bir öfke patlaması yaşar mı diye çekindi, hatta belki bu kez vurur diye bekledi. Sonuçta yaptığı onca şeyden sonra bunu hak ettiğini düşünebilirdi. Fahd söylenerek ellerini ıslak saçlarında gezdirdi. "Cevap ver. Benim gibi birinin karısı olmak, bu kadar mı kötü?"

Pelin onu kızdırmamak için başını önüne eğdi. Söz konusu kadınlık gururu olunca konu baltalanıyordu. Belki ona tecavüz etmemişti fakat ırzına geçilecek bir sürü zor duruma sokmuştu. Elleriyle, diliyle, gözleriyle ona defalarca sahibi olduğunu hatırlatmıştı. Zihniyle ona sahip olmaya çalışmıştı. Hakkı olmadığı halde hükmetmişti. Her seferinde onu allak bullak etmişti. Tutkulu oyunlarıyla işkence etmişti, baştan çıkarmıştı, kendine bile düşman olmasına sebep olmuştu.

"Nedenini bilmiyorum ama beni istemene, sevmene ihtiyacım var Pelin. Gönül kimde huzur buluyorsa, değer kazanıyorsa hicreti onadır."

Kızın dudaklarından hıçkırık yükselirken, yığılırcasına dizlerinin üstüne çöktü. Sert zemin dizlerini acıtmış, hatta kızartmıştı. Bacaklarındaki kesikler ve hafif yanıkların izleri sızlarken, hıçkıra hıçkıra ağlıyordu. Fayansların sert yapısı da diz kapaklarını eziyordu. Başını öne eğip kendine gelmeye çalıştı. Elinden başka bir şey gelmiyordu. Fahd... Artık ondan nefret etmiyordu. Mücadelesi bitmişti, boyun eğiyordu. İşte yenilmişti. Peki hevesi söndüğü zaman yaptığı ilk hatada gözden çıkarıldığı zaman ne olacaktı? Yerine başka bir kadın geldiği zaman ne yapacaktı? Kaldıramayacağı her şeye evet dediğinde pişmanlıklarını kaldırabilecek miydi? Sırt çevirdiği ailesinin yüzüne bakabilecek miydi? Yoksa daha fazla çabalamadığı için kendini affedebilecek miydi? Ona boyun eğerse ne değişecekti? Vazgeçtiğinde ne olacaktı?

"Özür dilerim!" diye bağırdı. Kesik kesik soluyordu. Kendine acıyordu, nefretle, yitiklik duygusu içinde debeleniyordu. Boğuluyormuş gibi hissediyordu. Hıçkırmaktan konuşamadı, kollarıyla kendini sardı. "Bir daha olmayacak! Özür dilerim."

Fahd onu bu sefer teselli etmedi çünkü duymak istediği şeyleri söylemedi. Güçlü ve gaddar bakışlarıyla orada öylece durup, kızın çözülmesini izledi. Onu kurtarmak için ateşe atlayan ve kucağında taşıyan adam nereye gitmişti? Şu an yanında olmasını istediği adam bu kahrolası zalim değildi. Ona hesap soran, sorgulayan adam değildi, onu kucağında taşıyan o ilgili adamı özledi.

İçi çekilen Fahd önüne eğilerek dizlerinin üstünde kavuşturduğu kollarını açmaya çalıştı. Ama kız ona karşı gelip duşun köşesinde iki büklüm oturmakta ısrarcıydı. Önüne düşen ıslak saçları sayesinde bakışlarından

biraz olsun korunabiliyordu ama adam onun yüzünü görmek istiyordu. Uzandı, saçlarını kulağının arkasına koydu.

"Hasta olacaksın," diye mırıldandı.

"Ben hallederim," dedi kız ama kalkmaya da konuşmaya da cesareti yoktu.

Fahd yanına oturdu, kolundan çekip dizinin üstüne gelmesini sağladı. Aşağılık biri olduğunu inkâr edemezdi ama ona karşı son zamanlarda hayli alakalı ve ilgiliydi. "Pelin," Sesindeki acı kızı çok derinden etkilemişti. Onun kucağındayken aklından, bedeninden onlarca şey geçiyordu. Bir yanının korkuya, bir yanının tutkuya yenilmesine engel olamıyordu. Bir yanı ona sokulup sarılmak isterken, diğer yanı ateşten uzaklaşırcasına kaçmak, duyduğu sığınma güdüsünün canını yakmasından korkarak uzaklaşmak istiyordu. Ancak ikisini de yapamazdı. Çok güçsüzdü, yine ağlamaya başladı. Fahd sırtını sıvazladı, uzun bacaklarını duşun zeminine boylu boyunca uzattı. Kızın titreyen bedenine sımsıkı sarıldı. Kulağına, "Her insanın başına olumsuz bazı anlar gelebilir, bazıları kolay atlatırken bazıları bu olayın etkisinden uzun zaman çıkamayabilir. Üstelik suçluluk duygusu her hatırladığında kendini gösterir. Geçmişe takılarak yaşamak, iki kolunu ve iki bacağını keserek yola devam eden insana benzer. Sonu ölüm olan bu dünyada hiçbir şey kalıcı değildir. Yaraların var diye üzülme, üfleyenin var diye sevin. Allah düşen ya da darda kalan hiçbir kulunu yalnız bırakmaz, sen umut etmekten vazgeçme yeter. "

Bu sözler normalde ne kadar huzursuz ediciydi ama şimdi kendini güvende hissetmesini sağlamıştı. "Nasıl bakarsan öyle görürsün, kusur ararsan bulacağın tek şey hayal kırıklığı. Sizde çok güzel bir söz vardır; Ayn-ür rıza. Kusur aramadan muhabbetle bakan göz anlamına gelir."

"İki insanın iyi bir ilişki kurması ancak iki insanın çabasıyla mümkün olur."

"Keşke şunu anlatmanın bir yolunu bulabilseydim sana. Mutluluk arkasından koşup yakalanacak ya da oturup isabet etmesini beklenilecek bir his değil... Mutluluk çabalayınca oluşan bir duygudur. Eğer amacında mutluluk varsa bir yaprak, bir gülüş, tek bir sözle bile mutlu olursun ama mutlu olmaya niyetin yoksa dünyayı ayaklarının altına sersem yüzünü güldüremem."

"Dünyayı istemiyorum, tek istediğim..." adam sözlerini ağzına tıkadı.

"Yarın bunu sana yapanlarla ilgileneceğim," Kız kasılınca, "Şimdi seni yıkarken ağlamana izin veriyorum ama yıkanman bitip tamamen temizlendikten sonra, bir daha ağladığını görmek istemiyorum. Bu konuyu kapatacağız. Anladın mı?"

Yaşlı gözlerini kırptı. Öfkesinden ve çaresizliğinden o kadar çok titriyordu ki, cevap veremedi. "Ne olursa olsun, geçmişi unutacaksın, olumsuz duygulara takılıp kalmayacaksın." Kızdan cevap gelmedi. Kollarından tuttu. Onu sarsarak sorusunu yineledi. "Cevap ver."

Kafasını salladı Pelin ve ardından hıçkırdı. Fahd duvara gömülmüş rafa uzanıp cam şişelerden birini aldı. Hindistan cevizi kokulu şampuanı avucuna döküp, saçlarını yıkamaya başladı. Onu is kokusundan arındırdı. Elleriyle saçlarına masaj yaparken, Pelin çocuk gibi güçsüzleşti, içinde bir şeyler kırıldı. Gözyaşları durmadan akıyordu, hıçkırıklarına sahip olamıyordu. Çektiği acı ikiye katlanmıştı. Ancak bu acısının sebebi yaşadıkları değildi, acısının sebebi onun dokunuşuydu. Buna boyun eğişiydi, ihtiyaç hissetmesiydi. Değerli olduğunu, insan olduğunu hissetmek istemesiydi? Daha önce ona bu kadar yumuşak dokunmamıştı, şefkatle teselli etmemişti.

Fahd saçlarını yıkamayı bırakıp kendine doğru çekti. Gövdesini göğsüne dayadı, eşsiz ve güzel olan kokusunu içine çekti. Kız daha sesli ağladıkça, onun içini boşaltmasına ve sakinleşmesine izin verdi. Ne gözyaşlarını sildi ne de durması için onu azarladı. Duygularının gözlerinden fışkırıp suya karışmasını saygıyla bekledi. Onu sessizliğiyle teselli etti, kollarında huzur buldu.

Sakinleşmeye başladığı zaman kollarını sıkarak içine alırcasına soludu. Alnından öpüp, "Yanındayım," dedi. "Ben buradayım. Hep yanında olacağım."

Onun bu hassasiyeti, şefkati içine dokundu. Bu kibarlığı ve nezaketiyle yaptıramayacağı bir şey yoktu. Emir vermek ya da tehdit etmek, bunun yüzde biri kadar etki sağlamazdı. Pelin ilgiye, şefkate, sevgiye bu kadar aç olduğunu anladığında yıkıldı, acınacak haldeydi.

Bir süre sonra gözyaşları acı ya da bunalımdan değil, hissettiği rahatlık ve huzur duygusundan akmaya başladı. Şelale gibi tepelerinden akan suya rağmen, Fahd onunla ilgilenmeyi bir an olsun bırakmadı. O kızla ilgilendikçe Pelin daha fazla ağladı. Onun hakkında bildiği her şey çelişti, kollarında avutan bu adamı tanımıyordu? Onunla bu kadar çok ilgilenen kişi gerçekte kimdi?

Sonunda ağlaması kesildi. Fahd onu yıkamaya devam etti. Duş jelini sünger yerine eline döktü. Parmaklarıyla boynuna, omuzlarına ve sırtına masaj yaparken, kucağında sessizce oturdu. Elleri sihirli gibiydi, daha önce tatmadığı türden bir mutluluk yaşatıyordu. Fahd bedenini, göğüslerini, omuzlarını sabunlamaya başladı. Dokunuşu şehvetli değil de sevgi dolu ve zararsızdı. Saçlarını yüzünden çekti. Göğüslerinden sonra sırasıyla kollarını, boynunu ve karnını sabunladı. Bu tutumu onu yatıştırmıştı.

Daha önce onun yanında hissetmediği bir güven örtüsüyle sarıp sarmalamıştı. Elleri omuzlarında daireler çizerken, kız donup kaldı. Suyun buharıyla aralarındaki çekim daha da artmıştı. Onun nefes alışverişindeki değişikliği görünce, düşüncelerinin ilgiden arzuya yöneldiğini, yavaş yavaş uyarılmaya başladığını fark etti.

Adam alnını alnına bastırınca, dumanlı saçlarından süzülen sularla yüzüne baktı. "Bırak sana güzel olan ne varsa öğreteyim." Soluğu soluğuna karışıyordu, tahrik olmaya başlamıştı. Başını salladı. Kabullendi. Pes etti. İkisi de konuşmadı.

Adamın nefes alışı hızlandı. Onu incitmemeye gayret ederek bacağına dokundu, kirli köpükler bacaklarından aktı. Gözlerinden yaşlar boşalmaya başladı ama o gözyaşlarını öperek sildi. Kendini kasmayı bıraktı, bedenini duruladıktan sonra onu da ayaklandırarak havluların olduğu bölüme gidip kuruladı. Bedenini kollarıyla sararak banyodan çıkardı. Dolaptan uzun bir gecelik alıp iç çamaşırı giydirmeden üzerine geçirdi, saçlarını nazikçe kuruladı ve kızı yatağa yatırdı. Kendi de ıslak kıyafetlerinden kurtuldu. Aynı şekilde kendi de giyindi, yatağa girip onu kollarına aldı, uyuyana kadar kimse tek kelime etmedi.

Olması gerektiği yerdeydi, kollarındaydı ve canındaydı. Solukları soluklarındaydı, nefesi nefesinde, Fahd şimdi rahatlamıştı. Ürkek varlığı canındaydı, kaybetme korkusu yüreğindeydi. Zamanı böyle dondurup bırakmak istedi, böyle kalmak ve bir daha kollarından çıkmasın istedi ama gece güne yenildi, güneş üzerlerine titredi. İkisi de birbirinin kollarından istemese de ayrıldı.

Onların birbirine olan yakınlaşması ev ahalisinin gözlerinden kaçmaz oldu. Fahd değerli eşiyle ilgiliydi, kız ise artık hırçın değil sakindi. Sonraki birkaç gün boyunca, aralarında belirsiz bir ateşkes imzaladılar. Bu ateşkes, arzu ve tutkunun önüne hiçbir şeyin geçemediği aralarda sarsılmasın diye birbirinden uzak durmayı tercih ettiler. Fahd yatağa geç geliyor, kıyafetlerini karşısında çıkarıp üzerini değiştirerek yatağa giriyor ve karısının kollarına gelmesini sabırla bekliyordu. Tek kelime etmiyordu ona, Pelin uysal bir yaklaşımla sokuluyor, sarılıyordu. Uyurken de ayrılmıyordu. Saçlarının okşanması rahatlatıyordu. Ellerini güçlü bedeninde gezdirip, parmaklarının altındaki kuvvetin tadını çıkarıyordu. Arzularını kontrol etmeyi ikisi de öğreniyordu. Onu ne kadar arzuladığını ve istediğini sözlerle anlatamazdı adam ama tutkusunu göstererek anlatabiliyordu. Üstelik böyle güçlü bir erkekten beklemeyeceği bir hassasiyetle onun güvenini tazeliyor, ona daha önce hiç yaşamadığı kadar sabır gösteriyordu.

Ancak, yalnızken ne kadar hassas ya da sevgi dolu olsa da Pelin onun

kollamasını ne kadar çok öğrenmiş olsa da kocası onun için bir yabancıdan öteye gidemiyordu. O gece banyoda yaşadıklarından sonra, aralarındaki yakınlık bir daha geri dönmemişti. Fahd onu kollarına alıyordu evet ama ne onunla konuşmaya çalışıyor ne de kendi düşüncelerini onunla paylaşıyordu. İletişimleri sarılmak ve uyumaktan ileri gitmiyordu. Bedenlerinin sınırlarını paylaşıyor ama kalplerinin sınırlarını birbirlerine açmaya korkuyorlardı.

Fahd ona sarıldığı zaman kızın tüm kaslarını rahatlamak için ne yapması gerektiğini biliyordu. Onu sözleriyle nasıl yatıştıracağını, nasıl dokunacağını biliyordu ama onun kendisine olan hislerinin derinliğini ya da kendinin derinleşen hislerinin içinde boğulduğunu bilmiyordu. Belki iyi bir şey değildi yaşadıkları ama kötü de gitmiyordu. Pelin artık sabahları daha sakin bir şekilde uyandığında, Fahd çoktan gitmiş oluyordu.

Onun yönettiği duygusal kısıtlamayı fark etmiş, zorlamamaya karar vermişti. Bu tutumuna duacıydı çünkü onun kendisini zorlamamasını diliyordu. Ev tadilata girerken onu çöle götürmüştü, bahanesi evin durumuydu ama Pelin biliyordu ki onu diğerleri ile yalnız bırakmak istemiyordu çünkü herkes son birkaç gündür Peline daha derin bir düşmanlıkla bakıyordu. Sebebi neydi, neden ona diş biliyorlardı? Gözlerinde hep aynı suçlama vardı, "Senin yüzünden!"

Üstelik son günlerde Fahd da biraz gergin duruyordu, sürekli yanında gezen korumalarından birkaçını evi tadilat için organize etmesini izlerken, banyoda yaşanan o güzel anların sadece kendi hayal gücü olup olmadığını merak ediyordu. Sadece karanlıkta, onun kollarındayken, bundan daha fazlasına da sahip olup olmadığını düşünürken buluyordu. Aralarında dile getirilmeyen bir anlaşma vardı ve bu anlaşma sayesinde ne Pelin ne de Fahd olumsuz düşünceleri hakkında, tek kelime bahsetmiyordu. Ancak bu konu da bir sorun olarak aralarında asılı duruyordu.

Ev yanarken yaşanan talihsizlikten dolayı Fahd'ın adamlarına duyduğu öfke gayet belirgindi. Her ne kadar sorumluluğu kabul etmeseler bile, emirlerinin aksini yapmaya cesaret edemeyecekleri için itaat ediyorlardı. Olay yavaş yavaş açığa çıkıyordu, mutfak ufak bir merak yüzünden alev almıştı. Gece karnı acıkan Fatima kimseye bir şey demeden mutfağa girip, televizyondan izlediği bir yemeği yapmaya kalkınca mutfağı tutuşturmuş, korkunca da kilere saklanıp kilitli kalmıştı.

Pelin Alya'nın kendine yaptığı kötülükten Fahd'a bahsetmedi ama onun bu işte birinin parmağı olduğu konusundaki şüphesi de hiç yatışmadı. Fahd'ın gücü inkâr edilemezdi. Kızın da en başından beri fark ettiği üzere bu güç bedeninden ve sözlerinden yayılıyordu. Fahd bir prensten çok Kral

gibiydi. Son kazandığı düşmanlarıyla soğuk bir sürtüşmeye girerken, tüm adamları ailesini korumak için onun her şeyi yapacağının farkındaydı. Onu sınırlayan tek şey kendi sabrıydı. Otoritesi sorgulanamazdı ama bu durum herkesi içten içe kızdırıyordu. Beş gün sonra çölde sıkıldığından bahsedip adamın kafasını homurtuları ile şişiren Pelin, sonunda yanan evlerine yeniden gitmenin iznini aldı. O sabah uyandığında, sonunda evinin kalıntılarına gitmeye hazır olduğunu hissetti ama Fahd çadırdan çoktan çıkmıştı. Yanında uyumuş olduğunu biliyordu. Sadece Pelin uyanmadan önce gitmeyi adet edinmişti. Böylece gece sarmaş dolaş olup kazandıkları ve yaşadıkları samimiyeti, gece ile gündüz gibi aralarına koydukları mesafeyi dengelenmişti. Neyse ki Fahd önceki gece söylediklerini kulak arkası etmemiş, erken gelerek onu almış, eski düzeni için Aıman'a teslim etmişti.

Buraya gelmenin ne kadar zorlu olabileceğini ancak o zaman fark etti. Eve giden yolu yürümek istediğini belirtti Aıman'a, önce itiraz edecek gibi olmuştu arabayı durduran adam ama bu seferlik rıza göstermişti. Çakıl taşlı kısa patikayı yürümeye başladığında, öğle saatleri sona ermek üzereydi. Güneş, büyük bir bulutun arkasındaydı ve sonbahar serinliği havayı kaplamıştı. Kapıya yaklaştıkça kızın adımları ağırlaştı. Buradayken tek istediği şey evine dönmekti; ancak çöl çadırında kaldığı günlerde burayı benimsediğini fark etmek de huzursuz etmişti. Şimdi burada kalmanın umduğundan daha zor olduğunu anlayabiliyordu. Sonuçta burası sadece birkaç ay önce zorla getirildiği yerdi ve malikanenin onda uyandıracağı hislerle başa çıkabileceğinden emin değildi. Kızın karmaşık fikirlerini anlıyor gibi görünen Fahd, onu zorlamamış, hazır olduğunda kendisine söylemesini istemişti.

Eve girdiğinde kalbi hızlandı. Derin bir nefes aldı. Mutfak cephesi dışında pek bir sorun yoktu. Üstelik evdeki is lekesi ve yangın kokusu da büyük ölçüde temizlenmişti. Aslında, ahşaptan yapılmış olan her şey -mutfağı çevreleyen tahta kirişler dahi- gitmiş modern bir asma tavan yerine gelmişti.

Umutsuzlukla rahatlama birbirine karışmıştı. Burası bir hayalete benziyordu, sessiz sakin, yaralanmış haldeydi, tıpkı Pelin gibi, o da yaralıydı ama hâlâ ayaktaydı. Mutfak bölümüne baktığında, işçilerin külleri ve enkazın son kalıntılarını kaldırdığını gördü. O korkutucu anları hatırlayınca gözleri doldu. Yanağına süzülen tek bir damla gözyaşı, göğsünün üstüne düştü. Kaybetmekten korktuğu ve hasret kaldığı yükünü birden omuzlarında hissetti. Yalnızlık ve keder kapladı içini.

Etrafta yüzüne aşina olduğu ve tanımadığı bir sürü kişi koşturuyordu. Malikânede eski görkemine kavuşturmak için yoğun bir çaba harcanıyordu. Gözyaşlarını elinin tersiyle silip derin bir nefes aldı. Enkazın bir kısmı

temizlenmiş olsa da hâlâ yapılacak çok iş vardı. Uşaklardan ve kiralık çalışanlarından oluşan işçiler dikkatle ona baktılar. Aişe de ortalıkta koşturuyordu, onu görünce derhal yanına geldi. İçinin suskunluğu acı vericiydi.

"İyi misin Hanımım?"

"Seni gördüğüme sevindim Aişe,"

"Ben de sizi gördüğüme sevindim Hanımım." diye yanıtladı kadın, gülümsedi. Çölde yanında olamadığı için üzgündü fakat efendisinin isteği üzerine burada kalması emredilmişti. Ciddi bir pişmanlıkla, "O gece beni kurtarmak için o ateşe..." diyen Aişe sustu, Pelin dalgın gözlerle girişe baktı. "Bence bunu efendime anlatmalısınız, artık çok ileri gittiler."

Pelin onu başıyla onaylarken boğazında bir yumru oluştuğunu hissetti. "Sonra konuşuruz," diyebildi sadece. Aişe odasında yapılan yeniliklerden bahsetti. Havanın biraz daha hafiflediğini hissedince, tadilat konusunu açtı. Yangının kalıntılarını tamamen temizlemek için birkaç günlerinin daha olduğunu anlattı. İnşat hâlâ devam etmekteydi, o yüzden evin diğer hanımları burada değillerdi. Sonra konu yine o geceye geldi.

"Ama o kızının annesi," dedi öfkeyle. "Bunun arkasına saklanıyor."

"Evet ve ben onların huzurunu kaçırdım." dedi Pelin. Bu da onların cezalandırma şekilleriydi, elinden bir şey gelmiyordu. Hiç durmayacaklardı, öldürene ya da gönderene kadar devam edeceklerine emindi. Onların hayatlarını kabullenme ve sahiplenme şeklide buydu, kızmıyordu artık öğretilen çaresizlikleri böyle işlenmişti genlerine.

"Ama..." Sesi alçaldı.

Ama ne? Ne söyleyebilirdi ki? Bu tavırları umduğundan daha da kötüydü. Onlar onun zorla burada kaldığını asla kabullenmeyeceklerdi. Kocalarını ellerinden aldığını sanarak kin tutmaya devam edeceklerdi. Onun tek istediği, ailesine dönmekti, buna da izin vermeyeceklerdi.

"Bu konu aramızda kalırsa sevinirim Aişe. Zehra'nın öğrenmesini istemem, annesi ne yaparsa yapsın evlatları suçluluk duymamalı, utanmamalı." Gözlerine baktı Aişe, sonra tedirgin halde etrafa bakındı. Hâlâ Said el Fahd'ı göremediğine şaşırıyordu, Hanımını Efendisinin getireceğini varsaymıştı.

"O," diye girdi lafa. "Daha fazla ileri gitmemeli. Kızı da bilmeli gaddarlığını, efendim de bilmeli gözü dönmüşlüğünü. Sen de efendimizin karısısın, kabul etmemek ayrı, bunu yok saymak ayrı." Pelin kaşlarını çattı. Bu yakıştırmanın kullanılmasına içgüdüsel olarak sinirlenmişti ama gerçek buydu. Karısıydı. "Sen söylemezsen ben söyleyeceğim, efendim bilmedi."

"Bu konuyu kapatalım demiştim, sözümü dinlemiyor musun?"

"Bence efendim de bunu biliyor, onlardan birinin bunu yaptığından

şüpheleniyor ki beni evde bıraktı, gözlerimi üzerlerinden ayırmamamı tembihledi."

Eğer bundan şüpheleniyorsa onlara yapacaklarından da Pelin şüpheleniyordu, nefesi kesildi. Arkada bir koşturma oldu, ardından çalışanlara bağıran adamın sesini duydu. Hızla arkasını döndü. Kapıdan, bir grup adamla birlikte giren kocasını gördü. Neden fikrini değiştirip peşinden gelmişti ki, ona işinin uzun sürebileceği konusunda net cevaplar vermiş, çölde kalmaya ikna edemeyince de "Ne halin varsa gör," diye çıkışmıştı. Öfkeli bir şeyler söyleyen Fahd alnındaki teri sildi. Serin bir gün arası olsa da sıcaklamıştı ve koşturduğu için yorulmuş gibiydi. Konuşmasını kısa bir an yarıda kesip ona baktı. Gözlerinde sessiz bir suçlamayla kendisine bakan güzel kız, neden birlikte gelmediklerini merak ediyor, hadi gelmediler madem neden arkasından döndüğünü sorguluyordu.

Son zamanlarda Pelin onunla gözleriyle konuşuyordu ve Fahd bundan pek hoşlanmıyordu. Önceki birkaç gün çok zor geçmişti evet, itaatkâr olması işleri daha çok zorluyordu. İlişkilerinin düzelmesi için baskı kullanmamak adına elinden geleni yapıyordu ama sabrı sınırlarına dayanmak üzereydi. Lanet olsun ki tutku yetmiyordu. Fahd Pelin'i bütünüyle istiyordu. O geceden sonra, bunun onlar için yeni bir başlangıç olacağını ummuştu. Ancak, o sabah Pelin her ne düşündüyse, bu Fahd'ın hevesinin kursağında kalmasına neden olmuştu çünkü kızın ona doğru attığı her adımda suçlulukla durgunlaştığını, kendisinden uzaklaştığını, daha fazla umutsuzluğa çekildiğini hissedebiliyordu.

Geceleri yakınlaşmaları bunu daha da kötüleştiriyordu. Artık kabulleniyordu ama buna razı gelmesi istemesiyle aynı olmuyordu. Ona olan sınırlarını kaldırması, sadece alışmasına izin verse, her şeyin ne kadar güzel olabileceğini tatmasına neden oluyordu. Keşke Pelin ona bir şans verseydi. Fahd artık bunun belki de asla gerçek olmayacağından şüphe etmeye başlamıştı. Hem kendi ailesinin zehirli sözleri hem de eleştiren gözleri üzerindeyken ve bu durum, aralarındaki uçurumu giderek derinleştirirken, bu nasıl gerçek olabilirdi?

Bir adam elindeki yükü tartamayınca tökezledi, Fahd'ın gözü ona kaydı ve adam suçlu bakışlarını efendisinden kaçırdı. Fahd gözlerini kıstı, bu yüzü bir yerden hatırladığına emindi. Gördüğü yüzleri asla unutmazdı ve hatırladı. O adamın yüzünü hatırladığı an gözleri kararda, yüzü sert bir ifadeyle gölgelendi. "Sen?" Sorgulamak için öne adım attı. Panikleyen adam elindeki yükü atıp koşmak için hazırlandığı anda, onu kolundan yakalayıp ayağına çelme takarak yere kapaklanmasını sağladı. Tüm korumalar korkuyla etrafına yığıldı.

Pelin dalgın başını kaldırdı, o sırada bir adamı tartaklayarak azarlayan Fahd'ı görünce dayanamadı. Koşar adım yanına gidip, "Ne yapıyorsun?" diye bağırdı.

Yakasını kavradığı adamın ayaklarını yerden kesen Fahd afalladı, onun araya girmesini beklememişti. Fahd ona aldırmadan, "Konuş," diye tekrarladı sorusunu. Adam ağlayarak yalvarmaya başladığında hırsla onu yere fırlattı. Bu zalimliğine şaşkınlığı kısa süren Pelin adamı yerden nazikçe kaldırdı. Adam ona yalvarmaya başlayınca, gülümseyerek gitmesini belirtti. Otoritesi sarsılan Fahd şaşırdı. Onun yüzüne gün ışığında bakmaya tahammül edemezken, herkesin ortasında hizmetçisine gösterdiği bu sevgi, adamın kalbini acıttı. Omzuna öyle şefkatle dokunmuştu ki, Fahd göğsüne bir bıçak saplanmış gibi hissetti. Ondan görmeyi hayal ettiği bu şefkati muhtemelen hiç tadamayacaktı. Pelin ona bakmak için döndüğünde, yüzünde şefkat ya da hassasiyetten eser yoktu; sadece hüzün ve güvensizlik vardı. Ona karşı olan güveni bir adım öne iki adım geriye gitmeye devam etmekteydi, hiç yol almamaktaydı.

"Onlara bu şekilde davranamazsın, kazara oldu görmedin mi?"

Fahd kasıldı ancak kızın isteğini duymazdan geldi. Ona bir şeyleri kırdığı için kızmamıştı, bilmeden konuya müdahil olması canını sıkmıştı. Sabrının -ki Pelin ile tanışana kadar böyle bir duyguya sahip olduğundan haberi yoktu- zorlandığını hissedebiliyordu. Çünkü ne zaman bir araya gelseler, sakin ve mantıklı tavırları yerini duygulara bırakabiliyordu. Etrafına bakındığında korumalarının tetikte durarak emrini beklediğini gördü, tüm emirlerine itiraz eden kadın ise kaşlarını çatmış bir anne edasıyla onu azarlamaktaydı.

Az evvel azarladığı adam korumalarının eline geçerken, Pelin ona dönerek çalışanı rahat bırakmasını emretti. Fahd işine karışan karısı yüzünden afallamış duygularını ortadan kaldırmaya çalışıyordu. Efendisinin etrafını çevreleyen adamları suspus oldu. Onun tepkisini beklemeye başladı. Bu toprakların en korkutucu adamlarından biri, bir kadından emir almaya nasıl tepki verecekti? Az evvel koruduğu adam birden Pelin'in önüne atıldı, ayaklarına kapanarak yalvarmaya başladı. Bu zaafını kullandı, işte korktuğu başına gelmişti otoritesini sarsması insanlar üzerindeki etkisinin gölgesini kaldırmaya başlamıştı. Ayakları dibinde duran adamı kendinden uzaklaştırıp kaldırmaya çalışan Pelin, şimdi hatırlıyordu bu adam yangın sırasında kovayı elinden aldığı adamdı. Onu ateşe girerken gören ve durdurmayan kişilerden biri de oydu.

Pişmanlıkla, "Benim suçum değildi Hanımım," dedi Peline onu kurtardığı için minnet duyarak.

Fahd adamlarına başıyla emir verdiğinde bunu gören Pelin adamın önüne bedenini gererek, "O bana bir şey yapmaz, sakin ol. Korkma." dedi güven veren bir sesle, adamın koluna dokundu ve geriye çekerek arkasına sakladı.

Fahd kasılıp kaldı. "Söyle adamlarına korkutmasın onu. Altı üstü iki parça odunu yere düşürdü, savaş çıkarmış gibi davranmayın."

"Pelin geri dur!"

"Sana... söyle adamlarına uzak dursun dedim." Bu sakin emir adamın öfkelenmesine, herkesin dikkatle onları izlemesine sebep oldu. Pelin ondan beklenti içindeydi. Hiçbir şeyin farkında olmadan gülümsedi. Bu güven duygusu az da olsa Fahd için bir teselli kaynağı oluverdi. Bu adamların aksine onun kendisine asla zarar vermeyeceğini biliyordu. İyi bir azarı hak ediyor olsa bile... Üstelik onu mahiyeti önünde böyle yüksek sesle küçük düşürüp itaatsiz olarak ne yaptığını sanıyordu? Fahd'ın onu azarlaması gerekiyordu, beklenti buydu. Otoritesinden kimsenin şüphesi olmamalıydı, en azından şimdi. Ancak Fahd o anda geri alamayacağı bir şey söylemekten ve aralarında kısalan mesafeyi uzatmaktan korkuyordu çünkü uzun zamandır hayal ettiği o köprüleri az da olsa yıkmışlardı.

Çalışanlara dağılmaları için konuşmasını bitiren Pelin kocasına döndü. "Ona bir şey yapmazsın, değil mi?" diye sordu Türkçe olarak. "Sonuçta onun suçu değildi." İtiraf ettiği gerçekle adamın gözleri kısıldı, Pelin dudaklarını ısırırken ağzından kaçan kelimeyi geri almak için geç kalmıştı. İşin daha vahimi ise Fahd'ın onu bir şeyleri devirdiği için azarlamadığını işte o anda fark etmesiydi. Biliyordu, onu ateşe atan ve kurtulması için çaba sarf etmeyenlerden biri olduğunu, biliyordu. Nasıl öğrendiği konusunda hiçbir fikri yoktu ama bu evde dönen hiçbir şey onun gözünden ya da kulağından kaçamıyordu. Buna bir kez daha emin olmuştu.

Fahd dişlerini sıkarak çizilen otoritesini kazanmaya çalışırken, ona işaret parmağını kaldırdı. Kısık bir sesle, "Bir daha karıcığım," dedi kelimeyi vurgulayarak, "Benim işime karışma."

Sesindeki uyarı, yüzündeki katı ifade, başkasına geri adım attırıp dizlerinin bağını çözerek ayaklarının dibine yalvaran bir korkuyla düşmesini sağlardı ama o kişi Pelin olmayacaktı. "Git odana, cezasını verme işini bana bırak."

"Sadece bir kazaydı." Kızın yanakları öfkeden kızarmıştı ama mantıklı davranıp tartışmamayı seçti. Bu işin kaza olmadığını bilen bir bakış atan Fahd sadece otoritesini düşünüyordu. Adamların mırıltılarını duydu, istemeden de olsa takdir etmediklerini hissedebiliyordu. Bu olaya bir de yetkisinin umursanmadığı düşüncesi düşmemeliydi. Fahd kızdığı zaman çok

daha kötüsünü yapabilirdi, bunu herkes böyle bilmiş böyle de bilmeye devam etmeliydi.

"Bırak gitsin."

Dişleri gıcırdadı. Buraların efendisi oydu ve onun sözü kanundu. Kanunlar asla çiğnenmezdi, bu kadının da bunu kabul etmesi gerekirdi. Ona kimse emir veremezdi. O kadın eşi bile olsa. Çalışan erkekler Pelin'in efendilerine karşı çıkmasından hoşlanmamış olsalar da karışmadılar. Arap erkekleri kadın sözü üstlerine düşürüldüğü an, bunu gurur sayar sertleşirdi. Hiçbir Arap erkeği birinin önünde kararlarının sorgulanmasına izin vermezdi. Etrafındaki seyircileri hatırlayan Pelin de sınırlarını aştığını fark edip ses tonunu ayarladı.

"Onlara daha sakin ve kontrollü davranabilirsin."

"Bu seni ilgilendirmez." O sırada koridordan biri, iki korumanın kolunda salona sürüklenmeye başladı. Pelin gözlerini korkuyla kocaman açtı, adam yarı baygındı. Üstelik dövüldüğü yüzündeki şişlik ve burnundan sızan kandan belli oluyordu. Bu adam... Bu adam aşçılarıydı. Soluğu kesilmiş halde, "Sen... Sen?" diye başladığı an sözlerine, kocasının sert bakışlarını görünce tavrını ayarladı. "Bu adamı zorlamanın nedeni ne?"

Fahd dişlerini sıkarak adama bakarken elleri yanında yumruk oldu. Öfkesini zor zapt ettiği her halinden belliydi. Bu ifade alan tutumundan hoşlanmamıştı. "Hiçbir şey," diye yanıtladı.

"Ama onu bu halde cezalandıramazsın." diye kısık sesle itiraz etti Pelin.

"Yeter!" diye gürledi Fahd. Herkes korkuyla bir adım geriledi. Bu adam evi kundaklayanlardan biriydi, kızının ve onun canının ateşe atmıştı. Fatima'yı yemek yapmak için yüreklendiren ve yapabileceğini belirtip kızı mutfağa sokan kişiydi. Diğeri de ona yardımcı olmalıydı ki karısını bile bile ölüme terk etmişti. Bu adamların derdinin ne olduğunu iyi biliyordu ve kızı korkup kilere gittiğinde ise kapıyı kilitleyerek onu içeri hapsederek ölüme terk edecek kadar da vicdansızlardı.

Aıman'a döndü. "Bu adamları götürün, diğerini de sorgulayın. Belki çölde birkaç gün geçirince fikirlerini değiştirirler."

Çöl dediğinde Pelin derin bir nefes verdi. Orada koparılan kafalar aklına gelince bir adım geriledi. Korkuyla, "Hayır! Bunu yapama!" diye bağırdı.

"Evet," dedi Fahd büyük bir soğukkanlılıkla. "Yapabilirim, beni kızdırırsan daha fazlasını da yaparım."

Fahd adamın yüzüne öyle sert bir bakış attı ki, adam gözlerini yere indirip yaptığı hatayı kabullendi. Etrafında durmuş olanları izleyen adamlarına işaret etti. "İşinize dönün, hepiniz." Ustabaşına ve bir kâhyaya talimat verdikten sonra, bakışlarını karısına çevirdi. Ona sadece bakabiliyor olmak

[illegible] açıyordu. "Gördün burası karmaşık. Çöle dönmek istersen, Amani [illegible] gönderirim, buranın işi henüz bitmedi."

"Sen nasıl kalpsiz..."

Adamın yüzündeki öfke kızı susturdu.

"Bunu niye yapıyorsun?" dedi Pelin karşısına geçerek. "Onlara gücünün sınırı olmadığını mı gösteriyorsun?" Elini kolunun üzerine koydu. Zaten gergin olan Fahd onun dokunuşuyla birlikte iyiden iyiye gerildi. Başka zaman olsaydı onlara hak ettiği bedeli ödetirdi. Şimdiye kadar gövdeleri [illegible] kazıkta sallanıyor olurdu ama sırf karısı yeniden ondan korkmasın diye seçimlerini değiştirir hale gelmişti. Kız onu kışkırtarak ağzından laf alamayacağını görünce hemen geri vites yaptı. "Benimle konuşmayacak mısın nedenini? O adamı neden dövdürdün?"

Fahd kolunda duran eline bakmaya cesaret edemeden başını çevirdi. "Hakkım var."

"Sadece birkaç dakikanı ayırabilirsin, bu kadarını bilmeye hakkım var?"

Fahd o anki ruh haliyle bu konuşmayı yapmak istediğinden çok emin olmasa da sert bir şekilde başını salladı ve kapıyı işaret etti. Herkesten uzakta, gözlerden uzakta istediği kadar onunla tartışabilirdi ama himayesinde dostlarının yanında bir daha sesini yükseltirse buna nasıl katlanırdı. Bahçeye çıktılar, çitleri aştılar, ormana doğru uzanan patikada sessizce ilerlediler. Eski bir fıskiyenin kenarına ulaştıklarında, adam ifadesiz bir şekilde ona baktı.

"Bu masum adamları neden cezalandırdığını anlatacak mısın?"

Masum!

Kızın kendisi ile ilgili her zaman en kötüsünü düşünmesinden bıkan Fahd, bunu açıklamak istemiyordu ama sesindeki yumuşak rica hâlâ onun kendini anlamasını isteyen yanını derinden fişekliyordu. Adamların hiçbiri masum değildi, biri onun ölümüne diğer kızının ölümüne sebep olacak kadar beyinsiz ve gözü karaydı.

"Seninle evlendiğim zaman sorumluluğunu üstlendim, senin canın bana emanet Pelin ve emanetime sahip çıkmaları için onları defalarca uyardım." *'Onlar buna uzanma cüretini gösterdi,'* demek istedi. Fahd konuşmayla kızı şaşırtıyordu ama bu, umurunda değildi. Pelin nasıl olsa onun bir canavar olduğunu düşünüyordu. Fakat bu sefer yanılmıştı kız onu anlamak istiyordu. Pelin onun yüzüne daha fazlasını bekleyen bir merakla bakıyordu. "Buraya gerçekleşen tadilatı kontrol etmeye geldiğini sanmıyorum."

"Seni merak ettim." dedi adam iç geçirerek.

"İşin olduğunu söylemiştin."

"Benim için çok daha önemli olan bir görevim var." *'Seni ve ailemi korumak!'* Kıza uzun uzun baktı. "Bunu neden yaptığımı düşünüyorsun Pelin? Keyif için mi o adamı dövdürdüm."

Kız bir an bocaladı. "Ben..." Gözlerini açarak kekeledi.

"Birkaç koruma olanları görmüş. Kaçmak istediğinde yakalamış, keyif için yapılan bir eylem değil." Demek isterken izahat verme fikrinden hoşlanmadı. Kızı dirseğinden tutup biraz sertçe kendine çekti. Bedeni kaskatı kesilmişti. Hesap sormak yerine güvenmesini isterdi.

Pelin saçlarını geriye savurdu. "Hiçbir sebep bir insana zarar vermene mazeret olamaz."

İnatçı burnu yine havalanmıştı. Gözleri de alev alevdi. Sorgulamak yerine destek olmasını, onun ne yaparsa yapsın adaletsiz düşünmeyeceğini bilmesini isterdi. Ona bu kadar yakınken ve tahrik edici kokusunu içine çekerken, onu kollarına almak ve öpmek isteğine karşı koyması da kızmasını daha çok zorlaştırıyordu. Kimse ne güvenini ne de sadakatini alamayacaktı. Kız kendisine başka hiçbir şey vermemeye kararlı olsa da bedenine sahip olma isteğine karşı koyması başkaydı, onu koruması başkasıydı. İçi çekildi.

"Eğer insanlar kanunları çiğnerse, onların adaletle yargılanmasını sağlamak benim işim. Eğer adalet kanunları yazanların dilinde ya da zihninde yoksa buna çözüm bulmakta benim amacım."

Fahd yaptığı şeyden pişman değildi. Onun gibi adamlar olmasa, adaletsizlik ve anarşik stratejisi ortada kaos oluştururdu. Burada adalet insanların ruh haline göre şekil almaktaydı ve iki dudağının arasına sıkışmış durmaktaydı. Kızın huzursuzluğunu ve onlara zarar vereceğini düşündüğü için hızla atan kalbini hissedebiliyordu ancak masum dediği adamların bir kukla olduğunu, ileri çekildiği sürece her masuma zarar verecek bir silahı olduğunu da öğrenmek zorundaydı.

"Bunu bilinçli yapmadığından emin misin?" dedi bir nefes vererek Pelin, sesi çok kısık çıkmıştı.

"Ne sanıyorsun, stres atmak için kafa uçurduğumu falan mı? Seni ve kızımı diri diri yakmaya çalıştığını itiraf eden adama, *'Aman ne iyi ettin, şimdi git!'* mi deseydim?"

Belli ki bunu itiraf ederek Fahd onu çok şaşırtmıştı. Pelin bir an ne diyeceğini bilemedi, aklını toparlaması ve şaşkınlığını üzerinden atması uzun sürdü. "İnsan sana hatasını söylemeye korkar. Korktuğu için saçmalamasın, bundan emin misin?"

"Evet."

"Ama bu çok ağır bir işkence değil mi? Onlara konuşması için bir şans veremez misin? Belki olayları yanlış anladın, kazaydı!"

"Onlar konuşmaları için verdiğim şansa sırt çevirip susmayı tercih ettiler, masum olsaydılar anlardım. Arkalarından kimin olduğunu söylemediler, bunu öğrenmeliyim. Öğrenmeliyim ki ailemin huzuruna göz diken akbabanın gözünü oymalıyım." Pelin onun adaletsiz olabileceğini düşünerek endişelenince, Fahd ona sert bir bakış attı. "Eğer kimin yaptırdığını söylerlerse, cezalarını yok saymayı teklif ettim." Ve tabiî ki onlar da buna inanmamışlardı çünkü Fahd asla bu yaptıklarını cezasız bırakmazdı.

"Gerçekten mi?" Kızın yüzü mutlulukla aydınlandı.

"Ve o da bu teklifimi reddetti, öldürsem bile konuşmayacağını söyledi."

Kızın yüzü yeniden düştü. Zorlukla yutkundu. "Anladım."

Fahd gerçekten anlamadığını görebiliyordu çünkü onların topraklarında adalet polisle, mahkemeyle olurdu, burada şeriat hükümleri can bulurdu. Kızın kolundaki parmakları yumuşadı, onu bıraktı ama uzaklaşmadı.

"Peki, şimdi ne olacak onlara? Öldürmeyeceksin değil mi?" Adam başını yana çevirince korkuyu yudumlayan kız yeniden koluna dokundu. "Yapmayacaksın değil mi? Can almayacaksın."

Adam bıkkın bir ifadeyle ona döndü. "Ne sanıyorsun beni, kasap mı? Her önüne geleni doğrayan bir adam mıyım ben?"

Kız yutkundu, evet öyle bir yanı olduğunu ilk günden beri defalarca görmüştü. Şimdi farklı bir şey düşünmesi için ona ne kadar güven vermişti ki bunu sorguluyordu? "Eğer verdiğim son şansı yeniden düşünmezlerse, onları Kral'ın mahkemesine ve insafına göndereceğim. Belki orada asılırlar."

"Hayır!" Kız dehşet dolu bakışlarını kapıdan sürüklenen adamlara çevirdi. Korumalar ikisini de sımsıkı yakalamış götürüyordu. "Bunu yapma,"

"Pelin karar ver artık, kendi adaletimi mi kullanayım yoksa Kral'ın insafına mı bırakayım?" Fahd kendisine neleri yapıp neleri yapamayacağını söylemesi üzerine çenesini sıktı. "Bana seçme şansı bırakmayan onlar, sonuçlarına katlanmalılar."

"Lütfen," dedi Pelin elini yeniden ona doğru uzatarak, bu kez göğsüne dokundu. Eli, kalbinin üzerine yayılıyordu. Kocasının yüzünü görebilmek için başını arkaya atması gerekti. "Lütfen. Bunu yapamazsın. Kral'ın adalet anlayışını duydum, onların çocukları, eşleri belki de büyük bir ailesi vardır."

"Yani benim adaletime güveniyor musun?"

Gözleri dolan Pelin başını sallayarak kocasını şaşırttı.

Adam, "Onlar sana ve kızıma zarar verebilirdi." dedi yeniden.

"Ama vermedi bak, yetiştin."

"Ya yetişemeseydim."

"Fahd lütfen, yeniden kâbus olmasın gelecek... Ben... Ben artık

kaldıramıyorum bu düzeni. Biri daha benim dahil olduğum bir olay yüzünden zarar görmesin."

Onun adını anması, tatlı dilinden güzel bir yakarışla adının duyulması adamın tüm dengesini altüst etti. O anda niyetini de ne konuştuklarını da idrak edemedi çünkü bedenindeki kan daha hızlı akmaya başlamıştı. Kızın ne yaptığını biliyordu ama lanet olsun, uzaklaşmak işe yaramıyordu. Göğsünde bir şeyler kıpırdadı. İlgisiz durabilmek istiyordu, kızın isteklerine karşı koyamıyordu. Bunu ileride başarabilecek miydi? Ona bir gün *hayır* demeyi gerçekten başarabilecek miydi? Bu gerçek onu daha da kızdırıyordu, korkutuyordu. Onun elinde kukla olmaktan korkuyordu.

"Onlarla konuşmama izin ver," diye yalvardı Pelin. "Onlara doğruyu sorarım, konuşturabilirim."

Bu, Fahd'ın de işine gelirdi. Bu adamları ölüme göndermeyi o da istemiyordu. Eğer ölürseler, Pelin bir daha asla onu affetmezdi. Ona bu kadar yaklaşmışken geri dönülmez bir mesafeye kaçmasına izin vermezdi. Başıyla onayladı.

"Dene bakalım." Söz konusu Pelin olunca bu kadar zayıf olduğu için kendine kızıyordu ve bu yüzden sesi istediğinden daha sert çıktı. "Ama bu son Karalı kızı. Bir daha emirlerimi sorgulamaya çalışma. Başaramazsan, bir daha benden böyle bir şey rica etmeyeceksin."

Fahd bunu kimin yararı için söylediğinden emin değildi. Bu kez çıkarları uyuşuyordu. Ama bunun her zaman böyle olmayacağını biliyordu. Bu kadın, görevlerini zora sokabilirdi çünkü Fahd onu mutlu edecek her şeyi yapmak isteyecekti ve yapıyordu da... Kahretsin!

Pelin kocasının minnetle sıktığı kolunu bıraktı. Ne yaptığını fark etmişti. Ona dokunuyor, bedenine gövdesini bastırarak yalvarıyordu. Fahd daha önce onu böyle minnettar görmemişti. Ona çok kızgındı. Tek bir dokunuşla böyle yönetmeyi nasıl başarıyordu. Ve daha da kötüsü, haksız değildi. Pelin bir kez daha onu dinlemeden yanlış sonuca ulaşmıştı ve fikrini değiştirmesi için adam kendi kararlarını sorgulamıştı.

Aslında Pelin'in korkusu başkaydı. Adamları o halde görünce ve ardından da kocasının onları çöle götürülmesi için verdiği emri duyunca, aklını yitirmişti çünkü o anda tek düşünebildiği kocasının ürkütesi uygulamalarıydı.

Kocasının açıklamasını dinlemeden ona adamları bırakmasını emretmişti -böylelikle- kendi çalışanları önünde kocasının otoritesini sorgulamış olmuştu. Bu işe yaramayınca da fark etmeden ikisinin de karşı koyamadığı şeyi ona karşı kullanmıştı. Birbirlerine olan çekimlerini ve ona dokunduğu an aklını karıştıran çaresizliği silah olarak kullanamazdı. Bu yanlıştı.

Fahd bir daha bu tuzağa düşmemek için kendine katı sınırlar çizdi. Kadınlar tatlı dilleriyle, kıvrımlı bedenleriyle dilerse bir erkeği parmağında oynatabiliyordu, bunun canlı kanıtı karşısında duruyordu.

Fahd ona karşı istediği kadar dayanıklı olamıyordu ve bu zalim savaşçının kendi karşısında böyle olduğunu bilmek Pelin gibi asi bir kız için güzel bir histi. Ancak belli ki Fahd bundan çok memnun değildi. Bu davranışı bir seferliğine işe yaramış olabilirdi ama acaba bu tavrı nelere mal olacaktı? Fahd bunu tek seferlik kabul edebilirdi. Başka zaman bu kadar düşünceli davranamayabilirdi o zaman düşüncelerini sorguladığı an, ona karşı cezası kesilecekti.

Fahd arkasını döndü, tadilatı gerçekleşen mutfağa gitmek için eve yöneldi. Pelin birden telaşlanarak, onun gitmesine izin verirse çok geç olabileceğini düşündü.

"Fahd," Arkasından koştu. Adını tekrar ettiği an karnı kasılan Fahd ağır ağır döndü ve düşüncelerini hiç belli etmeyen kara gözlerle ona baktı. "Üzgünüm. İşine karışmak istememiştim."

"Ama karıştın," Sesi gibi duruşu da sertti.

"Sadece o adamlar... Birine bağırdığını ve diğerini dövdürdüğünü görmenin bana ne hissettirdiğini bilemezsin. Alışkın değilim..."

"Ben senin kocanım, bana güvenmeyi öğrenmelisin Pelin."

Pelin derin bir suçluluk duygusu hissetti. Ama aralarında olmayan tek şey güven değildi ki, ona karşı sorumluluk da hissetmiyordu. Hissedemezdi de! Hayır, bu kadar zalim olmamalıydı, onu korumak için göze aldıklarını düşünmeliydi. Fahd haklıydı ama kabullenmek bu kadar kolay değildi. "Ben sadece seni... tanımıyorum. Üstelik nefreti ve güvensizliği unutmak istiyorum, sadece süreç buna izin vermiyor."

Bu bir itiraf mıydı? Yoksa yine neyin peşindeydi? "Tanıtmama izin vermiyorsun,"

"Veriyorum artık."

"Bana güvenmeni istiyorum." Pelin bunu başarabilir miydi? Bazen bunu istiyordu. Ancak, kararsızlığı yüzünden okunuyor olmalıydı. "Bana güvenmemene neden olacak ne yaptım?" diye sordu adam. "Verdiğim sözü mü çiğnedim? Yalan mı söyledim? Güvensizliğini kazanacak bir şey mi yaptım? Söyle ben de bileyim."

Pelin başını salladı. Aksine, Fahd her ne kadar yanlış anlasa bile onu hep şaşırtmıştı. Verdiği sözleri tutmuş, yalan söylediğine ise tanık olmamıştı. Hep dürüsttü. Bir de hassasiyeti ve sadece ona gösterdiği gizli, naif yanı vardı. "Sana güvenmek istiyorum ama..."

"Ama ne Pelin?"

Çaresizlik içine çekilen Pelin bunu nasıl açıklayacağını bilemediğinden elleriyle oynadı. Ona güvenirse, geçmişinin bir kısmını kaybedecek olmaktan korktuğunu, ailesi gibi kendi iradesine de ihanet ettiği düşüncesini, ona nasıl anlatabilirdi? Bunun kendini aşağılanmış hissettireceğini ona nasıl açıklayabilirdi? Mantıklı olan dürüst birkaç cümle mırıldandı.

"Bu, birkaç gecede değişemez."

"Biliyorum."

"Her şey çok hızlı gelişti. Neye inanmam gerektiğini bilmiyorum." Kaygıyla gözlerine baktı, kendisini anlaması için sessizce yalvardı. "Kafamı çok karıştırdın, görünenle yaptığın çelişiyor. Göstermek istediğin seni net göremiyorum."

"Ama artık güvenmeye başladın," Kız sessiz kaldı. "En azından geceleri öyle davranıyorsun. Bedenini kollarıma gayet istekli bir şekilde emanet ediyorsun. Sen istemediğin sürece zorlamadığımı biliyordun."

Bu kadar açık olması teninin ısınmasını sağladı ve göğsü sıkıştı. Yanaklarının yandığını hissetti. "Bu farklı."

"Öyle mi?" Fahd kaşını kaldırdı. "Nasıl farklı? İnsan canı yanmasından korkar en çok. Sen bunun olmayacağını biliyorsun ki kollarıma güvenle bedenini verebiliyorsun ama güvenini vermeye korkuyorsun, öyle mi? Kalbini veremiyorsun!"

Sırtına biri yumruk vurmuş gibi hissettirdi. İstediği kalbi ona verirse ölümü yudumlamış olurdu. Gözleri nemlenen kız kalakaldı. Kalpsiz Fahd, ondan kalbini mi istiyordu? Kaburgalarının arasındaki boşlukta mı saklayacaktı? İki karısından arta kalan vakitte mi sevecekti, işkence etmek için, kızın her baktığında karanlıklar içinde yanan kalbini yüzüne vurarak, eziyet mi edecekti? Bu imkânsızdı. Kulakları uğuldamaya başladı. Geceleri yalnızlığının bir örtü gibi üzerine serildiğini ve o sarıldığı zaman kendini güvende hissettiğini, hasretinin biraz olsun dindiğini nasıl açıklayamıyorsa, bunu da itiraf edemezdi. Gündüzleri gerçeklerin, güneşin kusurları saklamadığı gibi ortaya döktüğünü, kabullenmeye çalıştığı her şeyin karanlığına bürünme şanslarının olmadığını, ikisi de kabullenmeliydi. Fahd onu neden böyle zorluyordu? Daha her şey tazeyken, acıları yeniyken, asla kabullenemeyeceği bir gerçek onu dikenden kundaklara sararken, hazır olmadığı bir şeye neden zorluyordu?

"Bana başka şans bırakmadın, sen gelmemi emrettin, ben de görevimi yerine getirdim. Kölelik görevimi." dedi çaresiz bir şekilde.

Bir anda aralarında kasırga çıktı, soğuk ürperme tüylerini ayaklandırdı. Adamın yüzü ifadesiz görünüyordu ama Pelin onu incittiğini biliyordu.

Belki de bunu çenesini kasmasından ya da dudaklarını sıkmasından anlamış olabilirdi. Fahd ona delici bir bakış attı. "Bana sarılırken, kollarımda ağlarken bunun pek de emirle alakası olmadığını sanmıştım." Canı sıkıldığı an ürkütesi oluyordu ve sert sözlerini esirgemiyordu. Korkutucu bir adım attı. Kız onun sinirlendiğini görebiliyordu. "Uyuyana kadar seni okşamama izin veriyorsun. Buna katlanıyor musun? Tek yaptığın bana katlanmak mı?" Adamın sözlerinin bu kadar açık olması kızı ürkütüyordu.

"Ben seni istemedim," diye fısıldadı kız. "Zorlandım, kabullenmek durumunda bırakıldım. Beni suçlamaya nasıl cüret edersin!" Yanakları utançtan kıpkırmızı olmuştu. Ona karşı hissettiği tutkusunu ve çaresizliğini kullanması, utandırıyordu. Bu arzu çok derin, ilkel ve sınırsızdı. Karşı koyamadığını görmüyor muydu? "Bu elimde olan bir şey değil, durdurabilsem yapardım."

"Utanacak bir şey yok," dedi adam daha kibar bir şekilde. "Bana karşılık vermen hoşuma gidiyor." Yanağını okşadı nazikçe. "Ama sen benimle ilgili ne hissediyorsun, artık çözemiyorum. Oynuyor musun, ciddi misin?" Kızın zihnini okuyabilmeyi diledi. Kendisine güvenmediği için ve bunu yüzüne vurduğunu, ona kızdığını biliyordu.

Pelin de onun aklını okumayı çok isterdi, şimdi böyle derin bakarken ne düşünüyordu? Onunla ilgili yatak odalarının dışında, neyi biliyordu? Gün içinde neredeyse hiç görüşmüyorlardı artık, Fahd ondan uzak duruyordu, Pelin kendini ona açmıyordu. Arkasını döndü. Titreyen bir sesle, "Benden daha ne istiyorsun? Seni kabullenmiş gibi yapıyorum, yatağına giriyorum. Bu kadarı yeterli değil mi?" diye sordu.

Fahd bir tokat yemiş gibi geri çekildi. Gibi mi? "Kabullenmek bu değil."

"Zorlamayla gelen galibiyet bu kadar yavan olur, demiştim sana. Bununla yetinmen gerekecek."

"Hayır, seninle ilgili hiçbir şey bana yetmez."

Bu kulağa hiç doğru gelmiyordu. Ona güvendiğini ama onun istediği kadar güvenemediğini nasıl anlatabilirdi? "Senin istediğin şey bir anda olamaz." diye fısıldadı Pelin.

"Denediğini gördüğümde beklerim."

"Zaman alacağını biliyorsun."

"Tabiî ki." adamın sesindeki soğukluk, güneşi donduracak cinstendi. "Belki de hata bendeydi... Daha en başından, ikimizin de zamana ihtiyacı vardı. O zaman bu kadar uzamazdı konu, herkesin düşüncesi netleşirdi. Haklısın, hata benimdi, ederinden fazla değer verdim."

Fahd bununla ne demek istemişti? Arkasını döndü. Kafasının içinde çınlayan bu sözler "Ederinden fazla değer verdim," sözleri moralini

bozuyordu. Arkada kalırken Pelin, şaşkınlıkla onun gidişini izledi. Ne ara konu buraya gelmiş ne ara tüm duyguları aynı anda yaşamışlardı. Geniş sırtının eve doğru ilerlemesini izlerken, ne yapması gerektiğini bilmiyordu. Onu geri çağırmak istiyordu ama aralarını düzeltmek için ne yapması gerektiğini bilmiyordu. Birkaç dakika boyunca onu izledikten sonra, kütüphanedeki kitapları yerleştiren Aişe'nin yanına giderek vakit geçirmeye çalıştı. Öfkeliydi ama öfkesinin ona mı yoksa kendine mi daha fazla olduğunu çözemediğinden, günün kalan kısmını kocasından kaçarak geçirdi. Çöle gitme zamanı geldiğinde, kocasının adamlarından birkaçı ona eşlik etti.

Akşam yemeğinde, Fahd her zamankinden daha mesafeli olsa da kibardı. Ne kadar mesafeli olduğunu çok sonra fark edecekti. O gece, evlendiklerinden beri ilk kez Fahd yatağa gelmedi. Cezası bu muydu? Ne kadar kavga ederse etsinler, mutlaka yanında uyur ve uyuduğunu görmese bile kanıtlarını görürdü. Ama o gece çöle gelmesine rağmen, çadırına gelmemişti. Başka çadırda kalmayı tercih etmişti. Onun sesini duyan ve çadırına gelmeyeceğini anlayan Pelin, boş yastığa sıkıca sarılıp, bunun sorun olmadığını kendi kendine söyledi. Düşünecek zaman bulabildiği için sevindiğine inandırmaya çalıştı kendini ama göğsündeki tuhaf acı, hiç de öyle söylemiyordu. En başından beri istediği gibi, Fahd'ı artık kendinden uzaklaştırmış mıydı? Yoksa ona istediğini iddia ettiği zamanı, vermek mi istemişti? Gerçi artık bu zamanı istediğinden çok da emin değildi.

Birkaç gün sonra tekrar eve dönen ve tadilat bittiği için kütüphanede koltuğa oturan Pelin elindeki kitaba bakıyor ama görmüyordu. Dışarıdan sesler gelmeye başlayınca merakla dışarı çıktı. Bahçeye tasarlanan kış bahçesi için, yeni çatıyı destekleyecek olan dev kalasları taşıyan adamlara bakmamak için, sesin geldiği yöne çevirdi gözlerini. Beton desteklerin üzerine uzun kalaslar yerleştirilmişti. Bir dizi merdiven ve ip yardımıyla, kirişler çatının tepesine çekiliyordu. Birkaç gündür burada hummalı bir çalışma vardı, Pelin onların yangın dolayısıyla kalan bir yerleri tadil edeceğini sanırken, onlar bahçeyi kazmaya başlamıştı. Sonra ise efendisinin oraya kış bahçesi kurmaya niyetlendiğini söylemişlerdi. Aişe ise kıkırdayarak, "Bence bu bahçeyi sizin için yaptırıyor, malum kış geliyor ve siz evden sadece bahçeye çıkıyorsunuz." demişti.

Kış? Burada bir mevsim daha mı geçirecekti? Pelin gerginliğine engel olamıyordu -sağlam zeminde duruyor olsa bile dünya sarsılıyor gibiydi. Yeni kesilen çimin güzel kokusu bile kızın huzursuzluğunu alamıyordu. İşçiler beden gücüyle çalışıyordu. Gördüğü kadarıyla hiçbir şekilde iş güvenliği yoktu. Bu tehlikeli bir işti ve Pelin birilerinin zarar görebileceği düşüncesine katlanamıyordu.

Ancak efendilerinin emri kesindi, hızla yaklaşan kış nedeniyle, kış bahçesini hemen bitirmek için çok çalışmaları gerekiyordu. İçten içe kocasının bunu, onun için yaptığını biliyordu ama kabullenmiyordu. Bahçede vakit geçirdiğini, kış geldiğinde tamamen eve hapsolacağını biliyordu. Aişe'nin demesine göre normalde inşaat ilkbahara kadar ertelenecekmiş ama Fahd evinin eski görkemine kavuştuğunu görmeyi ne kadar istediğini belirtirken, aslında kızın buna ne kadar ihtiyacı olduğunu fark etmişti.

Pelin dışarı çıktı, bahçeyi yapan işçileri izlemeye koyuldu. İşçiler yemek için inşaat alanından ayrıldığında, uzun uzun yapının iskeletini izledi. Merakla mimarın masaya serdiği çizimlere yöneldi. Masa hemen bahçenin ortasında, iskeletin altında duruyordu. Uçmasın diye üzerine baret konmuştu. Etrafta kimsenin olmadığından emin olmak için bakındı ve birden donup kaldı. Ya da daha doğrusu, alev alıp kaldı çünkü bedeni ısınıverdi. Kafesi geriye çekilen aslanıyla oynayan Fahd, insanları kendisine dönüp bir daha baktıracak cinsten cesaretle, riskli hareketler sergiliyordu. Bu ürkütücüydü. İri ve güçlü gövdeli devasa hayvanın altında durmuş güreş tutuyordu. Bu adam manyak mıydı? O vahşiyle oyun olur muydu? Aslan pençelerini omuzlarına bastırmış, kollarıyla mücadele eden adamın kasılan kumaştan sırtındaki güçlü kaslar belli oluyordu.

Pelin derin bir nefes aldı. Fahd sanki onun bakışlarını hissetmiş gibi, omuzlarının üzerinden baktı. Gözleri kısa bir anlığına birbirine kilitlendi. Nefesleri kesildi –o günden beri ayrılıkları hâlâ devam ediyordu. Fahd çölde ayrı çadırda, malikânede ise ayrı odada kalıyordu. Bu da çalışanlar arasında dedikodu malzemesi olmuş, eski karılarını umutlandırmıştı.

Ondan bakışlarını çeken Pelin sırtını ortaya destek veren tahtaya yaslayıp, kendini bir aptal gibi hissederek nefesini toparlamaya çalıştı. Hem onu izlerken yakalandığı için hem de buna verdiği tepki yüzünden tırnaklarını etine geçirdi. Fahd onu, nasıl olur da tek bir bakışıyla bu kadar etkileyebilirdi? Sanki daha önce onu aslanıyla oynarken görmemiş gibi davranıyordu. Gerçi kabul etmek gerekirse, böyle bir cesarete sahip olmasını görmemişti.

Aslanla oynarken ne kadar huzurluydu. Bir köpeği ya da kediyi sever gibi mutluydu. Yelesinde ve tüylerinde elini gezdirirken, kendi bedeni ısınmıştı çünkü o güçlü ellerin bedeninde gezinmesinin nasıl bir duygu olduğunu biliyordu. Aralarındaki bağı özlemişti. Onu özlemişti!

Tam hareket ettiği sırada, bir ses işitti. Arkasından Fahd'dan gelen bir bağırış kulaklarını sağır edercesine çınlattı.

"Dikkat et!"

Yabancı bir adamın kendi lisanından sesiydi bu. Pelin'in karnı kasıldı, telaştan kalbi duracak gibi oldu, en kötüsünü düşünerek bahçeye doğru

koştu. Ama sorunun yaşandığı yere bakınca, her şeyin çoktan kontrol altına alınmış olduğunu gördü. Bir an aslanın Fahd'ı parçalamaya başladığını sanıp, kalbi yerinden çıkacak gibi olmuştu ama gerçekte iki genç, dev bir kalas yığınını iki ucundan tutup taşımaya çalışırken, zorlanmıştı. Kalaslar çok büyüktü ve ağırdı, gençler ise zayıf ve yorgundu. Merdivene çıkmaya çalışıyorlardı. Zorda olsa başardılar, kış bahçesinin iskeletine yaslanan merdivenden çatısına çıkmak için birkaç basamak yükseldiler, böyle olunca denge kısa olan adama kaymıştı.

Hiç akılları çalışmıyor muydu? Deli miydiler? Bu kadar ağır bir kirişi iki adam taşıyamazdı. İkisi de çatıdan ya da merdivenden düşebilir ya da daha kötüsü, ağır odunların altında kalabilirdi. Pelin tepkisini bekleyerek kocasına baktı. Az evvel adamlarına dikkatli olmasını emreden Fahd, şimdi aslanın boynunu okşuyordu. Aslan bacaklarının arasına girdi, Fahd üzerinde ata biner gibi kaldı ve gülümsedi. Hayli eğleniyor gibiydiler, gözleri kollarından güçlü bedenine ve ardından da düz karnından bacaklarına kaydı. Bunu niye yapıyordu ki? Onu niye gözetliyordu? Ama onu çeken sadece fiziksel çekim değildi. Birkaç gün önceki tartışmalarından beri, ne zaman gözleri ona kaysa, kendini onu izlerken buluyordu. Daha doğrusu incelerken! Fahd çözmeye çalıştığı bir yapboz gibiydi, tam bir parçasını bulduğunda diğer bir parçanın eksik olduğunu görüyordu. Zihnindeki resim bir türlü tamamlanamıyordu.

Fahd ona düşünceleri ile ilgili hiçbir ipucu vermiyordu. Pelin'e her zaman davrandığı gibi davranıyordu. Düşünceli ve ilgili. Tam da söylediği gibi, hak ettiğinden fazlasını vermiyordu. Eksik olan bir şeyler vardı. Fahd yatakta olmadığı gibi, sıcaklığını da ondan esirgiyordu. Ona sarıldığı vakit hissettiği huzur, uzun zamandır uyku girmeyen gözlerine ceza veriyordu. İtiraf ediyordu işte, geceleri paylaştıkları yakınlığı çok özlüyordu. Zaten Fahd da muhtemelen kendisini bu yüzden çekmişti.

Pelin bu kadar kısa sürede tattığı bir duyguyu nasıl olur da bu kadar çok isteyebilirdi? Çok saçmaydı. Onu özlemesi de saçmaydı. Ya da değildi. İnsan yalnızken neler düşünür, neler yapar kimse onun psikolojisini bilemezdi. Belki de artık onu sandığından daha fazla önemsiyordu. Son günlerde onu izledikten sonra, bunun belki de doğru olabileceğini düşünmeye başlamıştı. Fahd denetimi ve yönetiminde malikanenin kısa sürede yenilenme işinde neredeyse olağanüstü bir iş çıkarmıştı ve üstüne kış bahçesini de araya sokuşturmuştu.

Otoritesinden hiçbir zaman şüphe etmemişti ama artık dikkatle incelediğinde gördüğü çalışanlarına olan korumacı tutumuna da hayrandı. Fahd onlara emirler vererek değil, örnek olarak önderlik ediyordu. Kendi yapmak

istemeyeceği bir şeyi adamlarından istemiyordu. Sırf patron diye kibirlenmiyordu. Sorunlarda olduğu gibi, hep öndeydi. İşin tuhaf yanı kış bahçesini kendisi tasarlamıştı, Aişe bunu gururla anlamıştı. Pelin'i bilgisinin derinliği çok etkilemişti, o zaman neden adamların iş güvenliğine dikkat etmemişti? Bu onun gibi dikkatli bir iş adamının yapacağı bir tedbirsizlik değildi. Kafası karışık olabilir miydi? Bir sıkıntısı olabilir miydi? Yoksa babası izini mi bulmuştu? Neden babasının onu bulması bu kadar uzun sürmüştü? Fahd söylediği gibi izini mi silmişti? Sayılar, ölçümler ve planlar konusunda aklı çok hızlı çalışan bir adamın planlarında kusur olacağını sanmıyordu. Başarılı adamın arkasındaki açıkgözlü, zeki yanını görmesini sağlıyordu. Aslında bir efendi olarak tuhaf bir yeteneğe sahipti. Her an adamlarının hangi pozisyonda olduğunu ve etrafında neler olup bittiğini takip edebiliyordu. Amcasının da dediği gibi, dışı sert cevize benziyordu, kırılmadığı sürece içindeki görünmüyordu.

Pelin çizime eklenen yeni bir detaya bakarken, iki genç kalasları sonunda merdivenin tepesine çıkarıp, tavana indirdiler. Çatı gerildiği için çatırdadı. Dikkati dağılınca kocasına baktı yine. Onu gizlice izlediğini görmesini istemediğinden, eve gitmek için kapıya döndü. Tepesinde bir çatırtı daha olunca, gayri ihtiyari başını kaldırıp durdu. Gençler gövde gösterişi peşindeydi çünkü hizmetçi kızların olanları büyük bir ilgiyle izlediklerinin farkındaydı Gülümsedi, şimdi onların bu kadar ağır kalasları neden merdivene kol gücüyle taşıdıklarını anlamıştı. Genç inşaatçılar kızları etkilemek istemişlerdi.

Aslanını kafesine kapatan Fahd' da durumu anlamış olacaktı, çalışanlarına sert bir şekilde kızarak ders verdi. Her ne söylediyse işe yaramıştı çünkü iki genç, utanmış yüzleriyle kafalarını ağırbaşlı bir şekilde sallamışlardı. Tek bir sözüyle de arkalarına bile bakmadan hızla merdivenlerden inerek gözden kaybolmuşlardı.

Pelin kocasına döndü, Fahd onun olduğu yere baktı. Yüzündeki ifadeden anlaşıldığı üzere, onu yine bu alanda gördüğüne pek sevinmemişti. Ona öfkeli bir bakış attı, omuzlarını sarsan Pelin sevimli bir şekilde gülümsedi ve bu kocasını daha da kızdırdı. İleriden gelen bir ses bu bakışmayı bozdu.

"Efendi Said!"

Her ne dediyse adam, Fahd öfkeyle bağırarak yanına giderken emirler verdi. O giderken bahçeye çıkan Hizmetçi kızlar Aişe'nin etrafında toplanmışlardı, onu tatlı bir sıkıştırmayla rahatsız ediyorlar, çatıyı inşa eden gençler hakkında bilgi alıyorlardı. Merakla onları izleyen Pelin yüzlerine bakınca, bir şeyler söylemek istediklerini anladı.

"Ne oldu Aişe?" diye sordu.

Kadın çekindi. Nasıl söylemesi gerektiğini bilmiyormuş gibi kızardı. "Kızlar sizin anlattığınız şu kadın hakları hakkında soru soruyordu Hanımım." Pelin gülümsedi. "Ben onlara bunu anlattım. Hata etmedim değil mi?"

"Ne konuda?"

Aişe efendisinin az önce girdiği kapıya kaçamak bir bakış atıp, bakışlarını yere indirdi. "Aslında zalim bir adam olan efendinin size karşı olan tuhaf garip zaafını kazanmayı nasıl başardığınızı merak ediyorlarmış."

"Zalim?" diye sordu Pelin, Aişe başını salladı ve omzunu sarstı.

"Ne varmış Fahd'ın bana olan tutumunda?"

Kapının girişinde durup onları dinleyen kızlara baktı Pelin. "Zavallı Ali ve Bekir'e nasıl bağırdığını gördünüz mü?" diye araya girdi kız korkuyla. Bu kız yeni gelmişti eve hem meraklı hem de ürkek duruyordu. "Onları azarladı, gözü dönmüştü."

"Fahd sadece yaptıkları hatayı gördü ve kendilerine zarar vermelerini engelledi," diye açıkladı Pelin. Gençlerin kızları etkilemeye çalışırken ölüm tehlikesi atlattıklarından bahsetmedi. Kocasının dışarıdan ilk defa nasıl göründüğünü bilip üzüldü, aslında zalim değildi ki, sadece sertti. Eğer onları uyarmasaydı, ikisi de boyunlarını kırıp ölebilirdi hatta kemikleri kırılacak şekilde yere çakılıp sakat kalabilirdi. Fahd tavrında sert bile olsa onlara iyilik etmişti.

Pelin durdu ve düşüncelerine kendisi bile şaşırdı. Kocasıyla bir bütün olarak görüyordu kendini. Onu savunuyor, hak veriyordu. Gerçek bir eş gibi! Bu tehlikeli gözlem için geç kalmıştı. Fahd onun için çok şey yapmıştı, peki bu gerçeğin üzerini kapatıyor muydu? Sadece satın aldığı kölesini karısı yapıp onu koruyarak eve hapsettikten sonra, canı sıkılmasın diye kış bahçesi yaptırmaktan bahsetmiyordu. Ama ilkelerini gözden çıkaramazdı. Pelin olanları neden hep geç fark edebiliyordu? Ona ve düşüncelerine saygı duyuyordu. Evet bir esaret mevcuttu ama bu altın kafese kapatılmasından öteye gitmiyordu. İsteği dışında dokunmuyor, artık neredeyse zorlamıyordu. Pelin, onu korumak için karılarından uzak tutmaya çalıştığını biliyordu, amcasının ve üvey annesinin memnuniyetsizliğini Pelin için göze almıştı. Malikane yapıldığından beri hiçbiri ortalıkta görünmüyordu. Ve bu ilk kez olmuyordu. Pelin'e yapılan ilk saldırıyı duyduğunda hemen gelip, bunu durdurmaya çalışmıştı. Sonrasında da sert tedbirler ve kararlar almıştı. Daha sonra bunun müsebbiplerine ceza verip amcasını kızdırmayı da göze almıştı. Onun güven vermeye çalışırken alışkanlıklarının nelere mal olduğunu bilmiyordu çünkü baştan çıkardığı adama zarar verdiğinde öldürebilirdi. Bu ondan beklenen ve onun yapacağı bir şeyken Fahd adamı öldürmemişti,

yaralamıştı ve bunu sadece iyi niyetini göstermek için yapmıştı. Peki, bunun karşılığında Pelin ona ne yapmıştı? Katil ve acımasız olduğunu yüzüne haykırmış, şüphe ve güvensizlikle yaklaşmıştı.

Bu gerçek yüzüne bir tokat gibi çarptı. İnsanlarının karısını kabul etmesini ve ona bir şans vermesini istiyordu. Pelin onun eşiydi. Karısıydı ve görevi... Hayır. Bu görevi gerçekleştirmeye mecbur değildi, yaptıklarının minnetini böyle ödeyemezdi. Ona gerçek bir eş gibi sadakat gösterip, arkasını kollayamazdı. Ama Fahd arkasından kuyusunun kazılmasını da hak etmiyordu. Önemli olan onunla ilgili karmaşık duygularıyla baş edebilmesiydi. Kalbine yerleşen ve kolay kolay gitmeyeceğini düşündüğü duygularıyla nasıl başa çıkacaktı?

"Hanımım ondan korkmuyor musunuz?" diye sordu kızlardan biri, kızı düşüncelerinden çekip aldı. "Ben bazen... Yani öfkeliyken size bakışı... Ödümü koparıyor." Rengi çekilirken ürperdi. "Bana bu şekilde bakan bir adama asla diklenemezdim, bayılır kalırdım. Ne emretse koşulsuz yapardım ama siz ona karşı gelebiliyorsunuz? Bu nasıl bir cesaret, Allah akıl versin."

Diğer kızlar da gergin bir şekilde başlarını sallayarak arkadaşlarını onayladılar. Pelin onların abartmalarına sadece gülümsedi. "Bakışları, o kadar da kötü değil." Hatta bazen fazla... sıcak ve samimiydi. Karanlığın içinde çakan şimşekleri de meşaleleri de göstermekten çekinmemekteydi.

"Ona karşı geldiğinizde sizi kırbaçlayabilir," dedi bir kız soluksuz halde. Gözleri iri iri açılmıştı.

Bu düşünceye öfkelendi. "Saçmalayın, o bana zarar vermez." Üç kız da ona aklını yitirmiş gibi baktılar ve onaylamaz ifadeleriyle suratlarını ekşittiler. "O sizin için iyi bir efendi. İnsanların anlattığı gibi bir canavar değil. Karılarını da dövmüyor." Pelin'e çok inanmış durmuyorlardı.

"Ama Amina ve Alya Hanım ondan korkuyor, zamanında yataklarına almak bir işkence diye bahsederlerdi ama siz gelince efendi değer kazandı. Siz çok asisiniz, ona hep karşı geliyorsunuz... Amina ve Alya gibi değilsiniz. Böyle giderseniz döver sizi."

Onlara dayağın hayvanlara bile yakışmadığını söyledi. Kızlar ikna olmuş gibi görünmeyince, Pelin devam etti. "O benim kocam, neden beni dövsün ki?"

"Siz de kız doğurduğunuzda, size bunun için çok kızacak. O zaman sizi Allah korusun, yatağınıza gelmekten vazgeçtiği için de erkek çocuğunuz olmayacak. Sonunuz Amina ve Alya gibi olacak. Üstelik erkek doğurmak isteyen karısına bile iyi davranmamıştı, kadın ve bebek de doğum da ölmüştü." Bu takdiriilahîydi, Fahd'ın bu konuda bir suçunun olduğunu sanmıyordu. Kızın yüzünde öyle kesin bir ifade vardı ki, Pelin ürperdi. Kaşlarını çattı.

"Ona erkek evlat vermeye bakmalısınız, bunun için size gerekli çaylar ve kürler hazırlamalıyız." dedi Aişe de aynı inançla.

Bir çocukları olması düşüncesi kızı sarstı. Fahd bahçeye yeniden çıkıp Peline doğru yürürken, Aişe'nin umulmadık cümlesini duyunca, içinde bir umut ışığı yaktı. "Kimse kız çocuk doğurdu diye ölmez, ölseydi diğer karılarını öldürürdü değil mi? Onlara hiç kötü davrandığını gördünüz mü?"

Kadınlar başlarını salladılar. "Alya Hanım ilk zamanlar onun odasına gelmesinden korktuğu için uyumuş numarası yapıyordu, bana da hep çay hazırlatıp erken yatıyordu." dedi biri.

Diğeri, "Amina Hanım ise ne zaman efendi odasına girse bayılıyormuş, eziyet etmese korkmazdı."

Pelin şaşkınca kadınlara baktı. Anlattıkları kişi Fahd mıydı? Karılarına nasıl fantezilerini uygulamıştı ki kadınlar bu denli cinsellikten soğumuştu. Sonra aklına kadınların savaşı geldi, bence bu kadınlar kocalarını başka kadınlardan sakınmak için böyle ipe sapa gelmez hurafeler uyduruyordu. Bu kasıtlı yapılan bir söylenti olmalıydı, insan istemediği bir adam için bu kadar savaşmazdı.

"Senin de çok zaman ağladığını duyuyoruz, canını çok yakıyor olmalı."

"Hayır, artık yakmıyor, bana karşı nazik olmayı öğrendi." dedi Pelin derhal.

Onun karısı olduğundan beri, onun yumuşuyor olduğuna dair ilk işaretti bu ve adamı şaşırtmıştı. Onu savunmuş, korumuştu. Yataktan ayrılarak doğru şeyi yapmış olabileceğini düşündü Fahd. Ona zaman vermek ve aralarındaki bağın ne kadar özel olduğunu anlamasını sağlamak istemişti. Başarmış olabilir miydi? Sadece ten çekimini değil, onun ne düşündüğünü önemsediğini de görsün istiyordu. Uzun ve soğuk geceler artık canını acıtmaya başlamıştı. Hem de ona ısınmaya başlamışken, sarılmayı bu kadar çok seviyorken. Karısını aklından çıkarmaya çalışmak ona acı veriyordu, zaten bunda başarılı da olamıyordu. Kaç gecedir ıstırap doluydu uykuları, her an onu düşünüyor, en olmadık yerlerde kendini onu izlerken buluyordu. Tek tesellisi, artık onun da kendisini görme umuduyla etrafı izlediğini bilmekti. Ne zaman baksa gözleri üzerinde oluyordu. Ne zaman onu yalnız bıraksa aramaya çıkıyordu. Ama yan yana geldiklerinde ikisi de bunu kendine saklıyordu. Karı kocadan ziyade, bir kafese kapatılmış ve birbirinin çevresinde dolanan iki aslan gibiydiler. İkisi de pençelerini çıkarmış, kuyruklarını kaldırmış, ilk hamle için zaman kolluyordu.

Bazen, ilk tanıştığı kızdan çok farklı birini izliyor gibi hissediyordu Fahd. Süslü, şımarık, uçarı ve zarif kız gitmiş, yerine herkese kafa tutmaya kararlı, dürüst, cesur, kendi doğrularından ödün vermeyen genç bir kadın

gelmişti. Bir zamanlar Prenses gibi yetişen bir kız için, bu değişim şaşırtıcıydı. Fahd sürekli yeni kıyafetler ve takılar almayı teklif etse de kızın kıyafetleri şıklıktan eser taşımıyordu. Hiç makyaj yapmayan ama dünyanın en güzel yüzüne sahip olan siması ve takıdan yoksun bedeniyle ışıl ışıldı. Önceden çok şekilli ve bakımlı duran kıvırcık saçları, artık sade bir tokayla ensesinden toplanıyordu, ışıltısını yitirmiş olsa bile güzeldi. Ancak değişiklikler, dış görünüşle sınırlı değildi.

Bir zamanlar onun çevresinde olup bitenlerden bihaber olduğunu düşünüyordu ama artık tam olarak öyle olmadığını görüyordu. İnsanların, ihtiyaç duyduğu şeylerin bu kadar farkında olması çok şaşırtmıştı. Erkekleri nezaketsiz tavırlarından dolayı azarlamaktan, eşleri yüzünden şiddet gören kadınların yarasını sarmaktan, onları rahatlatmak için kendisinden destek istemeye kadar giden uzun listeli bir kadın vardı. Herkese karşı şefkatliydi, hatta kızlarına ve ona kötülük yapan eşlerine karşı bile. Fatima bugün onun sayesinde nefes almaktaydı. Alya ise yine onun susması ve kollaması sayesinde hayattaydı. O iki adamın dilini de konuşarak çözmüş, hayatlarını kurtararak minnetlerini kazanmıştı. Ve kendi ailesi söz konusu olduğunda, takındığı net tutum göğsünü acıtmaktaydı. Bir zamanlar ailesine verdiği bu sevginin ve sadakatin, bir gün kendisine de verilmesini o kadar çok istiyordu ki.

Ailesinden uzaklaşarak büyümesi ve daha fazla sorumluluk alması zorunda kalmasını sağlamıştı. Onun yeni halini sevebilirdi ama tüm değişiklikler de olumlu yönde değildi. Pelin son zamanlarda olanlardan sonra içine kapanmıştı, kederli bir insana dönüşmüştü ve onun naif hayatının getirisi olan mutluluğunu geri verebilmesi mümkün değildi. Gözlerinde neşeyi görebilmek, yaşadığı üzüntü ve kaybı silebilmek için elinden gelen her şeyi yapardı. Son zamanlarda yine zayıflamaya başlamıştı. Adamın asıl endişesi sağlığıyla ilgiliydi. Solgun yüzündeki yorgunluğu görüyor ve onun da muhtemelen kendisi kadar az uyuduğunu tahmin edebiliyordu. Dillerini çözebilmek için ve kurtuluş yolu bulabilmek umuduyla kendini hırpalıyordu ve Fahd öylece köşesine oturup, onun kendisini bu şekilde tüketmesini izleyemezdi.

Pelin bir zamanlar, Fahd'ın kendisine sahip olduktan sonra yanında güzel bir süs köpeği gibi gezdirmek istediğini söylemişti. Bu hakaretinde ufacık bir doğruluk payı olsaydı bile, artık bu hakaret tamamen anlamsızdı. Fahd onu yanında taşımaktan gurur duyuyordu ama bunun nedeni güzelliği değildi; hayran kaldığı gücü ve yüreğinin kusursuzluğuydu. Cesareti ve zekasıydı. Nazende ruhuna yakışmayan soğuk kalbiydi. Fıtratı ve tutkusuydu. Kendisininkine çok benzeyen dürtüleriydi. Ve son haftalarda

ailesine gösterdiğine tanık olduğu merhametiydi. Herkesten çok kaybeden kişi kendisi olsa da herkesi rahatlatmaya çalışan kişi de yine oydu. Fahd'ın ona olan arzusu, sahiplenme ile ilgili değildi. Kızın ona hissettirdikleriydi bunun nedeni. Pelin, onun varlığından haberinin bile olmadığı bir yanına dokunmuştu. İnsanlık! Merhamet! Sabır! Tutku, koruma, hassasiyet. Bunları onun içinden bulup ortaya çıkardığı sadece birkaç özelliğiydi.

Pelin ile tanışana kadar tüm bunlar ona tamamen yabancıydı. Fahd ilk kez, onu görünce anlamıştı gerçek tamamlanmayı, daha önce ne kadar yalnız olduğunu hiç fark etmemişti. İlk görüşünde, dokunuşunda, onun farklı olduğunu anlamıştı. Fahd birçok kadına karşı istek duymuştu ama hiçbirini sonsuza dek kollarına almak istememiş, sadece sarılarak tatmin olmamıştı. Tutku ve duygular hiçbir zaman birbirine karışmamıştı. Pelin'e dokunduğunda başlarda sadece fiziksel bir zevk hissediyordu evet ama şimdi sadece konuşarak bile bedenini ve ruhunu saran tatminle yetinebilirdi. Durum en azından onun için öyleydi. Pelin zaman kazanmak ve iyi geçinmek için uysal olmuştu, biliyordu ve bu tutumu canını çok acıtmıştı. "Benimki çaresizlik, mecburiyet."

Nasıl olurdu da tek bir kelime bu kadar can yakıcı olabilirdi? Çaresizlik. Mecburiyet.

Bir ucu keşkeye, bir ucu belkiye çakılı bir köprünün ortasında sinmişti ömrü. İşin ironik olan yanı da başında bunu bilmesine rağmen umursamamasıydı, şimdi çaresiz olan kendisiydi. Bu kelimenin kendisine karşı bu kadar yıkıcı bir etkiyle kullanılabileceğini hiç düşünmemişti. Başlarda beklentisi ne olursa olsun, şimdi ondan sadece sevgisini ve arzusunu istiyordu. Onun kendi iradesiyle yanına gelmesini hayal ediyordu.

Kendi istediği için gelmesini, gelmek zorunda olduğu için değil...

Fahd birkaç gün önce ona kızgındı. Nasıl biri olduğunu göremediği için kırgındı. Ancak, bir konuda haklıydı, ikisinin de zamana ihtiyacı vardı ve ikisi de zamanla değişmeye devam ediyordu. Çok fazla şey kaybettikten sonra, doğal olarak yeniden güvenmeye korkuyordu. Pelin kendisi gelene kadar ondan uzak durmaya yemin etmişti ama geçen her gün, sabrı daha da zorlanıyordu. Onu kollarından uzak tutmak o kadar zor ki, her an patlamaya hazır bombaya dönen özlemi mantığını kışkırtıyordu. Kış uykusuna yatan ayı gibi hissediyordu. Hamdı. Açtı. Tatminsizdi. Huysuzdu.

Şimdi onu izlerken içi daralıyordu, hizmetli kadınlar merakla sorular soruyordu, ilişkilerini merak ediyordu. O hanımlık ve toyluk arasına sıkışmış, bocalıyordu. Onlara yaklaştı ama henüz onu fark eden olmamıştı. Aişe sesini alçaltarak cevapladı. "Bir erkek doğurursan-

Efendisinin varlığını hissedip, cümlesini yarıda kesti ve dönüp ona baktı. Fahd tek kaşını kaldırdı. "İşiniz yok mu?"

Kızlar mesajı almıştı. "Evet efendim." Geldikleri gibi hızla uzaklaştılar.

Pelin bir şey söyleyecekmiş gibi baktı, sonra vazgeçti. Kızların peşinden eve bakarak adım attı. Fahd onu kolundan tuttu. "Dur."

"Neden, benim üzerimden onları daha fazla korkutmak için mi?" Adam şaşırdı. Onların korkusu kızı üzmüştü. "Bana işkence ettiğini sanıyorlar."

"Bunu neden yapayım ki?"

"Sürekli sana yalvarıp duruyorum, üstelik ağlıyorum da. Onlar da bunu yanlış anlıyor. Bu seni rahatsız etmiyor mu?"

Gözlerini kaçıran Fahd omuzlarını silkti. Alışık olduğu bir durumdu, farklı beklentiler içine girmezlerdi. Eşinin inadını son haftalarda daha da iyi öğrenmişti Pelin, itiraf ettiğini asla kabul etmezdi. Ama bu sefer Fahd gerçekleri cevaplayana kadar vazgeçmeyecekti.

"Onlara beni dövmediğini söylemelisin ya da göstermelisin."

"İnsanların fikirlerini değiştirmeye çalışmayı çok uzun zaman önce bıraktım. Canları neye istiyorsa ona inansın."

"Ama bu doğru değil."

"Kimse doğrusunu sorgulamıyor."

"İnanmaları işine mi geliyor?"

"Benim bir canavar ya da kahraman oluşum, kimin umurunda?"

Pelin burnunu buruşturdu. "Benim umurumda." Adam merakla gözlerine baktı. "Senden kimse hoşlanmıyor, bu özellikle yaptığın bir davranış..."

Neden buna kafa yoruyordu ki şimdi? Adam ona baktı kısık gözlerle, "Sandığın gibi, herkes benden nefret etmiyor," diye başladı sözlerine.

"Elbette, amcan ve üvey annen sana hayran..."

"Onlarla kısıtlı değil sayı!"

"Alya ve Amina'yı unuttum. Tabiî kızlar..."

Onun saklayamadığı ve laf cambazlığı yaptığı bu kıskanç tepkisine adam bıyık altından gülümserken, "Hayranlarım sadece onlarla da sınırlı kalmıyor," dedi aynı sakinlikle.

İnatla anlamaz davranan Pelin gözlerini kıstı. "Senin gibi bir adamın ne tür hayranları olabilir ki?"

Fahd omuzlarını silkti. "Senin aksine, beni çekici bulan kadınlar tanıyorum."

Çekiçle onların başını ezmek isteyen kızın yüz ifadesi, bunu gören adamın gülümsemesine neden oldu. Kaşları çatılmış, dudakları sımsıkı

birbirine kapanmış, küfretmemek için kendini sıkıyor gibiydi. Kıskandığını fark edebiliyordu. "Yalancı, hangi aklı başında kadın senden etkilenir ki?"

"Karanlık zevkleri olanlar," diye alay etti ve karısının dudakları iyice kasılınca güldü. Bu dudakları, kendi dudakları ve diliyle yumuşatmayı o kadar çok isterdi ki...

"Yalan söylemediğini düşünüyordum. En azından emin olduğum tek yanıydı bu."

"Hiç söylediğimi gördün mü? Çöle gittiğimizde unutturma da seni birkaçıyla tanıştırayım."

Çöle mi? Orada mıydı haremi? Bu düşünce kanını kaynattı. Onun tilkilerden bahsettiğini asla bilmeyecekti Pelin, beslediği küçük hanımefendiler sadece kendi sırrı olacaktı. Kızdan bir tepki bekledi. Gelecekten bahsediyordu ama ikisinin bir geleceği olup olmayacağı henüz belli değildi. Yüzü asılan kız tek kelime etmeden onu başıyla onayladı ve Fahd tutmakta olduğu nefesini keyifle dışarı bıraktı, ona doğru bir adım attı. Kız başını yana çevirerek gözlerini ondan çekince, adam durdu. Sıkıntıyla ellerini yanında yumruk yaptı. Ne söylemek istediğinden çok emin değildi.

"Pelin,"

Adını böyle aksanlı söylediği vakit karnındaki bir şeyler kalbine tırmanıyordu. Sesi miydi etkileyen yoksa söyleyiş şeklimi bilemiyordu. Kız ona döndü yeninden. "Efendim," dedi sakin bir tonda.

Adam onun bu kadar sakin olmasıyla afalladı, dilinin ucuna gelenleri yuttu. Onu yeniden yatağında istediğini nasıl söyleyebilirdi? Ona zaman vermeye yemin etmişti ama bundan daha şimdiden pişman olmuştu. Üstelik asi kadın özlediğini de kabul etmezdi.

"Konuşmamız gerekiyor," dedi bunun yerine.

Kızın gözlerindeki ürkeklik adama baskı yapmaması konusunda uyarıda bulunuyordu.

"Ne konuda?"

Fahd onun elini avuçlarına aldı, önce şaşıran ve tutuşuyla ürperen kız hızla ellerini geri çekmeye çalıştı ama adam onları çok sıkı tutuyordu. "Bu savaşı bitirmeliyiz," dedi kibarca. Kız bakışlarını başka yöne çevirdi, adam onun yüzündeki inatçı ifadeyi görebiliyordu ama umursamadı. Sakince cevabını bekledi.

"Ne yapmamı bekliyorsun, süslenip yollarını beklememi, odaya girdiğin an boynuna atlamamı mı?"

Bu sahne hiç de kötü görünmemişti gözüne ve kalbini sıkıştırmıştı özlemle. Bir gün bunu yapacak mıydı? Yaptığında Fahd o odadan sağlam

çıkacak mıydı? Onun kendisi için süslenmesini isterdi. Ama o anda dürüst olmasının karısının hoşuna gitmeyeceğini tahmin ettiğinden, başka bir yol denedi. "Bahçede dolaşmanı istemiyorum."

"Neden, şimdi de bunu mu yasakladın?"

"Etrafta tehlike varken... Yani... Canın yanabilir."

Adam lafı çevirince kız başını biraz daha dikleştirdi. "Keşke başıma bir şey gelse ve ölsem, böylece benim yapamadığımı dolaylı yollardan kader yaptırmış olur." Sadece onu acıtmak için söylemişti ama bu düşünceyle adamın yüzünde sert bir ifade belirdi.

Sustu ve dilinin ucuna gelen sözlere şaşırdı. "Değerli hazinemi gömmek hoşuma gitmez,"

Kız öfkelendi, ona karşı hissettiği bu muydu? Herkese göstermek istediği değerli bir hazine ama her zaman kapalı kapılar arkasında kalıp korunarak saklanacaktı. Oysa "Allah korusun," diye azarlayıp, "Sen ölürsen nefes alamam bir daha," demek istemişti. Fahd onu seviyor muydu? Aşk! O gün, yangının olduğu gün, bayılırken ona böyle demişti. "Aşkım!" Ve Pelin duymamıştı, iyi ki de duymamıştı yoksa bunun getirisini kaldıramazdı.

Meryem bir zamanlar, onu bu kelimenin anlamını bilmemekle suçlamıştı. Belki o zamanlar haklıydı çünkü Fahd bu mantıksız duygu yoğunluğunu daha önce hiç kimseye karşı hissetmemişti. Duygularını dizginlemek için çabalaması hiç gerekmemişti çünkü onun için duygular hiçbir zaman var olmamıştı ve her zaman istediğini elde etmişti. Onu görene, bir gülüşüne hayaller kurana kadar...

Pelin adamın yüzündeki şaşkınlığı fark etmiş olmalıydı çünkü ona tuhaf bir bakış attı. "Kendim ölürüm diye mi korktun? Sana kalmazsa üzülür müsün?"

Adam dişlerini sıktı, duygularının onun tarafından sevinçle karşılanmayacağını biliyordu. Bu, onu korkuturdu. Kendisinden ürkmüş bir tavşan gibi kaçmasına neden olurdu. Bu yüzden duygularını saklayarak, bu rahatsız edici ifadeyi zihninden uzaklaştırmaya çalıştı.

"Burada bir daha görmeyeceğim seni, söz dinle."

Onun sertleşmesi kızın gözlerinde beliren alevi körükledi. "Bir tek burası kaldı yaşama tutunduğum," diye bağırdı. Kısa süre sonra, kocasının da en az kendisi kadar inatçı olabileceğini görecekti. Yüzündeki asi ifade her şeyi anlatıyordu ama mantıklı davranıp düşüncelerini dile getirmemeyi tercih etti.

Fahd ona uzun bir bakış attı. Darmadağın ve yorgun görüntüsünü inceledi. Pelin küfreder şekilde homurdandı. Çok öfkelenmişti.

"Ölürüm inşallah,"

Adam bu konuda tartıştıklarına inanamıyordu. Konuyu değiştirmek için ona doğru bir adım attı. "Bana ölüyorsun sanırım!"

"Ne demek istiyorsun sen!"

"Beni izlediğini gördüm."

Pelin kıpkırmızı oldu. "Seni izlemiyordum," Burnundan soluyarak gözlerini kaçırdı.

"Beni özlediğini biliyorum, hem de kaç gündür."

Önce inkâr etmek istedi ama sonra vazgeçip onunla yüzleşerek cesur bir adım attı. Meme uçları, adamın göğsüne değdi. Adamın tüm bedeni ısındı. Onu kollarına almak istiyordu. Yumuşacık teninin kendi tenine nasıl hissettireceğini biliyordu. Günlerdir ilk kez ona bu kadar yakınlaşmıştı. Güzel, çiçeksi kokusu genzine yayılıyordu. Kızın belirgin olan öfkesine rağmen bu koku çok çekiciydi.

"Şeytan görsün yüzünü,"

"Görüyor şu anda,"

Kız dişlerini sıktı. "Sen... Sen..."

"Çok çekiciyim değil mi? Gözlerini benden alamıyorsun, itiraf et." Parmağını çenesinde dolaştırıp kendisine bakması için başını hafifçe kaldırdı. "Ben seni özlüyorum,"

İşte bu itirafa şaşırmıştı. "Ben özlemedim," Sesindeki yalana sinen çaresizliği duyabiliyordu. Arkasını döndü, ilerlemeye başladığında adam dudaklarını sıkmıştı ama Pelin eve giden yolu yarıladığında döndü ve yeniden kocasına doğru hızla yaklaştı. Fahd şaşkın bir beklentiyle soluğunu tuttu.

"Kitabımı unuttum,"

"Sen bekle ben getiririm,"

"Ben alırım,"

Kocası yan tarafa doğru birkaç adım atıp, kış bahçesindeki masana yöneldi. Pelin de arkasından hareketlendi. Onu hissedince, "Ayrıca..." dedi, sesi kısılan kızın inlemeye benzeyen sesiyle irkildi. Bir gürültü, ardından da bir çığlık... Yukarı baktı, çatıdaki kalaslar sarsılıyordu ve hiç düşünmeden harekete geçti. Karısının üzerine atlayıp kollarını gövdesine doladı. Onu yere, altına doğru sertçe çekip kendi bedenini ürkek gövdesine siper etti. Onu sımsıkı kolları arasında tutarken, başını kolladı. Düşen kütük önce omzuna ardından sırtına çarptı ve ciğerlerinden derin bir iniltinin yükselmesine neden oldu. Odunun büyük bir kısmından kurtulmuş olsa da omzuna çarpıp soluğunu kesecek kadar sert düşmüştü. İçinden bir şeylerin aktığını hissedebiliyordu.

Şok geçiren kızın üzerinden çekildi. Sırtındaki yoğun acıya direnmeye çalıştı. Acı, gözlerinin önünde bir sis bulutu oluşmasına neden olmuştu. Kış bahçesinde bir karmaşa oldu. Dışarıdan gelen bağırtıları ve hizmetçi kızların çığlıklarını duyabiliyordu. Herkes koşturuyordu ama Fahd sadece karısına bakıyordu. Korkuyla, dehşetle ve soluksuzca... Kızın gözleri kaygıyla aralanmıştı, soluğunu tutmuştu ama kolları arasında duruyordu. O güvendeydi. Ağrıdan soluk alamıyordu. Düşmanları hep onun damarlarında akanın buz olduğunu, kaburgalarının altında kara bir boşluk olduğunu söylerdi. Hiçbir şeyin onun sakinliğini etkileyemeyeceğini, hiçbir canlının onu korkutamayacağını söylerdi! Onu bir de şimdi görmeliydiler. Kalbi yokuş çıkan yüklü bir kamyon gibi zorlanarak atıyor, hararet yapıyordu. Hayatında hiç bu kadar korkmamıştı.

Eğer karısına bir şey olsaydı... Bunun düşüncesiyle, göğsünün yandığını ve sıkıştığın hissetti. Daha önceden en ufacık bir şüphesi varsa bile, artık yoktu. Bu aşktı! O gece onu kaybetmekten korktuğu an fısıldadığı kelimeler içtendi, yüreğinden gelmişti. Boş anında dillenmemişti. Pelin'i her bir zerresiyle seviyordu. Kalpsiz denen adamın kaburgalarının altında hızla atan organın içinden sımsıcak sevgisini taşıyordu.

Pelin bembeyaz olan yüzüyle ona bakarken, aralarına sıkışan elini kaldırıp yanağına dokundu. Adamın burnun kenarındaki kas seğiriyor, rengi her saniye biraz daha morarıyordu.

"İyi... İyi misin?" diye sordu yutkunarak. Fahd ses etmedi, soluk da almıyor gibiydi. Nefesini tutmuştu. "Yaralandın mı?" dedi kocasının bedenine endişeyle bakarak. Birden olanlar aklına geldi, onun kendini üzerine siper etmesi zihninde canlanınca, gözleri doldu ve yüzünü buruşturdu. Yanlarına devrilen kalasları gördü, bunlar onun üzerine düşmüştü.

"Neren acıyor?" diye sordu elini bedeninde dolaştırırken. Kollarında, göğsünde gezen ellerini adam yakaladı, kalbinin üzerine bastırarak gözlerinin içine baktı.

"Burası?"

"Acıyor mu?" diye sordu Pelin panikle, sert düşen kalasın zarar verdiğini düşündü. Adam başını salladı. "Doktor çağıralım hatta sen hastaneye git." dedi kız panikle. Hâlâ kolları arasındaydı.

Adam başını iki yana salladı. "Bir faydası olacağını sanmıyorum."

"Neden, acımıyor mu?"

"Acıyor?" dedi adam, "Ama senden uzaklaşınca."

Kız ıslık sesine benzer bir soluk aldı. Ama asıl içini eriten bakışlarıydı. Ona daha önce hiç böyle bakmamıştı. Saf. Savunmasız. Ürkek. Tutkun.

Neden olduğunu bilemediği yaşlar yanaklarından süzülürken, kalbinin derinliklerini görüyor gibiydi. Gözlerinden akan yaş, duygularını ele vermişti. Artık onları birbirine bağlayan şey, sadece bir evlilikten ibaret değildi. Kabullenmese bile, gerçek değişmezdi. İkisinin de ayrılınca, acıyan yeri aynı olacaktı.

9. BÖLÜM

Birine güvenmek ve güvenilir olmak bir ilişkinin en önemli koşuludur. Birine güvenme meziyeti olan kişinin kendine güveni tartışılmaz olmalıdır. Bir ilişkinin temeli dürüstlük olmalıdır. Sevilen, sevilmeyen, istenilen ya da istenilmeyen tüm duygular iletişime dayanmalıdır. Mutlak bir ilişkide kişiler diğerinin zaafını, kusurunu, kaygısını bilip dile vurmak yerine, bunları olumlu bir değişimle takas etmesine yardım etmelidir. Çift taraflı çaba iki taraftan desteklenen saygıyı kuvvetlendirir. Sözler ve davranışlarda denge olmalıdır, sevgi emek vermektir ancak emek görülmeyen sevgi aşk değildir. Kırgınlıklar, kızgınlıklar, istekler ve beklentiler önemsendiği sürece ilişki beslenir, affetmek, özür dilemek, kabullenmek ve hataları dile getirmemek sürekliliği olan güvenin dengesidir. Bir ilişkiyi sağlıklı yapan ne kadar çabalandığı değil çabaların karşılığını görebileceği bireye zamansal yatırım yapmaktır. Farkındalık önemlidir, ilişkileri ayakta tutan farkındalıktır. Kültürü, dini, dili, ırkı ne olursa olsun farklı yetişme tarzı olan insanların birlikteliklerinin temelinin; saygı ve sevgiye gösterilen çaba olduğunu herkes bilir.

İnsan bastırdığı duyguların esiri olurdu. Acısını yaşamalıydı, sevincini de ve bunları yaşarken kendini suçlamamalıydı, başkalarını da. Olacakların önüne geçilmiyordu. Bazı çareler çaresiz doğuyordu, sonradan düzelmiyordu. Kısmet kadere boyun büktüğü sürece olan hayata oluyordu. Artarda kaç zemheri görmüştü. Kâh hasretin prangasını eskitmişti gözleri, kâh acılara çivilenmişti dilleri. Bir kez bağırabilseydi düşüncelerini, hiç saklar mıydı gerçekleri? Pelin sakin olmaya çalışarak, odasında bir oraya bir buraya yürüyüp duruyordu. Parmaklarını çekiştiriyor olmuyor, eteğiyle oynuyor olmuyor, saçlarını bile yolarak geriye atıyordu. Üzerindeki sabırsızlığı öldüremiyordu. Sakinleşmeye, ondan uzak durmaya çalışıyordu ama bu bekleyiş kesinlikle tam bir işkenceydi. Üzerlerine düşen kiriş birini öldürmeye yetecek kadar kalındı ama her zamanki gibi kalın kafalı kocasına zarar verememişti. Adam çift suyla dövülmüş çelik gibiydi ne eğiliyor ne bükülüyor ne de kırılıyordu. Pelin gözlerini kapatıp derin bir nefes aldı ama çılgınca atan kalbini sakinleştiremiyordu. Çok telaşlıydı, rahatlamaya çalışması gerekiyordu.

Onu kurtarayım derken ölebilirdi. Canını yine siper etmişti. Neler olduğunu ve onun kendisi için ne yaptığını anladığı o kısacık saniyede, kalbi duracak gibi oldu, tüm kaygılarından sıyrılmış, sözleri unutmuş, gururu bir kenara atmıştı. Onu kaçırmasının, zorlamasının, hükmü altında ezmesinin... Bunların hiçbir önemi yoktu. Onu önemsiyordu. Hem de çok fazla. Duygularını kelimelere aktarmaya çalışmak istemiyordu çünkü duyguları artık onu korkutuyordu. Zorla esir edildiği hayata mahkûm eden adamı önemsemek kalbini korunmasız bırakıyordu. Çelişkileri de bırakmıştı. İnsan çaresizliğine zamanla boyun mu büküyordu yoksa alışmaya mı alışıyordu bilmiyordu ama bir zaman sonra artık canını hırpalamayı bırakıyordu. Ne olacaksa oluyordu zaten, bazen elden bir şey gelmiyordu. Eğer onu kendi yüzünden kaybetseydi... Kalbi korkuyla dolup sıkıştı, un ufak oldu tüm gerçekleri, kıl payı kaçırdı kendine olan sırt dönüşlerini. Buna dayanamazdı. Bu, onu çıldırtırdı.

Elleri kaygılı bir şekilde etekleriyle oynadı ve sonra yatağa gidip, ayaklarının ucunda yükselerek doktorun omzundan kocasına baktı. Sırtüstü yatıyordu ve yüzü ona dönük değildi. Titizlikle ellerini bedeninde dolaştıran doktor onunla ilgileniyordu. Doktor bir yere dokununca, irkilen adam dişlerinin arasından soluklanarak inledi.

"Bir sorun mu var?"

"Bir kez daha hayır! Gerçi siz dikkatimi dağıtmazsanız..." dedi doktor onaylamaz bir sesle, kız suratını asarak ayaklarını yere bastı. Adamın işini sürekli sorularıyla yarıda kestiğini idrak edince, yatağın önünden hemen çekilerek ona muayene alanı sundu. Sormaya da çekinir olmuştu ama fikrini de saklayamazdı, deli gibi merak ediyordu.

"Bence hastaneye gitmeliyiz."

"Gerek yok," dedi Fahd ama arkasından acıyla inledi. "Eminsin değil mi? Nefes alabiliyor musun?" Pelin bu sefer cidden çok şirindi. Fahd gülümsedi ve gülmek de acı vericiydi. "Seninle konuştuğuma göre..." Biraz daha zaman geçti, doktor sırtında elini gezdirdiğinde, Fahd inleme benzeri bir ses daha çıkardı. Pelin endişeden soluğunu tuttu, gözlerini doktorun ellerine odakladı ve orada ne olup olmadığını çözmeye çalıştı. Sanki bu şekilde bakınca röntgenini çekecekti bakışları ve sorunu çözecekti. Fahd bu sefer acıyla pikeyi avuçladı ve dişlerinin arasından hırladı.

"Bir şey mi oldu, ne oldu?"

"İyiyim..."

"O iyi,"

Bu kez, lafını ikisi birden kesti.

"Acısı var görmüyor musunuz?"

"Biraz daha işime müdahale ederseniz dışarı çıktığınızı göreceğim." Dedi doktor sabır çekerek.

Fahd doktora sert ve uyaran bir bakış attı ama içten içe eğlendiğini saklayamayan gözleri parlaktı. Karısına dönerek kaygısını izledi. "Pelin, sakin ol... Ben iyiyim." Kocasının sesi sert ve güçlüydü ama kızın kalbi endişeli ve kaygı doluydu, o yüzden sesi sadece bir an için rahatlamasını sağladı. "İyi olsan acı içinde kıvranmazdın. Hastaneye gitmen şart, film MR. falan çekmeliler. Böyle olmaz." diye söylenmeye kalktı ve tam o sırada sözü yine kesildi.

"Hayır!" O tabut gibi teknelerin içine girmeyecekti, hiçbir kuvvette onu oraya sokamazdı, bu endişeli karısı bile olsa.

Bu sert çıkışa öfkelendi Pelin. Eğer o kadar üzgün olmasa, onun kafasına bir şeyler fırlatabilirdi. Nasıl bir adamdı, enkazların altından çıkıp rica minnetle doktora görünüyor, canı yansa bile belli etmiyordu. Sanki o kusurlu bir yapıya sahip değildi, bozulmaz, acımaz, kanamazdı. Doktoru çağırmakta ısrar etmese, belki de gözükmeyecekti bile.

Doktor muayenesini bitirince, odanın diğer tarafına gitti. Endişeden rengi çekilen Aişe emirleri üzerine odada bir o yana bir bu yana koşturuyor, bir şeyler getiriyordu. Bunların içinde iğne kutusu da vardı. Fahd itiraz edecek olduğunda Pelin kaşlarını çatarak ona sert sert bakınca, itaatle başını yastığa koydu. Pelin daha önce hiç bu kadar işe yaramaz hissetmemişti kendini. Fahd acıyla inliyor, o da çaresizliğin nasıl bir şey olduğunu keşfediyordu. Tüm bunlar nasıl olmuştu? Korkunç bir kazaydı... Ya da bu gerçekten kaza mıydı? Fahd o kütüklerin altından çıktığında, gençlerin bembeyaz olan yüzü dikkatinden kaçmamıştı. Buna inanmak istemese de olaydan önce yaptıkları sakarlıklar kafasını karıştırıyordu. Peline birkaç saat gibi gelen birkaç dakikanın ardından doktor, "Şimdi yan dönün bir de" diye direktif verdi. "Hımmm, burada ezilme var," dedi parmaklarının baskı yaptığı yerde, Fahd acıyla soluğunu tuttu. Doktor başını uzatmış bakan kıza gülerek, "Yanına gelebilirsin," diye bilgilendirdi.

"Sonunda," dercesine soluğunu dışarı saldı.

Bu teklifi Allah'tan arayan Pelin hızla yatağa gitti. Kocasını doğru düzgün görebildi. Manyak adam onun için kendi canını gözden çıkarmıştı. Nasıl yapmıştı böyle bir delilik, nasıl! Fahd ellerinden destek alarak zorla da olsa toparlandı. Şimdi yatağa oturmuştu, sırtı yatak başlığına dayanmıştı. Yüzünde ağrılı bir ifade vardı. Çıplak göğsü gün ışığının altında ışıldıyor, karnındaki kaslar acıdan gergin duruyordu. Altında pijaması vardı, doktor tarafından kesilen elbisesi ise yatağın yanına bir yığın misali atılmıştı.

Neyse ki doktor yaraya merhem sürmüştü, bir de her ihtimale

karşı- Fahd'ın itirazlarına rağmen- korse takmıştı. Sırtından omzuna kadar koyu ve alacalı bir renk değişikliği oluşmaya başlamıştı. Kolu da çok fazla morarmıştı. Bir kırbaç izi gibiydi kalasların sırtına bıraktığı kalın dövme. Beti benzi atmış görünüyordu ve belli etmese bile acı çekiyordu. Çok şükür hayattaydı. Kızın tüm bedenine bir rahatlama yayıldı. Yatağın kenarına oturdu, elini hafifçe adamın elinin üzerine koydu. Fahd buna hazırlıklı değildi, ellerinin üzerinde hissettiği minnet dokunuşuna şaşırdı. Bakışları kızın eline kaydı, bedeni acıdan değil ama bu ani tepkiden dolayı kaslınca, canı acıdı.

"Nasıl hissediyorsun? Başın dönüyor mu? Miden bulanıyor mu?"

"Beyin sarsıntısı geçirmedim," dedi Fahd alayla. Doktor gülerek başını salladı.

"Bu kaç," dedi Pelin parmaklarını havalandırarak.

"Yoksa benimle ilgilenmeye mi başladın aleaqarab? Bana böyle baktığını göreceğimi bilseydim, her gün başıma üç beş posta bela açardım."

"Hayır, ne alakası var." diye itiraz eden kız bağırdı. Derhal ellerini çekti ondan. Yüzü çocuksu bir savunmasızlığa büründü. "Nefes alırken canın acıyor mu? Başın dönerse bana hemen söyle. Bence hastaneye gitmelisiniz, hatta orada birkaç gün kalmalıyız." diye başladı yine panikle konuşmaya. Sanki tüm kaygılarından soyutlanmış, tüm pişmanlıklarını üzerinden sıyırmıştı. Böylesi şeffaf olması, acıtmaktaydı. Korkutmaktaydı. Bu duygusal anlardan kaçınmak isteyerek yatağa yaslanan eline uzanıp sıktı, dudaklarına götürüp öperken gözlerine baktı. Dudaklarını teninde hissedince, içi çekildi kızın. Üzgün bir halde gözlerine bakmaya devam ediyor, ondan bir cevap bekliyordu. Dudağının bir kenarında bitkin bir gülümseme belirdi adamın ve bu, kızın içine işledi. "Bir yerim kırılsaydı ya da organlarıma zarar verseydi darbe, hissederdim."

"İç kanama olabilir, yani böyle şeyler sonradan ortaya çıkabilir. Durumun ciddi olabilir."

"Olduğunu sanmıyorum," Dikkatle ikiliye bakan doktora döndü. "değil mi Doktor Bey?" O ana kadar sessiz kalan doktor onaylamaz bir baş jesti yaptı. "Hastaneye gitseniz iyi olurdu..." Fahd ona ters ters bakınca, "Kırılan bir şey yok. Biraz ezilmiş ve incinmiş. Korseyi birkaç günün takın, merhemler de sizi rahatlatır. Ağrı kesici de bırakacağım." diye geçiştirdi.

"Gördün mü?" dedi Fahd.

"Korse önemli..." dedi doktor ısrarla Pelin'e bakarak.

"Takacağından emin olabilirsiniz," dedi Pelin kendinden emin bir şekilde, şimdi otoriter ve katı bir mürebbiyeye benziyordu ifadesi, katı tavrından ödün vermeyeceği kesindi.

"Kendi kafana göre söz verme istersen," diye uyardı Fahd onu.

"Yemin ediyorum odadan çıktığın ilk an kapıyı kitler, yemekleri de camdan kabul ederim..." Bu tehditle adam kaşlarını kaldırınca, sert bir jest yaptı. "Sen bilirsin, istersen çıkar." Geri adım attı, kendi söylediklerine kendi bile şaşırmıştı. Ama geri alamazdı sözlerini, bir kere söylemişti.

"Bir iki gün tüm kemikleriniz kırılmış gibi hissedebilirsiniz, ağrı kesici almalısınız."

Fahd tam da kendinden beklendiği gibi bunu başıyla reddetti. "İhtiyacım yok."

Pelin doktora baktı sessizce ve huysuz adama kaşlarını çatarak, "Bence ilaç da yazmalısınız," diye söylendi.

"Belirttim ama efendi Said..."

"İğne de iste, tüm intikamın birden alınsın." dedi adam azarlayan bir ifadeyle.

"Ben yapacaksam neden olmasın," dedi kız dişlerini sıkarak ve doktora döndü. "Siz yazın, hepsini içeceğinden emin olabilirsiniz..."

"İçmem..."

"Sıkıysa içme," dedi Pelin hırsla.

"Merhem bırakacağım, her gün sürmeniz sizi rahatlatır."

"Elim omzuma yetişmiyor," dedi kafasında tilkiler dolaşan Fahd, kıza baktı. Pelin başını dikleştirdi, "Aişe sürebilir."

"Yani bana dokunmasına izin vereceksin..."

Bu düşünceyi hazmedemeyen Pelin inatla tavrını korumaya devam etti. "Hastalıkta mahremiyet yoktur." Fahd kaşlarını kaldırdı ancak Pelin'in bu fikirden hoşlanmadığı sözlerinin aksini iddia eden yüzünden belliydi. Doktorun bakışları ikili arasında şaşkınlık içinde gidip geliyordu. Ne diyeceğini kestiremiyordu. "Siz yazın, ilacı ona ben vereceğim." Adam itiraz edecek gibi olunca, "Bebek gibi ağzına dökmek zorunda kalacak olsam bile, içeceksin."

Doktor kapıyı açarken kızın aptal erkekler ve gururları ile ilgili bir şeyler mırıldandığını duyumsayarak dondu ve efendi Said'e baktığında, onun da ağzının içinden küfrettiğini görüp gülümsedi. Onu ilk kez birine boyun eğerken görmek garipti. Sonunda aslan terbiyecisinin kılıç kadar keskin olan yalnızlığı kırılmıştı. Bu kız ona hem iyi bakar hem de haddini bildirirdi. Eşiyle yalnız bıraktı.

"Sana oradan gitmeni söylediğimde söz dinlemeliydin..."

Kız omzunu sarstı çocukça bir tavırla. "Kaşlarını çatma," diye uyardı, adam kaşlarını daha da çatınca işaret parmağıyla uzanıp onları düzenledi.

"Otoriten sağlığından önemli değil, değil prens olman Kral olsan kaç yazar. Sana kaşlarını çatma demiştim." O anda fark ettiği şeyle gülümsemesine engel olamadı Fahd çünkü Pelin de şu anda aynısını yapıyordu. Kaşlarını kızgınlıkla çatıyordu. Adam inler gibi bir tutum sergiledi, kız panikleyerek, "İyi misin, başın mı dönüyor, miden mi bulandı? Neren acıyor?" diyerek onu evirip çevirmeye, hareketsiz kalmak için dişlerini sıkan adama bakınmaya başladı.

"Pelin..."

"Ne oldu, doktoru çağırayım mı? Gitmemiştir daha hem..."

"Pelin..."

"Lanet olsun adımı söyleyip durma. Neren acıyor? Neyin var?"

"Sanırım endişeli bir karım var, üstelik bu endişesi öldürmek istediği adam için."

Pelin yüzüne buz kütlesi fırlatılmışçasına dondu. Adam keyifle kaşlarını kaldırdı ve gerçekle yüz yüze kalan kızın ağzı yarım karış açık kaldı.

"Hiç de bile..." diye terslendi kızarak. "Bir kere..." Biraz durup kuracağı cümleyi düşünmesi gerekti. "Hayatımı kurtardın. Can borçluyum"

"Hım... Bunu daha evvel de yapmıştım, hatırlarsan... Hatta birkaç kez sanırım."

"Hayvan..." dedi omzuna yumruk atarak ve adam acıyla inleyip gözlerini kapatınca, sanki yarası varmışta üfleyerek geçecekmiş gibi omzuna nefesini vermeye başladı. Adam elini göğsüne koyarak acısının arasında gülmeye başladı. Ona dalgınca bakan Pelin artık yalnız ve güvende olduğundan, birden olanların gerçekliğini fark etti. Endişelendi, kocasının iyi olacağını bildiği için duygularını gizlemekten kendini alıkoyamadı. Burada, hayatta kalmak için ona ihtiyacı vardı. Onun hâlâ burada olduğuna, yalnız olmadığına kendisini inandırması lazımdı. Onu kaybettiğini düşündüğü anda yaşadığı dayanılmaz korkudan kurtulması lazımdı. Adamı şaşırtarak eğildi, canını yakmayacağı şekilde yanağını çıplak göğsüne yasladı. Kokusunun karıştığı derin bir soluk aldı. Ilık ve yumuşak tenini hissedip düzenli kalp atışlarıyla teselli buldu. "Çok korkuttun beni," Sesi ve nefesi adamın tenine çarptıkça ürpertti. Dokunuşuyla adama ağrı kesici olmuş, davranışıyla da şaşırtmıştı ama sadece kısa bir süreliğine çünkü tenine değen ıslaklıkla onun ağladığını anladı. Kız burnunu çekip gözlerini sildi. Adam saçlarını okşadı, canı yansa bile eğildi. Kokusunu içine çekerek başından öptü. Bedeni bu dokunuşlar karşısında gevşedi.

"Çok korktum," diye itiraf etti Pelin ürkekçe yeniden. "Sen nasıl bir delisin, ölebilirdin."

Asıl ona bir şey olsaydı zaten ölürdü ama bunu bilmesine gerek yoktu.

İşi alaya vuran Fahd onun saçlarını okşamaya devam etti. Her zaman kendince adaleti tutan eli, çok uzun zamandır böylesine kasılmamıştı. "Beni sen öldürecektin unuttun mu?"

"Bunu hak ediyorsun, bu kararımda hâlâ sabitim."

"Ölüm senden gelecekse, bu ödemeye razı olduğum bir bedel olur aleaqarab, iğnen bana sonsuzluktur." Saçlarıyla oynarken sustu ikisi de, dakikalar mı uzadı yoksa solukları mı ağırlaştı bilemediler.

"Bir peygamber değilim sabırdan kalem olsun.
Şafak değilim ışığımla dünyan dolsun...
Karanlığım, zemheriyim, azabım, keskinim...
Aslanları terbiye eden, kendini ehlileştiremeyen bir zalimim.
Ben bir insanım, kara yüreğinde acıları sırtlanan, attığı her adıma hüzünden izler bırakan...
Bir yanı ürküten, bir yanı kollayan, özlemi içen, vuslata uzak tutulanım...

Sen güzel rüyaların perisi, merhamet sahrasının sonsuz ummanı...
Bırak bu bedevi serabınla yıkansın...
Arşınladığı kum kadar sık acılarını mutlulukla kaplasın.
Yanmış yüreğine akın akın seni doldursun.
Ellerinde demlediğin hayattan kana kana içsin,
Bırak da günaha serüven olan sevaba ersin...

Gitmekle tehdit etme kalbimi,
İntihara meyleden sözlerle oyma yüreğimi.
Acı yerinden oynatır tüm iradeleri...
Gör artık korkarım uzağından,
Takatim biter tutmaz inadım...
Umut kokan şiirleri yırttırmasın dilin...
Sokul söyle gölgeme, dik durayım...
Kaçırma gözlerini hayaller kurayım...

Ben bir insanın, acına merhem süren yanımla acıtırım...
Durdur adımlarını soluğumu kesme...
Sol yanıma keder çadırları kurma.
Göğsüme kaynayan yanardağ koyma...
Ben peygamber değilim Türk kızı, elimden gelen bu.

Yüzüne hüzün vurunca çöküyor sitemden dağlarım.

Bırak da parmaklarından hayatı içeyim,

Arala gururun perdelerini selama geçeyim.

Dertliyim, viraneyim gamzende ayrılık demlenince,

Gün yarına kuser kapar perdelerini, göğsünde binlerce gözyaşından pırlanta nameleri...

Senin gözlerin dram, benim sahnem keder yeri, ağlatan ben olsam da sen gül durma...

Kral sandım kendimi saraylar kurdum, aşkının önünde dilencin oldum

Ölümlerden taht kurdum, azaplardan taç giydim,

Merhamet parlayan bir gülüşün meczubu oldum.

Sen can olunca yıkıldı tüm isyanlarım.

Ben peygamber değilim Türk kızı, tevekkülün sınırındayım...

Yaşatan ben, kabirde yatan sen oldun...

Tufan olup savurma sana olan gelişlerimi...

Dilimin ucunda binlerce ağıt, kalemim kırık, şiirim yarım.

Her bakışın tabutuma çakılan bir mıh olmuş, azabım yakın...

Gör atık acının son kullanma tarihi geçti,

Geri geri gidiyorum sana, ya durdur ya da götür düşlerini.

Senden önceki beni yıkadı gözlerin, kefenledi sözlerin...

Ben Peygamber değilim Türk Kızı ya sev ya da bitir beni."

Okuyabilseydi duyguları şiir olacaktı, sustu. Tüm sususlar içli bir soluk oldu.

"Bir gün öldüreceksin beni ama sözlerinle ama gözlerinle. Ölümüm senin elinden olacak biliyorum." Pelin gözlerini kocaman açarak doğruldu. "Ölüm ayırır insanları," dedi üzgün bir halde. Yanaklarından yaşlar süzüldü. Sanki ölmeden ayrılmak istemiyordu ondan. Ama şimdi tek sığınağıydı, ailesini çok seviyordu ve onların hepsini kaybetmişti, sadece o vardı. Bu kalp kırıklığını bir daha nasıl göze alırdı? Onun ne yaptığını, nasıl her an tehlikeyle burun buruna olduğunu bilmiyordu. Babasının ensesinde nefesini hissetmek ve sürekli uzak tutma savaşı hayli yorucuydu. Üstelik düşmanları artık dibindeydi. Birileri onun canını alana kadar durmayacaktı? Çünkü çok düşmanın yuvasına çomak sokmuş, adalet diye çok fazla kötünün tahtını yıkmıştı. İlk defa bugün görmüştü. Bunu düşünmek içini korkuyla kaplamıştı.

"Düşmanı çok olanın kefeni sırtındadır."

"Ölmeyeceğim." diyerek onu sakinleştirmeye çalıştı, bir yandan da onu

yeniden göğsüne doğru çekmek için uzandı. Onu asıl hasta eden bedeninden ayrılmasıydı. Pelin yanağını yine göğsüne yasladı. Ritmik kalp atışlarını kulağında hissetti. Bir süreliğine sessiz kaldılar. Sadece kızın düzensiz nefesleri ve sakinleşerek yatışan gözyaşlarına eşlik eden seyrek iç çekişleri duyuluyordu. Bu sözü kimsenin tutamayacağını biliyordu. Ölüm illa bir gün kapıyı çalacaktı ama acılı ama tatlı bir uykuda.

"Seni kaybedeceğimi sandım." dedi adam saçlarından öperken. "Bunu düşünmek ölmek gibiydi zaten."

Pelin ona ne demesi gerektiğinden emin olamayarak sustu. "Ben..." Hassas duygularını dile getirmenin onu riske atmasından korkmuştu. İçinin su yüzüne vuran sesini duymasından çekiniyordu. Fahd onu gerçekten önemsiyor muydu? Sesinden duyguları anlaşılmıyordu.

"Hangimiz için daha fazla korktun Pelin?"

Kız dudaklarını ısırdı, yüzünü göğsüne sakladı. Bu yeterliydi. Sessiz cevabı adamı tatmin etmişti çünkü kendisini biraz daha sıkı sardığını hissetti. Nabzının hızlı atışı sakinleşti ama kaza ânı aklından hiç çıkmıyordu. Ya kızın korkusunu duyup başını kaldırmasaydı? Ya zamanında yetişip altına almasaydı?

"O kalaslar altından sağ çıkman..."

"Ölüm ile burun buruna gezen birine yaşamı sorgulatamazlar." Adamın sesinin daha önce hiç bu kadar duygulu olduğunu duymamıştı. Onu ve herkesi en çok korkutan adam; Said El Fahd Ehadyan, bir şeyden korkmuştu -hem de onun için. Hafifçe öksürdü. "Bu olaydan kimin sorumlu olduğunu biliyorum..." Sesinin karanlık yanı, kızın içini ürpertti.

"Bunun sadece bir kaza olduğundan eminim..."

Fahd tek kaşını kaldırarak ona baktı ve kızın da kendisiyle aynı şüphelere sahip olduğunu anladı. "Kimsenin beni incitmeye niyeti olmadığından eminim Fahd. Üstelik evde bizden başka kimse kalmıyor tadilattan beri."

"Seni değil..." dedi adam dişlerini sıkarak. "Sorun sen değildin zaten, bu sefer hedef bendim. Kalbim incinecekti..." Bu intikam ölümden daha beterdi.

Fahd sözlerini özenle seçmişti, birilerinin onu öldürmeye teşebbüs ettiğinden emin olmasını sağlamıştı. Pelin bu olayın arkasında o adamın ailesinin olmaması için dua etti. Yoksa Alya ya da Amina intikamını böyle mi alacaktı? Acıdıkları yerden acıtarak mı tatmin olacaktı? Daha önce teşebbüs etmedikleri bir şey değildi, yeniden yapmalarının sakıncasını görmemiş olabilirlerdi. Söz konusu bir cinayet teşebbüsü olunca, her şey değişirdi. Kız dün hizmetçilerden duymuştu, Ömer denen o adamın beyin ölümü gerçekleşmişti. Ona saldırdığında Fahd onu öldüresiye dövmüş ve hastanelik

etmişti, birkaç haftadır hastanedeydi ve sonunda hayat savaşına yenilmişti. Babası intikam için zaman kolluyor olmalıydı. Ya da eşleri?

"Teşekkür ederim," dedi Pelin ona bakarak. "Hayatımı kurtardığın için."

"Bana teşekkür etmene gerek yok. Seni her zaman koruyacağım, bu benim vazifem."

"Beni kendinden koruyamadın..." diye fısıldadı kız üzgünce.

"Özür dilerim," dedi adam, "Benimle sınanmaya devam edeceksin, bu konuda yapabileceğim bir şey yok."

Fahd onu kolunun altına aldı, ellerini beline sarıp, bedenini kendisine çekti. Pelin başını boyun köküne yerleştirdi. Elini de göğsüne koyup parmaklarının ucunda kalbinin ritmini hissetti. Kocaman malikane dolusu insanın içinde yalnız kalmış iki yürekti onlar, birbirlerini anladıkları kadar inatçıydılar da. Belki kaybetmekten belki de kazanmaktan korkuyorlardı. Pelin ona dokunmayı, onunla konuşmayı seviyordu. Bu tanıdık hatlara dokununca, onu sonsuza dek bırakmamak istedi. Son birkaç ayda olanlar yüzünden, bir daha asla böyle hissedemeyeceğini düşünmüştü. Güvende ve mutlu. Hiçbir şey söylemesine gerek yoktu. Gerçekleri göstermek için uğraşmasına gerek yoktu. Kocasının neler hissettiğini anlayabildiğini düşünüyordu çünkü o da kendisiyle aynı şeyleri düşünüyordu.

Düşen bir kiriş, ikisinin de yapamadığını yapmış, onları ayıran duvarı yıkmıştı. Gerçeği örten perdeyi ortadan kaldırmış, duygularını saklamayan gün ışığının altında çıplak bırakmıştı. Onu kaybetmenin inanılmaz korkusunu yaşadıktan sonra, Fahd artık onun kendisi için ne anlama geldiğini kabul edebiliyordu. O nefes almaktan bile daha değerliydi. Pelin onun için yaptıklarının önemini görmüştü, sonunda inadından vazgeçmiş duruyordu. Bir gün ona kendi gelecekti, isteyerek. Bu bekleyişin mükafatı eşsiz olacaktı.

"Seni özledim," dedi Fahd düşüncelerini dile dökerek. Huzursuzluk yüzüne çöken kız yüzüne baktığında, bu sözleri geri almaya niyeti yoktu. "Sana sarılmayı özledim Türk kızı. Nefesinin yüzüme vurmasını özledim. Kötü günler uzun sürmez, yaraların şifalanır, kalbindeki yaralar kapanır, kayıpların yerini başka duygular alır. Unutmayı unutursun. Bırak savaşmayı, eskiyi bırak, yeniyi kabullen. Fırtına ne kadar yıkıcı olursa olsun ardından gökkuşağı açar, bunu unutmamalısın. Seni özledim Pelin, insan sadece..." Sustu.

Sevdiğini mi özlerdi? Pelin kalakaldı. Gözlerinde beklenti vardı, gelecek cevaba etki istiyordu. "Ben de seni." sözleri dudaklarına kadar geldi ama taşmadı. Doğru sözleri bulmaya çalıştı, kafası daha fazla karıştı. Fahd onu anlamıştı. Sımsıkı sarılmıştı. Kız başını yeniden sinesine yasladığında,

dalgın parmaklarını göğsünde dolaştırdı. Her bir dokunuşun onun üzerinde nasıl bir etkisi olduğunu unutmuştu. Elleri kasların üzerinden karnına doğru indi. İşte o anda adamın sertleştiğini görünce irkildi. Önce bocalayıp şaşırdı fakat merak derin bir duyguydu. Cesareti olsa, ellerinin içine alıp parmaklarının arasında canlanmasını hissederdi. Ama sonra ne düşündüğünün farkına varıp dişlerini sıktı. Elini karnından hemen çekti. Yanakları kızardı. Utandı.

"Seni baştan çıkarmak için yapmadım."

Suçlu psikolojisi ne kadar komikti. Panikleyerek doğruldu, yataktan kalkmaya çalıştı. "Dinlenmen için seni yalnı-"

Fahd onu bileğinden sertçe tuttu, yeniden yanına çekti. Acıyla hırıltılı bir nefes verdi. "Burada kal," Sesi sert ve kararlıydı. Kız yüzüne bakamayınca çenesini tuttu, başını kaldırıp gözlerine baktı. "Aklıma sen geliyorsun, saatlerce tek başıma yürüyesim geliyor, sanki yürüdükçe aklımdan uzaklaşacakmışım gibi bir umuda kapılıyorum ama her adımda biraz daha sana yaklaştığımı anlıyorum. Senden kaçarken sana koşuyorum. Senin eşin bir benzerin yok Pelin, kusurların bile kusursuzluğun ahengini taşıyor. Hissettirdiklerinle, yaşattıklarınla, hayal ettirdiklerinle ya da vazgeçirdiklerinle ilksin..." Kız dudaklarını ısırdı utanarak. "Bir insanın her şeyi güzel olur mu?" Güldü. "Seni özlemek bile güzel." Ve dudaklarını dudaklarına götürüp, hafif bir öpücük kondurdu. "Burada kal. Kollarım özlemiş ağırlığını. Sana ihtiyacım var."

Tüm hücrelerine hükmeden bu sesle kız titredi. "Dinlenmen gerek."

"Senin varlığın dinlendiriyor, yokluğunda huzursuzluğumu arttırıyor." Kararsız kızın gözlerine yumuşak ve net bir şekilde baktı. "Ucunda sen olduğunda bende böyle kararsızım, uyuyup rüyama mı alsam seni, uyanıp kollarıma mı, düş kurup hayallerime mi misafir etsem, bilemiyorum..." Pelin gözlerini kaçırdı ama Fahd yüzünü kendine çevirmekte ve gözlerine bakmakta ısrardaydı. "Sarılmayacak mısın?" Soluğu teninde raks ederken yeniden öptü. "Öpüşmeyi bile özlettin..."

Kız bu isteği kalbinin derinliklerinde hissetti. Fahd ondan sonsuza dek ayırabilecek kazayı ve ayrı geçirdiği o aptal günleri unutmak istiyordu. Müsaade etti, dudaklarına uzanmasına izin verdi. Unutturmak istiyordu. Dudaklarını aralayan dilini içeri sokup, uzun ve tahrik edici bir şekilde öptü. Ardından durdu. Hâlâ ona karşılık vermeyen Pelin nefes nefeseydi. Elleri titriyor, bedeni kaskatı kesilmişti.

"Bu adil bir dövüş değil."

"Hak ettiğin bu, hile yapıyorsun." Hâlâ sivriydi dili, sözleri zeytinyağı gibiydi.

Fahd gülümsedi. "Kalbimle oynuyorsun Türk kızı, biliyorsun bugün çok hırpalandı." Kız ona dikkatle bakınca ajitasyon yaptı. "Ben yaralı bir adamım... Çok uzun zaman oldu seni kollarıma almayalı."

"Beş gün oldu sadece..."

Günleri saydığı için adam bıyık altından sinsice sırıttı. "Sana da neredeyse beş sene gibi gelmedi mi?"

Pelin, bu sefer sesli güldü. Adam onu bir kez daha öptü ve elini sırtından kaydırıp kalçasına yerleştirdi. Ardından onu bedeninin üzerine doğru bastırdı. "Benimle ilgilenmelisin, doktora söz verdin." Fahd bu sözleri belirtirken o kadar ağırbaşlı görünüyordu ki, Pelin gülmeye başladı. "Seni ilgiyle parçalayabilirim."

Fahd sırıttı, yüzüne düşen perçemlerini kulağının arkasına sıkıştırdı. "Bence sevişmek en mükemmel parçalanmadır... Sana dokunduğum zaman zerrem bile yerinden ayrılıyor. Sana da göstereme izin vermelisin."

Aslında, bu kızın uzun zamandır deli gibi ihtiyaç duyduğu şeydi. Ona teslim olmak ama teslim olduğunda parçalanan sadece kalbi ve ruhu olmayacaktı, geleceği de bir daha tamir edilemeyecekti. Onun kollarında olmadan, tam anlamıyla güvende hissedemeyecekti ama bunu yapmak kabullenmekti. Pelin ciddi görünmeye çalıştı. "Dinlen artık..."

Adam kaşını kaldırdı. "Yanımda yatacaksın, sarılmadan dinlenemiyorum."

"Yalancı..."

"Uyuyamıyorum da."

"Ne zamandan beri?"

"Sen kollarımda olmadığından beri..."

Kız da aynı şeyleri hissediyordu, uyuyamıyordu, yiyemiyordu, düşünemiyordu. "Yaralısın..."

"O zaman bana acımalısın, göğsünde uyumalıyım, kollarında dinlenmeliyim."

"Rahat durman gerek." Amacı farklı sözlerinin gittiği yer çok farklıydı Adamın dudaklarında yaramaz bir gülümseme belirdi. "Elimden gelenin en iyisini yaparım."

Sözlerini nereye çektiğini görünce kızardı. "Uyurken sana zarar verebilirim..."

"Kuş kadarsın," diye söylendi masum bir şekilde adam. "Keşke üstümde kanat açsan, bu beni öldürmez ancak hayata döndürür."

Tüm kan yüzüne pompalanan Pelin göğsüne vurdu. Adamın gözlerindeki çocuksu ışıltı, masum gibi görünmeye çalışan ifadesini yalanlıyordu

"Söz veriyorum, uslu olacağım."

Pelin onun her zaman otoritesini ve sert ifadesini görünce, ne kadar genç olduğunu bazen unutuyordu. Katı bir acıyla sertleşen dış görünüşü otuz üç yaşından, çok daha büyük gösteriyordu ama o hem yaşını gösteriyor hem de yaşından olgun halleriyle mükemmel duruyordu. Yüzünün sert erkeksi hatları, şakalaşmalarının ardında yumuşamıştı. Öyle içten gülümsüyordu ki, gülümsediği zaman gözlerinin kenarındaki çizgiler eşsiz bir çizgi sanatıydı. Bu gülümsemenin etkisi yıkıcıydı. Fahd onun nefesini kesiyordu. Pelin ayağa kalkıp perdeyi çekti. Ona doğru attığı her adımı izleyen gözlerini üzerinde hissedebiliyordu. Yanına gelince durdu.

"Uyumak için henüz çok erken..."

"Uyumayız o zaman..."

"Uslu duracağına söz vermiştin." diye huzursuzlandı kız.

"Tamam, söz," Gözlerini üzerinde dolaştırdı. "Böyle mi yatacaksın?"

"Bikini giyecek halim yok ya..."

"Bence sana aldığım şu gecelik..." ve sözleri kafasına yediği yastıkla yarıda kesildi. "Şansımı denemek istemiştim."

"Bence fazla zorlama, minnetim her an aklımdan çıkabilir."

"En azından üzerini çıkar..." Kız dişlerini sıkınca, "Yani pijama giyinmelisin, birkaç saat sonra zaten yatacaksın." Yakışıklı yüzündeki koca bir gülümsemeyle arkasındaki yastığa yaslandı. Pelin gözlerini kıstı. "Toz içindesin, ben de öyleyim. Hatta duş alabiliriz..."

"Öyle mi?"

Fahd ciddi bir şekilde başını salladı. "Banyo yaptıracak mısın?"

"Hayır tabiî ki," diye çıkıştı, ardından hin bir düşünceyle değiştirdi fikrini. "Evet, öldüğün zaman... İmamla birlikte pamuk tıkayacağım... canına..." Dolaptan pijama takımını aldı.

"Seni kendi ellerimle soymak isterdim."

"Buna izin vereceğimi de nereden çıkardın?"

"Doğru, ellerimi sana uzattığım an geri çekmem imkânsız."

"Tamam..." dedi kız pijama takımı alarak banyoya yöneldiğinde. "Bu oyun fazla uzadı. Hastalığını bil ve sus, sabrımı sınama."

"Burada giyin."

"Olur, başka arzun?"

"Yok... En azından seni izlememe izin vermelisin. Hayatını kurtardım sonuçta."

"Kafanı kırmama izin verdiğin gün, bugün olmasın, şansını zorlama." Ciddiydi. Ama sonra bir anda banyoya gitmekten vazgeçti. Şeytanlar

dürtmüştü işte, bazen onun nasıl bir zekâya ya da hırçınlığa sahip olduğunu adam asla çözemeyecekti. Ona baktı, adam soran gözlerle ona bakıyordu. "Söz verebilir misin?"

"Ne sözü..."

"Sana izin vermediğim sürece bana dokunmayacaksın."

"Asla..."

Üzerindeki elbisesinin fermuarını açtı, kollarından çıkardı ve yere bıraktı. Kızın üzerinde sadece iç çamaşırı kalsa da oda giderek ısınıyor gibiydi ve tenine yayılan kızılı hissedebiliyordu. Yere bıraktığı her bir parçayla birlikte, adamın nefesinin hızlandığını ve için için yanan gözlerini kendisinden ayırmadığını fark ediyordu. Arkasında olsa bile, tahrik olduğu açıktı. Ayaklarının dibine düşmesini sağladı son kumaşın da. Omzunun üzerinden arkaya bakınca, onun, kalçalarını ve bacaklarını açlıkla izlerken yakaladı. Üzerine hemen pijamasını geçirerek, bu zevki ondan almanın keyfini yaşadı.

Kuru dudaklarını ıslatan adam, "Bu kumaşlardan nefret ediyorum..." diye homurdandı.

"Ben de..." dedi kız kıkırdayarak, "senin yanında bir işe yaramıyorlar."

"Bu odanın sınırlarında seni görmeme izin vermelisin, bu senin suçun." Sesindeki çocuksu tını da uyum da yok olmuştu. "Bence iç çamaşırlarını da çıkarmalısın, hava çok sıcak."

Ona kafa atacak gibi dönen Pelin, üzerini giymek için hamle yaptı, yanakları yanıyordu. Utanıyordu ama bunun onun da hoşuna gitmediğini söyleyemezdi. Her hareketinin izlendiğini bildiği zaman, bir erkeğin önünde soyunmak çok tahrik edici olabiliyordu. Fahd'ın hafifçe küfretmesi üzerine, kız kadınsı gücünün tadını çıkarıp meleksi gülümsemesine engel oldu. Pijamasını giyip yatağın kenarına yaslanırken, adam derin bir nefes aldı. Neler düşündüğünü bildiğinden, bedeni terliyordu. Kendisini orada görmeyi ne kadar çok istediğini biliyordu. Bakışları ateşliydi. Karanlığın içindeki meşaleler yanıyordu.

"Çıkar üzerini," dedi hırsla. Gerçeklerle yüzleşen kız başını olumsuz anlamda salladı, bakışlarının göğüslerinde, karnında, kalçasında ve sonra bacaklarında dolaştığını gördü. "Beni delirtecek misin?"

Dişlerini sıkıyordu. Onun hayran bakışları altında kendini gerçekten güzel hissediyordu. Adam bakışlarını bacaklarının arasına çevirdi, kız bedenine dokunulmuş gibi ürperdi. İkisinin de birbirine olan ihtiyacı tamamen ilkeldi. Yanına gitti. Dizini yatağa çıkarınca, bedenleri hafiften sarsıldı. Uzandı yanına, adam kollarını açtı. Kız başını göğsüne koydu, yanağı tenin-de şekil alırken, elini karnında gezdirdi. "Ninni söylememi de ister misin?"

diye sordu, adam onu kolları arasına hapsedip saçlarına burnunu daldırdı.

"Kalp atışların ninni gibi. Burada olmalısın," dedi yorgun bir sesle. Doktorun verdiği iğne onu uyuşturmaya başlamış gibiydi. Kısa zaman sonra sesi kesildi. Gözkapakları kapanmaktaydı. Pelin arkasındaki ritmik nefesleri duyunca, gevşedi, uyumuştu. İlk defa ondan evvel uyumuştu. Karnında duran elinin üzerinde gezen parmaklarına bakarken, parmağında duran dövmeye kaşlarını çattı. Kaç defa onları okumak istemişti ama yazı o kadar ufaktı ki okumak için mercek lazımdı. Elini kaldırıp göz hizasına getirdi, gözlerini kısarak yazıyı okumaya çalıştı.

لَا تَحْزَنْ

Üzülme!

Pelin bu kelimenin tamamını biliyordu, okumuştu kitaplarda. 'La Tahzen İnnallahe Meana[8]' ve Aişe sık sık ona bunu tekrarlıyordu. Çok mu üzülmüştü? Çok mu üzmüşlerdi ki onu kendi tesellisini kendi işaret parmağında taşıyordu? Kalbi ne kadar kırılgandı aslında, o kalın duvarların, dikenli zırhların arkasına sakladığı sıcak yüreği ne kadar narindi. Saklamasının tek sebebi üzülmekten, acımaktan korkması mıydı? Kalpsiz, değildi. Öyle sanılmasını istemişti. Ona doğru döndü, kolları arasında korkularıyla yüzleştiği an bir telaş sardı yüreğini. Gerçeklere bakmak ne kadar zordu. Yüzünü seyrederek saatleri geçirdi, Fahd ağrı içinde inleyerek diğer tarafına döndü. Şimdi sırtı genç kıza dönüktü. Pelin yutkunarak sırtındaki morluklara bakarken artık okumayı çözdüğü yazıya kaydı gözleri. Vav harfini sadece Allah'a ibadet etmek için eğildiğini, Elif'in ise dik durmanın temsili olduğunu birçok Arap motifinden öğrenmişti ama bu yazı... ***Sağıra sözünü, köre yüzünü süsleme,*** yazıyordu. Ne yaşamıştı bu adam? Ne yaşatmışlardı ki kendini uyaran yazıları bedenine işleyerek acılarını unutmamakla tüm ömrünü cezalandırmıştı. Pelin'in eli kalktı, Fahd inleyerek tekrar döndü, huzursuz bir uyku içindeydi belli ki ağrısı sandığından fazlaydı. Yüzü yine buruşunca acıyla, titreyen parmaklarını yanağında dolaştırarak ona sakinleştirici sözler fısıldadı ve sonunda onun da gözleri kapanmaya başladı. Akşam erken yattığı için sabah erken uyandı. Fahd ondan daha erken uyanmıştı. Odada değildi, kâhyaya yerini sorduğunda, onun çoktan çıktığını belirtmişti.

Hain adam, dün üzerinden tır geçmişti, bugün kendi bildiğini okumayı seçmişti.

Hasta haliyle yerinde duramamıştı, gitmişti. Kızın içindeki ses uyarıyordu, onun bu olayın arkasındaki kişilerin yakasına yapışmaya gittiğini biliyordu. Gün boyu merakla bekledi ne kendi geldi ne de bir haber aldı. En azından nezaketen çalışanlarla iyi olduğu haberini salabilirdi. Akşam

8 Üzülme! Allah bizimle.

geldiğinde suratını astı, tek kelime etmeden yatağa girip huysuz bir homurdanmayla yattı. Adam yatağa girip onu kolları arasına alana kadar da huzursuzluğunu üzerinden almadı, ta ki Fahd ona sataşıp kendine getirene kadar. Bu sabah yataktan kaçmadan evvel yakalamış, tüm itirazlarına rağmen elinde bir hap bir kremle peşinde dolaşmıştı. Fahd kaçarcasına üstünü giymeye çalışınca da kaşlarını çatarak ellerini beline koyup horozlanmıştı.

"Olduğun yerde kal, yoksa sonu kötü bitecek." Kapının önünde donup kalan adam ona dönerek tek kaşını kaldırdığında, onu dişlerini sıkarken bulmuştu. Fahd duruşuyla ona meydan okuyunca, "Tam da merhem sürmeye hazırlanıyordum yarana, nasip." dedi arkasını dönerken. İçinden kıs kıs gülüyordu. Kız komodine yaklaşmadan adam üzerindeki kıyafeti kapının önüne savurmuş yatağa uzanmıştı bile. Pelin başını kaldırdı, gülümsemesini bastırarak, "İlacını iç önce," diyerek suyu ve ilacı uzattı. Adam istekle içti. Merhemi elinde sallayarak yatağın başına geldi, Fahd beklentiye yenildi ve Pelin, "Aişe içeri gelir misin, efendinin yardımına ihtiyacı var." diye seslendi. Fahd ağzının içinde küfrederken Aişe telaşla içeri girdi, Fahd yataktan öfkeyle kalkarken Pelin ona dil çıkarak banyoya gidip kapıyı kapamıştı.

Fahd şaşkın bakışlı Aişe'ye baktı, Pelin'in az evvel kızın eline tutuşturduğu merheme baktı. Aişe yanına gelince elinden kaparak, "Sen git işinin başına ben hallederim." diyerek sinirle banyonun kapısına baktı. Bu kız onu böyle parmağında oynatmaya nasıl cüret ederdi. Merhemi yere fırlatıp bir köşeye savurduğu kıyafetini alarak odadan çıktı. Aişe bir çarpılarak kapanan kapıya bir de banyodan gelen su sesine karışmış kahkahaya afalladı. Başını iki sallayarak odadan çıktı.

O çıktıktan sonra odaya gelen hizmetliler genç kızı salona çağırdı, evin hanımlarının önemli bir meseleyi görüşeceğini belirtmişti. Pelin yine kafalarında ne gibi tilkilerin döndüğünü merak ederek birkaç dakikaya geleceğini belirtti. Dediği gibi birkaç dakika sonra oradaydı. Alya ve Amina karşılıklı oturmuş çay içmekteydi. Genç kızı görünce ayaklandılar. Pelin başını dikleştirerek hükmeden bir ifade sergiledi, buna sinirlenen kadınlar ayaklandı. "Sorun nedir?" diye sordu merakla.

"Bu iş çok uzadı." dedi Amina başını dikleştirerek.

"Hangi iş?" diye sordu kız.

"Buradan gidişin."

"Ah şu mesele." Dudaklarını tuhaf bir hale soktu. "Buradan gitmemi istiyorsanız, aileme haber verin."

Kadın öfkeden kızardı. "Bunu yapamayacağımızı biliyorsun, buradan gitmeyi ancak sen yapabilirsin. Kocama umut vermekten vazgeçerek."

Bu sözlerdeki aşağılama tüyler ürperticiydi ve mide bulandırıyordu.

Onlarla bu meseleleri konuştuğuna inanamıyordu. "Kimseye umut verdiğim yok, bu evlilik kabullendiğim değil mecbur edildiğim bir dayatma. Madem bu kadar rahatsız oluyorsunuz benden, madem istemiyorsunuz beni, o zaman yardımcı olun gideyim. Kimsenin yuvasını yıkmaya gelmedim. Kimsenin hayalinde de gözüm yok. İlk günden beri hiç saklamadım, ben aileme, evime gitmek istiyorum, siz de benim buradan uzaklaşmamı istiyorsunuz. Niyet aynı madem, neden çözüm üretmiyoruz?"

"Bizi böyle kandıramazsın. Gitmek isteseydin giderdin. Resmi nikahlı karısı olacağını sanıyorsan yanılıyorsun. Senin yerine de gelecek elbet biri, kız doğurma lanetiyle sen de taçlanacaksın. Erkek doğuramadığın gün Fahd sıkılacak senden, zamanla bizim gibi olacaksın."

"Kocanı seviyor musun Amine?" diye sordu Pelin dik bakışlarıyla, sesi buzdan ok, gözleri iki deli fırtınaydı.

"O benim kocam," diye yuvarlak bir cevap verdi. Kız beklentiyle durunca, "elbette seviyorum, o da beni sever. Sen gelmeden önce gözdesi bendim."

"Ne istiyorsun tam olarak benden, yardım etmeyeceksen sana neden yardım edip onun öfkesini üzerime çekeyim. Deli miyim?"

Amina ağzını açtığı an içeri giren orta boylu toplu kadın Arapça olarak, "Hanımım, bir adam geldi." dedi bakışlarını ürkekçe Peline çevirerek. "Onu görmek istiyor."

Bu beklediği bir şey değildi. Yer ayaklarından kaydı, dünya durdu sanki de soluk alamadı. Amina başını geriye atarak, "Gönder gelsin, kimmiş bakalım onu görmek isteyen." dediğinde heyecandan nefesini tutarak, geleni görmek için yönünü kapıya çevirdi. Sert zeminde çıkan tıpırtıyla soluğunu tuttu. Kapının girişinde üzerinde siyah bir savb ile onu gördü.

"Amir," diye fısıldadı.

Genç adam şaşkın bir mutluluk içinde donup kaldı. Pelin ellerini ağzına yaslayarak hıçkırıklarını durdurmaya çalışırken, yanaklarına yaşlar sıralanıyordu. Amir yaşıyordu, karşısındaydı ve ona özlemle bakıyordu. Adam onu merak ve belirsiz bir endişeyle süzdü. İyi olduğunu görünce şükretti. Ayakları ne ara cana geldi, bedeni ne ara yerinden fırladı bilmiyordu. Üzerine atılan kadının şaşkınlığıyla donup kaldı adam. Bu görseli mutlulukla ayıplayan, kınayan sözleri sarf eden Alya ve Amina'ya rağmen, Pelin hıçkırıklar içinde boynuna sarıldığı adama, "Yaşıyorsun," diye fısıldıyordu. Kaç gece isyan etmişti doğan güneşe ve kaç gece dua etmişti ölmesin diye, sonra umudu da kesilmişti çaresiz de.

Kısa bir kasılmanın ardından Amir kollarını gövdesine sardı, yüzünü kızın boyun köküne yaslayarak ipek saçlarının kokusunu içine çekti. "İyi misin?" diye sordu merakla. "İyi olman için hep dua ettim."

Pelin geriye çekilerek titreyen elleriyle adamın soğuk ellerini tuttu, gözlerinin içine bakarak başını salladı. "Yaşıyorsun, öldün sandım." Elinden çekerek onu koltukların olduğu alana götürürken, Pelin'i yabancı bir adamla bu kadar samimi olarak gören çalışanlar ve diğerleri kısacık bir bocalamış ne yapacaklarını bilememişti. Alya itiraz ederek başlarına taş yağacağını savunuyor, Amina hizmetlilere durumu anlatıp kızı aşağılayarak küçük düşürme telaşına yenilmişti. Ayıplama, kınama, söylenme, hiçbirine kulak asmadı Pelin. Uzun zaman sonra geçmişinden birini görmenin mutluluğu paha biçilemezdi.

"Nasıl öğrendin burada olduğumu? Nasıl buldun beni? Amir iyi misin? Ben çok korktum sana bir şey oldu diye."

"İyiyim," dedi adam etrafa bakarak. "Bir kadın aradı, burada olduğunu ve beni beklediğini söyledi."

Pelin'in elleri adamın ellerinden kaydı. Garip bir ifadeyle, "Ki... Kim aradı?" diye sordu. Bakışları kısacık bir an Alya ve Amina'ya kaydı. Adam omzunu sarstı. Lafı değiştirmek için tekrar, "Seni çok iyi gördüm," derken inceledi. Üzerinde mütevazi kesim beyaz keten bir elbise olmasına rağmen kıvır kıvır omuzlarında dans eden saçları özgürlüğünü kutluyordu. Asiliği yerli yerindeydi, ondaki bu dizginlenemez zarafeti hiçbir emir törpüleyememişti. Ona iyi bakmışlardı. Gözlerindeki parlaklık yoktu belki, ifadesi de yaşından çok daha olgun bir tavra yenilmişti ama olsun, sesi, duruşu, gülüşü hâlâ aynıydı. Değişmemişti. Yanlarına korkuyla gelen ve kızı uyarmaya çalışan Aişe dehşete kapılmıştı. Hanımın bir erkekle bu kadar samimi ve sıkı fıkı olmasından çekiniyor, efendisinin örtünmeden bir adamla görüştüğü için onu cezalandırmasından korkuyordu. Aişe uyararak Pelin bakarken, Amir, "Seni almaya geldim, hazırsan çıkalım." dedi. Aişe ve Pelin aynı anda donup kaldı.

"Efendimizin izni yoktur." diye öne atıldı.

"Anlamadım." dedi Pelin, cidden anlamamıştı.

"Telefondaki kadın, hazırlandığını ve beni beklediğini söyledi."

Pelin ilk heyecanı atlatmıştı, bir şeyler yerli yerine oturmuyordu. Konuşmalar, sözler eksik ve yavandı. Madem Amir bir telefon kadar uzağındaydı, o zaman neden şimdi geliyordu? Madem yaşadığını biliyordu, neden bu kadar geç kalmıştı? Bu işte bir sorun vardı. Bakışlarını kaldırıp, düşünürken çay tepsisinin üzerindeki bardaklara dikkat kesildi. Neden bekliyordu, neden hâlâ duruyordu? Bakışları tekrar Amir'e kaydı.

"Burada olduğumu biliyor muydun?"

Eğer biliyor olsaydı, çoktan buradan uzaklara gitmiş, hazır yapabiliyorken onu ailesine ulaştırmış olmaz mıydı? Yine de güvenini korumak

zorunda kalma ihtimaline karşılık dikkatle cevabı bekledi. Bu gelişi ve iyiliği için yüzüne teskin edici bir gülümseme yapıştırdı.

"Telefonla öğrendim dedim ya," dedi tereddütle, kızın bununla yatışmasını ummuştu.

Amina kaşlarını çatan bir ifadeyle yanlarına geldi, ellerini beline yaslayarak, "Bu adam kim, eve aşıklarını mı getiriyorsun artık? Said bunu duyunca tüm kemiklerini kıracak, seni kurtlara yem yapacak." diye başladı konuşmaya. O sırada araya giren Alya gülümseyen bir ifadeyle, "Buyurun söyle oturun," derken Amire, kumasına dirsek atıp susturmuştu.

"Hayır, hayır," dedi Pelin onu engellemek için aceleyle, adamın bir an evvel buradan gitmesi lazımdı, yoksa Fahd ona zarar verebilirdi. Belli ki biri onlara komplo kurmuştu. Birileri çoktan kocasına haber uçurmuş olabilirdi, bu tuzağa düşmeyecekti.

"Ben iyiyim Amir, gitsen iyi olur."

"Pelin," Ses tonu, yalan söylediğini bildiğini gösteriyordu.

"Gerçekten," dedi kaçamak bir şekilde, ellerini bükerken parmaklarını birbirine geçirdi.

"Bana anlatmadığın bir şey mi var Pelin?"

Kız iç çekerek ona ne kadarını anlatması gerektiğini düşündü. Burada kalma sırrını saklamazsa onun başını da derde sokabilirdi. Belki hikâyenin sadece bir kısmını anlatabilirdi?

"Burada kalman iyi olmaz, Fahd iyi bir misafirperver değildir."

Amir gür kaşlarından birini kaldırdı. Kız dudaklarını sıkıca birbirine bastırdı. Bu konuşmadan kurtulmak için bakışlarını kaçırdı. Aklına gelen şeyle adama yaklaştı. "Senden tek bir ricam var, lütfen aileme haber ver. Burada olduğumu bilsinler."

"Ailenin hâlâ haberi yok mu?"

Pelin tokat yemiş gibi irkildi, adam yanlış bir cümle kurduğunu anlayarak dudaklarını birbirine sımsıkı kapadı ama Pelin gerçeği duymuştu. Onun burada olduğunu biliyordu. Onca zaman burada hapis kaldığını, acıları göğüslediğini ve belki de bir köle olarak satıldığını biliyordu ve onca zaman onu kurtarmak için parmağını bile kıpırdatmamıştı. Şaşkın ve korku içinde bir adım geriledi.

"Pelin."

Fahd'ın sert sesi odanın karşısından çınlayınca, genç kız korkuyla sıçradı. Arkasını dönünce onun kapı eşiğinde dikildiğini gördü, duruşu da sesi kadar katıydı. Adını seslense de bakışları Amire odaklanmıştı. İşte bu beklediği sondu, biri bilinçli olarak başını yakmaya çalışmıştı ve neredeyse

başarmıştı. Suçluluk içine diken gibi batsa da Pelin ikisine de kaşlarını çattı. Yanlış bir şey yapmamıştı, ona ihanet etmemişti, o zaman neden bu kadar sakin duruyor ve sinirlerini kendisi yerine adama veriyordu? Sadece en büyük tehlike içinde olan kişi oyken, neden şimdi Amir'e odaklanıyordu?

Bakışlarını tekrar Amir'e çevirdi ve onun gözlerinin nasıl kısıldığını, yüzünün aniden nasıl kızardığını fark etti. Tanışıyorlardı, birbirlerini tanıyorlardı.

"Said," dedi Amir saygılı bir sesle, ondan çekindiği her halinden belliydi. Bu nasıl bir karmaşaydı, Pelin elini alnına yerleştirdi. Teni terli ve sıcaktı. Nefesi de sığ ve hızlı bir hal alırken göğsü alçalıp yükseliyordu. Pelin dikkatini tekrar eşiğe çekti. Fahd'ın yanında duran Aıman'ın eli kılıcına gitmişi tetikteydi. Neler oluyordu?

"Burada ne işin var?"

Amir açıklama ihtiyacı ile, "Telefon geldi... Ben sadece..."

"Sus," diye emretti Fahd. "Geri bas."

Amir Pelin ile arasına mesafe koyarken, kız ona boş bir şekilde baktı, zihni gördükleriyle duyduklarını algılarına işleme mücadelesi veriyordu.

"Kim aradı seni?" dedi Fahd tükürür gibi.

Kızın bakışları Fahd'ın kendine dönen ve sessiz ithamıyla kararan gözlerinde son buldu. Başını iki yana sallarken Amir, "O değil, başkası aradı ama kim olduğunu bilmiyorum. Sadece..."

Fahd ona sivrisineği yakalayan bir örümcek gibi iğrenerek bakıyordu. Amir ona doğru ilerlemeye başladı ve sadece Aıman kılıcının kabzasını tutunca durdu.

"Bu da ne demek oluyor?" Kız sonunda kafayı sıyıracaktı. Burada neyin döndüğünden tam olarak emin değildi ama Fahd Amir'i boğazlamak istiyordu. Hiçbir şey mantıklı değildi.

"Pelin," diye bağırdı Fahd, korkusuyla yüzleşiyordu. Karısı sevdiği adamla karşı karşıyaydı. Hayır sevmemişti Pelin, öyle olduğunu sanmıştı şimdi kafasını bu şekilde bulandırıp mantığını ekarte etmeyecekti. Fahd ağzını açtığında yeniden, ürkek halde Amir'e bakan kız sıçradı. "Buraya gel!" Kükreme sesi salonu inletti. "Bana gel Pelin, şimdi."

"Neden?" diye fısıldadı Pelin şaşkın bir hezeyanla. "Neden birbirinizi tanıyormuş gibi bakıyorsunuz? Adınızı nereden biliyorsunuz? Amir sen... Sen..." Kız aklını toparlayıp mantıklı bir cümle kuramıyordu. Tam ağzını açmıştı ki, sözcükleri hemen dibine gelen bir ayak sürümesiyle boğuldu. Yana dönmeye yeltendi ama Amir daha erken davranmıştı. Kıza uzanırken Pelin'in hesapsız ve ani dönüşü onu engelledi. Adam onu yakaladı, sert bir

şekilde kolunu arkasına dolandırıp kızın şaşkınlığından yararlanarak diğer kolunu belinin arkasına sardı.

"Amir," diye gürledi Fahd. "Bırak."

"Amir? Neden?" dedi Pelin hayal kırıklığı içinde, onunla uzun iki sene birlikte geçirmişti. Acı tatlı bir sürü anısı vardı. Bu ihaneti kalbini acıttı. "Neden?"

"Burada çağırıldım ben. Senin ondan sıkıldığını ve götürmem gerektiğini söyledi arayan. Ben yanlış bir şey yapmadım." dedi telaşla, korkusu sesine yanmıştı. "Üstelik onu benden alan sizdiniz, zorla aldınız." Tutuşu acı verici bir şekilde sıkılaşırken, kızı kendine daha fazla çekti. Fahd öfkeyle öne doğru gelince, "Geri çekil!" diye homurdandı. Pelin sol tarafına, kaburgalarının altına, sert bir cismin yaslandığını idrak ettiğinde soluğu kesildi. Gözleri Amir'in eline kayınca, bir bıçağın yanına yaslandığını gördü. Aptal gibi bıçağa bakakaldı. Hizmetliler korku içinde çığlık atıp bağırmaya başlayınca Aıman sert bir uyarıyla onları susturdu. Herkes duvarın dibine sinmiş onları izliyordu.

"Amir ne diyorsun sen?" dedi Pelin canı acıyarak.

Amir Fahd da baktı, gözlerinde intikam vardı. "O gece olanları anlatacak mısın?" diye sordu Fahd'a. Ne demek o gece olanları anlatması? O gece Fahd bir tesadüf sonucu orada değil miydi? Kafası karışan kız kaburgalarına batan keskin ağrıya yöneltti düşüncelerini, kesinlikle ölümcül olduğunu gösteriyor olsa da bu can almak için değil can kurtarmak için yapılan bir eylemdi.

"Zorla aldınız onu benden, öldüresiye dövdünüz. Mecbur bıraktınız."

"Sen ona sahip çıkamadın." diye hırladı Fahd. "Şimdi bırak onu."

"Ben onu sakındım, vermemek için direndim. O adam, Cabbar denen şerefsiz kendime geldiğimde onu çoktan satışa çıkarmıştı. Sırf hırsından, ona hayır dediğim için canımı yakmaya kalktı. Yaktı da onu benden aldı."

"Amir," diye inledi Pelin, dünyası dönmeyi bıraktı, her şey yavaşlamış gibiydi, genelde hızlı olan zihni aniden olan biteni kavramaktan uzaklaşıyordu. "Senin suçun değildi." dedi kısık sesle. "Karşı koyamazdın, çok güçlülerdi."

"Benim suçumdu, seni oraya götürmemeliydim Pelin, bunu yapmamalıydım. Onların ne kadar ete aç olduklarını, her kadını kendilerine istediklerini bilmeliydim." Kızın vücudunda yukarı hareket etti bıçak, ta ki Amir onun sırtını kendisine yaslayıp kolunu göğsüne dolayana ve elindeki bıçağı kızın boğazına sıkıca yaslayana dek. "Bu sefer onu burada bırakmayacağım, eğer öleceksek birlikte öleceğiz. Said el Fahd Ehadyan ya bize izin ver ya da ben önce onu, sonra kendimi öldüreyim."

Gözü dönmüştü, delirmişti. "Soyunu temizlerim ona bir şey olursa."

Amir umursamadı. Kızı çekiştirip iteleyerek kapılara doğru kendisiyle beraber sürükledi.

"Amir buradan çıkamazsın, izin vermezler. Çok kalabalıklar, lütfen deliliği bırak."

"Buradan zaten çıkamayacağım, seninle ya da sensiz. Said beni sağ bırakır mı sanıyorsun?" Sesini ele geçirmiş olan tiz çatlaklara solukları sıkışıyordu. Onun öldüğünü sanarak işkencelerin en kötüsünü çekmişti, şimdi yine aynı şeyleri yaşamak istemiyordu. Düşünceler, anılar aklında dört dönüyordu. Gözleri ifadesi sertleşen kocasına döndü. "Bırak gitsin Fahd, görmüyor musun korkuyor." Adamdan hiç ses çıkmadı. Kızın içi acıdı, kalbi olaya dâhil olduğunda, hafızası kesinliğini yitirdi. Ne diyeceğini, nasıl çıkar yol arayacağını bilemedi. "Amir bırak ikna edeyim onu." Bunu söylerken bile olacakları biliyordu. Fahd onu yaşatmayacağına yemin etmiş bir ifadeyle bakıyordu. Amirin baskısı kısa bir an azaldı Kız sağ kolundaki titremeyi hissedebiliyor, sürüklerken bir tarafındaki zayıflığı fark edebiliyordu.

"Sana ne yaptılar?" diye sordu acıyla, bu aksaklıklar önceden yoktu.

Amir üzgün bir sesle, "Tüm kemiklerim kırılana kadar dövdüler, sonra da ölüme terk ettiler. İstesem de seni kurtaramazdım ama şimdi gücümü kazandım. Seni götürüp hatamı telafi edebilirim."

Nasıl bu kadar saf olabilirdi? Buradan çıkışı yoktu, görmüyor muydu? Hem ilişkilerinin üzerinden çok fazla olumsuzluk akmıştı, eskisi gibi olacaklarını sanmıyordu. Hatta emindi. Ne acıydı bir zamanlar âşık olduğunu sandığı kişiyi sadece sevmişti, hoşlanmıştı ve bunu çok acı bir tecrübeyle keşfetmişti. Pelin gözlerini kapının önüne yığılan korumalara dikti. Amir onu yarı yola kadar sürüklemeyi başarmıştı ama kapının girişi ve bahçenin içinin korumalarla dolu olduğunu bilmek için öngörülü olmaya gerek yoktu. Büyüyen panik içine işleyince göğsü daraldı. Amir buraya elini kolunu sallayarak gelecek kadar aptal olabilir miydi? Ne yapmak niyetindeydi? Bir planının olması mümkün değildi, her şey çok hızlı gerçekleşmişti. Bir çıkar yol bile düşünecek zamanları olmadığından, onu rehin alarak son kozunu kullanmıştı. Bu da onu daha çaresiz ve daha korkak yapardı.

"Amir bırak karımı, bu dünyada gidebileceğin bir yer yok. Fare deliğine girsen bulur, koparırım boynunu."

Kocasının sesi kızın sakinliğini delip geçti. Sözleri çok sakin, rahat geliyor olabilirdi ama gözlerinde kaynayan cehennem yakıcıydı ve zincirlerinden boşalmayı beklemekteydi. Gözlerine bakmaya ürkmüştü, duygularının üzerindeki yetkisinden yoruldu, kırılgan kontrolünü kaybetmekten korkuyordu.

"Neden başkasının hayalini çalıyorsunuz? Neden alamayınca zorluyorsunuz? Prenssiniz diye kendinizi Allah mı sandınız? Onu seviyordum, kıymet veriyordum, evlenecektik biz. Ama siz, zorla almayı kendinize hak görüyorsunuz."

Fahd tek kelime etmedi, rahat görünse de Pelin ruh halinin tam tersi olduğunu görebiliyordu. Bakışlarını bir an için Amir'den koparıp Aıman'la göz teması kurdu. Kız bundan korktu, ona emir vermek için fark edilmesi zor bir şekilde başını sallamıştı. İşte bu iyi olmamıştı. Metaneti ve gücü bacaklarından çekildi. Fahd az evvel Amir'in ölüm fermanını imzalamıştı.

"Onu sevmiyorsun bile, istediğin bir bedendi, onu da aldın. Her hali kabulüm, bırak gidelim."

Pelin Fahd'a baktı, adam başını geriye atmış meydan okuyordu. Amir bir an soluksuz kaldı ardından küfretti. "Onu seviyorsun." Sessiz kalan Fahd'ın gözleri parladı, yüz hatlarını kontrol etmesinde yetersiz kalan öfkesiyle mücadele ederken, sabit kalan gözlerinde evren yandı. Aşk bu kadar sıcak mıydı? Fahd'ın onu korumak, kollamak ve mutlu etmek için her şeyi feda edeceğini o anda anladı.

Amir plan değiştirdi, "Eğer sevdiğin kadının yaşamasını istiyorsan Said, dediklerimi aynen yapacaksın." diye devam etti sözlerine, şimdi neredeyse sohbet eder gibiydi. Bir adım daha atınca sendeledi, belli ki hâlâ iyileşememişti ve bu da dengesinin zayıfladığına dair endişe verici bir işaretti. "Kapıları boşaltın, Pelin'i beraberimde götürüyorum. Güvenle uzaklaştığımda, onu bırakacağım ama size değil, ailesinin kollarına."

"Bu ülkeden çıkışının olmadığını biliyorsun, iznim olmadan sinek bile uçuramazsın."

"İznin olacak, Rüzgâr Karalı'yı buraya sen çağıracaksın. Bizi ona teslim edeceksin. Tabiî bu zaman zarfında da bizi takip etmeyeceksin, eğer bu konuda en ufak bir şüphe duyarsam, yemin ederim onu öldürürüm, sonra da kendimi." Fahd dişlerini sıkınca yanak kasları seğirdi ve elleri yanında yumruk oldu. Amir son darbeyi vurdu. "Oyunu bırakalım, ikimiz de bunun ilk cinayetim olmayacağını biliyoruz." Elindeki bıçağı kızın boğazına daha sıkıca bastırdı ve Pelin'in canı acıdı, o an bu inlemeyi bastıramadı.

"Sen cinayet mi işledin?" dedi Pelin şaşkınlık içinde. "Ne yaptın sen Amir?" Önceden karıncayı bile incitmezdi, hayallerinde hep öyle kalmasını isterdi.

Yüzü kinle kararan Amir, "Seni elimden alan prensi öldürdüm buraya gelmeden evvel, ben tüm gemileri yaktım Pelin. Sana yaptıklarının intikamını aldım. Burada olduğunu da ondan öğrendim, kimse beni aramadı. Yalan söyledim. Ben seni bulma umuduyla buraya geldim."

"Ellerinde kanla..."

"Senin içindi."

"Benim için mi can aldın? Keşke geldiğinde bu hançeri kalbime saplasaydın, bu kadar ağır bir bedelle hayatta bırakmasaydın."

Kızı umursamadı. Şimdi duygusallığını çekeceği zaman değildi. "Şimdi açın kapıyı, çekilin önümden. Ben her şeyini kaybetmiş bir adamım, onu da kaybedeceksem öldürürüm, ölürüm." Kızın boğazındaki bıçak biraz derine batınca, Pelin soluksuz kalarak ellerini koluna sardı ve acıyla yutkundu. Boynuna doğru birkaç damla kan sızdı, bıçağın keskin yapısı derisini aşmıştı. Fahd'ın gözleri beyaz elbisesinin yakasına akan ve anında orayı ala boyayan kana kayınca, ellerini kaldırdı.

"Şaka yapmıyorum, ben onsuz zaten ölüyüm."

"Bil ki, ecelin ben olacağım. Gölgenden bile kork Amir. Hadi şimdi gidin, izin veriyorum." diyerek kabul etti ama yatıştırıcı sesi onu kendi kadar iyi tanıyan Pelin'i daha da keskin bir paniğe sevk etti. Fahd bu kadar kolay pes etmezdi. Gözü kararmış Amir aptalca bir şekilde kendini inandırdığı kadar Fahd'ı kandırdığını sanabilirdi, onu tanımıyor olabilirdi ama Pelin kocasının yalan söylediğini bilecek kadar onu tanıyordu. Amir güldü ve kızın kalbi acıdı, bu son zafer hissi olacaktı. Fahd beraber çekip gitmesine izin vermeyecekti.

"Bıçağın baskısını azalt, ona zarar verme. Canını yakıyorsun."

Başını iki yana salladı Amir, reddetti. Bu adamı tanımıyordu Pelin, belki de tanıdığını sanmıştı onca zaman. Bu kadar salak olabileceğini sanmazdı. Onun her zaman mı böyle düşüncesiz olduğunu, yoksa beyninde oluşan hasarın mı buna sebep olduğunu bilemiyordu.

"Kurtaracağım seni," diye fısıldadı mutlulukla Amir.

Evet kurtulacaktı, buna emindi ama o Fahd'ın elinden kurtulamayacaktı çünkü onu ölüm bile ellerinden alamayacaktı. Fahd gözünü kararıp onu kurtarmaya çalışırsa, bu arbedede Amir yaralanırsa —ya da öldürülürse— bu vidan azabını kaldıramayan Pelin kendini asla affetmezdi. Aıman korumalara başıyla çekilmelerini emretti. Amir mutlulukla birkaç adım daha attı. Birazdan kapıdan çıkacak, girişten bahçeye varacaklardı. Amir başarı sarhoşu olup tedbiri elden bıraktığında, Fahd'ın vuruşu yapmaya hazırlandığını gördü. Pelin buna hazır değildi, dua ederek gözlerini kapattı.

Fahd geriledi, kafasında kusursuz bir plan yaptı. Adamın eline vurmak için dirseğinin açısının tam olarak ne olması gerektiğini hesapladı, sarsak adımlarını o da fark etmişti. Zayıf bacağını bükmek için savurduğu

tekmenin nasıl bir açıya indirdiğini gözünün önünde canlandırdı. Amir'in çaresiz anında boğazını keseceğini biliyordu; ama bilmediği açısını ayarlayarak kıkırdak noktasına vurursa, kasların refleks olarak kasılıp açılacağıydı. Bıçağın düştüğünde hangi yöne gideceğini ve hamle yapsa bile yetişme şansı olup olmadığı önemliydi. Tekmeyi ne taraftan savuracağı muhtemel açıları değerlendirdi.

Kocasının aklını okuyan Pelin başını iki yana sallayarak uyardı. Hazır olmadığını anladı Fahd, ona sakinleşmesi için zaman tanıdı ama Amir amansızca ondan uzağa sürüklerken sevdiğini, bu sabra dayanmakta zorlandı. Vücudundaki her kası enerjiyle uğuldadı. Kulakları uğuldarken adrenalin vücudunda çınladı. Eğer şimdi üzerine atlarsa, adam kendini saldırıdan korumak için bıçağı uzaklaştırır mıydı yoksa sinirleri zayıfladığı için tepkisel olarak daha derine mi gömerdi keskin yapısını? Bıçağı boğazına bu kadar derin bastırırken, Pelin o yaradan asla sağ çıkamazdı. Yutkundu, hayatında kendini hiç bu kadar aciz ve çaresiz hissetmemişti. Kafası iyice karışmıştı. Pek çok kez bir haini köşeye sıkıştırmıştı, haddini bildirip cezalandırmıştı ama hiçbirinin gözlerinde şu an Amir'de gördüğü çaresizliği görmemişti. Adam aklını yitirmişti. Cinnet geçirdiğini duyduğunda ve Prensi öldürdüğünü haber aldığında, onun buraya geleceğini tahmin etmişti. Yola çıkarken tahmini doğru çıkmıştı ama geç kalmıştı. İlk başta amacı onu panikletmeden karısından uzaklaştırmaktı ama Amir durumu çabuk kavrayıp çıkışının olmadığını anlamış, son kozunu oynamıştı.

Fakat onu en çok dehşete düşüren şey bu değildi. Korkuya teslim olan Pelin'in gözlerini kapattığı andı. Görmek istemediği, sevdiği adamın öldürülmesi miydi yoksa onu öldürenin kocası olması mıydı? Kızın titreyen elleri önünde birleşti. Fahd'ın bakışı oraya kaydı, onun başparmağının şiddetle elinin üzerinde gezindiğini fark etti, kalbi boğazında atmaya başlamıştı. Buna izin vermek istemeyen Pelin Amir'i ondan kurtarmak için bir şeyler planlıyor, riski hesaplıyordu. Bu genelde plan kurarken yaptığı reflekslerinden biriydi. Bu da adamı ölümüne korkutuyordu çünkü verdiği en ufak yanlış karar, ikisinin de kalbinin ölmesi demekti. Bilmiyordu Pelin kalpsiz dediği adamın kaburgalarının arasında sevdiği kadının kalbi atıyordu. Ona can veren artık sadece oydu.

Hesaplama yapan Pelin gözlerini açtı, derin bir nefes aldı. O kadar hızlı hareket etti ki, Fahd denemiş olsa bile ona yardım edemezdi. Genç adamın yapabildiği tek şey, dehşete düşmüş bir hareketsizlikle izlemek ve adını fısıldamak oldu.

"Pelin."

Pelin boğazına yaslanan eli ileriye ittirirken, dirseğini tüm gücüyle geriye savurdu ve karnına darbe alan adamın güçsüz düşen kolunu geriye çekerek bileğinden kıvırdı. O sırada sert bir cismin Amir'in kafasına isabet ettiğini fark etti. Herkes gibi Pelin de şaşırdı. Adam sersemledi ve sendeledi. Son hamlesini bayılmadan evvel yaptı. Bıçağı kör bir hırsla savuran Amir hedef tutturmadığı için hizasında duran Pelin donup kaldı.

"Pelin,"

Bu feryadı geriye yığılırken duydu, kocasının kuru boğazından canı kopmuştu. Yere sert bir şekilde düşen Pelin, bir ölüm pozisyonunda yan devrildi. Ayaklarının dibine saçılan vazo parçalarının üzerine düşen adamla Zehra soluksuz halde donup kalmıştı. Fahd karısına doğru koşarken adamın arkasına sinsice yaklaşan ve kafasına vurduğu vazoyla sersemlemesini sağlayan Zehra korku içinde babasına baktı. O sırada kendine gelmeye çalışan Amir kıvranarak kapıya doğru ilerlemeye çabaladı. Fakat gözleri karısından başka bir şey görmeyen Fahd öfkeyi, intikam hissini bir kenara koymuş, ömrü boyunca mantığını duygularına esir etmeyen yanını devreden çıkarmıştı.

Aıman kapının önünde kıstırdığı Amir'i enselerken, Fahd karısının yanında dizlerinin üzerine çökmüş, titreyen elleriyle omuzlarının altından kavrayıp kucağına çekmişti. Pelin'in başı cansız bir oyuncak gibi yana düştü. Soluğu kesilen Fahd'ın boğazına safra yükseldi. Bıçak neresine gelmişti. Gözleri bedeninin her yanını araştırırken, etrafına toplanan ev halkı bunu film sahnesi gibi heyecanla izlemekteydi. Fahd soluksuz halde dua ederken, kızın teni bir ölü kadar solgundu.

Yüzünü avuçlayarak, "Pelin," diye inledi. "Neren acıyor söyle?" Onunla evlendiğinden beri pek çok hata yapmış, gururuna esir olup çok fazla güzel anı kaçırmıştı ama onu böyle kaybetmek istemiyordu. Telafi edecekti her şeyi, onun güvenini, yüreğini kazanacaktı. Lanet olası dikkatsizliği, sevdiği kadının hayatına mal olacaktı. O olmadan nasıl devam edecekti? Yaşayamaz, nefes alamazdı. Kız acı içinde inleyerek soluk alırken, göğsü sığ bir sesle yükseldi. Onunla yeniden soluk alan adamın gözyaşlarını tutan keskin sızı, boğazının ve göğsünün içinde sancıdı. Ağlamamak için dişlerini sıkarken, "Pelin," diye fısıldadı yeniden. "Pelin'im."

Pelin gözlerini kırpıştırdı, ardından ağır çekimde gibi açarken yutkundu. Her ne kadar etrafındaki dünyayı kaplayan sessizlik onunla kalmak istiyor olsa bile, olanların farkına varması uzun sürmedi. Adam kendini onun iyi olduğuna ve yaşayacağına inandırmak istese de sesini duymaya ihtiyacı vardı. Kızın hareketsiz yüzünü okşadıktan sonra garip bir şekilde hırladı.

"Şükürler olsun."

"Fahd, ölmedim." dedi Pelin şaşkınlıkla.

"Ölmedin seni aptal," diye gürledi adam. Dişlerini gıcırdatmıştı. Kız korkuyla dudaklarını bükünce başını kendine çekip, gözlerinden öperek dua etti. "Ölmedin." Etrafındaki çalışanların meraklı sesi, karılarının kıskanç söylemleri, Zehra'nın afallayan ifadesiyle kendine geldi.

"Fahd soluk alamıyorum," dedi kız yüzünü ellerinin arasından çekmeye çalışarak, az daha böyle sıkarsa kocası, Amir'in yarım bıraktığını tamamlayacaktı. Fahd onu geriye bıraktı. Başı ağrıyor ve dönüyordu. Elini başının arkasına götürerek, "Sanırım kafamı vurdum." dedi acıyla yüzünü buruşturarak.

Endişelenen Fahd parmaklarını saçının arasında dolaştırarak, kan ve şişlik aradı, neyse ki yoktu.

Kızın başını yavaşça yere bırakıp ayağa kalkıp döndü ve Aıman ile mücadele eden adama yürürken kendi adamlarına bağırarak emirler verdi. Filmin bittiğini gören herkes koşturmaya başladı. Hedefine geldiğinde durdu. Ensesinden yakalanan Amir'e bakarken, Aıman'a, "Serbest bırak," diye bağırdı. Aıman biraz gecikince emre uzandı, yakasından tuttuğu adamı korumasının ellerinden kurtardı. Aıman şaşkınlık içinde etrafa ve korku içinde ona bakarken, Amir burnuna yediği yumrukla sendeledi. Fahd yumruğunu havalandırdı, ikinci defa gömecekti ki arkasında duyduğu sesle duraladı.

"Eğer onu bırakmazsan kendimi öldürürüm."

Fahd omzunun üzerinden başını geriye yıktı. Az evvel adamın elinden düşürdüğü bıçağı boğazına yaslayan Pelin, ıslak gözlerle ona bakıyordu. "Yemin ederim yaparım," Hıçkırıklar dudağını titretirken, "Ne olur bırak, onun bir suçu yok. Tek amacı benim için iyi bir şey yapmaktı." diye yalvardı. Fahd'ın gözü bir kez dönmüştü, kimseyi görmemekteydi.

"Seni öldürecekti," dedi kaşlarını çatarak. *Beni öldürecekti.*

"Korkunun insana neler yaptırdığını en iyi ben biliyorum, çaresizliğin insanları delirttiğini de sen biliyorsun. Fahd, lütfen bırak."

"İndir o bıçağı," diye emretti.

"Blöf yapmıyorum, hiç yapmadım. Lütfen bırak onu gitsin."

Fahd umursamaz davranınca gözlerini kapayarak bıçağı biraz tenine yasladı, bıçağa yaslanan kan eline akarken, adam küfrederek Amir'i korumaların önüne attı. Bu kadar kolay teslim olmasını beklemeyen Pelin gözlerini açarak, "Buraya gel," diye buyurdu. "Lütfen yanıma gel Fahd."

"Bunu yapma... Bana emir verme."

"Lütfen... Bunun onunla bir alakası yok ama benim için savaşan birinin daha ölmesi kaldıracağım bir şey değil. Ona bir şey yapma, sana olan inancımı yıkma. Yemin ediyorum içimde ona karşı merhametten ve şefkatten öteye bir ilgi yok. Bu tutumum aklını karıştırmasın, ben bir kez daha birinin acımasını istemiyorum. Çok kan gördüm, çok fazla gözyaşı döktüm..."

Kızın dürüst sözlerine ikna olan ama içi rahatsız olan Fahd başıyla Aıman'a emir verdi. Korumalar Amir'i de yanına alarak uzaklaşırken, karısına doğru birkaç adım attı ve elini uzattı. Pelin sessiz emre uydu, bıçağı indirdi ve parmaklarının arasına bıraktı. Yanaklarından yaşlar boşalırken, kendini kocasının kollarına bırakıp yüzünü göğsüne gömerek ağlamaya başladı. "Herkesin hayatını mahvediyorum."

"Benim hayatım seninle güzelleşti." dedi adam pişmanlığını ve vicdan azabını dindirerek. "Senden önce kimseyi affetmedim." Saçlarını okşayan adam sakinleşmesi için kulağına bir şeyler fısıldadı, Pelin başını salladı. Yüzünü kaldırıp gözlerine bakarak, "Söz ver ona bir şey yapmayacaksın." diye sordu.

"Yapmayacağım," dedi adam dişlerini sıkarak, gözlerindeki güvenin kaybolmasını istemiyordu. "Adalete teslim edeceğim."

Kız başını salladı, içini çeken adam onu da kolları arasına alarak odalarına doğru yürüdü. Bilmiyordu ki Pelin bu ülkede bir prensi öldürmek şeriatı getirmek oluyordu ve Amir'in ölümü hiç de masum olmayacaktı. Fakat elini kirleten kişi Fahd olmayacaktı. Bu içini az da olsa rahatlamıştı.

"Yarana bakalım," dedi adam boynundaki yarayı gözlemlemek için çenesini kaldırırken. Göz göze geldiklerinde derin bir hırlamayla, "Bir daha beni kendinle sınama," diye uyardı. "Bir kez affettim, bir daha olmayacak."

"Bir daha birinin canını almaya kalkma, bir kez sana güvendim bir daha olmaz."

Adam başını sallayarak gülümsedi, kız ona sırıtarak bakarken kaşlarını çattı. "Evde tek olduğumu sanıyordum." dedi kırgın bir sesle.

"Tektin zaten, Zehra'lar eve bir şey almaya gelmişti. Bu seni rahatsız mı etti?"

Kız omzunu sarstı. "Bana ne, burası onların evi, dilediklerini yaparlar."

"Burası senin evin, ikimizin." dedi adam. Sadece biz dilediğimizi yapabiliriz.

Bu hiç de ikna edici bir sohbet değildi ama en azından rahatlatıcıydı.

İki gün sonra ilk yağmurlar yağmaya başladığında, onu mutlu görmek isteyen adamın ısrarı ile kış bahçesi bitmişti. Bu kadar çabuk inşa edilip

dizayn edileceğini tahmin etmiyordu. Ona kötü olan her anıyı güzel bir vesileyle unutturmaya çalışan Fahd elinden tutup bahçeye çekiştirdi ve son halini gösterirken, "Burası sana ait," demişti. "İstediğin gibi dizayn edebilirsin."

İstememişti Pelin tabiî ki, inatla reddetmişti. Burada uzun soluklu kalmayacağını içinden kendine hatırlatmıştı. Ama zaten değişikliklere gerek de kalmamıştı çünkü adam öyle güzel ve eksiksiz tasarlamıştı ki her şeyi, ilk gördüğü an ayakları yerden kesilmişti. Ona ait bir kitap okuma köşesi bile vardı. Türkçe ve yabancı pop plaklardan oluşan bir müzik arşivi onu karşılamaktaydı. Pelin, Sezen Aksu plaklarından birini eline aldı.

"Biliyorsun!"

İçi titreyerek yanındaki adama baktı. Dudaklarını sımsıkı kapamak durumunda kaldı, korkularını hissetmesini istemedi. "Bu sanatçıyı Türkiye'de çok seviyorlarmış, senin de seveceğini düşündüm." Dünyaca ünlü ya da ünsüz tüm şairlerin kitaplarını okuyan bu adamın müzik konusunda bilgisi ne yazık ki fakirdi. Daha önce bu şarkıyı hiç dinlememişti. Kız onu izlerken Fahd plağı paketinden çıkarmış takıyordu ama o şarkının her sözünü ezbere bilen kızın içinde cehennemler kaynıyordu.

"Dinledin mi daha evvel?" Kafasının üzerinde hüzün bulutları toparlanan kız başını salladı. "Ben dinlemedim, satıcı bu sanatçının en çok satan plağı olduğunu söyledi."

Mumlarla, çiçeklerle romantik bir ambiyans beklemiyordu ama doğa onlara öyle güzel bir şölen sunmuştu ki ömrü boyunca beklese böyle bir ana denk geleceğini sanmıyordu. Gök kızıl ve sarının tüm renklerini kuşanmış yanıyor, güne veda eden gece görevini devralmak için zaman kolluyordu. Evren onlar için mumları yakmış, ilk teması bekliyordu. Müziğin iç parçalayan tutumuyla Minik Serçe'nin mistik sesi birleşince, insanın ciğerlerine işleyen bir büyü gerçekleştirdi. Pelin uzun zaman sonra kendi dilinden bir şeyler dinleyeceği için heyecanlanmıştı, insan bir şarkı için heyecanlanır mıydı?

Sezen Aksu'nun güzel sesine yakışan anlamlı sözlerin her biri ok olup bağrına batıyordu. Fahd gözlerinin içine bakarken şarkının her sözüyle, Pelin'in gözleri dolmuş, bakışlarını ondan kaçırmıştı ama yanağına süzülen yaşları ondan saklayamamıştı. Fahd yutkunarak plağa uzandı, çıkarmak için iğnesini kaldırmaya kalktığında, Pelin eline dokunarak buna engel oldu. Adamın elinden tutup kendine çekti, kollarını bedenine sararak başını göğsüne yasladı. Kokusunu içine çekerek sözlerinin sinesine ve gerçeklerine bir çivi gibi çakılmasına izin verdi.

Hayat bazen öyle insafsız ki
Küçük bir boşluğundan yakalar
Hissettirmez en zayıf anında
Seni ta yüreğinden yaralar

Ellerin, kolların bağlansa da
Başında kasırgalar kopsa da
Sen tüm gücünle karşı koysan da
Seni acımasız sevdaya salar

Sen de benim kadar gerçekleri görüyorsun
Beraber olamayız, benim gibi biliyorsun
Bir başka dünyanın insanısın yavrucağım
Sen kendi dünyanın toprağında büyüyorsun

Haklısın, biraz geç karşılaştık
Oysa hiç konuşmadan anlaştık
Bazı şeyler var ki söylenmiyor
Biz senle sözleri susarak aştık

İnsan acılarla kıvransa da
Ve o aşkta bir daha doğsa da
Dünyasını yeniden kursa da
Düşler ve gerçekler ayrı ayrı yaşar.[9]

Soluksuz kaldı Fahd, daha önce hiçbir şarkı bu kadar içine oturmamıştı ve göğsünde ağlayan kızı kaybetme korkusu zihnine işledikçe, soluğu kesildi. Pelin hiçbir zaman vazgeçmeyecekti gitmekten, durulacak, yorulacak, dinlenecek tekrar ve tekrar ondan kaçmak için zaman kollayacaktı. Fahd bir gün bunu gerçekleştirmesinden korkuyordu. Ya kollarından ya da canından gitmesinden korkuyordu. Çenesini başına yasladı, kollarını gövdesine daha sıkı sardı.

"Ağlamanı yasaklamıştım."

"Ağlamıyorum," dedi dudaklarını ısıran kız yanağından yaşlar süzülürken, kursağına dizilen hıçkırıkları yutmaya çalıştı ama olmadı.

"Sen de benim kadar gerçekleri görüyorsun... Beraber olamayız, benim gibi biliyorsun," diye mırıldadı sonra da hıçkırıkla dolan dudaklarını ısırarak sustu.

Fahd üstelemedi, onun sessiz ağlamasına, hıçkırıklarını bastırmasına

9 Sezen Aksu/Biliyorsun

izin verdi. Onun için yapabileceği bir şey yoktu çünkü ondan asla vazgeçemeyecekti. Neyse ki şarkı bitince yerini daha hareketli bir şarkı almıştı da birbirinden ayrılan ikili ilgilerini kitaplara vermişti. Pelin genzi yanarken gözlerini kaçırıp parmaklarını Türkçe kitapların üzerinde dolaştırmaya başladı. Hepsi ona uzun ve keyifli zaman yaşatacak değerli kitaplardandı. Boğazını temizleyen adam gergin ortamı bertaraf etmek için, "Kütüphaneyi sevdiğini biliyorum ama burada okumak daha keyifli olur diye düşündüm," diye belirtti. "Kış kapıda, huzurlu yerlerin olsun istiyorum."

Pelin etrafına bakarak ona döndü. "Bülbülü altın kafese koymuşlar, illa vatanım, illa vatanım, demiş."

Fahd yanağındaki saçları kulağının arkasına sıkıştırdı. Yanağını okşarken, "Kafeste değilsin, sadece alışman için zaman kolluyorum. Yakında herkesten daha özgür olacaksın. Bana güvendiğinde, sana güvendiğimde her şey daha başka olacak." dedi dürüstçe.

"O zamanda ayağıma ip takacaksın, ne kadar uçarsam uçayım, yine sana dönmem için bir uçurtma misali ipimi çekeceksin. Senin özgürlük anlayışın yok, bencilsin."

"Uçurtma ne kadar uzağa giderse gitsin, ipini salıp çekmediğin sürece havada kalmaz Pelin, ipi bırakırsan tellere takılır, rüzgâr onu parçalar ama ipi salıp arada çekerek kontrolü elinden bırakmazsan, hep seninle kalır. Bencillik olarak görüyorsan bunu, ancak bu kollamaktır. Ayrıca konu sen olduğunda sadece bencil kalamayacağımı biliyorum artık!"

Kız gözlerini kaçırdı. "Ailemi çok özledim. Kokularını unutmaya başladım, yüzleri silikleşiyor hafızamda, unutmaktan korkuyorum. Ben hiç ayrı kalmadım onlardan. Bir daha asla göremeyecek miyim?" Sesindeki kaygıya engel olamamıştı. Hüzün gözlerini acıtıyordu.

Adam hafif bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Yakında onları da göreceksin, seni onlardan ayırmayacağım. Zamanı geldiğinde, onlara götüreceğim. Onlar da ne zaman isterse buraya gelecek, seni görecek. Ben seni üzecek her şeyden uzak duruyorum Pelin, sadece seni benden uzak tutan her şeyi engellemek hariç."

Kız hızla ona döndü, heyecanlanmıştı. Boğazına portakal büyüklüğünde soluk oturmuştu. "Gerçekten mi?"

Adam başını salladı, şu andaki gibi rahatça gülümsediği her an kalbini yerinden oynatırdı. Ondan sadece istesin, dünyaları alabilirdi. Yeter ki gülsün. "Artık kabullendin," dedi ve ekledi. "Değil mi?"

"Hiçbir zaman," demek isteyen kız yalan söylerken kızardı. Amir'in gelişiyle daha iyi anlamıştı ki, mücadelesi asla bitmeyecekti. Son günlerde sürekli kavgasız sohbet ediyor olsalar da eski alışkanlıklar kolay kolay

ölmüyordu. Üstelik kabul edilmeyecek bir şeyi hazmetmek sandığı kadar kolay değildi, günü geldiğinde, o fırsatı yakaladığında gidecekti ve bir daha asla dönmeyecekti.

"Evet," diye söyledi.

"Güzel."

Her zaman kendisinden çok emindi. Bu da kızın en çok hayran olduğu özelliklerinden biriydi. Pozisyonundan, gücünden ve servetinden kaynaklanan bir rahatlığı ve özgüveni vardı. Yetkisi ve otoritesi onu hep diğerlerinden ayırıyordu. Kız hızla bir nefes aldı. Göğüs ve sırt kasları yumuşak sabah ışığında belli oluyordu. Başka şeyler düşündü. Al işte. Dikkatini dağıtmaya çalışmıştı ve bu işe yaramıştı. Arkasını döndü, hislerinden kaçmak istedi. Sıkıntıyla bir nefes verdi; çünkü onun güçlü bedenini hemen arkasında hissetmişti. Fahd uzaklaştığını anladığı an yan dönmüş, kolunu beline dolamıştı. Böyle sarılmasını seviyordu, sırtını gövdesine yaslayarak ona sokuldu. Kalçalarının ve sırtının onunla şekil alması müthişti, vazgeçemeyeceği bir zenginlikti. Ilık nefesini teninde, saçlarının tellerinde hissederken, dudaklarını kulağının hemen altında hissetti.

"Bu kadar sokulma düşüncelerime, ben azla yetinemeyenlerdenim."

Pelin kalçasını sertleşmeye başlayan kasıklarına korkusuzca yasladı. "Bu kadar sarılma bana, alışkanlıklarımı değiştirmeyi sevmem."

"Sarılmadan uyuyabileceğimi, kollarımda olmadan uyanabileceğimi sanmıyorum."

"Ne tuhaf birisin,"

"Neden tuhafım?"

"İçimi acıtan da sensin, acımı dindiren de..."

Adam dudaklarını ensesine kaydırdı. "Konu sana gelince bencilim işte, kabul etmelisin. Seni kimseye vermem, kimseyle paylaşamam, kaybedemem."

"Senin de kızların var," dedi başını omzuna yaslayarak.

"Onlar farklı..."

Pelin başını kaldırıp kollarında dönerek, "Neleri farklı, ben de senin kızların gibiyim. Bir babanın koruması ve sonsuz sevgisine muhtacım ve o baba bu nimetinden çok mutlu." diye söylendi gözlerine bakarak. Fahd ellerini beline ve kalçasına sardı. Onu kendine çekerek tekrar bedenine yasladı. Bunlar bir sevgilinin sahiplenen ve rahatlatan dokunuşlarıydı. Güçlü

ve iri ellerinin bedenini sarıyor olması, bu heyecanın hiç sona ermemesini istemesine neden oluyordu. Alnını alnına yaslayarak burnunun ucundan öptü. "Seni içime çektiğim soluklarımla bile paylaşmaya korkuyorum." Onu bıraktığında kızın hayal kırıklığı çok büyüktü. "Gitmeliyim, Aıman beni bekliyor."

Derin bir nefes verdi ve yüzüne baktı. "Ama daha iyi olmadın bile, sürekli koşturursan da iyi olamayacaksın."

"Ben iyiyim," dedi otoriter bir sesle. Bazen öyle katılaşıyordu ki ona nazik ve romantik yanını gösteren adamın o olup olmadığından şüpheleniyordu. Aıman'a itiraz istemiyorum anlamında bu sesi kullansa da karısına karşı çok sık kullanmadığı bir tondu ve Pelin uyarı olduğunu bilecek kadar onu tanımaya başlamıştı

"Başın belada değil mi?"

"Bunu nereden duydun?"

"Biliyorum işte, sorun ne? Amir olayı mı?"

Artık öyle bir olay yoktu çünkü Amir bu sabah asılarak infaz edilmişti. Ancak geride bıraktığı karmaşa büyüktü, Fahd bunları nasıl toparlayacağını çözemiyordu. "Sorun yok, sen endişelenme..." Ona sert bir bakış attı.

"Nasıl endişelenmem, herkes korkuyla konuşup duruyor. Neler oluyor, kiminle başın belada?"

"Pelin yeter."

Pelin dudaklarını büzdü ve aralarındaki mücadeleyi hatırladı. Yine de yaralanmasının üzerinden henüz birkaç gün geçmişti, üstelik o gün Amir ikisi içinde mahşeri yaşatmıştı. Başına bir şey gelmesinden endişelendiğini saklayamazdı. Suratı asılınca adamın yüreği burkuldu. Yanağını okşamak için uzandı. "Gerçekten, halletmem gereken iş meseleleri var, burada sonsuza kadar kalmak isterdim ama hayat devam ediyor."

Pelin ona baktı. Sesindeki gizli uyarıyı fark etmişti. Aslında diyebilseydi onu endişelendirenin sadece geçirdiği kaza olmadığını, aynı zamanda buna yeltenenlerin tekrar etmeye cesaret etmesiydi. Fahd evden çıktıktan sonra sıkılmamak için kış bahçesinde zaman geçirdi. Evde yine tek olduğunu bilmek bazen sıkıcı oluyordu. En azından Zehra derin sohbet edemeseler bile bazen yaren oluyordu. Hatta Fatima ile sık sık yaptığı tatlı atışmaları bile özlüyordu. Kıskanç gözler, kıyılarda köşelerde dillenen sözlere rağmen kış bahçesinden çıkmadı, saatlerce müzik dinledi, kitap okudu. Önceki birkaç gün boyunca, düşüncelerini dile getirmeye çalışmıştı. Bunu yine yapmak istiyordu ama kelimeler ağzında düğümleniyordu. Güzel anlar yaşadıkları doğruydu ama bunların olmaması gerektiği de doğruydu. Korkusu hâlâ duygularının önünde bir engeldi. Geçmişin izleri henüz tam anlamıyla

iyileşmemişti, iyileşmeyecekti de. Sevmek ayrıydı, güvenmek ayrıydı, yanında kalmak çok ayrıydı. Fahd onu çok önemsiyor olsa bile, duyguları ne kadar kuvvetli olursa olsun bu anların geleceği yoktu. Önceki birkaç gün içinde ulaştıkları güzel dengeyi bozmak istemiyordu, zamanı geldiğinde bozulacağını da biliyordu. O gece çok geç geldi, sabah ise kız yataktan kalktığında onu çoktan hazırlanmış, odadan çıkacak halde hazır buldu. Fahd yatağa oturmuş onu izliyordu, yanağında parmaklarının tersini gezdiriyordu. Henüz çok erkendi. Gözlerini ovalayarak uyku mahmuru sesiyle, "Günaydın," dedi.

"Günaydın," Gün, güzel yüzüne ipeksi bir ışıltı bırakmıştı, uyku kahve gözlerini taze hurma gibi parlamıştı. "Gidiyor musun?"

"Gitmem lazım."

"Bugün erken gelirsen konuşabilir miyiz?"

"Bir sorun mu var?" diye sordu Fahd kaşlarını çatarak.

"Yok, ama benim için önemli."

"İstersen şi..."

"Yok akşam konuşuruz," dedi kız yataktan kalkıp esnerken. Pelin bazen ona inanmak istiyordu ama bunun kolay olmayacağını biliyordu. Aralarındaki yeni bağın, karşılarına çıkacak her türlü fırtınayı atlatabilecek kadar sağlam olmasını umdu; çünkü onları bekleyen büyük bir fırtına olduğundan endişe ediyordu. Üstelik bu gece ona ailesiyle görüşmek istediğini söyleyecekti, dilerse o da dinleyebilirdi konuşmalarını, itiraz etmeyecekti. Fahd gitti, Pelin üzerini değiştirip kahvaltı için Aişe'yi odaya çağırdı.

"Kahvaltımı kış bahçesinde yapabilir miyim?"

"Tabiî Hanımım hazırlayayım hemen," dedi kadın odadan çıkarken.

Kız da hazırlanınca kış bahçesine gitti. Yaklaşık on beş dakika sonra tekrar onun sesiyle irkildi. Gitmemiş miydi? Fahd şirketine gitmek için evden çıkmıştı biliyordu ve yoldan geri dönmüş olmalıydı. Odalarına girmekte olduğunu görünce, şaşırdı. Yüzündeki gergin ifadeden, bir şeylerin yolunda gitmediğini anlayabiliyordu. Hem de hiç yolunda gitmediğini... Yoksa sorun yine Amir miydi? Gözleri kararmış, ifadesi olduğundan daha da sertleşmişti. Biri kuyruğuna basmıştı, belliydi. Bu kişinin Amir olmaması için dua etti.

Aklına babasının izini bulması gelince ve içi korkuyla ama aynı anda heyecanla dolunca, kış bahçesinden kalkıp hızla yanına gitti. Aıman ve kâhyaların onaylamayan bakışlarını umursamadı -rahatsızlıkları çok belirgindi. Son zamanlarda yakınlaşmış oldukları kimsenin dikkatinden kaçmıyor olmalıydı. Pelin odaya giren adamın kolunu tuttu, parmaklarının altındaki gerginliği hissetti.

"Ne oldu?"

Bir an duraksayan Fahd'ın yüzü sert ve farklıydı, çok kontrollü görünüyordu. Ölüme giden bir adamın kararlılığı vardı duruşunda ve dudakları ketum bir ifadeyle kilitlenmişti. "Gitmem gerek," dedi hiçbir açıklama yapmadan. "Hemen."

Pelinin içi ürperdi. "Nereye gidiyorsun? Bir şey mi unuttun?"

"Fas'a gideceğim, bazı evrakları unuttum."

Fas mı? İşte bu sürpriz olmuştu.

Birden aklından, tepkisini açıklayan korkunç bir düşünce geçti.

"Amir ile alakalı mı? Sana söyledim aramızda bir şey yok olması da imkânsız. Bak eğer..."

"Olamaz zaten. Hem onunla akalı da değil, bir daha o adamın adını anmazsan sevinirim."

"Fahd, ben mi bir şey yaptım? Benim yüzünden mi bir şey oldu?"

İnsan endişelendiği vakit zaman da geçmek bilmiyordu. Fahd kıza uzandı, kollarının arasına alarak, "Korkacak bir şey yok, bu işin seninle alakası da yok. Hem akşama döneceğim." dedi, gülümsedi ama bu gülüş gözlerine ulaşmıyordu. Pelin odada bir kasasının olduğuna birkaç kez tanık olmuştu, bir tablonun arkasındaydı. İhtiyacı olan birkaç evrakı aldı kasadan ve tekrar kilitledi. Sonra da hızla evden çıktı. Pelin tırnağını yiyerek zamanı arşınladı, endişeden delirdi. Sorunun kendisi ile ilgili olmasından korktu. Fas onun hayatının hem başlangıcını hem de bitişini simgelemekteydi.

Güneş mavi gökyüzüne veda etti. Akşam olmuştu ve Fahd hâlâ gelmemişti. Üstelik evin diğer hanımları eve getirilmiş, huysuz konuşmaları arasında odalarına taşınıyordu. Pelin Amina ve Alya ile yüz yüze gelince, homurdanan ve söylenen kadınlar birden memnuniyetsiz ifadelerini değiştirerek neşeli bir gülüş takındılar. Alya gerdan kırarak, "Sanırım Said senden çabuk sıkıldı, bizi öyle çok arzuladı ki hızla toplanmamız bir saatimizi aldı. Ne yazık ki sana yol görünüyor." Gidişinin intikamını almaya kalkmıştı. Onlar odalarına götürülen valizlerinin peşinde söylenirken, Zehra başını sallayarak gidenlere baktı. Pelin içini çekerek genç kıza döndü.

"Bir sorun mu var, neden böyle ani bir karar aldı baban? Bu tavrı normal değil."

"Bilmiyorum, kendisi ile hiç konuşma şansım olmadı. Korumalar geldi, acil toparlanmamız gerektiğini söylediler." Kız da odasına yerleşmek için izin istedi, Pelin'in kaygıları iyice arttı. Fahd o gece eve gelmedi, ona bir haber de vermedi. Akşam yemeği her zamanki gibi odasında geçti, kış bahçesine geçmek istediğinde, Alya ve Amina'yı orada gördü. Gözleri dönmüş,

kıskançlıktan delirmişlerdi. Her şeyi yerle bir etmişler, mutlulukla kıkırdıyorlardı. Pelin şaşkınlık içinde yırtılan kitaplarına, ayakları altında ezilen plaklarına baktı. Zehra onun yüzündeki dehşeti gördüğünde bakışlarını uzaklaştırmasına gerek kalmadı.

"Kahretsin, siz ne yaptınız?"

Annesi ve Alya kızı yanlarına çağırarak, "Biraz dağılmış burası, amma da pasaklı bu köle değil mi kızım?" diye alay ediyorlardı. Bu ülkede kuma kavramı yoktu, birinci eş, ikinci eş üstünlüğü vardı ve son eşler her zaman değersiz kabul edilirdi. Üstünlük ilk eşin olurdu, diğerleri onun kurmayı gibiydi. Ona köle diye hitap etmeleri şaşılacak bir şey değildi. Pelin üzgün halde arkasını dönerken, Zehra koluna dokunarak, "Ben birazdan toplarım burayı, üzülme söyleriz babam yenilerini alır." diye belirtti.

"Benim değillerdi zaten, emanetlerdi. Sorun etme lütfen, kendini arada kalmış gibi hissetme."

"Sorun bu değil ki Pelin, sorun aynı fikirde olup anlaşmak değil, sorun farklı fikirde olsan bile saygı duymak. İşte böyle davrananlara insan deniyor. Kötülüğü, cahilliği haklı sananlar bu duygudan yoksunluğu fak etmiyor. Benim umudum kalmadı, açıkçası direncim de kalmadı. Onları durduracak tek kişi sensin, artık yerini fark et ve dur demeyi bil, yoksa senin olanları kendine hak saymaya devam edecekler."

"Sorun da buya Zehra, benim olan bir şey yok bu evde, ben bile kendime yabancıyım artık. Korktuğum kişiyim."

"Babam seni seviyor, o sana ait. Her ne kadar seni kızdırmak için babamın ziyaret ettiğini savunsalar bile, babam sadece maddi ve manevi desteği dışında onları ziyaret etmiyor. Aralarındaki evlilik bağı çok uzun zamandır yok, bu saklanan bir konu değil. Babam için üzülüyorum, daha genç ve yalnız bir adam. Şu ana kadar onu bakışlarından anlayan ya da onunla çekinmeden sohbet eden tek insan sen oldun, fikrine değer verdiği ve saygı duyduğu tek kadın da sen oldun. Onlar ile eskiden verilmiş bir sözün ve evlilik beyanının dışında evli değil. Sadece kollama güdüsü ile yaklaşıyordu ve sen gelince tamamen koptu ilişkileri. Babam seni gerçekten seviyor."

"Evet, ne acı değil mi? O da biliyor kızsa da kırsa da çaresiz kalınca yine ona koşacağım. Ve tüm kırgınlıkları, çaresizlikleri, korkularımı kollarında yaşasam bile, tek bir sözüyle unutmuşu oynayacağım. Kimseler görmesin diye gündüzleri üstünü örttüğüm dertlerimi, geceleri tek tek yerlerinden çıkarıp acıyacağım. Kendime sakladığım özlemlerimle, düşüncelerimle savaşıp, yaralanıp, kendi yaralarımı kendim sararak acımamış maskemi takacağım. Pişman olacağım. Biz birlikte oldukça, altı milyar insanın sığdığı dünyaya, sığamayacağım."

"Bu kadar umutsuz olma."

"Bizim evliliğimiz neye benziyor biliyor musun?" Kız merakla dinleyince, gülümsedi. "Bir körün bir sağıra ne kadar güzel olduğunu söylemesine benziyor, tıpkı babanın sırtında yazdığı gibi... Ben sağıra anlatıyorum, o köre özgürlüğü tarif ediyor."

O gece de gelmedi Fahd, kadınlar evde istediği gibi terör estirmeye ve onun yokluğunu fırsat bilip sataşmaya başlayınca, kendini odasına kilitledi. Bir kez daha zarar vermelerini istemedi. Kapıya gelip bağırıp çağırdılar, meydan onlara kalınca Ali kıran baş kesen oldular. Pelin saatlerce kapıya bakarak kendini güvende hissetmenin telaşını yaşadı. Minnet bilmez halleri, sürekli konuşarak kafa şişiren sesleri bazen çekilmez oluyordu. Onlar arsızlığı ele aldıkça ne anlayış kalıyordu ne hak veriş, tek bir hareketle boğazlarını sıkmak istiyordu. Sıkıntı içinde camın önünde oturdu, Fahd'ın kitaplarından birini okumak için çabaladı ve altını çizdiği sözlerin derin anlamını kavramaya zorladı.

Bir feryadın içinden çıkmış harabe yürekleriz biz.

Bir yangına terk edilmiş, yanmamak için birbirine sığınmışız.

Büyük günahların, küçük hataların zanlıları seçilmişiz.

Masum duyguların kölesi olduk diye suçlanmışız.

Kora dönmüş iki ateş parçasına çevrilmişiz,

Acıyor dedikçe harlanmışız, körüklemişiz.

Birbirini affedemeyecek kadar kor, birleşecek kadar kül olamamış içimiz.

Dumanlar içinde ışık arayan pervaneler gibi çaresiziz.

Ne arkasını dönüp gidecek kadar ne de ellerini uzatıp koşabilecek kadar dermanımız var.

Ne unutmaya imkân verilmiş ne de yaşananları silecek kadar cesaretlenmişiz.

Aynı yere çivilenmiş umutlarız,

Ne doğrularımızdan vazgeçebilmiş ne de birbirimize veda edebilmişiz.

Durmuşuz, yorulmuşuz, birbirine hasret ay ile güneş olup, bakışmışız.

O kadar dalmıştı ki, bir ara malikânenin içinde hareketlilik olmuş ve bunu geç fark etmişti. Fakat son yaşananlardan sonra, içine tuhaf bir korku yerleşti. Yoksa başına yine bir şey mi gelmişti? Panik havası onu korkuttu, aklında en kötü senaryolar yankılanır olmuştu.

Kocasını aramak için salona girdiğinde, tüm kadınların kaygı içinde salona geçtiğini gördü. Zehra'ya bakındı, Fahd'ın başına bir şey gelmesinden endişelendi. Dışarıdan gelen ayak seslerini duyumsadı ve birinin, "Kapıları kapatın, kimsenin içeri girmesine izin vermeyin," diye bağırmasına tanık

oldu. Neler olduğunu anlayamadan korku içeriyi kapladı. O sırada demir kapının kapatılma sesini duydu. Kanı dondu. *Gün ortasında kapıyı kapatmak tek bir anlama gelebilir* diyen iç sesi feryat ediyordu. Kalbi hızla çarparken, salonun penceresine gitti. Çevrelerini saran duvarlara adam yerleştiren Aıman'ı o anda gördü. Fahd ile gittiğini sanıyordu, ne zaman dönmüştü. O döndüyse, Fahd da buralarda olabilir miydi? Çok hiddetli duruyordu. Sırtında kılıcı vardı. Yüzünde ölüm kusan bir öfke belirmişti. Delirmiş gibi insanlara emirler yağdırıyordu. Üstelik tüm adamlar silahlıydı.

"Saldırıya uğradık..." diye bağırdı biri ve salona toplanan kadınların çığlıkları yükseldi. Saldırganların çoktan içeri girdiğini anlaması için etrafta koşturan endişeli korumalara bakmasına gerek yoktu. Bir diğer koruma kapıyı kapatmaya çalışıyordu ama tam bu esnada karın hizasına bir atış isabet etti. Korumalar bu sürpriz saldırıya karşı kontrolü ellerine almaya çalışırken, ortalıkta bir karmaşa baş gösterdi. Pelin korku içinde kalakaldı. Çok sayıda adamın kırdıkları kapıdan hızla avluya girip duvarı çevrelemesini çaresizce izledi. En az kırk kişi evin etrafına dolanmaya başladı ve hepsinden korumayla çatışan silah sesleri duyuluyordu. Belli ki bu saldırı için hazırlanmışlardı. Kılıçları vardı ama çoğu silah kullanıyordu. Pelin onların malikâneye belli bir amaç ile geldiklerini anladı. Kan davası olabilir miydi? Çok duymuştu, Doğu'da hayli yaygındı. Bunlar intikam isteyen karanlık adamlardı. Kocasının düşmanlarıydı. Etrafa bakındı. Şükür, Fahd burada yoktu, Pelin'in kalbi acıyla doldu. En azından onu bulup zarar veremeyeceklerdi. Etrafa bakınan adamlara acıdı, midesi kasılıyordu. Zarar görmelerini istemiyordu. Bir telefonu olsaydı polisi, askeri bir yeri arardı ama o buranın acil hatlarının numarasını bile bilmiyordu. Birden akın akın bahçeye gelen Fahd'ın adamları düşmanların sayını bastırmaya başladı. İçeriye bir nehir gibi aktılar, "Allah Allah," nidalarıyla adamların üzerine saldırmaya başladılar.

"Lütfen, o buraya gelmesin."

Onun, bu kadar kalabalık bir baskından sağ çıkacağını sanmıyordu. Bir adam korumalarının çevrelemesiyle içeri girdi. Talimatları verişinden liderin o olduğunu kolaylıkla anlamıştı. Korkuyla geriledi, huzursuz bir nefes vererek bir şeyler düşünmeye çalıştı. Onun bahçeye girmesiyle çatışma tam anlamıyla başlamadan sonra ermişti. Fahd'ın adamlarının yapabileceği pek bir şey olamamıştı, kıstırılmışlardı. Adamlar kapıyı geçtikten sonra, kazanmışlardı. İşte o zaman Pelin onların saldırmak amacıyla gelmediklerini, terk dertlerinin ölüm kusmak olduğunu anladı. Etrafı yağmalıyorlardı. Korkuyla Aıman'a baktı. Bahçenin uzak bir yerinde, yirmi kadar adamın arasındaydı fakat hiç sakin değildi. Hazmedemediği için bu baskını öfkeyle kükrüyor,

ona hükmeden adamla tartışıyordu. Ne söylediğini anlamak mümkün değildi. Bir ara, liderleri olan o adamın net bir şekilde, "Yaptığınızın yanınıza kalacağını mı sandınız?" diye bağırdığını duydu.

Neden bahsediyorlardı?

Liderleri gülerek evi işaret etti ve bir şeyler söyleyip camdan onlara doğru bakan Pelin'i gösterdi. *"Amir ve Fahd o kadın için yaptı bunu, öldürdü prensi."*

Ne dediğini anlamayan kız kaşlarını çattı. Bu çok tuhaftı. Adamın yüzü tanıdık geliyordu. Ve hatırladığı şeyle donup kaldı. Bu o adamdı, onu satın alan adamların içinde o da vardı. Fahd'ın elinden aldığı adamdı. Kanı donup kaldı. Adam Aıman'a her ne söylediyse, onu çok kızdırmıştı. Korumalar hareketlendi, tehditkâr bir şekilde silahlarını ona doğru tuttular.

Durumun giderek daha da kötüleştiğini fark etti. Kalbi iyice hızlanmıştı.

Camın önüne Amina ve Alya koşarak geldi, yanlarında kızları vardı ve korkudan renkleri gitmişti. Sürekli bağırarak konuşuyor, ağlayarak dua ediyorlardı. Karmaşayı fark eden uşaklar ve hizmetliler, kötü bir şeyler olduğunu anlamışlar, oturdukları yerde ağlıyorlardı. Salon insanlarla doluyordu ve her zaman mantığın sesi olan Zehra, artan panik havasına engel olmaya çalışıyordu. Zehra yaşından büyük bir görevi üstlenmiş, kıdemli bir general gibi emirler veriyordu.

"Acele edin, çabuk." dedi birkaç hizmetliye. "Hemen ardiyeye gidip evdeki tüm silahları buraya getirin." Bir diğerine döndü. "Korkan kadınları bir odaya koyun, erkekler silahlansın."

Zehra'nın yapmak istediği şeyi anlayan Pelin'in göğsü sıkıştı. Kızın yanına gidip kolunu tuttu. "Ne yapıyorsun?"

Zehra Pelin'i omzundan tutup sarstı. "Ne yapacağız, namusumuza göz dikmemeleri için dua mı edeceğiz? Buraya ne için geldiklerini sanıyorsun, gözümüzü korkutmayacaklar. Irzımıza geçerek alacaklar intikamlarını, bizi mahvedecekler. Babamın itibarını istiyorlar, onun itibarı biziz." Pelin başını iki yana salladı. "Şimdi bana yardım edecek misin?" Kızın genç ve tecrübesiz sesi bir fısıltı gibi çıkıyordu. Odanın diğer tarafını işaret etti. "O daha çok küçük, ona ne yapacaklarını sanıyorsun?"

Fatima annesinin bedenine kollarını sarmış, korkuyla ağlıyordu. Pelin soluk alamadı, nefesi kesildi. Kızın inatçı yüzüne baktı, sonra kızın arkasındaki odaya baktı ve bir düzineden fazla korkmuş kadın gördü. Hepsi onlardan medet umar gibiydi, her zaman esip gürleyen Amina ve Alya süt dökmüş kedi oluvermişlerdi. Gözlerinin içine bakıyorlardı.

"Eğer bize saldırırlarsa..." diye ısrar etti Zehra, "Onlar dokunmadan ölmeyi yeğlerim."

Silahı aldı ve gerçeği kavrayan bir ifadeyle onların hazırlanmasını izledi. Adamlardan biri dışarıdan, "Kadınları bize verin," diye bağırdı.

Kadınlardan feryat eden bir ses gelirken, korkuyla birbirlerine sokuldular. Adamlar endişelenmiş, karşı çıkamamaktan korkmuştu. Belki güçleri onlara yetmezdi ama... Pelin adamlara baktı, çenesini havalandırdı. "Eğer bize ulaşacak olurlarsa, bizi vurun." Kadınlar hep bir ağızdan bağırarak itiraz edip ağlamaya başladı. Pelin onlara dönerek öfkeyle, "Tecavüze uğrayıp satılmak mı istiyorsunuz? Size ne yapacaklar biliyor musunuz? İşkence edecekler ve her gün ölmek için dua edeceksiniz. Kaçırdıkları kadınlara neler yaptıklarını gördüm, ben oradan geliyorum." diye bağırdı. Adamlardan biri itiraz edince, kız öfkeyle elinden silahı çekerek aldı. Namluyu ona doğrulttu. "Ya kadınları korursun ya da ben seni vururum." Adam ellerini yukarı kaldırıp yalvarırken, razı oldu. "Odaya girerlerse, bizi vurun, tek emrim bu."

Zehra nemli gözleriyle bakarken, başıyla onayladı. Kız kasılıp kalmıştı, Pelin onu kollarına aldı. Zehra minnet ve rahatlamayla karışık bir ruh halinde sarıldı. Üzerindeki yükü hafifleyince gücü biraz sarsılmıştı. Zehra kapının yanında durdu. Dışarıda olan bitenleri dikkatle izleyip kapının arkasına bir şeyler yığmaya çalışan Peline destek olması için, insanlara direktif vermeye başladı. Bunlar kapıyı tıkamak için gerekliydi. Pelin ömrü boyunca böyle bir şey yaşamamıştı. Yardım etmek için yanına gitti Zehra ve o sırada Fatima'nın bağırdığını duydu. Bir silah ateşlendi, ardından dışarıda bir karmaşa başladı. Zehra kapıya doğru gitti ve Pelin de arkasından gidip onu kapıyı açmadan kolundan yakaladı.

"Zehra dur..."

Pelin, kızın bu tepkiyi vermesine neden olan şeyi görünce, sözleri yarıda kesildi. Boğuk bir çığlık attı. "Aıman!"

Aıman'ın bedenine birden fazla kılıcın aynı anda saplandığını gördü, beyaz kıyafetini kıpkırmızı yapan kanı dehşetle izledi. Genç adam sendeledi, yere sertçe düştü. Başı onlara dönmüştü, gözleri açıktı ama görmüyordu.

Bunu gören Zehra çığlık atmaya başladı. Elleriyle yüzünü tartaklayarak öyle acılı feryat ediyordu ki, Pelin onu kollarında tutmakta zorlanıyordu. Düşünemiyordu. Göğsü acıyordu ve yaşlar gözlerini yakıyordu. Zehra kollarını öne uzatarak onu tutabilecekmiş gibi feryat ediyordu, tüm bu yaşananlar gerçek olamazdı. Herkes birden ağlamaya başladı ve erkeklerin yüzündeki şaşkınlık öfkeye dönüştü. Aıman ölünce korumalar delirdi, birden hiddetle savaşmaya başladılar.

Şaşkınlığından sıyrılmasını sağlayan tek şey, kadınları koruma içgüdüsüydü. Zehra gitmek için çabalıyordu ama Pelin onu bırakmayacaktı. Alyabir şey olan biteni görmüş olmalıydı çünkü birden kızının yanına gelip, güvenli bir

şekilde kapının arkasından içeri çekmesine yardım etti.

"Bırakın beni, bırakın, yaşıyor!" diye bağırdı. "Ölmüş olamaz, ölemez. Onun yanına gitmem gerek!"

Kızın sesindeki acı yürek parçalıyordu. Zehra ve Aıman arasında bir şey olacağını hiç düşünmemişti, sanırım bunu kimse düşünmemişti ki herkes kızın bu tepkisine şaşırmıştı. Kapıya gitmek isteyen kızın yüzünü ellerinin arasına alarak, onun kendisine bakmasını sağladı. "Zehra kendine gel. Onun için şu anda yapabileceğimiz hiçbir şey yok."

"Ölmüş olamaz."

"Zehra, bana bak!" dedi ağlayarak Pelin, kalbi sıkışıyordu. Zaten korkuyordu, bir de onu böyle görmek korkusunu tetikliyordu. Bu gerçeğe katlanmak çok zordu ama güçlü olmalıydı. "Zehra lütfen kendine gel, sana ihtiyacım var. Kardeşinin ve annenin sana ihtiyacı var."

Annesi hıçkırarak başını salladı, ellerine kapanıp yalvarmaya başladı. Kızın öfkeden kararan gözleri alev alevdi. "Zehra," diye seslendi yine Pelin, onun kendisini dinleyeceğinden ancak başını sallayınca emin oldu. "Bana yardım etmen gerekiyor, lütfen tek başıma başaramam."

"İyiyim..."

"Mutfaktan mumları getirin, kütüphaneden kitapları getirin ve kapının önündeki eşyaların arasına yığın," diye emretti Pelin. Kapıyı zorlamaya kalktıklarında yakarak onları durdurma niyetinde olduğunu anladığında kadınlar, Amina feryat ederek bayıldı. Kapının girişine istiflenen kitapları nerelere yerleştireceklerini adamlara anlatmıştı Pelin. Zamanları yoktu. Tüm bunlar çok uzun sürmüş gibi gelse de her şey başlayalı sadece birkaç dakika olmuştu.

Mumları yaktılar ve kapının yanında durup ahşabın tutuşması için dua ederek beklediler. İçeri girdiklerinde ateşe vereceklerdi her şeyi ve kapı kırılana kadar eşyalar tutuşup, duman içeri girenleri engelleyecekti ve birileri onları korumaya mutlaka gelecekti.

Pelin herkesi kütüphaneye soktu, erkekler camları korurken Zehra yanına geldi. Pelin, "Sen de git yanlarına," diye bağırdı. Kız başını iki yana sallayarak itiraz etti. "Annenin, kardeşlerinin sana ihtiyacı var, onları birinin sakinleştirmesi gerekiyor."

Zehra başını iki yana sallayarak kapıyı kapadı ve dışarıdan gelen bağırışları duyduklarında yapmaya çalıştıkları şeyin dışarıdakiler tarafından fark edildiğini anladı. Fahd'ın adamları onları durdurmak için ellerinden geleni yapıyordu. Onları bir an önce durdurması için dua etmekten başka bir şey yapamayacaklarını bildiklerinden, kapıyı korumaktan başka çareleri yoktu. Çevresindeki adamların ne hissettiğini anlaması için onların korku

dolu yüzlerine bakmasına gerek yoktu. Kendisi de onlarla aynı şeyi hissediyordu. Büyük bir korku ve olan bitene inanamama vardı içlerinde. Zehra'ya yaklaştı, kızı omzundan tuttu. "Kapının girişinde dur, içeri girecek olurlarsa dolaba gir ve ne duyarsan duy, asla dışarı çıkma."

"Peki ya sen ve diğerleri?"

"Biz kendimizi koruyacağız merak etme ama birinin kütüphaneyi koruması gerekecek, bunu sen yapacaksın. Yaklaşanı vuracaksın." diye onu kandırmanın yoluna gitti. Sanki içeri girdiklerinde kütüphaneye girmeleri saniyelerini almayacaktı. En azından onu dolapta göremezlerdi. Bir kişi Fahd'a umut olacaktı, hayat olacaktı.

"Peki adamlar?"

"Zehra," dedi Pelin dikkatle gözlerine bakarak. "Onların istedikleri uşaklar değil. Biziz!"

Kızı kollarına alıp sımsıkı sarıldı ve alnından öptü. "Şimdi git dolabın içine saklan."

Kız kollarından sıyrıldı, döndü ve ona baktı. "Babana iyi bak ve burnundan getirmeyi ihmal etme. Birinin bunu yapması gerekiyor, yoksa kibri büyür." dedi gülümseyerek.

"Sen yapacaksın bunları."

Pelin yalancı bir duruşla, "Ben kaçacağım, bu kargaşa tam bana göre olacak."

Zehra yaşından daha büyük bir kararlılıkla onayladı. Pelin gülümsedi, o da zoraki bir şekilde gülümsedi ve ikisi de biliyordu ki, bir daha asla eskisi gibi olmayacaktı hiçbir şey, onlar da olmayacaktı. Görüşemeyeceklerdi. Zehra önce tereddüt etse de koşarak yanına geldi. Kollarını ona doladı ve yanağını bir kez daha o tanıdık omuza yasladı. Pelin onu hafifçe itmeden önce, omzunu şefkatle sıktı. Zehra dolabın yanına gidip içine girdi. "Biz başaramazsak sen yapacaksın," dedi Pelin. Kız başını salladı ve adamların ona uzattığı bir silahı alarak dolaba girdi.

Pelin pencereden dışarı bakmamak için kendini zor tutuyordu. O anda tek yapabilecekleri Fahd ve adamlarının üstün gelmesi için dua etmekti. İçindeki paniğe engel olmaya çalıştı ama içinde bulundukları durumun çaresizliği düşünmesini zorlaştırıyordu. Kapıya vurulan bir kütük sesi, kızın ensesinin ürpermesine neden oldu. Zamanları kalmamıştı. Seçim şansları da...

"Burada yanarak ölmeyeceğiz, en azından insaf dilenebiliriz." diyen bir adam yanına geldi, mumları söndürmeye kalktığında Pelin ona engel olmak istedi ama başaramadı. Adam bağırarak bunu yapmayacağını söylüyor, işlerine engel oluyordu. Gözü dönmüş şekilde mumları söndürmek

için diğer adamlarla kavga ediyordu. Olacaklarla ilgili düşünceleri aklından uzaklaştırmaya çalıştı. Bu konu hakkında düşünmeyecekti. Gözyaşlarına engel olmak için gözlerini kapatması gerekti. Birazdan bu baskın bitecek, herkes iyi olacaktı. Ama adam kaos çıkardı.

Adamların birinden silahı alıp adamı bacaklarından vurarak durdurdu ve sönmeyen mumlardan birini alıp kitapları ateşe verdi ama geç kalmıştı. Kitaplar yanmadan kapı büyük bir güçle itildi, arkasındaki eşyaları yararak kanatları açılmaya başladı.

Zaman durdu.

Tüm duyuları keskinleşmiş, dışarıdan gelen seslere dikkat kesilmişti. Çıkan her küçük ses, yüreğinin ağzına gelmesine neden oluyordu. Kalbi, kulaklarında atıyor gibiydi. Kapı açılırken biri, "Kızı bulun!" diye bağırdı. Onun için gelmişlerdi, soluksuz kaldı. Son darbeyle kapı sert bir şekilde açıldı ve kız nefesini tuttu. Durumlarının çaresizliği, saklanmak için anlamsız çabaları boşaydı. Tüm bunlar zalimlerin öfkesini iyice körüklüyordu. Kaçacak vakti olmadı, birkaç adam üzerine atlayarak onu saçlarından yakaladı.

"Bırakın beni!"

Kalbi duracak gibi oldu. Tırnaklarını adamın etine geçirip çığlık atmasına engel olmaya çalışan kişiye tekme attı.

"Diğer kız da buralarda bir yerlerde olmalı," dedi diğer adam.

Pelin'in adamların Zehra'yı bulmamaları için dikkat dağıtma çabalarını boşaydı, dövülmesi çığlık sesiyle yarıda kesildi. Zehra onun kendisi yüzünden eziyet çekmesini daha fazla kaldıramamıştı. Dolabının kapısını hızla açtı ve dışarı çıktı.

"Onu bırakın!" diye bağırdı silahı erkeklere doğrultarak, Pelin kızın üzerine atılan adamı görünce çığlık attı. Bir yandan da hızla öne atılıp adamın şakağına sert bir darbe indirerek, o acıyla kızı bırakmasını sağladı. Tam ona sarılacaktı ki, uzun boylu ve yapılı bir adamın çelik gibi kollarının arasında buldu kendini. Zehra hızla uzaklaşmaya başladı, kızı zorla götürüyorlardı.

"Bırakın beni!" diyen Pelin onu tutan kollardan kendini kurtarmaya çalıştı.

Adam, kollarını o kadar sıkıyordu ki, artık belinin kırılacağını düşünmeye başlamıştı. İçeri giren o yaşlı Prens Pelin'i şehvetli bir şekilde süzdü, ardından gülümsedi. Bakışları kızın kanını dondurdu. Pelin gözünün ucuyla bir hareket gördü. Alya kızını adamların elinde esir görünce, "Hayır!" diye bağırdı korkuyla.

Ama çok geçti. Alya kütüphaneden yavrusu için çıkmış koşuyor, kızını

kurtarmak için bağırırken, "Kirli ellerinizi kızımın üzerinden çekin!" diye ağlıyordu.

Bir şekilde odadan çıkmayı başarmıştı ve kızını tutan adama doğru atılmıştı. Ama elindeki kılıç, hareketlerini kısıtlayacak kadar ağırdı. Sadece birkaç adım atmışken, diğer adamlardan biri onu arkasından yakaladı. Zaman durmuş gibiydi. Kadının karnına saplanan kılıçla ve vücudunda beliren ani bir kuvvetle öne doğru atılışı durdu, bedeni gözlerinin önünden kayıyordu. Pelin, "Alya," diye bağırarak adamı itti ama kollarından kurtulamadı.

Zehra'nın dehşetle açılan gözleri annesiyle buluştu. Kadın darbenin etkisiyle sersemlemişti ve ardından da bir bez bebek gibi yere yığıldı. Zehra'nın ciğerlerinden gelen çığlık, kendisine ait olamazdı. Pelin öfkeden kuduruyordu. Kendisini tutan adama saldırıp, tırnaklarını adamın yüzüne geçirdi. Adam, yanağına elinin tersiyle vurdu ve bunun şiddetiyle kızın yere düşmesini sağladı. Kızın yere sertçe vuran çenesi acıyla sızlıyor, karnı sert zeminle birleştiği için soluk alamıyordu. Burada neler oluyordu? Daha önce gördüğü ve lideri olduğunu düşündüğü adam, kapıda duruyordu.

"Kızını bulduk," dedi adamlardan biri Zehra'yı ensesinden tutup kedi yavrusu gibi gösterirken. "Küçük olan da orada. Bu da karısı."

Adam, Pelin'e baktı.

Pelin ayağa kalktığında, yanaklarından yaşlar süzülüyordu. Yaralı yüzünü tutarken, buraya ölüm ve karmaşa getiren adamın yüzüne nefretle baktı. Ne tür bir adam, onursuzca bir evi basıp başkasının karısına kızına göz koyardı? İri adam, Zehra'yı diğer adamların kollarına attı.

"Sizindir! Kullanın!"

"Eğer ona elinizi sürerseniz, sizi gebertirim," diye bağırdı Pelin.

"Sıranı bekle güzelim, herkese yetecek kadar var." dedi adam kasıklarını okşayıp ona piç piç gülerek.

"Şerefsiz!"

"Güzel olduğun kadar küstah olduğunu da söylemişlerdi."

Yerde yatan ve karnındaki kesikten kanlar akan Alya'nın hareketsiz bedenine baktı Pelin. Zehra annesine gitmek için çırpınıyordu. Adamın ifadesi sert ve merhametsiz bir hal aldı. Bu ifade, ona bir an için Fahd'ı hatırlattı ama bu adamda, Fahd da olmayan onursuz bir yön vardı. O şerefsiz değildi, sadece katildi.

Kalbi sızladı. İnşallah buraya gelmezdi, eğer gelirse...

Adam dudaklarını sıktı. Pelin deli gibi korksa da korkusunu adama belli etmedi.

"İsteyerek gelecek misin?"

Pelin yüzüne tükürerek cevap verdi. Adam ona uzun uzun bakıp omuzlarını silkti. "Sen bilirsin, o zaman benim işime yaramazsın." Adamlarından birine döndü. "Ondan kurtulun. Kızı alın yeter,"

"Zehra!"

Genç kıza doğru gitmeye çalıştı Pelin ama az önce vuran adam onu sıkı sıkıya saçlarından tutuyordu. Birinin annesine atıldığını gören Zehra'nın ensesine vurdu ve bilinci yerinde olmayan kızı omzuna atarak, odadan çıkarılışını izletti. Pelin'in içinde bir şeyler kopuyordu. Elini sımsıkı bir yumruk yapıp, içindeki tüm nefret ve öfkeyle arkasındaki adamın yüzüne vurdu. Tekrar yumruğu adamın burnuna indirdiğinde, kemiğin çatırtısını duyarak memnun oldu. Adam kıza öfkeyle baktı, burnundan kan süzülüyordu. Bir an için ne olduğunu anlayamadı ama sonra intikamını hızlı bir şekilde aldı. Elinin tersiyle kızın yüzüne sert bir sille indirdi. Pelin önce bir acı hissetti, ardından her şey kardı. Yere düştüğü an adamın üzerine eğildiğini ve boğazına yasladığı kılıcın etini kesecek şekilde kursağına yaslandığını anladı. Korkusuna kanın kokusunun karıştığını hissetti.

"Seni sürtük."

Genç kız nefes alamıyordu. Soluk alsa boğazına bekinen kılıç daha da derine batacaktı, tepinse boynu kesilecekti. Hareketsiz kaldı. Adam yüzüne sert bir yumruk indirdi. Başı dönmeye başladı. Gelip giden görüntülerden üzerinde bir adamın olduğunu görüyordu ama ne yapmaya çalıştığını seçemiyordu. Göğsüne baskı yapan bir bedenin ağırlığı soluksuz bırakıyordu. Boğazına kadar gelen safranın acı tadını alıyordu. İnledi ve üzerindeki ağırlığa karşı koymaya çalıştı. Çırpındıkça boğazına yaslanan kılıç etine daha fazla geçti. Sert eller, bacaklarının yumuşak tenini yakalamış, onları aralamaya çalışıyordu. Çığlık atmaya çalıştı ama boğazındaki kılıç buna engel oldu. Bir yumruk daha indi yüzüne, burnundan çıkan sesle yüzü yana döndü. İçinden sıcak bir şeylerin aktığını hissediyordu. Gözlerini ağır ağır açtı. Üzerindeki adam hâlâ oradaydı. Bir eli, kendisini yerde tutmak için boğazına yüklenen keskin kılıcın üzerindeydi ve diğer eliyle de eteğini kaldırıyordu. Pelin korkuyla çığlık atmak için dudaklarını araladı ama boğazında yeni bir acı hissetmeden önce sesi kesildi. Boynundan koyu sıcak sıvılar akmaya başladı. Sanki içi dışına akıyordu. Gücü azalıyor, bedeni hissizleşiyordu. Adam bacaklarını ayırırken, bedeni taş kadar ağırlaşıyordu. Ardından gözleri yeniden kapandı.

"Kes boğazını oyalanma, vakit yok." dedi bir adam ve kız üzerindeki adama tekme atmak istediğinde, kılıcın boğazından yağ gibi kaydığını duyumsadı. Metalin eti kesen sesi yüreğini susturdu. Ayrılan etin içinden boşalan kanın rahatlatan sıcak hissi, bedenine yayıldı. Eli boğazına kaydığında

teni kendi kanıyla ıslandı. Karanlık, güzel bir şarkı gibi çağırıyordu. Uyumak, rüyalarının güvenli kollarına sığınmak istiyordu. Ama bir şeyler ona engel oluyordu. Uyanmak zorundaydı. Bunların olmasına izin veremezdi. Karşı koymak zorundaydı. Zehra tehlikedeydi, kurtarmalıydı. Gözlerini zor da olsa açtı ama her şey bulanıktı. Boğazına yaslanan kılıç teninden tamamen çekildi, göğsünün üzerindeki ağırlık kalktı. Derin bir nefes alıp ciğerlerini hava ile doldurmak istedi ancak içine hırlayan bir soluk çekebildi. Boğazından içeri ılık bir şeyler akıyor, nefes almasını zorlaştırıyordu. Boynundan fışkıran kanla kaplanmış parmaklar gördü bir ara...

Bir kararıp bir aydınlanıyordu dünya. Bedeni soluksuz kaldığı için öksürüklerle sarsılıyordu. Boğazındaki kanı durduramaya çalışan bir adamın küfrettiğini duyar gibiydi ama kulağındaki çınlamadan dolayı bunu tam olarak duyması imkânsızdı. Biri boynundaki yaraya bir bez bastırarak serin bir ıslaklığı tenine yasladı. Bedeni uzandığı sert yerden kaldırıldı. Ilık ve sert bir göğse yaslandığını hissediyordu. Bir an için zihni bulansa da kokuyu tanıyordu. Kendisini güvende hissediyordu. Sonra o kişinin bir aslan gibi kükrediğini duyumsadı. Bu çaresiz sesi içini acıtıyordu. Gücü olsa yana sarkan elini kaldırırdı, uyuşmasa bedeni kıpırdatırdı.

"Boynuna baskı yap," diyen bir adamın sesi uzaktan geliyordu. Sonra bir başkasının hayal meyal bir şekilde, "Kanama durmuyor, şah damarı kesilmiş olmalı," dediğini hissetti. Kollarında olduğu kişi onu başka bir yere taşıyordu. Ona direndi ama adam onu sıkı sıkıya tuttu ve nazik sözlerle rahatlatırken göğsüne bastı. Bu ses tanıdıktı ama Pelin nereden tanıdığını çıkaramıyordu. Zihni de gözleri gibi bulanıktı. Pelin üşüyordu, adam sıcaktı. Kuvvetliydi. Korumacıydı. Sisler arkasında kalan gözlerini açtı. O anda yanmaya başlayan gözleri yaşlarla doldu. Yoğun sislenmeden dolayı hiçbir şey göremiyordu. Kendisini taşıyanın kim olduğunu görmek istiyordu, ona bakmalıydı.

"Lütfen dayan aleaqarab."

"Fahd," dedi fısıldayan sesi.

"Buradayım güzelim, lütfen kendini kaybetme. Uyanık kal,"

Görüntüsü zorlanan gözlerini yeniden kırpıştırdı. Bedenindeki acı çeklince gülümsedi.

"Fahd!"

"Canım," dedi adam titreyen bir sesle. "Lütfen uyuma aşkım, lütfen."

"Ko... Korkuyorum."

Gözleri kapanan kız kendini ona bıraktığında başı göğsüne devrildi. Bir an için buna sevindi ama sonra, hafızasında bazı şeyler belirdi. Boğazı acıyordu. Ciğerlerinin parçalandığını hissetti. "Fahd," Kelimeler

dudaklarından dökülemiyordu çünkü çok bitkin ve güçsüzdü. Acı, ciğerlerinden göğsüne yayıldı. Kalbini hedef alan korku çok yakındı.

"Özür dilerim... Özür dilerim."

Adam kızın yanıtını duymadı. Çünkü daha fazla direnememişti, kendini karanlığa bırakmıştı. Gövdesi kızıla boyanan adam bağırarak dışarı koştu, çalışır durumdaki helikopterine kollarındaki kadınla geçerek derhal havalanmasını emretti. Camdan aşağı baktığında adamların herkesi etkisiz hale getirdiğini gördü, bakışları boynundan oluk oluk kan akan kızın beyazlayan yüzüne kaydı.

"Pelin lütfen," dedi çaresiz bir halde. Gözlerini yakan yaşlar bir safra gibi hızla yükseliyordu. Hayır olmazdı, yapamazdı bunu ona.

On dakika sonra hastanedeydiler, kollarındaki kadını sedyeye bırakırken ikisinin üzeri de tamamen kanla kaplanmıştı. Kızın boynuna helikopterde ilk yardım yapıldığı için, kesiği tutan bir bant vardı. Kanamayı durdurmaya çalışmış ama pek başaralı olmamışlardı. Acil kapısından girdiler, ameliyathaneye gitmek için asansöre girdiklerinde, kızın sedyeden cansızca sarkan eline uzandı. Buz gibiydi ve yüzü kül gibiydi.

Kelebek kanatları olan ameliyathaneye girerken bedeni, elleri yavaşça ayrıldı. Adamın içinden sürüklenen korku parmaklarından bedenine salındı.

Kızı ameliyathaneye aldılar, soluğu kesilen Fahd sırtını duvara yaslayarak ameliyathanenin kapısına bakarken, gözleri ellerine ve boydan boya kana bulanmış kıyafetine kaydı. *Tüm ömrümü veririm* dediği kadın, bir nefes için can çekişirken onun çaresiz kalması kadar acı bir gerçek yoktu. Allah'a dua etmek istiyordu, inançlı adamdı Fahd, Allah onun yanında olurdu değil mi? Ama annesi daha 12 yaşında tecavüze uğrayıp onu doğurmak için can verirken yanında olmamıştı. Babası çocuklara tecavüz eden bir sapkınken, herkes gibi o da buna göz yumarken adaletiyle yanında olmamıştı. Fahd ilk defa Allah'ın varlığını sorguluyor, dua etmemek için kendiyle çelişiyordu. Senelerce babasının işkencelerine, ahlaksızlıklarına, gözü dönmüşlüklerine sabredip göz yummak zorunda bırakılmıştı. Ama babası durmamıştı. Gözü öyle dönmüştü ki sapıklığını ailesine taşırmıştı. Amcasının kızı Meryem'e henüz sekiz yaşındayken tecavüz edecekken onu yakalamasaydı ve durduramadığı zaman vurmasaydı, şimdi hayatta olup azabına devam edecekti. Kaç çocuk ellerinde can verip ölürken, kaç kişi henüz çocuk yaşında hamile kalıp doğum yapacaktı. Eğer o gün kendi elleriyle öldürmeseydi babasını, dünya bir zalimin pis düşünceleriyle dönmeye devam edecekti. Fahd 12 yaşında baba katili olurken, adalet ve Allah neredeydi?

Kanlı ellerini yumruk yaptı. Dua etmeyecekti, hiçbir şey için artık ona

yakarmayacaktı! Allah daha en başından onu yalnız bırakmıştı, annesinin çocuk rahmine düşürdüğü gün terk etmiş, umursamamıştı. Sonra aklına onun için dua eden kadınlar geldi. Her anlaşmadan sonra hediye edilen köle kadınlar, sırf onunla bir kere yatsın diye zenginler tarafından odasına gönderilen çocuklar ve baskın yaptırdığı gemilerden çıkarılan insanlar... Vesile miydi bu acılar ona, yoksa tecrübe miydi? İnsan sınanmadığı acıyla yanmazdı değil mi? Fahd kendine hediye edilen hiçbir köleye el sürmemişti, hiçbir insanı kendi amaçları için kullanmamıştı, masum olan hiç kimseyi günahına sürüklememişti ve her zaman insanların hayır duasını almıştı. Çevresindeki kadınlara babası gibi eziyet etmemişti, daha çocuk yaşta erkek çocuk sevdasıyla evlendirildiği karılarına bile istemediklerini belirttikleri zaman yaklaşmamış, korktuklarını söyledikleri günden sonra bir daha el sürmemişti. Ömrü boyunca hiçbir şeyi kolay yoldan kazanmamıştı ama zor olanların hepsinden de güzel bir şekilde ağırlanmıştı.

Amcası onu büyütüp gücünü üstüne siper etmeseydi, kim bilir nasıl bir adam olacaktı? Belki de babası gibi olacaktı? Hayır, Allah onu babasının merhametine bırakmamıştı, pis düşüncelerine ekmemişti. Babasını öldürmüş olabilirdi ama ona babasından daha yürekli bir amca vermişti. Çocuk annesini bu acıların içinden almıştı ama babasının ilk karısının merhametinden alamamıştı. Üç ablasının annesi olan Leyla'dan yediği dayakla son nefesini vermişti. Yengesi Berzah Hanım kendince katı bir kadın olsa bile, gözünün içine bakmış, korumuş kollamış, doğurmuş bir anne gibi kabullenmişti. Belki kızını kurtardığı içindi minneti, belki erkek evladı olmadığı içindi saygıydı. Allah ona yaşaması için iki tane evlat vermişti, hayata tutunmasını kolaylaştırmıştı. Ve sonra onu vermişti. Seneler önce ona iyi davranan Rüzgâr Karalı, korumak için evine götürdüğü zaman onu kollayan ve seven o kızı hatırlatmıştı. Kıvır kıvır saçlı Pelin Karalı, merhametine âşık olduğu iyi yürekli güzel kadın. Çocuk yüreğinin ilk çırpınışı, hayallerinin en güzel baharıydı. Çocuk aklıyla sevgiyi gördüğü ilk kadındı. Ve hayalini kurduğu kadının bir gün ölüm haberini almıştı, günlerce küsüp susmuş, amcası bile derdini anlayamamıştı. Sonra bir gün Rüzgâr Karalı ile görüştüğü vakit ofisinde, masanın üzerinde duran bir resim tüm soluğunu kesmişti... Onun gülüşündeki samimiyet ve gözlerindeki parlaklıktı onu büyüleyen, hayran olduğu kadına tıpa tıp benzeyen bu kız herkesten başkaydı. Onu araştırdıkça görmüştü. Halası gibi değildi fıtratı, yüzü ona huyu annesine benzemekteydi. Bir resimle bağlanmıştı, içindeki özlem büyüdükçe ergen çocuklar gibi gizliden gizliye sosyal medyadan takip edip, katlandıkça katlanan özlemiyle hissettirdiklerini yok saymaya çalışmıştı. İmkânsız duygularını kendine saklamıştı. Bir kez olsun yüz yüze gelmeden, canlı kanlı görmeden hayalini kurmuştu. Öyle büyümüş ki içindeki

yalnızlık, sevilmeyi beklerken beklemeyi sevmişti. Rüzgâr Karalı'ya olan saygısından yaklaşmamış, rahatsız etmemişti. Kader onu ellerine bırakmıştı. O gece açık arttırmada kendini kollarına atarak varlığını göstermeseydi, onu kaybetmek en büyük pişmanlığı olacaktı. Belki güzel bir başlangıçları olmamıştı ama güzel bir bitişi hak etmişlerdi. Onu karşısına o gece çıkarıp kollarına düşürerek imkansızı ellerinin arasına vermişti Allah, hediye paketi gibi ömrüne sahip olamayacağı tek hazineyi yollamıştı...

Fahd vicdanı ve aklı, imanı ve şeytanıyla boğuştukça, derinleşti içindeki kaos. İnsan fıtratı ne nankördü, istediği olunca keyifleniyor şükrediyor, olmayınca sırt dönüyor isyan ediyordu. İlk defa imanıyla sınanıyordu, ilk defa insanlığıyla sınanıyordu, ilk defa kendi düşünceleriyle sınanıyordu. Eğer ona bir şey olmazsa, eski haline döner miydiler? Ya olursa, isyanının sonu karanlık bir inançsızlıkla kaplanır mıydı?

Ellerinde gergin bir deri gibi duruyordu kuruyan kanı, zihninin içinde binlerce senaryo dolaşıyordu. Kalbinin içinde ise baskın bir iman depreşiyordu, yaşaması için farkında olmadan dua ediyordu. Sevdiği kadının kanıyla ıslanmıştı avuçları, elleri yumruk olurken hırlayan sesi tüm hastanenin koridorunda yankılandı. Saatlerce olduğu yerden kıpırdanamadı, birileri girdi ameliyathaneye birileri çıktı. Biri haber vermedi, meraktan çıldırdı. Zaman aktı geçti ama içeriden net bir haber gelmedi. Her saniye saat her dakika asır gibi geçmeye başladı.

Yaklaşık üç saat sonra koridorun sonunda duyduğu sesle irkildi.

"Kızım nerede?"

Şaşıran Fahd sırtını yasladığı duvardan kaldırdı, karşısında gördüğü adamla yutkundu. Rüzgâr Karalı, ellerindeki kan lekesini silen, babasının ölümünü üzerine alan ve onun çocuk gözünde büyüdükçe büyüyen, onuru, şerefi anlatan, onun gibi bir adam olmak için yemin ettiği adam... Şimdi karşısındaydı. Gözlerinde iki cehennem çukuru, dudaklarının arasında azap vardı. Yaralanmış olabilirdi ama aynı öfkeli ifade, aynı gözü kara vaziyet, hâlâ namını aldığı karanlık geçmişi ifadesinde konaklamaktaydı. Heybetli bedeninin arkasında kendi gibi gözü pek iki oğlu ve canından öte tuttuğu kardeşi Cem Aydınoğlu vardı. Birlikte koridorun sonunda, ona ölüm kusan gözlerle bakıyordu. Ağzını açtı ama ne diyeceğini bilemedi. İlk defa kelimeler dudaklarından dökülemedi. Oysa şu ana kadar kızının elinde olduğunu korkusundan değil, onun inancını kırmaktan çekindiği için söyleyememişti. Kızını ellerinden çekip aldığı an, ses edememekten yapamamıştı. Onun buyruğuna karşı boynu kıldan inceydi ama şimdi anlıyordu ki; değil Rüzgâr Karalı, dünya karşısına dikilse Pelin Karalı'yı kimseye bırakmazdı. Allah'tan başka kimse onu elinden alamazdı.

"Said el Fahd Ehadyan! Kızım... Nerede?"

Koridoru inleten bu kaba sese verecek cevabı yoktu. Onu koruyamamış, kollayamamıştı. Gözleri nemleniyor, sesi kalınlaşıyor ama konuşamıyordu çünkü Rüzgâr Karalı ona babasına seslendiği gibi saygısız, hürmetsiz, iğrenerek sesleniyor, öyle bakıyordu. Onun gözlerindeki saygınlığını da sevgisini de kaybetmiş olmanın bilinçaltı dürtüsü, kocaman adamı on iki yaşına götürmüş, o günkü gibi dilini tutuyordu. Ne ironiydi ki, şimdi yine o haldeydiler, ilk karşılaşmalarında da elinde kan vardı, şimdi de... Rüzgâr adamın baktığı yere baktı, ellerine, soluğu kesildi. Evladının kanı olamazdı, değil mi? Yaralandığını öğrenmişti ama iyiydi, öyle olmak zorundaydı. Karnına bir acı saplandı, dişlerini sıkarak yanına geldi. Yakasından kavrayarak gözlerinin içine bakarken, "Kızım nerede?" diye gürledi.

"Onu koruyamadım," diyen Fahd ameliyathanenin kapısına bakarken, "Cem git bak kızım nerede?" diye bağırdı Rüzgâr Karalı.

Cem başhekimle konuşmak için yanlarından ayrılıp odasını aramaya koyuldu. Fahd hiç sesini çıkarmadı, onları engellemedi. "Ne yaptın sen?" diye hesap sordu Rüzgâr, "Kızıma ne yaptın?"

"Ben..." dedi Fahd ama sanki konuşma yetisi elinden alınmıştı. Bakışlarını tekrar ameliyathanenin kapısına çevirdi. "Dilini mi yuttun be adam, konuşsana." diye bağırdı Rüzgâr. "Kızıma ne yaptın lan, ne?"

Karnında kasılma olan Fahd, "İyi olacak," diyebildi sadece. "Olmak zorunda!"

O sırada kapı açılınca, dikkati dağılan Rüzgâr avucuna topladığı yakasını bırakarak kapıdan çıkan doktorun yanına koştu. Geride kalan Fahd soluksuz halde gelecek güzel haberi bekleyerek doktora yaklaştı. Rüzgâr da nefes almadan doktorun gözlerinin içine bakıyordu. Sanki zaman durdu, solukları havada asılı kaldı. Doktor ağzını açtı ve dünya sustu.

"Başınız sağ olsun!"

Fahd'ın gözleri kırpışmaya başladı, ensesinden soğuk soğuk terler boşalıyordu. Dünyası duran Rüzgâr Karalı dişlerini sıktı kabullenmeyerek, "Yalan," diye fısıldadı. Fahd da aynı isyanla doktorun yakasını avuçlarının arasına toparlayarak, "Yalan," diye bağırdı. "Yalan söylüyorsun..."

Doktor korku içinde elinden kurtulmaya çalışırken, hemşireler ve yardımcı hekimler doktoru adamın kabullenmeyen elinden almaya çalışıyordu. Arkada bir gürültü oldu. Eli kalbine giden Rüzgâr Karalı geriye doğru sarsıldı. Emre babasını belinden yakaladı. Utku öfkeden kudurmuş şekilde Fahd'a atılmayı bırakmış, "Yardım et," diye doktora bağırıyordu. Kulakları

uğuldayan Rüzgâr Karalı, onca umudu kaybetmek için büyütmemişti, gözleri kararmadan önce son söylediği şey, "Kızım," olmuştu.

Kalbine yenildiği ilk an da son sözleri olmuştu.

İKİ YIL SONRA

Hayalsi sular süzülüyor aynalardan, kirpiklerime uzun yollar kuran damlacıklarında hicranlı yüzün... Hiç açmamış ayın bağrındaki güneş gibi, kendimi aldatıyorum kavuşanların yalanlarıyla.

Dün ve bugün yeninden kapıların ardına astım geçmişi, sen pencerelerin önünde tükenmeyen bekleyişin ezberi... Denizlere bakarak martılara yalanlar söylediğim kaç baharı çaldın ömrümden, son gemilere hasret yüklediğim sırrımla kaç tur attın zihnimde. Bazen yalın ayak aşmak istiyorum cehennemin korlarını, yakama ahları takarak gitmek istiyorum umutsuzluklara, o zaman bir feryat saplanıyor bağrıma, çakıp da kaybolan şimşekler gibi düşüyorum umutsuzluğun gövdesine. Sımsıkı kapıyorum ömrümü hatıraların mahzenine, titreyen dudaklarımı birbirine kenetleyen parmak uçlarımda paslı çivileri büyütüyorum... Yıkamadığım esaretimi birer birer aşarak, isyana koşmak isteyen adımlarımı kırıyorum. Hayallerimde en soylu düşlerin raks ettiği bir bahar gezegeni var, mutluluğun bakınca gülümsediği saklı bir vadi gizliyorum kendime... İnan bana şairlerin kalemi kırıldı senden sonra, kirpiklerimde efsane şiirlerin mağrur cümleleri dolaşmıyor.

Ne kadar oldu bilmem benden gideli ama annemden doğduğum günden beri gözlerim seni çağlıyor. Hilal kaşlarının cilvesine ahu yıldızlar koyduğum, vadilerde biriken göller gibi umutsuzluk taşıyor yazlarım. Kalbimi avuçlarına almış hasret, sıktıkça kulaç kulaç sana koşuyorum. Unutmak için zihnimdeki görselleri, çölde bir kuyuya mı bırakayım geçmişi, kararlılığıma otağ mı kurayım geceleri... Ne yapayım bilmiyorum bu acıyan beni, salsam gitmiyor, tutsam durmuyor düşleri...

Tüm dillerin içinde saklanıyordu gerçek. Rüzgârın tülleri havalandırdığı sıcak bir yaz sabahı, etraf mis gibi erguvan kokarken gelecek misin?

Şiir kitabını kapadı, okuduklarından bir şey anlamıyordu. Şüphelerinde yanılıyor olmak için dua ediyordu genç kadın. Bunca çileye katlanmasının mükafatını bu şekilde almak istemiyordu. Bunun olmaması için, bunu ona yapmaması için hâlâ bir umut kırıntısı içindeydi. Kocasının bu olanlarla bir ilgisi olduğunu düşünmek bile istemiyordu ama son günlerdeki tutumu, bakışı, duruşu, Fahd ondan bir şeyler saklıyordu. Bundan emindi. Düşünceler içinde kıvranan kadının parmakları boğazındaki derin yara izinde dolaşıyordu. Hemen boynunun kıvrımındaki kat yerinde, teninin altında hissettiği dikişlerin tortulu yüzeyi hissediliyordu. Ani bir karar vermemek

için öfkesini bastırırken, yarasının anısından daha fazla geçmişin gölgesi içini acıtıyordu ve önceliği onunla konuşmak olduğu için frenlediği iradesiyle çelişiyordu.

Akşam yemeğine hâlâ vakit olduğundan, eve geldiğini duyduğu kocasının odalarında olup olmadığına baktı. Salon sakindi, Zehra ve Fatima birlikte kanepeye uzanmış müzik eşliğinde kitap okuyorlardı. Alya ve Amina ise evde yoktu, yeni uğraşları yardım kuruluşlarıydı. Birbirleriyle yarışmak için savaşırken, bu işten en karlı çıkan çaresiz kadınlar oluyordu. Fahd yeni sağ koluyla her zamankinden daha erken çölden dönmüş olmalıydı. Zaten gün boyu ortalıkta yumurtlayacak tavuk gibi dolaşan Berzah Hanım'ın bir konuda stresli olduğunu ama Abdullah Bey'in sakin göründüğünü fark ettiği için, üzerine fazla kafa yormadığını hatırladı. Tabiî ki şu ana kadar.

Pelin'in bu topraklarda öğrendiği ve bunca zaman hayatta kalmasının nedenlerinden biri de asla ama asla tesadüflere inanmamasıydı. Odasına geldiğinde kapıyı çalmadan açtı, henüz banyodan çıkan eşini üzerini giyerken görünce kısa bir an donup kaldı. Geldiğini kimse ona haber vermemişti, ne zaman gelip duşunu almıştı anlayamamıştı.

Fahd kapının aniden açılmasıyla tetikte bekleyen aslan gibi hemen başını çevirdi ve karısının derin kahve gözlerindeki kaygıyı görünce bakışlarını kaçırdı. Tuhaftı sanki aklını okumuş ve gelişinin nedeninden şüphelenmiş gibiydi.

Hava nemli ve sıcaktı. Taze sabuna karışmış ten kokusuna sandal ağacının mistik kokusu sinmişti. Kocasının kokusu yoğun bir baskınlıkla odasını işgal etmişti. Bir kâhya onun yanında durmuş, kıyafetlerini giymesinde yardımcı oluyordu. Normalde bu onun edindiği keyifli bir görevdi ama kocası duş aldığını söylemediği gibi ondan yardım da istememişti. Üstelik normalden daha şık giymişti, babasının verdiğini bildiği saat bileğindeydi ve üzerinde evlendikleri günküne benzer bir kıyafet vardı. İçgüdüleri birden alev aldı. Sert bir sözle, "Bizi yalnız bırakın." diyerek uşağı odadan gönderdi.

Fahd bakışlarını karısının üzerinde gezdirdi. İnce şifon kumaştan tasarlanmış modern kesim, dolgun hatlarını mükemmel bir şekilde görsele sokan zarif bir kıyafetle aklını karıştırmaktaydı. Her zaman olduğu gibi sade ama bedenine oturan görkemli bir seçimdi. Bedeni ısındı. Bu kadının üzerindeki tatlı ve dişi cazibesi çok etkiliydi, üstelik ne zaman ona baksa inkâr edilemez bir istekle kıvrandırmaktaydı. Başına kefiyesini geçirirken onu inceledi Pelin ve göğüs çatalını sergileyen hafif dekoltesinden, yuvarlak göğüslerine bakan adamın yüzünü süzdü. Kızgın olduğu gergin bedeninden belliydi, hassas meme uçları sertleşmiş ve gerilmişti. Tedirginliği ince şifon kumaştan rahatlıkla görülebiliyordu. Tek bir bakışla aklını

karıştırmasına kızdı, aynı anda da heyecanlandı. Kasıkları, karsının tadına baktığı anlardakinden bile daha fazla arzuyla dolarak sertleşmeye başladı. Ona olan isteği ve açlık hissi hiç tükenmeyecekti. Tutkusu konusunda hep açık ve dürüst olmuştu. Ama Pelin bu tutkunun yeterli olduğuna inanamıyordu, son zamanlarda gerçekleşen konuşmalardan sonra, aralarındaki şeyin sadece tutku olmadığına inanmak istiyordu.

Daha derin bir şeyler olduğunu bilmek istiyordu. Sevginin gücünü hissetmek, onun için tek ve değişilmez olduğunu bilmek, kadınlık yanına tatmin verecekti. Bu kuvvetli duyguları hisseden tarafın sadece kendisi olmadığına inandırmak için savaş veriyordu. Evet kocası onu gördüğü ilk andan itibaren istiyordu ama sadece istenmek yetmiyordu. Fahd son zamanlarda değişmişti, dokunuşunun, konuşmasının, arzularının karmaşıklığı da değişmişti.

Kocası sırlara bürünmüştü. Onu her haliyle kabul ederken, bugünün geleceğini düşünmemişti Pelin çünkü arzusu ve şehveti, bir zamanlar ona yetebilecek kadar yoğun geliyordu ama artık bunun mümkün olmadığını görüyordu. Fahd bu kadar pervasız olmamalıydı, onun güvenini kazanmak için ciddi birkaç söz etmeli, ona, kendisinin bir isimden daha fazlası olduğunu göstermeliydi. Ama belki de bu konuda bir Türk'ün bir Arap erkeğine güvenebileceğini düşünmekle, aptallık etmişti. Onların genleri, gelenekleri, öğretileri ve öğrendikleri hayat değişmeyecek, değiştirilemeyecekti.

Ama lanet olsun, Pelin Ehadyan onun resmi olan tek eşiydi.

Fahd ona sorgulayan bir tavırla bakarken, dudaklarına sıkışan gülümsemesi çok içten değildi. Pelin içinde bir hayal kırıklığı hissetti. "Geldiğini duymadım," dedi ona doğru yürüyerek. Adam ona umursamaz bir bakış atınca, Pelin dudaklarını sıktı. Karşılıksız sevgisi göğsünü yakıyordu. "Bu şekilde gözlerini devirmekten ne zaman vazgeçeceksin,"

"Öyle bir şey yapmıyorum," dedi adam karanlık bir ifadeyle. "Neye sinirlendin yine?" Sanki sürekli bir şeylere sinirlenen ve kızan, sorun çıkaran kişi sadece oydu.

"Kızmam için bir neden var mı?" diye sordu.

"Bunu sen söyleyeceksin aleaqarab. Odaya baskın yapar gibi girip, öfkeyle huzurumuzu kovan sensin."

"Bir eş olarak görevi devralmak istemiş olamaz mıyım?"

Fahd kaşını hafifçe yukarı kaldırdı. "Ama başka bir şey var, değil mi?"

Kız odada birkaç adım atarak sağa sola yürüdü. Kalçasının hareketleri tahrik ediciydi ama bunu bilerek yapmıyordu. Yanına gelince ellerini kocasının boynuna uzattı, gövdesini ona yaklaştırdı. Parmakları bir kelebek gibi omuzlarına konduğunda, ne kadar gergin olduğunu hissetti. Fahd ona

karşı koymak istercesine başını yukarı kaldırdı, çünkü bedeni çok sıcak ve yumuşaktı. Güzel kadınsı kokusu, kendi taze kokusuyla birleşip dirayetini sarsıyordu. Ne zaman aklını böyle karıştırsa, adam onu kendisine çekmek ve dudaklarını alıp, ikisinden başka hiçbir şey düşünmek istemiyordu. Ama düşüneceği şeylerin gerçekçiliği onu bundan mahrum ediyordu. Keşke öyle bir şansı olsaydı, şu evrende sadece ikisi kalsaydı ve aralarına başka hiçbir şeyin girmesine izin vermeseydiler...

Pelin kendisine çok yakın olduğu zaman hiçbir şey düşünemediğinden, bir adım geri gitti. Onun büyüsünden kurtulmak istercesine temiz havadan büyük bir parça kopardı ciğerleri.

Kızın gövdesinde duran elleri yanına düştü. Yüzündeki incinmiş ifade Fahd'ı neredeyse bir daha düşündürecekti.

"Benimle konuşmak istediğin bir şey var gibi."

Fahd'ın bakışlarında bir şey vardı. "Ne demek istiyorsun?" Sesi şaşkın geliyordu. Her zamankinden daha kabaydı. Yutkunan Pelin kıyafetinin yumuşak ipek kumaşıyla oynadı. Adamın boynundaki damar gereğinden biraz hızlı attı. "Bir şey yok," Fahd bunu ilgisiz bir şekilde söylemeye çalışsa da Pelin öyle olmadığını düşünüyordu. Bugün her zamankinden daha gergindi, saklayamıyordu. Yüzünü inceledi. Esmer teni, büyük kara gözleri ve katı bir çizgiyi andıran dudaklarıyla can alan bir meleğe benziyordu. Zalim ve gözü pek, iyi ama neden şimdi bu katı maskesini ona karşı kullanıyordu. Gözlerini kıstı. Fahd yüzünü inceleyince karısı çocuk gibi savunmasız olmaktan korkarak, utanıp bakışlarını kaçırdı çünkü masum güzelliği yaptığı haksızlık için onu azarlıyor gibiydi. Yanına geldi, kolunu tuttu ve parmaklarıyla onu biraz sıktı.

"Bir şey mi duydun?"

"Ne duymamam gerekiyordu?" Pelin kolunu çekmeye çalıştı ama Fahd onu çok sıkı tutuyordu.

"Bir şeyler mi duydun?" dedi yeniden, adamın sesi çok sertti.

Pelin yutkundu ve nemlenen gözlerini kaçırdı, bunun doğru olmadığına inanmak zorundaydı yoksa yaşamaya değecek neyi kalırdı. "Hayır, bir şey duymadım," diye yalan söyledi. Fahd rahatlayarak karısının kolunu bıraktı. "Benden bir şey mi saklıyorsun?"

"Hayır," dedi adam hızla.

Ona sert bir bakış attı. "Benden bir şey saklıyor musun Fahd?

Fahd gözlerini kaçırmak istercesine çenesini kastı. Lanet olsun. İşte yine o huzursuz bakış.

"Senden ne saklıyor olabilirim?"

Bu bir cevap değildi.

Fahd ne yapması gerektiğini biliyordu. Ona daha fazla acı verebilecek olduğunu bilse de karısının bunu bilmeye hakkı vardı. Bunu kendisinden duymazsa, başka birinden duyabilirdi. Uzandı ve yanında sarkık duran elini tuttu. Yatağa doğru çekiştirdi tatlı bir emirle. "Oturalım."

Kocasının ciddiyetini fark edince, onun dediğini yaptı. Fahd da onun önünde durdu. Şu anda yüzüne bakmak zorunda olmaktan nefret ediyordu. "Sana söylemem gereken bir şey var aleaqarab."

"Önemli bir konu sanırım," diye yutkundu Pelin, dizlerinin üzerindeki elleri titriyordu. Elbisesinin kumaşını avuçlayarak güç toplamaya çalıştı.

"Sana acı verebilecek bir şey, yine de bilmen gerekiyor." Fahd karısının gerildiğini hissedebiliyordu.

Gözlerini iyice açmış, hafifçe yutkunmuştu. "Neymiş?"

Pelin aile yapısından ve yetişme tarzından dolayı açık sözlülüğe alışıktı. Kocası ilk defa konuşurken bocalıyordu, Pelin ise nefes almadan ona bakıyordu. Kalın siyah kirpikleri, soluk yüzünde, bir kuzgunun kanadı gibi yumuşak ve tüy gibi hafif görünüyordu.

"Biliyorsun çocuğumuz olmuyor,"

Pelin'in sırtından aşağı bir yel geçişti, donup kaldı. Yüzünden hiçbir duygu belli olmuyordu. Bu, şok olan birinin yüz ifadesiydi! Yoksa korkan birinin yüz ifadesi miydi? Kucağında duran elleri elbisesinin kumaşını öyle sıktı ki, yumrukları bembeyaz oldu. Fahd eşinin ensesinin ürperdiğini hissedebiliyordu. Her şeyiyle kırılgandı -parçalanmak üzere olan bir cam gibiydi, söylediği ilk sözle parçalara ayrılacak ve her parça onun canını ayrı ayrı kesecekti- ikisini de dağlayacaktı.

Pelin ona dikkatle baktı. Devam etmesini bekliyordu.

"Bundan kusurmuş gibi bahsediyorsun, veren Allah, alan Allah. Vardır bir sebebi."

"Benim bir oğlum olmalı..."

Duruşu bile değişmedi, sırtı dimdikti. Pelin çok sakindi. Çok mantıklıydı. Oysa Fahd daha ilk gün söylediği gibi eğer o gün gelirse, *durmam yanında vadini* gerçekleştirecek, koşarak kapıdan çıkıp merdivenleri inecek ve bulduğu ilk arabayla ailesinin yanına döneceğini düşünmüştü. Ondan gözyaşı beklerdi. Ya da yoğun duygular... Pelin'in ailesinin onurunu ve kendi gururunu ne kadar sevdiğini biliyordu. Onların onaylamadığı bu evliliğin ne kadar harap ettiğini de biliyordu. Ona daha fazla soru sormak yerine sadece baktı ve gözlerini kısarak onu suçladı.

"Amcanın bu isteğini bir aydan daha uzun bir süredir biliyordun ve şu

ana kadar sustun, çünkü düşünüyordun değil mi? Reddetmeden önce, düşünmek istedin ve sonunda kararını verdin."

"Umutlarını boş yere yeşertmek istemedim."

Kız dişlerini sıktı. "Son evliliğin olacağım, yoksa karın olmam demiştim."

"Söz verdim mi?" dedi adam.

"Bana sahip olman, söz vermen demekti. Bugünün gelebileceğini düşündüğün için söz vermedin, oynadın benimle. Riske atmadın kendini. Eğer sana bir çocuk verebilseydim, konuyu kapatacaktın öyle mi?"

"Ben seni daha fazla incinmenden korumaya çalışıyorum. Henüz adetlerimizi kabullenmiştin."

"Korumak..." dedi Pelin soğuk bir şekilde. "Kabullenmedim. Uyum sağlamaya başladım."

"Senin için çok zor olduğunu biliyorum."

"Zor mu? Ben kendimden vazgeçtim, ailemin sözünü çiğnedim ve aramızın açılmasına sebep oldum."

Pelin ayağa kalktı, cama doğru gidip gergin bir şekilde ayakta durarak, dışarıyı izledi. Sadece kızgın mıydı yoksa onun bakışlarından kaçmak mı istiyordu adam, anlayamadı? Bunu düşünmüş olması gerekirdi. Fahd içinde gezinen şüpheden nefret ediyordu ama bedeninin her yanı ona karısının kendisiyle konuştuklarından daha fazla şey bildiğini söylüyordu. Korkuyla ona doğru yaklaşınca, Pelin gerildi. Fahd çenesini tutup gözlerine baktı. Bebeksi yumuşak teni, parmaklarının arasından kadife gibi kayıyordu. "Biliyor muydun?" diye sordu yumuşak bir şekilde. Kızın boynundaki damar, kapana kısılmış bir kuşun kanatları gibi hızla atıyordu. Fahd başparmağını o damarın üzerinde gezdirip hafif bir dokunuşla onu sakinleştirebilirdi. Parmaklarını sıktı. Pelin ne yapması gerektiğinden emin olamayarak nefesini tuttu. Kocasının parmaklarının altındaki çenesi titriyordu.

"Boşanmak istiyorum," dedi sonunda.

"Seni boşamayacağım."

"Üzerime kuma almanı kabullenmeyeceğim."

"Beni sevdiğini sanıyordum."

"Ben böyle bir adamı sevmedim, sözünün eri bir adamla evlendim." Kızın inkârı, adamın yüzüne soğuk bir tokat gibi indi. Kasıldı, hurma bahçelerini andıran gözleri, fırtınalı bir kuyuya dönmüş, karmaşa ve korkuyla çalkalanıyordu. Hep onun kendisini sevdiğini zannetmişti.

"Seni boşamayacağım," Kız sustu, gözlerinin içine bakmaya devam etti. "Göndermeyeceğim de hem gitsen bile arkanda bir ailen olmadığını

bil, baban benimle dönmeye karar verdiğin gün sildi seni." Pelin den hâlâ ses gelmiyordu. Fahd sinirlendi, arkasını dönerek ellerini saçlarına daldırdı. Bahanesi hazırdı, "Bunu yapmak zorundayım," dedi huzursuz bir sesle.

Pelin balkona doğru yürüdü, adam isyanlarına devam ediyordu. Nedenlerini ve sonuçlarından bahsediyordu. Haklıydı, bu seçimi yaparken ailesini yok saymıştı, ailesi de onu yok saymıştı. Üzülmüştü evet ama pişman olmamıştı, şu ana kadar. Fahd'ın şikâyet eden sesi geriden geliyordu. Pelin göğe baktı, güneş batmak üzereydi. Hava ılık bir rüzgârla sarmalanmış, mis gibi toprak kokusu henüz sulanan bahçeden göğe yükselmişti.

"Konuşsan..."

Fahd'ın kelimeleri boğazına dizildi. Pelin sırtını balkonun demirlerine dönmüş ona gülümsüyordu. Kollarını açtı. Gözlerinin içine bakarak kendini boşluğa bıraktı. Fahd koştu ancak onu tutamadı. Saçları yüzüne kırbaç gibi vururken, hızla sert zemine çekilen kız gözlerini kapadığı an karanlıkta yankılanan sesle soluğu kesildi.

"Pelin..."

Pelin korkuyla gözlerini açtı. Yatağından nefes nefese uyanınca, onu uyandırmak için omzuna dokunan annesinin korkudan soluğu kesildi. Kızı yine ter su içinde kalmış, rengi beyazlamış halde karşısında duruyordu. Pelin yutkunarak elini boğazına götürdü, dolabın kapısından yüzüne yansıyan aynadan aksine baktı. Ağlamıştı ve bilinçsiz şekilde parmakları boynundaki yarayı okşamaktaydı.

Kaygıyla ürperen Esme kızının eline uzanarak, kendine bakması için çekiştirdi. "Yine kâbus mu gördün?" Pelin yutkunarak annesine baktı, dudakları büküldü önce, ağlama isteğini bastırdı. "Anlatmak ister misin?"

Başını sallayan kız, annesini dizlerine başını koyarak, gözlerinden süzülen yaşları durdurmadı. Esme kızının saçlarını okşarken, içindeki özlemi büyüyen Pelin gözlerini sımsıkı kapadı. Ah Fahd, hangi acının pençesindesin? "Aklımdan gülüşü gitmiyor anne, bir de gözlerindeki o çocuksu haylazlığı. Kokusu herkesten başkaydı, şu dünya bir daha öyle kokmadı. Umudu bir yaprak ummanında parlayan gün ışığı gibi huzurlu bir sevinç çalardı. Ne zaman dokunuşları yüreğime ulaşsa, sesi değişirdi, akşamüstüne benzeyen bir tını yayılırdı seher vaktine. Başka bedende yaşayan ruh gibiydi, düşlerine ait olmayan bir zamanı sorgulamaktan bunalmıştı. Ailesinin yanlışlarından bir dağ taşırdı iki kaşının arasında, kara gözlerindeki elmasın ışıltısı gölgelenirdi ta ki bana bakıncaya kadar, ömrü parıldardı.

En çok ellerini severdim, o ne zaman dokunsa yürek atışlarım avuçlarının sınırını yoklardı. Ellerini mi, kaymak için zaman kollayan denizanasını mı tutardım hiç ayıramadım, insan dokunmaya bile korkar mıydı? Sanki

tüm geçmişin suçu onunmuş gibi, yıllarca kalbini mutsuzlukla sarmalamıştı. Sevilmeye layık değilmiş gibi hissettiğinden katı ve savunmacıydı. Sorumlulukları fazla diye, gülmeyi kendine yasaklamıştı. Çocuk olmamıştı, ergen olmamıştı, adam olmamıştı, bir anda büyüdüğü için ne olduğunu şaşırmıştı. Tüm kuşağın geleceği avuçlarına sıkıştırılmış, taşımaya da bırakmaya da korkardı. Sevdiği zaman kanatları çıkar, dokunduğu zaman uçardı. Ne zaman ayrılsa ellerimiz, sorumlulukla özgürlük arasındaki sınırda yalpalar dururdu. Bazen öyle çaresiz ve bitap olurdu ki ruhu, döner kapıya sıkışmış yavru bir aslan gibi kuyruğunun ardında dolanır dururdu. Ne zaman özgürlüğüne bir adım yaklaşsa, suyu kesilen ırmaklar gibi umutları kururdu. Bildiği bütün şiirler aşk üzerineydi, bir kez olsun söylemeye cesaret edemediği sevgiyi okuyup dururdu. Kütüphanesi romanlarla doluydu, yaşayamadığı tüm masalları okuyup hayaller kurduğunu kendine bile itiraf edemezdi. Zindan dolu hayali, pranga vurulmuş geleceğe hibeydi. O ne zaman keşke ile başlayan bir cümle kursa, onun yerine acı çeken belkiler bir ıslık sesiyle dudaklarını yoklardı. Ay ile dünyaya doğmuş iki mülteci gibi bakardık birbirimize, o gelmeye, ben gitmeye korkardım.

Herkesin yenilgisinden yükselttiği bir sığınakla, daha büyük yıkımlardan korunmaya çalıştığı büyük bir yalanı yaşardı. Rengini taze hurmalardan alan bir çift şafaktı gözleri. Nereye baksa yaprak yaprak ayrılık dökerdi. Ben huzurla yakınlığımı duyurmaya çalışırdım ona, o acıların sesini ruhunda saklardı. Dürüsttü, mertti, olmayacak duaya âmin demezdi, içtenliği yalanla zedelenmiş insanları heybesinde taşımazdı. Bir bağ bozumunda sürgün vermiş taze üzüm salkımları kadar güzeldi sözleri, o şehrin ağır yalnızlığına kendini sunardı. Herkesin, başkasının acısına bakarak kendini rahatlattığı zamanda, o başkasının sevincine pay olmak için didinirdi. Korkardı kaybetmekten, bir yağmur damlasını tutar gibi alırdı yüzümü avuçlarına, koklamaya da öpmeye de korkardı.

Kafa tutardım ona, tüm silahlarımla canını yakmak için zaman kollardım. Mantığımla kalbim savaştıkça onu suçlar, tüm olanların vebalini üstüne yıkardım. O boyun büktükçe böbürlenirdi kibrim, ona diz çöktürmekten haz alırdım. İçimdeki kadın cesurdu, kalbim böyle parçalanmış değildi. Dünya bu kadar soğuk değildi anne, kollarından koptuğum andan sonra bir daha bedenime güneş doğmadı. Ne zaman sataşsam ona, yüreğiyle gülerdi. Her gidişi bir bekleyişle geçerdi, pencerelerin önünde başlardı gökyüzü ve toprak gözlerinde filizlendiği an gelişleri, gün sona ererdi. İnsanların mutluluklarını paylaşarak büyüttüğünü, onun yalnızlığıyla keşfetmiştim, yalnızlaşmayayım diye sataşır varlığını hissettirirdi. Bilirdim, önemim güzelliğimden gelmezdi, onun için güzellik aşka giden ruhta bir olanaktı.

Ne zaman göz göze gelsek, her kirpiğimden binlerce kuş uçuşurdu. Bahar kalbime yürüyüp, cennet sesine diziliyordu. Dokununca kalbime binlerce karınca yürüyordu. Hep güven veren sesi, içinde ayrılıkların olmadığı cesur bir ülkeydi. Kızdığında şekeri elinden düşmüş ve çamurla kaplanmış çocuk mahzunluğuna yenilirdi içim, gülünce dünya bir boşluğa düşerdi ve elimden tutunca çiçek açardı kışlar. Ben tüm sınırlara yasaklar asarken, kalbim çoktan varmıştı duracağı yere. Bombalar patlarken zihnimde, umuda kanat açan kalbime mülteci olmayı aşılamıştı. Başka nasıl öğrenebilirdi insan sınırlarını, hududunu keşfettiğim tüm duygularında mayınlar döşeliydi. Çok derin bir yarayla öğrendim aşkın ayrılığa ilk adımı olduğunu. Ayrılınca anladım anne, insan sevdiği zaman nefes alabiliyordu."

İçindeki tüm sözleri yuttu Pelin, annesinin dizlerinin dibine çöktü. Avuçlarının içinden öptü. Acıyı yudum yudum kirpiklerine takıp gizledi. İnsan neden geçmişi düzeltemez ki? Bir yarayı iyileştirmeyen iyilik ne kadar iyilikti? Kaygılarını uyuturken kaçmak kolay geldi zihnine, beklentiyle gömdü başını annesinin göğsüne. Biraz dinlenmek istedi, öyle yorgundu ki mazisi, bir tek annesinin kokusu onu iyi edebilirdi. Doğrulduğunda, fırtına taşıyan bir gece gibi gülümsüyordu Esme, içi kabalık, yüreği telaşlıydı. Zoraki bir gülüş sunarak nemli gözlerini sakladı.

Pelin cama koşarak, "Yine geç mi kaldım?" diye sordu.

"İnsan kalbiyle sevince aklına geç kalıyor." diye homurdandı Esme, Pelin anlamadı homurtusunu. Esme içini çekerek yataktan kalktı, konuşmaktan yine kaçınıyordu Pelin ve bu halinin annesini üzdüğünün farkında değildi. Azala azala yaşanan şu dünyada bir tek sevenler güzel kalsa olmaz mıydı? Annesinin kederli yüzünü yok sayan ve kendince çocukça bir oyun oynayan Pelin, "Güneşle kavgalıyım nedense, odama doğmayı hep unutuyor." dedi.

"İlaçlar derin uykuya çekiyor bedenini," dedi kadın yataktan kalkıp kapıya yönelirken. "Kahvaltı hazır, baban seni bekliyor geç kalacaksınız."

"İki dakikaya hazır olurum," dedi Pelin annesinin yanına koşup yanağına öpücük bırakıp banyoya girerken. "Bir yerlere gider miyiz yarın?" diye sordu.

Nereye giderse gitsin kaçtıklarını kafasında taşıyacaktı. Aslında tam olarak hiçbir zaman gidermezdi kimse. Hep geride bir şeyler kalırdı. Umutlar kalırdı. Hayaller kalırdı. Ahlar kalırdı. Fotoğraflar kalırdı. Şarkılar kalırdı. Bir sayfaya karalanmış üç beş satır ya da dinledikçe ağlatan şiirler hep akılda kalırdı. Esme kapanan kapıya baktı, kendini kandırabilirdi ama annesini kandırması mümkün müydü? Ne yaşadıklarını ne de o adamı

unutmamıştı, asla da unutmayacaktı. Kendinden biliyordu, özlem dediği merak bir kibrit bir mumdu. Yakanda yanıyordu, yananda yanıyordu.

Bunu Pelin de biliyordu da dinletemiyordu yüreğine. Annesinin odadan çıktığını duyumsamıştı kapının yumuşak sesinden. Ellerini tezgâha koyarak başını eğmiş, dudaklarını ısırarak gözyaşlarını zapt etmeye uğraşıyordu ama olmuyordu. Aynadaki kıza bakarak surat astı. "Bakma öyle, çok kızgınım sana. Bir yanım huysuz ve ürkek olabilir ama diğer yanım hâlâ mucizelerin ve masalların gerçek olabileceğine inanıyor, inanmasına izin veriyorsun. İki imkânsızlık arasında eziyorsun ömrümü, gençliğimi çalıyorsun." Zihninin içinde dolaşan gözler, gülen ağız ve sesler ona işkence etmeye devam ediyordu. Her gece farklı bir rüya, hepsinin sonu da kabusla bitiyordu. Aynadaki aksine bakan gözleri yine oraya kaydı. Titreyen parmakları boynuna gitti. Boğazında, ince bir çizgi halinde duran yara izi ona en kötü zamanlarını ve yüreğine bir kuş konduran anıları hatırlatmaktan vazgeçmiyordu. Herkes onun bedeninin yorulduğunu sanıyordu, oysa yorulan hayalleriydi, umutlarıydı, yarım kalmışlıklarıydı. Anılar bir şehir inşa etmişti içine, her gece tüm durakları ziyaret ediyordu umudu da, birinde inmiyordu. Adını duymaktan, haber almaktan, resmini görüp de yeniden umut etmekten kaçıyordu. Ona dair her haberden kaçıyordu.

Musluğu açtı, rüyaları gibi geçmişi de temizlemek istedi ruhundan, yüzüne soğuk suyu vurup tenini rahatlattı. Hazırlanmalıydı, babası birazdan saatine bakmaya başlar, geç kaldığı için onu eleştiren kaşlarını çatardı. Takıntılıydı babası ve hayatında olduğu gibi işi konusunda da hayli titiz bir adamdı. Otoriter, düzenli ve dakikti. Pelin üzerini giyip hafif bir makyajla renklendirdiği yüzüyle aşağı indiğinde, kardeşlerini her zamanki gibi bir konu üzerinde tartışırken buldu. Emre abisine kızıyor, gece onu ektiği için tehdit ediyordu ve Utku sakin karakteriyle onun öfkelenmesine çanak tutuyordu. Onun içeri girdiğini fark eden Emre susarak yüzüne baktı. Gözlerini kısarak, "Gözlerinin altındaki morlukları saklayamamışsın. Yine kâbus mu gördün?" diye sordu.

"Yok ö..."

"Var öyle bir şey," diye sözlerini yarıda kesti elinde taze bir fincan çayla içeri giren Esme. Bitki çayı yapmıştı kızına. Fincanı önüne koyarken, "Hocana sorsan da ablan için başka bir doktor daha önerse..." diye sordu Utku'ya.

"Doktorumdan gayet memnunum anne," dedi Pelin çayına uzanırken.

"Ben değilim, verdiği ilaçlar işe yaramıyor. Her gece çığlıklarına koşuyor, her sabah kabusla uyanıyorsun. Başka biri görmeli seni."

"Hiçbir ilaç yaşadıklarını silemeyecek," dedi Emre dürüstçe, "Tüm

geçmişi silecek olan kendisi ama istemiyor. Unutmuyor." Rüzgâr sessizdi, Esme üzgün bir halde yüzünü asmıştı. "Ama toparlanması için bir psikolog daha deneyebiliriz." diye öneride bulundu yine de. "Fakat hangi psikolog iyileşmek istemeyen hastayı iyi edebilir ki?" Herkesin üzerine huzursuz bir ağırlık sinmişti. Rüzgâr çaresizliğine, Emre ve Utku elini kolunu bağlayan ve ablasına bunu yapan kişilere hadlerini bildiremediği için babalarına kızmıştı.

"Yarın bir tane daha ayarlarım." dedi Utku uysal bir sesle, annesinin içi rahat etmeliydi.

"Elli bilmem kaçıncı doktoru görmeye gitmeyeceğim, ben iyiyim."

Rüzgâr kızına baktı. Pelin babasının bu ketum tutumuna kızarak, "Bir şey söyler misin kolonine, tırnaklarını üzerimden çeksinler." diye uyardı.

Rüzgâr ayaklandı. "Kolonim akıl edip şirkete gelmeyi ve imzalanacak belgeleri aradan çıkarmayı unutmayın." Kapıya yöneldi. Pelin üzgün halde masaya baktı. "Daha kahvaltımı yapmamıştım bile, bu ne acele."

"Erken yatmayı, erken kalkmayı öğreneceksin o zaman, artık bir şirket yönetiyorsun hayvanat bahçesi değil." Karısının peşinden gelmesi için adımlarını yavaşlattı. Esme başını sallayarak kocasını geçirmeye giderken, Pelin ekmeğine biraz peynir ve domates koyarak peşinden koşturdu. "Varlık içinde yokluk çektiriyorsun bana, bari midemi sevindireyim." Annesi her zamanki gibi kocasının yanağından öpmek için ayakucunda yükseliyor, babası ise fırsatı kaçırmadan kolunu beline dolayıp ufak, kaçamak ama tutkulu bir öpücükle sakinliğine sataşıyordu. Esme utanarak etrafa bakınıp onu tatlıca azarlarken, yeni yetmeler gibi gözleri ışıl ışıl parlayarak bir dahaki sefere daha uzun tutması için yüreklendiriyordu.

"Öhöm öhöm," dedi Pelin kapıdan çıkarken. "Kahvaltımı yapıp gelene kadar odanıza çıkabilirsiniz, ben de yediğim bir dilim ekmeği kusmamış olurum."

"Edepsizliği bırak," dedi Esme utanarak, Rüzgâr kızına sert bir bakış atarak uyarırken, karısına göz kırptı. "Makul bir teklif."

Pelin kızaran annesinin yanağından öperek şoförün babası için açtığı kapıdan yanına yerleşti. Araba çalışır çalışmaz, "Bana hâlâ cevap vermedin?" diye sordu babasına. Ekmediğinden kocaman bir lokma aldı. Rüzgâr bakışlarını cama çevirdi, nefes alamıyor gibi düğmeye bastı. "Sonucunu bildiğin bir soru sormayacaksın o zaman."

"Baba ben çocuk değilim, üstelik tek olmayacağım."

"Bu cevap benim tutumumu değiştirmeyecek."

"Söz veriyorum korumaları yanımızdan ayırmayacağız."

"Hayır dedim."

"Beni sonsuza kadar kanatlarının arasında saklayamazsın." Üzgün sesine vuran ifadesi de kırgındı.

Rüzgâr ona döndü, "Keşke bu mümkün olsaydı, o zaman gözlerine oturan hüznün vicdan azabını taşımazdım." Onun kaygısını ve pişmanlığını biliyordu. Koruyamadığı için evladını hâlâ pişmanlıkla boğuşuyordu. Pelin babasının koluna ellerini dolayıp yaklaştı. Yanağından öptü, sonra da kolunu kaldırdı. Başını kolunu altından geçirerek yanağını göğsüne yasladı. 'Ya şanılacakların önüne geçemezsin baba. Ama böyle yaparak unutmama izin vermiyorsun, ben ne zaman normalleşmek istesem sen ya da annem korkuyla beni kafese kapatıyor, endişenin içine hapsediyorsunuz. Bırak biraz kendimle kalayım, yeni anılarla eskisini unutayım." Eğer cesareti olsaydı. "Unut diyorsun. Gelmiyor sonrası. Ben geçmişin vicdanı içinde kıvrandırdım tüm yarınlarımı. Sorma baba, anlatamam sana feryatlarımı ne geçmiş ne de gelecek zamana itimadım kaldı, şimdi bile korkutuyor yarınlar beni. Ne geçmemiş ne geçmeyecek zamanın habercisi bu kaygılı bekleyişler. Biliyorum, ömür geçse de asla gelmeyecek yarının karasında vurdular beni. O gözlerden akan yaşta boğdular tüm hayallerimi. Korkma artık, buradayım, ellerine sakladım korkularımı, düşlerimi. Ellerin benim memleketim, yarınım, gülüşlerim... Rüzgâr ülkesinde sürgüne yollamasın gelişlerin. Her bir ize sancılı yazgılar sığdırma, bu günahın hepsi senin değil birazı kaderin birazı yarının..." derdi babasına. Sonra aklına Fahd'ın sözleri geldi. İçi buruldu, gözleri nemlendi. "Uçurtmanın ipleri hâlâ sende, bırak uçsun, eğer yalpaladığını görürsen çekerek kendine getirirsin." Karnı acıdı.

"Ya uçurtma güçsüzce, onu havalandıran rüzgâr ondan uzaklaşırsa, tellere takılırsa, fırtınaya kafa tutamaz da savrulursa?"

"Savrulmaz merak etme. Oldu ki rüzgâra kapıldı, görüyorum bu sefer sımsıkı tutuyorsun ipini... Düşlemeyi bıraktım. Ağlamayı, bağırmayı, haval kurmayı da bıraktım. Okumayı bıraktım, film izlemeyi bıraktım, düşünmeyi bıraktım, anıları geçmişe gömmeyi başaramadım. Bırak geçmişi de unutayım. Bana unutmam için şans ver."

"Damla damla birikiyor korku içime, sesim mi yetmiyor sana yoksa yüreğin mi sağır?"

"Sen derdin iki şey asla yerine konamaz diye, giden zaman, kaçan fırsatlar. Bir daha bu yaşı saklamayacak resimlerim. Bırak yeni anılarım olsun."

Rüzgâr kızına sarıldı, ne kadar isteksiz olsa bile -karısından ne kadar azar yiyeceğini bilse bile- ona izin verdi. Ve bu tutumu için Esme'nin canına okuyacağı kesindi.

Tüm itirazlara rağmen Pelin ertesi gün büyük bir mutlulukla hazırladı

valizini, önce teyzesini arayıp Ece için izin istedi, sonra yengesi Peri'yi arayıp cezalı olan Masal'ı bu sefer affetmesi için ricada bulundu. Pelin şu aralar ailesinin kanayan yarası olduğu için hiçbir ricası geri çevrilmiyordu. Kızlar sabah erken gelmiş, biraz dinlenince de yola koyulmuşlardı. Pelin uzun zamandır Amerika'da yaşıyordu, yani o malum olaydan beri... Nasıl başardıklarını bilmiyordu ama babası onu öldü diyerek kaçırmıştı hastaneden, Amerika'ya getirip tedavisine devam ettirmişti. Pelin gözlerini farklı bir dünyaya açmıştı, artık Türkiye onun için hayaldi, en azından Fahd için bu mesele kapanana kadar, tüm sevdiklerinden uzak durmalıydı. Üzerinden 2 sene geçmişti ne Pelin onu unutabilmiş ne de yaşadıklarını hafızasından silebilmişti. Çok uzun ve acılı seanslarla kendine gelebilmişti. Yaşadıklarını kabullenmesi zaman ve çok fazla ilaç almıştı. Amerika'nın sınırından çıkmamak şartıyla izin almıştı bu tatile de tıpkı ailesi gibi o da burada sıkışıp kalmıştı. Babası bir süre daha zaman geçince, memleketlerine dönebileceklerini umuyordu ama Pelin ne olursa olsun, o zamanın asla gelmeyeceği gibi bir hisse kapılıyordu.

Araç su gibi akarken yollarda, kuzenleri tatil rotasını belirledi. Haritadan seçtikleri ve kızların merak ettiği birkaç yeri işaretlediler. İlk Güney Amerika'ya gidecekler, oradan yeni bir rota seçip hafta sonuna kadar gezeceklerdi. Üç çılgın kız aracın yön verdiği her yeniliği keşfedecekti. Pelin ablaları olarak küçük olan kuzenlerine göz kulak olurken, aynı zamanda yalnız kalmanın da keyfini çıkarmaktaydı. Pelin Masal'dan 8 yaş büyüktü, Masal'da Ece'den bir yaş küçüktü. Yaşlarının küçük olması hiçbir şey ifade etmiyordu, Pelin ile iyi anlaşıyorlar, yan yana geldikleri an neşeleriyle dertlerini unutuyorlardı. Ece uçarıydı, deli doluydu babasının kızı annesinin kopyasıydı. Ailesinden izin almak tam bir işkenceydi çünkü onun ciddi sorunları vardı. Masal uysal görünen faciaydı, neyse ki onun yanındayken sorun çıkarmamaya yemin etmiş gibi sakinleştiklerinden aileleri izin vermişti.

"Pelin abla bu adamlar hep peşimizde mi olacak böyle?" diye sordu Masal arka koltuktan başını uzatarak.

"Ben hallederim bir ara onları, siz dert etmeyin," dedi Ece her zamanki rahatlığıyla.

"Sakın," diye uyardı Pelin kesin bir emirle. "Babamın içi rahat edecekse eğer, görmezden geleceksiniz. Onları kaygılandırmak istemiyorum."

"Böyle hiç eğlenceli olmayacak ama," dedi Ece huysuzlukla.

"Olur olur amacımız tatil yapmak değil baş başa zaman geçirmek değil mi, bir süre sonra görmezden geliriz." Akşamın geç saatlerine kadar gezdiler, özgürlüğün tadına varıp birbiriyle şakalaşarak zamanı tükettiler.

İkisi de bıcır bıcırdı. Masal erkek gibi bir kızdı, Ece deli fişekti. Daha önce ayırttıkları otele giderek sıcak bir duş alıp, koyu bir sohbetin ardından yorgun düşen kızları uyuması için odalarında tek bıraktı. Kızlar kendi içlerine çekilince hissettiği boşluğu doldurmak için biraz televizyon izledi, fakat içindeki sıkıntıyı geçiştiremediği için üzerine rahat bir eşofman takımı aldı, biraz deniz kenarında dolaşmak için dışarı çıktı. Korumalar da odasına çekilmiştir diye umuyordu ancak hemen odasının karşısındaki kapı açılınca, Nuri abinin uyumadığını, kendine has tedbirleriyle kapısına göz kulak olduğunu anladı.

"Bir yere mi gidiyorsunuz Pelin Hanım?" diye sordu orta yaşlı adam.

"Biraz dolaşmak istiyorum abi." dedi kız gülümseyerek. "Bende sizi çağıracaktım." Hiç de inanmamıştı Nuri Bey, başını sallayarak gülümsedi. "İzin verirseniz ceketimi alayım." Onun ceketten daha çok silahını almak için odasına döndüğüne emindi. On dakika sonra Nuri Bey arkada, Pelin önde sahilde dolaşmaya başladılar. Hava öyle güzel, sahil öyle sakindi ki, bir ucundan bir ucuna ne kadar zaman yürüdü bilemedi. Bacakları ağrımaya başladığı zaman anladı saatlerdir yürüdüğünü. Arkasını döndüğünde, Nuri Bey'in hâlâ aynı azimle onu takip etmekte olduğunu gördü. Tüm gün adamın canına okumuştu kızlar, şimdi de kendi perişan etmişti.

"Dönelim abi," dedi artık onun da dinlenmesi gerektiğine karar vererek. Otele döndüklerinde girişte bir kabalık vardı, valeler bir sürü valizi bel boylara vermekteydiler. Bu olasıydı sorun yoktu. İçeri girdiğinde bir grup adamın şakalaşarak güldüğünü duyunca, irkildi. Belki lisanları belki de onu ürküten konuşma şekilleriydi. Sesleri yabancı gelmemekteydi. Korkuyla resepsiyona baktığında, gördüğü görüntüyle soluğu kesildi. Ensesi üşüdü. Arap bir grup kendi aralarında şakalaşıyordu. Hayır onu şaşırtan Arap olmaları ya da şakalaşmaları değildi, onu şaşırtan içlerinden birinin Fahd'ın amcası Abdullah olmasıydı.

Pelin onu görmesinden endişelendiği için panikledi, olduğu yerde bocalayarak ne yapacağını bilemedi. Hatırlaması ve yeğenine izini bildirmesini istemiyordu. Pelin arkasını döndüğünde Nuri Bey yüzündeki endişeyi anladı.

"Bir sıkıntı mı var Pelin Hanım?"

"Burada abi," dedi kız kısık bir sesle. Onlardan yüzünü saklamak için kapüşonlusunu başına çekerek kendini kamufle etmişti. "Amcası burada," Etrafa bakındı. Fahd yoktu ama olma ihtimali vardı.

Tedirgin olan Nuri Bey yana baktığında, gördüğü grupla derhal kendini Pelin'in önüne siper etti. Eli kulaklığına gitti ama Salih uyumuş olmalıydı ki ona cevap vermemekteydi. Acil durumları yok saymazdı, derhal Levent

Bey'e haber verdi. Genç kız ortalıkta hedef tahtası gibi kalmış, görünme ihtimali hayli yüksekti. Onu kamufle ederek asansörlere yöneldi. Genç kız açılan kapıdan içeri girdi, asansör kapısı kapanırken keyifle sohbet eden adamlar da asansöre doğru yönelmişti. Neyse ki tam o anda kapı kapandı, onu görmemişlerdi. Bacakları boşalan Pelin nefesini tutmuş, asansör numarasına bakıyordu. Nuri Bey telefonla Salih'i aramış durumu anlatıyordu. Nasıl olurdu, onca otel varken, onca ülke varken, burada karşılaşırlardı? Asansörün kapısı açıldı. Nuri Bey soğukkanlısını koruyarak, "Siz kızları uyandırın efendim, ben sizi kapıda bekliyorum." dedi.

Kız önden hızla yürürken, arkasından bir ses geldi. Korkuyla arkasını döndüğünde, Nuri Bey'in arkasında olmadığını gördü. Panikten kalbi duracak gibi oldu, bacakları titrerken, "Aleaqarab!" diyen sesle, hızla önüne döndü ve çarptığı sert bir bedenle başını kaldırdı. Gördüğü görüntüyü teyit edemeden gözleri, iri bir el boğazına sarıldı, ayakları yerden kesildi. Pelin uzun zaman sonra gördüğü adamın gözlerine ve sert ifadesine bakarken, ayakları havada çırpındı. Daha korkusunu üzerinden atamadan gözleri kararmaya başladı. Son hatırladığı, onun kokusunun genzinde donması, yüzünün zihninde solmasıydı. Korku bile sonsuzlaşmıştı.

İçindeki boşluk bir kasırga gibi dönüyor, boş bir kutu gibi sağdan sola savruluyordu. Keder, zincirlerinden kopmuş vahşi bir hayvan gibi pençesine alıyor, her çığlığında bir kez daha tırnaklarını geleceğine geçiriyordu. Uzun zamandır kaçtığı suçluluk duygusu şimdi onu içine çekiyor, kalbinin duracağından korkuyordu. Gözlerini açtığı an bir yatakta uzandığını fark eden Pelin, dehşet bir korkuyla diklendi. Zihni toparlanamadan daha, koltuğa oturmuş olan adamın görseli zihnine nakşedildi. Hayal gibiydi, sessiz şekilde çenesinde elini gezdiriyor, ifadesiz yüzü, kuyu kadar karanlık gözleriyle onu izliyordu. İlk tanıştığı günkü gibiydi şu an. Pelin yine zalimin oyuncağı olmuş, o ise şımarık bir çocuk gibi onu duvardan duvara vurmanın keyfini çıkarıyordu.

İlk defa ondan korkmuyordu ama ilk defa onun içindeki tüm o romantik duyguları öldürdüğünü görebiliyordu. Bıraktığı günkü gibi değildi Fahd, saçlarının arasına gri teller serpiştirilmiş, göz kenarlarına belirgin çizgiler eklenmişti. Yaşından çok daha olgun duruyordu. Ondan kaçtığı için kızgın olduğunu sanmıyordu artık, o kadar bile merhamet duygusu kalmamıştı geride. Suçlamıyordu, öfkesiyle yakıp kavurmuyordu. Fahd kırgın bile olamayacak kadar içindeki sevgiyi öldürmüş gibiydi, kader, yaptığı yanlışları düzeltmek için bir şans vermemişti, o da kendi şansını kendi kazanmıştı. Geçmiş şimdi aralarında duruyordu. Pelin pişmanlıkla kıvranırken, adamın içini dolduran duygunun, nefret ve öfke olduğunu görebiliyordu.

Konuşmaya nereden başlayacağını ya da korkusunun hayal mi gerçek mi olduğunu anlamak için kendini çimdikleyip çimdiklemeyeceğini düşünüyordu. Bu gördüğü o korkunç kabuslardan biri olabilirdi. Önce mutlu, sonra korkunç bir hal aldığında annesi gelip onu uyandırabilirdi. Onun nefretini sürüngenler gibi içine çekerken, korku kanında kayarak ilerliyordu. Çok uzun zaman ilk defa konuşan dilsiz gibi sesini bulmanın telaşıyla yükselip alçalırken sinesi, sadece "Fahd!" diyebildi. Bu ismi doğru telaffuz edebildiğine bile şüpheliydi.

Tek telime etmedi.

Fakat buna rağmen sakladığı duygular bir yağmur gibi üzerine aktı. Onu hüznün ve pişmanlıktan oluşan bir çukurun içine fırlattı. Oysa, dünyadaki tüm kötülüklerin simgesiydi onunla geçirdiği o sene. Geçmişin sımsıkı çevreleyen acılı kâbusları, yok oluncaya kadar teker teker sökmeye çalışmıştı. Onun hayatına misafir olmayı kendi istememişti ve dönmeyi de o seçmemişti. Fakat geçmişi öldürerek kefaretini ödemişti. Onu terk ettiği için günler geçtikçe ufalacağına büyüyen suçluluk duygusuyla yaşamak, her saniye biraz daha zor olmaya başlamıştı. Fahd ayaklandı, tek kelime etmeden arkasını döndü. Hayır, bu sefer konuşmasına, kalbini ikna edip aklıyla onamasına izin vermeyecekti. O an kadar zayıftı ki, tek bir güzel sözle yelkenleri suya indirebilirdi. Yataktan ne ara fırladığını bilmeden kapıya atıldı.

"Kilitli," dediğini duydu. Yine de şansını denedi, inanmadı. Kilitli kapıyı zorladı, bağırdı, tekmeledi fakat pek bir değişim olmadı. Arkasını döndüğünde, onun sırtının kendisine dönük olduğunu gördü. "Otur," diye emretti adam, kız dişlerini sıkarak ayakta dikilmeye devam etti. "Sana otur dedim,"

"Gitmeme izin ver, bu sefer başlamadan bitsin. Anlamıyor musun, biz sonsuza kadar [10]Saudedeyiz."

Adam umursamadı. "Otur." dedi sitemle. Kendinden korkunca yumruldu elleri, gözleri özlemle kaynarken kolları varlığına susadı. Kendiyle olan çetin savaşı başladı. Öfkeyle üzerine koştu, küçük yumruklarıyla sırtına vurarak, söyleyemediği kelimeler dişlerinin arasından sızmasın diye dudaklarını sımsıkı birbirine kenetledi. Kan beynine pompalanıyordu. Ona vurduğunda hiç kıpırdamadı.

"Neden?" dedi sadece Pelin, "Neden?"

Neden yeniden? Neden şimdi? Neden hâlâ özlüyorum seni? Neden hiç unutamamışım varlığını, sevgini?

"Neden?"

10 Galiçyaca-Portekizcede bir şeyin ya da âşık olunan bir kimsenin yokluğunda hissedilen derin duygusal durumu, özlemi ifade eder. Kelime, ağırlıklı olarak özlenen şeye ya da kimseye hiçbir zaman kavuşulamayacağı duygusunu içinde barındırır.

Fahd önünü döndü. Kızın bileklerini havada yakalayarak durdurdu. Ona tepeden bakarken, Pelin çaresizlik içinde göğsünü yumruklamaya çabalıyordu. Neden bu kadar kızgın olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Sadece ağlamak ve acısı gözlerinden taşıp tükenene kadar ona vurmak istiyordu. Göğsüne vurarak içindeki kendini çıkarmak istiyordu. Vurdukça küçülmek, sinmek, yok olmak istiyordu. "Rüyasın, yok ol ne olur yok ol."

Adam tek kelime etmedi, sadece alayla gülümsedi. Şiddet uygulamaktan kasları ağrıyor, kendini kasmaktan bedeni güçsüzleşiyordu. Her bir darbeyle birlikte, iki yıl içinde üst üste dizdiği yalanlar devriliyor, pişmanlıkları toza dönüşüyordu. Her bir yumruk darbesi, suçluluk duygusunu biraz olsun kırarak, nefes alabilmesini sağlıyordu. "İncinmek istemiyorum." dedi sonunda, "Lütfen."

"İncineceksin, inciteceğim. Sen de beni inciteceksin, ben seni sevmeye devam edeceğim. Bu varoluşumuzun koşulu. Şimdi sakinleş, konuşalım."

"Hayır," dedi Pelin. Ellerini kurtardı. Hırsını alamıyordu, defalarca göğsüne vurmaya devam etti, geçmişten gelen acı kadar güzel görüntüler kalp atışlarına eşlik etti. Gözlerinin siyahı ayna gibiydi. Kendini görüyordu; zavallamış, uyuşturulmuş, susturulmuş, çaresiz bırakılmış ve kırılmış kendini... Onu da kendi gibi uyuşturmuşlar, yaşamaya mecbur mu etmişlerdi? Pelin yorulunca dizlerinin üzerine çöktü. Omuzları düştü, başı eğildi. Hızla yerinden kalkıp, komodinin üzerindeki silahı ağzına sokarak, ikisinin de acılarına bir son vermek için, tetiği çekmek istedi. Sonrasını düşününce, eli ayağı ağırlaştı, olduğu yerden kalkamadı. Ailesine bir de bu acıyı yaşatamazdı, bir kez kaybettiklerinde ne kadar acı çektiklerini gördükten sonra olmazdı.

"İstemiyorum..." dedi hıçkırarak. "Bir daha asla kölen olmayacağım."

Fahd kadar sabırlı ve ne düşündüğünü belli etmeyen bir adamı daha önce tanımamıştı. Sevince de nefret edince de duygularını göstermiyordu. Şimdiki işkencesi neydi, suskunluğuyla mı vuracaktı? "Ailemi bir daha üzmeyeceğim. Annemin gözlerine yaş sürmeyeceğim. Kimsenin alternatifi olmayacağım, hiç kimse için gerçeklerimden kaçmayacak, kendimi camdan bir kuleye kapatmayacağım. Ben yanlış bir şey yapmadım! Yapmadım!"

Sanki zaman hiç geçmemişti, kaldıkları yerden tekrar ediyor gibiydi. Fahd sakindi, onu suçlamıyor, canını yakmıyor, bedel istemiyordu. Eğilip kollarından tutarak kaldırdı. İtiraz etmesine fırsat vermeden başını sinesine sarıp, saçlarını okşayarak teselli etmedi. Pelin'in içindeki çatışma onunkinden daha derindi. Kollarına koşmakla, ondan kilometrelerce uzağa kaçmak arasında kalmak ne kadar da zor bir kıyametti.

"Ben hata yapmadım!" dedi yeniden. Bu sözler vicdanını temizleyen

serin bir yel miydi yoksa suçluluğunu belirten ağır bir dağ mıydı? Bu düşünce, gerçekle yanan bir yanardağdı.

Ben yanlış bir şey yapmadım.

Evet yapmamıştı. Kaçırılmıştı, köle olmuştu, kuma olmuştu, insan olmaktan azat edilmiş bir hayvan gibi yuları nereye çekilirse oraya gitmeye mecbur bırakılmıştı. Hepsi onların suçuydu. Kimsenin kuması olup ileride terk edileceği günün dehşetini yaşamayacak, kimsenin kölesi olup iplerini eline vermeyecekti. O sadece hayatta kalabilmek için, elinden gelen ne ise onu yapmıştı. Babasının ona sunduğu gururlu hayatına dönmüş, ancak gururunu kıran adamın aşkından dönememişti.

"Yapma..." dedi Pelin hıçkırarak. "Bırak gideyim."

Fahd hâlâ sessizce yüzüne bakıyordu. Bu sefer bir peri masalı yaşamayacak ya da sonu güzel bir aşk romanı yazılmayacaktı. Bunu o da görmeliydi. Onu uyandırıp gözlerinin içine bakmalı, gerçeğin hançerini kalbine saplamalıydı. Babası hayattayken ve bayılmadan evvel haber uçurulmuşken, gelmeden gerçeği görüp gitmeliydi. Bu kararı onun geleceğini, gururunu ve kaderini belirleyecekti. Aylarca onun kendine öğrettiği gerçekleri Pelin de ona öğretecekti. Bu birleşme imkânsızdı. Acı sadece acı getirmekteydi.

"Konuşsana," diye bağırdı Pelin. "Bir şey desene."

"Neyi?" dedi adam ilk defa dudaklarını kıpırdatarak. Islak yüzlü kadının ok ok olmuş kirpiklerine hayallerini asmıştı, neyi konuşacaktı. Her şey ortadaydı.

"Ben eski ben değilim görmüyor musun? Bu sefer kölen olursam ölürüm."

"Sen benim kölem değildin," dedi adam dişlerini sıkarak. "Hiç olmadın."

Bu sefer babası Fahd'ı öldürürdü, durduramazdı onu. Sevdiği adamın acısının mı, yoksa ellerini kana bulayan babasının muhasebesi daha ağırdı. Hangisine katlanabilirdi? Aklına gelen gerçekle yeniden kapıya yöneldiği an, adamın kolundan tutmasıyla geriye doğru savruldu. Pelin dişlerini sıkarak etrafa bakındı. Bir elmanın üzerine saplanmış bıçağa gözü takıldı. Babasının elini kana bulamasına izin vermeyecekti. Elmanın üzerinde duran meyve bıçağına atıldı. Ellerimin arasındaki keskin bıçakla ona meydan okurken, adam öyle bir aşkla baktı ki, kız uzun bir süre duraklamak zorunda kaldı.

"Bırak gideyim."

Başını iki yana salladı adam. "Bir kez daha mı?"

İki iri adımla aradaki mesafeyi aştı. "Hayır," dedi dişlerini sıkarak.

"Hayır." Ne olacaksa olsun, kararlıydı.

"Bırak ne olur bırak, bir daha kaldıramam."

"Ben de..." *Sensizliği kaldıramam bu sefer, tekrar nefes almışken bir daha ölemem.*

Bu ses vicdanının duvarlarında yankılandı ve gerçek dünya arasındaki hüzün parçalara ayırdı. Fahd onu aniden çekince, kaçmak için öne atılan Pelin bağırdı. Kurtulmak için çırpınırken, tehdit için eline aldığı bıçak adamın göğsüne saplandı. Fahd bir an durdu, burnunun kenarındaki kasları titreşti, dudakları kasılırken dişleri birbirine sımsıkı kenetlendi. Çenesi göğsüne çarparak sol yanına baktı, Pelin eline... Titreyen parmaklarını sardığı bıçak, olduğu yere gömülmüştü. Beyaz gömleği hızla kana bulanırken, Pelin bir adım geriledi. Fahd önce gözlerine sonra bıçağa bakarak gülümsedi.

"Her gelişinde..." dedi bıçağın sapını kavrayıp çekmek için zaman kollarken. "Beni buradan vuruyorsun."

Kızın etrafını saran korku dağılarak, yüzleşmesi gerektiği gerçeğin önüne fırlattı. Titreyen kanlı ellerini ağzına kapadı. Gömlek kırmızıya boyanırken, içinde bulunduğu zindan, kızıldan bir girdaba dönüştü. Gözlerini kırpıştırdı. Bedeni sızlıyor, omuzları titriyordu. Elleri kasılmış ve kan yüzünden kayganlaşmıştı. Midesi ağzına geldi. Bakışları, parmaklarını sırılsıklam yapan sıvıya kaydı. Korkuyla kalbi durdu. Ne yapmıştı?

Adam şimdi dişlerini sıkıyor, ayakta durmakta zorlanırken, kesik kesik nefes alıyordu.

Kızın bacakları titremeye başladı. Oda etrafında dönerken, dökmüş olduğu çaresizlik gözyaşları, korkuyla yer değiştirdi. Kendinden nefret etti.

"Fahd..." dedi acı içinde inleyerek. Titreyen elleriyle uzanarak, kanla ıslanan göğsüne dokundu. Kanı durdurmaya çabaladı. Ağlayarak, "Ben ne yaptım?!" dedi. "Özür dilerim, isteyerek olmadı." Başı döndü, yer ayaklarının altından çekildi ve uçuşma hissi bedenini sardı. Sonrası yoktu, Fahd'ın acıyla kasılan yüzü, kanla kaplı gömleği ortadan yok olmuştu.

Başında şiddetli bir ağrıyla kendine geldiğinde, halının üzerinde yatıyordu. Ne kadardır bu haldeydi bilmiyordu. Soluk soluğa yana baktığında, Fahd'ın da hemen yanında, kanlar içinde yatmakta olduğunu gördü. Elinde telefonu duruyordu ama aramaya vakti olmamış gibiydi ki, odaya hâlâ kimse gelmemişti. Pelin iki dizinin üzerine oturarak beyni durmuş halde ona bakarken, aklına hiçbir şey gelmiyordu. Parmakları adamın yanağına dokundu, korku göğsünü durdurdu. Teni buz gibiydi. Gür kirpikleri yanaklarının üzerine serilmişti. Uyuyor gibiydi fakat içinden bir ses bunun böyle olmadığından emindi. Ölmesine dayanamazdı. Canını yakmak istememişti, kazaydı. Gözünü korkutmak istemişti ve sonra... Her şey bir

anda olmuştu. Kazaydı. Elinde sımsıkı tuttuğu telefonuna uzandı. Açmaya çalıştığında gördüğü ekran resmiyle soluksuz kaldı. İkisinin fotoğrafı vardı telefonda, onu unutmamıştı. Pelin hıçkırarak ağlarken, telefonun şifresini açmaya çalıştı ancak başaramadı. İşte o zaman resepsiyonu arayıp yardım istemek aklına geldi. Oda telefonundan aradığında geç kalmış olmanın korkusuyla tanıştı. Dakikalar içinde dışarıda kaos baş gösterdi. Adamın yanına diz çöküp donmuş halde yüzüne bakarken, kapıyı kırarak odaya dalan adamlar yerde yatan efendilerini görünce bir an şok geçirdiler.

Biri Fahd'a bakmak için uzandı, nabzını kontrol ederken, diğeri kızın üzerine atıldı. Saçlarından yakaladığı gibi sert bir tutuşla halının üzerine yatırılmadan önce, suratına sert bir tokat atılmıştı. Saçlarını bırakan adam bileklerini yakaladı. Yüzü halıya yaslanırken, kollarını geriye doğru çekerek, sırtının üzerine ayağını koyup göğsünü halıya yapıştırdı. Pişmanlıkla ağlayan ve ona bir şey olmasından korkan Pelin, "Fahd," dedi titrek bir sesle. "Ölme... Kalk hadi ne olur."

"Kıpırdama," diye emretti öfkeli adam.

Pelin ondan kurtulmak ve sırt üzeri çevrilip gömleği parçalanarak kanamasını durdurmak için üzerine baskı yapılan adama atılmak istedi. Ancak bileklerine elini dolayan ve kollarını geriye çeken adam, kızı olduğu yerde tutmak için sırtına daha sert bastırdı.

Arapça olarak, "Ambulans!" diye bağırdı yarasına tampon yapan adam. Bir anda odanın içi otel personeliyle dolmaya başladı. Kızların sesini duydu bir ara, Ece ve Masal korkuyla ağlıyor, onu görmek için savaş veriyordu. Ece küfrediyor, Masal dışarıdaki korumaları tehdit ediyordu. Pelin konuşamıyordu. Kaygılı gözleri arasında Fahd yerden kaldırıldı, yatağa yerleştirildi. Bir ara kendine gelir gibi oldu, kısık sesle adamına bir şeyler söyledi. Pelin ona bakmak istiyordu. Onu görmek ve ölmediğini bilmek istiyordu. Bağırmaktan sesi kesilmişti. Sesli şekilde hıçkırmaya başladı. Bunu o yapmıştı. Adam üzerindeki baskıyı azaltmadığı için yatağın üzerini göremiyordu, sadece Fahd'ın yüzünün bir kısmı görünüyordu. Pelin o anda anladı, ona kızmamış, öfkelenmemiş, nefretini haykırmamıştı. Fahd onun yaşadığına inanamamıştı sadece. Şaşkınlıktan donup kalmıştı. Onu o kadar çok incitmişti ki, ölmeye hazır görünüyordu. Bu nasıl olmuştu? Neden bu kadar ileriye gitmesine izin vermişti? İçeri bir doktor girdiğinde, ayağını üzerine koyan adam baskısını azalttı. Saçlarından tutarak ayaklandırırken onu, ayağa fırlayan Pelin yatağa doğru koştu. Ama adam buna müsaade etmedi. Onu sürüklercesine dışarı çıkarmaya kalkınca, yatağın başına tutunan kız buna izin vermedi. Yalvardı.

Onun hayatta olduğunu bilmesi gerekiyordu. Yaşayacağını görmesini gerekiyordu. O sırada odaya giren amcasının öfkeyle parlayan gözleri kıza döndü. "Waqiha![1] Bunu ona sen mi yaptın?" Pelin hıçkırıkları arasında öfkeli adama bakarken, yaşlı adamın elinin tersi kızın yanağında şakladı. Fakat Pelin bunu umursamadı. Dudağının kenarından kan sızarken, boğazı düğümlendi. Konuşamıyordu. Hatta olayın bu raddeye nasıl geldiğini bile hatırlayamıyordu. Paniklemişti. Tek bildiği, artık gerçeğin öyle sandığı gibi olmadığıydı. Ona bir şey olursa Pelin de yaşayamazdı. Pişmanlık ve acıyla dolu bir sonsuzlukta yaşayamazdı. Ondan kurtulduktan sonra, yaşattıklarının bedeli olarak ölümüyle yaşamaya mahkûm edilmişti Fahd ve anlıyordu ki şimdi yaşayan bir ölüden farkı olmamıştı. Ondan ve onun gibilerden kaçarak intikamını almıştı ama kendi elleriyle canını almaya kalktığı adamın ölmesi buna bedel olamazdı.

"O yeter ki ölmesin Allah'ım, ben tüm acıları tekrar yaşarım." diye dua ederken, Doktor nabzına baktığı bileğini nazikçe yan tarafına koyarken, Fahd irkildi ve inledi. Doktor yarasına baktıktan sonra başını iki yana salladı. Pelin korkuyla ileri atıldı. Ona sarılmak, yaşaması gerektiğini emretmek istedi. Ne kadar üzgün olduğunu duymalı ve onu bir temiz azarlamalıydı.

Hıçkırıklarla bedeni sarsılıyordu. Hiç bu kadar şiddetli ağlamamıştı. Korkmamıştı. Dehşete kapılmamıştı. Ne kaçırıldığında ne de korkunç şeyler yapmaya zorlandığında bu kadar çaresiz kalmamıştı. Hiçbir çaresizlik bu kadar derin olmamıştı. Sanki ruhu her an bedeninden çıkacakmış ve onu ruhsuz bir bedenle bu hayata mecbur bırakacakmış gibiydi. Onu vurduğu için değildi bu huzursuzluğu, ölmesinden korktuğu içindi. Fahd hafiften inledi.

"Fahd!" dedi Pelin hıçkırarak. "Ölme lütfen." Daha hızlı hıçkırmaya başladı.

Fahd hırıltılı bir sesle öksürdü ve bir şeyler demek istedi. Doktor ne demek istediğini anlamadı, kulağını ağzına yaklaştırdı. Fahd sesini biraz daha yükselterek, "Ali," diye tısladı. "O...onu ra...hat bırak."

Ali denen adamın öfkeden yüzü kıpkırmızı oldu ama kendine söyleneni yaptı. Emrini ikiletmedi. Yatağa ulaşmak için sarsak adımlar atarken, gözlerindeki yaşlar yüzünden önünü göremiyordu Pelin. Bıçak sanki kendi göğsüne saplanmıştı, kalbi ağrıyor, bacakları titriyordu. Yanına geldiğinde, elini uzatmaya da dokunmaya da çekindi. Gözlerini, açması için dua ettiği bakışlara kilitledi ama Fahd gözlerini fazla açık tutamadı. Doktor ellerini yıkamak için banyoya giderken, etrafındakilere bir şeyler emrediyordu. İçindeki son engel de yıkıldı. Kendini cansız bir kemik torbası gibi yatan

[1] Sürtük!

adamın üzerine fırlattı. Adamın buz gibi teni ve göğsünden akan yapışkan kanı yüzünden irkildi. Yanına gelen amcası onu geri çekti.

"Şimdi de yarım bıraktığın işin mi tamamlayacaksın? Defol."

Pelin ona aldırmayıp Fahd'a sarılarak yüzünü göğsüne koydu. Kalp atışını yanağının altında hissederken, "Lütfen ölme, lütfen." diye yalvarmaya devam etti. Yanağındaki yaşlar yarasının üzerine süzülmekteydi. Korumalardan birine başıyla işaret veren amcasıyla, Ali elini saçlarına dolayarak kızı kapıya doğru çekmeye başladı. Saçlarını yolma pahasına öne atılan kız, "Hayır..." diye bağırıyordu. "Burada kalmak istiyorum, lütfen izin verin yaşadığını göreyim." O kadar çırpınmasına rağmen adamın elini gevşemedi. Kapıya varınca, kapının pervazına parmaklarını sararak çırpınmaya başladı.

"Ne olur bırak... Lütfen amca kalayım." Ali onu dinlemedi, Abdullah Bey umursamadı çünkü endişeliydi. Parmaklarını kapıdan sökmeye gelen başka bir koruma, "Dur," diyen titrek ve kesik bir emirle duraladı. Ali durdu, onun sesini duyan kız heyecandan titremeye başladı.

"Ne olur ölme ne olur ölme." diye bağırdı. "Kazaydı, isteyerek yapmadım. Canını yakmak istemedim."

Yatak kıpırdandı, genç adamın ağırlaşan göz kapakları aralandı. Elini yaranın üzerine koyan Fahd ile göz göze geldi. Öyle affedici, öyle inanç dolu gülümsedi ki, kızın bacaklarındaki derman çekildi. Düşecekken Ali belinden yakalayarak doğrulttu. "Ne olur yanında kalayım," dedi Pelin hıçkırarak.

Başını sallayan Fahd baygın gözlerini adamına dikti, "Getir," diye emretti.

Ali amcasına baktı onay istercesine, yaşlı adam ağzının içinde küfrederek başıyla onayladı. Kısacık bir duraklamanın ardından kızın bedeninden elini çeken Ali'yle, hıçkırıklarla omuzları titreyen Pelin sarsılarak Fahd'ın yanına yürüdü. Gözyaşları arasından yüzünü zar zor görebiliyordu. Hıçkırıkları yüzünden doğru düzgün nefes alamıyordu. Yatağın ucuna oturdu, eğildi. Titreyen elleriyle dokunarak varlığının sıcaklığını hissetmeyi denedi. Dudaklarını omzuna dokundurdu. "Özür dilerim," dedi içli içli. Ağlayan kızın boynuna dolanan gevşek kol, biraz güçsüz şekilde ona sarıldı. Hırıltılar çıkan göğsüne yüzünü bastırdı.

"Şişttt..." dedi kesik bir şekilde. "Kazayla oldu..."

"Özür dilerim," dedi Pelin yeniden. "Canını yakmak istedim."

"Öldüğünü düşünmek... Bu... yaranın yanında... hiç kalır. Ağlama."

Kız bu açık sözlülükle daha fazla hıçkırmaya başladı. Midesi bulanıyor, kendinden tiksiniyordu. Hıçkırıkları daha da şiddetlendi. Saçlarını yavaşça

okşayan adam dudaklarını başına bastırarak, "يذلا بلقلا يرى امدنع رعشت فيك عرفن انود لظي عيمو.[12]" dedi. "هذه ثحبا امي لع أريتك لتبحا.[13]

Bu itirafla Pelin daha fazla tükendi. Ona duymak istediği kelimeleri sıralayamadı. Artık başı adamın bedenini sarsıyordu. Saçlarını okşayan el usulca yana kaydı, yanağının altındaki kalp atışı önce bozuldu, arkasından tamamen durdu. Kız başını kaldırdı. Acı kalbini sıkıştırdı. Derin bir nefes almasına rağmen bedeni oksijensiz kaldı. Sanki onun da solukları aynı anda durmuştu. Adamın yüzü titredi, görüntüsü azaldı ve kızın soluğu kesilirken, "Hayır," diyen fısıltısının arasında bedeni karanlığa daldı.

Bilmezsin, sana sayfalarca roman yazdım, sonunu mutlu bitirdiğim düşler kurdum. İki satır beklenti içine girmedim, en usta yorumculara şiirlerimi okuttum. Biliyorum, son seferi de kalktı baharın, ayrılık vurdu içimizden, iki yanı parçalanmış zamana savrulduk. Biri doğu oldu soluk alan, diğeri batı oldu aynı göğün altına ayrılıkla sınanan ve biz vakitleri kaçırdık sayamadan...

Unuttuğumu düşünüp kızma ne olur, her gün aynı çığlığa uyandı hislerim. Gözlerimi yokluğuna yumdum, yokluğuna açtım, bir kez olsun sensiz gezmedim. Acıyla dolu sessiz bir depremi yaşadım, yıkıldım, parçalandım, düşlerimde çürüyen maziyi enkazların arasına sakladım. Yitik vuslatın arşınlanmayan coğrafyasına, canlı bir yürek gömdüm. Bitkin bir hayalin kırık dalına, çiçek desenli dilekler astım. Defalarca, kıyıya vuran acının girdabına terk edildim. Şimdi yıkılmamak için uzanacağım sen yoksun. Özgürlük için her şeyi göze alan çılgın kız yok. Yıkarsan dünyamı, bir kez daha nasıl toparlanacağım. Unutmayı kabullenemiyorum, başkası nasıl sevilir bilmiyorum. Sen olmadığın vakit hangi şehirde doğar güneş, hangi şafak kavuşur sehere, hangi şarkı anlam kazanır sus sesinin melodisinde, en güzel sözlerin altı neden çizilir, bilmeyeceğim.

Söyle, şimdi nasıl mutluluktan ağlayacağım? Günbatımları susmayı öğretsin bana, kuyulara kapanmış Yusuf gibi çaresiz kalacağım. Bir çıkar yolum yok, sarsıla sarsıla ağlamak istesem, teselli eder mi parmakların saçlarımı, kokunu saklar mı ciğerlerim kuytularına, dip not düşer mi hayallerim geleceğe. Nasıl anlatılır sağıra gülüşün sesini düşlerim, kör bir ressama nasıl çizdirir siluetini hayallerim... Unutunca, adının güzelliğine hangi alfabe tanıklık eder, bakışlarına hangi şiirleri benzetirim, kim dokunur-sarılır- uyur kalbimin

12 Görmeden seni isteyen gönlüm, görünce nasıl dayansın.

13 Ben seni ne ara bu kadar sevdim.

içinde, hangi insanın sıfatında rastlarım bir daha suretine. Çocuklara masalımızı ağlamadan nasıl anlatırım, senden başkası nasıl sevilir bilmiyorum, gitmeden öğret bana unutmayı çünkü ben beceremiyorum.

"Aleaqarab!"

Bir sis bulutun arkasından geliyordu sesi ve serin bir yel yanaklarını turluyordu hafif bir dokunuşla. Kirpiklerinden havalanıyordu göçmen duyguları, içinde kanayan binlerce hayal, zihninde maziden kalan tek bir gülüş. Yaralı yüzünde saklıydı düşleri, biraz kekremsiydi heyecanları. Ayaklarının altından kayan kum taneleri gibi uzaklaşıyordu yalanları, gerçekler çakır uçlu mızrak gibi düğümlüyordu olanları.

"Aleaqarab!"

Islak bir ten değdi şakağına, kaderin mi kederin mi dokunuşu olacağını bilmeden açmaya direndi gözlerini. Biraz daha kalkmak istedi bu huzurun kollarında, sonra kovardı acı onu yerinden, ateşler içinde kaynayan gözlerine su serperdi ayrılık ama şimdi biraz daha koklamalıydı huzuru. Parmaklar kelimelere dökülmemiş cümleler sıralıyordu saçlarına, çağırıyordu en olmadık anda gerçekler ayaklanmaya. Pelin uyuşan kirpiklerini araladı. Kızarmış ve şişmiş gözlerini hemen bir öpüş mesafesinden ona bakan adama çevirdi. Hayal miydi, gerçek miydi, çözemedi.

"Uyanmalısın, öyle özledim ki gözlerini, uykuyla paylaşamam... Bana bakmalısın."

Sanki zaman geçmişte takılı kalmış, hiç ayrılmamışlardı. Sabahın mahmurluğuyla sokulmuştu bedeni kollarına ve kokusunu içine çekerek günaydın demişti varlığına. Bakışları eskisi kadar sıcak, dokunuşları şefkatliydi. Onca acıyı çekmemiş gibi, kaldığı yerden sevmeye devam etmişti. Pelin bir anda irkilerek yerinden kalkarken, iki dizinin üzerinde yatağa oturdu. Ona şaşkınca bakan adamı merakla inceledi. Korku, kaygı, endişe birbirine girdi. Ağlamak için titreyen dudaklarını bükerek, "Rüya mı görüyorum?" dive sordu.

Fahd başını iki yana salladı. Asıl rüyanın onu görmek olduğunu bilse, bir daha asla uyumazdı.

"Ölmedin mi?" dedi kız ağrıyan endişesiyle. Şakaklarından uzanıyordu kâbusu, dilinde telleniyordu ayrılığın kaygısı. Yanağına yaşlar sıralanmaya başlayınca, bir çocuk kabalığında gözlerini ovaladı.

Fahd, "Ölmemi isterdin sanırım." dedi.

Bu düşünceye itiraz eden kız başını iki yana salladı. O an geldi gözlerinin önüne, "Öldün sandım." dedi fısıltı gibi sesiyle.

"Ben de öldüğünü sanmıştım. Ne kadar acıtıyor değil mi?"

Gözlerini utançla kucağında bağladığı ellerine çevirdi. Yaptığı şey yüzünden pişmanlıkla sınandı. Kalbinin üzerinde binlerce bıçak ağzı pişmanlık, dilinin ucunda kaybetmenin taze izleri... Odaya gelen Doktor tarafından dikiş atılıp yarası sarılmıştı, üstelik hastaneye gidip başını derde sokmakta istememişti. Artık ne zaman adı aklına gelse ya da yüzüne baksa, o anı hatırlayacaktı. Kendinden bile daha çok sevdiği adama, zarar verdiği gerçeği hep kalbini kanatacaktı. Eli önce kalbine dokunmak istedi, sonra açtığı yaraya merhem olamayacağını hatırlayıp durdu. Bu acıya daha fazla katlanamayarak gözlerini kapattı. Yanağına birkaç damla sıralandı.

"Öyle inanılmaz ki şu an." dedi adamın parmakları yanaklarını okşarken. Hayal olmadığına kendini inandırmanın çabasındaydı. Kızın tüm bedeni ürperdi. "Öyle çaresizim ki, bunun da bir hayal olduğuna ve uyanınca yok olacağına korkuyorum. Cehennem üzerine yemin ederim, sen gördüğüm en güzel cennetsin." Nazik parmak uçları gözkapaklarına dokunarak onları açması için yüreklendirdi. "Beraber yol almak isteyen yürekler bir şekilde birbirini bulur. Belki biri koşar ya da diğeri bekler ama mutlaka biri diğerine yetişir. Ben hep bekledim. Gözlerini aç Pelin, bana bak. Nefes almak için gözlerinde kendimi görmeliyim."

"Utanıyorum..."

"Gözlerini özledim. Çok özledim." Derinden gelen duygulu sesi emrivaki değil; kırgındı.

"Kendimi asla af... affetmeyeceğim," diye kekeledi gözyaşlarının arasından. "Asla."

"Affetme ki, unutma beni." diyen adam gülümseyerek başını salladı. Yüzü, henüz iyileşmemiş tırnak izleriyle parlıyordu. Bunu ona Pelin yapmıştı. Karanlık güzelliğini gölgelemiş, onu şiddetle lekelemişti. Defalarca tehdit ettiği gibi, kalbinden hançerlemeyi sonunda başarmıştı. Ona ne zaman baksa, bunu hatırlayacaktı. Kendinden bile daha çok sevdiği adama zarar verdiği gerçeğini, asla unutmayacaktı. Ona bakmak pişmanlıktı, suçluluktu.

Bu acıya daha fazla katlanamayarak gözlerini kapattı. Fakat onun nazik parmak uçları gözkapaklarına dokunarak, onları açması için sessiz bir emir veriyordu. Alnını alnına yasladı. "Kaç gece gördüm karşımda seni böyle kanlı canlı ve ne zaman uzanmak istesem uzaklaştı hayalin. Kaç kez hayal ettiğimi unuttum, yaşadığına hep inandım, kanıtım yoktu ama yemin ederim vazgeçmedim senden. Soluk aldığım her an kalbimi seninle ısıttım. Nasıl bu kadar zalim olabildin? Nasıl düşünmedin sensiz canlı cenazeye döneceğimi, her baktığım yerde serabını görüp işkence çekeceğimi. Sen benden nasıl vazgeçebildin?" Kız dudaklarını dişleyerek hıçkırıklarını

engellemeye çalışırken, adam yanaklarına sıralanan yaşları parmaklarının ucuyla kuruladı. "Gözlerini kaçırma, ben bu bakışları bir daha görebilmek için ömrümden vazgeçerim. Sana bir yerde rastlayacağım hissiyle dolandım tüm ülkeleri, bunu umut etmek bile güzeldi. Sen benim avuç içlerime kazıdığım duasın Pelin, kalbime huzur, ömrüme biatsin. Şimdi aç gözlerini lütfen."

Bu adamı hak etmiyordu. Ailesi de ona yaşattıklarını hak etmiyordu. Şimdi ne olacaktı? Kontrolsüzce titredi. İnatla gözlerini açmadı, biliyordu ki değerse gözleri gözlerine, bir daha ayrılamazdı. Yüzünü yana çevirerek, "Gitmem gerekiyor," dedi aklına gelen gerçekle. Babası gerçekleri öğrenmiş ve yola düşmüş olmalıydı. Biraz daha burada kalırsa onun yarım bıraktığı işi ailesinden biri tamamlayacaktı. Hâlâ yüzüne bakmadan, "Lütfen bırak gideyim." diye yakardı.

"Sakın!" Sesi sertleşti, öfkeli gözleri karşısında titredi. "Düştüğüm boşluğa bir daha düşmemize izin vermem."

Kız hâlâ inatçıydı, gözlerini esirgiyordu gözlerinden. Haklıydı. O gelene kadar büyük bir boşluktaydı. İçinde yaşadığı duygusuzluk yerini sımsıcak bir dokunuşa bırakmıştı. Ama bu sefer suçluluğu daha büyüktü. Bırakıp gidemiyordu, yanından bir saniye olsun ayrılamıyordu ama ailesine de kıyamıyordu. Pişmanlık bir virüs gibi ciğerlerinde yaşıyor, her nefesini hasta ediyordu.

"Pelin, lütfen gözlerini çevir bana, görmüyor musun nefesim kesiliyor sen böyle yapınca."

Ne diyeceğini bilemeyen kız kısa bir an gözlerini sımsıkı kapadı, ardından derin bir solukla ona baktı. Sanki ay ile güneş aynı anda bir karede hizalanmıştı, şafak ile seher ayrılmamacasına birleşmişti. Titreyen parmakları özlemle kalktı, çekinik bir dokunuşla yanağına dokundu.

"Seni öldürebilirdim."

Fahd elini tutarak yanağına bastırdı, gözlerini kapatıp birkaç saniye sustu. Dudaklarını yana kaydırarak avucunun içini öptü. Kokusunu içine çekerek şükretti. Gözlerini açtığında, uzun uzun birbirlerinin gözlerinin içine baktılar, ta ki kızın gözlerinin içinde sular kaynamaya başlayana kadar. "Seni terk etmedim, yemin ederim." İtirafı, suçluluğunun bir kısmını hafifletti ama sonra yeni suçluluklar aklına geldi. "Ailemi de bırakamazdım."

"Senin ailen benim..."

Kız başını iki yana salladı, yanına sokuldu. "Benim ailem değilsin, sen Alya ve Amina'nın ailesisin. Buna rağmen kendime engel olamadım, bir yalana yenildim. Seni seviyorum Fahd. Tüm benliğimle ama aşk gözümü kör etmeyecek. Bir bedene sahip üç kadınla vicdan azabı çekmeyeceğim."

Hiç beklemediği anda gelmişti bu itiraf ve hiç istemediği korkuları yüreğine ekmişti. Sesinde uzaklaştıran, korkutan, endişelendiren bir tını vardı. Büyük bir karmaşayla aralanan sert ve sıcak dudaklara ufak bir buse koydu. Sonra geriye çekildi. "Ama sevmek yetmiyor, yapamam. Yanında kalamam. Ailemi üzeceğimi bile bile seninle mutlu olacağım yalanına inanamam." Ve onun itirazla kalkan eline rağmen kız yataktan kalktı, bir kez daha yüzüne bakmadan. "Özür dilerim," diyerek kapıya yöneldi.

Fahd dişlerini sıktı, onun bir kez olsun arkasına dönüp gözlerine bakmasını bekledi. Pelin kapıyı açtığı an adamın geriden gelen sesi, "Onu helikoptere götürün," diye emretti. Neye uğradığını anlamayan Pelin karşısında biten iki korumayla, "Hayır," diye bağırdı ama onu dinleyen olmadı. Kollarından sıkıca tutuldu, ayakları yerden kesildi. İtirazı ya da ne düşündüğü kimse tarafından umursanmadı. On dakika sonra Pelin helikopterin yanında, otelin çatısında duruyordu. Rüzgâr etrafını kuşatmış gitmemesi için yalvarıyordu. Fahd üzerini değiştirmiş, temiz kıyafetleriyle yanına gelirken kızı göz hapsine alan iki koruma onun yerinden kıpırdamasına izin vermemişti. Fahd adamlarına birkaç şey söyledi, sonra kızın yanına gelerek kolundan biraz kabaca tuttu, emanetini teslim aldı. Saçları tepesinde dalgalanan Pelin korkuyla etrafına bakındı. Endişesi artarken, "Kızlar nerede?" diye sordu.

"Biz gittikten sonra serbest bırakılacaklar, merak etme iyiler. Ailelerine teslim edilecekler." dedi Fahd soğuk bir sesle.

"Seninle gelmeyeceğim," dedi Pelin dişlerini sıkarak. Ayak diredi, bu sefer bu işkenceye izin vermeyecekti. "Bir daha aynı çukurda yanmayacağım, benim olmayan bir geleceği paylaşmayacağım. Kaç zaman süreceğini kestiremediğim masalın kötü sonunu kaygı içinde beklemeyeceğim. Bırak lütfen, biz ayrı dünyaların insanlarıyız."

"Pelin yürü..."

Kız kolunu silkeleyerek elinden kurtuldu ama uzaklaşamadan kızı bileğinden yakalayan adam onu kendine kabaca çekerek, "Hadi," diye emretti. Kız acıyla dişlerini sıkarken itirazını söylemekten çekinmedi. Kurtulma umuduyla genç adamı göğsünden ittirince, canı yanan Fahd kısa bir an gözlerini kapadı. Bileğindeki parmakları sıklaşarak canının ne kadar çok acıdığını hissettirmişti. Kızın bakışları yaralı göğsüne kaydı, gömleğinde anında kızıl bir gonca açmıştı. Bunu umursamayan adam acısını geçiştirmek için kısa bir an dişlerini sıkarak bekledi. Pelin onun acısını içinde hissetmişti. "Bırak ne olur gelemem diyorum anlamıyor musun? Babama söz verdim, bir daha asla..."

"Sen benim karımsın."

"Değilim, sen de biliyorsun."

"Pelin yürü," dedi adam canı yanmasına rağmen çırpınan kızı sürükleyerek, helikoptere götürdü. Pelin çırpınarak ondan uzaklaşamaya çalışırken yalvarıyor, adam inatla onu helikoptere bindirmek için zorluyordu. Tam o anda bir el silah sesi duyuldu.

"Fahd, bırak kızımı."

Rüzgâr Karalı, sesi gök gürültüsü gibi ürkütücü, duruşu ani çakan şimşek gibi can alıcıydı. Bir kasırga patlatmıştı gövdesinde, eğer Cem arkasında olmasaydı şu anda burada taş üstünde taş, baş üstünde baş kalmazdı. Rüzgâr arkasında duran iki oğlu ve kardeşiyle ona medyan okuyor, emanetini teslim almak için gözünü budaktan saklamayacağını belli ediyordu. Peşinden bir ordu gibi akan adamları silahlarını çıkarmış, namlularını üzerlerine doğrultmuştu. Pelin babasını görünce ne yapacağını bilemedi, adamın bileğini saran parmaklarını açmak için kendini zorladı ama başarılı olamadı. Babasının tepkisinden ve vereceği karardan endişelendi.

Rüzgâr kızının kıvranıp zorlandığı eline bakarak dişlerini sıktı. "Sana... kızımı bırak dedim," diye bağırdı. Genç adam oralı olmadı, Pelin ondaki emin ifadeden korktu. "Fahd bırak ne olur gideyim, babam sana zarar verecek lütfen." dedi gözyaşları içinde. Adamı ikna edemeyince korkan gözlerini karşısına çevirdi. "Baba ne olur adamlarına söyle silahlarını indirsin, ne olur. Bırakacak."

"Hayır," dedi Fahd, Pelin korkudan karnı kasılırken elini kurtarmak için çabalamaya devam ediyordu. Babasının gözü kardığı zaman dünya yansa dönüp bakmazdı. Ve şu anda babasının gözü kararmıştı. Pelin adamın yarasına can yakacak şekilde vurarak bileğini kurtarmaya çalıştı ama başaramadı. Onu ikna edemeyeceğini anlayınca, babasına döndü. "Bırakın silahlarınızı," diye yalvardı. "Lütfen bırakın konuşarak halledelim." Fahd'a döndü, "Tamam seninle geliyorum, lütfen adamlarına söyle silahlarını indirsin." diye fısıldadı. Fahd gözlerini kıstı. Kız başını salladı. Fahd elini bıraktı. Pelin acıyan bileğini okşarken, bir şey oldu. Nereden çıktığını bilemediği Emre ablasını bileğinden çekerek ortaya savururken, Fahd'ın yaralı göğsüne yumruğunu savuran Cem onun geriye sendelemesini sağlamıştı. Utku ablasını yakalayarak düşmeden kendine çekerken, Rüzgâr öne atılmıştı. Fahd acı içinde yere kapaklanırken, ortalık karıştı. İki tarafın korumaları da birbiriyle yarıştı. Birkaç el silah sesine yumruk sesleri eşlik etti. Biri Pelin'i yakalamaya kalkınca, başka biri kızı kurtarmak için geriye ittirerek uzaklaştırdı. Cem iki adamı çatıdan aşağı atmaya kalkınca, Emre buna mâni oldu. Kız dizleri üzerine yere savrulmuş, dehşet içinde etrafını izliyordu. Sonra sesler bir anda kesildi, Pelin başını kaldırdı, sebebini anlamaya

çalıştı. Fahd'ın adamları etkisiz hale getirilmiş, Fahd iki dizi üzerine babasının ayaklarının dibine çöktürülmüştü. Omuzlarına ellerini bastıran ve onu yerde kalmaya zorlayan Cem öfkeden titriyor, babası oğullarını geride tutması için kardeşine emirler veriyordu. Rüzgâr kararını vermişti, onu öldürmeden buradan gitmeyecekti. Bu film sahnesine uzaktan bakarken kız, bir koruma omuzlarına elini koymuş onu olduğu yere sabitliyordu.

"O benim kızım," diye hırladı.

"O benim karım," dedi cesur bir haykırışla. "Onu benden ayırmaya hakkın yok. Bir daha izin vermem, alamazsın." Başı dik, gözleri karaydı. Başka zaman olsa bu adam onun gururla yanında taşıyacağı bir damat olabilirdi, mertti, yaşadığı onca acıya rağmen hâlâ merhametliydi. Bulunduğu coğrafyada onun gibileri bir elin parmağını geçmezdi. Ama evliydi. Lanet olsun ki iki tane karısı, boyunca çocukları vardı ve kızı da onların kumaşı olmayacak kadar değerliydi. Ondan bağımsız gerçekleşen evliliğe rızası yoktu. Ne Fahd vazgeçecekti ne de Rüzgâr kızını ona verecekti. O zaman tek bir çare vardı; ikisinden biri ölecekti!

Ve göğü bir adet silah sesi inletti. Pervanenin sesi kızın kulağında ağır çekimde hareket ederken, saçları başında hareler oluşturarak dalgalandı. Bedeni güçsüzleşti, başı dönmeye, midesi bulanmaya başladı. Ayaklanmak istedi. Gördüğü manzara karşısında bacaklarından güç çekildi. Dizlerinin üzerinde emekleyerek babasının yanına gitti. Fahd ayaklarının dibinde yatıyordu, göğsünden vurulmuştu ve babası onun yarım bıraktığı işi tamamlamak için ıskalamamıştı. Dokunmaya, konuşmaya korktu. Gözyaşları hıçkırıklarıyla yarıştı. Titreyen elini adamın yüzüne uzatırken, "Fahd..." diyebildi sadece. "Fahd lütfen gözlerini aç..."

Adamın gömleği daha hızlı şekilde kana bulanırken öksürdü. Pelin yanağına dokunarak, "Lütfen... Lütfen..." diye yalvardı. "Gözlerini aç sevgilim lütfen." Eğildi, dudaklarını şakağına dokundurdu, "lütfen sensiz nefes alamam."

Bu halde duymak istememişti sözlerini, hayır böyle bir sonu hak etmemişlerdi. Adam gülümsedi. "Ölenle ölünseydi, ben senin gittiğin gün ölürdüm." Bu halde bile onun için savaş vermekteydi. Öksürdü. "Babana kızma, o yapması gerekeni yaptı. Benim kızım olsaydın, başka bir şey yapmazdım." Acı doruğa çıkarken bedeni ağırlaştı. Kan dolaşımı bozulurken adrenalin azaldı, Fahd'ın gözleri kaymaya başladı. Kız başını sarsarak onu kendine getirmeye çalıştı fakat başaramadı. "Baba ne olur?" diyerek ayaklarına atıldı Rüzgar'ın. Ne yapacağını bilmez halde Utku'ya baktı. "Ne olur yardım et. Ona bak ne olur çok kanıyor." Kalbi acıyordu, onun kanadığı gibi kanıyordu içi.

Bu görsele hazır değildi. Kızının yakarışlarına, sevdiği adam için ondan medet uman haykırışlarına hazırlıksız yakalanmıştı. Onca zaman unutacağını, yaşadıkları yüzünden bu denli değiştiğini sanmıştı ama yanılmıştı. Pelin yasak bir adamı kalbinde gizli gizli büyütmekten vazgeçmemişti. Henüz namlusu soğumayan silahlı eli yanına salındı Rüzgar'ın, gözleri kanlar içinde yere devrilen adamdan kızına kaydı. Pelin gözyaşları içinde Fahd'ın kendine gelmesi gerektiğini söylüyordu, kanlı elleriyle yüzünü avuçlayarak kendine çeviriyordu. "Lütfen ölme..." Ağlarken ıslak gözlerini babasına çevirdi yeniden. "Babam ne olur yardım et ne olur," diye hıçkırdı.

Cem omzuna dokununca, Rüzgâr dişlerini sıkarak başını kaldırdı. İki kardeş kısa bir an bakıştı, Cem başını salladı. Her zamanki gibi onu konuşmadan anlamıştı. Rüzgâr, gözlerini ona doğru koşarak gelen oğullarına çevirdi. "Ablanızı götürün," dedi buz gibi sesiyle. İki genç önce bakıştı, sonra yerdeki adama ölmemesi için yalvaran ablalarına uzandı, babasının çenesindeki kasların titrediğini görünce sözlerini ikiletmeden emre itaat etti.

Kollarına asılan kardeşlerini ittiren Pelin," Hayır," diye bağırdı. "Hiç mi vidanınız yok, ölecek görmüyor musunuz? Ne olur durun, yardım edin. Fahd..." Fahd'ın yanından kalkmamak için zorladı bedenini, dizlerini tozlu zemine daha kuvvetli yasladı ama gücü yetmedi. Utku ve Emre ablasını uzaklaştırırken, son nefesini vermek üzere olan adamdan kopan ellerine bakan Pelin'in çığlıkları canı dağlamaktaydı.

"Hayır... Lütfen... Babacığım lütfen yardım et... Babacığım ne olur ölmesine izin verme. Baba affetmem seni, yemin ediyorum affetmem. Ölürüm." Ama iyice gözleri kararan Rüzgâr bir kere esmeye başlamıştı, durdurulamazdı. "Fahd..." diye bağırdı Pelin boğazı yırtılasıya. "Ölme... Ne olur ölme... Babacığım ne olur bir şey yap... Babacığım ne olur bırak... Baba!"

Bu feryat arşı deliyor, melekleri ağlatıyor ancak Rüzgar'a tesir etmiyordu. Utku ve Emre ablalarını zapt edemeyince, arkalarından gelen Cem onu tek hamlede omzuna aldı. Rüzgar'ın eli bir kez daha kalktı, namlusu hedefine uzandı. Kafasına sıkmadan hemen önce, "Fahd... Hayır..." diyen kızın çığlıkları arşa dayandı. Silah sesiyle hırçınlaşan Pelin amcasının sırtını yumruklayarak yalvardı. "Amcacığım ne olur... Amca bırak gideyim. Baba ne olur yapma, baba... Baba ne olur..."

Asansör boyunca dinledi yakarışları, otelin girişine geldiklerinde, onları endişe içinde orada bekleyen Masal ve Ece korku içinde öne atıldı. Cem Pelin'i omzundan indirdiği an kızlar tutamadan daha Pelin yeniden asansöre atılarak, yalvarmaya başlamıştı. "Affetmeyeceğim sizi... Öldürdünüz onu... Öldürdünüz." Soğuk kanlı duran Cem yeğeninin bileğini yakaladı, onu kendine çekip başını göğsüne yaslayarak saçlarından öperken, "Şişttt,

geçti." diyordu. Geçmeyecekti. Bir daha bu sineye yüzü düşmeyecekti. Yumruklarıyla koparmak istediği amcasına küfretti. Islak yüzünü elleriyle kurulayan Cem onu sakinleştirmeye çalışıyordu, kızın kendine geleceği yoktu. Başıyla lobide bekleyen adama işaret verdi, beyaz önlüklü Doktor önceden hazırladığı iğneyi cebinden çıkardı. Gitmek için çırpınan kızın koluna batırdığında, bir an irkilerek susan Pelin başını yana çevirdi. Hıçkırıkları da sesi gibi ağzında dondu. Korkak bakışları amcasına kayarken, "Amcam ne olur izin verme, ölmesine izin verme." diyen yürek dağlayan feryadıyla kollarına yığılması bir oldu. Bu sefer kendine gelmesi daha uzun sürdü. Verilen ilaç normalden ağırdı, bir gün tam zamanlı uyumasını sağlamıştı.

Kendine geldiğinde bu sefer odasındaydı, tüm yaşadığı bir kâbus olmalıydı. O otele hiç gitmemişler, onunla hiç karşılamamış ve babası onu öldürmemişti. Uyanmış, hepsi geçmişti. Ama ellerindeki çizikler, bedenindeki ezikler öyle olmadığını haykırmaktaydı. Elleriyle yüzünü kapadı, hıçkırarak ağlamaya başladı. Bunu o kadar sesli yapmıştı ki odaya dalan Esme'yi bile fark edememişti. Annesinin ellerini yüzünden ayırmak istediğini görünce, "Kabustu," dedi kabullenemeyerek. "Hepsi kabustu."

Esme kızının yüzünü göğsüne yasladı, yanaklarını kurularken onu teskin edecek sözler sıralamadı. Pelin titremeye başladı. Çaresizlik sarhoş edici bir acıydı. "Onu öldürdü," dedi acılı bir haykırışla. "Onu öldürdü."

"Şişttt..." dedi Esme onu sakinleştirmek için sarılarak, "Sakin ol."

Kapı açıldı, içeri giren babası merakla ona baktı. Yüzünde kederli bir endişe vardı. Pelin onu görünce annesinin göğsünden başını ayırdı, dudaklarını bükerek suçlayan gözlerini yüzüne odakladı.

"Onu öldürdün mü?"

Elleri yanlarında yumruk olan Rüzgâr, dişlerini sıkarak ağzının içinden küfretti. Gözlerinde gördüğü suçlama bir babanın görmemek için ölmeyi istediği türdendi. "Hak etmişti." dedi nefret yüklü sesiyle. "Hak ettiğini aldı."

"Vurdun onu!"

"Yine olsa, yine yaparım."

"Beni öldürdün baba, beni."

Bu ne ağır bir sözdü! Ne ağır bir bedeldi! Ne ağır bir cezaydı! Kızı geçmişinin kefaretini kalbine yüklenmişti, en masum en çok acı çekecek olarak tayin edilmişti.

Bu işkenceye dayanamayan Pelin yataktan kalktı, dudaklarını dişleyerek titremesine engel olmaya çalıştı. Babasını kıracak ya da üzecek bir cümle çıkmasın diye ağzından, elini dudaklarına kapayarak acı acı hıçkırdı. Rüzgâr çaresizlik içinde kızına uzandığında, Pelin başını iki yana sallayarak ondan uzaklaşarak arkasını döndü. İki dizinin üzerine çökerek haykırarak

ağlamaya başladı. Rüzgâr hareketlenince, Esme elini kaldırarak onu durdurdu. Kızının başını göğsüne çekerek, sakinleştirmeye çalıştı. Pelin avazı çıktığı kadar bağırarak içindeki acıyı akıtmak istiyordu. Yetmiyordu... ne sesi ne de aldığı nefesi içindeki yangını söndürmüyordu. Sürekli tekrarlanan bir isyanla, "Onu öldürdü," diyordu. Kızının sakinleşmeyeceğini fark edince çareyi yine doktoru çağırmakta ve ona sakinleştirici yaptırmakta bulmuşlardı.

Rüzgâr ağlamaktan ve çırpınmaktan harap olan kızını yatağına yatırırken, Esme hıçkırıklarını durdurmak için dudaklarına ellerini bastırıyordu. Onu kaybettiği gün yaşayan ölüye dönmüştü. *Ölüye bir gün, diriye her gün ağlanır* sözünün manasını günden güne eriyerek çözmüştü. Sonra kızını bulup getirmişti kocası ama kızı eski Pelin değildi. Yine de onu ayaklandıracak bir sebep vardı ve buna tutunup ayaklanmıştı. Şimdi o sebebi babası ortadan kaldırmıştı, kızının yüreğini kendi elleriyle parçalamıştı. Sadece kızı değil, Esme de kırgındı kocasına, ne olursa olsun bir adamın canını almak ona karşı olan tüm inancını zedelemişti. İnanmak istememişti başlarda ama Rüzgâr ketum bir sessizliğe bürününce, hiç şüphesi kalmamıştı. Ona defalarca sormuştu Fahd'a ne yaptıklarını, kocasının ağzını bıçak açmamıştı. Bu da tek bir sonuca götürmüştü onu, kızının anlattığı doğruydu.

"Pelin asla affetmeyecek seni." dedi tırnaklarını etine geçirerek, "Ben de onu bu hale getirdiğini affetmeyeceğim."

"Unutacak, zamanla alışacaksınız," dedi Rüzgâr bakışlarını karısından kaçırarak.

"Alışmayacak, alışsaydı iki yıldır alışırdı. Önceden bir umudu vardı, yaşadığını bilmek ona güç veriyordu ama şimdi onu babası kendi elleriyle öldürdü. Bu yıkımı kaldırabileceğini sanıyorsan, onu hiç tanımamışsın."

"Pelin güçlü kızdır," dedi Rüzgâr öyle olduğunu umut ederek, "Eskisinden daha güçlü olacak."

"Kendini kandırmaya devam et ve sık sık tekrarla bu sözleri çünkü Pelin ne seni ne de diğerlerini asla affetmeyecek. Yüzünüze her baktığında bunu size de hatırlatacak."

Esme hırsla bahçeye çıkarken gözlerini boş duvara diken adam kendi kendine mırıldanıyordu. "Alışacak, alışmanın bir yolunu bulacak."

Alışamadı Pelin, iki gün boyunca mahşeri yüreğinde taşıdı, sırat köprüsünü defalarca arşınladı, terazi mizanda korkularıyla yüzleşti ve sonunda pes edip günahına sarıldı. Odasından, yatağından çıkmadı. Uyuşturuldu, uyuşmak için onlara izin verdi. Onun uyuduğundan emin olan Esme mutfağa girdi. Fakat huzursuzdu, içine garip bir ateş düşünce ürperdi. Kaygıyla solukları kesilince ellerindeki unu silkeleyerek yıkadı. Mutfaktan çıktığında

salonda oturan oğullarına, "Babanızı gördünüz mü?" diye sordu.

Emre, "Sigara avındadır," dediğinde Utku kardeşinin koluna dirsek atarak ispiyonculuğunu azarladı. Sanki Esme bilmiyordu gizli gizli sigara tellendirdiğini, başını sallayarak yukarı çıktı. Ve bir dakika sonra acı çığlığı evin kirişlerini yokladı. Bahçede dolanan Rüzgâr elindeki sigarayı yere fırlatarak eve koştu, merdivenleri çıktığı zaman göreceği manzaraya yüreği hazır değildi. Korkuları bir perde olup zihnini örmüştü. İkinci defa kaldıramazdı. Korktuğu başına geldi, gözleri yatağın üzerine saçılan ilaç kutularıyla tekledi. Pelin sakinleştirici için verilen ilaçları içmiş, yarı baygın halde yatağında uzanıyordu. Esme dehşet bir korkuyla kızını kollarının arasına almış, feryat figan yalvarıyordu. Rüzgar'ın bedeni bu kadar acıyı kaldıramayacağını belirtircesine sarsıldı. Hayır, kızının kardeşinin sonuyla ellerinden kayıp gitmesini istemiyordu. Eli kalbine gitti. Bunu gören Utku babasına atıldı. Emre'ye, "Sen babama bak," diye gürledi. Emre bir anlık bocalamadan sonra babasına koştu, yıkılmadan tuttu. Kendisi de ablasının yanına gelmiş, yüzünü ellerinin arasına almış kontrol ediyordu. Pelin sarsılmalara tepkisel olarak başını salladı. Utku kızın kendine geldiğini görünce derin bir nefes aldı. Emre babasını düşmeden kapıya yasladı. Pelin annesinin dizlerinde gözlerini aralarken, herkesin kalbi durdu. Esme isyan eden bir fervatla sesli sesli ağlarken, Pelin şaşkın bakışlarını ailesine çevirdi.

"Ne oldu?" diye sordu kabalaşmış sesiyle, uyku mahmuruydu. Utku sakinleştirici şişesini gösterdi, gözlerini kaçıran Pelin dudaklarını dişledi.

"İçtin mi?" diye sordu öfkeyle, "Kaç tane içtin?" Kız ürkek bir halde başını salladı. "Kaç tane içtin abla?" diye sordu bu sefer daha sert, Pelin vutkunarak, "İki tane." dedi.

Esme onu yalanlayarak, "Hayır... kutu doluydu, daha yeni almıştım." diye açıkladı, kızının yüzüne baktı korkuyla, gerçeği söylemesi için yalvardı. Pelin gözlerini utanç içinde kaçırırken, "İçemedim anne, denedim ama olmadı..." dedi kısık bir sesle.

Bedeni rahatlayan ve göğsündeki ritim bozukluğu duran Rüzgâr dişlerini sıkarak arkasını döndü, ömründen ömür gitmişti koca adamın. Geçmiş gözünde cereyan etmişti, kardeşinin cansız bedenin ağırlığını kollarında, serin tenini yapısını gövdesinde hissetmişti. Gözlerini zorlayan yaşları basturmaya çalışırken, cebindeki telefonu çıkararak kulağına götürdü. "Cem, emaneti getir!" dedi sadece, telefonu kapadı. Emre babasına onaylamaz gözlerle bakarken, Rüzgâr oğlunun omzunu sıkarak yolundan çekti. Utku ablasını sakinleştirmek ve ona güven vermek için yatıştırıcı sözler sarf etti. Öz güvenini ve mantığını kazanması için uzun uzun dertleşti. Sonunda Pelin pişmanlığını dile vurarak bir daha aynı şeyi tekrar etmeyeceğine

yemin etti. Esme azarlayan bir ifadeyle odadan ayrılırken, Utku burada kalıp ablasıyla zaman geçirmesinin ikisi içinde daha iyi olacağını fark etti.

Yaklaşık bir saat sonra ortadan kaybolan babasının aracı eve geldi. Herkes salonda onu bekliyordu, açıkçası sağlığından da endişeleniyordu. Son zamanda kalbini yoklayan eli kimsenin gözünden kaçmıyordu. Pelin pişmanlık ve utanç içinde babasının yüzüne nasıl bakacağını düşünürken, salona giren babasının arkasında gördüğü kişiyle dünya durdu. Yer ayaklarının altından çekildi. Fahd bir kolu askıda, biraz rengini, birazda gücünü kaybetmiş halde hemen arkasında duruyordu. Cem ona destek olmak için kolunun altına girmiş, ayakta tutmaya çalışıyordu. Bacakları ne öne atılıyor ne de yerinde durabiliyordu. Dudakları titrerken yanaklarını ıslatan yaşlarla görüş alanı sislendi. Annesi kolundan tutarak onu yerine oturturken, Pelin gözlerini dikmiş onun hayal mi gerçek mi olduğunu kavramak için hareket etmesini beklemekteydi.

Bakışları hızla babasına kaydı, hıçkıran bir minnetle, "Baba," dedi sadece, kendini babasının üzerine attığında Rüzgâr onu son anda kollarına almıştı. "Teşekkür ederim baba," diye fısıldadı, minnetle yanağından öpüp sımsıkı sarıldı. "Teşekkür ederim babacığım, teşekkür ederim."

"Geç oğlum," dedi Esme genç adama koltuğu göstererek. Ayakta duramayacak kadar bitkin olduğunu gördüğünden, tüm azarlarını ve isyanlarını sonraya bırakmıştı.

Onaylamaz bir hal sergileyen Emre, "Bu şerefsizin ne işi var evimizde?" diye öne atıldığında, oğlunu kolundan yakalayan Rüzgâr dişlerini sıkarak uyardı. "Cem, Emre'yle biraz dolaşın."

Kapının girişinde duran Cem yeğenini Fahd'ın üzerine uçarken ensesinden yakaladı, biraz azarlayan biraz sevecen tavrıyla kapıya sürükledi. Her zamanki gibi olgunluğunu koruyan Utku genç adama baktı, dişlerini sıkarak elini kaldırdığında yumruğu Fahd'ın gözünde patladı. Bunu beklemeyen adamın yorgun bedeni geriye sarsıldı. Düşmemek için duvara tutunup bir adım gerileyince, Esme, "Utku," diye cırladı, Rüzgâr keyifli bir sessizliğe saplandı. Pelin endişeyle ileri atılıp düşmemek için kendini zorlayan adamı kolundan yakaladı. Ablasının uzandığı adamı elinden alan Utku, "Bırak, ben tutarım." dedikten sonra, ona nefretle bakarak, "Bu daha başlangıç, ablam öyle ufak yumruklarla, laf sokuşlarla intikamı alınacak biri değil, tetikte ol." diye tehdit etti. Adamı geriye ittirerek yolundan çekerken, "İşim bitmedi seninle," diye hırladı, omuz atarak posta koymayı da ihmal etmemişti.

Pelin şaşkın bakışlarını genç adamın yüzünden alamazken, o gülümseyerek, "İyiyim," dedi sadece, gözüne inen yumrukla teninde mor sümbül

açmaya başlamıştı. Kızı daha fazla mahcup etmemek için az evvel Esme'nin gösterdiği yere oturdu. Esme gözüne koyması için buzlu jel getirmişti. Pelin ona endişeyle bakıp, "Bir şey ister misin? Canının acıyor mu? Seni yukarı çıkarabilirim, dinlenmek ister misin?" diye sormaya başladığında, bu davranışını onaylamayan Rüzgâr dişlerini gıcırdattı. Fahd buzu gözüne koyarken başını salladı. Kaygılanan Esme kızının bileğini yakaladı. Dişlerini sıkarak onu kendine getirirken, "Eminim ağzını hâlâ kullanabiliyordur kızım, Emre hâlâ dişlerini dökemedi." diye belirtti, boğazını temizleyerek babasının varlığını hatırlattı. O anda gerçeği fark eden Pelin babasıyla göz göze gelince utanarak biraz uzaklaştı Fahd'dan ama aklı hâlâ onun sağlığıyla endişeliydi. Yaralıydı, ayakta duramayacak kadar güçsüz olduğu her an kapanmak için zaman kollayan gözlerinden belliydi. Onu nerede tutmuşlardı bunca zaman kim bilir. Çok kan kaybetmiş olmalıydı? İyi ama iki gündür neredeydi? Babası onu bir hastaneye götürmüş müydü? Yok bu böyle olmazdı, onun muntazam bir bakıma ihtiyacı vardı.

"Hastaneye gidelim," dedi kendi kendine onay vererek. "Böyle olmaz, doktor görmeli seni."

"Hastaneden geliyorum zaten," dedi Fahd endişesini yatıştırmaya çalışarak, "İyiyim."

Pelin ağzını açacağı vakit, "Siz yemek yaparken biz de biraz sohbet edelim," dedi Rüzgâr uyaran bir sesle.

Bir annesine, bir babasına bakan Pelin endişelenerek, "Biraz dinlense, sonra konuşmasınız olm..."

"Pelin!" dedi Esme dişlerini sıkarak, kızının yanına gidip kolundan tutarak kapıya doğru çekiştirdi. "Biraz daha yalnız bırakmazsan baban yine flitini ateşleyecek, bırak adam hazmetsin." diye uyardı.

Mutfağa geçmişti ama aklı hâlâ içeride kalmıştı. Babası ona ne diyecekti? Neden yalnız kalmak istemişti? Beş dakika boyunca tırnağını yiyerek mutfakta dolaştıktan sonra annesine dönerek, "Benden neden sakladınız?" diye sordu.

"Kimse senden bir şey saklamadı, biz de bilmiyorduk. Babanın işleri işte," diye açıkladı. Bunun hesabını kocasına sonra soracaktı.

"Ben içeri girsem, babamın sağı solu belli olmaz. Yaralı ve yorgun... Üstelik..."

"Pelin," diye uyardı annesi yine, "Bırak sorunu çözsünler, yoksa bu yara seni de bizi de yakacak."

Konuşmaları yaklaşık bir saat sürdü. Pelin durduğu yerde kurdeşen

döktü. Konuşması biten Rüzgâr mutfağın kapısının önüne gelerek, "Esme, misafir odasını hazırlatır mısın, misafirimiz biraz dinlensin." diye rica etti. Burada kalacağını hiç düşünmeyen ve sürprizle şaşkınlaşan Pelin öne atıldı. "Ben..."

Esme kızını kolundan yakalayarak yolundan çekti. Pelin ona merakla baktığında Esme otoritesini eline almıştı. Onun da soracağı iki çift sözü vardı. Yüzü sertleşmişti. "Gelene kadar salata bitmiş olsun," diye emredince, kız itiraz edecek oldu. Annesinin çelik bakışlarıyla karşılaştığı an geri vitese taktı. Daha fazla zorlamanın anlamı yoktu. Bari yarasının iyi olup olmadığını bilseydi, buna bile izin vermemişti. En azından iyi olduğunu ve birazdan onu görebileceğini bildiği için şükretti. Annesi ona sıcak bitki çayı hazırladığında, içeriğindeki ağır bitkinini uyumasını sağlayan bir şey olduğunu çözememişti. Belli ki kocası bu işi halledene kader kızını el altından çekmeye niyetliydi. Pelin babasının uzun süren konuşmasını beklerken uyku bastırmaya başladı, ne kadar direnirse direnşin başı, masaya yasladığı kolunun üzerine düşüyordu.

Bir ara gitti geldi sesler ve sanki etraf kararıp sislendi. "Ne verdin bana?" dedi koluna giren ve onu ayaklandıran annesine.

"Biraz dinlensen iyi olur, çok yıprandın." dedi Esme kızını kendine yaslayıp mutfaktan çıkarırken. Odasına kadar ona destek oldu. Yatağa uzanan Pelin homurdanarak başını yastığa koyarken, uykunun kollarına teslim olmuştu. Aşağıya indiğinde Fahd ortalıkta yoktu, kocasını koltukta tek başına otururken gören Esme kısa bir süre onu izledi. Hayli bitkin duruyordu, üstelik Fahd ile her ne konuştuysa zor bir sohbet olmalıydı ki cebinde taşıdığı dil altından bir tane ağzına atıp masadaki sürahiye uzanmıştı. Onun bu güçsüz anını gördüğünü belli etmemek için mutfağa gidip iki bardak çayla geri döndü. Kocasının önüne koyduğu çayla bekledi, dalgın kafasını kaldıran Rüzgâr ona baktı.

"Sakinleş artık, eninde sonunda olacaktı bu konuşma, sen doğru olanı yaptın."

Kocasının yanındaki koltuğa oturdu, ona ne konuştuklarını sordu.

Kısık sesle ve gözlerin daha çok sohbet ettiği şekilde karısıyla kızının geleceği hakkında konuşan Rüzgâr, dalgın halde elindeki telefona bakınıyordu. Esme kocasını izlerken Rüzgar'ı oğlanlar konusunda uyarıyor, kalıcı bir çözüm bulması için baskı uyguluyordu. Pelin şimdi uyuyordu ama uyandığı zaman neler olacağını kimse bilmiyordu. Emre ve Utku'yu nasıl zapt edeceğini düşünmesi gereken kocasının sakinliğine ise çıldırıyordu. Bu adamı eve getirirken ne düşünmüştü? Pelin ne yapacaktı, sonuçta onun resmi nikahlı karısı olmuştu. Fahd boşamadığı sürece reşit olan iki genci

hiçbir yasa aile rızasıyla boşamazdı. Nereden baksalar çıkmaz sokaktı. Bu konuları o kadar kısık sesle konuşuyorlardı ki, sanki biri onları duyacakmış da her şey daha kötü olacakmış gibi tedbirliydiler. Telefonu çalınca Rüzgâr konuşmaya ara verdi, karısına özür dileyen bir bakış atarak ekranda gördüğü isimle bir an kaşlarını çattı. Esme'ye dönerek telefonu gösterdi, "Utku evde değil mi?" diye sordu. O kadar dalgındı ki onun çıktığını görmemişti.

"Yok, Emre'nin peşinden çıkmıştı. Az evvel dedim sana beni dinlemiyor musun?" diye azarladı Esme.

Israrla çalan telefonu açan Rüzgâr, daha karşı taraftan duyduğu sese tepki veremeden yerinden fırladı, karısının korku dolu bakışları arasında bahçeye koşmaya başlamıştı. Esme'yi asıl korkutan bu değildi, kocasının koşarken elini beline atmış olmasıydı. Elindeki çay bardağı yere düşen Esme de kocasının peşine koşmuştu. Hava biraz serindi, akşam olduğu için etrafı bahçe direkleri aydınlatmaktaydı. Rüzgâr oğlunun sesini duymak için etrafına bakındı ve o anda işittiği sohbetle adımlarını sağa doğru hızlandırdı.

Emre, bir ağacın gölgesinde koruması Ali ile konuşurken kıstırdığı Fahd'ın gözlerine nefretle bakarken, elindeki silahın namlusunu üzerine doğrultmuş, son duasını etmesini bekliyordu. Ali de silahını Emre'ye doğrultmuştu, her an tetikte duruyordu. Fahd sakin ve dik duran bir ifadeyle elini kaldırıp adamına silahını indirmesini sessizce emrederken, gözlerini genç adamın yüzüne odaklamış milim kıpırdamadan cesaretiyle Emre'yi öfkelendiriyordu.

"Beni öldürmenin bir bedeli olur Emre, ellerine bulaşan kan yıkayınca gider ama ailene sıçrayan kan davası yıllarca gitmez. Amcam kincidir, öfkesinin size bulaşmasını istemiyorum. Ablanı ölümüm bile üzmemeli, yeterince acı çekti."

"Korkuyorum demiyorsun da, bu bahaneye mi sığınıyorsun?" dedi sonunda, rol yapmayı bıraktığı için mutluydu, bu adam hayatta olduğu her an sakinmiş rolü yapmak işkenceydi. Yüzü ve duruşu rahatladı. Ona katlanırken rol yapma kısmında kendini ne kadar sıkı tuttuğunu daha önce hiç fark etmişti. Zafer dolu gülümsemesini saklamaya çalıştı, adamın sakinliğini görmezden gelmek için elinden gelenin en iyisini yaptı. "Eniştelik taslayan kansız," dedi onu yanlış anlayarak. "Hala gücüne mi güveniyorsun?"

Fahd garip bir tavırla işaret parmağını kaşında dolaştırırken başını eğmiş tuhaf tuhaf gülüyordu. "Bunu bekliyordum, sonuçta sen Rüzgar'ın oğlusun..."

"Alay mı ediyorsun? Babam seni eve getirince yaptıklarını unutacağımızı mı sandın? Ablam ölmediğini görsün de vicdan azabı çekmesin diye

getirdi... İyi etti, keşke daha evvel getirseydi ya da seni götürdüğü hastaneyi söyleseydi de, işini ilk nefesini aldığın an bitirseydim."

Bunu yapmak isteyen ilk kişi değildi, sıraya girmiş bir sürü kişiyle aldığı ilk nefesle yüzleşmişti Fahd, tabi bunu ona söylemedi. Sessiz bir sabırla gencin haklı öfkesini dinledi. O susunca Emre daha da öfkelendi, göğsüne çöken tedirginlik yayılarak patlamaya dönüştü. Ona sabrederken kendini nasıl da sersem durumuna düşürmüştü. "Şerefsizlik ettin Fahd, sahip olamayacağın bir kadını zorla alı koydun, bir insanın hayallerini çaldın, bir ailenin gözlerine yaş düşürdün. Annemin uykusuz geceleri için, ablamın gözünden akan her damla için yemin ettim, bunların yanına kalacağını mı sandın?"

"Onun hayatını kurtardım,"

"Sonra da kendine köle ettin, iyiliğinin bedeli bu muydu? Önce onu köle ettin sonra da kendine aşık ederek kafasını karıştırdın, sonra da yüreğini acıttın."

"Göğsümden sıkarsan, ödeşmiş oluruz." dedi Fahd serin bir sesle.

"Göğüs boşluğunda öldüreceğim bir duygu yok Aslan Terbiyecisi ama pislikle kaplanan karanlık beyninin son hissettiği acı ben olmalıyım."

"Emre!" diye bağırdı arkasında beliren babası, sesindeki endişe gerçekti çünkü Emre gözü kararduğı an mantığını devreden çıkarırdı. Oğlunun üstünlük taslaması karşısında duyduğu öfke dalgası, uyuşukluk halini deldi. Bu çocuğun beyni nasıl çalışıyordu, konu hisleri olunca hiçbir şeyi umursadığı yoktu. Üstelik uzun zamandır bu anı kolladığı duruşundan belliydi. Başından beri yapmak istediğini şimdi başaracaktı. Onu azarlayarak sindiremezdi, ikna etmesi lazımdı. Bir ıstırap parçası uyuşukluk halini parçaladı, onlara verdiği karanlık geninden nefret etti. "Oğlum,"

"Onu vurmalıydın baba, o çatıda o gün vurmalıydın. Bu pislik bağışlanacak bir adam değildi." Onun bu hararetli beyanı karşısında nefes almayı bıraktı, oysa Emre derin bir nefes alınca göğsü yükselip alçalmıştı.

"Onu bağışlamadım oğlum."

"O zaman yarım kalan işi ben tamamlıyorum. O nefes aldıkça bize huzur yok."

Nabzı hızlı ve sert bir şekilde atmaya başladı, tehlikeli ve alışılmadık bir şekilde duygusal bir korku damarlarına pompalanarak direncini kırdı. "Emre, Pelin görecek indir silahı." Emre umursamadı. "Ablan henüz kendine geldi, yapma... Gelir de bu halini görürse onu bir daha toparlayamayız."

"Baba git," dedi Emre baskı kurarak, karşısında bunu yapmak istemiyordu. Birini öldürürken izlemesini istemiyordu, ona hayat kurtaracağına

dair söz vermişti. Eli silah değil neşter tutacaktı, babasının aldığı canlara inat o can kurtaracaktı. Şimdi babası için hayal kırıklığıydı ve bunu kaldırmak çok zordu.

"Ne istiyorsun?" dedi Fahd elini ağrıyan omzunda dolaştırarak, baba oğlun bakışları ona kaydı.

"Canını istiyorum."

"Senin," dedi Fahd omuzlarını sarsarak, "Karşı koymayacağım. Eğer istediğin buysa, vur beni. İçin soğuyacak durma."

"Kes sesini, onu kışkırtma," diye azarladı Rüzgâr onu, oğluna dönerek yeniden ikaz etti. Emre'nin bunu memnuniyetle yapacağını fark eden Ali işgüzarlık edip silahını kaldırarak, namlusunu Emre'ye çevirdi. Gözü kara bir halde, "İndir silahını," diye emretti.

Bunu beklemeyen Fahd dişlerini sıkarak korumasına baktı ama genç adam onu umursamadı. Gergin halde, "Ali," diye hırladı.

"Olmaz efendim, canımı veririm ama canınızı vermem." dedi genç adam, aldığı disiplinli eğitimin hakkını vermekteydi. Dişlerini sıkarak havaya bir el ateş açtı. Emre'nin gözünü korkutmaya çalıştığı an Rüzgâr Karalı silahını çekti. Oğluna dönen namlunun arasına girdi. "Asıl sen indir silahını, oğluma dokunursan ikinizi de indiririm." diye emretti.

Genç adam yüzüne bile bakmadan reddetti. "Önce Emre Bey indirsin."

"Ali," diye uyardı Fahd ancak dinlemedi.

Emre başını geriye yıkarak, "Şeytan azapta gerek," gülümsedi.

Bir kez daha düşünmeyen Emre'nin tetikteki eli gerildi, gözleri kısılırken mermi namludan kurtuldu ve patlayan ateşle birlikte geceyi inleten ses herkesin kalp atışını durdururken, Fahd şiddetli bir şekilde dizlerinin üzerine çöktü. Esme'nin korku dolu çığlığı geceyi inletti.

Oğlunun elindeki dumanı tüten silahın namlusuna bakan Rüzgar'ın kalbine ağrı saplandı, kolu uyuştu ve güçsüzleşti. Elindeki güç çekildi. Karıncalanan kolu yüzünden silah ayaklarının ucuna düşerken, "Emre ne yaptın?" diye bağırdı. Göğsünde şiddetli bir acı vardı. Kalp spazmı geçiriyor olabilirdi.

Fahd yere düştüğü an Ali'nin parmağı tetiği çekerken, ağaçların arasından son anda çıkan Cem genç korumanın koluna atılmış ve Ali'nin elindeki silah havada patlayarak Emre'yi hedeften çıkarmıştı. Fakat olanlardan habersiz olan ve duyduğu silah sesiyle yatağından fırlayan Pelin, kendini dehşet içinde bahçeye atmıştı. Korktuğunun başına gelmemesi için dua ederken, gördüğü manzara ile soluksuz kaldı. Fahd yerde yatıyordu, tam olarak yüzünü göremiyordu çünkü hemen önünde Emre ve babası duruyordu ve

kardeşinin elinde silah vardı. Sendeledi. Annesinin şaşkın bakışları içinde, "Fahd," diye fısıldadı. Kısa bir anlığına kalbi durdu. Babasının düşürdüğü silaha ayağı dokununca, bakışları yere kaydı. Robot gibiydi, hiç düşünmeden silahı aldı. Uyuşmuş beyniyle komut alan robot gibi namluyu başına dayarken, oğluna bakan Esme'nin dikkati kızına kaydı. Gördüğü sahne artık fazlaydı. Kalbi dururken, "Pelin, hayır." diye çığlığı bastığı an, yürek durduran feryadı bahçeyi inletti.

"Fahd..." Herkes Peline dönerken, gördükleri manzara karşısında donup kaldılar. Yanağına gözyaşları süzülen kız, "Fahd," dediği gibi, bir an düşünmeden tetiği çekti.

Bahçeyi inleten üçüncü silah sesiyle zaman durdu, gece alçaldı, yer yükseldi, tüm aile ikisinin arasında sıkışmış gibi soluksuz kaldı.

Bu kadar aksiyonu kaldıramayan Esme tutmayan dizlerinin üzerine çökerken, yere düşen silahı ayağının ucuyla geriye ittiren Utku, ablasına simsıkı satılmıştı. Son anda arkasından sokulup kolunu kavrayarak namluyu havaya çevirmeseydi, şimdi ablası hayatta olmayacaktı. Sakinleştiricilerin etkisinde olan kız mantıksız hareket ederek herkesin yüreğini ağzına getirmişti.

Kollarında titreyen ablasına sarılan Utku, onu yatıştırmaya çalışırken, çimlerin üzerinde boylu boyunca uzanan Cem ayaklanarak üzerindeki toprak lekelerini üzerinden silkeledi. Utku kardeşinin planını anladığı an şirkete gidip kasayı yoklamış ve silahı yerinde bulamamıştı. O an amcasına haber vermişti. Son anda bahçeye giren Cem, Emre'nin tetiği çekeceğini anladığı an ani bir karar alarak Fahd'a koşmuş, dizlerine tekmesini savurarak, ikisinin de yere yıkılmasını sağlamıştı. Böylece Emre'nin hedeflediği merminin boşa gitmesini sağlamıştı. Herkes şaşkınlık içindeydi. Emre elindeki silahı indirdi, parmaklarının arasında asılı kalan silah ayaklarının dibine düştü. Bakışları ablasındaydı. Az evvel ablası onun yüzünden ölecekti. Bu şerefsizi canını verecek kadar mı çok seviyordu? Beklemediği gerçek dengesini yerle bir etmişti. Tüm inancı yıkılmıştı. Kendine gelen Pelin haykırarak ona sarılan Utku'yu geriye itti, bakışlarını arkasına çevirdiğinde Fahd'ı ayaklanırken gördü. Ölmemişti. Şükürler olsun ki ölmemişti. Hızlı hızlı solurken öfkeli bakışları kardeşine döndü.

"Abla..." diye fısıldadı Emre endişeyle. "Özür dilerim."

Pelin ne ara koştu, ne ara kardeşinin yanına gidip tokadı yüzüne savurdu ve dişlerini birbirine sıkarak çenesini kilitleyen Emre'yi kollarının arasına alıp sarıldı, kimse anlayamadı. Herkes derin bir nefes alırken ablasına sarılan Emre, "Ben sandım ki?" diye sayıkladı. "Abla ben sandım ki?"

"Şişttt," dedi Pelin yutkunarak, ömründen ömür gitmişti. Bu sahneyi

daha kaç kere görecekti? Kaç kez sınanacaktı? Gözlerini kapayarak yüzünü kardeşinin boynunun köküne gömdü, kokusunu, sıcaklığını duyarak rahatlamaya çalıştı ancak ikisinin de bedeni kaskatıydı. "Geçti. İyiyim."

İki kardeş birbirine sarılıp sakinleşmeye çalışırken Fahd öfkeli bir şekilde Ali'ye döndü, sağlam elinin adamın yanağında patlaması bir oldu. Yüzü yana dönen ve söz dinlemediği için mahcup olan Ali başını yere eğdi. Ona kendi dilinde tek kelime söyledi Fahd ve adam kızaran bir ifadeyle emre itaat ederek derhal bahçeden uzaklaştı. Fahd onunla sonra görüşecekti. Pelin biraz kendine gelince kardeşini kollarından saldı. İşte o zaman Emre ürkek bir şekilde babasına baktı. Artık her şey ağır gelen Esme delirmiş bir şekilde işaret parmağını kaldırdı. Annelerinin titremesiyle tüm gözler yüzüne çevrildi. "Herkes..." dedi Esme hırlayan bir sesle, "içeri. Bir daha bu eve silah... girmeyecek."

Esme hızla kızının yanına geldi. Fahd'a gitmek için hareketlenen kızı kolundan yakaladı, peşinden sürükleyerek eve götürürken, kısacık bir an kocasıyla göz göze geldi. Rüzgâr ona bakışlarıyla küfreden kadından gözlerini kaçırırken, Cem, "Şimdi boku yedik," diye isyan etti. Azarlayan bir ifadeyle yeğenlerine dönerek, "Siktirin gidin lan, ömrümden ömür yediniz." dive bağırdı. Utku kardeşinin yanına gelerek kolundan tutup çekiştirirken, oğullarına bakan Rüzgâr, "Nereye?" diye gürledi.

"Odamıza baba, nereye olacak, bu yaştan sonra amcamdan dayağı dicecek halimiz yok ya. Gerçi bu salak hak etti ama neyse, ablamın korkusu bu gece ona yeter."

Rüzgâr elini ensesinde dolaştırırken kısa bir an gözlerini kapadı. Hırsla arkasını döndü. Normalde Fahd'ı yarın ülkense postalayacak olan adam az evvel kızını elinde silah, alnında namluyla gördüğü an tüm dünyayı ve ilkelerini silmişti. Tek kelime etmedi, kısa bir an Cem ile bakıştı. Hırsla eve giderken, arkasından bakan Fahd ne yapacağını bilemedi.

"Bu sadece başlangıç, biliyorsun değil mi?" dedi yanına gelen Cem, yeşil gözleriyle yarasını işaret etti. "Utku'nun yarım bıraktığı işi Emre'nin tamamlamak isteyeceğini bilmen gerekirdi. Onlar Rüzgar'ın Oğulları." Genç adamla bakıştılar, yarası acıyan Fahd elini kısacık bir an göğsünde gezdirdi. Utku onu canlı canlı ameliyat etmişti, hem de yemek masasının üzerinde. Kurşunu göğsünden kanırtarak çıkarırken aldığı zevk, bacaklarını hala titretmekteydi. "Şu evde dostun olan bir kişi göster?" dedi Cem keyifle, Fahd sinsice gülümsedi. Cem homurdanarak, "Ağzını açarsan s*kerim belanı!" diye buyurdu. Fahd elini yukarı kaldırarak teslim işareti yaptı.

"Umarım Pelin'in kıçına vurduğu tekmeyle postalanırken, yüzüne bakan ben olurum..."

"Ellerin kaşınıyor biliyorum amca ama bu olmayacak." dedi Fahd kendinden emin bir ifadeyle.

"Bana amca deme,"

"Bana alışsanız iyi olacak, ne ben ondan vazgeçeceğim ne de o benden. O benim karım amca." dedi inat ederek.

"Bir. İki. Üç." Saymaya başlamıştı yine Cem, sakinleşmek için boynunu kütürdeterek esnetti.

Fahd önden giderken onun boynunu kırmak isteyen Cem sustu çünkü alnına namluyu ikinci kez düşünmeden dayayan Pelin ve az önce elini kana bulamaya karar veren gözü kara Emre aklına geldiği an, elleri yanında yumruk olmuştu. "Piç kurusu," diye hırladı. "Elbet elime düşeceksin, bugünü unutma."

Yarım saat sonra herkes sakinleşmişti, o hariç çünkü iyice kendine gelen kızını mutfakta tırnaklarını yerken bulmuştu Esme, bu hayra alamet değildi. Hem kaygılı hem de kafası karışık duruyordu. "Baban dışarı çıktı, çok fazla dışarıda kalabileceğini sanmam." diye uyardı yerinde duramayan kızı. Ona şaşkınca bakan ve bunun bir teklif olduğunu anlamayan kızın kendine gelmesi zaman aldı.

Aval aval yüzüne bakan Pelin anladığı gerçekle annesinin yanağından öperek sevinç çığlığıyla mutfaktan çıkarken, arkasından bakan Esme gözlerini devirerek sabır dilendi. Bir bu eksikti, kızını mı o adamdan uzak tutacaktı, yoksa oğullarını mı? Hangisi daha kötüydü?

Misafir odasının kapısına geldiğinde, bir an duraksadı. Kendine çeki düzen vererek derin bir nefes aldı. Kapıyı tıklattığında, içerinden ses gelmesini beklemedi. Kapı açılırken Fahd'ın aklı, gerçekleşmesi kaçınılmaz tartışmaya döndü. Rüzgâr Karalı'yı karşılamak için ifadesini korudu, dudaklarında gergin bir hal vardı. Odaya Karalı ailesinin bir ferdi değil de etekleri etrafında hışırdayan Pelin girince ağzı hızla kapandı.

İçeri girdiğinde, Fahd'ı camın önünde bulmuştu. Genç adam onu görünce gülümsedi. Yorgun yüzünde çelik kadar sağlam olan duruş yorgundu. Onun gelmesini bekliyordu ama olanlardan sonra bu kadar çabuk rıza göstereceklerini düşünmemişti. Pelin hemen kapının girişinde durdu, gözleri boylu boyunca üzerinde gezindi. İlk defa onu popüler kültürün kıyafetleri içinde gördüğü için şaşkın bir merakla incelemekteydi. Otelde de görmüştü ama o zaman aklı başında değildi ne kıyafeti ne de başka bir şeyi düşünecek hali olmamıştı.

"Ülkem dışında pek yöresel kıyafetimi giymiyorum. İnsanların bakışları rahatsız edici olabiliyor çok zaman." diye açıkladı adam aklını okumuş gibi. Kız sessiz kalınca adam, "Bir daha bunu sakın yapma," diye uyardı dişlerini

sıkarak. Bahçedeki o görüntü gözlerinin önünden uzun yıllar gitmeyecek, korkusu göğsünü durdurmaktan vazgeçmeyecekti. Pelin utanarak yüzünü eğdi, o anda ne yaptığını bilmeyecek kadar kendi değildi ama şimdi olanları hatırlayınca utanıyordu. Bir sürü cümle dizilmişti dilinin ucuna, bir sürü kelime aklına kuluçka yapmıştı ama ona baktığı an her şeyi unuttu. Özlemle demlenen bakışları gözlerine odaklanırken, yanağındaki kızarıklığı görünce kaşlarını çattı. Fahd yanağına dokunarak sırıtırken, "Annemin eli ağırdır," diye uyarmakta geç kalmıştı. Genç adam tecrübe etmiş duruyordu. Utandı. Sanırım Emre bıraktığı işi bir şekilde tamamlayacak, intikamını alacaktı, yüzünde bir morluk daha görmeye hazır olması lazımdı. Ailesinin tüm üyeleri onda kalıcı iz bırakmadan gitmeyecekti.

Ellerini birleştirdi, çekinik bir şekilde duraladı. Ne yapacağını ya da ne konuşacağını bilmiyordu. "Yaran nasıl?" diye sordu.

Fahd omzunu sarstı. "İnatla direnen bir kalbim var."

Pelin gülümsedi kinayesine, yorgunluğu yüzünden akmaktaydı. Kimse adına özür dilemezdi Plin ama bahçede olanlar için dilemesi gerekmekteydi. Dilini ısırdı, bunu yapmadı. Şimdi burada mı kalacaktı, yatağa baktı. "Dinlenmelisin, akşam yemeğine çağırırım seni." Konuşacak onca şey varken, bocalayarak arkasını döndü. Kapıya uzandığında, "Pelin," diyen adama dönmeden, "İki seferinde de, ölmediğine sevindim." diyerek konuşmasına izin vermeden odadan çıktı. Sırtını kapıya yaslayarak kendini toparlama çalıştı ama yanaklarından süzülen yaşlar bu sefer mutluluğaydı. Bacakları uyuşuyor, göğsündeki baskı soluğunu kesiyordu. Sırtını kapıdan ayırdığı an kapı aniden açıldı, koluna dolanan parmaklar minik bir çığlıkla onu içeri çekti ve kapı ardından kapandı. Onun bu ani yakınlığı ve zorlaması kızın damarlarında uğuldadı. Şaşkınlık içinde yüzüne bakarken, adam soluk soluğa ifadesini izledi.

"Onca acıyı uzaklaşmak için aşmadım. Konuşmak için gelmedin mi?"

"Konuşacak bir şey yok, sadece iyi olup olmadığına bakmak istedim." Bakışlarını kaçırdı. Kahretsin, gözlerindeki parlaklık doğrudan içini görebildiği izlenimini uyandırıyordu. Bu yakın incelemesinden bir adım geri kaçmak için duyduğu tuhaf dürtüye direndi. Endişelenmek için bir sebebi yoktu, Fahd ne göreceğini tam olarak biliyordu. "Cidden konuşacak hiçbir şey yok mu sence?"

Geniş pencerelerden içeri süzülen bahçe direğinin ışığıyla parıldayan aklar genç kızın gözüne takıldı. Bu kadar detaylı incelemediğinden sebep onları daha evvel fark edememişti. Onun saçlarına ak düşüren kendisi miydi, yoksa yıllar mıydı? "Bazı ayrılıklar acının üstünde aykırı papatyalar açtırıyor," dedi adam kızın nereye baktığını idrak ederek. "Kiminin saçına,

kimin yüzüne izler bırakıyor." Kızın kolundaki elini çekerek bir adım geriledi. Onu rahatsız etmemek için uzaklaştığı yüzünün isteksiz her kıvrımından belliydi. Pelin heyecanla ona baktı, pantolonuyla hoş bir tezat oluşturan beyaz gömleği fazlasıyla ihtişamlı duran gövdesine çok yakışmıştı. Onu bu şekilde izlemeye saatlerini ayırabilirdi.

"Değişen sadece dışım değil, senden sonra içimde değişti." dedi adam. Gösteriş yayan giyim, tıraşlı bir yüz ve tamamen biçimli saçlar, alışıldığın dışında bir sunumdu. Kızın meraklı bakışları adamın ağzının alayla bükülmesini sağlıyordu.

"Babamla ne konuştunuz?" diye sordu Pelin sonunda. Adam sustu, kızın kaşları birbirine yaklaştı ve ağzı titredi, sanki kızsın mı, kaşlarını mı çatsın karar veremiyor gibiydi. Odaya bakındı, kardeşleri ya da babası onun yanında görseler, bir daha asla ülkenin bu yakasına yaklaşamazdı. Ne diyeceğini bilemeyince kollarını çapraz bağlayarak ondan cevap bekledi. "Babamla ne görüştünüz?

"Önemli bir meseleydi."

"Bu meselenin neresindeyim?"

"Ortasında."

"Peki ben neden yoktum o zaman yanınızda?" Adamın ensesi karıncalandı. Pelin hâlâ savunma halindeydi. İlginç. Bunu merak ettiği için mi buraya gelmişti? Sanmıyordu. Sağlığını mı önemsemişti? Kızın üzerinde, tıpkı onun kendisine yaptığı gibi fiziksel bir etki bırakabilme ihtimali tüm vücuduna ağır bir sıcaklığın yayılmasına neden oldu. Hayır. Şimdi zamanı değildi. Cinsel sorgulamaya başvurmaya değil ciddi konuları tartışmaya ihtiyacı vardı. Hele ki kardeşleri böyle elinde çıngıyla barutun etrafında oynarken. Adam susunca, kızın ifadesi kararlı bir kaş çatışa dönüştü. Sinirle tırnağını kemirdi. "Babam onları daha fazla zapt edemez, üstelik kendisi de en az onlar kadar kana susamış." Bakışlarını yüzüne çevirdi. "Kardeşlerim ya da babam sana zarar vermeden gitmelisin."

"Bu istediğin imkânsız," diye devam etti keskin bir ses tonuyla.

"İyi ama neden?" diyen kıza tek kaşını kaldırdı. Pelin utandı, lafı değiştirmek için, "Alya nasıl?" diye sordu merak içinde, gerçi onun son durumunu gazetelerden defalarca okumuştu ama yakınından duymak daha başka olurdu.

Sesinden adeta damlayan hüzün, özellikle rahatsız edici bir yağmur gibi adamın üzerine çöktü. "İyi şükür, Zehra ile tatile çıktı."

"Yurt dışına mı?"

"Onlar da burada, Amerika'dalar."

"Yanlarına mı gelmiştin?" Adam bu sorguya tek kaşını kaldırdı. "Affedersin beni ilgilendirmez."

"Benimle ilgili olan her şey seni ilgilendirir! Bu senin içinde geçerdi. Yanlarına gelmedim, amcamla iş için gelmiştim buraya. Otelde sıkılınca dışarı çıktım, sahilde dolaşırken seni gördüm." O anı hatırladı, bir an düşüp boynunu kırdığını ve sonunda hayallerinin gerçek olduğunu sanmıştı ya da bir kahpe kurşun onun yapamadığını yapıp, sevdiği kadına kavuşturmuş olmalı diye düşünmüştü. Ama gerçek öyle değildi, ne o ölmüştü ne de sevdiği.

Kız ürperdi. Adamın gözleri kısa bir an kızın çaprazladığı kollarının fazlasıyla ağız sulandırıcı bir şekilde yukarı ittiği dekoltesine indi, gözlerini oradan almaya engel olamadı.

"İyi olmasına sevindim," diyen kızın sesinde sislenme vardı. "Ona bir şey olmadığını bilmek insanı mutlu ediyor."

"Onun sana yaptıklarından sonra..."

"O ne yaptıysa kendince haklıydı, başkası olsa daha beterini yapabilirdi sonuçta kocasını elinden almaya gelen bir... bir..." Dudaklarını ısırarak sözlerini değiştirdi. "Diğerlerinde bir sorun yok değil mi?"

"Arman vefat etti," dedi Fahd üzgün bir sesle. "Aldığı darbeler çok acı çekmesine izin vermemişti."

Bu kahredici haber çok kötüydü. Belki iyi bir iletişimleri olmamıştı ama yine de gencecik bir insan ölmüştü. O anı unutmayacaktı, gözleri açık gitmişti. Yanağına sıralanan yaşı silerek, "Allah rahmet eylesin, senin için zor olmalı." diye teselli ederek gözlerine baktı. Adam gözlerini kaçırarak acının okunmasına ve duruşundaki özlemin fark edilmesine izin vermediğini anladı. "Alışmak kolay olmadı, bir gün de iki büyük kayıp yaşadım."

Kız ne diyeceğini bilemedi, ağzından derin bir nefesle kurtulurken omuzları hafifçe yükseldi. "Her şeye ve tüm yaşananlara rağmen olanlar adına üzüldüğümü bilmeni isterim." Sesindeki yumuşatma girişimine karşılık adamdan inleme şeklinde bir nefes kurtuldu. Pelin iç çekti ve kollarını çözüp kapıya giden yola baktı. Saçlarını geriye atarak bir an duralayınca, enfes kokusunun bir esintiyle adamın yakına gelmesine neden oldu. Bir şey diyecekmiş de cesaret edemiyormuş gibiydi, bakışları üzerinde bir kez daha dolaşırken, dudakları düzleşti. Parmaklarını alnına bastırarak gözlerini kapattı. Kızdaki bir şeyler, içinde olduğunu bile hatırlamadığı delikanlı halini su yüzüne getiriyordu, kaçamadığı ya da anlamadığı tuhaf ve rahatsız edici bir çıkmaza çekiyordu duygularını. Bu sohbetin yönetimini tekrar devralmak için elini şakağında dolaştırdı.

"Artık konuşabilir miyiz?" dedi ağır ağır, kızdıracağı kesin olan bir şekilde gözlerine baktı.

Pelin gözle görülür bir şekilde ayaklarını yere basıp kollarını ürperen bedeninde tekrar kavuşturdu ve enfes dekoltesi tekrar öne çıkarak adamın görüş alanına girdi. Aklını karıştıran ve bakınmaya kaçınılmaz kılan bir manzaraydı bu. Kız dalgınca yüzünü izlerken, kaşları çatıldı. Nereye bakıyordu öyle? Bakışlarını takip ettiğinde, boynundan aşağı doğru kaydı ve ağzı açık kaldı. Hızla kollarını çözerken kıyafetine çeki düzen verdi. Yanaklarındaki alevi yatıştırmaya çalıştı. Bunda pek başarılı olamadı, yüzündeki sıcaklık boynundan göğsüne doğru yayıldı. Onun utancıyla keyiflenen adam kesinlikle büyülenmiş görünüyordu.

Kahrolası, kafa karıştırıcı adam, bu halde olacak iş miydi?

Nelerin risk altında olduğunu düşününce, karnına bir ürperti saplandı. Babasının neler yapabileceğini görmüştü, şimdi de kardeşleri onu korkutuyordu ve üstelik kardeşlerini geride tutmak ne gülünç bir ironi olurdu. Adam merakla çenesini kaldırdı, kız sinir bozucu gözleriyle baktı, aniden konuşmaya olan bütün ilgisi kayboldu.

"Babama ne dedin?"

"Seninle olan evliliğimi bitirmeyi düşünmediğimi söyledim."

"Bunu kabul etmez,"

"Etmedi zaten."

"Ben de etmem, üçüncü eş olmayı istemiyorum."

"Olmayacaksın zaten,"

Bu sözle karnına yayılan ürperti çoğaldı ve büyüdü, yutkundu. Bu, devam etmeye hiç niyetinin olmadığı türden bir sorgulamaydı ama meraktan çatlayabilirdi. Nasıl olacaktı bu, ilk karılarını boşayacak ya da öldürecek kadar manyak olamazdı. Tek kaşını kaldırarak, "Nasıl olmayacağım?" diye sordu.

Adamın aristokratik erkek gururuyla başa çıkamazdı, onu kandırmak için laf cambazlığına girişecekti. Kesin ona ilk ve tek resmi karısı olacağını belirtecekti ve sorunu böyle halletmeye yönelecekti. Resmi ya da gayri resmî, bu ne onun ne de ailesinin kabul edeceği bir şey değildi. Riske giremezdi. Eğer Fahd *hayır* cevabını kabul etmiyorsa, babası onun gibi birini mesele sayıp, daha disiplinli görevler edinebilirdi. Bu kesinlikle ailesinin rahat hayatını başına çökertirdi. Hayır. Ne babasının ne de kardeşlerinin bir daha o silahı eline almasını istemiyordu. Başlarına bir bela açacak fırsatı ele geçirmeden önce Fahd'ı kalbinden, evinden, bu ülkeden göndermeliydi. Bu düşünce içini acıtınca elleri yumruk oldu "Bir şeyi değiştirmez bu." Omuz silkeledi.

"Amina ve Alya'yla birlikte yaşamıyorum."

"Bu senin tercihin."

"Malikaneyi onlara bıraktım, yakın bir yerde kendime yeniden ev yaptırdım."

Pelin ağzını hızla kapatarak kaşlarını çattı. Yalan söylemeyi düşündü. Hoşuna gittiğini göstermemek için, bunun onu ilgilendirmediğini söylemek istedi. İçini kemiren kaygıyı üstünden atamıyordu. Gözlerinin gerisinde, tehlikeli bir şeyler gizliydi. Fahd bir şey saklıyordu. Pelin diğer insanların da bunu görüp görmediğini merak etti, yoksa geçmişleri olduğu için mi onun her hareketinden yapacaklarını sadece kendisi fark ediyordu. İlk derin nefesle birlikte midesindeki düğüm sıkılaştı.

"Babam bu evliliğe izin vermeyeceğini söyledi, değil mi? Onun cesedini çiğnemeden beni alamazsın diye de ekledi."

"Bizi mi dinledin?" diye sataştı adam. Kız topuklarının üzerinde döndü, her zerresi korktuğunu gösteriyordu ama asıl korkusu neyeydi? Gitmesine mi, kalmasına mı razıydı?

"Benim cesedimi çiğnemeden seni benden alamayacağını söyledim."

Kız bu dik kafalığına öfkelendi. İki gün evvel ve bu akşam zaten cesedini çiğnemeye niyetlenen adama bu neyin tehdidiydi? Kendini öldürtmek mi istiyordu? Rüzgâr Karalı gibi bir adama nasıl böyle kafa tutardı? Öfkesiyle beraber aklındaki tüm endişeler uçup gitti. Bu adam hangi cüretle onun evine gelip, onun sahibiymiş gibi davranabilirdi?

"Benim karımsın, resmi olarak ve gayri resmi olarak."

"Değilim."

"Öyle mi cidden? Baban neden buraya gelmeme izin verdi?"

Soğuk, tıpkı kış gecesinde yorganın altına sızan ürperti bir şelale gibi ayak parmaklarından saç diplerine kadar aktı. Lafı çevirmek için kelimeleri ararken, elleri terledi. "Resmi olarak karın olamam, sadece dini..."

"Otelde," dedi Fahd dişlerini sıkarak, "Baygınken evlendik. Üzerinden birkaç gün geçtiği içinde iptal etme şansı ortadan kalktı." Kız şaşkınlıkla ağzını araladı. "Resmi olarak ilk ve tek karım oldun, öyle de kalacaksın. Baban, beni zorlarsa seni resmi yollarla elinden alacağımı belirttim." Kız şok üstüne şok yaşıyordu. "O da beni öldürmekle tehdit etti, sıkıysa al dedi. Rüzgâr Karalı, bilirsin blöf yapmaz ve resmi evlenme işini Emre duymuş sanırım bu yüzden akşamki tatsızlık yaşandı."

Bakışları yüzünde, aklını karıştıran bir rahatsızlık ifadesiyle dolandı. "Sen... Sen nasıl bir manyaksın? Bunları bu kadar sakin nasıl anlatabiliyorsun?"

"Ben aşık bir adamım."

Kızın ağzı şaşkınlıkla aralandı, adamın tek bir kaşı beklentiyle havalandı. Bu konuşma giderek kötüleşiyordu. Adamın ağzının kenarı hafifçe hareket etti, yüzündeki keyif dondu, ardından hatları tamamen düz bir hal alana dek ağzının etrafında bir sinek varmış gibi dudakları seğirmeye başladı. Kızın tüyleri ürperirken nefesi durdu. Bunu yaparak Fahd çok ileri gitmişti. Rızası dışında evlenemezdi. İki yıl boyunca ailesinin acı çekişini gördükçe, kendi aklında onu ve duygularını suçlu bulmuştu.

"Gitmeni istiyorum. Evliliği iptal edeceğim, karın değilim."

"Buna izin vermeyeceğim." Sesi karanlık bir ipek gibi tamamen pürüzsüzdü, tıpkı onun üzerine giderken yaptığı gibi. Kızın gözleri sert bakışlarını yakaladı. Adam üzerine doğru bir adım daha attı. Kokusu, sıcaklığı, etkisi baş döndürücüydü. İçinde, sarılma ve okşama beklentisi uyandırıyordu. Bundan kurtulmaya —ondan kurtulmaya— çalışarak kalçaları koltuğun koluna çarpana kadar geri çekildi.

"Seni istemiyorum, sağlığın için endişelenmiştim. İyisin, artık gidebilirsin."

"Dudakların başka bir şey söylüyor," diye belirtti Fahd, gözlerini üzerine dikerek kokusunu içine soludu. "ama gözlerin tamamen ayrı bir hikâye anlatıyor aleaqarab." Kolunu bedenine sabitleyen askısını çıkarıp yere attı. Kızın ürkek bakışları yere düşen askıya kaydı. Adam öne eğildi, uzun kolları hızla iki yanından uzandı. Kokusu ve teninin sıcağı kızı geriye yaslanmaya zorladı. Fahd kollarını koltuğun üzerine açarak, kalçalarının her iki yanına değecek şekilde yerleştirdi. Bu yakınlığa hazır olmayan kızın aklı karıştı, kalbi boğazında atmaya başladı. Köşeye sıkıştırılmıştı. Başını eğip kollarının altından kaçamazdı da, onu kapana kıstırmıştı. Nefesi hızlandı. Tam olarak korkudan sayılmazdı. Heyecanlanmıştı ama kaygı da vardı. Bu tasdik edilir teşhis dehşete düşürdü. Aralarına biraz mesafe koymak ve ona karşı hissettiği bu lanet olası çekim her şeyi mahvetmeden önce, kontrolünü geri kazanmak için kendini zorladı. Temasın önünü kesmek adına, kendi kollarını kalçasıyla adamın kollarının arasına yerleştirdi. Ürkek bir baş kaldırışla omurgası kopacak noktaya gelinceye kadar geriye büküldü, biraz olsun uzaklaştı.

Adamın bakışları gözlerinden dudaklarına, sonra daha aşağı kaydı. Pelin hurmaların eridiğine şahit oldu. Ağzından gözlerine çıkarak onu kendinden geçirdi. "Şimdi sana sorduğumda bana doğruyu söyle aleaqarab," dedi tatlılıkla ikna edeceğini bilerek. Karnında bombalar patlayan kız, adamın sesini neredeyse yanağını okşayan ıslak bir dil gibi teninde hissedebiliyordu. Bu sorduğu her soruyu kabul etmesine sebep olacak güçte bir büyüydü. "Benimle evlenir misin?"

Sorunun tesiriyle afallayan ve ayakları yerden kesilen Pelin, şaşkınla gözlerine baktı. Sonra bu teklifle midesi bulandı, ona ters bir cevap vermek isteyerek derin bir soluk aldı ama adam onu görünmeyen bir enerjiyle tamamen hareketsiz kılmış, sözcükleri dilinden çalmış gibi kendine esir etmişti. Ağzı kuruyup kavrulan kız dudaklarını ıslatmak için çaresizce yutkundu. Fahd derin bir nefes alarak daha yakına eğildi. Boğazında yavaşça hareket eden ademelmasına büyülenmiş gibi bakan Pelin, elinden geldiğince öfkelenecek şeyler düşünmeye çalıştı, kaşlarını çattı ama soluğunu yüzüne üfleyen adam ona bu şansı tanımadı.

"Bir ömür bekleyebilirim cevabını, seni almadan gitmeyeceğimi biliyorsun."

Yutkunan kız, "Bu... Bu ne cesaret?" diye kekeledi, kollarının altından aşarak ondan kurtulmayı düşündü. "Aklını başına alman için ölmem bile fayda etmemiş." Onu gafil avlayabilirdi ama çok uzağa gidebileceğini sanmayacak kadar akıllıydı. Ona uzanan kollarla dudaklarına çekilmesi saniyeler sürecekti, biliyordu. Bu aptal korkusu sadece kendini şaşkın durumuna düşürerek, konuyu daha da zor bir hale sokacaktı. Bir kaçar yol ararken, kıymet verdiği hayatı tamamen onun insafına kalmayacaktı. Kesik kesik iç çekti. "Babam buna müsaade etmez," diye itiraf etti. "Götüremezsin."

"Sen benimle gelirsen babana söz düşmez, kabullenmek zorunda kalır. Zaten baban da kararı sana bıraktı, buna karar verecek kişinin senin olduğunu söyledi." Şaşkınlığı iki katına çıkan kız ondan uzak durabilmek için uzandı, elleri titriyordu. "Yalan söylüyorsun, babam asla buna izin vermez."

"Yalan söylemem bilirsin."

Kız doğrulma girişimde bulununca adam onu koltuğa çökmesi için bastırdı. Babası beynini peynir ekmekle mi yemişti? Neden böyle bir saçmalık yapmıştı ki? Hele ki bahçede olanlardan sonra, ya Emre ya Utku onu bir köşede sıkıştırıp içini deşmek için zaman kolluyordu. Hayır babasının bu hali hayra alamet değildi. İyice yaklaşarak onu tuhaf bir duruşa zorladı. Kızın kolları gevşedi, böyle giderse geriye düşmekten başka şansı olmayacaktı. Tabii akıllı bir hamle yapmazsa.

"Üzerime yıkıldın," dedi adama.

"Ömrüme yıkılan biri mi söylüyor bunu."

"Biri gelecek uzaklaşmalısın."

"Karımla sohbet ediyorum." dedi adam sakinliğini katlederek. Bilinçli mi yapıyordu.

Çok düşünmeden kollarını koltuğun kolçağından çekti, adamın göğsüne koyarak kendini yukarı çekerek ona yasladı. Amacı yarasına zarar vermeden onu geriye itmekti ama ona dokunduğu an her şey değişti. Teni

karıncalanıp nefesi boğazında düğümlenirken, elektrik vücudunu sarsarak sinir uçlarını yaktı. Bu hamleyi beklemeyen adam şaşkındı. Ellerinin arasında gerildi, kız sarıldı ve düşmemek için kollarını gövdesine sarmak gibi ani bir hamle yaptı. Ellerini sırtına sardığında güçlü kasları kaliteli kumaşın altında dalgalandı. Kolları kızın beline dolanarak onu kendine çekerken, niyeti beyliydi ama kızı gafil avlamıştı. Pelin geri çekilmeye çalıştı, açıları hatalı olduğu için kızın üzerine devrilmekten kurtulamadı. Pelin hızla koltuğun üzerine düşerken, adamın ağırlığının altında ezilmeyi bekleyerek gözlerini sımsıkı kapattı. Amacı onu düşürmek değildi, o düşerken kollarının arasından kaymaktı ama bir şeyleri yanlış hesaplamıştı.

Kocasının altında ezilen Pelin tek gözünü aralayınca, üzerinde duran adamın soluk kesen ifadesini gördü. Onu ezmekten kaçınmak için kollarını göğsünün iki yanından geçirerek elleriyle koltuktan destek almıştı. Üzerinde tuhaf bir halde duruyordu ve soluk soluğaydı. Göğsü ondan uzaktı ama geri kalan ağırlığının nereye yüklendiğinin ağır ağır farkına varmaya başlamıştı. Tuhaf bir karıncalanma ensesini yoklarken, bacakları ona yer açmak için aralanmıştı. Bunun bilincinde olan Fahd da ona doğru samimiyetle yaslanmıştı. Kalbinden hızla pompalanan kanın şiddeti heyecanla beynine akıyordu. Tüm ısı vücutlarının birleştiği yere doğru toplandı.

"Cevabın ne?" Adamın soluk kesen cümlesi kulak tırmalayıcıydı, kızın aksine aklı yerindeydi.

Buna cevap vermekten kaçınan kız adamı yerinden oynatmak için kıvrandı. Onu ittirmek bir hataydı. Adamın boğazından bir inleme yükseldi. "Acıttım mı? Özür dilerim."

Gözleri birleştiği an kırgınlığa tanık oldu. "Acıttın, hem de defalarca." Sıcak nefesi saçlarını havalandırırken yüzüne baktı, bu savunmasız duruş vücuduna titremeler saldı, hissettiği ürpertiyle göğüs uçları acı verici bir şekilde gerildi. Solukları dudaklarında dondu.

Kız başını yana çevirdi, adam çenesini kenetledi ama üzerinden kalkmak için herhangi bir harekette bulunmadı. Kız susunca göğsünü alçaltıp bedenini dirsekleriyle dengeledi. Pelin yutkundu. Fahd tenini yakan sıcak nefesini yüzüne soluyarak, "Pelin," dedi hırlayarak. "Cevabını bekliyorum, gelecek misin?"

Dudaklarını ısırarak dilinin ucuna gelen cümleleri zapt etti. İç güdüleri vücudunun tüm gün orada kalması için çığlıklar atarken, alevler içinde kalan tenini ter bastı. Nasıl bu şekilde iki farklı düşüncesi olabiliyordu ki? Onu reddederken bile nasıl isteyebiliyordu? Gözlerine bakmaya korkarak, "Bırak kalkayım," diye fısıldadı. "Lütfen," dedi daha yüksek bir çaresizlikle. Bu adil bir savaş değildi. Tüm duyuları ve duyguları esaret altına alınmışken

özgür bir cevap veremezdi. "Kalkmama izin ver, biri gelecek ve durumu yanlış anlayacak."

Adam dik dik yüzüne baktı. Birkaç kalp atımlık zaman geçti. İnatçı kız tek kelime etmedi, oraya zımbalanmış gibi hareketsiz kaldı. "Baban bunun için sana bir hafta verdi, kararı sen vereceksin ama sonunda ne cevap verirsen ver benimle geleceksin. Buna kendini hazırlasan iyi edersin, ölümse ölüm."

Kızın şaşkın dudaklarından ıslık gibi bir nefes çıktı. Hareket ederken canı yanan Fahd çok dikkatli bir şekilde geri çekildi. Pelin onun vücudunun işkence edecek kadar iç gıcıklayın her baskısını, hareketini ve kayışını gövdesinin her kıvrımında hissetti. Ayaklanan Fahd nazikçe elini uzatıp ayaklanmasına yardım etti. Parmaklarından akan sıcaklık ve etkileşim akıl karıştırıcıydı. Kız onu kendinden uzağa itti, aklını toplamaya çaresizce ihtiyaç duymaktaydı. İçinde volkanlar kaynadı, isyana gelen duyularını bastırmak için ellerini beline yasladı. Böyle aklını karıştıramazdı, kaçak dövüşemezdi. Onu baştan çıkararak istediğini elde edemezdi, ondan nasıl etkilendiğinden öte endişelenmesi gereken daha önemli dertleri vardı. Resmi olarak evlendiğini söylemişti.

"Ben imza atmadım, bu geçersiz."

"İmzaladın, hem de kendi rızanla video kaydın bile var."

"Yasal olarak resmiyet kazanmamış bir birleşme, cinsellik olmadığı için iptali kolay." Bu sefer kaderine razı gelmeyecekti. Onun duyularında yarattığı çekimden hâlâ kurtulma ihtiyacı hissederek saçlarını omzundan geriye topladı. Göğsüne bir düğüm oturdu. Umutsuz beklentilerle dolu hayatıyla yüzleşti. Boşa çabalıyor olabilirdi ancak kendi isteğiyle, önce babasına, sonra da kardeşlerine bunu yapmayacaktı. Kaderinde bir kız kurusu olup ailesinin sırtına yük kalacağını bilse ve bir daha evlenmeyecek olsa bile, bir başkasının alternatifi olmayacaktı. Bunu ona itiraf edemezdi, onun gibi köklerine bağlı bir adam, bu duygunun bir kadına kendini nasıl hissettirdiğini asla anlayamazdı.

Fahd çaresizlik içerisinde volta atan kızı izlerken, bir yabancıymış gibi baktığı, hatta bazen ondan korkuyormuş gibi göründüğü anlarda soluk alamadı.

"Sen mantığını kalbinin önüne koyan cesur bir kadınsın Pelin, defalarca özgürlüğünden vazgeçemeyeceğini bana kanıtladın. Amacım seni incitmek ya da üzmek değil. Korkun eski halinse bunun olmayacağını sana garanti ederim. Benim için zor olsa dahi dilediğin gibi giyer, istediğin gibi yaşarsın ancak sınırlarımı ihlal etmediğin sürece... Seni ailene karşı zor durumda

bırakmaya gelmedim, tek amacım bu sefer ellerimden tutarken güvenmen. Bu sefer her şey başka olacak, söz."

Bu düpedüz yalandı! Ve haksızlıktı. Tipik Fahd davranışıydı. Karar vermişti itaat beklemekteydi. Değişen ne olacaktı, inançlarına sımsıkı bağlı bir adamın karısı dekolte giyebilir miydi? Saçını açması ileride ona yanlış geldiğinde kapanması için baskı yapmayacağını nereden bilecekti? Özgürsün diyordu, kapıdan çıktığı an ona haber vermeden attığı her adım bir eziyete dönüşecekti. Kültürünü, göreneklerini zamanla ona kabul ettirmek için baskı göstermeyeceğinin garantisi var mıydı? Bu sözlerin bir garantisi yoktu, köprüyü geçene kadar herkes ayıya dayı derdi.

"Yaşam standartlarımız ve koşullarımız farklı, düşünce yapımız ve hayallerimiz birbirine zıt. Seninle gelirsem ilk çekim bittikten sonra görünen kusurlar göze batacak. Daha evvel defalarca izledik, okuduk, tanık olduk bu hayatlara, seneler sonra boşanmanın savaşını veren ve ailesinin huzurunu mahveden bir kadın olmak istemiyorum. Üstelik ten çekimi zamanla kaybolacak bir şey peki ya birbirimizin bakış açısına olan kör tutumuz ne olacak? Burada paylaşılacak bir hayattan bahsediyoruz. Gerçi sizin kültürde erkek sıkılana kadar kadının hayal bekçisi, sonra başka hayallerin sultanı olmak için umutları yıkılmış kadınları arkasında bırakarak yola devam etmeye çekinmiyor. Ben sıkıldığında bir köşeye atacağın bir eş olamam, buna izin de vermem, sen de benim hayatıma karar veren adam olamazsın buna da izin vermem. Böyle bir kararı vermek için üzerimde hiçbir yetkin yok, kâğıt üzerinde evli dahi olsak bana hükmetme hakkını kimseye vermem."

Kızın net düşünceleriyle adamın yüzü sertleşti. Kedinin pençesinde asılırken onu kızdırmak, fareye hiçbir şey kazandırmazdı. Adamın kahve bakışları onun gözlerine o kadar uzun süre kilitlendi ki, kız kararan gözlerinde yanan meşalelerin bir düzine tonunu ayırt edebildi. "Biraz dinleneceğim, çıkabilirsin." dedi gizemli bir havayla. Kızın şaşkın bakışları altında kolundan tuttu, odadan dışarı nazikçe çıkardı ve afallayan yüzüne kapıyı kapadı. Konuşmasının bittiğini düşünmeyen Pelin ağzı açık kapanan kapıya bakarken, arkasında beliren kişi boğazını temizledi. Pelin hızla arkasını döndüğünde, Esme meraklı bir ifadeyle kızını incelemekteydi. Belli ki odada kaldığı zaman içinde burada durmuş kurdeşen dökmüştü. Pelin şaşkınlıkla havalandırdığı işaret parmağıyla bir kapıyı bir de annesini göstererek anlamsız bir tavırla bir şey anlatmaya çalışıyordu. Kadının şaşkın kaşları yukarı kalkınca kendine geldi, ne yaptığını fark ederek derhal parmağını indirdi. Yüzündeki gücenmişliği ve karmaşayı silerek, "Bir şey mi oldu?" diye sordu.

"Baban birazdan burada olur, Emre'yi sakinleştirmiş belki bilmek istersin diye düşündüm." Kız gözlerini kırpıştırdı. Emre? Emre ya? Bu gece az daha uzatmalı kocasını gebertip hapse girecek olan küçük kardeşi! "Hem hâlâ hasta olduğunu fark etmemiş gibi duruyorsun, yaşadıkları kolay şey değil. Önce baban vurdu. Sonra Utku deşti. Emre de tük dikti. Bırak adam biraz dinlensin." diye uyardı.

Önce anlamayan, sonra annesinin ağzından kaçırdığı şeyle gözlerini kocaman aralayan Pelin, "Utku deşti derken?" diye sordu ve pot kırdığını anlayan Esme arkasını dönerken Pelin dehşet içinde annesinin peşine düşmüştü.

"Bana o kurşunu Utku çıkardı deme! Anne bu çocuk daha ikinci sınıfta!"

"Bu adamla aynı evde nefes almak bir işkence, bence uyurken onun gırtlağını sıkmalıyım." diye söylendi Emre dişlerini gıcırdatarak. Belli ki hala akıllanmamıştı. Hazmedemediği için sesi pürüzlü çıkıyordu. Pelin kardeşinin öfkeden değişen yüzüne baktığında, Utku bıyık altından gülerek, "Sıkıysa Aslan Terbiyecisini uyanıkken boğ," diye sataştı.

"Mâni olmasaydın onu zaten yapacaktım," diyen genç abisine öfkeli bir bakış attı.

"Cezaevine temiz don getirmek hiç çekici değil."

Emre ona yumruk savuracak gibi bakarken, Esme azarlayan bir tonda, "Ne olursa olsun o şu anda evimizde ve hasta. Üstelik hastayken güçsüz düşmesi sizi kandırmasın, her insanın bir sınırı vardır dikkat edin ihlal olmasın. Saygısını bir kenara koyarsa kemiklerinizi pekâlâ kıracak azimde ve en az babanız kadar gözü kara bunu siz söylediniz. Çatımın altındaysa o da diğer tüm misafirlerimiz gibi saygıyı hak ediyor."

"Orospu çocuğu sadece mezarı hak ediyor," dedi Emre ve annesinin zırlayan sesiyle uyarıyı aldı. Yüzü kızarmıştı. Pelin sessizdi, kardeşlerinin arasına girip ateşi harlamak niyetinde değildi. Emre yaşının getirisiyle kanı deliydi. Dudaklarında tatlı bir gülümseme belirdi. Büyürken sürekli kavga ettiği ve her fırsatta, "Artık evlen de rahatlayalım," diye sataştığı ablasına koruyucu bir prens olmuştu, kalbi ısındı. Büyümüştü ve onu savunuyor, sahipleniyordu. Bu hem gurur hem de yavan bir huzursuzluk veriyordu. Onu insanlara anlatırken tanımlamak için kullanıldığını kelimeler kurnaz, kuvvetli, hatta çabuk parlayandı. Ama şimdi görüyordu ki, Emre ciddi anlamda sahipleniciydi, hatta Utku'nun aksine hayli kıskançtı. Aslında Fahd ile ne

kadar çok benzeştiklerini fark etti, o da ergenliğinde böyle ele avuca sığmaz bir delikanlı mıydı? Bu tuhaf düşünceye sinirlendi.

"Yine devirdin gözlerini nereye daldın?" Düşündüğü şeyle kaşlarındaki çatış derinleşti. "O adamdan uzak duracaksın kızım, yemin ediyorum kırarım bacaklarını."

Sert şekilde ablasına çıkışınca, Utku Emre'nin ensesine vurdu. "Düzgün konuş lan ablamla, ben de senin boynunu kırarım." Emre aldırmadı, asi kahverengi kaşları, tüylü tırtıllar gibi birbirine yaklaştı. "Hem neden böyle iki dirhem bir çekirdek giydin sen, niye yüzüne sürdün o boyaları?"

"Emre?"

"Yalan mı? Eve geldiğinden beri kendini aynada görse besmele çekecek halde gezen kız, birden bakım abidesi olmaya karar vermiş..."

"Oğlum ayarsız mısın, mal sus artık." dedi dedi Utku. Kafa karışıklığı bakışlarını tekrar bulutlandırmadan önce, eski alaycı gülümsemesinin gölgesi yüzünden hızla geçişti. Onun yüzünde birkaç yıl önce unuttuğu serseriden bir iz görünce, gözleri yandı Pelin'in. Sadece Fahd'ı değiştirmemişti bu süreç, ailesinin fertlerini de değiştirmişti. Küçüklerini erken olgunlaştırmış, büyüklerini sabırlı olmaya zorlamıştı. Ortada bu gerçekten başka söylenecek bir şey yoktu. Aklına adamın sözleri geldi. Bir hafta demişti. Kardeşleri içinde bulunduğu tehlikeyi sezerse onu parçaları bile bulunmayacak halde İstanbul'un yedi tepesine gömerdi.

"Saygılı olacaksın Emre, yemin ediyorum büyüdün demem yersin terliği." dedi Esme kızının düşüncesinden bihaber. Kardeşinin tepkisini bekleyerek ihtiyatla onu süzdü. Gencin elleri kucağında yumruk halini aldı. Sırtı sandalyesinde dikleşti. Kaygıyla havalandı çenesi, otomatik bir şekilde bakışları ona kaydı. Gözlerini uğursuz bir şekilde kısmadan önce, orada panik parlayan korkuyu gördü.

"Onu buradan gönder abla! Sensiz."

Bu emirle Pelin yüzünü buruşturdu. Keşke başarabilseydi ama Fahd iflah olmaz bir inattı. Son olanlardan sonra Emre zapt edilmez haldeydi. Üstelik babası özellikle dizginlemiyordu onları, bundan sır bir zevk aldığı sakinliğinden belliydi. Kardeşinin mantıksız öfke nöbetleri geçirmeye eğilimi olduğunu bilen bir tek kendisi miydi? Bu kıskançlık nöbetlerinin ne zaman patlak vereceğini kestiremiyordu. Tepkisi ne kadar mantıklı olsa da onun büyük bir hızla intikam alacağını gözlerindeki ışıktan anlıyordu. "Emre bana söz ver, bir daha kendine ve başkasına zarar verecek bir sahneyi bana izletmeyeceksin."

Kardeşinin öfkeden harlanan yüzü kırmızının koyu bir tonuna büründü. "Kendini haklı gören aşağılık bir herif, şerefsizliğini sana bulaştırmadığı

sürece onu görmezden gelebilirim."

"Böyle bir şey olmayacak," dedi yatıştırıcı bir sesle. "Ona bulaşmayacağım."

"O adamın saçmalıklarına kanmayacaksın, kimsenin kuması olmayacaksın."

Kardeşinin korkusu ve haklı kaygısıyla boğazı düğümlendi. "Kendi rızamla asla böyle bir şeye izin vermem, elimde olmayan sebepler için ise cabalarım fakat bazen kader seni buna mahkûm edebiliyor." Yüzü asılırken salonda bir sessizlik peyda oldu. Yanlış bir şey söylediğini idrak eden Emre yanına giderek eline dokundu. "Özür dilerim abla amacım seni suçlamak ya da üzmek değildi. Sadece..."

Kardeşinin yüzünü sevgiyle avuçları arasına alan Pelin ona gülümsedi. "Bu konuda için rahat olsun, mantığım kalbimden hızlı çalışıyor." Emre ona mandı, kardeşinin birazdan o aşağıya indiğinde nasıl tepki vereceğini bilmek imkânsızdı. Onun böyle zamanlarda korkunç derecede münasebetsizce bir şey söylediğini bilirdi, bunu yapmaması için dua etti. İtiraf etmekten nefret ediyordu ama umarım Fahd ona uymazdı çünkü gelecekleri sonuç olarak onun dudakları arasına sıkışmaktaydı.

"Söz mü?"

"Söz, kimsenin kuması olmayacağım."

"Evlen de kurtulalım derken şaka yapıyordum."

"Biliyorum." Ablasına sarılan Emre derin bir nefes çekti, yüzü huzurla aydınlandı. Fırtına çabucak geçmişti, keşke her şey böyle kolay halledilseydi. Belki de her şey yoluna girerdi, Fahd onu ailesiyle görünce gerçeği görür vazgeçerdi. Esme nemli gözlerle çocuklarını izlerken Utku derin bir halde düşünüyordu.

Ortamdaki dramatik havayı yırtmak isteyen Emre yerine geçerken, "Bugün Ümran gelmedi, sence kestiği kurbağadan sonra vicdan azabı çekip intihar etmiş olabilir mi?" diye sordu abisine, sesi aniden sohbet havasına bürünmüştü.

Utku kaşlarını çatarak, "Ona kurbağa mı kestirdin?" diye sordu. Ciddi şok geçirmişti.

"Korkma henüz kedilerin doğumunu yaptırmadım, onu yarına saklıyorum. Ümran bir daha bebek ırkına, "Ne şirin," bakışı atmayacak." Ciddi anlamda öfkelen Utku kardeşine kırlent fırlatırken, Emre ergen bir kahkahayla ortamı inletti. Emre onun Tıp'ı seçmemesi için her şeyi deneyeceğini belirtirken, hain planlarından bahsediyordu, Esme ikiliye dehşet gözlerle bakarak itirafları karşısında afallıyordu.

"Yüzündeki kalp krizi geçirecek ifadeyi sil sultanım, abim henüz kasap olmadı," diye söylendiğinde, onun bu soğuk esprisine öfkelenen Utku, "Otopsi masasına ilk gömeceğim sen olma da kapa çeneni!" diye ayar çekti.

"Fahd'dan başlamak için pratik yaptığını düşünmüştüm. Ayrıca o adamı deşerken beni yanına almadığın için cidden kızgınım sana, böyle bir şansı elimden almaya hakkın yoktu."

"Susun midem kalktı, size daha önce bu konuları eve taşımayın demedim mi?"

"Doktor çocuklarım olacak diye mutluydun ne oldu?"

"Siz konuşuna kadardı o."

"Tamam Esme Sultan, bundan sonra hastaneyi güzellik salonu gibi lanse ederiz, miden kalkmaz diyeceğim ama bence hastane sizin o iğrenç bakım mağaranızdan daha steril."

"Emre," diye fısıldadı Pelin, kaşları çatıldı. Büyük bir gayretle sakin olmaya çalıştı ama Fahd'a yapmış olduklarını hayal ettikçe soluğu daralmaktaydı. Soramıyordu da işin kötüsü "Onu mu düşünüyorsun, sana ne." diyerek kinlerini büyütmemek için.

O sırada merdivenlerde bir hareketlilik oldu. Kızın midesi aniden kasıldı. Elleriyle koltuğun koçağını kavrayınca, bakışları eline kaydı. Koltuğa sıkıştırmasını hatırlamıştı. Onun gövdesini kendisine yasladığını, üzerinden kalkarken vücudunun ateşli kayışını şimdi bile teninde hissedebiliyordu. Minik ve değersiz bir anı, bir insanın duygularını böyle ele geçirebilir miydi? Görünüşe göre geçirebilirdi, çünkü bedeni ısınan kız sıcaklamıştı. Bu duyguları kendine yasaklamıştı, üstelik hayatının onun merhametine kalmış olması fikrinden nefret ediyordu. Üstelik duygularının üzerinde can sıkıcı bir etkisi olduğunu bilmek istemiyordu fakat gerçek buydu, her zaman böyle olmuştu, bunun ne anlama geldiğini öğrenmeden önce bile bu uyarı devam etmişti. Eski hasretin hâlâ devam etmesi yeterince utandırıcıydı zaten, üstüne geldiği an etkisi altına girmek ise saçmalıktı. Bundan sonra hareketlerine dikkat edecek, ayağını denk alacaktı.

Emre ellerini yanında yumruk yaparak geleni karşılarken Pelin kaygıyla yanına giderek arkasında durdu ve korumacı bir tavırla elini omzuna koydu. Koridordan babasıyla olan konuşma mırıltıları geldi ve bunu mermerin üzerindeki topuk sesleri takıp etti. Babası kurulu saat gibi onun aşağıya ineceği zamanı kollamış, çalışma odasından çıkarak onu karşılamış olmalıydı.

Emre, "Sana bakarsa ağzını burnuna monta ederim." diye tehdit etti epey bir yüksek sesle, sadece kardeşlerin başarabileceği rahatsız edici bir aşağılamayla gözlerini kıstı.

"Emre," diye hırlayan Pelin, gözlerini salonun açık kapsına dikti.

"Çocukluğu bırak, geldiği gibi gideceğine söz verdim." diye fısıldadı öfkeyle. Neyse ki Fahd bu tehditleri duyamayacak kadar uzaktaydı. Ne kadar da küçük düşürücü olurdu! "Seni baştan çıkarmasına izin verme, öğrettiğim yumrukları ve tekmeleri üzerinde keyifle şahlandır. Parmağının ucunu," derken dişlerini gıcırdattı. "Bana bak abla, yemin ediyorum parmağının ucu sana dokunsun öldürürüm onu, evli bir serseri olduğunu unutma."

"Onunla da evli," dedi Utku dişlerini sıkarak.

"Gönül rızası ile olmadı bu iş, kabul etmiyorsun herhalde. Meşrebin bu kadar genişlemiş olamaz."

Utku, "Yine de bu konuya bırak ablan karar versin, sonuçta onunla uzun bir zaman geçirdi ve resmi olarak kocası." dedi Pelin'in gözlerine güvenle bakarak. "Ne karar verirse versin, ben hep arkasında olacağım, her zaman." Pelin minnetle gülümserken Emre, "Ben de karşısında olacağım, o adamın boğazını sıkarken resim çekebilirsin." diye hırladı.

Fahd hiç dinlenmemiş gibi duruyordu, göz altlarında hafif bir morluk vardı. O ne ara olmuştu? Yine kim sataşmıştı kaşla göz arasında adama! Fahd'ın sabrının ve saygısının bitmesinden korktu, çünkü onun zalimliğine defalarca şahit olmuştu. Kızın endişesi arttı. Otelin çatısında, babasının önünde diz çökmüş, yüzünün karanlık ve vahşi haldeki duruşu aklında canlandı. Yorgun görüntüsü canını sıktı, neden dinlenmemişti ki? Bir sorun mu vardı? Ağrısı mı artmıştı yoksa yatağı rahat mı bulmamıştı? Yoksa gözünü morartan hergeleler onu rahatsız mı etmişti? Ah Emre ah! Yoksa Utku muydu? Bu sefer annesi olmazdı değil mi? Allah'tan deli teyzesi ve Eymen dayısı burada değildi. Listedeki isim uzadıkça Fahd'ın işkencesi sonsuza kadar sürecek gibiydi.

"Hayırlı akşamlar," diye bildirdi aksanlı sesiyle, onun Türkçe konuşması tuhafına gidiyordu. Sesi, her zamankinden resmi çıkmıştı üstelik. Kimse selamına karşılık vermedi. Fahd uzun adımlarla odaya girince, içinde hissettiği dürtüyle savaşmak zorunda kaldı. Kardeşleriyle bakıştığında, göğsü ciğerlerine dar gelmeye haşladı. Düşmanlıkları elle tutulur haldeydi. Kocaman ev daraldı, varlığına alışmaya çalışmak yeterince zordu. Sanki içeri girdiğinde tüm odayı ele geçirmişti, her yanı onunla dolmuştu. Ona bu kıyafetler içinde alışması zaman alacaktı. Başka bir adama bakıyor gibiydi, bugün giydiği siyah gömleğin içinde muhteşem duruyordu. Geniş omuzlarını ve ince uzun siluetini sergiliyordu. Dar kalıp pantolonu kaşlarının çatılmasına sebep oldu.

Kızın üzerinde ağırbaşlı siyah elbisesi vardı. Adam fazla iddialı duruyordu modern kıyafetleri içinde, ona yasaklayabilirdi. Bu fikirden de hoşlanmadı. Neler diyordu? Ülkesi dışında böyle giyiniyor olmalıydı, çünkü

erkekler kadınları etkilemek için yollarından sapmazlardı. Bunu kabul etmekten nefret ediyordu ama bunu bilmek işi daha çok kötüleştiriyordu.

"Hayırlı akşamlar, misafirperverliğiniz için teşekkür ederim." Her şeye rağmen erkek kardeşlerine saygıyla baş selamı verdi. Bakışlarını annesine çevirdi. "Esme Hanım."

Kardeşlerinin ikna edici karşılaması karşısında şaşırdı, Emre'nin abuk sabuk konuşmadığı ya da adamın ülkesini eleştirmekle alakalı aşağılamalar savurmadığı için minnettardı. Diğer taraftan sözleri anlaşılır ve mantıklı olan Utku huzuru bozabilecek, öngörülemez bir değişkendi.

"Otur," dedi Rüzgâr kaba bir tonda.

"Teşekkür ederim," diye kibarca karşılık verdi, yerine geçerken kıza doğru tek kaşını kaldırdı. Bu adamın akıl sağlığı ile ilgili bir sorunu olduğu aşikârdı. Kendine güveni tavan yapmıştı. Ağzının kenarları hoşnutsuzlukla titredi, Pelin midesinin kasıldığını hissetti.

"Ne zaman gideceksin?"

Emre'nin sorusuyla, Utku'nun yanakları anlamsız bir gülümsemeyle hareket etti.

Daha yerine oturamadan duyduğu soruyla Fahd'ın kaşları kalktı, kız bu tavırlarıyla eşit miktarda rahatsızlık, üzüntü ve endişe hissetti. Fahd gençlere bakarken başını kısaca iki yana salladı. "Nasip," diye yuvarlak bir cevap verdi. Ne var ki Pelin cümlenin dile gelmemiş, "Ablanı alınca," kısmını neredeyse duyabiliyordu.

"Yemeğe geçelim mi?" dedi Esme ortamın iyice gerildiğini görünce. Kocası hırsını yenemediği için titreyen elini kucağına saklanmıştı ve bunu görmüştü. Kızını hak etmediğini düşündüğü adamı çevresinde bu şekilde özgür görmek, duyduğu utançla mücadele etmesini sağlıyordu. Kocasının korumacı yanı kalbini sızlattı.

Pelin oturuşunu dikleştirdi, üzülmeye ihtiyacı yoktu. Burası kendi eviydi. Güçlü yönünü, mantığını, yargılayıcı aklına, işleri duygulardan arındırıp açıkça görebilen gözlemlerine kulak vermek zorundaydı.

"Cevap bekliyorum," dedi Emre inatla.

"Kararı verecek olan ben değilim," dedi Fahd genç kızın gözlerine bakarak.

"Ben onun yerine karar verdim, arkana bakmadan gidebilirsin, biz de kalpsizlere verilecek kız yok."

"Kızgın olduğunun farkındayım ama işler senin sözlerine sıraladığın kadar kolay ilerlemiyor," diye yanıtladı duruşuna uyan bir kayıtsızlıkla. "Pelin Ehadyan benim karım."

"O bir Karalı." Emre öfkeyle öne atılınca Utku omzundan tutarak onu durdurdu, Pelin soluğunu tuttu ama içinin havası boşalmış gibi hissediyordu. "O senin hiçbir şeyin." Babasına baktı. "Baba söylesene ona, buradan çekip gitmesi için daha neyi bekliyoruz."

Düşünceli olduğu her halinden belli olan Rüzgâr, "Yemeğe geçelim," dedi yerinden kalkarak, hizmetlilerin hazırladığı masaya yöneldiğinde Emre delirdi. "Ben yemiyorum. Bu adamla oturup kadeh tok..."

"Emre," diye uyardı Rüzgâr ve genç adam isyan ederek kapıya yöneldi. Rüzgâr masaya otururken Pelin ona bakıyordu kaygıyla. Bunu anlayan Emre, "Ellerimi yıkayıp geliyorum." dedi şaşırtarak. Bu çocuk bir gün aklını alacaktı.

Masaya oturduklarından beri kimseden ses çıkmıyordu. Çatal bıçak sesinden başka bir ses ortalığı inletmiyordu. "Neden ablam, sana uygun bir sürü Prenses olduğuna eminim." dedi Utku herkesi şaşırtarak, monoton sesi sıradan bir sohbet havasındaydı. Pelin dehşete düşerken beklemediği cevap soluğunu genzine tıkadı.

"Çünkü eşimi seviyorum."

Bu kadar açık sözlü olmasını beklemeyen Pelin şaşkın bakışlarını kocasına çevirdi. Emre, "Hangi karını, bincisini mi yoksa ikincisi mi?" diye sordu.

"Emre!" diye haykırdı Esme, yüzü artık cayır cayır yanıyordu. "Eminim Fahd Bey'in," dedi doğru sözcükleri ararken ama bu çok zordu. Daha evvel hiç böyle kendini çıkarsız hissetmemişti. "Yani bu sohbet bizim üzerimize vazife değil."

"Onun istediği kadın benim ablam, bu sohbet benim üzerime vazife. Karım diyor ya, saymakla bitmeyen haremine kurban olmayacak Pelin Karalı. Onun karısı değil, bir süre tutsağıydı o kadar. Onu kurtardığını savunup kendi zorlamasına maruz bırakan bir adama saygı duymamı nasıl beklersiniz?"

Esme elini alev alev yanan yanağına götürdü. Emre'nin bu yemeği yüzüne gözüne bulaştıracağından endişelenirken, Utku'nun da ona uyarak bu şekilde adamakıllı utandıracağını aklına getirmemişti.

"Henüz harem değil, gördüğüm kadarıyla adam karım derken sayısı bire düşmüş. Ayrıca eğer ablamızı o zalimlerin elinden kurtarmak için savaş vermeseydi şimdi yanımızda olmazdı."

"Ne yapayım, bize haber vermediği ve aylarca yanınca tutsak ettiği için teşekkür mü etmeliyim. Bu iyiliği yaptığı kötülüğü ve uyguladığı kabahatini geçiştirmez."

"Sevgilim," dedi Esme artık oğullarının durması gereken yerin geldiğini

belirterek. Pilavından bir çatal daha alan Rüzgâr, "Eline sağlık, pilavı sen mi yaptın?" diye sordu. Yemek sonuna kadar kimseden bir daha çıt çıkmadı. Masaya ve eve ölüm sessizliği sinmişti. Aslında kimsenin adam akıllı yemek yediği de yoktu, tabakları eşeleyen çatallar yerine konduğunda ayaklanan Rüzgâr, "Çay hazır mı?" diye sordu.

Beyaz peçeteye ağzını silen Esme ayaklandı. "Siz bahçeye geçin ben ilgilenirim." Bakışlarını yardımcısına çevirdi. "Maya sofrayı kaldırabilirsiniz."

Nefesi kursağına tıkanan kız gizleyebileceğini umarak boğazını temizledi. Artık kendine gelmeliydi! Omuzlarını dikleştirirken kafasındaki eleştirel sesi susturdu. Her şeye rağmen ses haklıydı. Said El Fahd Ehadyan ona baktığı her seferde karasevdalı bir kız gibi davranmak bu işi daha da zorlaştırmaktan ileri gitmeyecekti. Fahd ayağa kalkarak kızın düşüncelerini darmaduman etti. Uzun ince vücudunu ortaya çıkarmış ve onun boyundaki bir adamdan beklenmeyecek erkeksi bir zarafet ve hızla, ayaklarının üzerinde doğrularak erkek kardeşlerinin önden ilerlemesini sabırla beklemişti. Kendi memleketinde olan Fahd ile neredeyse tam bir tezat oluşturacak şekilde nazikti. Kıza doğru, cansız bir adım attı. Gözlerine dolan önsezi karnının tamamen titremesine neden oldu.

"Sen bize katılmayacak mısın?"

Pelin'in nefesi kesildi. Dehşet dolu bir kaygıyla gözleri kocaman açıldı, dudaklarının aralanma şekli karşısında adamın tek yapabildiği sırıtmamaya çalışmak oldu. Kızın yanakları henüz kızarmış elmalar gibi hem parlak hem de lezzetliydi.

"Ben... Yani siz..." diye kekeledi.

"Gel," dedi adam sadece, tatlı bir emir miydi yoksa beklenti miydi? "Bence Emre daha içini boşaltmadı." Kızın tepkisi beklediğinden de iyiydi. Fahd bugün odada dinlenirken pek çok anı, gün yüzüne çıkmıştı. Hatıraların ve kavuşmanın kaçınılmaz olduğunu düşünüyordu, çünkü artık buradaydı. Neyse ki çoğu hoş anılardı. Pelin'i kızdırmanın ve onunla dalga geçmenin tuhaf bir şekilde ne kadar kolay olduğunu, bundan ne kadar keyif aldığını anımsadı. Eski günlerini özledi, ona sorgusuz sokulduğu, kokusunu içine çektiği ve kollarına aldığı günleri. Onunla sohbet etmeyi, kitap okumayı, şakalaşmayı seviyordu. O yanında olduğunda hiç kimseye ihtiyacı kalmıyordu.

"Gelmesem daha iyi."

"Kaçıyor musun?"

"Neden kaçayım, sürekli burnumun dibinde olmayacak mısın?" diye haykırdı kız heyecanla.

"Olacağım,"

"Her neyse, ne anlamı var ki?" dedi kız dudaklarını dişlerinin üzerinde kıvırırken, ağzını ve gözlerini kapattı. Onu telaşlandırmak çok kolaydı. Bu da onu okumayı eşit derecede kolaylaştırıyordu. Tedirgin olduğunda sözleriyle onu yumruklayıveriyordu. Bu aşamada Fahd için iyi bir şeydi, özellikle de ondan bilgi almak için kullandığı güvenilir gerekçeydi, baştan çıkarma yöntemini kullanmamaya yemin ettiği için, bu şekilde sorunu çözebilirdi.

Yine de bu evin sınırlarındayken ve gönlünü almaya çalışırken ona sataşmayı gerçekten kesmeliydi. Herkes bahçeye çıkınca elini uzatıp parmaklarını kıvırdı ve kızın çenesini nazikçe kaldırdı. Dokunuşuyla beraber irkilen kızın gözleri açıldı. "Pekâlâ," diye mırıldandı. "Biliyorum sana değmezdim ama yine de beni aramalıydın. Yaşadığını bilmeliydim, yaşamak için buna ihtiyacım vardı. Beni sevmen hata mıydı?" Kelimeleri düşünmeden söylemişti ama inkâr edilemez doğrular zihninde yankılanıyordu. Kız başını geriye atarak onun tutuşundan kurtuldu. Gözleri hafifçe kısıldı. "Evet, hataydın. Ve hatalar tekrar edilirse hata olmaktan çıkar, suç olur, pişmanlık olur."

Fahd bir adım geri attı. Tüm kalbiyle onunla hemfikir olsa da sözleri onu yumruk yemişe çevirmişti. Kendi kendine, bunu umursaması gerektiğini belirtti. En başından beri Amina ve Alya bir sorun olmuştu aralarında ve bunun için yapabileceği bir şey yoktu. Onun bir geçmişi vardı, değiştiremezdi. Ama yine de sebebi ne olursa olsun, bunu yapmamalıydı. Pelin acıların en yıkıcısıyla onu terk ettiğinde, kalbini kırmaktan çok daha kötüsünü yapmıştı. Eğer Pelin onun en ufak planını öğrense, şu ana kadar yöneltilen suçlamalardan çok daha fazlasını yağdırırdı.

"Emre'nin kusuruna bakma, çok genç ve öfkeli."

Fahd onu engellemek için elini kaldırdı. "Önemi yok. Onu anlıyorum. Ailesine bu kadar güzel sahip çıkmasını taktir ediyorum, o mert bir adam. Sözünün eri ve ne hissettiğini saklamaktan çekinmiyor."

Bakışları saçlarına kaydı. Dudaklarına ve boynuna baktı, göğsü hızla kalkıp indi. Akşam onu odada kollarının arasına alırken çaresiz hissetmişti. Vücudunu onunkine bastırmaktan, şehvetle onun nefesinin teklemesinden, hurma gözlerinde bir anlık gördüğü tutkudan korkmuştu. Bırakamamaktan korkmuştu, bu kadar yakınken uzak kalamamaktan korkmuştu.

"İyi misin?"

Adam askılı koluna bakarak omzunu sarstı. "İyi olacağım, birlikte gidince."

Bu inatçı fikrine Pelin sinirli bir nefes salıverdi. Sağ eli vücudunun yanında yumruk halini aldı, Fahd bakışlarını aşağıya çevirdiğinde bacağının da gerildiğini fark etti, sanki öfkeyle yeri tepmekten kendini güç bela alıkoyuyordu.

"Dışarıda bizi bekliyor olmalılar, hayli beklettik yanlış anlamasınlar."

"Neyi yanlış anlayacaklar be adam? Biz sadece konuşuyoruz."

Adam hızlı ve geniş bir gülümseme sundu, ardından yanından salındı. Bu adam ona sonunda kafayı yedirecekti.

Ertesi gün Pelin ilaçlarla dolu tepsiyle kapıyı açtığında Fahd üzerini değiştirmiş gömleğini ilikliyordu. Kızı karşısında görünce şaşırdı, bu kadar erken konuşmaya geleceğini sanmıyordu. Kaşlarının altından bakarak, "Babanın gelmesi uzun sürer mi?" diye sordu.

"Neden sordun?" diyen Pelin onun düğmelerle savaştığını görünce, elindeki tepsiyi sehpanın üzerine bıraktı, "Bırak ben halledeyim," dedi gülümseyerek. Adamın düğmesinde bocalayan parmağını indirdi, dikkatle iliklemeye çalıştı. Gözlerini inatla eline odaklamaya çalışıyordu ama onun önünde, kokusunu içine solurken, tenine kazara çarpmadan düğmeleri iliklemek, düşünmeden durmak çok zordu. Fahd bakışlarını kızın saçlarına odakladı, başını eğerek burnunu saçlarına daldırırken, gözlerini kısa bir an kapadı. Öyle soludu ki kızın tüm gücünü vantuz gibi emdi. Pelin'in elleri donup kalırken içine çektiği soluğu dondu.

"Niye çekiyoruz bu işkenceyi?"

"Zehra'nın durumunu merak ettim, aslında sormaya da çekiniyorum, psikolojisi nasıl?" Kızın geri adım atmayan düşük çenesi karşısında somurttu.

"İyi olduğuna eminim."

"İyi olduğuna emin olduğun beden sağlığı, peki ruh sağlığını hiç sordun mu?"

"Sordum," dedi Fahd kokusunu içine çekerken yeniden, saçları burnuna sürtünüp gıdıkladı. "Bazen karşımızdaki duygularını ağzıyla söylemeyecek kadar ketum olabilir ama jestleri bedenen ve ruhen neyi olduğunu gayet güzel anlatır."

Pelin bir düğmeyi daha ilikleyince başını kaldırdı, buna hazır değildi. Fahd'ın başı aşağıya eğildiği için yüzlerinin arasında birkaç santimlik mesafe kalmıştı. Soluğu tenine vururken, "Anladın mı?" diye zorlukla sorabilirdi.

"İlk günden anlamıştım, çocukluk hevesi sanmıştım ama büyüdüğünde duygularının derinliğinden emin oldum. Sadece duyduğu ilginin tek taraflı olmasına alışması için zaman tanıdım." Nefesi titreyen Pelin onunla daha evvel bu konuları konuşmamıştı. Bu kadar yakınken konuşmakta akıl karı değildi ama merak da ediyordu. Fahd ne kadarını biliyordu. "Aıman sözlenmek üzereydi, hayatında biri vardı. Zehra da bunu biliyordu. Üstelik Zehra genç ve tecrübesizdi, hislerinin yönlendirmesine çabuk kapılıp kardeşle gelen ilgiyi dahi yanlış anlayabiliyordu."

Genç adamın çok erken göçtüğü gerçeğiyle kız yüzünü buruşturdu. "Nasıl anladın bunu?" diye sordu. Adamın cevabını bekledi. Ancak Fahd onu görmezden gelerek bakışlarını ellerine çevirdi. "Sana göre ben anlayışsız bir öküzüm. Halden anlamaz bir babayım." Pelin kolunu çimdikledi. Acıtacak kadar sert değildi ama hoşnutsuzluğunu belli etmeye yeterdi. Adam kaşlarını kaldırdı, "Bir kolum askıda, diğeri de işlevsiz olduğuna göre sanırım yemeklerimi bana sen yedireceksin. Bu teklifini keyifle kabul ediyorum." Kaşlarını indirdi eğlenerek. "Yoksa bunun için bilinçli mi kışkırttın beni?" Pelin bir kez daha, sert bir şekilde çimdirdi. Adam dişlerini sıkarak, "Kahretsin," diye homurdandı. Kız vicdana gelip o noktayı ovuştururken, adamın hissettiği şok, öfkeden çok komik bir ifadeye bürünmüştü. Önce döven sonra seven anneler gibiydi.

"Beden dili okuyormuşsun ya, bunu yapacağımı da bilmeliydin." Adam yüzünü buruşturdu. "Seninle normal konularda sohbet edemeyeceksek, o zaman nasıl anlaşacağız?" Bir düğme daha iliklendi. "Şu an avantajın sende olması, benim fikirlerim ve sorularımı yanıtsız bırakacağın anlamına gelmez Said El Fahd Ehadyan. Üstelik konuşmalarımızı farklı yöne çekip bel altı vurma. Sana soru sorduğumda bana cevap vermeye başlamanı talep ediyorum. Oyalanmadan, gerçek cevaplarla... Sorularıma soruyla gelme, bu kadar saygıyı borçlusun."

"Emredersin."

Kız bir daha çimdirdi kolunu. Adam yüzünü buruşturdu. "Şimdi söyle, kızlarla aranı düzelttin mi? Artık bir babalarının olduğunu hissettiriyor musun onlara."

"Bunu hep hissettirdim onlara, gören gözlerle bakmayan sendin"

"Çocuklar senden çekiniyordu."

"Zehra ile aramda çok yaş farkı yok, neredeyse onunla büyüdüm. Fatima ise olgunlaşma evrem oldu, baba olmayı öğreniyordum." İç çekti, "Benim gibi insanlar ağızlarıyla konuştuklarından çok, tavırlarıyla konuşurlar."

Pelin çenesini kaldırdı. "Bu sorumun cevabı değil, kızlarla aran nasıl?"

"İyi merak etme, öğreniyorum konuşmayı, sevmeyi, sevgimi göstermeyi..." Pelin dudaklarını ısırdı. Kızları babalarının etrafında dolaşırken hayal etti ve onların başını şefkatle okşayan Fahd'ın şaşkınlığı güzel bir seraptı.

"Ne güzel bir rüyasın sen,"

Pelin gözlerini devirdi. "Çimdiğin dozunu arttırmalıyım."

"Neden, bedeninin tepkilerini böyle mi saklayacaksın?" Gözlerinde tuhaf bir ışık belirdi.

"Tepkimi falan saklamıyorum." Artık gömleğinin tüm düğmelerini iliklemişti. Ellerini geriye çekti.

"Vücudun başka şeyler anlatıyor, dilin başka."

"Kızdığımı anlatıyordur," diye kekeledi, kendini ondan uzaklaştırdı. Onun hislerini bilmesinin imkânı yoktu, değil mi? Uygunsuz hislerini saklamak için daha fazlasıyla çabalaması gerekmiyordu. "Şimdi uzaklaşmanı anlatıyorum, gitmeni söylüyorumdur değil mi?"

"Beni istediğini, bensiz nefes alamayacağını, gittiğimde en az benim kadar acı çekeceğini anlatıyorsun." Sesi alçalarak kızın ağzını kurutan, boğuk bir fısıltıya dönüştü. Aklı bu fikre başkaldırsa da vücudu haklı olduğunu haykırırcasına titriyordu. Hain vücudu gerçekten de gizli mahrem arzularını ona gösteriyor muydu? Ayarsız. Arsız. Edepsiz.

"Mesela omuzların," dedi adam, kız onu daha iyi duyabilsin diye dudaklarını kulağına yaklaştırdı, soluğunu içine verdi. Kız tutkuyla titreyen kelimelerine odaklanmaya çalıştı ama saçlarında dans eden sıcak nefes iktidarlı bir dikkat dağıtıcıydı.

"Yalan... Omuzlarım normal benim."

"Heyecanlandın değil mi yine, benim için hızla alçalıp yükseldiler, hislerimin etkisiyle savaşıyorlar." Kız içgüdüsel bir şekilde kollarını göğsünde birleştirdi. Adamın ortaya çıkan sırıtışını gözden kaçırmamıştı. "Tam da unutacaktım, güzel göğüslerin... Nasıl da şişip geriliyorlar. Beni oraya davet ediyorlar, sığınmam için yol tayin ediyorlar."

"Sen... sen..."

"Yok ben değil bunları sen yapıyorsun. Kızınca dudaklarını büzerken kaşlarını tek bir çizgi haline getirme savaşın taktire şayan." diye devam etti. "Bu tatlı kızılları büzmekle amacını ele veriyorsun. O leziz dudaklarını mümkün olduğunca benimkilere yaklaştırıp, susturmam için inadıma yapıyorsun."

Kız dudaklarını ısırdı, "Yapmıyorum."

Adam başıyla onayladı. "Yapıyorsun, hatta şimdi de aynısını yaparak aklımı karıştırıyor, beni kışkırtıyorsun."

Ellerini ağzına kapayan kız başını geriye çekti. Elinin altından homurdandığını fark edince derhal ellerini yanına indirip yumruk yaptı. "Baştan çıkarmak için yeni oyunun bu mu?"

"Baştan çıkardım mı? Dokunmadan mı? Allah kuru iftiradan saklasın."

Kaşlarını çatarak dudaklarını büzdüğünde yine, elini kızın sırtına yasladı. Parmaklarını yukarı doğru çıkarıp nazikçe ensesinde gezdirince, kız derin bir soluk halinde gevşedi ve ne yaptığını anlayınca korkuyla yerinden sıçradı. "Baştan çıkarmak istesem böyle başlardım sanırım." Onun kendisine bu şekilde dokunduğunu kabul edemeyen aklı gövdesine savaş açtı. "Isındın mı?" Kulağına yeniden sokulmuştu. "Tenindeki tüm tüyler ürperdi ve tüm damarlarından hızla akan sıcaklık aşağılara yığıldı değil mi?" Kız yutkunarak dudaklarına baktı. Çok yakındı, başını döndürecek, bacaklarının gücünü kesecek kadar yakındı. "Ama seni gerçekten ele veren şey," diye fısıldadı. "Soluğunu tutarken yutkunman. Bedenin, sana dokunmam için yalvarıyor." Eli kalktı, kızın donup kalmasına aldırmadan yanağını okşadı, kulağının altından başlayarak yana kayan parmak, köprücük kemiğinin hemen üzerinde gezindi, hızla kalkıp inen göğüslerini izlerken ikisinin de soluğu kesildi. "Göğüslerin dokunmam için hazırlandı, sızlıyor mu?" Beyni uyuşan kız titremeden edemedi. "Her seferinde tutkuma bu şekilde karşılık verdiğini bilmiyorsun, değil mi?" diye mırıldandı. Ağzını açamayan kız yutkundu, büyülenmişti. "Biliyor musun?"

Hayır bilmiyordu? Bilmek de istemiyordu!

"Bedeninin en hassas yeri her ne kadar göğüslerin olsa bile, bana boyun eğen yer tam da burası." Kızın boynunu parmağının tersiyle okşadı. "Boynun, vücudundaki en savunmasız yerin. Tam kulağının dibi, ürperdiğin, titrediğin yer... Oraya dudaklarımla, nefesimle, dilimle dokunduğumda," Eğilip dudaklarını yaklaştırdı ama öpmedi, soluğunu tenine verirken fısıldadı. "Gözlerini kapıyorsun." Pelin gözlerini kapamıştı. "Soluğum, dokunuşum, nefesini ve kanını kaynatıyor." Güçsüzleşen Pelin gözlerini açamadı, adam burnunun ucunu sürttüğünde tenine, kız irkilerek sesli bir soluk çekti içine. "Bana kafa tuttuğun zaman bile değişmiyor bu tavrın. Vücudunun bana güvendiğini yalanlayamazsın, aklının aksine kalbin bana inanıyor."

Bu sözle kız geriye sıçrayarak onun dokunuşundan ve ondan uzaklaştı. Bedeni hummalı gibi titriyordu. Kaygıyla bir adım geri çekildiğinde sırtı duvara yaslandı. "Sana kesinlikle güvenmiyorum."

"Evet, güveniyorsun. Hep güvendin, hep güveneceksin çünkü senin güvenini sarsan hiçbir şey yapmadım. Yapmam. Aklın inkâr edebilir, dilin yalanlayabilir ama vücudun yalan söylemiyor aleaqarab."

"İnsan düşüncesi ile kalp aynı çıkar ilişkisi içine girebilir bazen, akıllı olan kalbinin değil mantığının sesini dinler." Kıvranan bedenini rahatlatmaya çalıştı. Fakat Fahd haklıydı, bedeninin üzerinde gölgesinin olması bile mantığını zorlamıştı. Bu kadar iyi bir gözlemci olmasından, kendisinden daha iyi tanıdığını çekinmeden dile vurmasından iğreniyordu. Bu saçmalıktı, olmamalıydı. Ona nasıl güvenebilirdi? İçindeki bir şeyler, bu düşüncenin bir yalan olduğunu haykırmak isterken, bedeni yalan olduğunu ortaya koyuyordu. Evet onun yanında her zaman rahat hissetmişti, isyan ettiği zamanlarda bile ona güvenmişti. Onun gerçek karakterinin, olduğunu gösterdiği kişiden tamamen farklı olduğundan artık şüphesi yoktu.

"Yalan," diye fısıldadı. "Kocaman yalan."

İtirazı adamın sıcak bir şekilde gülmesine neden olunca, kızın düzelmeye başlayan solukları bozuldu.

"Beni özlüyorsun."

Başını salladı. Allah yardımcısı olsun, bir tek bu konuda yalan söyleyemiyordu. Uzun süredir içindeki acıyla uğraşıyordu. Onu sevmek, bu aynı zamanda omuzlarına binen bir yüktü. Her adımda ahlakını sorgulaması canını sıkıyordu. Her gün daha fazla ağırlaşıyordu. Fahd bir adım geriledi. Serin bir esinti hissetti. "Şimdi artık bunu hallettiğimize göre, konuşabilir miyiz?"

Kız başını salladı. Elinden tutan Fahd onu yatağın ucuna getirdi. Yanına nazikçe çekerek oturmasını sağladı. Pelin gözlerine bakmaya çekiniyordu ama artık zamanın geldiğini de biliyordu. Fahd ağzını açtığında, ani bir refleksle parmaklarını dudaklarına koyarak susturdu.

"İstesem de kaçamam, seninle gelirsem de tüm kentin bulvarları üstüme yıkılır. Eğer vazgeçersem erdem denen olgudan, avucumun içinde demlenir pişmanlıklar. Biliyorum, artık mümkünü yok bu duyguyu bastırmanın ama bastırmazsam kendime olan inancımla asılırım. Bundan sonra gurbet demek gözlerin demek olacak, ben kaburgalarımın arasındaki boşluğa varlığını sığdıramayacağım. Bir insan hayaliyle sınanıyorsa, yaşaması gereken tecrübelerin adım sesi yakındadır. Gel vazgeç bu ıstıraptan. Vazgeçmezsen susarım. Sessiz oturabilir miyiz seninle sanmam, acı dibe vurunca ses göze firar eder? Beni sessiz de sevebilir misin bilmem ama ben seni sensiz sevmeye alışırım. Ve her şeye rağmen hayata tutunmaya, acıların üzerinden yürümeye çalışacağımıza inanıyorum. Israrın fikrimi değiştirmeyecek ya da burada kalman inadımı kırmayacak. Dokunuşuna karşı güçsüzüm evet ama hâlâ mantığımın sesini dinleyecek kadar akıllıyım. Bırak dağınık kalalım, beni babamla, kardeşlerimle sınama, kaldıramam işte o zaman senin acınla yarışırım. Bana kendini vaat etme artık, geri çeviremeyeceğim hisleri

bedenime saplama, dur... Gittiğinde düşeceğim yokluk ağır olsa bile razıyım, yeter ki git."

"Pelin..."

"Sus lütfen, konuşup aklımı karıştırma ne ben senin geleneklerine uyarım ne de sen bana uyum sağlamak için ödün vermeye ayak uydurursun. Sen babasın, en iyi babamı sen anlarsın. Lütfen zorlama, kabul etmeyeceğim, bir evde üçüncü olmayı, bir bedeni paylaşmayı kabul etmeyeceğim."

"Bu olmayacak."

"Alya'yı boşayabilecek misin? Peki ya Amina'yı."

"Onlara bir söz verdim, ölene kadar bakmak boynumun borcu. Ben onların hayallerini elinden aldım, iyi bir koca olamadım ama iyi bir vasi olmak zorundayım."

"Olmaz Fahd, onlar da insan. Yarın senden kocalık haklarını talep ederlerse geri çevirebilecek misin?"

"Bunu geldiğin gün yaptım ve bir daha da talep etmelerine izin de vermedim."

"Peki bu onlara haksızlık değil mi, sen kendi çıkarların için onların elinden kadınlıklarını nasıl alırsın? Kuşlu ile yaşanmaz, değişecek bir zamana yatırım yapılmaz. Sen hiç batmakta olan bir gemiyi satın alıp tamir etmeden yola çıkar mısın? Çıkmazsın, deli değilsin, kör değilsin. Bizim evliliğimiz su alan bir gemi, batmaya mahkûm. Ben bu gerçekle yaşayamam. Sen bildiğin yoldan gideceksin, ben korkularımla, kaygılarımla senin güvenini didikleyeceğim. Zamanla onlara benzeyeceğim, kıskanç, paylaşımsız ve tek düze bir hayata köle." Pelin ayaklandı. "Lütfen artık dön evine, ben senin evin olamam, ben senin karın olmamam, ben sana yarın olamam. Onları bırakmanı da isteyemem, kendi mutluluğum için kimsenin hayallerini yıkıp yuvasına konamam."

Fahd derin düşünceler içine çekilirken yanağındaki yaşları kurulayan ve ağladığını ondan saklayan Pelin odadan çıktı, adam girdapların içinde kaldı. Ertesi gün ısrarların sonucu değişmedi, daha sert duvarlar ören Pelin düşüncesinde netti. İnsan, yaşadıklarından ders aldığı vakit insandı. İnsan denen varlık bir tek acılarla olgunlaşır, hatalarla tecrübe kazanırdı. O da kazanmıştı, en büyük pişmanlığı en büyük mutluluğu olmuştu. Fahd ikna edemeyeceğini anladı, zaten son umudunu Pelin kesin bir dille öldürmüştü.

"Git!" demişti, "Senden daha ilk gün vazgeçtim, sen de benden vazgeç."

Genelde sevdiğinden ayrılan kadınların mazisi yas ve keder, öfke ve dargınlıkla dolu olurdu. Kitaplar sayfalarca düşünceler, şiirler, kayıp bir aşka duyulan özlemi yazar, lanetle sonlanan satırlar hüzün kokardı.

Pelin'in göğsü daraldı. Fahd'dan ayrıldıktan birkaç yıl sonra kendisi de böyle mi hissedecekti? Buna dayanabilecek miydi? Aşkının başka bir ülkede, uzanamayacağı bir yerde olduğunu bilmek, aynı göğü paylaşmak, aynı soluğu tamamlamak ve ulaşamamak... Koca bir okyanus uzaklıkta olacaktı. Onsuz olmak her şeyi değiştirecek, mizacını tatsız ve soğuk mu yapacaktı?

Ayrılıklarının sebebinin guru değil de, onur meselesi olası her şeyi daha mı iyi yapacaktı? Yoksa bu üzücü gerçek her şeyi son derece kötü bir hale mi sokacaktı? Bir gözyaşı damlası elinin üzerine düşüp kayarken görüntüsü sislendi. Pelin hızla akmak için zaman kollayan yaşları çaktırmadan başparmağıyla sildi. Onun için savaş veren bir adamı reddetmek ne kadar zordu, kendinden iğrenerek burnunu çekti. Hayır bu mesele kendisiyle alakalı değildi. Şimdi çevresinde hummalı bir koşturmaca vardı. Etrafından yükselen anonsları duymuyordu Pelin, adımlarını boşluğa atar gibi yürüyordu. Sonunda o an gelmişti, işte roman şimdi bitmişti.

Annesi koluna girdi, onu ayakta tutmak için güç verdi. Pelin sislenen gözlerini yalancı bir gülüşle kamufle ederken, hemen yanında duran babası ve kardeşleri her an tetikteydi.

Fahd elindeki minik valizi korumasına verirken, bakışları önce Esme'ye kaydı.

"Her şey için teşekkürler," dedi minnet dolu bir sesle. Kim kızına işkence eden, zorla alıkoyan bir adama böyle kıymetli bir soğukkanlılıkla bakardı ki, misafir olduğu sürece kırmaz, üzmezdi. Esme, çocuklarının dediği gibi, anneliği sonuna kadar hak eden merhameti bir kadındı. Tokalaşmak için elini gençlerden büyük olana uzattı. "Utku, seni tanımaktan onur duydum. Pelin'in anlattığında eksik varmış... Teşekkürler." dedi, genç adam başıyla selamlayarak kısa bir tokalaşma için elini kaldırdı. Fahd Emre'ye elini uzattı ama onun tokalaşmayacağından emindi. Fakat yanılmıştı, kısa bir an eline bakan Emre de tokalaştı, her ne kadar anlaşamasalar da bunun karakterlerinin uyuşmasından değil onun ablasına olan aşırı bağlılığından olduğunu bilecek kadar onu tanımıştı. Bir erkeğe kıskançlık ancak bu kadar yakışırdı.

Ve en son Rüzgâr'a geldi. "Belki başka bir şekilde gelseydim kapına..."

"Senden daha iyi bir insana emanet edemezdim kızımı," dedi Rüzgâr dürüstlükle.

"Kader," diyerek kabullenmeye zorladı kendini Fahd. "Ondan vazgeçmem onu sevmekten vazgeçeceğim anlamına gelmiyor, ne zaman ihtiyaç duyarsa hep yanında olacağım."

"Buna gerek olmayacak, ailesi her zaman yanında olacak."

İkili resmi bir yaklaşımla tokalaştı, işte sıra sonunda ona gelmişti. Pelin nemlenen gözlerini, tıkanan burnunu yok sayarak zorlukla gülümsedi.

Yanlarından uzaklaşan Esme kocasının koluna girerek, onu da uzaklaştırırken, oğullarını da gözleriyle uyararak peşine takmıştı. Emre isteksiz olunca göz ucuyla ayakkabısını göstermişti, Utku çekiştirdiği kardeşine bir şeyler söylerken sıyırmıştı.

Fahd tek başına kalan ve vedalaşmaları için ailesi tarafından rıza gösterilen kadına yaklaştı. Pelin ağlamamak için kendini öyle sıkıyordu ki, titriyordu. Fahd kızın yanağına parmağının yanını sürttü kısa bir an. "Keşke şimdi sana sarılabilseydim," dedi boğuk bir sesle. Erkekler ağlamazdı ama sesindeki acı bir yumru olup kızın bağrına yaslanmıştı. "Kokunu son kez içime çekebilseydim. Gözlerinden, yanaklarından öpebilseydim."

Pelin dişlerini sıkarak titreyen dudaklarını birbirine kenetlerken, yanağına salınan iri bir damlayı hızla sildi. Bakışlarını kaçırarak derin bir nefesle kendine gelmeye çalıştı. "Kendine dikkat et," dedi buğulu sesiyle. "Maceralardan da uzak..." Dudaklarını ısırdı. "Bir de kölelerden."

"Seni kendime aldım evet ama sana köle olan bendim," dedi adam dürüstlükle. "Biliyorum bugünden sonra bütün yüzler, bütün sesler sana benzeyecek ve ben seninle dolu bir dünyada yalnız kalacağım. Yokluğun iyi kafa yapıyor, uyuşuyorum."

"Biliyor musun, bu sözler sana çok uzak. Sen hep soğuk biriydin," Adam, gözleri acıyarak gülümsedi. Kızın parmaklarının ucu tırmalanan bir dokunuşla kalbine değdi. Adamın bakışları kızın titreyen eline kaydı, ne çok isterdi onu sıkıca tutup göğsüne bastırmak ve avucunun içinde onun için atan kalbi hissettirmek. "Ama ne zaman kalbine dokunsam, erirdim."

"Ben kalpsizdim senin için."

"Öyleydin," dedi Pelin başını kaldırıp gözlerine bakarak. "O boşluğa benim kalbimi gömene kadar."

"Efendim, uçak hazır," dedi yanına gelen koruması.

Pelin elini çekti. Gözlerini kaçırdı. Dişlerini sıkarak bir adım geriledi. "Güle güle," dedi omuzlarını nazlıca sarsarak. Gülümsedi buruk bir edayla ve silkelendi dramatik havadan. Adam "هتيو فتكسيمش لمجانتا"[14] dedi içinde kalan istekleri de yanına alarak ve arkasını döndü. Birkaç adım gitmişti ki, arkasını dönüp tam ona bir şey diyecekken, göğsüne vuran ve canını vaktığı için şifa olan kadın kollarını beline dolamış, başını sinesine gömmüş hıçkırarak ağlamaya başlamıştı. Pelin tutamamıştı kendini, annesinin, babasının, hatta öfkeden deliye dönen kardeşlerinin önünde kendini son defa onun kollarına atmış, çaresizlik içinde ağlıyordu. Emre yanında yumruk olan elleriyle homurdanarak öne atılınca, Utku koluna dokunarak durdurdu onu. Esme kocasının deli deli bakan gözlerini görünce yüzünü

14 Sen özlenecek en güzel şeysin.

elleri arasına aldı, kendine bakması için zorladı. Gözleri birleştiği an, onlara bu kadar anlayışı çok görmemesini sessizce tembihledi. Rüzgâr huysuz bir söylemle arkasını dönerek, bu görseli zihninden uzak tuttu. Bir baba için koklamaya kıyamadığı kızını üzgün halde bir adamın kollarında görmek ölüm kadar çaresizlikti.

Pelin sımsıkı sarıldı ona, Fahd saçlarını koklayarak başına öpücük kondurdu. "Görüşürüz" diyemiyordu, bu umut vermek demekti. "Hoşça kal," diyemiyordu, bu da unutmak demekti.

"نو كا ن أ ن كمي امك ي نم بير ق تناف ، اهسملد ن أ ع يطتست لا تنك اذ إ ي تح."[15] dedi Pelin onun lisanıyla. Hızla geriye çekildi. Adamın kolları havada asılı kaldı. Sanki az evvel onsuz olmayacak gibi sarılan o değilmiş gibi, gülümsedi. "Git hadi!" dedi yanağını kurularken. Burnunu çekti. "Yoksa bizim haytalar seni ceset torbasında yollayacak. Seni düşündüğümden değil sakın yanlış anlama," Dudaklarına kadar uzanan bir hıçkırığı bastırdı. "Sadece kardeşlerimi düşünüyorum."

Adam içini çekti, "Gitsene." dedi Pelin dudaklarını ısırarak ama hıçkırıklarının kaçmasına mâni olamadı. Fahd son kez sarılmak isteyince, kız bir adım geriye çekilerek boğazını temizledi. Bu eyleminin önünü kaparken sessizce uyardı onu. Fahd arkasını döndü, Pelin elini kalbine gömdü. Fahd bir daha bakmadı geriye, eğer baksaydı biliyordu Pelin koşacaktı kollarına ve her şey daha kötü olacaktı. Onu mutsuz bir evliliğe mahkûm edecek, sevgisinin günden güne solmasına şahit olacaktı.

Fahd'ın uçağı kalkış için hazırlanırken, yanına gelen Esme kızının omzuna dokundu.

"Keşke her şeyi öğrettiğin gibi bunu da öğretseydin anne. Kalbimdeki ağrıyı nasıl durduracağım?"

Esme kızının çaresizliğine ağlarken, Pelin cama yaklaştı. Utku ablasının yanına gitmek isteyince babası kolundan tuttu, olduğu yere mıhladı. Pelin ellerini cama yasladı, gözlerini havalanmakta olan özel jete dikti. Hıçkırarak ağlarken, uçak havalandı. İşte onun masalı mutsuz bitmişti. Kalbini de peşine takarak, çok uzaklara gitmişti, bir daha asla kavuşamayacakları kadar uzağa...

Pelin alnını buz gibi cama yaslayarak hıçkırarak ağlarken, ailesi bu duyguyu yaşaması için onu yalnız bıraktı. Pelin bir süre ağladı, arkasında bir hareketlilik olunca babasının yanına geldiğini anladı. Yanaklarını kurulayarak arkasını döndü. "Birazdan normale dö..." Ve gördüğü kişiyle donup kalırken, yutkunamadı. Bu sefer dizleri tutmazdı, mantığını kullanamazdı, dünya gözünden silinirdi, yapamazdı.

15 Dokunamayacak kadar uzak olsan da sevebileceğim kadar yakınsın bana.

Fahd ona bakıyordu üzgün bir halde. Çocuk gibi omuzlarını sarstı.

"Gidemedim..."

Pelin sesli bir şekilde hıçkırdı, sonra gülerek bir daha hıçkırdı ve ayaküçlarında yükselerek adamın boynuna kollarını doladı. "Nefes alamadım," dedi ilk defa her şeyi boş vererek. "Nefes alamadım."

Esme ile Rüzgâr bakıştı. Çabalamışlardı, gerçekten zorlamışlardı. İkili sımsıkı sarılırken birbirine, boğazını temizleyen adam, "Esme söyle şu kızına, şartlarım yerine gelmeden o adamı yanında görmeyeceğim." diye uyardı.

Esme gülümseyerek, "Duydunuz," dediğinde Pelin derhal kollarını sevdiği adamın boynundan ayırdı. Utanmıştı. Dudağını dişleyerek, "Bittin sen," dediğinde, Fahd ilk defa keyifli bir kahkaha attı. "Ben seni gördüğüm gün bittim, bu yeni başlayanım."

Yanına gelen Utku, "Hayırlı olsun enişte, nur topu gibi bir belan oldu," dediğinde Pelin ona surat asarak, "Sensin bela," diye üzerine alındığını belirtti. Utku kahkaha atarak öfkeyle eniştesine bakan Emre'nin yanına gitti, koluna girdi. "Ben bela derken ayaklı olanından bahsetmiştim, dilli olanından değil." diye sataştı. Göz kırptı.

Utku kardeşinin saçlarını dağıtarak sataştı. Emre abisinin çekiştirilmesiyle giderken, "Söyle şu adama kızın yanından uzaklaşsın, daha evli değiller." diye huysuzlanan Rüzgâr'a destek çıktı. "Doğru diyorsun, o evlilik sayılmaz."

Esme tarafından ekarte edildiler. "Çok işim var," dedi içini çekerek.

"Ne işin var?" diye sordu Rüzgâr kaşlarını kaldırarak.

"Kızım evleniyor ya," dedi gözdağı verircesine kelimelerin üstüne basarak. "Hani babası olarak sende bir ucundan tutarsın, sen resmi, ben manevi tarafı hallederim..."

"Daha kızı vermedim." dedi Rüzgâr.

"Atı alan Üsküdar'ı geçti, sen de uyan balığa çık." dedi Esme arkadaki aşk kuşlarına gülümseyerek bakarken. İkisi de ayrılmış, mesafeli bir yakınlıkla arkalarından tıpış tıpış geliyordu. Elleri birbirine değmiyordu belki saygıdan ama gözleri birbirinden kopmuyordu.

"Şimdi bu beni kabul ettiğin anlamına mı geliyor?" diye sordu Fahd sonunda inanamaz bir sesle.

"Bu konudan emin olma, henüz evli bir adamsın!"

"Sana defalarca evli olduğumuzu söylemiştim ve kabul etmemiştin." Kız ağzını açacakken adam gülerek, "Anladım," diyerek içini rahatlattı. Susması gereken geri öğreniyordu.

Yakında düğün vardı ve Esme işe nereden başlayacağını bilmiyordu.

Önce Emre'yi mi dizginlemeliydi, yoksa kocasını hizaya getirmek için yatak odasına mı kapamalıydı? Neyse, kızlar bu konuda ona yardım ederdi. Acilen Sancaktar Koalisyonunu kurmalıydı.

FİNAL

—“

İnsan yaza küsüyordu, kışa küsüyordu, umuda küsüyordu da yeniden barışıyordu ama insan insana küstüğü zaman barışsa bile kalbinin kırgın atışı dinmiyordu. Seven bir adamın sevdiğini söyleyememesi ve sevgiyi bilmediğinden şefkat yerine zorlayarak kazanması önceden onun için doğaldı, o gelene kadar. Sevginin sözcüklerden ibaret olmadığını, vefanın ve sadakatin bildiğinden başka olduğunu öğrenmişti. Aşkla kalbi parçalara ayrılsa bile doğru olanı, sırf aşkı için başkalarının yanlışlarına doğrularını değişmeyecek kadar iradeli, şerefi, haysiyeti, ahlakı mizacına kazıyacak kadar mert bir kadındı Pelin Ehadyan. Onun dünyada gördüğü ve görebileceği en mükemmel şiirdi. Evliliklerinin yedinci senesi yaklaşıyordu. Fahd'ın bu mantıklı kadını bir çocuğa ikna etmesi ise iki yılını almıştı. Çünkü Pelin farklı kültürlerin, inatçı tutkuların ve duyguların değişkenliğinin olabileceğini, aralarındaki ilişkinin sağlamlığını görmeden bir çocuğun hayatını ufak da olsa bir şüphenin üzerine kuramayacağını, evlenseler bile aklının bir köşesinde hala korkularının kırıntılarını sakladığını, çok keskin bir dille anlatmıştı. Kadınları kendine hak gören, birden fazla kadını eş alan ve bununla gurur duyan bir toplumda, kendi değerlerini benimseyen bir adamın büyüdüğü kültürü yok saydığına nasıl gözü kapalı emin olabilirdi ki. Neyse ki Fahd onun kalbindeki o minik şüpheyi yıllar içerisinde yok etmiş, istediğini elde etmişti.

Bir keresinde kadın erkek arası çatışmanın ortasında kalan Fahd, eski otoritesi ve katı mizacı arasında sıkıştığında, onun değişimini şiddette ve korkuda değil, saygı da ve hürmette görmek istediğini gözlemleyen Pelin, çalışanların eşleri arasındaki tartışmaya son noktayı koymuştu. Eşine şiddet gösteren erkekleri ve buna rıza gösteren kadınları bir araya toplayarak, çatısının altında disiplinsiz, saygısız, adaletsiz insanları istemediğini çok tenkit edici bir dille anlatmıştı. Kızını, abisine saygılı olmadığı için hırpalayıp, "O erkek," diyerek duygusal bir şiddetle azarlayan anneye, eşinin maaşını istediğinde olumsuz cevap aldığı için onu dövmeyi kendine hak gören eşe, bir

adama sırf refahı için kuma olmaya meyleden genç kıza ve evin tüm yükünü omuzlarında taşıdığı halde değer görmeyen, horlanan ve aşağılanan çilekeş anneye hitap etmişti.

Demişti ki; "Siz ellerinde dünyayı tutan, minik adamların karakterlerini şekillendiren, ahlaklarını yoğuran, doğuran, gelecek inşa edecek kadınlar için güzel adamlar yetiştirenlersiniz... Bu bağnaz düşünceyi, erkeklerden geride duran profili kabul etmiyordum, etmeyeceksiniz. El ele, omuz omuza olacağınız adamlar istiyorsanız, istediğiniz gibi adamlar yetiştirin. Kızlarını erkek çocuklarınız var diye bastırmayın, erkeklerinizi kızlarınızdan üstün görüp şımartmayın. Adaletli olun, rahminizden düşen ve aynı emeğin ürünü olan canlarınızı birbirine denk tutun ki, onlar da sizi, çevresindeki, evrendeki herkesi kendi haklarına denk tutsun. Anneler; sizi izleyen tüm küçük kızlar, değerli ve güçlü olduğunu bilsin. Başkalarının dayatmasını değil, kendi hayallerini gerçekleştirmek ve başarmak için, dünyadaki her şansı ve fırsatı hak ettiğinden şüphe etmesin. Ve erkekler, Allah'ın size verdiği gücün bir sebebi olduğunu, bunu ezmek için değil sevgiyi büyütmek için bir kalkan yapmanız gerektiğini öğrenin, öğretin ki, sizin kızlarınızı da, bacılarınızı da başka bir güçlü ezmesin! Unutmayın, dünya kadınlarının rahmine inşa edildi. Ellerinizde canlanan hayatlar, kadın haklarını öğrendiğinde, gelecekte kadın lider değil, liderler olacak. Hatırlayın, Allah kadını ve erkeği yarattığında neden sadece kadına doğurma yetisi verdi. Çünkü kadın güçlüydü, merhametliydi, şefkatliydi, derisinin altında dokuz ay bir canı taşıyacak kadar özverili, doğduktan sonra içinden akan ırmaklarla besleyecek kadar cömert, ölünceye kadar kalbinde taşıyacak kadar vefakâr, bir adamın gölgesinde çıktığı yolculuğu başarıyla tamamlayacak kadar güçlüydü. Siz Allah'ın bütün nimetlerle donattığı kadını aşağılayamaz, horlayamazsınız çünkü sizi dünyaya getiren de bir kadın, bir eş, bir ana, bir kız kardeşti... Siz de tüm varlığını evlatlarına vakfetmiş, gücünü kalkan gibi üzerine siper etmiş, bereketli tarlalarınıza tohumlar ekmiş, size canlanmayı, çoğalmayı öğretmiş adamlara hürmetsizlik ve sevgisizlik edemezsiniz. Şimdi buradan dağıldığınızda oturup tek başınıza düşüneceksiniz, ya kendinize çeki düzen verecek insana insan olduğu için değer verecek ya da tüm saygısızlığınızı, cahilliğinizi, vicdanı eksik aklınızı alacak bu kapıdan çekip gideceksiniz."

Bir toplumun ahlaki ve vicdani mimarı olan kadınlar içindeki gücü, ellerindeki sihri görseydi, bugün dünyada barış, sevgi, adalet diye bağıran, ağlayan, çırpınan anneler ve babalar görülmezdi. Adaletin terazisiydi kadınlar, kız ve erkek çocuklarına eşit olma hakkı verdiği sürece dünyanın barış ilkesinden şaşmayacağını bilmeliydi. Pelin'in bu ülkenin tüm katı

düşüncelerine savaş açtığı bir hedefi vardı. Gücünü, kudretini, yeri geldiğinde kocasının statüsünü tek bir amaç için kullanmaktaydı: Eşitlik!

İlk zamanlar Fahd ile çok karşı karşıya gelmiş, geleneklerinden ve öğretilmiş yanlışlarından sebep başkalarının sözlerini duydukça aralarında gerilime sebebiyet veren sözler sarf ederek karısının güzel yüreğini incitmişliği olmuştu. Fakat bir kere değiştirmeye başlamıştı düşüncelerini ve yönetimini Pelin, zamanla onu anlamış, saygısı artmış ve her eyleminin nedenini bildiği için arkasında bir dağ gibi durmayı kendine ilke edinmişti. Birbirlerini tanımak için çok defalarca tartışmış, küsmüş, kırılmış sonunda empati yaparak barışmışlardı. Fikirlere saygı duymayı, düşüncelere hürmet etmeyi, eylemlere rıza göstermeyi öğrenmişlerdi. Hâlâ Pelin ile kıyafet konusunda tatlı bir çekişme yaşasalar dahi, ne Pelin onun sımsıkı tutunduğu dini inancını yargılamamış ne de Fahd onun yetişme şeklini takıntı haline getirmemişti. Evlilik bu değil miydi zaten? İki farklı fikrin zıt ya da bir olması önemli olmadan kişilerin ortak noktada buluşabilmesiydi. Süreç sandıkları gibi güllük gülistanlık olmamıştı. Mesela Amina ve Alya'dan ayrılma süreci hayli sancılı olmuştu ve bu iki kadın Peline minnet borcunu unuttuğu zamanlar dünyayı başına yıkmıştı. Fahd'a göre cinsel bir birliktelik olmasa bile geçmişleri onları bağlayan kopmaz bir bağdı. Kadını olmasını istemese bile karısı olarak kalmalı ve koruyup kollamalıydı. Bu bencil *'Emanet'* düşüncesine karşı çıkan Pelin, bir kadının cesaret edemeyeceği o şeyi yapmıştı. Alya ve Amina ile bir araya gelerek rızalarını almak ve eğer istemiyorlarsa, hâlâ evliliklerinden umutları varsa bu işi sonlandıracağını belirterek konuşmayı başlatmıştı. Onlara; Fahd'ın bencil bir düşünceyi yaşam felsefesi haline getirdiğini, ikisinin de sevmeye sevilmeye haklarının olduğunu anlatmıştı. Çocukken yapılan evliliklerinin bir sorumluluk olduğunu ve zamanla bunun bir alışkanlığa dönüştüğünü, eğer gerçek anlamda sevgiyi iliklerine kadar hissettiklerini düşünüyorlarsa ve eşlerini kazanmak için deneyeceklerine inanıyorlarsa, aradan çekileceğini belirmişti. Amina ve Alya son olanlardan sonra biraz mantıklı hareket eder olmuştu. Fahd'ın onu kaybettiğini sanarak ölüden beter geçirdiği iki yılı gördükten sonra inatlarından vazgeçtiklerini görmek iç rahatlatıcıydı. Her ne kadar Fahd onları yarı yolda bıraktığını düşünse bile, refahlarını sağladığı sürece vicdanının zamanla rahatlayacağını söyleyen Peline inanmıştı. Öyle de olmuştu, boşanmanın üzerinden geçen iki senenin sonunda Amina, dört yılın ardından da Alya kalbini kaptırdıkları, sevildikleri, sayıldıkları, hürmet gördükleri iki adamla evliliğin ne demek olduğunu anlamışlardı.

Belki özel günler dışında bir araya gelmiyorlardı artık ama bir araya geldikleri zaman herkesin yüzünde saygı, sempati ve gülümseme bulunuyordu. Belki tam anlamıyla eskiye dair acıları unutmamışlar ama hatırlatmıyorlardı da. Pelin dokunduğu yeri güzelleştiren bir iradenin ürünüydü. Annesinden miras aldığı inadı, babasından kazandığı gözü kara genleriyle bir Karalı olduğunu hiç kimseye unutturmuyor, unutmuyordu.

Cahiliye düşüncelerini hâlâ göğsünde saklayan ve Allah'ın emirlerini diledikleri gibi düzenleyen, kafalarının bastığı gibi uygulayan ve uyarlayan fitne insanlarla dolu bir dünyada adaletli, merhametli, şefkatli olmak o kadar zordu ki ama çabasının karşılığını görmek de bir o kadar güzeldi.

Gecenin doğurduğu çocuklar yaramazlık yaparcasına evrene saçılırken, pelerine işlenen bir broş parlaklığında göz alan ay yolunu ışıtıyordu. Elinde tuttuğu tepsiyi, kış bahçesinin önünde oturan ve çocuğuna süt içiren Zehra'ya ikram etmek için masaya bıraktı.

"Uykusu mu geldi?" diye sordu kucağında kıpırdanıp duran ve biberonunu emerken ayağıyla oynayan Zarife'ye bakarak.

"İyice huysuzlandı."

Güzel yüzünde tatlı bir yorgunluk olan Zehra üzgün sesiyle, "İnan bilmiyordum bir planınızın olduğunu, bilseydim getirmezdim Zarife'yi," diye söylendi.

"O nasıl söz Zehra, hem öyle can sıkıntısından verilmiş bir karardı, biz şikayetçi değiliz."

"Emin misin?" diye sordu. "Anneme götürebilirim diyeceğim ama biliyorsun yeni doğum yaptı, yorulması beni üzer. Yarımcımda izinli." Sanki daha büyük bir planı bozmuş gibi hissediyor, mahcup oluyordu. Pelin yerine otururken bahçeden gelen sesle bakışları o tarafa kaydı. Zehra kıkırdayarak, "Sanki çocukluğuna dönmüş gibi, geldiğimden beri hiç oturmadı." dedi başını sallayarak.

"Çocuk olamayanların gözü ya bir topta ya da bir bebekte hep kalmıştır." dedi Pelin kocasına dönerken. "Aramızda kalsın ama Hamza için aldığı tüm oyuncaklarla önce kendisi oynuyor, yakaladığım zamanda utanıp bocalıyor. O halini görmelisin, öyle güzel ki."

Fahd elinde tuttuğu planör uçağı havalandırdıktan sonra oğlunun yanına gelerek kumandayı ona teslim etti. Henüz dört yaşında olan Hamza'yı boynuna oturtarak, "Düğmelere kararlı bas, çok basarsan tutamayız onu. Hem akşam vakti uzaklaştığında göremeyiz," diye uyardı.

"Biri bana, babamın abi değil de gerçek bir baba olacağını söylese, ona

gülerdim. Babamı hep böyle sınırları ve mesafesi olan, sevdiğini sakınan, özlediğini sakınan bir adam olduğunu sanırdım. Sen geldiğinde değişti ilk, gözleri parlayan, dudaklarında ıslık olan mutlu bir adam oldu. Senelerce zorla geldiği eve koşa koşa geldiğinde, kalbim burulurdu. Hamza doğunca anladım ki, babam aslında hiçbir şeyi bilmeyen bir çocukmuş. İçinde hapsedilen o çocuk iyiyi, doğruyu, güzeli öğrenememiş, öğretilmemiş, eğitilmemiş, yıllarca karanlığa saklanıp küsmüş, kendini göstermemiş." Bakışlarını Pelin'e çevirdi. "Abla bu senin başarın, bize babamı verdin. Bir baba nasıl olur onu öğrendik sayende. Güveni, sevgiyi, inancı bize sen getirdin."

"Hamza ile olan bağı seni incitiyor biliyorum."

"Hayır," dedi eline uzanan Zehra. "Bilakis mutlu ediyor. Evet içimde bir yerler acıyor itiraf etmeliyim, kırgınlığım babama ya da sana değil, kaderime. Onları böyle görünce çalınan çocukluğumu hatırlayıp içim burkuluyor ama aynı zamanda yüreğim gururla, huzurla doluyor. Hamza benim canım, onun her duyguyu tam yaşamasına minnet duyuyorum."

Kapıdan koşarak gelen Ömer babasına öfkeyle kaşlarını çatmış, kollarını göğsünün altında bağlayarak, "Baba bir kere oynayacağını söylemiştin ama Hamza ile yeniden oynuyorsun. Artık sıra benim, omuzlarına oturmak benim de hakkım." diye çıkıştı. O minik bir Fahd'dı.

Fahd ona tepeden bakarak, "Konuşma üslubunu beğenmedim küçük adam, ayrıca kardeşine olan tavrında hoşuma gitmedi. İsteğini daha nazik bir dille ifade etmediğin sürece uçuramayacaksın."

"Babama senin ona koyduğun gibi posta koyuyor," dedi Zehra kıkırdamasını susturarak.

"İzle," dedi Pelin kahvesine uzanırken. İkili merakla çatışmalarını izlerken, Fahd oğullarına yenilmiş, birini sol omuzuna, diğerini de sağ omzuna oturtarak adaleti sağlamıştı. Oyunları bittiğinde yanlarına geldiler, Fahd ufaklıkları yere indirdi. "Şimdi dişlerinizi fırçalamaya, eğer odada çıt sesini duyarsam yarın tüm gün ofiste kalır uçağınız bilesiniz." diye tehdit etti.

Çocuklar birbirine önce surat astı sonra yarışarak odalarına giderken yerinden kalkan Pelin, "Çok sinsisin Fahd, odada birazdan harp çıkacağını biliyorsun. Git kendine başka oyuncak al çocuklarımınkinden uzak dur." diye yalancı bir kaş çatışla uyardı.

"Ne alaka," dedi Fahd sırıtarak. Bakışları kızına kaydı, sonra bileğindeki saate baktı. "Sen geç kalmayacak mısın? Kocan gelir şimdi."

"Zarife uyusun kalkacağım baba." Biberonunu bitiren kız ona ıslak ağızla gülücük atarken kendini sırıtırken bulan Fahd uzandı, torununu

kucağına aldı. "Biz Prensesimle uyuruz, sen gidebilirsin." dedi gözleri aşkla parlarken.

Zehra yerinden kalkarken garip bir gülümseme yüzüne yayıldı ve gözleri her zamanki gibi mutlulukla nemlendi. Babasını, kızını severken görmek, hele hele sınırsız sevmesini izlemek çok garipti. Buruk yüreğinin heyecanla atmasını sağlamaktaydı. Sevgisini hiç görmemişti babasının, evlenmişti, değiştiğine şahit olmuştu ama aralarındaki o mesafe hiç aşılmamıştı. Babası onun abisi gidiydi, koruyan, kollayan o kadar. Çok nadir sımsıkı sarılarak koklardı, çok nadir özlediğini dile vurarak görmeye gelirdi. Ama evlendikten sonra kazandığı alışkanlığına minnetliydi. Haftada en az üç kere arar, iyi olup olmadığını sorar, bir şeye ihtiyacının olup olmadığını öğrenmek isterdi. Bu ilgi dünyaya değerdi. Fahd Zarife ile aşk yaşarken, Zehra kapıya yöneldi. Fahd kolunu karısının omzuna atarak arkasından bakarken, "İyi eğlenceler, düğün geç saatte biter o saatten sonra gelip Prensesimin huzurunu bozmayın. Ben yarın işe giderken getiririm onu sana." diye uyarmayı da ihmal etmemişti. Zehra burukça başını salladı. Pelin kocasına dirsek attı. "Ne ayarsızsın ya, belki kızın burada kalmak istiyor."

Karısının öfkeli yüzüne baktı. "Kalabilir, buna engel mi var, burası onun da evi."

"Babam bana böyle söylese kalmayı üçüncü defa bile düşünmezdim. Kızını resmen kovdun."

"Yapmadım öyle bir şey."

Pelin başını sallayarak içini çekti. Oğlanların odasından gelen sesler evi inletiyordu. Hızla müdahaleye giderken, Fahd, "Yapmadım öyle bir şey, onu burada görmeyi seviyorum." dedi pişmanlıkla. Torununu koltuk altından kaldırarak gülen gözlerine baktı. "Anneni seviyorum Zarife, sen Pelin'e bakma, burada istediği zaman kalabilir bunu söylememe gerek yok, değil mi?"

Zarife ellerini ağzına sokup dişlerini kaşıdı. Islak dilini çıkararak araba sürer gibi bir ses yapınca türküleri dedesinin yüzüne saçıldı. "Haklısın, bir daha dilimi tutarım. Ne yapayım, düşünceli olmayı öğrenmek biraz zor." İçini çekip kuzusunu göğsüne yasladı. Onun minik bedenini gövdesine yaslamayı seviyor, kokusuyla başı dönerken içi sıcacık oluyordu. Sanki torunu değildi Zarife, kızıydı ve çocuklarından hiç ayırt edemiyordu.

Bir saat sonra Hamza ve Ömer uyumuştu, ikili çocukların saçlarını okşayarak üzerlerini örtüp odadan ayrıldı. Pelin yatak odasına girdiğinde gördüğü sürprizle kaşlarını kaldırarak kocasına döndü. Fahd omzunu sarsarak, "Çok ağladı kıyamadım." dedi gözlerini kaçırarak.

Pelin camın önündeki beşiğe yaklaştığında, gördüğü görselle gülümsedi. "Çocuk koyduğum gibi uyuyor Fahd, uydurma, onu buraya getirirken uyandırabilirdin. Hem yanımızda yatması iyi değil, onun çocuk odasında kalması lazım, bir düzeni var. Zehra onun odasını ayırdı ve böyle kalmasını istiyor."

"Bir gün de düzeni bozulmaz."

"Özlediğini itiraf etmek bu kadar zor değil."

"Özledim," dedi karısının gözlerinin içine bakarak. Ona sokuldu ve dudaklarına ateşli bir buse bıraktı. "Hiç sıkılmadan ve çekinmeden defalarca söyleyebilirim." Gülümseyen Pelin kollarını boynuna doladığında, "Bunu sık sık duymayı talep edebilirim." dedi nazlanarak.

Karısını kucağına alan adam yatağa götürürken, "Bugün planlarımız bozulmuş olabilir ama bu anı değerlendirebiliriz diye düşündüm, hazır çocuklar uyumuşken ne dersin."

"Mesela nasıl?"

"Güzel bir Prenses oğlanları hizaya getirebilir, bence onları parmağında oynatacak bir güce ihtiyacımız var."

"Zaten bir Prensesimiz var," dedi Pelin kaşıyla beşiği göstererek.

"Elbette, üç tane var ama onlar akşamları kendi evine gidiyor, ben, bizimle yirmi dört saat geçirecek bir güçten yanayım."

"Seni güç manyağı ederim diyeceğimi sanıyorsan yanılıyorsun." Adam sırıttı. "Sen ciddisin. Yani çocuk mu istiyorsun yine?"

"Yine mi? O nasıl bir suçlama?" Kaşlarını çattı ardından gülümsedi. "Bir Prenses daha olmalı, Zarife yalnız kalmamalı."

"O yalnız kalır mı bilmem ama Hamza ve Ömer yalnız kalmayacak,"

Adamın yüzü garip bir hale büründü. Bu beklediği bir cevap değildi. Karısını yatağa bırakıp yanına oturarak heyecanla yüzünü elleri arasına aldı. Bir an dili damağı kurudu, soramadı. "Şaka yapıyorsun." İnanamadı.

"Eğer bu gece planlarımız bozulmasaydı, sana bu haberi verecektim."

"Hangi haberi?" dedi soluğunu tutarak.

"İleride bir Prensesimiz olur mu bilmem ama sanki Ali yolda," dedi kocasının dört halifeye olan takıntısına sataşarak. Adam hâlâ şaşkınlık içinde bakıyordu. Pelin ciddileşti. "Bak bu doğduktan sonra Osman diye tutturma, yemin ediyorum oturur sen doğurursun." diye azarladı.

Mutluluktan havalara uçan Fahd derin bir kahkaha attı. "Nereden biliyorsun mınık bir Pelin gelmeyeceğini?"

Omzunu sarsan Pelin, "Anne içgüdüsünü hafife alma," dedi mutlulukla.

Dediği gerçekleşti Pelin'in, Ali yedi ay sonra babasının kollarındaki yerini aldı. Herkes ailenin yeni üyesini görmek için Suudi Arabistan'a gelmişti. Rüzgâr üçüncü torununa uzaktan bakarken dizlerinde oturan ikiliyle hayli keyifli bir sohbet içindeydi. Ecem elinde şerbet bardağıyla Pelin'e kaş çatıyor, Peri kıkırdayarak ikiliye sataşıyordu. Teyzesi ve dayısının eşinin elinde rehin kalan Pelin huysuzlandı, Ecem lohusa olduğu için içmesi gerektiğini söyleyip başını ütüledi. Medet umarak Peri yengesine baktığında, o çoktan kocasının yanına yönelerek ateş hattından uzaklaşmıştı. Cem Utku'yu kenara çekmiş Emre ile alakalı yeni bilgileri paylaşıyor, iki senedir onlardan ayrı olan yeğeninin durumunun pek iyi olmadığını ama yakın zamanda baba olduğunu üzgün bir dille anlatıyordu. Utku ve Emre aynı kadını sevmek gibi müthiş bir hata yapmış, iki kardeşin arasına ayrılık rüzgarları ekilmişti. Masal eğitimi yüzünden gelememişti kuzeninin yanına ama iyi dileklerini iletmişti. Ece ise herkesin vicdan acısı olmuştu, yine hastalığı nüksettiği için evden dışarı adım atmıyordu. Esme damadının misafirlerini karşılamak için masayı donatırken, bebeğini kollarına teslim alan Fahd karısının yanına geldi. Büyük, mutlu bir aileye doğan Ali çok şanslıydı. Pelin kuzusuna kollarını açarken, Ecem, "Bu bitecek," diye uyardı ve Eymen ve Peri'nin nereye kaybolduğuna bakmak için yanından uzaklaştı.

Fahd annesinin göğsüne yüzünü yaslayan minik erkeğin yanağını parmağının tersiyle okşadı. "Tesadüf seni bana getirmeseydi, aynı yerde, aynı şekilde kalpsiz bir bedende yaşamaya devam edecektim. Böyle güzel mucizelerden bihaber olacaktım." Pelin'in yüreği sızladı, aşkı gözlerini parlattı kirpikleri nemlendi. Bunu gören adam eğildi, karısının saçlarından öptü. "Ne güzel bir detaysın," dedi oğluna gülümseyen Fahd, gururla göğsü şişti. "İkimizden bir parça daha."

"Hamza ve Ömer'i bugün kucağından düşürme, Ali'ye de çok yaklaşma rica ederim." diye uyardı Pelin, ikilinin bakışlarındaki kıskançlığın körüklenmesi değil yatıştırılması lazımdı. "Onlara sürekli ne kadar iyi abi olduklarını, Ali'nin büyümek için onların sevgisine ihtiyacı olduğundan bahset."

"Sence ben beceriksiz miyim?"

"Neden?" dedi Pelin merakla.

"Doğuma girerken üç kez, çıktıktan sonra on kez aynı konuyu açtın ya, kendimi hem beceriksiz hem de aptal gibi hissettim. İyi bir baba olduğumu söylerken beni oyalıyor muydun?"

"Affedersin, seki kırdığımın farkında değilim. Ne yapayım, aralarında kıskançlık olsun istemiyorum."

"Sen varken başlarında bu mümkün değil. Adilsin, ilkelisin ve otoriten-den ödün vermediğini en iyi ben bilirim."

"Herkes burada ne güzel değil mi, özlemişim bir arada olmayı." diye lafı değiştirdi Pelin.

"Eksiklerimiz var. Zehra gelmeyecek miydi? Nerede kaldı?"

"Gelir merak etme."

"Sanırım Fatima ile alakalı bir sorun var..." Karısını sorguya çeken bir sesle, "Sana söyledi mi?" diye sordu. Pelin başını salladı. "Biraz toparlanınca bunu öğrenip bana söylersin diye umuyordum."

"İspiyoncu değilim ben, merak ediyorsan ara sor kızını."

"Ne alaka hayatım..." dedikten sonra ona ajitasyon bakışları attı.

"Üf Fahd defol başımdan ben lohusa bir kadınım."

Fahd'ın sonunun ne olduğunu Pelin den öğrenmesi tam üç saatini al-mıştı. Fatima ablası gibi iradeli bir kız değildi. Henüz on yedi yaşındayken evlenme isteğiyle babasının karşısına gelmiş, babası buna rıza göstermeyin-ce de kaçmıştı. Kendi kaderini kendi yazan kızın fıtratı da annesine benze-diği için bir barışık bir kavgalı olan evliliğinden tam dört çocuğu vardı. Ne Zehra ne de Fahd ona söz geçiremediği gibi, kızın dik kafalılığına kocası bile zamanla isyan eder hale gelmişti. Neyse ki damat Fahd'dan çekindiği için ne saygı da ne de sevgi de kusur etmemekteydi.

Pelin bu ülkede yaşadıkça anlamıştı ki büyük ailede, Şeyh ve diğer aile fertlerinin birinin diğerlerine göre statüsü, o dönem ailesinin ihtiyaçlarına ve disiplin anlayışına göre belirleniyordu. Bu ülkede, kimin kiminle evle-neceği, kimin efendi olacağı, aile içinde nasıl davranacağı, gelin-kaynana ilişkisi, baba-çocuk, dede-torun, kadın-koca, kadın-kuma ilişkisi ve statü rolleri kesin kurallara göre şekillenmişti. Onlar kalıp dayatmaların esiri ol-duğundan, bunun dışına çıkmanın aile yapısını bozacağından korkuyordu. Özellikle aileyi yöneten kişinin, aile fertleri üzerinde disiplin kuramaması onların toplumunun geleceği açısından büyük tehlike arz etmekteydi. Sanki bu otorite yıkılırsa ülkeleri, dünyaları ve gelecekleri yıkılacakmış gibi hisse-derek paniklemekteydiler. Kumalık bu ilişkiler içinde sadece bir statüydü. Kumaların biri diğerine, ya da gelinlerin kaimvalidelerine nasıl davrana-cakları binlerce yıldır süregelen adetlerle netleştirilmişti. Bu ülkelerde poli-jini devam ettikçe, kumalık da doğal olarak devam edecekti.

Pelin evliliği sürecinde eşinden ne kadar saygı görürse, çevresinden o kadar saygı gördüğünü fark etmişti. Fahd onu el üstünde tutup değer verdikçe, ailedeki diğer kadın ve erkeklerin üzerindeki baskısı azalmıştı.

Erkeklerin neden kadınlara özgürlük hakkı tanımadığını o zaman idrak etmişti çünkü onlar gönüllü kölelerle mutluydular. Erkek dilediği kadar eşe sahip olabilir ancak kadın erkeğini istemediği an cezalandırılırdı. Aslında önemli olan ne kız ne de erkek çocuk farkıydı, önemli olan birden fazla kadınla yaşamaktı çünkü bu onları güçlü hissettiriyordu.

Eğer kadınlar eğitim alıp ekonomik özgürlüğünü kazanırsa, kadın erkek farkının ortadan kalkacağının farkındaydılar. Ve gözlemlediği bir şey daha vardı, yaşı büyükler ve mecbur bırakılanlar hala bu geleneklerin dayatmalarını kabul edebilirlerdi ama Arap ülkelerinde sanayinin gelişmesi ve beraberinde gelen toplumsal ilişkilerin güçlenmesi sayesinde, zamanla bir şeyler değişmişti. Kadınların üretime katılması, gelirini kazanması, dolayısıyla eğitim olanaklarından yararlanmaya başlaması, kadın ve erkek arasındaki farkı azaltmıştı. Böylece herkes sisteme boyun eğmeye zorlanmıştı. Artık kadınlar çalışarak, gücün temsili olan erkeklerin kollaması olmadan kendi başlarının çaresine bakabilecek hale gelmeye başlamıştı. Bu da kocalarına ve başkalarına olan ihtiyaçlarını azaltmıştı. Bununla birlikte erkeklerin aile içindeki dengesi bozulmuş, statüleri zorlanmaya başlamıştı. Çalışan, kazanan ve kendi düşüncelerini umursayan kadının birçok erkekten daha başarılı olmasının verdiği psikolojik güven, kazandıkları dayatmaya karşı onları daha özgüvenli hale getirmeye başlamıştı. Bu sayede irade sahibi olan kadınlar eşinin birden fazla evlilik yapmasına izin vermemekteydi.

Yine de köklü aileler, inatla eski bağnaz yapılarına sıkı sıkıya bağlanmayı adet haline getirmişti. Bilgi çağına rağmen feodalizmin etkisinde kalan toplumlarda, büyük aileler feodalite kavramına gözü kapalı devam etmekteydi. Yeni neslin kadınları okumazsa, inatla poligamik (çok eşli) aile yapısını yeni nesillere aktarmaya devam edecek gibiydi.

Gelecekte nasıl bir değişim olurdu bilinmezdi ama bunun ortadan kalkabilmesi için bu anlayışı paylaşan toplumların sindirilen ve kabullenilen şeklinde demlenmeyi yaşaması gerekmekteydi. Çünkü bu kalıp inancı benimseyen bağlam ortadan kaldırılınca, toplumun kimyasını bozacaktı. Çok eşliliği savunan ve bu düşünceye sahip insanlara kumalığı yasaklamak, çözüm olmayacaktı. Çünkü dayatılmış gelenekler ve öğretilmiş yanlışlarla büyüyen topluluklarda, bu inanç en sağlam dağlarıydı. Onlardan yaslandıkları dağ alınınca çökerlerdi. Tek eşliliğe birden zorlandıklarında, geleneklerine bağlı insanların kafası karışacaktı ve zamanla çatışmaların çıktığı toplumda yaşamak zorlaşacaktı.

Bu düşünceyi benimseyen insanlara birden fazla evliliği yasaklamak çözüm değildi, bu dayatmayı ortadan kaldırmak için zekice bir strateji

uygulayıp, mantıklı bir sürece yelken açılmalıydı. Onları durduracak net çözümler ortaya koyulmalıydı. Bir kişiden değil, bütün bir ülkenin yetişme şeklinden bahsedince, dayatmayla değil iyileştirmeyle ilerlemek onlar ve toplum için onarıcı olacaktı. Bunun anahtarı da kadınların okuması ve çalışıp güç sahibi olmasıydı çünkü güçlü kadının yetiştirdiği çocuk hem saygılı hem de kıymet bilir olurdu. Pelin de sistemi yıkmak için değil değiştirmek için savaş verecekti, belki gücü sınırlıydı ancak bir kadın istiyorsa her şeyi başaracağının canlı kanıtı kendisiydi.

Hayat denen yolcunun kime ne getireceği bilinmezdi. Mutlu olma umuduyla çıkılan yollar acıya, acıyla çıkılan yollar mutluluk duraklarına erişebilirdi. Kişi ne yaşarsa yaşasın hayatını kendi yönettiği zaman kaderini değiştirebilirdi çünkü Allah İsra Suresi 13. ayetinde şöyle demekteydi: "Biz her insanın kaderini kendi çabasına bağlı kıldık."

Ben Pelin Karalı Ehadyan; bir kadının özgürlüğü için ne kadar acı çekeceğini, bedel olarak yüreğinden vazgeçeceğini, hayatın yaşamaktan değil hür olmaktan ibaret olduğunu satılarak öğrendim. Bir mal gibi açık artırmaya çıkarıldığım köle pazarında, Aslan Terbiyecisi namlı Prensin üçüncü karısı oldum. Bir odanın içinde aylarca umudu adımladım. Her gün feryat eden ama sesini duyuramayan kadınların yaşamına tanık oldum. Erkek egemen topluma, ikinci planda kalan yapıya, şiddete, horlanmaya, zorlanmaya karşı dimdik durdum. Kadının mal gibi görüldüğü, alınıp satıldığı düzene savaş açtım, erkekler için alternatif ya da tercih değil, eş olmanın önemini anlatan düzinelerce makale yazdım. Gücün parada, ailede, toplumda ya da cinsiyette olmadığını, özgürlüğün insanların zihninde kalmaması gerektiğini, kadın ya da erkek kim olursa olsun sevmenin, sevilmenin ne kadar değerli olduğunu anlatmaya çalıştım. Kültürler, diller, ibadetler değişebilir ancak değişmeyen tek şey insanlıktır. Vicdanı, ahlakı, saygıyı temel alarak kendini yetiştiren, geliştiren her birey evrene dikilmiş yeşil bir ağaçtır ve bu ağacın dallarına asılan meyvelerden evrene sağlıklı yeni fidanlar tohum olup hayata atılacaktır.

Zorluklar insanı tüketmek yerine kamçılamalıdır çünkü hayat savaş verildiği kadar değerlidir. Bazen yıkıldım, bazen yoruldum, yürüyemediğim zaman emekledim, emekleyemediğim zaman süründüm ama hedeflediğim geleceğe gitmekten hiçbir zorluk alıkoyamadı beni, yılmadan, azimle sona erişmek için devam ettim. Sonumun nasıl olacağını bilemem ama başlangıcını kendim belirlediğim hayatımın iradesinin ve idaresinin ellerimde olduğunu biliyorum. Ben kimsenin dayatmasına uyup hayatımı şekillendirmek için ya da kimsenin zorlamasına uyup manzaramı değiştirmek için bu dünyaya gelmedim. İyi ya da kötü manzaramı kendim çizdim, boyadım ve

renklendirdim. Benim hayatım, benim hatalarım, benim tecrübelerim, benim hayalim, benim savaşım... Beni ben yapan ailemin sunduğu refah, eğitim aldığım okullar ya da başka insanlardan dinlediğim tecrübeler değildi. Beni ben yapan bir babanın verebileceği en değerli şeyin güven olmasıydı, bir annenin sevgiden ziyade adaleti, ahlakı öğretmesiydi, ne yaparsam yapayım ya da başıma ne gelirse gelirsin ailemin arkamda dağ gibi duracağını bilmekti. Ben güçlüyüm çünkü beni ben yapan temellerim, ilkelerim sağlamdı. Kızlarını seven babalar, çocuklarına eşit davranan anneler olduğu sürece benim gibi güçlü kadınlar hep olacak ve birliyorum bir gün bu dünyayı erkekler ve kadınlar birlikte yönettiğini kabul edecek.

SON

Kofi Annan bir sözünde şöyle demiştir: Toplumsal cinsiyet eşitliği kendi başına bir hedef olmaktan daha fazlasıdır. Yoksulluğu azaltma, sürdürülebilir kalkınmayı teşvik etme ve iyi yönetim oluşturma sorununu karşılamak için bir ön koşuldur."

Yani cinsiyet eşitliğini sağlamak bizim elimizde. Kadınların ve erkeklerin, kızların ve erkek çocuklarının birbirine desteği ve katılımı ile gerçekleşecektir. Huzur ve adaletle yaşamak için herkesin sorumluluğu eşittir.